

Giới thiệu Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn

Ở thế giới hiện đại trong truyện Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn của tác giả Phụng Quỳnh, nàng chính là môn chủ của Ân Môn, là người tinh thông y độc, thiên nghệ âm sát. Nàng là yêu vật biến thái trong mắt người đời.

Một lần ngoài ý muốn nàng đã trọng sinh ở trên người một thiếu nữ ngôn tình sắc bị hủy dung.

Sao? bị hủy dung, thân phận lại bị thay thế? Không thể trở về gia tộc?

Thân phận có thể thôi, xuyên không quay về gia tộc cũng không cần. Nhưng người đã hại chủ cũ của thân thể này thì không thể tha thứ. Nếu không cho bọn họ "chó kêu gà nhảy" thì chẳng phải phí hoài cái danh "yêu vật" của hàng hay sao? Đón đọc truyện hay để theo dõi tiếp tục những tình tiết thú vị xảy ra nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Âm Mưu Trong Rừng

Diệu Nhật Quốc.

Vân Nguyệt thành.

Núi cao trùng trùng điệp điệp bao phủ bởi mây mù quấn quanh. Trong núi từng đợt nhò nhay động, rừng cây tươi tốt, thanh nhả u tĩnh.....

Tuy nhiên, tại nơi hẻo lánh sâu thẳm trong núi rừng không người, lúc này lại diễn ra một màn huyết tinh tàn nhẫn.

Thiếu nữ một thân tơ lụa thượng đẳng lúc này bị hai gã hán tử tinh tráng xoắn cánh tay ấn quỳ trên mặt đất. Hơi thở thoai thóp rũ thấp đầu, sợi tóc hỗn loạn buông xuống trên mặt rất nhanh bị máu trên mặt chảy ra tẩm ướt. Máu tươi từng giọt nhỏ xuống, thấm vào bùn đất.

Thiếu nữ hơi thở cực yếu khi nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cắn răng ngẩng đầu lên, lộ ra một mảng vết máu loang lổ trên mặt. Đó là một mảng mặt bị hủy dung, làn da trên mặt bị lưỡi đao khai hoa, huyết nhục mờ mờ, làm cho người thập phần sợ hãi.

"Ngươi là ai? Vì cái gì muốn hại ta?"

Âm thanh của thiếu nữ cực yếu, hữu khí vô lực (*còn thở nhưng không có khí lực*) truyền ra, cố gắng chống lại sự ngất đi vì mất máu quá nhiều, gất gao nhìn chăm chăm gương mặt được che lụa mỏng kia, có dáng người cực kỳ duyên dáng của nữ tử.

Nữ tử không nhìn thấy dung nhan kia mặc một bộ váy thủy vân màu lam nhạt, nệm tua bên hông cùng tông màu buông xuống, theo bước chân nhẹ nhàng của nàng ta uyển chuyển mà nhẹ nhàng đưa trông rất đẹp mắt.

Nàng ta dừng lại bước chân trước mặt thiếu nữ đang bị ấn quỳ trên đất, lúc này từ trên cao liếc nhìn thiếu nữ dung nhan bị phế, mang theo mắt đẹp cong cong cười nói:

"Ta là Phụng Thanh Ca, đại tiểu thư Hộ Quốc Công phủ, là hòn ngọc quý trên tay Uy Vũ Đại tướng quân Phụng Tiêu, nữ thiếu chủ Phụng gia, tương lai là người thừa kế Phụng gia, đồng thời, là vị hôn thê của thiên chi kiêu tử Tam vương gia Diệu Nhật Quốc."

Thanh âm quen thuộc cùng với lời nói của nữ tử trước mặt, làm thiếu nữ khiếp sợ mờ to hai mắt:

"Ngươi! Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai! Ta mới là Phụng Thanh Ca! Ta mới là Phụng Thanh Ca!"

Thân thể nhỏ yếu run nhè nhẹ, một ý niệm ở trong đầu hình thành, trong mắt tràn ngập ý không thể tin nổi.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh nhẹ nhàng gạt mạnh, khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống. Một dung nhan tuyệt mỹ mang theo thanh nhã cứ như vậy ánh vào trong mắt thiếu nữ trên mặt đất. Khi nhìn đến dung nhan quen thuộc đến không thể quen hơn, nàng khiếp sợ nói không ra lời.

Dung nhan tuyệt mỹ nhẹ nhàng ngẩng lên, liếc nhìn khuôn mặt thiếu nữ chằm chằm làm cho người ta sợ hãi, thanh âm của nàng ta mang theo vô hạn chờ mong cùng khó kiềm chế sự hưng phấn:

"Phụng Thanh Ca, từ hôm nay trở đi ta sẽ thay thế thân phận của ngươi, vị trí của ngươi, đương nhiên có được hết thảy những gì mà ngươi từng có, còn ngươi....."

Thanh âm ngừng một lát, nàng ta cười nhẹ: "Bằng sự thông minh của ngươi, sao không giấu lại ta sẽ đối phó ngươi như thế nào?"

Nghe nguyên bản thanh âm của người trước mặt truyền ra, thân thể Phụng Thanh Ca run lên, mở to hai mắt không thể tin nhìn nàng ta:

"Nhược... Nhược Vân? Ngươi, ngươi là Tô Nhược Vân!"

Tô Nhược Vân, từ một tiểu cô nhi cùng nàng cùng nhau lớn lên, là nàng đem nàng ta từ trên đường cái mang về Hộ Quốc Công phủ, là nàng đem nàng ta lưu tại bên người làm bạn gần bó, là nàng không có bí mật gì giấu nàng ta, là nàng coi nàng ta là thân nhân tỷ muội.....

Nhưng, nàng như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, người hủy hoại dung nhan nàng, người muốn cướp lấy thân phận địa vị nàng, thế nhưng là nàng ta.....

"Vì cái gì? Ta đối đãi với ngươi tốt như vậy, vì cái gì ngươi muốn làm như vậy?"

Bị phản bội tâm đau như đao cắt, nghĩ đến dung nhan chính mình bị hủy, thân phận bị thay thế, mà không người nào có thể biết, hận ý không khỏi ập vào trong lòng.

"Vì cái gì? A, đương nhiên là vì ngươi có được hết thảy, gia gia cùng phụ thân coi ngươi như châu báu, yêu ngươi như *"thiên chi kiều tử"(*)*, bất quá....."

Mắt đẹp của nàng cong cong cười nhìn Phụng Thanh Ca trên mặt đất:

"Này hết thảy, đều sẽ là của ta, yêu thương cùng sủng nịch của gia gia và phụ thân, sự ôn nhu cùng thâm tình của Mộ Dung ca ca, đều sẽ là của ta."

() Thiên chi kiều tử: Con cưng - Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trần Trọc Bị Bán

Nàng ta vừa lòng nhìn bộ dáng Phụng Thanh Ca trên mặt đất chịu đả kích mà bị hồng mắt, tuy nhiên, nàng ta cũng không có cứ như vậy mà dừng lại, mà tiếp tục nói:

"Vốn dĩ để tránh đêm dài lắm mộng ta hẳn là nên lập tức giết ngươi, *hủy thi diệt tích (hủy hết chứng cứ)* để không ai có thể tìm thấy ngươi còn tồn tại, bất quá, ha ha ha....."

Nghe ý cười lộ ra âm mưu tàn nhẫn kia, trái tim Phụng Thanh Ca run rẩy, liền nghe giọng nói như ác ma của nàng kia lần thứ hai truyền đến.

"Ngươi cũng biết, ta vì sao cho người hủy hoại dung nhan tuyệt mỹ của ngươi, mà không tổn hại da thịt tuyết trắng trên người của ngươi?"

Nàng ta cúi người ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn nàng: "Đó là bởi vì ta muốn đem ngươi bán đến nơi hạ tiện nhất, nơi bọn nam nhân ngoạn nhạc. Ta tin rằng cho dù dung nhan khuôn mặt ngươi bị hủy đi trông giống như quỷ, nhưng một thân da ngọc trắng như tuyết này nhất định sẽ có không ít người thích, ngươi nghĩ sao?"

"Không cần nhìn ta như vậy, dung nhan ngươi đã bị hủy, nếu ngươi nói ngươi là đại tiểu thư Hộ Quốc Công phủ cũng sẽ không có người nào tin, mọi người chỉ biết ngươi là người điên, đến nỗi bỏ trốn? A, lấy thực lực võ giả nhị đoạn của ngươi thật sự là không đủ để xem."

Đang nói, nàng ta nhét một viên dược vào trong miệng nàng, khẽ cười đứng lên, búng búng vẩy trên người nói: "Bây giờ, bảy ngày sau liền tính ngươi không bị đùa chết, ngươi cũng sẽ bị độc phát vong thân."

Phụng Thanh Ca cắn răng, kêu to: "Tô Nhược Vân, ta nếu thành quỷ cũng sẽ không buông tha ngươi!"

"A, làm người ngươi còn không làm gì được ta, thành quỷ thì lại càng không phải là đối thủ của ta."

Nàng cười lạnh, phân phó nói: "Đem người mang đi, phải chắc chắn rằng khiến nàng bị bán qua bán lại nhiều lần để người không thể lần ra manh mối. Tốt nhất đem người tiếp nhận diệt khẩu."

"Vâng!" Hai gã hán tử tinh tráng cung kính đáp lời, một bàn tay đánh ra, đem Phụng Thanh Ca hơi thở thoi thóp khiêng trên vai nhún nhảy mấy cái đã biến mất trong rừng cây.

Một nam tử hắc y trung niên vẫn luôn đứng phía sau Tô Nhược Vân lúc này tiến lên một bước: "Tiểu thư, thời gian không còn sớm, có muốn hồi phủ trước không?"

"Uh, là phải về." Nàng ta lộ ra một bộ mặt ý cười ôn nhu, nhìn không trung nhẹ giọng nói: "Từ giờ khắc này trở đi, ta là Phụng Thanh Ca, Phụng

Thanh Ca là ta."

Hai ngày sau. Ban đêm.

Đại Lăng trấn, Thiên Hương Lâu.

Đang ngủ được một cổ thanh hương, Phụng Thanh Ca đang hôn mê bỗng chậm rãi mở to mắt, đại não còn chưa có phản ứng gì, đã nghe được thanh âm trầm tắc hiếm lạ cùng với cảm giác cánh tay của mình đang bị một đôi tay chạm đến, nàng cả kinh hét lên một tiếng, quay cuồng liền lăn xuống giường.

"Hắc hắc, tỉnh? Tỉnh vừa đúng lúc, khi gia làm việc không thích cá chết, gia chỉ thích đánh đá hăng hái, vậy mới đủ vị."

Một nam tử đáng kinh tâm trên dưới 30 tuổi, hai mắt sắc mị nhìn chăm chăm Phụng Thanh Ca lăn xuống mặt đất rúc vào một góc, trong mắt toàn là hưng phấn:

"Thật không nghĩ tới đêm nay bọn họ cư nhiên cho ta một kiện hàng tốt như vậy, tuy rằng đã bị hủy dung, bất quá không thể tin được thân thể này có làn da trắng như tuyết, heh heh, nhìn không thua kém gì một tiểu thư con nhà thế gia!."

Phụng Thanh Ca khó khăn lùi từng bước, trong mắt không nén nổi kinh hoàng: "Ngươi, ngươi đừng tới đây, đừng tới đây!"

Đột nhiên đứng lên chạy về phía cửa phòng, nhưng vừa chạy được hai bước thì bị nam tử kia ôm lại.

"Muốn chạy? Hắc hắc, vào phòng này, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy trốn được sao? Đến đây đi! Để gia hảo hảo nhìn một cái thân thể da thịt trắng như tuyết của ngươi."

Nam tử hưng phấn cười, tay xé một cái, đem quần áo trên người nàng xé rách, một mảng tay áo bị rách hở ra, cánh tay như tuyết tức khắc ánh vào trong mắt nam nhân kia, làm trong mắt hắn hiện lên tia hưng phấn cực nóng.

"Ahhh!" Phụng Thanh Ca hét lên chói tai, cảm giác ghê tởm khi người bị nam tử kia ôm làm nàng nổi cả da gà. Tay vừa đẩy vừa chấn nam tử ra xa, đến khi sờ đến bên hông hắn một cây chủy thủ, nàng không chút nghĩ ngợi rút ra, nhắm ngay chỗ tim nam tử đâm tới.

"Tê! Tiện nhân!" Nam tử sắc tâm phía trên, nhất thời né tránh không kịp nên trước ngực bị tràn ra một đạo vết máu, đau đến mức hắn phải phát tay đem vứt Phụng Thanh Ca ra.

"A!"

"Phanh!"

Đầu đâm hướng về phía góc giường, máu tươi như suối trào ra, nhưng thân thể nặng nề lao đảo hai cái hướng mặt đất, liền chết ngất...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ta Là Phụng Cửu

"Đáng chết!"

Nam nhân liếc mắt nhìn bộ ngực rỉ ra máu tươi của mình, hít vào một hơi khí lạnh, lại nảy sinh ác độc tiến lên hướng bụng nàng đạp một cước, tức giận mắng: "Đứng lên, đừng giả chết với lão tử!"

Khi đang nói, hắn kéo vạt áo nàng, nhấc lên kéo nàng ném về phía giường lớn.

Đầu đau dữ dội cùng với trong bụng cũng đau khiến nàng vốn đã ngất đi lại khẽ nhú mày đứng lên. Một âm thanh thút thít phảng phất trong đầu nàng, trong lòng nàng một trận tranh cãi phiền não:

"Im miệng!"

Quát lạnh một tiếng, mắt mở ra đồng thời chân mày nhíu lại thật chặt. Trong đầu quả thực có một thanh âm đang thút thít, mà trước mắt nàng, một nam nhân thô bỉ đã cởi hết quần áo chỉ còn lại một cái quần lót, dăm tà nhìn nàng chăm chăm.

Tầm mắt liếc xẹt qua thân thể nam nhân thô bỉ làm người chán ghét kia, nàng nhìn thấy chính mình đang ở trong một căn phòng Trung Hoa cổ trần ngập mùi cổ hương, môi không khỏi mím thành một đường.

Mà trong đầu, âm thanh nức nở kia lúc nàng lên tiếng quát lạnh, dường như ngăn ngor một lúc cũng dừng lại.

"Hừ! Biết già chết cũng vô dụng đúng không? Hay là lại ngoan ngoãn theo gia vui đùa thật tốt một chút, bằng không, gia sẽ dùng biện pháp thu thập người!" Vừa nói tựa như sói đói vồ mồi hướng Phụng Thanh Ca đang ngồi ở trên giường nhào tới.

"Tìm chết!"

Mặt nàng kinh thường hét một tiếng, khom người nhắc chân đuổi một cái hướng tên hèn mọn kia đang nhào đến đập ra ngoài.

"Àm!"

"Ừm!" Nam nhân thô bỉ kia thỉnh thoảng bị đánh một cước, cả người giống như con cóc cứ như vậy ngã quỵ trên đất rên lên một tiếng, hần nhanh chóng phục hồi lại tinh thần rồi đứng lên, trợn mắt giận dữ nhìn nữ tử ngồi ở mép giường và vịn quả đấm vung lên: "Xú nữ nhân! Dám đập Lão Tử, nhìn Lão Tử không đánh chết người!"

Chẳng qua, để cho hần kinh ngạc chính là, quả đấm hơi vurun ra lại bị nàng tiếp lấy, cũng không biết nàng dùng thủ pháp gì bấu vào tay hần mà sau khi gập lại, chỉ nghe xương đứt gãy vang lên tiếng rắc rắc, đau đến sắc mặt hần trắng nhợt, tiếng kêu thảm thiết theo bản năng phát ra. Một đôi tay lạnh như băng lại bấu vào cổ họng hần, tiếng rắc rắc chột truyền ra, ột hần lệch một cái, cặp mắt trợn trừng đỉnh đỉnh ngã xuống, đến chết, muốn kêu cũng không thể kêu thành tiếng.

Thời gian phảng phất vào giờ khắc này như dừng lại, âm thanh trong phòng quy về yên tĩnh, yên lặng đến cây châm xuống roi xuống mặt đất cũng có thể nghe.

Mà lúc này, thiếu nữ ngồi ở trên giường lại đưa những ngón tay trắng nõn tinh tế nhìn một chút, chân mày nhếch lên, một nụ cười mang theo mấy phần tà khí hiện lên bên mép môi nàng. Chẳng qua là, nụ cười này của nàng phối hợp với tấm dung nhan bị hủy kia, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy rất quý dị, khiến cho người rợn cả tóc gáy.

Có lẽ là trước khi nam nhân kia chết đi đã được lệnh, bất luận trong phòng phát ra động tĩnh gì đều không cần đi vào. Vì vậy, hai gã hần tử thủ ở bên ngoài mặc dù nghe bên trong vang lên thanh âm động đập, suy nghĩ, hần là gã đàn ông kia đang ngược đãi cô gái kia, vì vậy cũng không thêm dè ý.

Thiếu nữ trên giường đi tới trước Lăng Hoa kính ngồi xuống, nhìn ảnh ngược trong tấm kính kia hiện ra dung nhan đáng sợ, nàng hít một hơi, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn trang điểm, âm thanh phát ra từng tiếng gõ gõ tinh tế.

"Nói đi! Người là ai?" Nàng nhìn gương, tựa như lăm bằm lăm bầu.

Nhưng, ngay tại sau khi giọng nói của nàng rơi xuống, trong óc nàng lại có một thanh âm mang theo tiếng khóc ti tê truyền ra: "Ta là Phụng Thanh Ca, còn người là ai?"

"Phụng Cửu."

Nàng mở miệng vừa nói: "Người hần là đã chết rồi? Lưu lại một sợi tàn niệm ở đầu óc ta làm gì?"

"Ta không cam lòng! Ta hận! Tô Nhục Vân, Tô Nhục Vân đã hại ta thật thâm..." Tiếng khóc thút thít phẫn hận quanh quẩn trong đầu.

Phụng Cửu trầm mặc, thật lâu không có mở miệng, chỉ nghe giọng nói trong đầu đang khóc thút thít, từng tiếng không cam lòng cùng phẫn hận từ trong đầu truyền tới lòng nàng, khiến cho nàng cũng có một cổ cảm giác bức tức không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trí Nhớ Dung Hợp

"Trước đừng khóc, đem sự tình nói với ta một chút đi!" nàng vừa nhíu mày vừa nói, trầm ngâm: *Nếu không phải muốn biết sự tình của sợi u hồn trong đầu này cùng với tình huống dưới mắt, nàng phỏng chừng đã sớm rời khỏi đây, cũng sẽ không ngồi ở chỗ này nghe nàng ta ở nơi nào đó kêu khóc không ngừng.*

Giọng nói trong đầu dừng lại, kiềm chế tiếng khóc thút thít. Nàng ta cũng không đem sự tình nói tỉ mỉ cùng nàng, bởi vì, thông minh như nàng ta cũng biết lúc này nên làm gì là tốt nhất đối với nàng ta. Vì vậy, nói:

"Ta đã chết, thân thể này sẽ là của người. Phụng Cửu, ta chỉ yêu cầu người hai chuyện: Một là, ta muốn Tô Nhục Vân sống không bằng chết! Một đao giết nàng không thể giải tỏa được mối hận trong lòng ta, chỉ có làm nàng ta sống không bằng chết và chịu hết mọi hành hạ mới có thể hiểu hết tâm trạng và hận ý của ta!"

Giọng nói của nàng ta nồng đậm hận ý, đến giờ phút này, nàng biết rõ mình đã không cách nào vẫn hồi bất cứ điều gì. Mong muốn duy nhất chính là kẻ

hại nàng thành ra như vậy, Tô Nhượng Vân kia, sống không bằng chết!

Phượng Cửu nhú nhú mày, không mở miệng, chẳng qua là ngoắc ngoắc khoé miệng, mang theo mấy phần tựa như cười mà không phải cười.

Lúc này, phảng phất biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, Phượng Thanh Ca nói tiếp: "Ta không biết ngươi từ đâu tới đây, cũng không biết lúc trước thân phận ngươi là gì, nhưng từ lúc ngươi mới tỉnh lại đã ung dung ứng đối với tình huống vừa rồi kia, ta tin tưởng ngươi tuyệt đối không phải là người bình thường, ít nhất, sẽ không ngốc giống như ta như vậy, rơi vào kết quả bị người đoạt thân phận và sát hại tính mệnh."

Nghe vậy, mâu quang Phượng Cửu chợt lóe lên, bên mép nụ cười càng sâu thêm mấy phần, nói:

"Nói đi! Chuyện thứ hai là gì."

Nghe nói như vậy, Phượng Thanh Ca biết là nàng đã đáp ứng, âm thầm thở phào đồng thời giọng nói có mấy phần âm đạm cùng bi thương:

"Thân nhân của ta đều là những người rất tốt. Mọi người đều coi ta như bảo vật trong lòng bàn tay, ta hy vọng ngươi có thể thay thế ta chiếu cố bọn họ thật tốt, không nên để cho bọn họ biết, biết ta đã không còn ở đây..."

Ngón tay tinh tế trắng nõn nhẹ nhàng gõ ở trên bàn, gõ gõ gõ thanh âm rất mảnh nhỏ, lại để cho trái tim Phượng Thanh Ca lo lắng không yên. Nàng ta không cách nào biết được tâm tư Phượng Cửu, nhưng không có cách nào khác, nàng ta cũng không hy vọng nghe được lời cự tuyệt từ trong miệng nàng, vì vậy, liền nói:

"Ta đem toàn bộ trí nhớ của mình cũng để lại cho ngươi, như vậy ngươi liền có thể biết được tất cả mọi chuyện phát sinh, Phượng Cửu, nhất định phải giúp ta, nhất định phải giúp ta..."

Lúc Phượng Cửu nghe giọng nói trong đầu hạ xuống, đầu chợt đau một chút, giống như là bị người cưỡng ép nhét cái gì vào. Nàng cau mày nhắm mắt lại tiếp nhận một cổ đau đớn trần qua, qua một hồi lâu mới từ từ mở mắt, mà trong óc nàng, cũng xuất hiện rất nhiều thông tin của trí nhớ vốn không thuộc về nàng...

Cũng có lẽ bởi vì trí nhớ của Phượng Thanh Ca cùng trí nhớ của nàng dung hợp lại với nhau, vì vậy, khi trong đầu lướt qua một màn lúc dung nhan bị hủy, nàng thậm chí có chút cảm động lây, thật giống như thừa nhận đao hoa kia, đau kia chính là của bản thân nàng.

"Tô Nhượng Vân sao? ha ha, có ý tứ." Trí nhớ trong đầu dung hợp, cũng để cho nàng hiểu được tình cảnh trước mắt của bản thân cùng với sự tình khắp mọi nơi. Vì vậy, nàng đứng dậy đến bên người nam tử đã chết đi kia, cởi hết quần áo trên người hắn, đem của đáng tiền vơ vét hết không còn sót lại gì.

Trên người mình quần áo bị xé một bên tay áo, nơi vạt áo cũng bị xé rách, nàng liền trực tiếp xé một khối vải trong quần che kín dung nhan, dung nhan bị hủy này quả làm người khác chú ý, muốn rời đi nơi này thì nhất định phải lặng lẽ không tiếng động, không được làm người khác chú ý.

Chi tiếc, gian phòng này tìm khắp cũng không có một món có thể đựng quần áo, về phần quần áo đàn ông kia, dưới cái nhìn của nàng thật sự là quá bẩn, không thể mặc.

Nghĩ tới nơi đây vốn là tầm hoan tác nhạc, vì vậy, nàng đem tay áo bên kia cũng xé đi, lộ ra hai cánh tay như ngó sen trắng như tuyết giờ lên, lại đem quần áo xử lý một chút, biến hoá váy áo ở ngực, ánh mắt rơi vào màn lụa mỏng bên trên, đưa tay kéo lên một cái trước khi phi thân từ cửa sổ phía sau rời đi...

Sau khi vững vàng hạ xuống kiểm tra bốn phía, thấy phía trước chỉ có một con đường có thể đi, vì vậy liền đi lẫn vào sân phía trước nơi mà ở chính giữa là những kẻ đang trêu chọc nữ tử. Đúng lúc nàng phải dời bước rồi đi, một tiếng thét chói tai chợt vang lên.

"Ahhhhh! Giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một Đao Ngang Cổ

Sự tình bại lộ! Chạy!

Đây là phản ứng đầu tiên của nàng, mà nàng quả thật cũng đang vừa nhấc chân vừa chạy ra ngoài, nhưng ai biết trước mắt một đạo hàn quang thoáng qua, khí tức kia rõ ràng chính là sát khí kinh người rét lạnh khát máu, nhìn đạo hàn quang kia hướng về phía bên nàng phóng tới, nàng không chút nghĩ ngợi ôm đầu ngồi xổm người xuống.

"Hừ!"

"A..."

Khí lạnh kiếm cương ác liệt phảng phất xẹt qua ngay trên đỉnh đầu. Bên tai đều là tiếng kinh hô, tiếng hét chói tai. Mọi người chạy loạn đầy tới chen lui, nhưng Phượng Cửu lại phát hiện bên người rất nhiều khoảng trống. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lấy nàng làm tâm điểm (*trung tâm*), đảo quanh một bọn người, tất cả đều một kiếm đứt cổ mà chết.

[*Cũng may ta tránh nhanh hơn*].

Nàng âm thầm vui mừng, lúc bước chân chuẩn bị di động, một đôi ủng Ngọa Tử màu đen dừng lại trước mặt nàng, hai tròng mắt hạ xuống trong nháy mắt thoáng qua một đạo u quang, nàng sợ hãi ngẩng đầu, thân thể đang run rẩy: "Ồ..."

Đứng trước mặt là một gã nam tử mặc áo đen. Trên mặt che khăn đen nên không thấy rõ mặt mũi, nhưng cặp mắt kia lại lộ ra ánh sáng thâm hiểm cay độc, một loại độc giống như làm người ta vừa kinh ngạc vừa run sợ. Thanh kiếm bị hất nằm trong tay chỉ xéo xuống mặt đất lúc này còn nhỏ mầu tươi, một giọt hai giọt trên mặt đất tách ra như điểm một hoa mai đỏ.

Cũng không biết là nàng vô tình hay cố ý, bởi vì thân thể run rẩy, tấm lụa mỏng khoác trên người trơn nhẵn rơi xuống mặt đất, lộ ra da thịt nàng trắng như tuyết hoàn mỹ không tí vết. Nàng che mặt, nhưng một đôi mắt đắm lệ động lòng người, phối hợp với bóng người run rẩy tinh tế kia, lộ ra sự diễm đam đáng yêu.

Nam tử áo đen rõ ràng không phải là đồ háo sắc. Ánh mắt thâm hiểm cay độc cũng chỉ nhìn đến da thịt tuyết trắng trơn nhẵn, trong nháy mắt liền định thần, rất nhanh đã dời đi, ánh mắt kia nhìn hướng đám người tránh lui, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó, mà tay kia đang nắm chuôi kiếm lúc này cũng khẽ động, chuẩn bị đem những người chướng mắt đang cản đường ở trước mặt giết chết.

Sát ý tràn ngập, làm Phượng Cửu kinh hoàng kêu: "Ồ... Đừng giết ta..." Nhưng, nhưng trong nháy mắt đứng lên đó, một tay ở chỗ đùi sờ qua, thuận tiện rút chủy thủ hiện lên ánh sáng sắc bén, lấy tốc độ không kịp bụng tai phóng về phía cô tay đang cầm kiếm của người kia.

"Tzaak!"

"Cheng!"

Bởi vì không cảm giác được sát ý trên người của cô gái trước mắt, hấn liền khinh thường không đề phòng. Hơn nữa với khoảng cách gần như thế, sơ suất không đề phòng nơi cổ tay lập tức bị thương, máu tươi xông ra run rẩy không ngừng. Kiếm trong tay cũng cảm không vững rơi xuống mặt đất, hấn theo bản năng nhắc chân đạp một cái.

Một cước kia kèm theo khí lưu cùng âm kinh ác liệt, thậm chí là người có tu vi cao nếu trúng một cước này của hấn cũng khó có thể sống sót. Có thể nói, một cước đá ra vốn rơi vào ngực nàng lại bị nàng lấy thân pháp quý dị tránh được. Sao lãng một cái, liền thấy nàng nhào tới, chủy thủ trong tay hướng ngay bộ ngực hấn, hấn theo bản năng phải đưa tay ra hóa giải, ai ngờ nàng bên trên tấn công chỉ là hư chiêu, liền dùng chủy thủ kia đâm ra đồng thời một cước đạp về phía giữa hai chân hấn.

"ừhhh!"

Đau nhức đến tan nát tâm can làm hấn thống khổ rên lên một tiếng, hai chân không tự do kẹp chặt nửa ngồi bên dưới. Nhưng như vậy cũng đủ cho nàng cơ hội tuyệt cao, nàng cầm ngược chủy thủ lao đến xoẹt qua cổ họng hấn!

Một đao ngang cổ! Một đòn trí mạng!

Đến chết, con mắt của nam tử áo đen vẫn tròn trừng lên, không cam lòng cùng phẫn hận, tựa hồ không muốn tin tưởng chính mình sẽ chết trong tay một người nữ tử.

Mọi người vì kinh hoàng mà tránh lui bên trong nhìn thấy một màn này kinh ngạc đến ngây người, mở to hai mắt không cách nào tin. Không thể tin được một khắc trước cô gái yếu kiêu yếu đuối còn khóc thút thít, một khắc sau lại trở nên giống như thần chết, lấy thân thủ ngoan tuyệt ác liệt giết chết người mặc quần áo đen kia. Trước khi bọn hấn phục hồi lại tinh thần, đã thấy nữ tử kia sau khi giết người cũng không quay đầu lại hướng phía ngoài chạy đi, biến mất trong bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp Nam Nhân Đầu Tiên

Một thân ảnh gầy nhỏ đang ngồi xổm ngáp không chớp mắt ở một góc đường kín đáo. Người nọ híp nửa đôi mắt nhìn đội tuần tra qua lại trên đường cái, lấy quả táo từ trong lòng ngực ra gặm một cách nhàm chán.

Một thân quần áo khất cái, cũ nát dơ bẩn, trên mặt dơ bẩn còn dính không ít bùn đất, tóc được bọc trong một cái bao bố, thoát nhìn chính là một tên tiểu khất cái nhỏ gầy. Cho dù là ai cũng không thể ngờ, người làm trưởng trấn tức giận, phát ra lệnh điều tra nữ tử trong thanh lâu kia sẽ là tiểu ăn mày ở góc

đường này.

"Thật xui xẻo a! Làm thế nào để đi ra ngoài bây giờ? Ta có thể nhẫn nại chờ, có điều độc trong thân thể lại không chờ được a!" Phụng Cửu cắn quả táo một miếng rồi than nhẹ. Nếu nàng biết trước rằng tên nam tử ghê tởm bị nàng giết chết đêm qua cư nhiên là con trai độc nhất của trưởng trấn, thì kiểu gì nàng cũng sẽ lưu lại cho hắn một mạng, ít nhất hiện tại tên trưởng trấn cũng sẽ không phái hộ vệ và binh lính đi khắp trấn tìm nàng.

Bất quá, nam tử hắc y đêm qua lại là người nào? Sát thủ?

Nghĩ đến khi hắn động thủ thân thể kia tản ra một cỗ hơi thở, trong lòng nàng có chút bức bối. Nàng vốn tưởng rằng trọng sinh nhiều lần chính là đến một vương triều cổ đại nào đó, nhưng ai biết thế giới này người cư nhiên là tu tiên. Tu tiên, ngoạn ý này cũng quá huyền huyền. Bất quá, nghĩ đến nàng là một người đang sống ở thế kỷ 21 lại có thể trọng sinh vào nơi quỷ quái này, làm cho mọi thứ dường như cũng không có gì kì quái.

Tu tiên a! Một thân bản lĩnh trước kia của nàng cũng không có tác dụng gì với người tu tiên a!

Đem quả táo gặm xong tùy tay mém một cái, ngồi ở chỗ kia có chút uể oải ỉu xiu thở than, thẳng đến, một âm thanh thanh thúy vang lên trước mặt.

"Keng!"

Chiếc chén trước mặt đột nhiên có một khối bạc được ném vào và quay một vòng trước khi văng vàng đáp xuống giữa chén. Phụng Cửu ngẩn ra, nhìn bạc trong chén bề kia, cầm lấy nhìn nhìn, cuối cùng cảm giác như cục đá không có gì khác biệt, chỉ là bên ngoài có màu bạc. Ngẩng đầu lên hướng người ném bạc vào bát kia nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng một gã ăn mặc áo đen. Hắn chậm rãi đi tới, nện bước nhẹ nhàng mà ổn định, cả người tản ra một cỗ hơi thở lạnh băng làm người không dám tới gần.

Trông mặt chuyển động, nàng không chút nghĩ ngợi liền nhào lên hướng đùi hắn mà ôm, trong miệng khóc kêu: "Ô..... Tỷ phu! Tỷ phu ta đã tìm được người! Ân!" Người phía trước đột nhiên lắc mình tránh đi, nàng cũng chộp một cái vơ vào không khí nên thuận theo quán tính ngã về phía trước, cào hai tay trên đất, kêu rên một tiếng.

Nam tử áo đen hơi nhíu mày, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén quét qua ăn mày trên mặt đất, sau khi liếc một cái, liền cất bước tiếp tục đi tới phía trước. Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã nhìn ra ăn mày trên mặt đất chỉ là người thường không có tu vi.

Đương nhiên, Phụng Cửu hiện tại xác thật cũng chỉ là một phạm nhân bình thường, đời trước về điểm tu vi này đã bị Tô Nhược Vân cường bạo nhét được vào miệng hoá giải đi, hiện tại nàng chính là một người phạm nhân không có tu vi.

Cũng chính vì nguyên nhân như thế, những người tu tiên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra nàng chỉ là một phạm nhân không có tu vi, tất nhiên sẽ không chú ý nhiều hơn cũng như phòng bị với nàng.

"Tỷ phu! Tỷ phu người không cần vứt bỏ ta, ô..... Ta thật vất vả mới tìm được tỷ phu, tỷ phu....." Nàng bò dậy rồi lại đi ôm người phía trước, liên tiếp bị lăn ngã vài lần, thẳng đến, nam tử áo đen trước mặt cuối cùng đành phải dừng bước chân.

"Tỷ phu!" Tận dụng thời cơ, Phụng Cửu sử dụng tay chân ôm lấy đùi nam tử, cuốn chặt lấy hắn, đôi mắt ngập nước nâng lên, mang theo vài phần nhút nhát nhìn hắn.

Mà khi nhìn đến dung nhan nam nhân này, khóe miệng nàng lại không tự do chủ động run rẩy một chút..... Đùi này, có phải là nàng đã ôm sai rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ăn Vạ Hắn

Nhìn bóng dáng nam tử trước mắt này thật ra rất nam tính, nhưng đến khi nhìn thấy dung nhan của hắn, nàng chỉ nghĩ vờ trán trên đầu thờ dài một tiếng: *Đây rõ ràng chính là một đại thúc mới quá ba mươi tuổi a!*

Đường nét lộ ra, khuôn mặt cương nghị lãnh ngạnh bị râu che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn đến hình dáng, lại không thấy rõ dung nhan. Tuy rằng một đôi mắt thâm thúy mà thần bí, nhưng thấy thế nào cũng là một đại thúc tầm ba mươi tuổi, nhìn như thế nào đều không có chút hợp lý làm tỷ phu của tiểu thân thể này của nàng.

Bất quá, trước mắt nàng không còn biện pháp, nàng ôm cái đùi kia chính là không muốn buông tay, một bên khóc kêu: "Tỷ phu, ô ô..... ta thế mà tìm được người, tỷ phu....."

Lăng Mặc Hàn nhìn một đôi mày kiếm nhìn con gấu ăn mày gầy nhỏ kia đang bám đùi hắn, hắn không có thói quen cùng người tiếp xúc, lúc này thân thể đột nhiên cứng đờ, hắn lắc lắc chân, trầm giọng quát: "Người nhận sai người rồi, buông ra!" Tuy nhiên, đùi bị tiểu ăn mày này ôm chặt căn bản lắc không ra.

"Ô ô..... Tỷ phu, ta không nhận sai, tỷ tỷ nói nguoi chính là một thân râu xồm, ta lúc còn rất nhỏ từng gặp qua nguoi, nhất định sẽ không nhận sai, ô ô..... Tỷ phu, nguoi không cần đuổi ta đi, tỷ tỷ đã chết, trong nhà không còn ai, mẹ kế còn muốn bán ta đi, ô ô..... Tỷ phu....."

"Ta không phải tỷ phu nguoi, nguoi thật nhận sai nguoi!"

Sắc mặt Lăng Mặc Hàn càng thêm lạnh lùng, cả người tản ra hơi thở băng hàn càng thêm nồng đậm, thập phần làm người sợ hãi, nhưng tên tiểu ăn mày này cố tình ôm đuôi hần không buông. Hần quăng chân rất nhiều lần cũng chưa đem người vứt ra được. Khi hần duỗi tay muốn nắm lấy tiểu ăn mày, lại thấy nàng kêu lên một tiếng sợ hãi rồi ôm càng chặt hơn, đỉnh đầu kia còn lơ đãng đẩy ra chỗ mẫn cảm giữa hai chân của hần, làm thân thể hần một trận căng cứng, cả khuôn mặt đều đen xuống dưới.

"Buông tay!"

"Không buông, trừ phi nguoi đáp ứng mang ta đi theo."

Nàng mặt dày mày dạn dính chặt hần, nhưng thật ra không phát giác đỉnh đầu nhỏ của chính mình đang đẩy chỗ mẫn cảm của nhân gia, mà là trong lòng âm thầm nghĩ thật may mắn, đại thúc này tuy rằng thái độ lạnh nhạt, bất quá còn tốt, chỉ dùng tài hùng biện nhưng không có động thủ, hiển nhiên là sẽ không động thủ đối với một người thường không có tu vi.

Cố nén suy nghĩ xúc động giết người, Lăng Mặc Hàn hít một hơi thật sâu: "Buông tay, ta sẽ mang nguoi đi theo."

"Ô..... Tỷ phu, ta biết nguoi sẽ không mặc kệ ta." Nàng xoa xoa hai mắt căn bản là không có nước mắt vội vàng đứng lên. Lại thấy hần xoay người hướng phía trước đi, lập tức vội vàng đuổi theo.

Nhìn khoảng cách hai người càng ngày càng bị kéo xa, trong mắt Phượng Cửu hiện lên một tia ý cười. Khó trách hần sáng khoái như vậy đồng ý nói cho nàng đi theo, nguyên lai là nguyên nhân như thế này, đây là muốn bỏ rơi nàng?

Đáng tiếc, hần tính toán sai lầm, nàng sao có thể theo không kịp bước chân hần? Đến cùng, trước khi nàng ra có thể ra khỏi trấn Đại Lăng phía trước, nàng phải dính chặt lấy hần. Người này nhìn không đơn giản, đi theo bên người hần thì cái đám hộ vệ binh lính đó nhất định không dám ngăn trở.

"Tỷ phu! Nguoi đi chậm một chút, ta theo không kịp! tỷ phu....." Nàng chạy chậm theo ở phía sau, nhìn hần hướng cổng ra vào của trấn mà đi, trong lòng vui vẻ, bước nhanh đuổi kịp.

Lăng Mặc Hàn bước chân cứng lại, quay nửa đầu lại, thấy tiểu ăn mày kia hề hề gợn chính tay nhỏ của mình lôi kéo một khối góc áo của hần, lập tức vung tay, đem tiểu ăn mày kia phát ra, tiếp tục cất bước hướng phía trước đi tới.

"Tỷ phu! Tỷ phu nguoi đừng nóng giận, nhiều lắm ta không kéo quần áo nguoi nữa, tỷ phu....."

Nàng vừa chạy chậm vừa hề hề kêu lên đáng thương, khoe mắt liếc thấy những binh lính hộ vệ canh giữ ở cửa, sắc mặt khẽ biến khi nhìn thấy đại thúc phía trước, nửa cúi đầu hành lễ. Những binh sỹ hộ vệ kia nguyên bản đang cất bước về phía nàng, cũng dừng tại chỗ khi nghe nàng từng tiếng gọi tỷ phu, vẻ mặt quái dị trộm đánh giá hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Kia Gọi Là Đại Thúc

"Tỷ phu, chúng ta muốn đi đâu?" Sau khi ra khỏi cửa trấn một khoảng rồi, nàng bắt đầu nhìn chăm chăm lên người bên mình đánh giá.

Lúc này Lăng Mặc Hàn dừng bước chân, mắt liếc nhìn tiểu ăn mày một cái, trầm giọng nói: "Nguoi đã ra tới đây, không cần lại đi theo ta."

Phượng Cửu ngăn ra, tiện đà mỉm cười ngọt ngào nói: "Tỷ phu, nguoi nói cái gì vậy?" Đại thúc này nguyên lai sớm biết rằng nàng là nghĩ cách ra khỏi trấn môn (*cửa thành*) a! Cũng là, người này liên nhìn không đơn giản, tiểu xiếc của nàng như thế nào mà hần lại có thể nhìn ra? Bất quá đã nhìn ra còn nguyện ý giúp nàng, thật là làm nàng ngạc nhiên.

Thấy hần cất bước rồi đi, Phượng Cửu vội vàng đuổi theo: "Tỷ....." Lời nói còn chưa nói xong đã bị đánh gãy.

"Ta không phải tỷ phu nguoi, đừng gọi bậy." Thanh âm trầm thấp mang theo âm lãnh, mười phần nam tính, thể hiện bản tính nam nhân đầy mị lực.

"Chẳng lẽ ta thật sự nhận sai? Tỷ của ta nói tỷ phu có một bộ râu xồm thực dễ nhận." Nàng chạy chậm đi vào bên người hần cẩn thận đánh giá, chợt nhếch miệng cười: "Àn àn, có lẽ ta thật sự nhận sai, tỷ phu ta hần là so với nguoi có lẽ trẻ hơn một chút."

Lăng Mặc Hàn đi tới con đường của mình, hoàn toàn không để ý tới tiểu ăn mày bên người. Ở hần xem ra, một tên ăn mày không hề có tu vi mà chỉ có

vài phần thông minh vật căn bản là không cần đề vào mắt, vì thế, hần bước chân lên đường nhanh hơn, từng bước so với khi ở trong thành còn nhanh hơn vài lần.

Đối với việc hần đột nhiên bước chân nhanh hơn, Phụng Cửu âm thầm kinh ngạc: *Nhìn hần bước chân trên mặt đất nhìn như đã chạm đất, nhưng lại giống như hai chân không chạm đến đất mà chỉ xẹt qua. Thân hình di động cực nhanh, nhưng cùng nàng đạp tuyết vô ngân vân tung thật là không giống nhau.*

"Đại thúc, đại thúc từ từ chờ ta a!" Cũng không phải nàng thật muốn ăn vạ hần, mà là ra trấn môn chỉ có một cái đại lộ. Hơn nữa, trước mắt nàng cũng không có tâm tư gì đi theo người di chuyển nơi nơi như vậy, nàng còn phải đi tìm dược liệu giải độc trong cơ thể nàng đây! Lại nói Tô Nhưộc Vân kia thật đúng là không phải ác độc bình thường, đối đãi với nguyên thân của nàng như vậy, nàng ta đoạt hết thân phận của nàng không nói, cư nhiên còn đem nàng bán cho cái nơi thanh lâu, chắc là tính toán để nàng nhận hết sự làm nhục mà chết. Tắc tắc, nữ nhân này a! Thật đúng là độc như rắn rết.

Bất quá, căn cứ vào ký ức của Phụng Thanh Ca, Tô Nhưộc Vân này tựa hồ cùng nàng giống nhau, chính là đến từ thế kỷ 21? Lại còn thật là có tính thông y dược, bằng không cũng không thể lộng hành như vậy, có thể đúc ra một cái mặt nạ cùng nàng giống nhau như đúc.

Càng nghĩ, trong lòng càng có vài phần hưng phấn, nguyên bản cảm thấy sự tình không chút thú vị, tựa hồ càng ngày càng trở nên thú vị đây!

Mà phía trước Lăng Mặc Hàn khi nghe được thanh âm kia gọi đại thúc, khóe miệng co giật, theo bản năng sờ soạng râu trên mặt mình, bước chân nhanh hơn tính đem người phía sau bỏ xa, nhưng mà, hai canh giờ sau, hần dừng bước chân quay đầu lại mắt liếc liếc một cái, nhìn thân ảnh nhỏ gầy kia vẫn đi theo phía sau hần trong phạm vi hơn mười bước, trong lòng thầm kinh ngạc.

Một người không có tu vi, làm thế nào có thể theo kịp hần?

Phụng Cửu thở hổn hển chạy đi lên, nửa cong eo dùng đôi tay ôm đỡ đầu gối mềm thờ phỉ phò: "Hô! Một chết ta, đại thúc, người đi nhanh như vậy làm gì?"

Lăng Mặc Hàn nâng mày đánh giá cẩn thận tiểu ăn mày dơ bẩn hề hề này, nửa ngày, trầm giọng nói: "Người chờ lại đi theo ta, nơi ta muốn đi là Cửu Phúc Lâm, địa phương kia hung hiểm vạn phần, người đi vào chỉ có chịu chết."

"Không phải, đại thúc, ta không phải đi theo người, mà là ta nguyên bản chính là muốn đi Cửu Phúc Lâm, bất quá người nếu cũng là đi Cửu Phúc Lâm, vậy chúng ta cùng đồng hành không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vào Cửu Phúc Lâm

Lăng Mặc Hàn không để ý tới người phía sau, chân nện bước đi nhanh hơn. Hần cảm thấy hần với tiểu ăn mày này chính là phú quý nhân gia nào đó vụng trộm đi chơi với tiểu công tử. Từ một khắc hần ta ôm lên đùi hần kia, liền phát hiện tiểu ăn mày này trên người không có cái loại ăn mày hèn mọn, hơn nữa một đôi mắt của hần ta thật là linh động giảo hoạt, sao một kẻ ăn mày có thể có được? Lại nghe hần ta cư nhiên nói muốn đi Cửu Phúc Lâm, càng thêm khẳng định, tiểu thiếu niên này chắc là chỉ đi chơi cho vui.

Nếu là thật sự như vậy không biết sống chết theo vào Cửu Phúc Lâm, hần cũng sẽ không xen vào việc người khác đi cứu hần ta.

Thấy đại thúc phía trước không để ý tới nàng, Phụng Cửu cũng không nói lời gì nữa, chỉ chạy chậm theo ở phía sau. Tuy nhiên, chỉ cần cẩn thận đánh giá, liền sẽ phát hiện bước chân của nàng rất là quý dị, tốc độ kia căn bản không chậm hơn so với Lăng Mặc Hàn phía trước nhiều lắm.

Hai người một trước một sau đi tới. Phía trước Lăng Mặc Hàn không dừng lại nghỉ ngơi, mặt sau Phụng Cửu cũng không dừng lại nghỉ ngơi. Bởi vì thời gian cấp bách, nàng cần phải chạy nhanh đến Cửu Phúc Lâm tìm thảo dược có thể giải trừ chi độc trong cơ thể nàng, nếu không một cái mạng nhỏ thật đúng là kết thúc ở chỗ này.

Nhưng rốt cuộc thân thể này dĩ vãng là thiên kim tiểu thư, sau khi chạy cả một ngày một đêm lại không ăn uống gì, thân thể đã đến cực hạn rồi. Hai chân nặng nề đau nhức, bước chân cũng dần dần chậm lại, khoảng cách cùng Lăng Mặc Hàn phía trước cũng càng đi càng cách xa.

Cũng may, rốt cuộc sáng sớm ngày thứ hai, đã đi tới chỗ sơn khẩu Cửu Phúc Lâm, bất quá lúc này, nàng đã nhìn không tới thân ảnh của đại thúc kia.

"Hô! Một chết ta." Cả người nàng hướng trên mặt đất ngồi xuống, thở dốc như trâu, mồ hôi như mưa rơi xuống, hơn nữa bụng lại đói, lúc này đầu đều có chút nặng nề, còn có một ít buồn nôn.

Từ hôm qua đến giờ, nàng cũng chỉ ăn quả táo thuận tay lấy từ người bán hàng rong, đến bây giờ sớm đã không biết tiêu hóa đi đâu, lúc này đói đến bụng trước dán bụng sau, chỉ nghĩ nếu có cái chân gà gì đó để gặm thì thật là tốt.

Nghỉ ngơi một hồi, nàng lau lau mồ hôi đứng lên, chăm chú nhìn Cửu Phúc Lâm phía trước, lộ ra vẻ mặt chờ mong tươi cười: "Hắc hắc, Cửu Phúc Lâm

này hẳn là sẽ có món ăn thôn quê....." Nghĩ vậy, lại nuốt một ngụm nước miếng, lập tức nhanh chóng cất bước hướng bên trong đi đến.

Rừng rậm tươi tốt cỏ dại mọc thành cụm, thái dương trên đỉnh đầu cũng bị những tán lá cây dày đặc kia che khuất một nửa, mơ hồ chỉ có một chút ánh mặt trời chiếu nghiêng rơi vào trong rừng, không khí ẩm ướt mùi bùn đất cùng với hương cỏ xanh nhẹ nhàng thanh thoát xông vào trong mũi.

Phượng Cửu trong tay cầm một đoạn nhánh cây bẻ gãy trái phải vẩy vẩy quét quét, đẩy ra những cỏ dại phía trước chặn đường, cũng có thể đuổi đi những rắn độc không thể nhìn thấy trong vùng cỏ dại.

Nàng đi chậm chậm, đôi mắt càng cẩn thận tìm kiếm một ít thảo dược có khả năng bị cỏ dại che giấu.

Độc trên người nàng sớm đã kiểm tra qua, đối với người khác muốn kiểm tra có lẽ là việc khó, nhưng đối với tinh thông y độc là nàng mà nói thì lại không khó, đương nhiên, tiền đề là có thể tìm được thảo dược cần thiết, nếu không nàng chính là y tiên cũng bó tay không cách nào loại bỏ được độc tố trong người.

Có lẽ đây là ở ngoại vi, thảo dược tuy là có, bắt quá đều là một ít loại thường thấy, đến nỗi nàng tưởng tượng nó là món ăn thôn quê, vậy càng không cần phải nói, đi gần nửa canh giờ (*mùa canh giờ: 1h*) rồi cũng không thấy món ăn thôn quê có thể ăn được, chỉ gặp được mấy chú thằn lằn trên những nhánh cây.

Bụng thật sự là đói đến khó chịu. Nàng thấy một bụi thảo hoa cỏ có thể ăn được (*giống như cây chua me đất*), liền hái được một nắm to trong tay vừa đi vừa ăn, thảo hoa tuy hơi chua, nhưng hương hoa nhàn nhạt thơm mát, bắt quá cũng tốt hơn để bụng không.

"Đi? Nơi này cư nhiên có rễ cây dâu tây?" Nàng kinh hãi chạy chậm qua, thấy cây thảo dược kia sinh trưởng ngay dưới gốc cây cỏ thụ, đúng là loại thảo dược duy nhất nàng cần để giải độc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Một Mình Tìm Được

Đem lá của thảo dược trong tay ăn xong sau đó đem thân cây vứt bỏ, thật cẩn thận đem đào rễ cây dâu tây kia từ trong bùn đất ra. Nàng ngồi xổm trên mặt đất, không để ý đến một đôi hắc bạch (đen trắng) rắn độc đang trườn trên cỏ hướng phía nàng mà đến.

Khi rắn độc càng tới gần nàng hơn, thân rắn đầy đầu rắn căng lên, lưỡi rắn phun ra, phát ra thanh âm ti ti rất nhỏ, cũng ở trong nháy mắt kia, độc rắn bỗng nhiên vụt ra, há miệng liền cắn ngay chỗ cẳng chân của Phượng Cửu đang ngồi xổm.

Phượng Cửu thần sắc biến đổi, sát khí trong nháy mắt phóng thích ra, đôi mắt càng là sắc bén phi thường. Nhanh chóng xoay người cùng lúc một tay túm lấy đầu rắn, một tay thủ sẵn cách thân rắn bảy tấc ($1 \text{ tấc} = 2,3 \text{ cm}$), ngón tay dùng nội lực lấy sức, phụt một tiếng, ngón tay tại điểm bảy tấc trên thân rắn liền đâm thẳng vào người rắn.

"Ti!" Con rắn độc kia hí một tiếng, thân thể sau khi run rẩy vài cái liền mềm nhũn rơi xuống.

"Nga? Cư nhiên là rắn cạp nong?" Lúc trước phảng phất cảm giác ớn lạnh thì giờ lại cảm giác chỉ là ảo giác trong nháy mắt. Lúc này nàng lại là một bộ dáng lười biếng, chăm chăm nhìn rắn độc kia trên tay nở nụ cười: "Không có thỏ hoang cùng lợn rừng, vậy tạm chấp nhận đem rắn này nướng lên để lấp cái bụng rỗng." Chỉ là, thanh âm vừa rơi xuống, trên mặt ý cười cũng cứng lại.

Bởi vì nàng phát hiện một cái vấn đề rất lớn... không có lửa.

Tại nơi rừng rậm ẩm ướt, ma xát nổi lửa cũng không phải là một việc đơn giản, nàng không có diêm thậm chí là đá lửa, liền tính uống có thịt rắn cũng vô pháp nướng tới để ăn a!

"Quên đi, quên đi, ta lại kiên trì thêm một lúc! Ít nhất, cũng phải tìm được một nơi khô ráo trước rồi nghĩ đến đốt lửa". Nàng lẩm bẩm nói nhỏ, rắn cạp nong trên tay muốn ném lại cảm thấy thật đáng tiếc, vì thế, liền lưu loát xử lý thịt rắn.

Đem đầu rắn cắt tới, lột bỏ da rắn, lấy gan ra, lại đem rắn đã không còn rõ tướng mạo treo ở trên nhánh cây cao, tay đầy mùi máu tươi trực tiếp lau lau ở đám cỏ xanh, lại hái một ít cỏ có mùi thơm dễ chịu mát xa trên tay, trừ bỏ đi cỗ mùi tanh trên tay rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Vì thế, tại đây trong rừng liền có thể nhìn đến, một tiểu ăn mày xiêm y cũ nát cả người dơ bẩn một mình đi ở trong rừng hung hiểm vạn phần Cửu Phúc Lâm, trên vai khiêng một cái nhánh cây, mặt sau của nhánh cây xen kẽ một con rắn đã bị lột da đang đưa ở đó.....

Thời gian cả ngày, nàng một mình một người ở bên trong tìm kiếm thảo dược giải độc, bắt tri bắt giác từ bên ngoài dần dần hướng sâu vào bên trong, rốt cuộc trước khi sắc trời hạ xuống có thể gom được các loại dược cần để giải độc.

Thừa dịp sắc trời còn nhìn thấy được, nàng bắt tay vào việc tìm kiếm những nhánh cây khô để nhóm lửa, nhưng, nơi này ẩm ướt, nàng ước chừng dùng

hơn một canh giờ mới nhóm được lửa lên, đôi tay cũng bởi vậy mà sinh ra vài cái bọt nước, bất quá đối với nàng rồi cuộc sau khi gặm đến thịt rắn nướng, đều cảm thấy thật đáng giá.

Thảo được giải độc đã tìm đủ, bụng cũng no rồi, đem ngắt một ít thảo dược buổi chiều hái được xoa xoa lên người, lại đem đồng lửa đập tắt, rồi bò lên trên một thân cây đại thụ, phía trên tính toán tìm vị trí thoải mái hảo hảo nghỉ ngơi một đêm.

Thân ở địa phương như vậy, lại lẻ loi một mình tự nhiên không thể để đồng lửa tiếp tục cháy, bằng không, khi màn đêm vừa buông xuống sẽ trở thành mục tiêu của dã thú. Nàng hiện tại không có nhiều tinh lực như vậy để đối phó với dã thú, cho nên, chẳng sợ trên cây lạnh một chút, không có ngọn lửa sưởi ấm, nhưng thắng ở an toàn không phải hay sao?

Quả nhiên, khi bóng đêm hiện thân, trong rừng ảm ảm truyền đến thanh âm sói tru, từng tiếng quanh quẩn trong bóng đêm, làm nhân tâm hết sức kinh sợ.

Mà Phượng Cửu, lúc này lại đang nhắm mắt lại nặng nề ngủ, trực tiếp đem tiếng sói tru thanh thanh trong rừng kia trở thành bài hát ru ngủ ban đêm.

Tự nhiên, nàng cũng không biết trên một thân cây cách đó không xa, một thân ảnh màu đen nhất nhất đều đem thu hết mọi hành động của nàng vào đáy mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp Lại Đại Thúc

Lăng Mặc Hàn đôi mắt hắc đồng thâm thúy xẹt qua một tia kinh ngạc nhân nhật, có chút ngoài ý muốn ngay bên trong nơi này sẽ tái ngộ tiểu ăn mày này. Hắn vốn tưởng rằng hắn ta sẽ tự rời đi khi cảm giác được sự nguy hiểm tiềm tàng trong Cửu Phục Lâm, ai ngờ hắn ta thể nhưng một mình một người tới sâu vào trong khu rừng này.

Hắn là sau buổi trưa gặp được hắn ta, lúc ấy hắn ta chính là ngồi xổm trên mặt đất đào thảo dược, những thảo dược đó ở hắn xem ra căn bản không có tác dụng gì, hắn ta lại nhất nhất thu thập lấy, hơn nữa, hắn ta một người tại sâu trong rừng tự nhiên còn rất là thành thạo tản mạn, phảng phất không biết nguy hiểm là gì.

Bản tính của hắn vốn đậm mực sẽ không chú ý tới cái tiểu ăn mày này nhiều. Tuy nhiên, không biết vì sao hắn lại không có rời đi, mà là âm thầm nhìn, nhìn hắn ta nhặt một khúc gỗ dùng chủy thủ đục một cái lỗ nhỏ trên đó, sau cầm một cái nhánh cây khô khác ngồi xuống để một đầu nhánh cây ấy trong lỗ nhỏ của khúc gỗ và bắt đầu xoay nhánh cây một cách khẩn trương. Nguyên bản hắn còn không biết hắn ta rốt cuộc đang làm gì, hắn ước chừng nhìn đến hơn một canh giờ sau khi thấy nơi kia toát ra từng đợt từng đợt khói nhẹ, trong lòng càng là ngoài ý muốn(*kinh ngạc*).

Tự nhiên chỉ dùng hai đầu gỗ liền mà xát ra được lửa? Hắn chưa bao giờ nhìn thấy người nào dùng phương pháp kỳ quái như vậy. Hắn biết làm thế nào để có lửa, mọi người thường sẽ dùng đá thạch để đánh lửa, hoặc đem hai thanh bình khí ma xát cùng nhau cũng có thể đem lửa phụt ra, nhưng phương pháp lấy lửa giống như vậy, lại là lần đầu thấy.

Bất quá hiển nhiên, tiểu ăn mày này cũng không phải không biết nguy hiểm, hắn ở kia dùng đồng lửa nướng con rắn đã lột da bọc bụng(*ăn no bụng*) xong liền đem đồng lửa đập tắt, sau đó lưu loát bò đến trên cây đại thụ tìm cái địa phương bắt đầu ngủ tới, không tìm không phôi như vậy. Hắn ở chỗ này thậm chí đều còn có thể nghe thấy âm thanh tiếng ngáy của nàng.

Nếu lúc này Lăng Mặc Hàn biết Phượng Cửu trong lòng đang suy nghĩ cái gì, phỏng chừng liền sẽ không suy nghĩ như vậy.

Nguyên bản Phượng Cửu cũng không nhận thấy được có người đang nhìn nàng chăm chăm, bởi vì nàng cảm giác được chung quanh không có sát ý, nhưng, khi nàng đang ở trên cây neho mắt lại ngủ, liền tính là không cần mở to mắt cũng có thể cảm giác được có một đôi mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu đang đánh giá nàng, cũng bởi vậy, nàng phát ra thanh âm hô hô như ngáy, giống như người đang ngủ say.

Thực tế, nàng đang nghĩ đôi mắt kia không biết từ khi nào thì bắt đầu theo dõi nàng, hơn nữa nàng tự nhiên còn không biết bị người theo dõi.

Bất quá nếu đối phương không lộ diện, cũng không đối nàng có uy hiếp gì, nàng tự nhiên cũng sẽ không đi đâm thủng người chỗ tới kia, nhưng lại âm thầm đề cao cảnh giác, rốt cuộc, thế giới này người là tu tiên, không thể đưa bọn họ trở thành người bình thường để đối đãi, nếu không, có hại sẽ chỉ là chính nàng.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Cửu tỉnh lại dưới tiếng chim chóc kêu to ở trong rừng, nàng nửa tỉnh nửa ngủ vươn tay ngáp một cái lại lười nhác đuổi eo, thể nhưng sau khi đuổi ra vòng eo này cơ thể đột nhiên mất thăng bằng, cả người từ trên cây té xuống.

"A!"

"Phanh!"

Nàng kinh hô một tiếng, phịch một tiếng cả người ngã hương mặt đất, dừng ở ngay dưới tàng cây cỏ dại trên đất.

"Tê! Đau chết ta mất." Nàng đứng lên xoa xoa eo lại xoay một chút mới thở nhẹ xả giận: "Cũng may không bị gãy cái gì."

Cách đó không xa, lá cây tươi tốt che nửa thân ảnh đen nhánh của Lăng Mặc Hàn kia, đôi mắt hắc đồng thâm thúy quét qua thân ảnh kia liếc mắt một cái trước khi dời tầm mắt đi.

Từ khi tiểu ăn mày kia tỉnh lại hẳn liền mờ mắt, cũng nhìn đến tiểu ăn mày kia sau khi ở trên cây ngủ đến mơ hồ duỗi người ngã xuống, dưới tàng cây là cỏ dại cộng thêm bùn đất, ngã như vậy tự nhiên là sẽ không ngã ra cái vấn đề gì lớn, hẳn tự nhiên cũng liền thờ ơ lạnh nhạt không có ý định giúp hắn ta.

Thấy tiểu ăn mày kia xoa xoa eo ở chung quanh tìm hai cục đá lớn rồi ngồi xuống ở dưới tàng cây, từ trong lòng ngực móc ra những cái thảo dược kia đảo loạn với nhau rồi cho vào trong miệng. Hắn không khỏi nhăn lại mày kiếm nhìn chăm chăm tiểu ăn mày kia, thầm nghĩ: *Tiểu ăn mày đêm qua mới ăn thịt rắn nướng, chẳng lẽ nhanh như vậy liền đói đến nỗi phải lấy thảo dược ăn cho đỡ đói?*

Nhưng cho dù những cái đó là thảo dược cũng không thể cứ ăn như vậy đi? Hắn ta chẳng lẽ không biết ăn bậy thảo dược cũng có thể xảy ra chuyện sao? Đang nghĩ ngợi tới, liền thấy tiểu ăn mày kia phụt một tiếng phun ra một ngụm máu đen, cả người cũng ngã xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Đại Thúc

Nhìn đến một màn kia, hắn cau mày nhìn chăm chăm một hồi, trầm tư, nửa ngày cũng không thấy hắn ta có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới đề khí nhảy qua bên kia đi đến.

"Đã chết?"

Hắn dùng chân đá nhẹ xuống thân ảnh vẫn không nhúc nhích kia, thấy hắn ta không phản ứng, lúc này mới ngồi xổm xuống tính toán thăm dò một chút hô hấp của hắn ta, ai ngờ đúng lúc hắn mới ngồi xổm xuống này, tiểu thân thể nguyên bản nằm như không thờ kia đột nhiên nhảy lên đánh về phía hắn, cái này làm cho hắn không hề phòng bị liền như vậy thành linh bị đánh gục trên mặt đất.

"Đại thúc! Ha ha ha..... Ách!"

Phượng Cửu cất tiếng cười vui sướng dừng tay lại, trên mặt tươi cười có chút cứng đờ, nàng nhìn đại thúc bị đánh gục trên mặt đất trong mắt toàn là kinh ngạc, lại nhìn cặp tay bản đang để trên ngực nàng, hờ hững, nàng cũng chưa có thể phục hồi tinh thần lại.

Này, này tính sao lại thế này? Bị ăn đậu hủ?

Bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại làm đầu óc Lăng Mặc Hàn trong nháy mắt trở nên trống rỗng, trong mắt hắn toàn là kinh ngạc, nhân sinh lần đầu tiên nói chuyện mang theo lấp bắp: "Người, người là nữ?" Vừa nói chuyện đồng thời bỗng nhiên hoàn hồn thu lại đôi tay.

Nhưng hắn vừa thu lại tay này, đồng dạng đang ngây người là Phượng Cửu cũng không có phản ứng lại, mắt đi đôi tay hắn chống đỡ, cả người liền bỏ nhào xuống và tình huống tệ nhất có thể xảy ra, một cái miệng nhỏ đập lên đôi môi mỏng mọc đầy râu kia.

"Ân!"

Hai người cùng kêu lên một tiếng, hai làn môi giao nhau từ cú ngã làm cho bị đau.

Lúc này, Lăng Mặc Hàn cả người đều cương cứng, hai con mắt không thể tưởng tượng mà tròn to, phảng phất giống như bị cái gì kinh hách, lại là hai mắt vừa lật liền hôn mê bất tỉnh. Nhìn đại thúc ngất xỉu đi, Phượng Cửu sắc mặt cũng đen xuống dưới, nàng bỏ dậy xoa xoa mặt chỗ bị râu xát qua có chút đau, một bên phi phi xoa miệng: "Ta còn chưa có ghét bỏ người râu già gặm cỏ non, người còn không biết xấu hổ ngất trước mặt ta?"

Vuốt mặt lau đi những cái bùn kia trên đó, lại nhìn đại thúc này thật đúng là ngất xỉu đi, chỉ cảm thấy vô ngữ (*không còn lời nào để nói*).

Nàng đem thảo dược giải độc xử lý qua rồi mới nuốt, dược hiệu quá mức cường đại trực tiếp học ra một ngụm máu tươi, cũng là muốn cơ hội thừa dịp dẫn ra người chỗ tới kia, nhìn xem đến tốt cùng là ai? Nhưng thật ra không nghĩ tới nghe được thanh âm chính là đại thúc này, vì thế nàng liền muốn trêu đùa hắn một phen, ai ngờ kết quả là chính mình lại bị ăn đậu hủ, mà cổ tình người này ăn đậu hủ nàng xong cư nhiên còn bị dọa ngất đi rồi!?

Khoanh chân ở bên cạnh ngồi xuống, thừa dịp hắn còn chưa có tỉnh lại liền tỉnh tể đánh giá hắn, phát hiện, đại thúc này lớn lên thật đúng là *không kém (ý là đẹp trai)*.

Tuy rằng bị râu che đi hơn phân nửa khuôn mặt, bất quá một đôi mày kiếm này, cái mũi cao thẳng này, còn có bộ mặt lạnh lùng cùng dáng người cương nghị kia, cùng với môi mỏng gọi cảm giác ở râu kia, đúng thật chính là không chỗ nào không phát ra mị lực nam tính.

Khâm phục ánh mắt biết thưởng thức của mình, nàng phóng tầm mắt dần dần đi xuống, xẹt qua thân thể to lớn của hắn, hai chân thon dài rắn chắc, âm thầm gật đầu: *Ấn, người này quả thực chính là khi mặc quần áo thân hình rất có vóc dáng, không cần xem cũng biết tám khối cơ bụng chắc chắn là có.*

Quý thần sai khiến muốn duỗi tay đi sờ sờ xem cơ bụng của hắn, mà đúng lúc này, một cái thanh âm lạnh lẽo liền vang lên bên tai.

"Người muốn làm gì!"

Lăng Mặc Hàn nhíu mày chăm chăm nhìn nàng, xoay người đứng lên cùng nàng kéo ra khoảng cách, mới vừa tỉnh lại một khắc kia, hắn tự nhiên nhìn đến ánh sáng phát ra từ hai mắt nàng nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm thân thể hắn đánh giá, tuy nói trong mắt đơn thuần chỉ là thưởng thức, nhưng, một cái nữ tử dùng cái loại này ánh mắt nhìn chăm chăm xem một người nam nhân thật sự thích hợp sao?

Mới vừa đang vờn móng vuốt lại nghe đến thanh âm của hắn tự nhiên vậy mà hướng trên đầu gãi gãi, ngượng ngùng cười nói: "Đại thúc, ta không có làm cái gì a!" *Sách! Nhanh như vậy tỉnh lại làm cái gì? Nàng còn muốn sờ sờ cơ bụng kia cơ!*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thuốc Dán Da Trâu

Nhìn nàng lộ ra tươi cười, cùng với trong ánh mắt lung linh kia hiện lên thần thái ưu nhã, lại nghĩ đến lúc trước đôi tay đặt lên phần mềm mại, cùng với miệng đối miệng đụng chạm kia, trong lúc nhất thời, mặt đen lại, chẳng qua bị một đồng râu che khuất không thấy ra tới mà thôi.

Nhìn hắn không nói hai lời xoay người liền đi, Phượng Cửu bỗng giật mình, nghĩ nghĩ, liền nhắc bước chân lên đi theo: "Đại thúc, kỳ thật chúng ta rất có duyên phận không phải sao? Chúng ta thậm chí không ngờ lại gặp lại nhau trong này. Nếu đã như vậy, chúng ta sao không đồng hành?"

Thấy hắn cất bước đi tới căn bản không muốn để ý tới nàng, nàng cũng không thêm để ý. Nàng đang nghĩ với chút thực lực của bản thân một mình ở trong này xông loạn thật đúng là có chút nguy hiểm, nhưng nếu là đi theo hắn như vậy cá nhân sẽ có vẻ an toàn hơn rất nhiều.

Vì thế, hắn đi nàng liền đi cùng, hắn dừng nàng cũng dừng theo, bất quá, cùng nàng so sánh với không tìm không phổi, Lăng Mặc Hàn phía trước trên người lạnh băng hơi thở lại càng thêm nồng đậm. Cuối cùng là không thể nhịn được nữa lạnh lùng quét mắt liếc nàng một cái, nhíu mày hỏi: "Người vì cái gì mà muốn đi theo ta?"

Hắn tự nhận không phải cái người bình dị gần gũi gì, không phải là bình thường mọi người thấy hắn đều duy trì khoảng cách xa ba bước sao?

Liền không tính tới người không tức thời bị hắn xua đuổi lần nữa lại vẫn da mặt dày luôn đi theo hắn.

Nhưng nữ tử này cố tình giống như thuốc dán da trâu giầy như thế nào cũng không rời.

"Bởi vì ta chỉ biết mỗi mình người thôi!" Nàng đương nhiên nhìn hắn, trong mắt hiện lên một tia bốn cột, biểu tình trên mặt lại là vô cùng nghiêm túc: "Từ sau khi người cho ta một mẫu bạc vụn, ta liền nhận định người, người chính là một cái người tốt!"

Lăng Mặc Hàn trên trán gân xanh đi động, chân mày nhảy nhảy, sắc mặt căng chặt, ngay cả môi mọng cũng gât gao nhấp thành một đường thẳng. Ánh mắt thâm thúy nhìn lướt qua nàng, không nói lời gì nữa tiếp tục hướng phía trước đi.

Nếu là sớm biết rằng tùy tay ném ra một mẫu bạc làm cho hắn rước lấy khối thuốc dán da trâu như vậy, hắn liền tính bạc kia đặt ở trên người dù nhiều vương bận cũng sẽ không tùy tay ném ra. Trời biết hắn lúc ấy căn bản là không phải hảo tâm thương hạ cái bạc vụn kia, mà là vừa lúc từ bên hông lấy ra còn có cái bạc vụn, lại thấy nơi đó ngồi xổm cái tiểu ăn mày liền trực tiếp quăng ra ngoài, ai ngờ.....

Đi theo Lăng Mặc Hàn, Phượng Cửu thấy hắn là hướng nơi thâm sâu đi đến, ánh mắt không khỏi hơi lóe, nhìn thân ảnh đen thui phía trước, hỏi: "Đại thúc, nghe nói trong rừng sâu rất nhiều mãnh thú có phải thật hay không?" Vốn cũng không trông cậy vào hắn sẽ lên tiếng, không nghĩ lại nghe đến thanh âm đậm đặc lạnh băng kia truyền đến.

"Nếu đã biết liền tức tốc rời đi."

"Đại thúc, ta sẽ chỉ đi theo bên cạnh người để hái thuốc, sẽ không chọc phiền toái cho người." Nàng mới vừa dò xét lại mạch, độc ở trong cơ thể kia sau khi nôn ra máu đã giải hơn phân nửa, chỉ cần buổi tối lại ăn thảo dược giải độc một lần nữa hắn là liền không sai biệt lắm.

Vốn là tính toán loại bỏ độc trong cơ thể xong liền rời khỏi Cửu Phục Lâm, ai biết nàng lại gặp gỡ đại thúc này lần nữa đâu? Nàng liền nghĩ đi theo bên người hắn hái thêm chút dược, lúc trước nàng tuy đi sâu một vòng, không ngờ vẫn là chỉ vòng bên ngoài mà thôi. Hiện giờ đi theo hắn lại là hướng chỗ sâu trong rừng đi đến, trong lòng tất nhiên là có vài phần hưng phấn cùng chờ mong.

Không biết bên trong sẽ có các loại thảo dược nào? Nghe nói càng là nơi nguy hiểm càng có khả năng ngắt được linh dược, nếu nàng có thể ngắt lấy

được linh dược liền càng tốt, không dùng được cũng có thể cầm đi bán a!

Hơn nữa, hiện tại dung mạo của nàng bị Tô Nhược Vân kia hủy thành như vậy, nàng chính mình nhìn đều cảm thấy đáng sợ, tự nhiên phải nghĩ biện pháp đem thương thế trên mặt kia chữa khỏi, nếu không bắt nàng sống với một khuôn mặt như vậy cả đời, thật là quá nhục cho *yêu vật chi danh* của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chỉ Là Một Kẻ Ăn Mày

Hai người một trước một sau đi tới. Vì lời cảnh cáo của Lăng Mặc Hàn, nàng tuy vẫn đi theo nhưng cũng giữ khoảng cách cách hẳn ở cự li ba bước. Hơn nữa nàng cũng biết đại thúc này là người không thích gần nữ sắc, nếu không cũng sẽ không bị nàng không cẩn thận hôn một cái chịu không nổi liền ngắt xiu đi.

Tuy rằng trong lòng nàng cũng không thoải mái lắm, bắt quá, đối phương dù sao cũng là một đại thúc đã lớn tuổi, sự tình đã qua liền không nên nhắc lại nữa, miễn cho hai bên đều xấu hổ.

Có điều khiến tâm tình nàng tốt lên chính là, càng đi sâu vào phía trong, nàng đi theo phía sau hẳn dọc đường đi cũng ngắt được không ít linh dược. Những loại thảo dược này có chứa linh khí, tuy chỉ là một ít linh dược thường thấy, nhưng cũng làm tâm tình của nàng càng thêm nhẹ nhàng lên.

Đi? Đó là Tam Diệp Hồng? Chính là linh dược trị ngoại thương cực tốt.

Nhìn đến một gốc cây linh dược lớn lên trong lùm cỏ dại nàng vui sướng chạy qua, cẩn thận đào lên. Tam Diệp Hồng là một linh dược rất có giá trị vì tiền, nhưng linh dược như vậy cũng chỉ vào sâu trong rừng tại đây mới xuất hiện, ở phạm vi bên ngoài căn bản không có khả năng nhìn thấy.

Những linh dược này kỳ thật cũng giống với những dược liệu trân quý mà nàng biết ở thế kỷ 21. Bất luận là tên dược hay là miêu tả linh dược, đều là giống nhau như đúc. Điều duy nhất không giống nhau chính là thế giới này tu luyện chính là huyền lực cùng linh khí, hơn nữa dược liệu cũng đa số là linh dược, dược hiệu cũng càng thêm khuếch tán.

"Hừ!"

Đúng lúc này, một đạo thanh âm sắc bén hsu một tiếng hướng nàng phóng tới. Phượng Cửu cẩn thận ngắt lấy linh dược đầu cũng không ngẩng lên mà nhanh chóng tránh qua một bên. Cũng ngay lúc này, cây Tam Diệp Hồng kia cũng đã bị nàng ngắt lấy nằm tới trong tay.

Nghe được thanh âm phía trước, Lăng Mặc Hàn ngay lập tức quay đầu nhìn lại. Tay đang buông ở bên người khẽ nâng lên khi nhìn thấy mũi tên nhọn kia đang hướng về phía tiểu ăn mày. Nhưng sau khi nhìn thấy nàng nhanh nhạy tránh đi liền bất động thanh sắc thu hồi tay nhìn về phía người đang đi tới từ bên kia.

Mà Phượng Cửu lúc này đang nhìn chằm chằm chỗ nàng vừa rời ngồi xổm xuống hiện tại cảm một mũi tên nhọn. Nếu vừa rời không phải là nàng tránh nhanh, mũi tên kia chính là dùng ở trên người nàng. Đối với loại sát họa vô cơ đưa tới này, bên môi nàng lộ ra một mặt tươi cười vô hại, nhưng trong mắt lại là nửa điểm ý cười cũng không có nhìn về phía người đang tới.

Đó là một đội ngũ ước chừng 20 người. Người cầm đầu chính là một nam tử trung niên hơi thở trầm ổn. Đi theo bên cạnh là một người nam tử ước chừng 20 tuổi cùng một người thiếu nữ 15-16 tuổi. Phía sau bọn họ là những người mặc cùng một loại trang phục màu sắc giống nhau, trông giống như là thành viên của cùng một gia tộc. Thoạt nhìn, tựa hồ là một cái gia tộc ra ngoài lịch luyện.

Sau khi liếc mắt một cái rồi bất động thanh sắc đánh giá những người đó, ánh mắt của Phượng Cửu liền dừng ở trên người thiếu nữ kia, thấy nàng ăn mặc một bộ váy hồng nhạt bằng lụa mỏng hở ngực, khuôn ngực đầy đặn lộ ra hơn phân nửa, thập phần mê người, eo thon thon một tay có thể ôm hết, lại cầm trong tay một mũi tên huyền bí, hiển nhiên, vừa rồi một mũi tên kia chính là nàng bắn ra.

"Đem Tam Diệp Hồng giao ra đây!"

Ánh mắt của thiếu nữ kia mang theo cao ngạo nhìn chằm chằm Phượng Cửu cả người dơ bản, khinh thường nói: "Chỉ là một kẻ ăn mày không đi góc đường ngồi xổm, cũng dám chạy tới nơi này trưng mặt chịu chết, thật là chán sống!"

Phượng Cửu không chút nào che dấu ánh mắt xoay chuyển ở trên người nàng đánh giá, cũng học ngữ khí nói chuyện của nàng khinh thường nói: "Người không đi Di Hồng Viện góc, lại chạy tới Cửu Phúc Lâm lộ thịt, là muốn câu dẫn ai a?"

Lời này của nàng vừa nói ra, làm Lăng Mặc Hàn đang đứng ở phía trước khoe miệng run rẩy một chút, âm thầm lắc đầu: *Nàng nơi nào là một nữ tử?*
Rõ ràng chính là một tên khốn tiểu lưu manh.

Mà những nam nhân phía bên người thiếu nữ kia nghe xong thần sắc trở nên lạnh lùng, từng đôi ánh mắt mang theo sát ý giống như lợi kiếm dừng ở trên người Phượng Cửu. Chỉ có nam tử trung niên kia cùng nam tử trẻ tuổi thần sắc vẫn không đổi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Phượng Cửu lại phảng phất

như đang nhìn một cái người chết.....

"Người tìm chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thân Thủ Quỷ Dị

Thiếu nữ kia xấu hổ buồn bực thét chói tai, cũng không biết là do phần nộ hay là do xấu hổ khi gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên. Không chút nghĩ ngợi lần thứ hai giờ lên huyền cung trong tay, rút ra tiễn vũ đặt trên dây cung nhắm chuẩn Phượng Cửu khai cung mà phóng.

"Hu!"

Tiên vũ sắc bén bí mật mang theo một cỗ hơi thở của Huyền Lực, lấy tốc độ không kịp che tai bắn về phía trái tim Phượng Cửu, tựa hồ tính toán đánh vào vị trí chí mạng của Phượng Cửu, vừa ra tay đó là đằng đẳng sát khí.

Người thiếu nữ bên kia đứng yên không nhúc nhích, nam tử trung niên cầm đầu càng giống như cố ý dung túng. Rốt cuộc, bọn họ cảm thấy, Phượng Cửu bất quá chỉ là một tiểu khát cái không có huyền khí, có lẽ là bởi vì vận khí quá tốt mới có thể đi vào nơi này. Một người như vậy, bọn họ tùy tiện búng một ngón tay liền có thể đem hắn bóp chết.

Chỉ cách vài bước với Ly Phượng Cửu, lúc này Lăng Mặc Hàn cũng không ngăn cản, hắn muốn nhìn một chút rốt cuộc tiểu ăn mày này có bao nhiêu bản lĩnh? Từ sự quan sát của hắn đối với nàng, nàng không phải là người ngốc nghếch, trái lại, nàng thực rất khôn khéo, sẽ không làm nếu không nắm chắc sự tình.

Chỉ có điều, trên người nàng rõ ràng không có một tia hơi thở của huyền khí, vậy đến tột cùng là tự tin lấy từ đâu ra mà dám khiêu khích người khác?

Đang nghĩ ngợi tới đây, ánh mắt hắn chợt co rụt lại.

Chỉ thấy nàng phản ứng nhanh nhạy xoay người bỏ nhào một cái tránh đi một mũi tên kia, vừa lúc mũi tên kia bắn xuyên dưới thân nàng, không may mà đã thương được nàng.

Thấy một màn như vậy, không chỉ có là Lăng Mặc Hàn, ngay cả nam tử trung niên cùng nam tử trẻ tuổi kia trong mắt cũng xẹt qua một mặt kinh ngạc. Phải biết rằng trên người đối phương căn bản không có hơi thở Huyền Lực. Hơn nữa, bọn họ rất rõ ràng mũi tên kia bắn ra tốc độ có bao nhiêu mau, có bao nhiêu sắc bén, bình thường mà nói, tiểu khát cái này căn bản không có khả năng tránh được.

Nhưng cố tình hắn lại tránh được, vậy chứng minh, hắn căn bản không phải đơn giản như biểu hiện bên ngoài như vậy.

"Đáng giận!"

Thiếu nữ tức giận, duỗi tay về phía sau lưng, lại lấy ra một mũi tên đặt vào dây cung bắn ra.

Nhưng rõ ràng mũi tên nhọn nhắm chuẩn vào tiểu khát cái kia lại không thể nào bắn trúng hắn. Liên tiếp mấy mũi tên đều bắn không được. Nhìn thấy tiểu khát cái kia khề nâng cằm liếc nàng, trên mặt còn có ý cười, phảng phất như đang nói: *Đây là toàn bộ bản lĩnh của ngươi sao?* Nàng tức giận đến nổi vừa thu lại huyền cung, liền rút ra chủy thủ bên hông lập tức hướng tiểu khát cái đánh tới.

"Còn muốn tới? Nếu lại tới ta sẽ không khách khí nữa." Nụ cười bên môi Phượng Cửu mang theo vài phần quỷ dị, ánh mắt đảo qua vùng đầy đặn trước ngực thiếu nữ, đối mặt với chủy thủ đang đánh úp về phía nàng, không hề lần tránh ngược lại tiến ra đón lấy.

"Tiểu khát cái! Đi tìm chết cho ta!"

Ánh mắt của Lăng Mặc Hàn nhìn chằm chằm vào từng động tác của Phượng Cửu. Chỉ thấy, nàng lấy thủ pháp quỷ dị nháy mắt tiến lên đoạt được chủy thủ trong tay thiếu nữ kia, tốc độ cực nhanh, ngay cả hắn cũng chưa thể thấy rõ ràng, nàng rốt cuộc là như thế nào làm được.

Khi nhìn lại, chủy thủ kia đã ở trong tay nàng rồi, nàng bước một bước đi ra phía sau thiếu nữ kia, một tay cư nhiên lợi dụng da thịt trắng như tuyết của đối phương mà sờ soạng một phen, hắn nhìn thấy vậy thì đen mặt không còn lời gì để nói.

Đây thật sự là một nữ nhân? Khẳng định đây không phải là một tiểu lưu manh?

"Tắc tắc tắc (tiếng tắc lưỡi), tuyệt hảo."

Phượng Cửu khen, đôi mắt nửa híp, một tay ôm eo thon mềm mại của thiếu nữ, một tay nắm chủy thủ để ở chỗ cổ trắng ngần như tuyết của nàng kia,

tựa hồ như có ý định trêu đùa nàng, còn để mặt sát vào bên cổ nàng ngửi ngửi, về mặt mê say.

"Thơm quá a!"

Lúc này, tuy là nam tử trung niên luôn *bất lộ thanh sắc*, hiện tại sắc mặt cũng đen trầm xuống.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh cũng nổi giận, trong mắt rõ ràng có lửa giận, hai tay dưới ống tay áo khăn trương nắm thành quyền. Nếu như thiếu nữ không phải đang trên tay của đối phương, hẳn thật sự sẽ nhìn không được mà động thủ.

Lăng Mặc Hàn không nói gì dời mắt đi, thật sự là không thể lại muốn nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thuận Tiệm Xảo trá

Mà thiếu nữ lúc này lại là ngây dại, về mặt không tin nổi, không thể chấp nhận được chính mình cứ nhiên bị một tên tiểu khát cái đoạt mất chủy thủ và bị bắt lấy.

Càng không thể tin được tên tiểu khát cái này lại có lá gan lớn như vậy, trước mặt nhiều người như vậy dám làm trò và chiếm tiện nghi nàng!

"Cháu gái này của ta xưa nay quá kiêu căng, có chỗ thất lễ, mong rằng tiểu công tử xin đừng trách."

Thanh âm trầm thấp mà ẩn chứa uy nghi truyền đến, Phượng Cửu ngược mắt nhìn lại, ánh mắt hơi lóe.

Nói chuyện tự nhiên là nam tử trung niên kia, hẳn một khi mở miệng không phải là uy hiếp, mà là nhận lỗi. Mặc dù không hài lòng nhưng có thể áp xuống lửa giận trong lòng mà cùng nàng nói chuyện ôn hoà như vậy, thật đúng là bất ngờ a!

"Nguyên lai kiêu căng quá cũng có thể tùy tiện lấy tính mạng người khác? Nếu không phải ta tránh né nhanh, thì phỏng chừng phải đến Diêm Vương điện báo danh đi."

Nàng mất lạnh liếc nam tử trung niên kia, bên môi hiện lên một mặt cười như không cười: "Tới mà không đáp lại thì thật thất lễ, kỳ thật, ta cũng muốn hảo hảo đáp lễ vị tiểu thư xinh đẹp một chút." Khi nói chuyện, ép chủy thủ để ở cổ thiếu nữ xuống một phân, một vết máu tươi lập tức chảy ra, màu đỏ chói loà trên làn da trắng nõn.

"A!"

Thiếu nữ đột nhiên bị đau mà lấy lại tinh thần, lại thấy chủy thủ kia để ở trên cổ khiến thân thể nàng cứng đờ, không dám nhúc nhích nửa phần, trên mặt cũng hiện lên một mặt kinh hoàng: "Ngươi, ngươi đừng xằng bậy a!"

"Ai nha, thật sự là ngượng ngùng, vừa rồi bị ngươi bắn nên bị dọa rồi, hiện tại tay vẫn còn có chút run, không cẩn thận làm ngươi chảy máu đâu!"

Thấy một màn như vậy, sắc mặt nam tử trung niên trầm xuống, nguyên bản về ôn hoà trên mặt trong nháy mắt biến mất không thấy, hắn nhìn chằm chằm Phượng Cửu, thanh âm sâu sắc hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?"

Nghe vậy, Phượng Cửu cười híp mắt: "Ta không muốn như thế nào, chỉ đang nghĩ, nếu như có hững thứ như vàng hay màu bạc để trấn tĩnh tinh thần, có lẽ tay sẽ không bị run lên."

Nam tử trung niên sau khi nghe nói như thế thì sắc mặt đã dịu lại, hắn hướng về phía nam tử trẻ tuổi bên người ra hiệu. Chỉ thấy nam tử trẻ tuổi gật đầu và tiến lên phía trước, không chớp mắt gỡ bên hông xuống một cái túi nhỏ, từ bên trong lấy ra hai đĩnh *kim nguyên bảo*(vàng) ra tới.

"Hai đĩnh kim nguyên bảo này dùng để trấn tĩnh sự kinh hoàng của tiểu công tử thì thế nào?"

Lúc này hai mắt của Phượng Cửu bất động thanh sắc xẹt qua cái túi nhỏ rất thu hút của hắn. Căn cứ vào ký ức trong đầu, cái kia hẳn là Túi Càn Khôn có thể lưu trữ đồ vật, giá trị vô giá trên thị trường, xem ra, thân phận đám người này cũng không hề đơn giản!

Ánh mắt xoay chuyển, dừng ở mặt trên hai đĩnh kim nguyên bảo trên tay hắn, khinh thường nói: "Ngươi đang bắn chết một khát cái a? Hai đĩnh kim nguyên bảo đã muốn an ủi được ta?"

Sắc mặt nam tử trẻ tuổi hơi trầm xuống, liếc tiểu ăn mày cả người dơ bẩn một cái, thầm nghĩ: *Ngươi còn không phải là khát cái hay sao?*

Trong lòng tuy khinh thường, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, lấy bốn đĩnh kim nguyên bảo ra tới: "Như vậy đã đủ chưa?"

Lăng Mặc Hàn liếc mấy đỉnh kim nguyên bảo một cái, yên lặng dời mắt đi.

Bạc và kim nguyên bảo như thế này, chỉ có thể mua được một ít đồ vật tầm thường mà thôi. Muốn mua được đồ vật có thể tu luyện, nếu không có tinh tệ căn bản không có khả năng mua được, so với *tinh tệ** sang quý, kim nguyên bảo này thật đúng là không đủ xem. Tuy nhiên, tiêu ăn mấy một khi mở miệng không phải là cái gì khác, cư nhiên là vàng và bạc, thật là ngu ngốc.

**Tinh tệ (晶币): một loại tiền tệ; Kim nguyên bảo (金元宝): đỉnh vàng.*

Phượng Cửu mới không thêm quan tâm để ý tới người khác nghĩ như thế nào, nàng nhìn mấy đỉnh đồng vàng kia, tròn mắt chuyển động, nói: "Chúng ta cũng coi như không đánh không quen nhau, ta thả nàng, các người không được lại ra tay đối với ta."

"Đây là tự nhiên." Nam tử trung niên trầm giọng đáp lời.

"Người nói đi?" Nàng để mắt sát vào thiếu nữ, cười hip mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đại Thúc, Vật Này Ăn Thịt Người Hay Không?

Thiếu nữ cắn răng, gật gật đầu: "Chỉ cần người thả ta, ta sẽ không ra tay đối với người."

Nghe vậy, Phượng Cửu lúc này mới ý bảo nam tử trẻ tuổi kia đem kim nguyên bảo qua.

Nam tử trẻ tuổi đi lên phía trước, nhìn thiếu nữ liếc mắt một cái, liền đem kim nguyên bảo trong tay đưa cho Phượng Cửu. Sau khi Phượng Cửu tiếp nhận liền cất vào trong lồng ngực, lúc này mới đem chủy thủ dời đi đồng thời ném về phía nam tử trẻ tuổi kia.

Nam tử lui một bước tiếp được chủy thủ, đồng thời, thiếu nữ kia xoay người liền nhắc chân hướng Phượng Cửu đá tới: "Tiểu lưu manh đáng chết! Người dám chiếm tiện nghi ta!"

Phượng Cửu sớm đã có cảnh giác, ngay lúc cầm được kim nguyên bảo liền nhanh chóng thoái lui, chân của thiếu nữ kia tự nhiên là đá vào khoảng không.

Nàng còn muốn tiến lên, lúc này, nam tử trung niên trầm giọng gọi một tiếng: "Anh Nhu, quay lại."

"Nhị thúc!" Thiếu nữ dậm dậm chân, không cam lòng bỏ qua như vậy, nhưng nhìn đến ánh mắt cảnh cáo của nhị thúc, cùng với ánh mắt ra hiệu của đại ca nàng, lúc này mới cắn môi quay trở lại.

Bên kia, Phượng Cửu cảm thấy sáu đỉnh kim nguyên bảo ở trong lồng ngực hơi nặng, sợ đề hồng linh dược cũng đặt ở trong đó, nên đem mấy đỉnh kim nguyên bảo kia lấy ra, đưa cho Lăng Mặc Hàn xem: "Đại thúc, người nhìn xem ta có không ít tiền đâu! Chờ ra khỏi đây ta mời người uống rượu, thế nào?"

Lăng Mặc Hàn sau khi nhìn nàng một cái, cất bước hướng phía trước mà đi. Phượng Cửu phía sau lập tức đuổi theo: "Đại thúc, đi chậm một chút a!"

Nhìn bọn họ hai người một trước một sau rời đi, trong ánh mắt nam tử trẻ tuổi xẹt qua một mặt sát ý, hỏi: "Nhị thúc, vì sao không giết tiểu tử kia?"

"Hắc y nam nhân kia không phải người thường, tu vi của hắn ngay cả bản thân ta cũng nhìn không thấu, hơn nữa tiểu tử kia cũng vô cùng quý dị, rõ ràng không có tu vi nhưng lại có một thân pháp như vậy, tuyệt đối không phải là một kẻ ăn mày."'

Thanh âm của hắn ngừng một lát, tiếp tục nói: "Chuyến đi này chúng ta có nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm, không cần cảnh mẹ để cảnh con, việc này đến đây chấm dứt, không cần nhắc lại nữa."

"Vâng!" Tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý, rốt cuộc so với nhiệm vụ mà bọn họ phải làm trong chuyến đi này, tên tiểu tử kia đúng là quá bé nhỏ không đáng kể.

Nghĩ đến nhiệm vụ của chuyến đi này, thiếu nữ lúc này mới áp xuống sự oán giận và bức tức trong lòng, có chút chờ mong hỏi: "Nhị thúc, Cửu Phúc Lâm này thật sự có thần thú xuất thế hay sao?"

"Ân, ta tin rằng các đại thế gia cũng đang lục tục tới Cửu Phúc Lâm sau khi nhận được tin tức này, hoặc là nói, bọn họ đã ở chỗ nào đó trong Cửu Phúc Lâm này rồi, cho nên chúng ta cần phải hành động nhanh một chút, tránh bị lỡ mất tiên cơ." Nam tử trung niên gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía rừng sâu trong Cửu Phúc Lâm, đáy mắt tràn đầy quyết tâm.

Nghe nói như thế, nam tử trẻ tuổi trầm tư một hồi, nói: "Hai người kia có thể là cũng hướng về phía thần thú đi tới hay không? Ta nhìn thấy bọn hắn cũng hướng chỗ sâu bên trong đi đến, phỏng chừng mục tiêu cũng giống chúng ta."

Đáy mắt nam tử trung niên xẹt qua một mặt hung ác đầy nham hiểm, trầm giọng nói: "Nếu như thật sự giống nhau, trên đường sẽ tìm cơ hội giết chết bọn họ!" Nói, bọn họ mang theo mọi người tiếp tục hướng về phía trước đi đến.

Đang đi phía trước không lâu, Lăng Mặc Hàn dừng bước chân lại, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia cảnh giác sắc bén đảo qua nhìn xung quanh.

Phượng Cửu thấy hắn dừng lại, lập tức nhân cơ hội đem áo ngoài trên người cởi ra, đơn giản đem áo ngoài buộc thành một cái tay nải, lại từ trong lồng ngực một đường móc ra những dược liệu đã ngắt lấy bỏ vào, cũng đem mấy đỉnh kim nguyên bảo kia cho hết vào tay nải, buộc thật chặt rồi đem tay nải cột vào trên người.

Trên người nàng mặc vào tuy là quần áo khất cái, bất quá là có mặc vài tầng, vì thế lấy ra một tầng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Nhưng đúng lúc nàng ngẩng đầu lên sau khi cột chắc tay nải thì giật mình, nhìn thấy từ trong rừng cây đi ra vô số con thú hình thù không thể nhận dạng, cơ thể của chúng lớn như con trâu, răng nanh sắc bén, thận trọng bước ra, chớp đôi mắt hỏi: "Đại thúc, vật này có ăn thịt người hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mới Lộ Đường Kiếm!

"Rống!"

Đáp lại nàng không phải là thanh âm của Lăng Mặc Hàn, mà là tiếng rống giận dữ điếc tai của đàn mãnh thú phía trước.

Ngay khi tiếng rống giận dữ kia rơi xuống là lúc, những mãnh thú đó giẫm chân hướng hai người bọn họ đánh tới, miệng rộng mở ra nước miếng nhỏ xuống, răng nanh lộ ra lấp lánh, khát máu, làm người cảm thấy trong lòng phát run.

"Lên cây!" Lăng Mặc Hàn mắt lạnh đảo qua, trầm giọng thét.

Nghe thấy hắn một tiếng "lên cây", trong mắt Phượng Cửu xẹt qua một mặt ý cười. Chẳng phải nàng đã nói đại thúc này là người không tài hay sao!

"Đại thúc, vậy người chính mình cẩn thận một chút." Nàng nhanh nhẹn bò lên một cây đại thụ bên cạnh, ôm thân cây nhìn một màn phía dưới, cũng muốn nhìn một chút thân thủ của đại thúc này đang ở trình độ nào.

Nhưng đang ở trên cây thì khoé mắt nàng chợt thoáng nhìn thấy ẩn nấp phía sau có một nam tử trẻ tuổi đang cầm cung tiễn nhắm chuẩn vào đại thúc phía dưới. Ánh mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Tâm tư vừa động, thấy phía dưới có một con mãnh thú đang đụng phải cây đại thụ nơi nàng leo lên, vì thế nhẹ buông tay đang ôm nhánh cây, va chạm cùng với lực đạo kia từ trên cây té xuống.

"A!"

Lăng Mặc Hàn đang đối phó với hơn mười con mãnh thú thì theo bản năng quay đầu nhìn lại, sắc mặt hơi trầm xuống, *cái kẻ chuyên gây rắc rối!* Đang muốn vận chân khí để tiếp lấy nàng, lại thấy nàng hướng phía hắn chớp chớp đôi mắt. Thấy vậy, lòng mày hắn nhăn lại, vung kiếm bỏ về phía đầu một con mãnh thú.

Lúc này, sau khi Phượng Cửu ngã từ trên cây xuống liền cất bước chạy: "A! Cứu mạng a!"

Thân pháp quỷ dị của nàng, rõ ràng là không hề có huyền khí nhưng lại có thể chạy tán loạn giữa bầy mãnh thú mà không bị đâm, sau khi chạy một vòng thì không phải tránh phía sau Lăng Mặc Hàn, mà là hướng phía con đường đã từng đi qua chạy tới.

"Cứu mạng a....."

Mười mấy người đang ẩn nấp phía sau cây cối ở cách đó không xa nhìn thấy hướng Phượng Cửu đang chạy tới, mang theo bảy tám con mãnh thú đuổi theo phía sau, trong lúc nhất thời sắc mặt đều biến đổi.

"Đáng chết!"

Nam tử trẻ tuổi nguyên rửa một tiếng, cung tiễn trong tay vì thân ảnh màu đen phía trước chuyển động mà không tài nào nhắm chuẩn được, lại nhìn thấy bảy mãnh thú đang hướng phía bên này chạy đến, hắn biết đã mất cơ hội ám sát, lập tức dời cung tiễn trong tay, hướng tiểu ăn mày đang vọt tới phía trước.

"Chuẩn bị chiến đấu!" Nam tử trung niên vừa trầm giọng vừa thét, uy áp của huyền khí tràn ra đồng thời rút bội kiếm bên hông ra.

Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi kia cầm cung tiễn hướng nàng phóng tới, khoe miệng Phụng Cửu nhếch lên, lộ ra một mặt cười quỷ dị mang theo tà khí.

Có thể là một nhưng không thể là hai, đối với một người lần lượt đều muốn lấy mạng nàng, nàng cũng sẽ lần lượt đều không buông tha hắn.

Hơn nữa, tay nàng cũng đang ngứa, vậy dùng đám người này thử xem sức chiến đấu của mình trong thế giới này đi!

Đã xác định được mục tiêu, sát khí trên người nàng theo bản năng tràn ngập tỏa ra, hơi thở sắc bén lộ ra một cỗ khí thế chinh phục. Chỉ cần ánh mắt biến hóa cùng hơi thở quanh thân nàng đã khiến cho trái tim của nam tử trung niên cầm đầu kia bỗng nhiên vô ý rừng mình, khiếp sợ không thôi!

Hắn gặp qua vô số người, tất nhiên có thể thấy được giờ khắc này tiểu ăn mày trước mặt hoàn toàn khác với trước đây, hắn một thân khí thế của thượng vị giả, nhưng một thân sát khí sắc bén kia, cùng với thần thái tự tin trong ánh mắt kia ngay cả hắn nhìn thấy đều không khỏi kinh hồn táng đảm.

Bất quá, người này bản thân không có Huyền Lực, hắn tin tưởng cho dù hắn ta biểu hiện khí thế cường đại ra sao thì trong chiến đấu cũng không có khả năng đánh bại được hắn!

Tầm mắt Lăng Mặc Hàn cũng dừng ở trên người tiểu ăn mày, trong ánh mắt thâm thúy chợt lộ lên một tia ánh sáng.

Quả nhiên, nhìn biểu hiện bên ngoài của nàng thì đúng thật là không phải đơn giản và vô hại như vậy, bất quá ngẫm lại cũng thấy thật thoải mái, tiểu ăn mày này vốn dĩ đã không bình thường, thử hỏi, nữ tử tầm thường nào dám đơn độc tiến vào Cửu Phúc Lâm trải dài đầy mãnh thú này đây?

Nhưng mà, nàng một thân không hề có Huyền Lực, chỉ sợ không phải là đối thủ của những người đó.

Nhưng rất nhanh, hắn đã biết chính mình vẫn là xem nhẹ nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sát Khí Bốn Phía!

Hắn chỉ thấy thân ảnh kia lấy thân pháp quỷ dị tránh thoát khỏi mũi tên nhọn đang bắn về phía nàng, đem dẫn bảy tám con mãnh thú phía sau hướng một đám người kia phóng tới. Dưới chân vừa giẫm xuống, lập tức đã dùng đôi tay leo lên nhánh cây, theo đà nhảy lên, hai chân từ trên cây đá xuống thật mạnh, thả tay khỏi nhánh cây, tốc độ nhanh như viên đạn lao tới mục tiêu, tự nhiên đó là cây cung vẫn nắm trong tay nam tử trẻ tuổi kia.

"Mau tránh đi!"

Nam tử trung niên kinh hãi hét lớn, muốn tiến lên kéo hắn tránh ra, nhưng mãnh thú đã đánh tới, chính hắn còn đang *óc còn không mang nổi mình óc* nơi nào còn có tay quay lại giúp hắn ta? Bởi vậy, chỉ có thể tro mắt nhìn tiểu khát cái kia một chân đá xuống.

May mà sau tiếng hét lớn thì nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên bình tĩnh, thân thể theo bản năng lùi ra sau, tránh được của đá trí mạng hướng đến đỉnh đầu hắn từ chân Phụng Cửu. Nhưng, người vẫn bị chậm nửa nhịp nên trên mặt bị đập một phát, cả người cũng bởi vậy mà lao đảo lui về phía sau vài bước. Đúng lúc này, một đầu mãnh thú nhào tới, may mà thiếu nữ bên cạnh giúp hắn che chắn.

"Ca! Ngươi phát nổ cái gì!" Thiếu nữ gấp gáp lớn giọng hét, trên mặt khó nén nổi nồn nóng.

Nam tử trẻ tuổi lúc này mới hoàn hồn, đầu đón nóng rất trên mặt làm trong lòng hắn đã tức lại càng bức, huyền cung trong tay vừa thu lại, huyền khí dâng lên, hội tụ Huyền Lực vào hai nắm đấm bỗng nhiên đánh ra, chỉ nghe phịch một tiếng vang lớn, một đầu mãnh thú ngang ngạnh nhào lên phía trước bị hắn đánh bay ra ngoài.

"Gào!"

"Bịch!"

Mãnh thú tru lên một tiếng, thân thể bị quãng mạnh ngã xuống mặt đất, mặt đất bị chấn động nhẹ rung lên.

Nhìn đến nam tử trẻ tuổi một quyền đánh bay một đầu mãnh thú, hơn mười người tên hộ vệ như được tiếp thêm sức mạnh, ánh mắt bừng sáng, lớn tiếng kêu: "Thiếu gia thật tuyệt!"

Kích động nhân tâm khơi dậy chiến ý hào hùng, mọi người nguyên bản còn đang hoảng loạn giao đấu cùng mãnh thú ngay một khắc này bình ổn lại, không lâu sau, đem bảy tám đầu mãnh thú nhất nhất chém giết.

Chỉ thấy trên mặt đất hỗn độn từng khối thi thể của mãnh thú, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập xung quanh.....Nguy cơ đã được giải trừ, mọi người lúc này mới phát hiện, cách đó không xa cũng nằm bảy tám thi thể mãnh thú, hiển nhiên là hắc y nam tử kia một người độc giết, chỉ là, không còn trông thấy

thân ảnh hắc y nam tử, không chỉ có thể, tiểu khát cái cùng nhị thức bọn họ cũng không thấy đâu.

"Ca, nhị thức đâu?" Thiếu nữ nhìn xung quanh tìm kiếm, cũng không thể tìm thấy được thân ảnh bọn họ.

Nam tử trẻ tuổi duỗi tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm vào một chỗ, không nói gì, mà là đem huyền cung đưa cho nàng kia, nện bước hướng qua bên trái đi tới.

Thiếu nữ cùng nhóm hộ vệ thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Cây cối rậm rạp che lấp trong rừng, sát khí bốn phía, hơi thở trong không khí cũng nhân dịp sát khí tràn ngập mà lạnh đi vài phần. Ánh mắt nam tử trung niên sắc bén nhìn chăm chăm phía trước Phụng Cửu, thanh âm trầm thấp âm lãnh mang theo sát ý: "Người không phải đối thủ của ta, không cần phải gây giũa vô ích."

"Phải không?" Phụng Cửu câu môi cười, thân ảnh nháy mắt quét qua, vừa ra tay, đó là sát khí bốn phía!

Nam tử trung niên hừ mạnh một tiếng, tựa hồ đang cười nhạo hắn ta không biết tự lượng sức mình, triệu hồi Huyền Lực rót vào lợi kiếm trong tay, mũi kiếm sắc bén cũng tại một khắc kia được vung lên.

"Leng keng!"

Chủy thủ cùng lợi kiếm giao nhau, phát ra một thanh âm va chạm leng keng, hoa hỏa nhè nhẹ phụt ra, cơ hồ trong nháy mắt, binh khí trong tay hai người vừa chạm đã lại chuyển thể tấn công, sau mấy chiêu, chỉ thấy trường kiếm sắc bén thẳng hướng tấn công về phía Phụng Cửu, kiếm khí sắc bén, không dung nằng tránh né!

Trên cây cách đó không xa, Lăng Mặc Hàn thấy một màn như vậy, lông mày thẳng đứng. Ngay sau đó, ánh mắt thay đổi khi nhìn đến hành động tiếp theo của Phụng Cửu, có chút ngoài tưởng tượng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lấy Nhu Thắng Cương!

Một nhát kiếm kia mất thấy nàng không cách nào tránh được, nhưng cố tình ngay lúc mũi kiếm sắp đâm vào ngực, trong nháy mắt thân thể của nàng lùi lại rồi đảo một cái, lợi dụng vòng eo mạnh mẽ vừa xoay người vừa chuyển động, không chỉ tránh đi một kiếm trí mạng kia, chủy thủ trong tay càng là lấy tốc độ tai che không kịp hướng phía nam tử trung niên.

Khi nhìn đến Phụng Cửu có thể dùng eo tránh được một nhát kiếm kia, nam tử trung niên trong lòng cả kinh, mắt lại nhìn thấy sát khí ập vào trước mặt, không kịp lập tức tiếp tục công kích, chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

"Tê!"

Hắn hít hà một hơi, ánh mắt hung ác nham hiểm chăm chăm nhìn thân ảnh phía trước.

Tuy tránh đi chỗ trí mạng, nhưng cánh tay vẫn bị chủy thủ cắt qua khá sâu, thậm chí có thể thấy được xương cốt nơi miệng vết thương. Máu tươi tanh nồng trào ra, nhanh chóng thấm thấu qua ống tay áo của hắn. Sự đau nhức từ miệng vết thương, làm tay hắn không còn sức lực buông xuống, không tự chủ được run lên.

"Nhị thức!"

Thiếu nữ kinh hô, bước nhanh chạy tới.

"Giết hắn!" Thanh âm của nam tử trung niên âm trầm thét lên, những tên hộ vệ theo tiếng tiến đến, lại bị nam tử trẻ tuổi giơ tay ngăn cản.

"Tên ăn này này tự tay ta sẽ giải quyết!" Trên người nam tử trẻ tuổi phát ra hơi thở tàn nhẫn và ác độc, mùi hương khát máu như đang tràn ngập trong người, ánh mắt nhìn Phụng Cửu chăm chăm giống như rắn độc.

Nhìn thấy nam tử trung niên đã được thiếu nữ đỡ sang một bên, ánh mắt Phụng Cửu khẽ chuyển qua nam tử kia cả người đang tản ra hơi thở âm ngoan, cảm nhẹ hếch lên, lấy giọng khinh miệt mà nói: "Người không phải là đối thủ của ta."

Mặc dù hơi thở của nam tử này khá ổn định, nhưng so với nam tử trung niên vẫn không cùng một cấp bậc. Ngay cả khi nàng muốn giết nam tử trung niên cũng không phải đơn giản chỉ trong vòng mấy chiêu, tuy nhiên với nam tử trẻ tuổi này thì khác, nàng muốn lấy tính mạng của hắn dễ như trở bàn tay. Trên

cây cách đó không xa, nhìn thấy nàng ngạo kiều hất cằm lên lại mang giọng khinh miệt, Lăng Mặc Hàn âm thầm lắc đầu, *quả nhiên vẫn là một tiểu hài nữ*.

Bất quá, từ khi nhìn thấy nàng cùng nam tử trung niên kia giao thủ, hắn liền biết một mình nàng đối phó với một đám người kia hẳn là không có vấn đề gì, dựa vào năng lực của nàng chỉ cần thận trọng hành sự khi đi sâu vào phía bên trong, hẳn là sẽ không có gì xảy ra ngoài ý muốn.

Nghĩ vậy, hắn liếc mắt nhìn thật sâu mặt thân ảnh kia một cái, đề khí nhảy lên và yên lặng rời đi.....

"Không phải là đối thủ của ngươi? Hừ! Vậy ngươi tốt nhất hãy ném thử sự lợi hại của ta!" Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng, Huyền Lực trên người tăng lên, hơi thở Huyền Lực màu cam lập tức từ trên người hắn tràn ngập tán ra, hai nắm tay nắm chặt, vừa trầm giọng thét lên, vừa nhảy ra vùng quyền hướng về Phụng Cửu.

"Đi?" Nhìn thấy hơi thở Huyền Lực màu cam, nàng nhướng mày. Kiểm khí của nam tử trung niên vừa rồi tựa hồ lúc bắt đầu cũng tán ra một cỗ hơi thở màu cam nhàn nhạt, cũng không nghĩ rằng tu vi Huyền Lực của nam tử này so với của nam tử trung niên cũng không có sai biệt lắm?

"Ngũ Trọng Quyền!"

Phụng Cửu nhìn thấy gió phía sau nắm đấm của hắn, lập tức nhanh chóng lui về phía sau, sau khi né tránh thì nhìn thấy cú đấm của nam tử trẻ tuổi đang đánh gãy một cây đại thụ, trên mặt hiện sự kinh ngạc kín đáo.

Sức mạnh của Huyền Lực kết hợp với quyền pháp thì lực sát thương thật đúng là kinh người. Đối phương lấy quyền tấn công (tấn công bằng nắm đấm), chiêu chiêu vô cùng mạnh mẽ. Nếu nàng lấy cứng chọi cứng tất nhiên là không thể nào thực hiện được, một khi đã như vậy, vậy thì lấy nhu thắng cương đi!

Ánh sáng chợt loé lên trong mắt, trong khi nàng nhanh chóng lui về phía sau thì thu hồi chủy thủ trong tay.

Thiếu nữ sau khi giúp nhị thúc nàng cẩn thận băng bó miệng vết thương, nhìn thấy Phụng Cửu thu hồi lại chủy thủ, không khỏi cười nhạo một tiếng: "Nhị thúc, tiểu khát cái kia bị dọa nên ngu rồi phải không? Cứu nhiên thu hồi chủy thủ trong tay? Hẳn cho rằng tay không thì có thể đánh thắng ca ta hay sao?"

Nam tử trung niên ngược lại nhìn Phụng Cửu một cách thận trọng, ánh mắt nghi ngờ, chỉ cảm thấy trong lòng ần ần có chút bất an.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vạn Phần Kinh Hải!

Đến khi nhìn thấy một màn kế tiếp, rốt cuộc biết bất an trong lòng từ đâu mà đến.....

Chỉ thấy tiểu ăn mày kia một chân nâng lên với đầu gối uốn cong, sức lực cả người giống như biến mất, đôi tay mềm mại không có lực rũ ở bên người lại chậm rãi nâng lên. Khi chất nhĩ (*chấu trai*) của hắn đang tung ra một quyền khá nghiêm trọng, thân hình hắn ta (*tiểu ăn mày*) chỉ xoay qua bên trái thu chân ôm quyền, tay mềm như bông giống như không có lực lại rất chuẩn xác chế trụ giữa ngón cái và ngón trỏ của chất nhĩ hắn.

Với đạo lực mạnh mẽ, sau thế thu chân hoá giải lực lượng tàn bạo từ nắm đấm kia, vừa nghiêng người liền chuyển sang khoá cánh tay hắn, chỉ nghe *răng rắc* một tiếng, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên.

"Ô Aaaa!"

Nam tử trẻ tuổi thảm thiết kêu lên một tiếng, cánh tay đau nhức làm sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Nhưng chưa hết, tay hắn bị chế trụ không tài nào rút ra được, thân mình càng không cách nào thối lui, sau khi tay bên này bị vạn gãy, một tay khác phát ra lại cũng bị chế trụ, giống nhau không hề có may mắn thoát khỏi.

"Răng rắc!"

"A....."

"Ca!"

"Thiếu gia!"

Những tên hộ vệ cùng thiếu nữ kia đều thất sắc kinh sợ thét lên, thế nhân kinh hải cho nên thanh âm đều có chút run khẽ. Sự khinh hoàng của bọn họ càng trở nên tồi tệ hơn đó là, sau khi đem bẻ gãy đôi tay kia, đôi tay nhìn như không có lực sát thương gì lúc này đây lại đang siết chặt cổ họng ngay chỗ yết hầu của hắn.

"Không, không cần....." Khuôn mặt nam tử trẻ tuổi giờ khắc này rút cuộc lộ ra sự sợ hãi khủng khiếp, hơi thở tử vong bao phủ quanh hắn, làm toàn bộ cơ thể hắn không ngăn được run rẩy lên.

"Đừng, đừng giết, hắn!"

Sắc mặt của nam tử trung niên cũng đại biến, mở miệng ngăn cản, nhưng, lời nói còn chưa nói xong liền nghe thấy *răng rắc* một tiếng, cổ của cháu trai hắn ngã xuống, sức sống cả người trong nháy mắt bị cắt đứt, đến chết, ánh mắt hoảng sợ và không cam lòng vẫn mở to.....

"Ca! Ca....."

Thiếu nữ thê lương khóc kêu bi thiết, muốn xông lên phía trước, lại bị nam tử trung niên gắt gao kéo lại không cho nàng tiến lên.

"Thiếu, thiếu gia....."

Những tên hộ vệ cũng bị một màn này làm cho kinh hồn táng đảm. Bọn họ không thể tin được, thiếu gia thân là đệ tử đứng đầu trong gia tộc cư nhiên bị một tên ăn mày giết chết, nếu như gia chủ biết, thì sẽ tức giận lớn bao nhiêu?

"Giết hắn báo thù cho thiếu gia!"

Mười mấy người đằng đằng sát khí xông lên phía trước, vung lợi kiếm trong tay chém ra, kiếm khí sắc bén cùng với lửa giận hùng hục, tựa hồ chỉ có máu tươi của Phượng Cửu mới có thể tưới đi lửa giận cùng bị phần trong lòng bọn họ.

Cả người thiếu nữ đột nhiên ngã ngổ trên mặt đất, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn huynh trưởng không còn sức sống ngã trên đất, không thể tin được một khắc trước người còn sống sờ sờ, lúc này cũng đã chết đi.....

"Nhị thúc, đây không phải là sự thật, đúng không? Ca ca lợi hại như vậy sao có thể sẽ bị một tên khất cái giết chết? Nhị thúc, người nói cho ta đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật đúng không?"

Nàng lắc lắc tay nam tử trung niên vừa khóc từng tiếng vừa hỏi, không muốn tin một màn tàn nhẫn trước mắt chính là sự thật.

Huynh trưởng nàng là con cưng trong gia tộc, là người xuất sắc nhất, sao có thể sẽ bị một tên ăn mày giết chết?

Mà lúc này, nam tử trung niên lại không có thời gian để bị thương, để tức giận, bởi vì hắn nhìn thấy hơn mười tên hộ vệ công vây tên ăn mày kia đang ngã xuống cả đám. Người của bọn họ đã giảm bớt, trái lại trên người khất cái kia ngay cả một đạo vết thương cũng không có.

"Đứng lên! Chúng ta lập tức rời đi!" Hắn nhanh chóng quyết định nói, dùng tay không bị thương cố gắng kéo chất nữ (*cháu gái*) đang nửa ngồi nửa nằm liệt đi dưới đất.

"Ta phải báo thù cho ca ca! Ta muốn giết hắn! Ta muốn giết hắn!" Thiếu nữ khóc kêu, ra sức muốn tránh thoát hai tay hắn để xông lên phía trước.

"Tĩnh táo lại cho ta! Người giết không được hắn!"

Nam tử trung niên lớn tiếng quát: "Đi mau! Nếu không đi sẽ không kịp!" Hắn mạnh mẽ lôi kéo nàng rời đi, lơ đãng nhìn thấy đôi mắt cười như không cười mà cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhiệm Vụ Săn Giết!

Sát ý trong mắt người nọ quá dọa người.....

Vị thế trong lòng hắn chột dạ, hai chân đều hơi nhũn ra, cái loại ánh mắt này, cái loại sát khí này, hắn cũng chưa từng thấy ngay cả trên người đại ca hắn..... thật là đáng sợ!

Ai sẽ tin rằng, hắn đường đường là một võ sư thế nhưng lại bị một tên tiểu tử không hề có chút Huyền Lực nào làm cho sợ tới mức phải chạy trốn chết?

Nhưng có tình hình lại không thể không chạy, bởi vì hắn biết rõ, nếu bọn họ không trốn ngay bây giờ, bọn họ sẽ không sống được!

Nhìn thấy nam tử trung niên mạnh mẽ lôi kéo thiếu nữ đào tẩu, Phượng Cửu có chút kinh ngạc, chẳng phải đã nói nàng không phải đối thủ của hắn hay sao? Như thế nào lại bỏ chạy? Nàng còn nghĩ sau khi giải quyết xong bọn hộ vệ thì lại cùng hắn đánh một hồi đầu!

Chủy thủ trong tay xẹt qua, cắt vỡ yếm hầu một người cuối cùng, chỉ thấy máu tươi bắn ra, người nọ cũng ngã xuống theo.

Nhìn hơn mười cổ thi thể trên mặt đất, thần sắc nàng không có chút cảm xúc hay chút thương hại nào.

Nàng từ trước đến nay đều sống theo nguyên tắc "người không phạm ta, ta không phạm người", nhưng đối với người muốn lấy tính mạng nàng, nàng cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Đem gỡ túi Càn Khôn bên hông nam tử bị nàng vịn gãy cổ xuống, lại phát hiện chính mình không tài nào mở ra, cẩn thận nghĩ lại, mới nhớ tới cái này chắc cũng cần phải có Huyền Lực mới có thể mở ra, mà trên người nàng hiện tại một điểm huyền khí cũng không có, tự nhiên sẽ không mở được cái túi này ra.

Nhưng thật ra trên người những tên hộ vệ nàng tìm được mấy que *hỏa chiết tử**, vì thế liền đem hỏa chiết tử cùng túi Càn Khôn để vào trong ngực, lúc này mới nhớ đến nàng quên mất một người.

**Hoả chiết tử (火折子): giống hộp quẹt lửa, dùng để tạo ra lửa.*

"Đại thúc đâu? Không phải lại đi rồi chứ?" Nàng hướng ra xung quanh nhìn nhìn, hô vài tiếng: "Đại thúc? Đại thúc?" Đi lên phía trước, chỉ thấy thi thể mảnh thú đầy đất.

"Thịt....." Đôi mắt nàng sáng lên, nhìn từng thi thể mảnh thú kia, lại nghĩ đến mùi thịt nướng thơm ngào ngạt.

Sờ sờ bụng nuốt nuốt nước miếng, lập tức lấy chủy thủ ra sau đó nhanh tay cắt một cái chân sau, lúc này mới mang theo chân sau của con mảnh thú kia hướng phía trước đi đến, tính toán tìm một nơi đốt lửa nướng thịt để ăn.

Ước chừng sau một canh giờ(2h), nam tử trung niên cùng thiếu nữ nguyên bản đã rời đi lần thứ hai quay trở về.

"Ca ca!"

Thiếu nữ nhào lên ôm lấy thi thể ca ca của nàng khóc rống không thôi: "Trở về ta biết nói sao với phụ thân là người đã chết? Ca ca, người vì sao lại có thể chết đi như vậy..... Ô ô....."

Nhìn 18 người hộ vệ được chọn lọc kỹ càng từ trong gia tộc không một ai sống sót, ngay cả chính cháu trai mình cũng bỏ mạng tại đây, trong mắt nam tử trung niên toàn là bi thống, một tay nắm chặt nắm tay, mà bên kia, tay bị thương lại giống như mất đi tri giác vô lực buông xuống.

"Ánh Nhu, đem xác ca ca người trở về hảo hảo an táng, mỗi thù hôm nay, chúng ta nhất định sẽ báo!"

Thiếu nữ lau nước mắt khóc rống nói: "Nhị thúc, tiểu khát cái kia hiện giờ đang ở trong Cửu Phục Lâm, chúng báo thù như thế nào? Ra khỏi Cửu Phục Lâm, chúng ta biết đi nơi nào tìm hắc báo thù đây?."

"Không, không cần chúng ta phải động thủ, sau khi trở về ta sẽ tự mình đi đến hiệp hội lính đánh thuê đưa ra một nhiệm vụ săn giết, sẽ có người sẽ thay chúng ta đem đầu trên cổ hắc báo xuống!"

Thanh âm của hắc âm trầm nói, ánh mắt buông xuống, nhìn tay mình vô lực rũ xuống, sát ý trong lòng khó tiêu, nhưng cố tình, hắc âm tự nhiên không phải là đối thủ của hắc âm!

Nghe nói như thế, thiếu nữ lau nước mắt đi rồi đem thi thể huynh trưởng lên phía sau lưng nàng, lúc này mới phát hiện túi Càn Khôn bên hông ca ca không thấy đâu, vì thế nói: "Nhị thúc, người nọ còn lấy đi túi Càn Khôn của ca ca."

"Như thế càng tốt! Chúng ta có rất nhiều biện pháp tìm được hắc âm!"

Ánh mắt của hắc âm trầm nhìn về phía sâu trong rừng, chuyến này tuy là vì thần thú mà đến, nhưng sự thực trước mắt, bọn họ không thích hợp để tiếp tục đi vào.

Đối với tiểu tử kia, hắc âm, nhất định sẽ làm cho hắc âm ta sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dẫn Khí Nhập Thể!

Bên kia Cửu Phục Lâm, Phượng Cửu tìm một nơi nướng thịt mảnh thú ăn cũng không hướng sâu trong rừng đi tiếp.

Nàng ngồi ở dưới tàng cây suy nghĩ, tuy rằng độc trong cơ thể đã giải, mạng này coi như đã bảo vệ được, nhưng nếu cứ như vậy mà rời khỏi Cửu Phục Lâm rồi trở về Phượng gia, phòng chừng rất khó để người Phượng gia tin tưởng nàng chính là Phượng Thanh Ca.

Tuy rằng nàng chính là Phụng Thanh Ca, nhưng ngoài nàng cùng Tô Nhược Vân kia, ai sẽ tin tưởng nàng chính là Phụng Thanh Ca thật? Rốt cuộc so sánh cùng với cùng một người đã bị hủy dung, Phụng Thanh Ca kia đang ở trong Phụng gia có dung nhan tuyệt sắc khuynh thành mới là chính chủ trong mắt mọi người.

Nàng đoán rằng nàng nếu dám đi đến trước đại môn Phụng gia nói nàng là Phụng Thanh Ca, Tô Nhược Vân là giả mạo, phỏng chừng ngay cả đại môn Phụng gia đều vào không được có khi còn bị loạn trượng đánh chết ở ngoài cửa lớn.

Còn có một chuyện khác chính là, Tô Nhược Vân kia cũng không đơn giản! Nếu không nghĩ ra được sách lược vẹn toàn, nàng không thể trở về Phụng gia.

"Ài! Cục diện của thân chủ này thật đúng là rối rắm và phiền toái." Hai tay nàng đan vào nhau đặt ở phía sau đầu, ngả ngửa người về phía sau dựa vào đại thụ nhìn trời trên đỉnh đầu.

"Đúng rồi, thừa dịp này có cơ hội ta có thể thử *dẫn khí nhập thể* *một lần nữa a!" Ánh mắt nàng sáng lên, ngồi ngay ngắn nỉ non nói: "Tuy rằng ta không hiểu cái gì là pháp quyết dẫn khí nhập thể, nhưng trí nhớ trong óc này có a!"

**Nguyên văn: 引气入体: Dẫn khí nhập thể; nghĩa: dẫn năng lượng vào trong cơ thể.*

Nghĩ vậy, cả người nàng lập tức hưng phấn lên, thể giới này chính là tu tiên, đương nhiên, người tu luyện huyền khí tương đối nhiều, nhưng trăm người thì cũng chỉ có một vài người là có thể tu luyện huyền khí. Đối với linh khí, chỉ có thể nói là trong vạn người thì xác suất chỉ có một hai người có thể tu luyện.

Huyền khí không giống với linh khí ở chỗ, huyền khí chính là tu luyện thân thể, mà tu luyện linh lực lại chính là tiên thể.

Tiên giả, cưỡi mây bay lên trên không mà đứng, hô mưa gọi gió không gì không làm được, dõn non lấp biển cũng chỉ cần búng tay.

Nhưng người tu luyện linh lực rất ít, hơn nữa linh bàn kiểm tra linh lực ở một tiểu quốc đứng thứ 9 như Diệu Nhật Quốc là không có, bởi vậy, bất luận là đệ tử thế gia hay là người hoàng tộc, đều thường chỉ kiểm tra huyền khí xong thì bắt đầu tu luyện.

Trừ phi thiên phú cực tốt, tương lai có cơ hội rời khỏi Diệu Nhật Quốc đi đến tiểu quốc cấp 7 trở lên có lẽ mới có thể kiểm tra linh lực được, mà theo trí nhớ ở trong óc của nàng, toàn bộ Diệu Nhật Quốc này có thể tu luyện linh lực nghe nói cũng chỉ có ba người. Bất quá theo trí nhớ thì ba người có thể tu luyện linh lực tu tiên này đã rời khỏi Diệu Nhật Quốc trong nhiều năm qua, dù vậy, địa vị gia tộc bọn họ tại Diệu Nhật Quốc vẫn rất cao khiến người bất khả xâm phạm.

Theo ham muốn của trái tim, nói liền làm.

Lập tức, nàng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt theo khẩu quyết trong đầu thử dẫn khí nhập thể tu luyện.....

Chỉ là, tưởng tượng thì luôn tốt đẹp, mà hiện thực lại rất tàn khốc.

Sau ba canh giờ*, khi nàng vứt bỏ hết tạp niệm thả lỏng tinh thần thử mặc niệm khẩu quyết dẫn khí nhập thể, người nhắm mắt lại không nghĩ ngợi gì cả, một khi ngồi lâu thì vô tình chìm vào giấc ngủ.....

**Một canh giờ: 2 tiếng.*

"Ngao!"

Từ sâu rừng thâm truyền đến tiếng rú của một con mãnh thú khiến nàng bừng tỉnh.

"Ân?"

Đôi mắt vẫn mơ mơ màng màng, ngáp một cái, cả người cũng hiện ra bộ dáng vài phần lười biếng. Lúc nhận ra chính mình ngủ quên trong khi dẫn khí, không khỏi lắc đầu cười khẽ: "Cũng không nghĩ rằng nhắm hai mắt lại mà không ngủ gà ngủ gật thì thật là khó a!"

Xoa xoa cổ đứng lên hoạt động tay chân. Vừa mới ngủ được một giấc, cả người có tinh thần hẳn lên, vì thế lập tức lần thứ hai ngồi khoanh chân dưới tàng cây. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lúc này nàng nâng cao cảnh giác ổn định lại tinh thần, lần thứ hai mặc niệm khẩu quyết dẫn khí.

Thời gian yên lặng trôi qua, sau hai canh giờ(4h), quanh thân nàng ần ần di động một tầng nhàn nhạt hơi thở Huyền Lực.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dung Nhan Trong Nước

Phượng Cửu chậm rãi mở to mắt, khóe môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Dẫn khí nhập thể cuối cùng đã thành công, so với tưởng tượng của nàng còn muốn nhanh hơn. Nghĩ đến cái Túi Càn Khôn kia, nàng lập tức móc ra từ trong lòng ngực, sau khi rút huyền khí vào thì mở nó ra.

"Tắc tắc, đồ vật bên trong không ít a!"

Không gian bên trong cũng không phải rất lớn, nhưng đồ vật trong đó lại không hề ít, nàng sau khi xem qua đại khái liền đem tay nải trong đó có thảo dược cùng mấy đỉnh kim nguyên bảo thả vào, lại đem túi kia buộc chặt chẽ ở bên hông.

Thấy còn thịt nướng thừa lại, cũng đem thịt nướng cùng thu nốt vào không gian, lúc này mới hướng trong rừng sâu đi đến, tính toán đi tìm nguồn nước, rửa sạch thương thể trên mặt một chút.

Bùn trên mặt nàng cũng không phải là thứ gì đó lung tung, mà là do nàng đã cẩn thận dùng *địa tâm thủy** cùng đất lõi của mặt đất trộn lẫn vào nhau giống như bùn để bôi lên vết thương. Một trong những ưu điểm của địa tâm thủy chính là sự mát lạnh trong nhân địa tâm thủy có thể làm chậm lại nhiễm trùng trên miệng vết thương, thứ hai cũng sẽ che lấp một chút thương thể trên mặt, miễn cho bị người vừa thấy là có thể nhận ra.

(*)地心水: địa tâm thủy: nước cốt lõi của mặt đất ; 地浆: đất mái chèo; đất lõi của mặt đất.

Bùn đã ở trên mặt mấy ngày rồi, cần phải được rửa sạch, cho nên quan trọng nhất vẫn là lập tức tìm bằng được nguồn nước.

Cách trực tiếp để xác định nguồn nước chính là dựa vào mật độ cây cối và thăm thực vật trong rừng.

Nàng không thẳng hướng đi vào chỗ sâu trong rừng, mà là đi theo con đường dựa vào độ dày đặc của lá cây cùng với sự tươi tốt của thảm thực vật trên mặt đất. Ước chừng sau hai canh giờ, rốt cuộc tìm được nguồn nước.

Đó là một dòng suối đang chảy, nằm dưới một ngọn đồi, hai bên cây cối so với những nơi khác đều tươi tốt hơn.

"Phì! Tìm nước trong rừng rậm không phải là một việc dễ dàng."

Nàng thở nhẹ xả hơi, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh dòng suối, ngồi xổm thân mình xuống rồi lấy tay vốc từng ngụm nước lên uống, lại từ trong Túi Càn Khôn lấy ra một ống trúc đã chặt bỏ trên đường đi, đổ đầy nước vào trong ống trúc để dự trữ, sau này có thể dùng trong bất cứ tình huống nào.

Cởi giày ngâm chân, cảm thấy một thân mệt nhọc từ từ biến mất. Nhờ vào dòng suối chảy qua, sau khi ngâm chân nghỉ ngơi nàng mới cẩn thận rửa sạch bùn trên mặt, đem bùn đã bôi ở miệng vết thương trên mặt từ từ rửa sạch sẽ.

Đến khi, ánh gương trong nước hiện lên một gương mặt xấu xí, bị biến dạng nặng nề bởi nhiều vết đao sắc bén rạch qua.

Nhìn khuôn mặt trong nước, đôi mắt nàng đầy ắp băng giá. Thân thể này giống như đúc thân thể của nàng ở thế kỷ 21, dung nhan cũng không hề thay đổi, nhưng gương mặt hai mươi mấy năm quen thuộc trước mắt này lại bị người hoa hoa thành ra như vậy, ngấm lại, sự khát máu đã được nàng che dấu trong tim lại bắt đầu sôi lên.

"Ôi Nhục Vân a Ôi Nhục Vân, nguoi tốt nhất hãy sống cho thật tốt....."

Nàng nhẹ giọng lầm bầm, bên môi tràn ngập ý cười tà khí và giá lạnh.

Từ trong Túi Càn Khôn lấy ra thảo dược hái được ở trên đường, trộn cùng với một vài cây linh dược sau đó chà xát ép chúng lại với nhau rồi đem nước thuốc bôi lên trên mặt. Miệng vết thương trên mặt đã kết sẹo nhưng sau khi rửa sạch bùn đất thì bóc long ra. Những vết rách nứt trên khuôn mặt do từng vết đao xén qua vẫn không thể nào biến mất.

Mỗi vết sẹo sau khi bị đao xẹt qua đều có màu thâm hơn màu hồng phấn, dù là bị sẹo nhưng so với lúc trước, hiện tại thoát nhìn tương đối khá hơn nhiều, ít nhất, bây giờ trông không quá khủng bố, chỉ là xấu xí mà thôi.

Sau khi dùng nước ép từ các loại thảo dược, chờ nước thuốc trên mặt khô đi, nàng thò người ra phía trước nhìn vào trong nước suối. Trong dòng nước trong suốt như pha lê là một hình ảnh gương không rõ dung nhan, bởi vì ánh sáng phản chiếu lên một màu xanh lá cây, thập phần quỷ dị.

Nhìn nhìn, mày chột nhướng lên, bởi vì nguồn nước nguyên bản còn đang trong suốt không biết vì sao lại nhiễm một màu máu hồng.

Ngước mắt theo thượng du nhìn lại, hơi dừng lại một chút, lập tức bước chân hướng theo thượng du đi tới.

Ước chừng nửa nén hương thời gian, bước chân nàng dừng lại, ánh mắt nhìn trên một đám cỏ dại bên dòng suối phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Gặp Phải Bầy Sói!

Nơi đó có một người nam tử đang nằm sấp.

Chính xác mà nói, không biết là đã hôn mê hay là đã chết. Toàn bộ phần thân trên đều bị nằm trong nước suối, bởi vì hân nằm sấp nên không trông thấy rõ khuôn mặt, nhưng nhìn chất lượng thượng thừa từ xiêm y màu nâu trên người hân, hân là gia thế không tồi.

Xiêm y quanh bụng một mảnh máu hồng, phần đầu cũng đang chảy máu, tuy rằng là người nằm trong nước suối, nhưng hân thực may mắn, bởi vì nơi hân nằm có một tảng đá rất lớn nhô lên cao hơn mặt nước, vì thế nên hân không bị ngấm toàn bộ mặt của mình ở trong nước suối, bằng không, phỏng chừng dù không mất máu mà chết thì cũng sẽ chết chìm.

Hơn nửa thân mình ngấm mình ở trong nước suối, máu từ trên đầu và máu từ bụng chảy ra tự nhiên sẽ theo dòng nước chảy xuống hạ du.

Nàng đi qua, đem người nọ lật lại, duỗi tay dò xét hơi thở của hân, thấy còn có khí, bèn kéo người đến đám cỏ cạnh dòng suối.

Sau khi kiểm tra xong miệng vết thương của hân, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một cái bình nhỏ, giúp hân cầm máu rồi lại rắc một ít thuốc lên miệng vết thương trên đầu của hân. Tiếp theo, cởi bỏ quần áo nơi miệng vết thương ở bụng và rắc lên một ít thuốc, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một kiện quần áo, xé thành từng mảnh vải đem băng bó lại miệng vết thương của hân.

"Người thật đúng là mạng lớn, gặp được ta."

Nhìn người hôn mê, nàng khẽ cười, có chút ngoài ý muốn hạ lỏng mày xuống, lầm bầm: "Ta khi nào thì trở nên có lòng tốt như vậy?"

Vì không muốn mùi máu tươi đưa tới mãnh thú, nàng đem cởi quần áo trên người nam tử ném vào trong nước, để quần áo theo dòng nước trôi đi, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo đơn khoác lên trên người hân.

Thấy sắc trời cũng không còn sớm, nơi này lại có nguồn nước, vì thế, nàng nhặt một ít nhánh cây ở xung quanh đốt lửa lên, dự định đêm nay sẽ ở chỗ này.

Vì gần nguồn nước nên nàng vốn định nhìn xem trong nước có cá hay không, nhưng ngồi xổm bên dòng suối nửa ngày cũng không nhìn thấy có một con cá bơi qua, thậm chí than nhẹ: "Nước trong vắt mà không có cá, quả nhiên là không giả a!"

Chỉ có thể đem thịt nướng lại hơ trên lửa, xé xuống một khối để ăn, sau khi lấp đầy bụng liền khoanh chân tiếp tục tu luyện.

Hiện tại nàng cũng chỉ có thể dẫn khí nhập thể, mới vào giai đoạn võ giả hết thấy bắt đầu từ con số không, bắt quá, nàng có cảm giác sau khi tu luyện thì huyền khí trong thân thể có biến hóa rất nhỏ, nhận thấy được có chỗ tốt, nên tự nhiên có động lực tiếp tục tu luyện.

Một khi tu luyện đó là mấy canh giờ, thẳng đến khi nàng có cảm giác huyền khí tiến vào trong cơ thể đã xâm nhập vào giai đoạn ban đầu của võ giả huyền cực cảnh cấp hai thì mới thở nhẹ ra một hơi và mở mắt ra.

Sắc trời đã tối sẫm lại, không khí trong rừng trở nên lạnh lẽo âm đạm, cũng may trước mặt có đồng lửa sưởi ấm, huyền khí trên người cũng có thể vận chuyển đuổi tan cái lạnh.

Nàng xoay người nhìn về phía nam từ một bên, thấy thân thể hân hơi co lại tựa hồ như đang run, nàng duỗi tay qua kiểm tra, nguyên lai là do miệng vết thương bị nhiễm trùng khiến hân bị sốt.

Nghĩ nghĩ, lại từ trong túi Càn Khôn tìm kiếm một hồi, lấy ra một cái bình nhỏ dốc ra một viên thuốc ở trong lòng bàn tay người nọ. Sau khi xác định cách sử dụng và tác dụng của thuốc liền nhéo cầm hân rồi đem viên thuốc kia nhét vào trong miệng hân, lại đổ chút nước vào trong miệng để giúp hân nuốt viên thuốc vào.

Cho thêm vài nhánh cây vào trong đồng lửa, ngọn lửa cháy mạnh hơn một chút. Nhưng vào lúc này, trong rừng truyền đến thanh âm làm thân thể nàng cứng đờ, trong nháy mắt căng thẳng cùng sợ hãi.

"Ngao ô!"

"Ngao ô!"

"Ngao ô....."

"Là sói?"

Nàng đứng lên trong nháy mắt, ở trong bóng đêm nghe thấy tiếng sói tru từng hồi từ xa tới gần, từng tiếng quanh quẩn ở trong rừng cây.

Sói chính là mãnh thú kết bạn thành đàn, nếu như xuất hiện, tất nhiên sẽ là một đám!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Độc Chiến Với Bầy Sói!

Nàng muốn nhân dịp bầy sói còn chưa tới bên này thì nhanh chóng rời đi, nhưng mà, cũng vào lúc này, trong lùm cỏ dại cách đó không xa lại hiện lên từng đôi từng đôi ánh mắt màu xanh đậm.....

"Xem ra là không thể đi được."

Nàng khẽ nhủ mầy, liếc mắt quét qua bầy sói đang vây bên này một cái, lại liếc mắt nhìn nam tử đang hôn mê một cái, cảm thấy chính mình thật sự là tự tìm rắc rối cho bản thân.

Đối mặt với bầy sói, nếu chỉ có một mình nàng thì còn tốt, nhưng phía sau còn có một người hôn mê, đây chính là phiền toái.

"Ồ ngao!"

Một tiếng một tiếng sói tru vang lên, phảng phất như đang tuyên bố mệnh lệnh, bầy sói nguyên bản đang bao vây bên này đột nhiên nhảy đến trước mặt nàng.

Dựa vào dòng suối ở dưới sườn núi, nàng kéo nam tử tới một mặt sườn dốc nhỏ ra, hiện tại sườn dốc này chính là nơi phòng hộ tốt nhất, không cần nàng phải lo lắng sói sẽ đánh tới từ phía sau lưng, cũng không cần lo lắng đến nam tử ở phía sau nàng sẽ bị sói kéo đi.

Rút chủy thủ ra khoanh tay che ở trước người, cả người nàng toát ra sát khí ngút trời. Nếu trốn không thoát, vậy chiến đấu đi! Nàng cũng không tin giết không nổi hơn mười con sói này!

Đôi mắt lạnh lùng phát ra ánh sáng sắc bén, nàng âm thầm vận khởi huyền khí trong cơ thể, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hơn mười con sói đang chảy nước miếng kia, cũng giống như chúng dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Hơn mười con sói liên tục phát ra tiếng trư thấp thỏp, giống như đang cố làm nàng sợ tới mức mất đi ý chí chiến đấu trước khi tiếp cận nàng, nhưng mà, Phụng Cửu rốt cuộc không phải là người bình thường, tự nhiên sẽ không bị dọa đến nổi hai chân mềm nhũn và đánh mất sức chiến đấu.

Khi ở vào hoàn cảnh xấu, nàng không thể tiến công, nếu không sẽ bị công vây, cho nên nàng đang đợi, chờ bầy sói nhào lên.

Hơn mười con sói cảm giác được sát khí của nàng không lùi mà càng ngày càng tăng, gào thét một tiếng, cũng vào lúc này, một con sói xám khá lớn đứng ở chỗ cao cũng tru lên một tiếng.

"Ồ ngao!"

Tiếng sói tru rơi xuống, hơn mười con sói nháy mắt nhảy lên, bầy sói mở miệng lộ ra răng nanh sắc bén cùng nước miếng nhỏ xuống, nảy sinh ác độc hướng về phía Phụng Cửu muốn cắn, móng vuốt dài sắc bén của những con sói vươn ra như từng vệt sáng ánh lên trong bóng đêm.

Phụng Cửu nhắm chuẩn thời cơ, nháy mắt xuất kích!

Thân pháp quý dị vận dụng cùng với hơi thở huyền lực khiến tốc độ càng thêm mau, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào cổ một con sói đang nhào lên trên đầu rồi lại rút ra, trong bóng đêm, một tiếng kêu *ngao ô* thảm thiết thê lương truyền ra, nàng chỉ thấy một vệt máu phun ra, máu tươi ảm áp mang theo mùi tanh nồng đậm của sói vấy lên cả người nàng, con sói kia cũng theo tiếng ngã xuống.....

Sau khi đánh chết một con sói, nàng lập tức lui về phía sau, chủy thủ trong tay vung về phía hai con sói đang nhào tới từ bên trái, có lẽ là do đồng bạn đã chết khiến những con sói còn lại cảnh giác hơn, tốc độ phản ứng của chúng rất nhanh, né tránh cùng lúc khi chủy thủ của nàng vừa được chém ra, trong khi những con sói khác gần như phóng đến trước mặt nàng.

Những con sói ở phía bên phải nàng có cơ hội đánh về phía nam tử đang hôn mê trên mặt đất ở phía sau, khi nàng lo công kích với những con sói bên trái và trước mặt, một khắc này nàng không thể phân thân, chỉ có thể vung chủy thủ lên hướng về những con sói bên trái đồng thời một chân đá về phía đồng lửa, mấy nhánh cây vẫn mang theo ngọn lửa hồng bay về phía những con sói ở bên phải.

Sói chính là sợ lửa, nhìn thấy những ngọn lửa đang bay đến, bọn chúng kinh sợ gào lên một tiếng hoảng loạn và lui ra phía sau, cũng vào lúc này, chủy thủ trong tay Phụng Cửu đã giết chết hai con sói bên trái, cộng với một con vừa rồi, lúc này, ngã ngay trước mặt nàng đã có ba con sói.

Có lẽ vì cả người nàng phát ra sát khí quá mức làm người sợ hãi, hoặc là do sự đẫm máu sắc bén của nàng dọa đến, trong miệng những con sói khác phát ra tiếng gào thét lui về phía sau một bước mà không dám tiến lên phía trước, nhưng cũng không muốn cứ như vậy rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người Bị Đâm Hồng Đầu Óc?

Ánh nắng bình minh ấm áp chậm rãi bao phủ mặt đất, nam tử hôn mê một đêm rốt cuộc tỉnh lại và khôi phục ý thức.

Nhưng mà, khi hắn mở to mắt ra, nhìn đến lại là một màn cực kỳ quỷ dị.

Một tên khát cái ăn mặc quần áo cũ nát khoanh chân ngồi ở bên người hắn, trên người một thân máu đỏ tanh nồng, nhưng, không nhìn thấy rõ dung nhan hắn, bởi vì trên mặt hắn ta là màu xanh xanh giống như thuốc nước.

Lại thấy trong tay hắn ta nắm một cây chủy thủ, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, bởi vậy, hắn nhìn theo ánh mắt hắn ta, vừa nhìn thấy, ánh mắt hơi co lại.

Trừ bỏ tiểu khát cái, có ba thi thể sói đã cứng đờ phía trước người hắn ta, cách ba mét phía ngoài đang ngồi tầm mười con sói xám miệng nhỏ nước miếng, như hồ rình mồi nhìn bọn hắn chằm chằm.

Phượng Cửu hơi nghiêng đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt kinh ngạc và mang theo vài phần mê mang của nam tử.

"Cẩn thận!"

Nam tử bỗng nhiên kinh hô ra tiếng, ánh mắt kinh hãi nhìn thấy sói xám lao tới tiểu khát cái, trong trạng thái nóng vội theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng người vừa động đã làm miệng vết thương ở bụng nứt ra, chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng rồi lại ngã xuống, miệng vết thương cũng ầm ầm chảy ra máu tươi.

Khi nam tử kinh hô ra tiếng, Phượng Cửu xoay người lại, động tác nhanh nhẹn nhảy lên, ánh mắt sắc bén quét về phía sói xám, thấy nó dừng mãnh lao đến khi người nàng còn đang ngồi xồm, nàng lập tức cúi xuống lăn tròn hướng phía dưới thân sói lao đi, chủy thủ trong tay hướng về phía trước vạch một đường.

"Vèo!"

"Ngao!"

Chủy thủ tàn nhẫn lấy lực đạo rất mạnh trực tiếp đâm sâu vào bụng bên dưới của con sói và cắt đứt một đường vừa dài vừa sâu, con sói xám hú lên một tiếng, theo quán tính nhào lên phía trước, tiếp tục lướt qua không trung quảng ngả về phía trước mặt nam tử, đôi mắt hung tàn trừng lớn thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm vào nam tử, thân thể hơi run rẩy, miệng giật giật mở ra, trước khi hơi thở cuối cùng rời khỏi thân nó.

"Ồ ngao!"

Những con sói xám còn lại có chút bức bối bất an giữa đầu phát ra những tiếng hú, chúng cào cào trên khắp mặt đất, trong miệng phát ra từng tiếng thập thập ô ngao, mắt sói hung tàn khát máu không cam lòng nhìn chằm chằm Phượng Cửu, nhưng cũng không dám tiến lên.

Phượng Cửu sau khi giết con sói kia liền nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm những con sói xám còn lại, giống như một Tu La khát máu, khóe môi khẽ gọi lên: "Còn không đi, ta sẽ đem các ngươi từng con đều giết." Ánh mắt đảo qua, dừng lại ở trên người con sói xám cầm đầu đang đứng trên sườn núi cách đó không xa.

Phảng phất như cảm giác được uy hiếp từ trong ánh mắt nàng, sói xám kia dùng ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm Phượng Cửu một hồi lâu, sau đó giữa đầu hú lên một tiếng, không lâu sau, hơn 10 con sói đang ngồi thủ liên đứng dậy chạy ra xa.

Nam tử nửa ngồi dậy nhìn xem đến sừng sốt rồi ngẩn ra, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phượng Cửu lau sạch vết máu trên chủy thủ lên lông tóc của sói xám trước khi cắt đi, thu lại thân mình, nhìn thấy biểu tình của nam tử, không chút để ý cười cười: "Người tỉnh rồi là tốt, nếu còn không tỉnh ta có thể sẽ bỏ ngươi lại."

Nàng đi đến bên cạnh ngồi xuống, lấy ống trúc ra uống một ngụm nước. Cùng hơn mười thất lang nhìn nhau một đêm, tinh thần lực căng chặt, không thể thả lỏng dù chỉ một chút, phải biết rằng, ở dưới tình huống như vậy chỉ cần thả lỏng một cái, những con sói kia có thể sẽ xé xác nàng thành từng mảnh nhỏ bất cứ lúc nào.

"Người, người là ai a?" Có lẽ là bị sự sắc bén của Phượng Cửu lúc trước dọa đến, lúc này nói chuyện có chút lắp bắp.

"Người quản ta là ai làm gì."

"Vậy, ta là ai a?" Nam tử lời này vừa ra, đối lấy chính là sự kinh ngạc của Phượng Cửu.

"Người bị đâm hư đầu óc rồi sao? Ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ là ai?"

Đang nói, tựa hồ như nhớ tới điều gì đó, duỗi tay sờ sau đầu nam tử, quả nhiên, còn sừng một cục như bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nguy Cơ Ẩn Nấp!

Nam tử ngẩn ngơ, nhìn tiểu khát cái trên mặt phủ một tầng thanh thanh lục lục, nửa ngày cũng không thể hoàn hồn, thẳng đến, nghe giọng nói của hắn ta truyền đến.

"Người khi té ngã nên bị đung vào trên tảng đá, bên trong máu động chèn ép lên dây thần kinh, ta đoán hắn là sẽ bị mất trí nhớ trong một thời gian ngắn, máu ứ tiêu hết thì sẽ khỏi." Nàng vỗ vỗ tay rồi đứng lên: "Tốt, người tỉnh, ta cũng nên đi."

Vừa nghe lời này, nam tử nóng nảy, vội vàng đứng lên cố nén đau đớn từ miệng vết thương nơi bụng, có chút bất an, có chút thấp thỏm đi theo bên người Phụng Cửu, muốn nói, nhưng lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể áp ứng nhìn nàng.

Sau khi nam tử đứng lên, Phụng Cửu ngẩn ra, lúc này mới phát hiện hắn lớn lên rất cao lớn, ước chừng cao hơn nàng nửa cái đầu, hơn nữa, làn da rám nắng vóc người chắc nịch, so với đại thúc kia tựa hồ còn muốn cường tráng hơn, lúc này bộ quần áo choàng trên người hắn bị căng lên có chút khấn trương, trên cánh tay cơ bắp đều căng chặt, phảng phất có thể đem quần áo căng nứt bất cứ lúc nào.

Ánh mắt xoay chuyển, nhìn nam tử đi theo bên người, hỏi: "Người đang làm gì vậy?" Nàng chỉ thuận tay cứu người, nhưng không nghĩ sẽ mang theo phiền toái như vậy.

"Ta, ta có thể đi theo người không?" Nam tử có chút bất an nhìn nàng: "Ta cái gì cũng không nhớ rõ, hơn nữa chỉ nhận thức người."

Trần Phụng Cửu xẹt qua một vết hắc tuyến. Lời này sao nghe quen tai, tựa hồ như khi nàng ăn vạ đại thúc kia cũng nói lời như vậy.

"Ta, ta nhất định sẽ không chọc phiền toái cho người."

Phụng Cửu tròn trĩnh mắt, không chút khách khí nói: "Bản thân người chính là phiền toái."

Đêm qua nếu không phải bởi vì hắn, nàng cần gì phải dùng nguyên cả một buổi tối đối đầu với đám sói kia? Dựa vào thân thủ cùng tốc độ của nàng, cho dù đánh không được cũng có thể trốn thoát đi.

Nửa ngày không nghe âm thanh gì, nàng ngược đầu liếc mắt xem xét một cái, vừa thấy, lại là hơi há hốc mồm.

"Người, một đại nam nhân khóc lóc cái gì?"

Một người to con đứng ở nơi đó với ánh mắt đỏ rực và rớt nước mắt, rất giống một tiểu tức phụ (*tiểu tức phụ: nàng dâu nhỏ*) bị khi dễ, có thể khiến nàng không há hốc mồm hay sao?

"Người không cho ta đi theo....." Hắn uly khuất nhìn nàng: "Ta không biết đi đâu, cũng không biết trở về như thế nào, người nếu không cho ta đi theo....."

Phụng Cửu vỗ về cái trán không nói nhìn trời. Quả nhiên là không ném nổi phiền toái.....

Đây có thể xem như bị báo thù hay không? Nàng ăn vạ người khác, giờ người khác ăn vạ lại nàng.

Nàng đi đến bên dòng suối lấy ống trúc ra và đổ đầy nước, đem quần áo bên ngoài trên người đã bị máu sói bắn đầy vứt bỏ.

Khi chuẩn bị cất bước rồi đi, phát hiện người nọ vẫn còn đứng ngốc ở phía sau, một bộ dáng muốn đi theo nàng nhưng không dám mà chỉ nhìn chăm chăm, nàng than một tiếng: "Còn đứng đó làm gì? Đi a!"

"Nga, nga!" Nam tử sừng sốt một chút, vui sướng gật đầu đáp lời, bước nhanh đi tới, chỉ là vẫn chịu đựng đau đớn dùng một tay che lại miệng vết thương nơi bụng.

Hai người đi đến trên sườn núi, tiến vào trong rừng, lúc này, ánh mắt Phụng Cửu hơi loé lên, bắt động thanh sắc liếc mắt quét xung quanh một cái, trước khi tiếp tục đi về phía trước.

"Cái kia, ta, ta kêu người như thế nào a?" Nam tử đi theo bên người Phụng Cửu hỏi.

"Tùy tiện." Nàng không chút để ý đáp lời, lực chú ý không nằm trong cuộc nói chuyện.

Nghe vậy, nam tử nghĩ nghĩ, liền cười ha hả hỏi: "Người nhỏ hơn ta, vậy ta đây kêu người là tiểu đệ được không?"

"Ân."

Nàng không để bụng đáp lời, cũng không thực sự lắng nghe những gì hắn nói, mà thay vào đó là nghiêng đầu nhìn chăm chăm đám cỏ dại khổng lồ ở phía sau.

Nghe thấy Phụng Cửu đáp ứng, trên mặt hắn sáng lên vui sướng, đang muốn nói gì đó, lại nhận ra tiểu khất cái đang nhìn chăm chăm phía sau bên trái, hắn theo ánh mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy, sắc mặt khẽ biến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cười Nham Hiểm!

"Những con sói đó không hề rời đi? Nó, chúng nó định vẫn đi theo hay sao?" Hắn có chút ngạc nhiên, đi một đường rồi cứ nhiên không phát hiện ra phía sau đi theo hơn mười đầu sói.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, dưới tình huống không hề phòng bị nếu những con sói kia nhào lên thì hậu quả sẽ như thế nào.....

"Không có việc gì, chúng nó không dám nhào tới, chúng chỉ là đang đợi cơ hội." Phụng Cửu nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt tiếp tục đi tới.

Nàng biết khi nàng lấy sắc bén cùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn chém giết mấy con sói lúc trước, đã có tác dụng chấn nhiếp thành công, hơn mười đầu sói này sẽ không dám nhào lên, bởi vì chúng nó rất rõ ràng kết quả khi nhào lên không nghi ngờ chính là chết!

Nhưng cứ như vậy mà rời đi cũng không cam lòng, cho nên mới theo đuôi bọn họ, tìm kiếm cơ hội.

"Cứ để cho chúng nó đi theo như vậy?" Nam tử ngờ ngạc hỏi, thấy tiểu khất cái cứ nhiên một chút lo lắng cũng không có, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Vì cái gì hắn ta rõ ràng nhỏ hơn so với hắn, lại có sự sáng suốt, gan dạ cùng thân thủ tốt như vậy?

Phụng Cửu dừng bước, liếc mắt nhìn hắn một cái: "Bằng không người đuổi đi?"

"Ách..... Vẫn là từ bỏ, cứ để cho chúng đi theo đi!" Hắn ngượng ngùng gãi gãi đầu cười cười.

Vì thế, nếu như có người ở gần đây, liền có thể nhìn đến một màn quỷ dị kia.

Phía trước hai người lắc lắc đi tới, phía sau ước chừng 10m đi theo hơn mười con sói xám miệng chảy nước miếng.....

"Tiểu đệ, người nói trên mặt ngọc bội này có thể là tên của ta hay không?" Hắn vừa đem một khối ngọc bội đưa cho Phụng Cửu, vừa nói: "Nó đã nằm trên cổ ta."

Phụng Cửu tiếp nhận ngọc bội kia nhìn nhìn, mặt trên quả nhiên là có khắc ba chữ: "Quan Tập Lẫm?"

Thanh âm nhỏ bé ngưng lại, nàng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người kêu Quan Tập Lẫm?"

"Ta cảm thấy có thể là như vậy."

Nàng đem ngọc bội trả lại cho hắn, cười nói: "Ta còn tưởng rằng người kêu đại ngốc đâu!""....."

Quan Tập Lẫm không có lời để nói nhìn tiểu khất cái, thức thời không nói gì nữa.

Hai người lại đi thêm một đoạn đường, phía sau hơn mười đầu sói vẫn như cũ đi theo, không có ý tứ muốn rời đi.

Thẳng đến, Quan Tập Lẫm ngửi ngửi cái mũi, nhếch miệng nói với Phụng Cửu: "Tiểu đệ, phía trước có người, chúng ta đi mau, chỉ cần những người phía trước chịu để cho chúng ta đi theo, đám sói đi theo phía sau nhất định không dám lại công kích chúng ta."

"Có người? Người làm sao biết được?" Nàng nhìn nhìn phía trước mặt, trừ bỏ cây cối cùng cỏ dại ở ngoài, căn bản không nhìn thấy dấu hiệu của nhân ảnh nào.

Hắn gật đầu thật mạnh: "Có, nhất định có, ta ngửi được hương vị thịt nướng."

"Hương vị thịt nướng? Ta như thế nào lại không ngửi được?" Nàng lẩm bẩm, tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, quả nhiên ngửi thấy hương vị thịt

nướng, cũng ần ần nghe thấy giọng người nói chuyện, không khỏi kinh ngạc nhìn Quan Tập Lãm bên người liếc mắt một cái.

Hắn ta có mũi của chó săn?

"Ha ha, đúng không? Ta đã nói là có người đi!" Hắn đắc ý cười, nói: "Chúng ta đi mau, chỉ cần bọn người phía trước để chúng ta đi theo, cho dù trên đường gặp phải mãnh thú cũng không cần sợ."

"Người cho rằng người ta sẽ tùy tiện cho chúng ta đi theo sao?" Nàng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Cũng chỉ có ta ăn no không có gì làm mới mang theo người."

Nhìn hắn đứng ngốc, vẻ mặt bất lực, Phụng Cửu trừng mắt nhìn, nói: "Nơi này chính là Cửu Phúc Lâm, mãnh thú rất nhiều, nguy hiểm trải dài, người nghĩ họ sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy hai người lạ tiếp cận bọn họ?"

"Nghĩ thế nào?" Hắn ngờ ngác hỏi, vẻ mặt không rõ nguyên do.

"Đàn độn! Khẳng định là sẽ nghĩ chúng ta tiếp cận bọn họ là có mục đích gì đó a!"

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Phụng Cửu hơi đổi, bên môi nổi lên một nụ cười nham hiểm: "Không có việc gì, ta đã có biện pháp, đợi lát nữa rồi nhìn ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trùng Tiểu Đệ Ta Làm Gì!

Kế tiếp, Quan Tập Lãm liền đi theo bên người Phụng Cửu lặng lẽ đến gần những người đó, đầu tiên là ở sau thân cây từ xa quan sát một hồi, sau đó hùng dũng dẫn hắn tiến lên phía trước. Nguyên bản còn tưởng rằng tiểu khát cái đã chuẩn bị biện pháp gì làm những người đó đưa bọn họ đi cùng, lại không nghĩ, hắn ta trực tiếp một đường đi qua xung quanh những người đó. Hắn ta không hề mở miệng, cũng không thèm liếc mắt nhìn đám người kia.

Nhưng thật ra những người đó lại đột nhiên cảnh giác khi nháy mắt nhìn đến hai người xuất hiện. Người cầm đầu âm thầm đánh giá bọn họ, lúc này mới thả lỏng cảnh giác, bởi vì hai người kia tu vi cũng không phải rất cao, không thể trở thành uy hiếp đối với bọn họ.

Nhưng ngay lúc đó, liền nghe người trong tộc mình kinh hô một tiếng.

"Tam gia, là bảy sói!"

Người này hét lên một tiếng kinh hãi, ba bốn mươi người nguyên bản đang ngồi ở nghỉ ngơi nhanh chóng cảnh giác. Cũng vào lúc này, Phụng Cửu đang đi phía trước sau khi nghe được lời bọn họ nói cũng kinh hô ra tiếng.

"Cái gì? Bảy sói? Ở đâu? Ở đâu?" Nàng vừa khẩn trương hỏi, vừa lôi kéo Quan Tập Lãm lui về theo hướng những người kia.

"Các người là người nào? Bảy sói có phải do các người đưa tới hay không!" Một hán tử trung niên trầm giọng rống lên, có chút tức giận nhìn bọn hắn chằm chằm.

"Sao có thể!"

Nàng trừng hai mắt, nói: "Những con sói kia không phải là tiểu miêu (mèo con), chúng ta làm sao có thể dẫn theo chúng nó tới đây? Hơn nữa, nếu như sớm biết rằng có sói đi theo chúng ta, chúng ta đã sớm chạy, làm sao còn chậm rì rì đi tới như vậy?"

"Lão Lục, trước tiên đừng xúc động, chú ý lập tức cảnh giới mới là quan trọng nhất!" Nam tử trung niên cầm đầu giọng nói vững vàng lên tiếng: "Những con sói xám đó là mãnh thú hung dữ nhất, tốc độ cực nhanh, mọi người phải cẩn thận một chút."

Phụng Cửu thấy đội người bọn họ rất có huấn luyện hình thành một vòng tròn bảo hộ xung quanh, vài tên thiếu niên tương đối trẻ tuổi cùng thiếu nữ đều được bảo hộ ở bên trong. Nàng lôi kéo Quan Tập Lãm tới gần đội ngũ bọn họ, bất quá cũng chỉ đứng ở vòng ngoài, cũng chưa đi đến nhập vào trong vòng bảo hộ của bọn họ, dù là như thế, cũng đôi lúc ánh mắt cảm tức của một người thiếu nữ ở phía trong vòng bảo hộ.

"Tiểu khát cái, cả người dơ bẩn hãy cách ta xa một chút!"

"Biểu muội, không được vô lễ." Một thiếu niên thấp giọng thét lên, có chút bất mãn với hành vi vô lễ của thiếu nữ.

Hắn nhìn về phía Phụng Cửu cùng Quan Tập Lãm, ôn hòa nói: "Ta xem hai người các người tu vi cũng không cao, vẫn là nên vào trong vòng bảo hộ ở đây đi! Các vị thúc phụ cùng hộ vệ nhà ta đều có thực lực là nhất đẳng nhất, chỉ hơn mười đầu sói kia sẽ không gây uy hiếp gì quá lớn đối với chúng ta."

"Ha ha, không tồi! Chỉ là hơn mười đầu sói mà thôi, vừa lúc cho chúng ta hoạt động gân cốt một chút." Một đại hán dáng người vạm vỡ sau khi nghe thiếu niên nói xong cao giọng cười to, vung rìu trong tay: "Một rìu của lão tử là có thể chém chết một đầu!"

Nghe nói như thế, nam tử trung niên cầm đầu âm thầm lắc đầu: "Thiết Ngưu, bất luận là thời điểm nào đều không được có ý khinh địch, phải luôn cảnh giác, chúng ta sẽ phải chiến đấu nếu bầy sói nhảy vào chúng ta."

"Vâng vâng vâng." Đại hán cười ửng phỏ vài tiếng, nhìn chằm chằm bầy sói cách đó không xa, vừa nhìn thấy lại cao giọng cười ha ha: "Tam gia, người xem đám cầu vật kia không dám đi lên à! Ha ha ha ha, nhất định là bị ta dọa tới rồi."

Phượng Cửu nghe nói thế tự kỷ không nhịn được cười khúc khích, lúc này mới nói với kia thiếu niên kia: "Đa tạ vị công tử, chúng ta đứng ở chỗ này là tốt rồi."

"Tiểu tử, người cười cái gì? Chẳng lẽ là cảm thấy lão tử không có bản lĩnh dọa lui đám cầu vật kia?" Đại hán dựng thẳng lên hai hàng lông mày hung thần ác sát, vẻ mặt không vui trừng mắt Phượng Cửu.

Phượng Cửu còn chưa kịp nói lời nào, đã bị Quan Tập Lãm bên cạnh kéo ra phía sau.

Chỉ thấy hán che ở trước người nàng ưỡn ngực cũng trừng lại: "Người trừng tiểu đệ ta làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thọc Dao Sau Lưng!

Phượng Cửu giật mình ngẩn người một lúc, nhìn người cao to che chắn trước mặt mình có chút ngốc lảng, ánh mắt hơi quái dị liếc mắt nhìn hán.

Mà đại hán gọi là Thiết Ngưu kia thấy nam tử ưỡn ngực cũng bị hán thu hút, sau khi sững sốt một chút liền cười lớn tiếng: "Ha ha ha! Tốt tốt tốt, tiểu tử nhà người lá gan không tồi à! Ngay cả Thiết Ngưu ta cũng dám trừng, đáng ngưỡng mộ!"

Vừa nói, vừa hưng phấn vỗ bờ vai của hán, lòng bàn tay đập từng cái liên tục trên vai, trong khi Phượng Cửu ở phía sau khóe miệng nhếch thành một đường thẳng.

Lực đạo kia, thế nhưng không hề nhẹ!

"Ấn!" Bị chụp vài cái, khẽ động đến thương thế ở bụng hán, lập tức khiến hán đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

"Lực đạo kia của người quá nặng, trên người hán còn có thương tích!" Phượng Cửu nói, từ phía sau đi lên, lấy tay che bụng hán ra, quả nhiên, thấy miệng vết thương lại chảy ra máu.

"Ách....." Đại hán ngượng ngừng thu hồi tay.

"Các người xem, bầy sói đã rút lui." Có người vui sướng nói, nhìn bầy sói sau khi thấp gào một tiếng xoay người rời đi.

Không cần chiến đấu mà nguy hiểm được giải trừ, làm cho mọi người phấn khởi không gì bằng.

Hoá ra, bầy sói nhìn thấy Phượng Cửu bọn họ gia nhập với đội ngũ kia, lúc này mới không cam lòng rời đi. Rốt cuộc ngay cả hai người kia chúng nó đều không đối phó được, giờ có nhiều hơn ba bốn mươi người lại càng không chiếm được ưu thế, tự nhiên sẽ không lưu lại.

Lúc này, thiếu niên ôn hòa lúc trước mở miệng nhìn về phía Phượng Cửu, nói: "Miệng vết thương đã chảy máu, người mau xem vết thương của huynh trưởng người đi!" Đang nói, đem một bình dược đưa ra: "Ta có chút dược này đối với ngoại thương rất tốt."

"Biểu ca, người quản bọn họ nhiều như vậy làm gì?" Thiếu nữ đậm chân, có chút bất mãn khi biểu ca hán đối tốt như vậy với hai kẻ xa lạ không biết từ nơi nào chạy ra.

"Không cần, ta có dược của mình." Phượng Cửu nói, đỡ Quan Tập Lãm đi đến dưới tàng cây ở một bên, lấy mảnh vải bên hông hán ra và bôi dược cho hán một lần nữa.

"Chúng ta đi thôi!" Sau khi băng bó một lần nữa, nàng nâng hán dậy và nói.

Quan Tập Lãm sững sốt, ngo ngắc gật đầu: "Ác!" Lúc này mới theo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn hai người bọn họ không nói một tiếng đã rời đi, nam tử trung niên nguyên bản còn có chút cảnh giác lúc này mới thả lỏng, cũng không có giữ lại, bởi

vì chuyến này của bọn họ có việc phải làm không thích hợp khi có người ngoài ở đây.

Sau khi đi bộ được một đoạn đường, Quan Tập Lắm trong lòng khó hiểu, hỏi: "Tiểu đệ, không phải nói muốn hỏi một chút xem bọn họ có thể để chúng ta đi theo hay không sao? Sao người không hỏi mà đã đi rồi?"

Trong miệng Phượng Cửu ngậm một nhánh cỏ đuôi chó, thanh thần nện bước thành thoi, trong tay còn lại đang vung vẩy một đoạn nhánh cây, không chút để ý nói: "Chúng ta vì sao phải đi theo bọn họ?"

"Đương nhiên là vì khi gặp nguy hiểm bọn họ có thể giúp chúng ta một phen a!"

"Sai."

Nàng lắc đầu, nói: "Người thì nên dựa vào chính mình, nếu muốn dựa vào người khác vậy thì chết chắc rồi. Hơn nữa, theo chân bọn họ đến cùng cũng chính là vì muốn thoát khỏi đám sói kia, hiện tại những con sói đó cũng không còn đi theo chúng ta nữa, chúng ta đi theo bọn họ làm gì?"

Quan Tập Lắm ngơ ngác gãi gãi đầu: "Giống như cũng có đạo lý." Đang nói, ánh mắt sùng bái nhìn nàng: "Tiểu đệ, người rõ ràng nhỏ hơn so với ta, nhưng lại thông minh lanh lợi hơn ta rất nhiều."

"Tất nhiên, người cho rằng ta giống người a? Bị người thợ dao nhỏ sau lưng."

"Cái gì mà thợ dao nhỏ sau lưng?" Hắn không rõ nguyên do hỏi.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn, lúc này mới chậm rãi nói: "Thương thế của người là bị đâm rất gần, lại còn là từ sau lưng khiến người không chú ý thì ra tay, hiển nhiên là người quen biết người muốn giết người, cho nên ta nói người còn không tin."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cố Nhân Tới Từ Phương Tây!

Nghe được lời Phượng Cửu nói, Quan Tập Lắm ngẩn ra một chút, nửa ngày cũng không mở miệng, chỉ hơi cúi đầu yên lặng bước đi.

Hai người cũng không phải đi một đường thẳng tắp, bởi vì Phượng Cửu vào rừng là để tìm dược, trên đường đi gió lộng quanh co, đặc biệt là sau khi quãng được đám sói kia, càng là hướng nơi hẻo lánh cây cối cỏ dại um tùm mà đi.

Dọc theo đường đi vừa ngắt vừa vặt, đảo mắt cũng thấy ngắt được không ít linh dược hữu dụng, chỉ là phẩm chất những linh dược nàng tìm được ở nơi này, là những thứ thường thấy, cũng không phải loại gì cực kỳ trân quý, rốt cuộc tại nơi tiểu quốc cấp 9 này, muốn tìm được những linh dược cực phẩm trân quý căn bản là không có khả năng.

Bởi vậy, bọn họ một đường tìm dược, đã đi tới phía dưới một đỉnh núi.

Phượng Cửu mắt sắc thấy gần trên đỉnh núi có một gốc cây linh dược đón gió rêu rao, ánh mắt không khỏi sáng ngời: "Người ở chỗ này chờ, ta đi hái cây linh dược trên kia xuống." Tìm lâu như vậy, lúc này mới phát hiện một gốc cây linh dược thần hiệu, sao nàng không kích động được?

"Tiểu đệ, người, người sẽ quay lại đây đúng không?" Quan Tập Lắm có chút thấp thỏm nhìn nàng.

Phượng Cửu đi được vài bước nghe nói như thế thì ngẩn ra một chút, tiện đà quay trở lại, từ trong túi càn khôn lấy thịt nướng ra đưa cho hắn.

"Ta đi hái thuốc, đợi lát nữa sẽ trở về, thịt nướng này người cầm lấy mà ăn, ăn, tốt nhất nên bò lên trên cây đi, cứ như vậy dù gặp phải mãnh thú cũng không cần lo lắng." Nàng hướng chung quanh nhìn nhìn, thấy cách đó không xa có một cây đại thụ rất lớn che trời, liền chỉ vào hỏi: "Người có thể leo lên cây đó không? Ta hái thảo dược xong sẽ trở về nơi này tìm người."

Nghe nàng không tính toán bỏ rơi hắn, Quan Tập Lắm lúc này mới lộ ra tươi cười nói: "Có thể! Ta đây leo lên cây ngồi chờ người, người nhất định nhớ phải quay về tìm ta."

"Được." Nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, lúc này mới xoay người đi về hướng ngọn núi kia. Vách núi hơi dốc, khiến nàng rất vất vả để trèo lên, có khi bắt cần dưới chân, đất đá sẽ lăn xuống, bởi vậy, mỗi một bước đi nàng đều thật sự rất cẩn thận.

Sau khoảng một canh giờ (2h), khi nàng đã tới gần cây linh dược, thì phát hiện bên cạnh cây linh dược có một cái lỗ nhỏ, một con rắn màu xanh lá cây có kích thước bằng chiều rộng của ngón tay út phun ra cái lưỡi nhỏ từ bên trong cái động nhỏ xíu kia, mắt rắn hung hăng thị huyết nhìn nàng chằm chằm.

Nàng khảo sát khu vực trước mặt, trừ bỏ lỗ nhỏ kia, bên cạnh cũng có thêm một cái lỗ nhỏ nữa, hiển nhiên là tương thông.

Nghĩ đến muốn nhỏ được cây linh dược kia tất yếu phải giải quyết con rắn này trước. Hạ quyết tâm, sau khi ánh mắt nàng nhìn lướt qua chung quanh, hạ người xuống nắm một khối đá trên tay, ngay sau đó nhướn người lên gần hơn một chút, thân thể giống như con rắn đã đẩy mình ra khỏi lỗ dễ nhìn, bàn tay lập tức vươn ra đem cục đá nhét vào trong lỗ nhỏ.

Cũng ở một khắc kia, rắn độc nhanh chóng từ một lỗ nhỏ khác *ti* một tiếng xông ra, miệng rắn mở to lộ ra răng nanh hướng phía cổ tay nàng cắn tới.

Với tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt Phụng Cửu rút ra chủy thủ chém một phát, đầu rắn vụt ra bị một đao chém đứt, mình rắn cũng theo đà rơi xuống. Lúc này, nàng mới cẩn thận đào cây linh dược lên và thu vào trong túi càn khôn.

"Hô! Một chết!"

Sau khi hái xong thảo dược nàng trực tiếp bò lên đỉnh núi, nghỉ đứng từ trên cao nhìn xem hoàn cảnh chung quanh. Tuy nhiên, nhìn đến bên cạnh đỉnh cư nhiên có một gốc cây linh dược tàn ra hơi thở linh lực, không khỏi vui sướng ngất lất thu vào trong túi càn khôn.

"Vận khí không tồi, ở địa phương này cư nhiên tìm được hai cây linh dược." Nàng cười nói, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, lại nhìn đến ở trong rừng phía tây có một chi đội đang hướng về chỗ sâu trong rừng đi đến.

Tên nam tử cầm đầu cả người mặc một bộ bạch y tuấn dật, chính là vị hôn phu đời trước của nàng, Tam vương gia Diệu Nhật Quốc - Mộ Dung Dật Hiền, mà nàng kia đi theo bên người hắn, mặc một bộ váy áo màu thủy lam, với một dung nhan mà nàng vô cùng quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Xa Lạ Và Quen Thuộc!

"Thật đúng là sự trùng hợp đáng kinh ngạc a!" Nàng nhẹ giọng ní non, trong ánh mắt điểm đầy khí lạnh.

Vân Nguyệt thành cách nơi này cũng không gần, nhưng nếu lên đường cũng phải mất vài ngày, nàng ta như thế nào lại đến nơi đây? Hơn nữa ngay cả Mộ Dung Dật Hiền cũng tới?

Ánh mắt dừng lại thật lâu trên người Mộ Dung Dật Hiền. Hiển nhiên, hắn không hề phát hiện ra Phụng Thanh Ca kia đã không phải là Phụng Thanh Ca ban đầu nữa, giờ khắc này, nàng thật sự có chút tò mò, chẳng lẽ nam nhân chỉ nhận biết người từ một khuôn mặt hay sao?

Ánh mắt nàng cũng không dừng lại quá lâu trên người bọn họ, bởi vì rất nhanh nàng đã phát hiện, xung quanh hoặc gần hoặc xa đều có không ít đội ngũ đều đang hướng ở chỗ sâu phía trong rừng mà đi, những đội ngũ đó cách xa nhau khá xa, một số đội chỉ xa nhau không hơn mười mét.

Nghĩ lại các cuộc gặp gỡ một đường tới đây, ánh mắt nàng khẽ động, trong lòng trầm tư: *chỗ sâu trong Cửu Phúc Lâm có thứ gì? Có thể khiến những người này đều đi thẳng đến chỗ sâu phía trong mà đi?*

Đang nghĩ ngợi tới đây, bỗng nhiên cảm giác thấy có một đôi mắt hung tàn đang nhìn nàng chằm chằm, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy thì lòng mày không khỏi dựng lên thẳng đứng: "Gấu đen?"

Cách nàng không đến 5m, một con gấu đen cao tầm 2-3m đang cúi xuống, miệng nhẹ răng nhìn nàng chằm chằm, thân mình cúi thấp xuống như muốn lạng lẹ tới gần nàng, nhưng lại bị nàng phát hiện, chỉ thấy đầu gấu đen lớn ngửa lên gầm rú một tiếng rồi đột nhiên nhào lên tới.

"Rống!"

Một tiếng rống giận của gấu đen, chấn động khiến mặt đất hơi rung lắc, âm thanh của nó từ chỗ cao truyền ra, cơ hồ ở trong nháy mắt đã truyền khắp xung quanh, làm các nhân mã trong rừng phía dưới đều nghe được.

Đối mặt với một đầu gấu đen to như vậy, Phụng Cửu cảm thấy nàng không có khả năng chiến thắng, lập tức thừa dịp nó đang dừng mãnh nhào lên thì thân mình đồng thời hướng một bên lao đi, bắt đầu khởi động huyền lực kết hợp với thân pháp quý dị nện bước hướng phía dưới chân núi bỏ chạy.

"Rống rống!"

Gấu đen to lớn chụp vào khoảng không, ngửa đầu lại rống lên hai tiếng, thân mình thật lớn của nó quay lại và rượt theo, lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo Phụng Cửu.

"Dựa vào! Còn có một con khác!"

Phụng Cửu đang hướng dưới chân núi lao đi thì nhìn đến phía trước vụt ra một con gấu đen khác, nhìn không được mở miệng mắng: "Ta đúng là gặp vận **** gì đâu?" Ánh mắt xoay chuyển, lại tìm đường chạy trốn.....

Những đôi ngũ đang đi sâu vào trong rừng quanh núi nghe thấy từ trên cao truyền đến tiếng gầm thét của gấu đen, cũng đột ngột dừng bước, hướng chỗ cao nhìn lại.

Gấu đen sở hữu sức mạnh đáng kinh ngạc trong khi chiến đấu, hơn nữa, gấu đen tại đây bên trong Cửu Phục Lâm này cũng không phải là loại gấu đen bình thường, mà là mãnh thú cao cấp cấp hai.

Mười mấy võ giả huyền cực cảnh muốn săn giết một đầu gấu đen cao cấp cấp hai cơ hồ có thể nói là không thể làm được, bởi vậy, phàm là người tiến vào nơi này đều biết, nếu như gặp phải gấu đen thì phải tránh thật xa, không thể chiến đấu chính diện.

Mà trong rừng Mộ Dung Dật Hiên trong lòng chợt căng thẳng, bước chân dừng lại, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía ngọn núi.

"Mộ Dung ca ca, làm sao vậy?" Trên dung nhan tuyệt mỹ của Phượng Thanh Ca cả người mặc váy áo màu thủy lam có chút kinh ngạc, thấy ánh mắt bình tĩnh của hắn dừng phía trên đỉnh núi, cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại, nhưng, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Không có gì." Hắn lắc đầu cười ôn hòa, nhìn người bên người, lại cảm thấy cái loại cảm giác xa lạ này càng ngày càng rõ ràng.

Phảng phất như thể.....

Nàng ở trước mắt căn bản không phải là Phượng Thanh Ca mà hắn biết, bởi vì đã ở chung nhiều ngày, rõ ràng nàng ở ngay trước mắt, nhưng hắn lại không có cảm giác rung động của ngày xưa.

Mà một đạo ánh mắt đánh giá vừa rồi, tuy không biết đến từ người nào, thế nhưng lại mặc danh làm hắn cảm thấy rất quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dị Biến Kinh Thiên!

Bị ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm của hắn nhìn, trong lòng nàng ần ần có chút bất an, một tay nhẹ nhàng vỗ về trên mặt thấp giọng hỏi: "Mộ Dung ca ca vì sao nhìn ta như vậy? Là trên mặt ta có thứ gì sao?"

Hắn không trả lời, chỉ cười nho nhã: "Chúng ta đi thôi!" Tiễn đà, tiếp tục cất bước đi lên phía trước.

Phượng Thanh Ca dừng lại một chút trước khi đi theo bên người hắn, hướng về chỗ sâu trong rừng mà đi.

Đi tới bên cạnh, thỉnh thoảng nàng lại nghiêng người nhìn qua khuôn mặt tuấn dật nho nhã của hắn. Hắn hoàn mỹ như vậy, ôn nhu như vậy, làm lòng nàng không tự chủ được trầm luân vì hắn, bị lạc vì hắn, rung động vì hắn, chẳng sợ, phải sống cả đời dưới khuôn mặt của người khác, nàng cũng không oán không hối.....

Mà bên kia, Phượng Cửu lúc này lại có vẻ có chút chật vật, bởi vì phía sau nàng hai đầu gấu đen rất lớn vẫn đuổi theo nàng suốt hơn một canh giờ (2h).

Lúc đầu tưởng rằng có thể dễ dàng bỏ rơi chúng nó, ai ngờ hai đầu kia hùng hổ chạy nhanh với tốc độ ngoài dự đoán, hơn nữa vừa chạy vừa cảm nhận mặt đất chấn động thỉnh thoảng truyền đến từ phía sau làm nàng căn bản không thể chậm tốc độ lại.

Tốc độ không thể chậm, nhưng vẫn luôn chạy như vậy đến thần tiên cũng không chịu nổi a!

"A! Đừng đuổi theo ta, nếu chọc giận ta thì ta sẽ liều mạng với các ngươi!" Nàng ngửa đầu hét lớn, tốc độ không giảm, nhưng hơi thở đã có chút hỗn hển.

Không phải là bất quá chỉ hái một vài gốc cây linh dược thôi sao? Đáng phải đuổi theo nàng chạy hơn một canh giờ hay sao?

"Rống! Rống!"

Đáp lại nàng là hai tiếng rống gầm gừ, cùng với tốc độ không giảm ở phía sau.

Thấy phía trước có một gốc cây đại thụ, nàng thở phì phò quay đầu lại nhìn thoáng qua, nện bước chạy nhanh hơn về phía trước, khi hai chân tới gần cây đại thụ lập tức gặp người xuống rồi nhảy lên nắm lấy cành cây, nương theo nhánh cây mà nhảy mà bò lên phía trên cây đại thụ.

"Hô! Một chết ta."

Chạy xong, trực tiếp ngồi ở trên cây đại thụ thở phì phò, nhìn hai đầu gấu đen to lớn nhanh chóng đuổi tới dưới tàng cây, cư nhiên cũng sử dụng tay chân tính toán bò lên trên cây, cũng may, nàng chọn cây cổ thụ này ngoài rắn chắc ra, thân cây thể nhưng rất trơn không dễ bò lên. "Phanh!"

Quả nhiên, một con trong đó đã bò cách mặt đất chừng một mét liền ngã chổng vó, nàng nhìn xem không nhịn được nở nụ cười.

"Bất quá, đây là một gốc cây sử dụng linh dược gì? Đáng giá để các người vẫn luôn đuổi theo ta không bỏ?" Nàng từ túi trong Càn Khôn lấy ra cây linh dược lúc trước nhìn nhìn, vì trước đây chưa từng thấy qua, nhất thời cũng không biết nó có ích lợi gì.

"Rỗng rỗng!"

Hai đầu gấu đen dưới tàng cây vừa thấy nàng lấy cây linh dược kia ra, tức khắc lại rống to lên, không thể leo lên cây, hai con gấu liền hợp lực dùng sức rung lắc thân cây, tựa hồ như muốn đem lắc nàng rơi xuống từ trên cây.

Thân cây cô thụ bỗng nhiên đông đưa một trận, suýt nữa làm nàng ngã xuống, nàng một tay đỡ lấy đại thụ, một bên kêu lên với bên dưới: "Các người có đề yên không? Muốn lấy lại cây linh dược này từ tay ta? Các người đừng mơ tưởng."

"Rống! Rống rống rống!"

Hai con gấu bị chọc giận lại gào thét vang trời, lắc mạnh cây khiến Phượng Cửu cảm thấy không thể tiếp tục ngây người, vì thế, sau khi thu hồi cây linh dược liền hướng xung quanh nhìn nhìn, tính toán từ trên cây này nhảy qua cây khác để đi, tìm cơ hội đào tẩu.

Nhưng mà, đúng lúc nàng đang đứng lên, trong không trung bỗng nhiên ầm vang một tiếng vang lớn, giống như sấm rền từ trên tầng mây truyền xuống, một cỗ uy áp cường đại cũng như từ trên tầng mây lao xuống bao phủ xung quanh. Hơi thở uy áp cường đại cuốn lên từng đợt cuồng phong, thổi toàn bộ cây cối trong rừng lắc lư, lá rụng rơi xuống mặt đất lại bị ném vào không trung cuộn thành vòng xoáy.

"Ngao ô....."

"Rống!"

"Ngao!"

Những thanh âm hoảng sợ của chúng thú vang lên, cao thấp không đồng nhất quanh quẩn ở trong rừng.

Mà lúc này, Phượng Cửu nhìn thấy hai đầu gấu đen phía dưới tàng cây cũng run bần bật quỳ bò xuống dưới, kinh hoàng rạp trên mặt đất.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thượng Cổ Thần Thú!

Cảm giác được cỗ uy áp áp bức từ trong không trung, nàng kinh ngạc ngẩng đầu hướng lên trời nhìn lại, lúc này, liền thấy đám mây trên trời bao phủ một ngọn lửa màu sắc loá mắt, hơn nữa, ngọn mây lửa kia dần dần biến hình thành bộ dáng một con phượng hoàng lửa đang giương cánh, loá mắt đến cực điểm, đẹp khiến người không thể rời mắt.....

Cùng lúc đó, dị tượng trên không trung đưa tới chấn động khắp nơi, cơ hồ các quốc gia xung quanh Diệu Nhật Quốc đều thấy được dị tượng trong không trung ngày đó, những cường giả khắp nơi sôi nổi kích động vạn phần.

"Dị tượng xuất hiện từ trên trời! Đó là thần thú xuất thế!"

"Ngọn mây lửa, hình ảnh của phượng hoàng! Thiên a! Thượng cổ thần thú là phượng hoàng lửa! Thượng cổ thần thú! Mau!"

Cường giả khắp nơi sau khi khiếp sợ qua đi, kích động vui mừng hướng về phía Cửu Phục Lâm của Diệu Nhật Quốc mà đi. Có phi kiếm mà bay, có phi thú mà bay, cũng sử dụng pháp khí ngày đi nghìn dặm mà bay.....

Bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó chính là, nhất định phải đoạt được thượng cổ thần thú chỉ vừa mới hiện thế kia!

Một số tu sĩ có thực lực không đủ để tranh đoạt với những cường giả đó chỉ có thể nhìn bọn họ sôi nổi, hướng về phía Cửu Phục Lâm của Diệu Nhật Quốc mà đi, không khỏi than nhỏ: "Không ngờ Diệu Nhật Quốc là một tiểu quốc cấp 9 nhỏ như vậy lại xuất hiện thượng cổ thần thú, thật là không tin được a!"

"Thật không hiểu thượng cổ thần thú sẽ bị dạng người như thế nào có được a?"

"Cường giả khắp nơi cũng vội vã mà đi, tiểu quốc như Diệu Nhật quốc sợ là thủ không được thượng cổ thần thú kia, ta đoán, chắc sẽ bị người quốc gia khác đoạt lấy."

"Ha ha, điều này cũng không chắc, ai chẳng biết thần vật thượng cổ đều giống như là một cơ duyên lớn, ta nghĩ, đám mây lửa của thượng cổ thần thú hiện lên ở trên bầu trời Diệu Nhật Quốc, nhất định là có người phúc duyên lớn đang ở đó."

"Cũng đúng, rốt cuộc năm đó khi thượng cổ Thanh Long hiện thế, cường giả các nơi không phải cũng tranh nhau chạy đến hay sao? Nhưng cuối cùng một đám cũng không người có thể gặp được."

"Nói đến cũng quái lạ, thượng cổ Thanh Long hiện thế cũng đã mười mấy năm, nhưng mười mấy năm qua trừ bỏ dị tượng năm đó, khắp các nơi cũng chưa từng nghe nói có thượng cổ Thanh Long xuất hiện qua, thật không hiểu, năm đó người trở thành chủ nhân của thượng cổ Thanh Long rốt cuộc là ai?" "Thần thú vừa xuất thế, khắp nơi chấn động, tương lai nhất định sẽ biết."

Mấy người nhìn theo hướng Diệu Nhật Quốc, trong lòng thầm nghĩ: *Lại một con thượng cổ thần thú xuất hiện, xem ra, sóng gió sắp xảy ra.....*

Mà trong rừng Cửu Phục, mọi người đã hướng chỗ sâu bên trong mà đi lại đang kinh hi vạn phần.

"Nhìn xem! Lại là ngọn mây lửa, hình phượng hoàng! Hiện thế chính là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa!"

"Nghe nói sẽ có thần thú hiện thế, lại không nghĩ rằng sẽ là thượng cổ thần thú, thật tốt quá! Chúng ta nhất định phải nhanh chóng khế ước với thần thú trước mọi người!"

Mà Lăng Mặc Hàn đã ở chỗ sâu nhất trong Cửu Phục Lâm, khi đang nhìn đến dị tượng trên bầu trời trong mắt thâm thúy cũng xẹt qua một mặt kinh ngạc: "Thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa?"

Trong lòng tuy kinh ngạc vì không nghĩ tới ở một tiểu quốc cấp 9 như Diệu Nhật Quốc lại có thể nhìn thấy hình ảnh của thượng cổ thần thú hiện lên, bất quá, chuyện đi này của hắn cũng không phải vì thượng cổ thần thú mà đến, với hắn, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vì thế, sau khi hắn thu hồi ánh mắt lại tiếp tục đi theo hướng đích của mình.....

Một chỗ khác trong rừng, Phượng Thanh Ca cũng nhìn thấy dị tượng trên trời, khó nén nổi vui sướng lôi kéo bên người Mộ Dung Dật Hiên: "Mộ Dung ca ca, ngươi xem, là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa!"

Trong lòng nàng kích động, trong lòng nhận định, thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa nhất định phải thuộc về nàng!

Mộ Dung Dật Hiên khi nhìn đến hình ảnh phượng hoàng lửa trong mắt cũng có một tia kinh ngạc: "Lại là thượng cổ thần thú, đây chính là vua của thần thú."

Thanh âm rơi xuống, đã thấy ngọn mây lửa bốc lên, tiếng kêu vang vọng của phượng hoàng vang lên phảng phất như từ viễn cổ truyền đến, ngay sau đó, một đạo kim quang chói mắt từ trong không trung như sao băng bỗng nhiên bắn xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Rõ Ràng Nhật Được Một Trứng Thần Thú!

Toàn bộ mọi người trong rừng Cửu Phục Lâm chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang rất lớn truyền ra, một luồng ánh sáng rực rỡ cùng với hơi thở cường đại tràn ra từ chỗ nó rơi xuống đất, mắt thường có thể thấy được dòng khí giống như nước trời đi khi nó quét ra bên ngoài, sức mạnh ấy đã thổi cây cối xung quanh nghiêng về một phía.

"Mau! Thần thú hiện thế! Mau đến chỗ kia!"

Mọi người trong Cửu Phục Lâm kích động kêu lên, không hẹn mà cùng nhau chạy như điên hướng về phía tiếng vang truyền đến, e sợ nếu chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất tiên cơ.....

Mà ở trong rừng, khi luồng ánh sáng từ trên không trung bắn xuống, không ai biết, chính là dừng lại ở cạnh cây cổ thụ nơi Phượng Cửu đang ngồi.

Uy áp cường đại cùng dòng khí ép xuống cây đại thụ phải hai người mới có thể ôm quanh nghiêng về một phía, cơ hồ là nhổ tận gốc, mà Phượng Cửu đang ở trên cây tự nhiên cũng bị dòng khí kia đánh rơi xuống ngã xuống mặt đất, lăn xuống một cái lỗ thủng thật lớn như đại động được tạo ra bởi tiếng vang kia.

Dưới uy áp cường đại, nàng có chút thở không thông, da thịt trên mặt hơi đau do bị dòng khí mạnh thổi trúng, hai mắt cũng không thể mở ra.

"Ân!"

Khi nàng bị rơi xuống sâu hơn vào trong lỗ thủng, dưới bụng đụng vào một khối đồ vật nhô lên, đau đến nỗi nàng phải rên lên một tiếng, cũng vào lúc này, uy áp xung quanh cùng dòng khí dần dần tan đi.

Sau khi cảm giác hít thở không thông biến mất, nàng mới có sức lực đứng lên, lúc này cũng thấy được khối đồ vật nhô lên lại là một quả trứng vàng lấp lánh!

"Đây không phải là trứng phượng hoàng hiện ra từ trong dị tượng kia chứ?"

Ánh mắt nàng mang theo vài phần quái dị, không có kinh hi, chỉ có nghi hoặc. Toàn bộ Cửu Phục Lâm lớn như vậy, nơi khác không rơi lại cổ tình rơi đến nơi này của nàng?

"Không chiếm thì phí cơ hội, nếu đã rơi dưới chân ta, đó chính là của ta." Nghi hoặc một lát liền nhấc quả trứng lên nhìn nhìn, thấy màu vàng trên mặt trứng tan đi, hoa văn phức tạp ban đầu trên vỏ trứng cũng đang dần di động rồi biến mất theo, ngoại trừ màu vàng, so với quả trứng bình thường thì lớn hơn vài lần, căn bản nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt.

Hướng xung quanh nhìn thoáng qua, thấy không có người nào, vốn định đem quả trứng vàng thu vào trong túi càn khôn, nhưng khi mở túi ra lại phát hiện bị tắc không thể bỏ vào, lúc này mới nhớ rõ, túi càn khôn chỉ chứa các đồ vật vô tri vô giác, không thể chứa được đồ vật có sinh mệnh.

Thấy vậy, nàng trực tiếp đem quả trứng vàng cất vào trong lồng ngực, vận dụng hơi thở huyền lực quý dị nên bước nhanh chóng rời khỏi nơi này.....

Sau khi nàng rời khỏi tầm nửa canh giờ (1h), đội người của gia tộc đầu tiên đã đi vào nơi này nhưng chỉ nhìn thấy nơi đó có một lỗ thủng rất lớn, cùng với cây đại thụ một bên thiếu chút nữa đã bị nhổ tận gốc, nhưng đến bên cạnh lỗ thủng nhìn quanh, lại thấy trống rỗng không có gì trong đó.

"Sao lại không có? Chẳng lẽ bị người khác nhanh chân đến trước?" Một nam tử trung niên cảm đầu vì chạy vội mà mồ hôi đầy đầu, lòng tràn đầy kích động nhưng khi nhìn đến lỗ thủng trống rỗng kia thì hóa thành phần nộ.

"Là ai? Là ai mà lại nhanh hơn chúng ta!"

Ngay lúc tiếng hét phần nộ của hắn rơi xuống, đội ngũ của Mộ Dung Dật Hiền cùng Phượng Thanh Ca cũng nhanh chóng đi vào nơi này. Khi nhìn đến lỗ thủng kia không có thứ gì, Mộ Dung Dật Hiền không phản ứng nhiều, nhưng sắc mặt Phượng Thanh Ca lại biến đổi.

"Là ai?" Ánh mắt âm ngoan mà sắc bén nhìn về đội ngũ bên kia, vội vàng hỏi: "Thần thú đâu?"

Lúc này nàng cũng không biết, Mộ Dung Dật Hiền bên cạnh dường như đang suy tư nhìn nàng.

Bởi vì, trong lòng Mộ Dung Dật Hiền, Phượng Thanh Ca là một nữ tử nhu thuận dịu dàng, tâm địa của nàng rất thiện lương, hắn biết nàng từ lúc còn nhỏ, chưa từng thấy biểu tình của nàng sắc bén âm ngoan giống như trước mắt như vậy.

Điều này khiến hắn càng thêm cân nhắc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cường Giả Tề Tụ!

Phượng Thanh Ca phảng phất như cảm giác được điều gì đó, nhanh chóng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt hắn như đang suy tư điều gì, trong lòng nhảy dựng, vội vàng nói: "Mộ Dung ca ca, ta, ta chỉ hơi nóng vội....."

Mộ Dung Dật Hiền cười nheo nhẽ, nhẹ nhàng nói: "Thượng cổ thần thú xuất hiện ở Diệu Nhật Quốc chúng ta đã là rất hiếm có, huống chi chúng ta còn tận mắt nhìn thấy ánh sáng thần bí ấy rơi xuống mặt đất, thần thú sa xuống? Trên thực tế, chúng ta không cần phải quá chấp nhất việc có thể có nó hay không, đây hết thảy đều là dựa vào cơ duyên."

"Àn, Mộ Dung ca ca nói đúng, là Thanh Ca nóng vội." Nàng khôi phục thông dong cùng ôn nhu ngày thường, ánh mắt mang theo ái mộ nhìn hắn.

"Là người phương nào đã có được thần thú!"

Một tiếng quát mang theo uy áp chột truyền đến từ trên bầu trời, thanh âm ẩn chứa hơi thở linh lực, truyền ra xung quanh khu rừng rất rõ ràng.

Cảm giác được hơi thở linh lực cùng huyền lực dao động khác nhau, trong lòng mọi người đang đứng bên cạnh lỗ thủng bỗng nhiên giật mình, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung một nam tử trung niên chân đạp pháp khí phi hành, khoanh tay đứng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, trong nháy mắt uy nghi cường giả tràn ngập ập xuống, bao phủ trên người mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng hơi thở trầm trọng ập xuống phảng phất giống như từ trên đỉnh núi đánh úp xuống, ngực như một bị một tảng đá đè lên không thể thở nổi. Hai chân như bị khoá dưới áp lực cường đại, đầu gối như muốn quỵ xuống.

Trên thực tế, một số người thực lực ít có tu vi thấp không chịu nổi uy áp phía trên nên *phịch* một tiếng quỵ xuống đất, máu trong lồng ngực quay cuồng,

miệng tràn ra máu tươi.

Phượng Thanh Ca cũng bị luồng uy áp cường đại làm mồ hôi lạnh chảy ra đầy trán, sắc mặt trắng bệch, hai chân trở nên yếu đuối, gần như té ngã xuống đất. Mộ Dung Dật Hiền bên cạnh đỡ nàng một phen, đồng thời dùng huyền khí bảo vệ tâm mạch nàng, phòng ngừa máu tăng lên cao.

"Tiền bối, có thể thu hồi uy áp trước không, cho phép văn bối nói tí mĩ?"

Mộ Dung Dật Hiền nhìn về phía nam tử trung niên ở giữa không trung, lúc này mới chú ý tới, giữa không trung xung quanh lại tới thêm mấy người nữa, bọn họ có *ngự kiếm*, có cười *phi thú*, có dầm lên trên *phi hành khí*.*

**Ngự kiếm*: 御剑: *cưỡi kiếm; dùng khí để làm kiếm bay lượn trên không.*

**Phi thú*: 飞兽: *thú dùng để bay trên không.*

**Phi hành khí*: 飞行器: *vật hoặc vũ khí có thể bay trên không. (Người Dịch: Emily Ton)*

"Cái gì? Không thấy thần thú?" Một lão giả bên cạnh quét phía dưới liếc mắt một cái, nhíu mày đối với nam tử trung niên đang phóng thích uy áp nói: "Thu hồi uy áp của ngươi, nghe tiểu tử phía dưới nói một chút chuyện là như thế nào, rốt cuộc thần thú đã bị người nào đoạt được? Mau nói!"

Có lẽ là lão giả kia đã lên tiếng, hoặc là bởi vì Mộ Dung Dật Hiền phía dưới rất đúng mực, sau khi nam tử trung niên thu hồi uy áp, liền trầm giọng nói: "Hãy nói hết tất cả những gì các ngươi biết!"

Uy áp tan đi, mọi người phía dưới cảm giác khối đá lớn đè trước ngực như được nhấc đi, rốt cuộc có thể thở dốc, cả người cũng được giải tỏa.

Đối mặt với cường giả như thế, mọi người phía dưới tất nhiên là không ai dám bắt kính.

Mộ Dung Dật Hiền chấp tay hướng lên trên hành lễ với những người ở phía trên, lúc này mới nói: "Chư vị tiền bối, văn bối khi đuổi tới nơi này đã không thấy có thần thú, cũng không biết thần thú đã bị người nào đoạt lấy, những lời văn bối nói chính là sự thật, không tin, có thể hỏi chư vị bên kia, bọn họ đã đến trước một bước so với chúng ta."

Ánh mắt hắn nhìn về phía người của đội ngũ kia, mà những người đó, tâm thần còn đang hoảng loạn dưới uy áp cường đại phía trên, tất nhiên là không dám dấu diếm: "Vâng, đúng vậy đúng vậy, khi chúng ta tới đã không còn nhìn thấy thần thú nữa, chúng ta cũng không biết thần thú đã đi nơi nào, nếu như chúng ta có được thần thú, nhất định không dám lừa gạt chư vị tôn giả."

Người tu tiên! Bọn họ chân chính là người tu tiên! Ngay cả khi cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám lừa gạt người tu tiên.

Mà lúc này, ánh mắt của một người nam tử trung niên phía trên lại dừng ở trên người Mộ Dung Dật Hiền, thấy hắn khí độ bất phàm, liền hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bắt Đầu Nghi Ngờ!

"Văn bối là Mộ Dung Dật Hiền." Giọng nói của hắn ôn hòa, không nhẹ không vội nói.

"Nguyên lai là Tam vương gia Diệu Nhật Quốc, khó trách có khí độ này."

Nam tử trung niên gật gù đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía mấy người bên cạnh, cười nói: "Các vị, thần thú vừa mới hiện thế, ta nghĩ nhất định vẫn còn ở trong rừng Cửu Phục, chúng ta hãy dựa vào bản lĩnh của mình, xem ai có thể tìm thấy trước đi!" Đang nói, ngửa đầu cao giọng cười, phi ngự kiếm tìm kiếm xung quanh.....

Những người khác thấy hắn rời đi, sợ mình sẽ bị bỏ rơi phía sau, cũng nhanh chóng rời đi, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Mọi người phía dưới thấy bọn họ đã rời đi, tất cả không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra.

Người tu tiên, vừa xuất hiện chính là bảy tám người, phải biết rằng những nơi bọn họ thường lui tới nhiều lắm cũng chỉ nghe danh, không thể gặp được, hôm nay có thể nhìn thấy, lại suýt nữa dọa rớt nửa mạng.

Nhìn đến bảy tám người tu tiên ngự kiếm duyên dáng lôi cuốn mà bay, trong mắt Phượng Thanh Ca tràn đầy khao khát, nàng nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền bên người, nhẹ giọng nói: "Mộ Dung ca ca, tương lai nếu có cơ hội chúng ta cùng nhau hái nhặt tiên môn tu tiên đi!"

"Được." Mộ Dung Dật Hiền nhẹ nhàng đáp lời, trên mặt tuấn dật mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nghe thấy hấn gật đầu đồng ý, trong lòng nàng một trận ngọt ngào, ôn nhu hỏi: "Mộ Dung ca ca, chúng ta còn tìm thần thú hay sao?"

"Có vài vị tu tiên ở đây, chúng ta không cơ hội, cho dù tìm được, chỉ sợ cũng sẽ đưa tới họa sát thân."

"Vậy chúng ta hiện tại trở về?"

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiên nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói: "Người đi về trước đi! Để Phurong Vệ hộ tống người trở về, ta còn muốn đi vào chỗ sâu nhất trong núi Cửu Phục Lâm giúp Tàn lão lấy bùn từ trong lòng giếng."

"Ta sẽ đi cùng người."

Nàng nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo hấn, nhỏ giọng nói: "Mộ Dung ca ca, ta không nghĩ sẽ trở về nhanh như vậy, ta muốn đi theo người."

"Chỗ sâu nhất trong Cửu Phục Lâm không thể so sánh với nơi này, mỗi lần tiến sâu vào 100 mét sẽ đối mặt với những nguy hiểm không giống nhau, đặc biệt là chỗ núi nơi có lòng giếng kia, nghe nói rất ít người có thể tới được nơi đó, bởi vì nơi đó có mãnh thú cao cấp cấp 3 canh giữ, nghe lời, người hãy trở về nhà trước đi, chờ ta trở về sẽ đi tìm người."

Nghe hấn nói như vậy, biết rằng hấn sẽ không mang theo nàng, chỉ có thể gật đầu đáp lời: "Vậy cũng được! Ta quay về nhà trước, người nhớ rõ sau khi trở về nhất định phải tới tìm ta."

"Được."

Hấn cười nhẹ nhàng, sau khi nhìn nàng một cái, chọn ra 10 tên từ trong nhóm người mang theo bên mình, phân phó: "Các người đi theo bảo hộ Phurong tiểu thư trở lại Phurong phủ, nếu như trên đường gặp điều gì ngoài ý muốn, ta sẽ hỏi tội các người!"

"Vâng!" Mười người cung kính đáp lời, đi đến phía sau Phurong Vệ.

Mà Phurong Thanh Ca sau khi nghe lời hấn nói, trong lòng một trận ngọt ngào, lúc này mới lưu luyến không rời từ biệt hấn, đi theo Phurong Vệ và đám người hộ tống nàng về trước.

Chỉ sau khi nhìn thấy Phurong Thanh Ca đã đi xa, tươi cười trên mặt của Mộ Dung Dật Hiên cũng thu lại, ánh mắt sâu thẳm mà bình tĩnh liếc mắt nhìn thân ảnh bọn họ đi xa một cái, tiện đà thu lại đôi mắt, dấu đi những suy nghĩ sâu xa trong mắt.

Bên kia, Phurong Cửu nghe thấy có động tĩnh phía sau thì phi thân một cái, lăn xuống phía dưới sườn núi và thu liễm hơi thở trên người, một tay vừa che trứng vàng trong lồng ngực, vừa đem thân mình kê sát phía sau vách tường bằng bùn, cố gắng lợi dụng cỏ dại che lấp thân mình, để tránh bị phát hiện.

Cũng ngay sau mấy cái hô hấp, một người người tu tiên đạp phi hành khí từ giữa không trung bay qua, một đôi mắt hướng phía dưới rừng quét nhìn, tìm kiếm điều khả nghi *****.

Phurong Cửu dán vào vách tường bằng bùn cũng không dám nhúc nhích, cố gắng nín thở, thẳng đến, thân ảnh giữa không trung dần dần biến mất ở bên kia nàng mới thở nhẹ xả giận.

"Hô! Quá hiểm, cái trứng này thật là phiền toái a!"

Nàng cau mày nhìn chăm chăm trứng vàng trong lồng ngực, nghĩ xem nên dùng biện pháp nào đó để xử lý nó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Sâu Dưới Lòng Đất!

Duỗi tay gỗ gõ, chỉ nghe phát ra thanh âm *khẩu khẩu*.

Nàng suy nghĩ, quả trứng này không thể giấu được, chỉ cần một gặp người khẳng định sẽ bị người phát hiện, hiện tại những người phi hành trên không đang muốn tìm quả trứng này, hiển nhiên sẽ không rời đi nhanh như vậy. Nếu nàng ôm quả trứng này đi tìm Quan Tập Lẫm, đừng nói đến có thể an toàn đến chỗ hấn hay không, chính là nếu đi đến chỗ hấn, chỉ sợ sẽ liên lụy đến hấn.

"Làm sao bây giờ đây? Ngoạn ý phiền toái này." Nàng nhú nhú mày, nhớ tới phương pháp khế ước trong đầu, ánh mắt sáng lên, lập tức cúi xuống tích một giọt máu tươi trên ngón tay của mình và nhỏ lên vỏ trứng.

Chỉ là, máu tươi đã tích ra cũng không bị vỏ trứng hấp thu vào, ngược lại là chảy xuống dưới.

Nàng trừng mắt nhìn: "Không phải nói rằng trước khi thú loại sinh ra có thể dùng máu để khế ước hay sao? Gạt người?" Nàng chưa từ bỏ ý định lại nhỏ thêm hai giọt máu, vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Cuối cùng, cũng chỉ có thể từ bỏ.

"Ân? Là thanh âm gì vậy?" Nàng vênh tai lên và nhìn quanh, nghe thấy thanh âm kia rất nhỏ tựa hồ truyền đến từ dưới nền đất.

Quả nhiên, vừa cúi đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bùn đất như bị đẩy lên, phía dưới bùn đất hình như có cái gì đó đang đào bới.

"Chuột đang đào? Chắc là không phải chứ? Chuột đào cũng không lớn như vậy a!"

Nàng đem trứng vàng thu lại vào trong lồng ngực, muốn nhảy ra khỏi mặt đất ẩm ỉ này, nhưng vừa mới ngoi đầu lên một cái, liền thấy một nam tử trung niên cách đó không xa đang ngự phi kiếm về hướng bên này, nàng sợ tới mức theo bản năng lui về phía sau, nhưng một lui này, dưới chân đầm phải đồng bùn kia, cả người mất đi thăng bằng hướng phía dưới cửa động ngay chỗ đồng bùn rơi xuống.

"A!"

Nàng kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể rơi thẳng xuống, tốc độ cực nhanh làm nàng không kịp phản ứng.

Mà ở phía trên, ngay sau khi Phụng Cửu rơi xuống, hai đầu chuột từ mặt đất toát ra, kêu *chi chi* vài tiếng, nhìn trái nhìn phải, không lâu sau, tiếp tục ủa bùn đất lấp đầy cái cửa động vừa mới lộ ra tới.

Nam tử trung niên ngự kiếm theo thanh âm tìm đến hướng xung quanh nhìn nhìn, phát hiện nơi này không có người, cũng không cảm giác được có hơi thở người, không khỏi nhú nhú mày: "Chẳng lẽ ta nghe lầm?"

Dùng thần thức nhìn quét một phen, cũng xác thật không có phát hiện gì, lúc này mới ngự kiếm rời đi. "A....."

Dưới nền đất, tiếng kinh hô của Phụng Cửu quanh quẩn một đường khi nàng trượt xuống, thân thể thẳng tắp mà trượt. Một mảnh đen thui như mực nhìn không thấy, chỉ biết là địa đạo kia hết rẽ trái rồi rẽ phải một đường đi xuống. Nửa đường, nàng phảng phất có cảm giác chân đá phải vật gì mềm mềm như thịt, "*chi*" một tiếng thét chói tai, đoàn thịt mập mập cũng cùng thi nhau lăn xuống.

"Phanh!"

"Tê! A!"

Nàng hô lên một tiếng vì đau, thân thể theo đà trượt xuống dưới quảng ngã về phía trước mặt, nhưng không phải bị quảng ngã trên mặt đất, mà là quảng ngã ở trên đồng thịt mềm mại kia.

"Tê! Đau chết mất."

Một đường trượt xuống phía dưới, thân thể đầy vết xước, toàn thân đau đến nóng rát, nhưng tuy là như thế, nàng cũng đang nhìn thấy xung quanh từng đôi từng đôi ánh mắt như ánh sáng loé lên trong tối tăm, nàng cả kinh nhanh chóng nhảy lên.

"Chi chi."

"Chi chi chi chi."

Chuột?

Da đầu nàng một trận tê dại, nghe thanh âm là chuột, nhưng trong bóng đêm mơ hồ có thể thấy được hình dáng tựa hồ không giống như loài chuột thông thường, hơn nữa, lúc này chúng đang hướng về phía nàng vây lại.

Nghĩ đến cửa động kia đủ để chứa một thân người, lại nghĩ đến loại chuột ngay trước mắt, thân thể nàng căng chặt.

"Là Toàn Địa Thử*!" (钻地鼠: Loài chuột khoan đất rất giỏi đào hầm. Người dịch: Emily Ton)

Một tay sờ soạng trong lồng ngực, quả trứng vàng vẫn rất tốt không việc gì, một tay thăm dò đuôi, rút ra chủy thủ cột nơi đuôi nắm ở trong tay.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Rơi Vào Ổ Chuột!

Editor: @EmilyTon

"Chi chi chi!"

Xung quanh ước chừng 40-50 Toàn Địa Thử, hơn nữa hình dáng mỗi một con đều rất dọa người, đặc biệt là lúc này còn vây quanh nàng, từng con đều nhìn nàng chăm chăm và phát ra tiếng kêu *chi chi*.

Dựa vào năng lực của nàng, như thế nào giải quyết khốn cảnh trước mắt?

Giết hết 40-50 Toàn Địa Thử này? Những Toàn Địa Thử này rõ ràng là chuột biến dị, chỉ sợ muốn đối phó cũng không dễ dàng như vậy.

Đang nghĩ ngợi đến đây, bỗng nhiên cảm giác được một trận cuồng phong đánh úp lại, bên trái một con Toàn Địa Thử kêu *chi* một tiếng liền phóng tới.

Nàng nén chịu con đau truyền đến từ các nơi trên thân thể, ánh mắt sắc bén đảo qua, chủy thủ trên tay chém ra trong nháy mắt, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt mang đậm hơi thở huyền khí vây quanh chủy thủ sắc bén xẹt qua không khí, vèo một tiếng, hướng về phía đầu của Toàn Địa Thử.

Cũng vào lúc này, 40-50 con Toàn Địa Thử còn lại kêu *chi chi chi*, trong giây lát toàn bộ đều phóng lên, bao vây quanh nàng và bắt đầu cắn xé.

"Tê a!"

Đau đớn khiến nàng kêu rên, ngay cả khi bị 40-50 Toàn Địa Thử vây cắn cũng không hề làm tốc độ của chủy thủ trong tay nàng chậm lại, giờ khắc này, nàng như sắt thần rồng to xoay tròn thân thể huy động chủy thủ, đâm vào lại rút ra, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là sống sót!

"Chi!"

"Chi chi....."

Trên mặt đất thi thể Toàn Địa Thử càng ngày càng nhiều, những Toàn Địa Thử đang vây quanh nàng đã không còn dám tới gần người nàng nữa.

Bởi vì, ở quanh người nàng thi thể của Toàn Địa Thử đã xếp thành một ngọn đồi nhỏ, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không gian đen nhánh.

Mà nàng, trên người ướt đầm mang theo ảm áp, là máu nàng, và máu của những Toàn Địa Thử.....

"Tới a? Không dám nhào lên nữa sao?"

Giọng nói lạnh băng của nàng mang theo tà tử, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo quét về phía từng con Toàn Địa Thử đang thối lui. Cả người sát khí khát máu cùng với một thân máu tươi khiến nàng giống như sắt thần đang tắm máu. Chỉ cần một thân máu me cùng hơi thở thị huyết làm người sợ hãi cũng khiến cho những Toàn Địa Thử còn lại không dám xông lên phía trước.

"Không dám? A! Ta còn chưa giết đủ đâu!"

Giọng nói lạnh băng đầy thị huyết rơi xuống, thân hình nàng vừa động, ánh sáng lạnh lẽo trên chủy thủ mang theo hơi thở sắc bén lần thứ hai hướng tới một con Toàn Địa Thử, tốc độ cực nhanh, căn bản không dung nó né tránh.

"Chi!"

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một dòng máu tươi bắn ra, lại một con Toàn Địa Thử chết dưới chủy thủ của nàng.

"Chi chi!"

Còn lại hơn 10 con Toàn Địa Thử hét lên một tiếng, mang theo kinh hoàng hướng tới những huyết động bỏ chạy.

Nàng nhấp môi liếc nhìn những huyết động kia một cái, lúc này mới cất bước đi theo phương hướng có gió nhẹ thổi vào, mỗi một bước đều in lại một dấu chân, một bước một giọt máu tươi.....

Đi được gần nửa canh giờ (1h) thì nghe được thanh âm đầu tiên chính là tiếng nước chảy, dần dần cũng nhìn thấy có ánh sáng. Khi có dòng nước ở đây, hơi thở trong không khí cũng trở nên ẩm thấp hơn, mà nàng, cả người lúc này đau đớn khó nhìn, nhưng vẫn cắn răng, đi từng bước một đi tới, thẳng đến khi đi đến chỗ dòng nước kia.

Đó là một cái hồ khá sâu, không nhìn thấy đáy nhưng nước rất trong xanh, nước đang chảy theo dòng, chỉ là không biết chảy tới đâu mà thôi.

Xung quanh nơi đây không hề có một con đường nào, ánh sáng là từ lên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống dưới, giống như đang ở phía dưới vực sâu. Nước chảy xuống từ những vách đá mọc đầy rêu xanh, xung quanh có một ít *mạn đăng (cây leo)* buông xuống.

Ánh mắt nàng chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi lại, việc cần làm trước mắt không phải là rời khỏi đây như thế nào, mà là lo lắng về một thân thương thể của nàng.

Những thương thể trên người do Toàn Địa Thử cắn xé, miệng vết thương nếu không kịp xử lý chỉ sợ sẽ bị nhiễm cảm, cũng may, nơi này có một hồ nước

trong xanh.

Bỏ đi quần áo đầm đìa máu tươi trên người, đặt quả trứng vàng sang một bên, lúc này mới ngâm nửa người xuống nước, dùng nước lạnh lẽo trong hồ sâu rửa sạch miệng vết thương trên người..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phá Xác Mà Ra!

Nàng híp hai mắt lại, cảm nhận được hồ nước lạnh lẽo đến tận xương, cùng với miệng vết thương truyền đến từng trận đau đớn, chỉ là, sau khi đau đớn qua đi lại cảm thấy thật thoải mái, phẳng phất như có một dòng nước ấm chạy qua thân thể.

Dòng nước ấm?

Nàng chợt mở to mắt, nhìn thân thể mình trong nước, lúc này, nàng nhận thấy mặt nước bắt đầu phủ lên một luồng ánh sáng mờ nhạt.

Không phải huyền khí, mà là linh khí tinh khiết!

Nhìn hồ sâu tràn ngập hơi thở linh lực, nàng nghĩ tới những Toàn Địa Thử biến dị. *Là bởi vì có hồ linh khí rất sâu này nên mới trở nên béo tốt như vậy?*

Nhưng nơi này vì sao lại có hơi thở linh lực tinh khiết như thế?

Đang lúc trầm tư, quả trứng vàng đặt ở bên cạnh không hề có cảnh báo bất chợt lặn về phía trong hồ.

"Bùm!"

Một thanh âm rơi xuống nước, quả trứng vàng rất nhanh chìm vào trong nước, nàng cả kinh, sau khi với tay lấy túi Càn Khôn cùng chùy thủ đặt bên cạnh liền nhanh chóng lặn xuống.

Mở to hai mắt trong nước có thể nhìn đến quả trứng vàng đang chậm rãi chìm xuống, chỉ là, càng chìm xuống, hồ nước tinh khiết càng trở nên sâu thẳm hơn, phẳng phất như một cái động không đáy dày đặc thần bí.

Nàng lo lắng nếu chìm xuống sâu hơn, nàng sẽ không thể giữ được hơi thở, cũng lo lắng nếu lặn xuống sâu hơn thì không biết sẽ gặp phải thứ gì dưới nước, vì thế gia tăng tốc độ lặn xuống nhanh hơn, khi thấy càng ngày càng gần, lập tức duỗi tay chụp và đem ôm lấy quả trứng.

Khi nàng đã ôm được quả trứng và muốn bơi hướng lên trên, lại thoáng nhìn thấy phía dưới sâu thẳm tựa hồ có một phiến cửa đá mọc đầy rêu xanh?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng lúc này nàng không hiểu kỳ, bởi vì nàng không thể nín thở lâu hơn được nữa, lập tức nhanh chóng một tay ôm trứng một tay vạch hướng lên trên, vào đúng ngay lúc này, cánh cửa đá sâu phía dưới đột nhiên chậm rãi mở ra. Một luồng hấp lực cường đại từ bên trong cánh cửa đá truyền đến, giống như một con ốc xoáy từ dưới đáy bể cuốn lên, hút hết nước cùng nàng hướng về phía cánh cửa.

"Ấn!"

Dưới hấp lực cường đại, ở trong nước không thể nào tránh thoát được ốc xoáy đang cuốn nàng vào, nên nàng cũng bị hút vào bên trong cánh cửa đá.

Dưới uy áp của nước cùng với luồng hấp lực cuốn vào trong động, nàng chỉ cảm máu trong lồng ngực đều quay cuồng, từ miệng phun ra một ngụm máu, vừa lúc văng lên trên quả trứng vàng đang được nàng gắt gao ôm vào trong ngực, nhưng nàng không phát hiện rằng toàn bộ máu nàng phun ra đều bị trứng vàng hấp thu, chỉ thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.....

Cũng vào lúc này, trên quả trứng vàng hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, hoa văn phức tạp nguyên bản nằm trên vỏ trứng đã từng biến mất lần thứ hai xuất hiện, cùng với ánh sáng vàng dần dần lan ra bên ngoài vỏ trứng.

Điều bất ngờ nhất chính là, quả trứng vàng nguyên bản chỉ lớn bằng hai cái nắm tay giờ khắc này đang dần dần biến lớn trong ánh sáng màu vàng, nó vẫn đang bị Phụng Cửu ôm vào trong ngực, chỉ là lúc này, đã lớn như một quả dưa hấu.

Mà ngay giữa đôi lông mày của Phụng Cửu cũng hiện lên một văn đồ màu hồng đỏ mang hình dáng phụng hoàng lửa, sau khi văn đồ hiện lên, toàn thân nàng được bao phủ bởi một luồng ánh sáng màu vàng, vô số miệng vết thương trên người dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần khôi phục.....

Ấm một tiếng vang lớn, cả người Phụng Cửu bị ốc xoáy cuốn vào bên trong trực tiếp bị quăng ngã trên mặt đất, nước từ trong ốc xoáy đều trào lên trên người nàng, trọng lực cùng đau đớn đánh úp lại khiến nàng dần dần có ý thức, khi đang chậm rãi mở to mắt, nàng gần như bị chói bởi luồng ánh sáng

vàng rực rỡ.

"Răng rắc!"

Một tiếng vang thanh thúy vang lên khiến nàng ngẩn người một chút, vừa lúc nhìn đến quả trứng vàng đã to như quả dưa hấu từ trong tay nàng lăn ra, với một vết nứt chạy dài xuống bên cạnh.

"Răng rắc!"

Tiếng *răng rắc* lại vang lên lần nữa, trên quả trứng vàng lại nứt nhiều hơn một đường, mà sau khi nhìn đến quả trứng vàng bị vỡ ra hai bên, nàng lại tròn tròn mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tiểu Thần Thú Bụ Bẫm!

Sau khi vỏ trứng bị vỡ ra, ra tới không phải là một con phượng hoàng nhỏ, mà là một tiểu hài tử đầu đi tay chân đang nằm trên mặt đất và nhếch lên mõng nhỏ tròn bóng.

Ánh sáng màu vàng nhàn nhạt mang theo hơi thở linh lực nồng đậm tràn ngập trên người hắn, dần dần tan đi, hắn giống như mới vừa thức tỉnh khẽ nâng đầu lên và mở to đôi mắt thanh triệt như nước, mê mang lại góc lẳng nhìn Phượng Cửu cũng đang đồng dạng tròn bóng.

Một lúc sau đó, tựa như hắn đã có phản ứng, cặp mắt đen bóng nhìn chăm chăm, hai ngọn lửa đỏ thắm thiêu đốt bên trong bọn họ, hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, một tay xoa eo thịt nhỏ của mình một tay chỉ vào Phượng Cửu đang ngã trên mặt đất, giọng nói non nớt mang theo phần nộ không thể tin.

"Ngươi, nữ nhân! Bản tôn chính là thượng cổ thần phượng! Ngươi, ngươi, ngươi cư nhiên đem bản tôn ảo tưởng thành nhân loại trong bộ dáng tiểu thí hài!"

Cho dù hắn có thể biến thành người sau khi thành niên, nhưng, hắn chưa từng nghĩ tới vừa tách vỏ cư nhiên sẽ trực tiếp biến thành người trong bộ dáng tiểu thí hài! *Hắn chính là tiểu phượng hóa! Tiểu phượng hóa!*

Quan hệ khế ước với người, ảo tưởng trong lòng của khế chủ đối với hắn khi chưa xuất thế sẽ trực tiếp quyết định khi hắn sinh ra sẽ là hình thú hay là hình người, nhưng, nếu được sinh ra là hình người mà nói, hắn phải chờ đến khi thành niên mới có thể hóa thành bản thể phượng hoàng.

Trời mới biết chờ đến khi hắn thành niên thì phải mất bao lâu? Trước khi đến vị thành niên, hắn phải mang theo một bộ dáng tiểu thí hài rêu rao khắp nơi như vậy sao?

Càng nghĩ càng phần nộ, càng nghĩ càng thương tâm, muốn khóc lại không muốn để nàng nhìn thấy rồi chế diễu hắn, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn đầu sỏ gây tội.

Phượng Cửu chỉ tròn tròn mắt, *quả trứng này thật sự áp ra một tiểu thí hài?*

Được rồi! Nàng thật ra khi nhặt được quả trứng cũng có một chút ảo tưởng, *sau khi quả trứng phượng hoàng được áp và nở ra sẽ mang bộ dáng gì?* Sau đó không cẩn thận liền nhớ tới bộ dáng một tiểu thí hài bụ bẫm đáng yêu đi.

Nhìn tiểu thí hài trước mắt một tay xoa eo thịt nhỏ, đang căm tức nhìn nàng, thân thể nhỏ bé tròn bóng còn có cái mũi nhỏ giống như vòi voi trước mặt, nàng nhất thời ngửa tay, duỗi tay ra hướng về phía chiếc mũi nhỏ kia vỗ nhẹ một cái.

"A! Ngươi, ngươi đang làm gì!"

Mỗ tiểu phượng hóa kiêu ngạo rốt cuộc nhớ tới bộ dáng tròn bóng lúc này của mình, tiểu bảo bối phía dưới đang bị đùa giỡn, hắn cả kinh vừa thẹn vừa giận, vội vàng lui về phía sau vài bước và dùng đôi tay gấu gao che lại.

"Ngươi, ngươi là nữ nhân không biết xấu hổ!"

Hắn xấu hổ và rống lên giận dữ, khuôn mặt nhỏ tinh xảo đỏ bừng, giọng nói non nớt lại làm rống giận của hắn không có lực chấn nhiếp.

Lúc này, hắn phảng phất mới nhìn đến thân thể nàng cũng giống như xích quả, một tay đang che lại tiểu bảo bối vùng lên che lại đôi mắt rồi nhanh chóng xoay người đi.

"Ngươi không mặc quần áo!" Lúc này, hai bên tai đều bắt đầu phấp phấp vì xấu hổ.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn phản ứng của tiểu thí hài siêu nhỏ một cái, tiếp tục đùa giỡn nói: "Ta có thể nhìn đến mặt sau mông nhỏ của ngươi."

"A! Ngươi là nữ nhân không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ không biết xấu hổ!"

Hắn gặp đến độ đậm chân, nhưng lại không biết mắng gì khác, rống tới rống đi cũng chỉ một câu không biết xấu hổ như vậy.

Phượng Cửu xem đến thú vị, nhin không được khẽ cười ra tiếng, mà lúc này, nàng cúi đầu mới chú ý tới nguyên bản một thân bị thương cư nhiên đã được chữa lành hoàn toàn?

Con ngươi sâu thẳm xẹt qua một mạt kinh ngạc, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nàng như suy tư điều gì lại nhìn tiểu phượng hỏa đã sửa đôi tay đang che lại mông nhỏ của mình.

Nguyên do là bởi vì tiểu gia hỏa này?

Từ trong túi Càn Khôn lấy ra một mảnh vải cột chắc bộ ngực, lại lấy ra một bộ nam trang choàng lên người, thắt chặt đai lưng, lúc này mới duỗi tay ra, ôm lấy tiểu gia hỏa tròn bóng.

"A! Ngươi, ngươi nữ nhân này muốn làm gì!"

Đột nhiên bị ôm lấy, hắn sợ tới mức kinh hô một tiếng, đôi tay vội vàng che lại phía dưới cánh giắc nhìn nàng chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bí Phủ Ở Đáy Nước!

Ai ngờ, Phượng Cửu từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo, dùng chủy thủ sửa lại một chút rồi khoác trên người tiểu gia hỏa.

"Tạm chấp nhận một chút, chờ đi ra ngoài lại mua cho ngươi một cái yếm hồng mặc vào." Nàng cười híp mắt nói, chưa xong, còn vỗ nhẹ một cái trên cái mông mũm mĩm thịt của hắn.

"Được rồi." Nàng xoay hắn lại, nhìn vào khuôn mặt buồn bing đang phẫn nộ của tiểu gia hỏa cảm thấy thật là thú vị.

"Bản tôn mới không mặc những thứ như thế." Hắn lườm bâu, có chút buồn bực nhìn lão nữ nhân đang sờ loạn chụp loạn trên người hắn.

"Ta còn tưởng rằng sau khi trứng vỡ thì sẽ xuất hiện một con phượng hoàng, không nghĩ tới lại là một tiểu thí hài, ài, ngươi có thể biến thành bản thể phượng hoàng hay không?" Nàng có chút tò mò hỏi.

Nàng nói chưa dứt lời, tiểu phượng hỏa kiêu ngạo đã thay bằng sự phẫn nộ.

"Ngươi còn không biết xấu hổ! Bản tôn thân là thượng cổ thần thú cư nhiên xuất thế với bộ dáng con người, đây đều là do ngươi hại!"

Phượng Cửu sờ sờ cái mũi: "Ta làm sao biết chỉ tùy ý ảo tưởng thì sẽ trở thành sự thật?"

"Hừ!" Hắn hừ thật mạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực tức giận quay đầu đi không thèm nhìn nàng.

Phượng Cửu không để ý cười cười, đứng lên nhìn thoáng qua xung quanh: "Thật không nghĩ tới phía sâu dưới hồ này cư nhiên còn có một chỗ như vậy." Nghĩ đến luồng hấp lực vừa rồi đã cuốn nàng tiến vào, nàng nhăn mày lại.

"Thật không hiểu như thế nào một nữ nhân dạng này sẽ trở thành kẻ ước chủ của ta, lớn lên vừa xấu thực lực lại kém, lại thích sờ mông người, hoàn toàn chính là một sắc nữ."

Lúc này tiểu phượng hỏa đang ôm những cái vỏ trứng và ăn *răng rắc răng rắc*, vừa ăn vừa cắn nhai, thỉnh thoảng còn hướng về phía Phượng Cửu ném ra một ánh mắt u oán.

Phượng Cửu nghe xong dở khóc dở cười, duỗi tay bắn vào trên trán nhỏ của hắn một cái: "Tiểu gia hỏa, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, ngươi đều đã là người của ta, về sau đi theo ta hỗn." Vừa nói, vừa dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn: "Còn có, ngươi đối đến lợi hại như vậy sao? Vỏ trứng cũng có thể ăn sao?"

Tiểu phượng hỏa trắng mắt liếc nàng một cái, ngạo kiêu quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới nàng.

Vỏ trứng của hắn chính là thứ tốt, ăn nó không những có thể tăng lên thực lực của hắn, còn có thể tăng cường dinh dưỡng cho thân thể, nữ nhân kia căn bản cái gì cũng không biết, một kẻ ngu ngốc.

"Được rồi, chúng ta đi thôi! Nhìn xem nơi này rồi cuộc có cái gì kỳ diệu, cư nhiên lại có một luồng hấp lực đem hút chúng ta vào tới." Phụng Cửu vừa nói, vừa dõn bước hướng bên trong đi đến.

Có thể nhìn thấy, đây là một tòa bí phủ đã bị bỏ quên nhiều năm, chỉ là không biết, tòa bí phủ này rồi cuộc vì sao lại chìm dưới đáy hồ sâu nơi đây mà không bị nước bao phủ?

Tiểu phụng hỏa ôm vỏ trứng vừa ăn vừa đi theo phía sau nàng, thỉnh thoảng đánh giá thân ảnh phía trước, cảm thấy nữ nhân này rất kỳ quái, thực lực thực yếu nhược, nhưng đã tới một địa phương như vậy cư nhiên cũng không kinh sợ không hoảng hốt.

"Ta đợi nhiều năm như vậy, rồi cuộc cũng chờ được một người, ông trời đã không từ bỏ ta, ông trời không từ bỏ ta, ha ha ha ha....."

Đột nhiên, trong bí phủ truyền đến một giọng nói mạnh mẽ mà cao ngạo, trong giọng nói kích động kéo theo uy áp cường đại khiến từng tiếng vang lên chấn động quanh quần trong không khí.

Mà kỳ quái chính là, nàng dùng mắt thường có thể nhìn thấy được uy áp cường đại như nước văng ở trong không khí đầy ra, nhưng lại không có cảm giác không khỏe chút nào.

Chẳng lẽ nguyên nhân chính là do khế ước với thượng cổ thần thú phụng hoàng lừa?

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa phía sau đang ôm vỏ trứng gặm.

Thầm nghĩ: *Thật đúng là nhìn không ra nhóc con này cũng hữu dụng như vậy a!*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thân Thể Huyền Linh!

"Nhìn bản tôn làm gì!" Tiểu gia hỏa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Phụng Cửu cười cười, đột nhiên xoay người đuổi tay néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn của hắn: "Ta càng ngày càng thích ngươi, phải làm sao bây giờ?"

Nghe nói như thế, tiểu phụng hỏa kinh ngạc mở to mắt nhỏ, khuôn mặt nhỏ tinh xảo nhanh chóng đỏ bừng, hắn nỗ lực làm ra bộ dáng tức giận, nhưng biểu tình lại có chút ngượng ngùng, trên mặt mang theo ba phần thẹn bảy phần không được tự nhiên.

"Ngươi, ngươi đừng tưởng rằng nói như vậy bản tôn sẽ đổi khác với ngươi, ngươi chính là kẻ ngu ngốc! Bản tôn mới sẽ không thích ngươi, còn có, ngươi đừng động tay động chân không đứng đắn, không giống nữ nhân một chút nào!"

Sau khi kết thúc những gì muốn nói, hắn lại *ngạo kiều* (*ngạo: ngạo mạn; kiều: đáng yêu*) quay đi, không thèm nhìn nàng.

Phụng Cửu cười cười, chỉ cảm thấy tiểu thí hài mang bộ dáng thẹn thùng bên lên thật là đáng yêu.

"Tiểu nha đầu, lại đây, lại đây để ta có thể có cái nhìn thật tốt."

Giọng nói mạnh mẽ mà dày dặn lại lần thứ hai truyền đến, mà lần này, thanh âm vừa ra, kèm theo một luồng hấp lực đem cả người Phụng Cửu hút vào bên trong.

"Nữ nhân ngu ngốc!"

Sau khi tiểu phụng hỏa ăn xong vỏ trứng còn đang xoa tay thì thấy nàng bị một cổ lực đạo hút vào bên trong, không khỏi lo lắng kinh hô một tiếng, vội vàng đi theo qua.

Phụng Cửu chỉ cảm thấy cả người không thể động đậy, ngay cả lời nói cũng không thể nói ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bị cuốn đến bên trong, đi vào trước một bộ xương cốt khô.

Ngay sau đó, một cổ lực lượng xâm nhập vào bên trong gân mạch nàng, nàng cảm giác dưới sự xâm lấn của cổ lực lượng kia, cả người giống như bị phơi bày lỗ thể bại lộ dưới ánh nắng, như xích quả không có bí mật nào có thể giấu. Mà tiểu phụng hỏa đang đuổi theo sau, lại đụng phải một tầng kết giới bị ngăn cách bên ngoài, không tài nào tới gần Phụng Cửu bên trong.

Nhìn đến cả người nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở phía trước bộ xương cốt khô, hắn có chút hoảng hốt to: "Nữ nhân ngu ngốc! Nữ nhân ngu ngốc, ngươi thể nào?"

"Thân thể huyền linh? Lại là thân thể huyền linh? Ha ha ha ha! Ngàn năm khó có được một thân thể huyền linh, Sở Bá Thiên ta cứ nhiên đụng phải? Ha ha ha! Ông trời không từ bỏ ta, trời không từ bỏ ta a! Ha ha ha ha....."

Phượng Cửu chỉ nghe thấy giọng nói vừa hưng phấn vừa kích động đang cười lớn, cổ lực lượng đang trói buộc nàng vừa thu lại, cả người nàng vô lực ngã ngồi trên mặt đất, vừa lúc nhìn thẳng vào bộ xương cốt khô trước mặt.

Người cũng không cảm giác được sát ý, cũng không cảm giác được ác ý, có chỉ là giọng nói kích động mà hưng phấn kia, bởi vậy, Phượng Cửu không hề lo lắng, ngược lại đối tiểu phượng hóa bị ngăn cách bên ngoài kết giới nói: "Ta không có việc gì, không cần lo lắng."

Hai người dù sao cũng là linh hồn có khế ước, tiểu phượng hóa sau khi bình tĩnh lại cũng cảm ứng được hiện tại nàng không có việc gì, lập tức hừ một tiếng, có chút không được tự nhiên nói: "Ai lo lắng cho ngươi?" Nhưng một đôi mắt vẫn không tự chủ mà nhìn về phía bên trong kết giới, muốn nhìn xem tình huống của nàng một chút.

Biết hẳn nói như thế nhưng trong lòng không nghĩ thế, Phượng Cửu cũng không để ý, mà đem lực chú ý đặt ở trên bộ xương cốt khô trước mặt, thử tính gọi một tiếng: "Tiền bối?"

Cũng vào lúc này, bộ xương cốt khô hiện lên một hình ảnh cảm ứng, một người nam tử trung niên mặc áo đen hiện lên ở giữa không trung, ánh mắt sắc bén ẩn chứa uy áp nhìn Phượng Cửu phía dưới.

"Có được thân thể huyền linh, tiểu nha đầu, ngươi thật sự không đơn giản a!"

Thân thể huyền linh không chỉ ngàn năm khó có được một, hơn nữa, còn là khế chủ của thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa, một tiểu nha đầu như vậy, sao có thể là người bình thường?

Cũng là trời cao có mắt, ngay trước khi huyết tinh cuối cùng của hắn tan hết đã đưa tới một quý tài tu luyện tốt như vậy, khiến hắn có thể kéo dài truyền thừa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Một Thế Hệ Bá Chủ!

"Thân thể huyền linh?" Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hư ảnh, hỏi: "Thân thể huyền linh rất ít thấy?"

Tha thứ cho nàng vì mới tới thế giới này không lâu, vì thế thiếu kiến thức về tu luyện, ngay cả thân thể huyền linh cũng chưa từng nghe nói qua.

"Thân thể huyền linh là *tu luyện quý tài* (修炼鬼才: *thiên phú tu luyện đặc biệt*), không những có thể tu luyện huyền khí, cũng có thể tu luyện linh khí, hơn nữa tốc độ tu luyện càng là gấp mười lần người khác."

Nam tử trung niên nhìn nàng lộ ra một nụ cười, tiếp tục nói: "Nói cách khác, người khác tu luyện huyền khí đến cấp võ sư phải dùng thời gian 10 năm, nhưng nếu là ngươi, có lẽ một năm là có thể tu luyện đến cấp bậc võ sư, tốc độ tu luyện như vậy, có thể nói là quý tài."

Nghe vậy, Phượng Cửu ngẩn ra một chút, nói: "Không có khả năng đi? Ta đã thử tu luyện qua dẫn khí nhập thể, cũng không cảm giác được thân thể mình có gì bất đồng, càng không xuất hiện qua sự tinh tu luyện thần tốc như theo lời tiền bối đã nói."

Ngay cả dẫn khí nhập thể nàng cũng phải dùng không ít thời gian, hơn nữa, tu luyện đến bây giờ mà hơi thở huyền lực trên người căn bản không đáng để nói.

"Đó là bởi vì khí mạch huyền linh trên người ngươi còn chưa được mở ra."

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng chăm chăm: "Ta hy vọng ngươi sẽ bá tước làm thầy, như vậy, ta sẽ mở ra khí mạch huyền linh giúp ngươi tu luyện."

Nếu đổi thành người khác, khi nghe một vị cường giả nói muốn thu mình làm đồ đệ, phỏng chừng không chút nghĩ ngợi liền sẽ đồng ý, nhưng sau khi Phượng Cửu nghe đến lời này thì nhăn mày lại, trần trụi trong mắt, nhìn lão giả nửa ngày không mở miệng.

"Ngươi không muốn?"

Nhìn đến Phượng Cửu không có phản ứng vui sướng, mày nhăn lại, hắn phóng thích ra uy áp, lại phát hiện, uy áp của hắn đối với người có khế ước thượng cổ thần thú là nàng mà nói căn bản không mang đến hiệu quả chấn nhiếp nào, chỉ có thể từ bỏ, thở dài một tiếng.

"Ngươi không cần lo lắng về mục đích của ta, ta chỉ hy vọng sau khi ngươi trở thành đồ nhi của ta thì có thể giúp ta làm ba việc." Nghe vậy, Phượng Cửu nghĩ nghĩ, lúc này mới nói: "Tiền bối hãy nói ta nghe một chút, nếu như ta có khả năng làm được, hơn nữa cũng không vi phạm phong cách hành sự của

ta, thật ra ta có thể đáp ứng."

Nam tử trung niên nghe xong lời này mới cao giọng cười ha ha: "Được! Ta xem ngươi cũng là người làm theo ý mình, tính nết cũng có vài phần tương tự ta."

Phượng Cửu cười cười, không nói gì.

"Nha đầu, ta vốn là cung chủ Thiên Nguyên cung, Sở Bá Thiên, khi ở trên đỉnh cao vinh quang là lúc không người dám đối địch cùng ta, cả đời ta mang theo thanh trường kiếm, thống trị thiên hạ! Chỉ cần sự tình ta cho là đúng, ta nhất định sẽ thực hiện đến cùng, năm đó....."

Hắn đem chuyện cũ bình sinh nói chi tiết cùng Phượng Cửu. Phượng Cửu cũng nghe rất nghiêm túc, từ trong lời hắn nói thì biết được, hắn là một người tùy tâm tùy ý, nhưng vì quá mức tùy tâm mà đi ngược lại với chính đạo tiên môn và bị coi là tà ma ngoại đạo.

Hắn có một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn tên là Thanh Phong, một người tiên nhân chính phái thèm muốn bảo kiếm Thanh Phong của hắn, vì thế vu cho hắn tội *huyết tủy (tàn sát)* toàn bộ người trong một thôn, khiến hắn bị cường giả khắp nơi đuổi giết, dựa vào tôn sư cấp võ hoàng của hắn vốn cũng không sợ những người tu tiên thực lực thấp hơn so với hắn.

Nhưng mà, bọn họ lại bắt tộc nhân hắn mang ra uy hiếp hắn, thế cho nên hắn bị trọng thương trốn thoát đến nơi này, cuối cùng bỏ mình nơi đây, nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn đang chờ người có duyên có thể đi vào nơi này, nhận truyền thừa của hắn, giúp hắn trọng chấn Thiên Nguyên cung, hoàn thành tâm nguyện của hắn.

"Việc thứ nhất là trọng chấn Thiên Nguyên cung, vậy việc thứ hai và thứ ba đâu?"

"Việc thứ hai chính là xâm nhập vào ngôi mộ Vạn Kiếm tìm về Thanh Phong Kiếm, còn việc thứ ba....."

Giọng hắn lưỡng lự, thờ dãi một tiếng: "Năm đó ta quá mức tùy ý liều lĩnh, mang họa cho người nhà, đặc biệt là phu nhân ta năm đó lại đang lâm bồn, nhiều năm qua đi như vậy, cũng không biết bọn họ như thế nào? Ta muốn nhờ người giúp ta tìm bọn họ, nhìn một chút xem liệu bọn họ sống có tốt hay không."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chiếc Nhẫn Thần Bí!

Nghe yêu cầu cũng không quá mức, Phượng Cửu lúc này mới gật gật đầu, lộ ra tươi cười hỏi: "Nếu như đã bái sư, chẳng lẽ tiền bối chỉ giúp ta đã thông gân mạch huyền linh?"

Nếu không có lợi ích thiết thực, năng bái sư thế này thật sự là quá bất lợi.

"Ha ha ha, đương nhiên đó không phải là tất cả." Nam tử trung niên cao giọng cười to, ánh mắt nhìn Phượng Cửu càng tăng thêm phần thưởng thức.

Nghe vậy, lúc này nàng mới không nhiều lời nữa, quỳ hai đầu gối xuống hướng về phía hắn hành lễ bái sư lễ: "Sư phó ở trên, xin nhận một bái của đồ nhi Phượng Cửu!" Nói xong, cung cung kính kính bái đầu.

"Tốt tốt tốt, Sở Bá Thiên ta rốt cuộc đã có truyền nhân! Ha ha ha ha....." Hắn kích động cười lớn, lúc này mới nói: "Nha đầu, ngươi đem tháo khỏi gạch thứ ba phía bên tay trái bộ hài cốt của vị sư, bên trong có đồ vật vị sư muốn cho ngươi."

"Được." Phượng Cửu lên tiếng, tay đặt trên khối gạch thứ ba gõ gõ, xác thật là rỗng ruột, dùng chủy thủ cạy lên khối gạch kia, thấy bên trong có một cái hộp gỗ nhỏ liền nhanh chóng đem ra.

"Sư phó, sao lại không thể mở ra?" Hộp gỗ nhỏ rõ ràng là không khóa, nhưng không cách nào mở ra.

"Đó là vì vị sư đã hạ phong ấn, người bình thường không thể giải được." Sở Bá Thiên cười nói, phát tay một cái, một luồng ánh sáng phát qua thân hộp: "Được rồi, ngươi lấy vật bên trong ra đây."

Phượng Cửu bán tín bán nghi lần thứ hai mở ra, lần này lại mở ra rất nhẹ nhàng, chỉ là, bên trong chỉ có một chiếc nhẫn không rõ ràng, còn trong trạng thái mở xin.

Trán nàng xẹt qua vài đạo hắc tuyến: "Sư phó, đây là bảo bối mà ngài đã nói?" Lấy ra nhìn nhìn, cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt. "Ha ha, thật không hiểu nha đầu ngươi là từ nơi nào nhảy ra, chẳng lẽ ngay cả nhẫn không gian cũng chưa từng nghe nói qua?"

Sở Bá Thiên lắc đầu cười cười: "Ngươi đừng xem thường chiếc nhẫn này, nó cũng không phải giống như nhẫn không gian thông thường, trừ bỏ có thể chứa đựng đồ vật ra, bên trong nó còn có thể giới trời đất riêng, vật thể có sinh mệnh cũng có thể bỏ vào, hơn nữa, nếu bỏ đồ ăn vào bên trong thì thời

gian sẽ bất động, sẽ không bị hỏng."

"Thần kỳ như vậy? Làm thế nào sư phó có thể xoay được một bảo bối như vậy? Cái này so với Thanh Phong Kiếm hẳn là có giá trị hơn đi!" Có vật như vậy, người nọ sao còn coi trọng Thanh Phong Kiếm?

"Nhẫn không gian này là vì sư ngẫu nhiên đoạt được, năm đó vì sư cũng chỉ xem nó như vật bình thường, cũng không biết đó là nhẫn không gian. Bởi vì ở nơi đây, nhẫn không gian căn bản là không có khả năng nhìn thấy, vẫn là sau này bị trọng thương lánh nạn đến đây, dưới cơ duyên máu của vi sư nhỏ vào trên chiếc nhẫn, mới biết đây là một nhẫn không gian giới linh."

Nói đến đây, hắn dừng lại một lát, nói tiếp: "Sau khi vi sư mất đi, khế ước thần hồn với chiếc nhẫn này cũng bị giải trừ, người chỉ cần lấy máu nhận chủ, liền có thể tiến vào bên trong, trong không gian đầu tiên có công pháp tài bảo suốt đời của ta tích lũy được, những cái đó đều là lễ vật vi sư để lại cho người."

"Chiếc nhẫn này ngay cả chính ta cũng có thể đi vào?" Hai mắt nàng nổi lên ánh sáng, có chút vui mừng, thầm nghĩ: *Nếu thật sự là như vậy, về sau khi bị người đuổi giết nếu không có nơi nào để trốn, không phải là có thể trốn trong không gian sao?*

Sở Bá Thiên cũng không biết ý tưởng của nàng, nếu như biết được khẳng định sẽ bức chết, bảo bối như vậy nàng cứ nhiên chỉ nghĩ đến dùng để tránh né đuổi giết, quả là có chí khí.

"Chủ nhân nhẫn không gian có thể đi vào, chẳng qua, bên trong chiếc nhẫn này tựa hồ còn có kết giới ngăn cách, lúc trước vi sư là do *dầu hết đèn tắt* nên không thể biết rõ ràng, cũng chỉ biết bên trong có thể giữ vật còn sống, những mặt khác, ngày sau chính người chậm rãi thăm dò."

Khi đang nói, hắn nhìn về phía nàng, nói: "Một chút huyết tinh cuối cùng của vi sư đã gắn kết thúc, người đi lên phía trước, vi sư giúp người đã thông gân mạch."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vào Kiếm Mộ!

Nghe nói như thế, Phụng Cửu ngược mắt nhìn hắn, thấy hư ảnh đang dần dần biến yếu, lúc này mới đi lên phía trước.

Nàng biết hư ảnh trước mắt này của hắn huyền phù ở giữa không trung cũng là vì một sợi tàn lưu cuối cùng của huyết tinh và thần niệm. Một khi huyết tinh cùng thần niệm hao hết, hắn sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.....

"Ổn định tâm thần, bình tâm tĩnh khí, quá trình sẽ có chút thống khổ, nhưng người hãy nhẫn xuống."

Giọng nói của Sở Bá Thiên rất bình tĩnh, lúc này mới đem tinh khí của huyết tinh cuối cùng bao phủ ở trên người nàng. Chỉ thấy một luồng ánh sáng mắt thường có thể thấy được bắt đầu khởi động ở trên người Phụng Cửu, lên vào gân mạch nàng, bắt đầu khuyến trương.....

Đau!

Đau tê tâm liệt phế!

Gân mạch toàn thân bị một dòng khí hùng hậu mạnh mẽ khuếch trương, từ mỏng đến lớn, bành trướng đến nỗi phảng phất như muốn phát nổ bất cứ lúc nào, loại đau đớn này khiến cả người nàng ứa ra mồ hôi lạnh, khó nhịn hơn nhiều so với người cầm đao cắt trên da thịt nàng.

Nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng, không rên lên một tiếng, đôi tay gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, chảy ra một giọt máu tươi.

Tiểu hỏa phượng bên ngoài kết giới nhìn thấy bộ dáng và sắc mặt trắng bệch của nàng thì có chút lo lắng đi tới đi lui, hắn muốn lên tiếng nhưng lại sợ quấy rầy đến nàng, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đau đớn vì đã thông gân mạch ở nơi đó.

Ước chừng qua *nửa canh giờ (1h)*, mới thấy cô hơi thở bao phủ quanh nàng tan đi, mà cả người nàng cũng vô lực ngã ngổ trên mặt đất, mồm mở to thở phì phò.

Thấy thế, tiểu phượng hỏa có chút dậm chân, vội vàng kêu: "Nữ nhân ngu ngốc? Người thế nào?"

Phụng Cửu cố nén thân thể không còn sức lực đứng lên, nhìn bóng người hư ảo, hỏi: "Sư phó, ngài thế nào?"

"Vi sư sớm đã là người cổ, giữ lại tinh huyết cùng thần niệm cuối cùng có thể chờ một truyền nhân như người thế này, vi sư cũng không hối tiếc."

Sở Bá Thiên nhìn nàng, dặn dò: "Nha đầu, trước khi người đủ mạnh để có thể tự bảo vệ mình, nhất định phải nhớ rõ khi hành sự phải thấp điệu xuống,

không thể để người khác biết người có thân thể huyền linh, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân, thế giới tu tiên rất tàn khốc, cho dù trời sinh người là tu luyện quý tài, trước tiên người cần phải trưởng thành và tiến bộ."

"Vâng, sư phó, ta đã biết." Nàng gật gật đầu, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm.

"Vi sư không thể chỉ điểm nhiều trong quá trình tu luyện của người, sau khi người trở về hãy nghiêm túc nghiên cứu pháp quyết tu luyện trong không gian, tương lai lại bái danh sư chỉ điểm thêm, nhưng người cần phải nhớ kỹ, tâm phòng người không thể không có, việc trên người người mang dị bảo, nhất định không thể để người thứ hai biết tới."

"Vâng." Nàng lộ ra một nụ cười, giờ khắc này, cuối cùng đã thừa nhận hẳn là sư phó của nàng.

"Đây là đáy của hồ sâu nên các người không thể đi ra, điều cuối cùng vi sư có thể làm là đem các người đến mộ Vạn Kiếm, sau khi người tìm được Thanh Phong Kiếm cũng đừng để nó trước mặt mọi người một cách thiếu thận trọng, nếu không, Thanh Phong Kiếm sẽ đưa tới mầm tai họa cho người." Hắn luôn mãi dặn dò.

"Sư phó, vào mộ Vạn Kiếm, ta làm sao để tìm được Thanh Phong Kiếm?"

"Mộ Vạn Kiếm là địa phương *táng kiếm (chôn kiếm)*, nhưng, mỗi một người tiến vào mộ Vạn Kiếm cũng không phải từ bên trong đều có thể tìm được thanh kiếm thích hợp với mình, kiếm đều có linh tính, nó sẽ tự mình chọn chủ nhân, Thanh Phong Kiếm càng là như thế."

Giọng của hắn ngừng lại một lúc, tiếp tục nói: "Bất quá trên người của người có một sợi huyết tinh của ta, huyết tinh này có thể giúp người cảm ứng được vị trí của Thanh Phong Kiếm, chỉ là, có được sự tán thành của Thanh Phong Kiếm hay không, còn phải dựa vào chính người, nếu như lần này không thể có được Thanh Phong Kiếm, tương lai người nhất định cũng phải lấy nó ra khỏi Kiếm Mộ."

"Vâng."

Nàng lên tiếng, liền thấy hắn phát tay một cái, kết giới tan đi, tiểu phượng hóa chạy vào.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một quyển trục, chỉ nghe hắn nói một tiếng "*đi thôi!*" Hai người đã bị quyền trục kia hút vào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tìm Thanh Phong Kiếm!

Khi Phượng Cửu hồi phục lại tinh thần, nàng cùng tiểu phượng hóa đã ở trong Kiếm Mộ, phóng tầm mắt nhìn lại, chính là tràn ngập kiếm, cùng với kiếm khí sắc bén trong không khí.

Nàng cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa đang lôi kéo góc áo của mình liếc mắt một cái, lúc này mới mở tay ra, lộ ra chiếc nhẫn đang nằm bên trong, lấy máu tươi trên ngón tay nhỏ vào, chỉ thấy chiếc nhẫn nguyên bản mờ mờ loé lên ánh sáng, khôi phục lại như mới, nhưng vẫn như cũ không có gì đáng để chú ý tới.

Đem ngón tay hướng về phía chiếc nhẫn, nhẫn tự động trở nên phù hợp với tay nàng, rót thần thức vào bên trong tìm kiếm, quả nhiên như lời sư phó của nàng nói, bên trong có một không gian bày không ít pháp quyết cùng trân bảo, khi muốn tiếp tục tìm kiếm thêm, lại phát hiện bị một cỗ lực lượng chặn lại.

Nàng lại tập trung ý thức của mình nhưng không đi thăm dò bên trong nhẫn, mà là nhìn về phía núi kiếm tràn đầy, than một tiếng: "Cư nhiên muốn tại nơi nhiều kiếm như vậy để tìm Thanh Phong Kiếm? Xem ra cũng không phải dễ dàng a!"

"Cho dù không tìm thấy Thanh Phong Kiếm cũng có thể tìm thứ khác, trong Kiếm Mộ có không ít kiếm tốt." Tiểu phượng hóa theo bản năng đáp lại, tuy nhiên, lời nói vừa ra, như phảng phất nghĩ đến điều gì, liếc mắt trừng một cái, ngạo kiều nói: "Người đừng nghĩ nhiều, bản tôn mới không phải suy nghĩ cho người."

"Được rồi, ta biết."

Phượng Cửu cười cười, dặt tay thịt nhỏ của hắn hướng phía bên trong đi đến: "Đi thôi! Nếu đã tới thì đi dạo một chút, trong vòng ba canh giờ (6h), nếu không tìm được thanh kiếm thích hợp thì sẽ bị truyền tống ra ngoài, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian."

Bị nàng nắm tay, tiểu phượng hóa khó chịu *hừ* nhẹ một tiếng, nhưng cũng không buông tay nàng ra, mà tùy ý nàng nắm đi vào phía bên trong.

Kiếm xung quanh tản ra kiếm khí sắc bén, đều cắm nằm trên mặt đất, một số nơi trên mũi kiếm đã bị gỉ. Đi một hồi lâu cũng không cảm ứng được vị trí Thanh Phong Kiếm, vì thế, nàng muốn thử xem có phải đúng như lời sư phó nói hay không, là kiếm sẽ chọn chủ nhân?

Nàng có ý đồ rút ra một cây kiếm gần đó và cố kéo nó ra, nhưng mà, thanh kiếm vẫn cắm chặt trên mặt đất ngay cả động cũng chưa động một chút, khi nàng lại dùng lực thử xem, thế nhưng cảm giác được một luồng kiếm khí lạnh như băng từ thân kiếm phụt ra, nháy mắt khiến nàng phải thu tay về.

"*Tặc tặc*, thật đúng là thần kỳ." Nàng nói với vẻ ngạc nhiên không thôi, trong mắt càng thêm lấp lánh nóng lòng muốn thử.

"Có gì mà thần kỳ? Kiếm trong Kiếm Mộ vốn dĩ là như thế." Tiểu phượng hỏa bĩu môi nói, ngẩng đầu nhỏ nhìn nữ nhân ngọc đang hành động giống như thường dân, nhẵn mày nói tiếp: "Người thật sự đang tính ở trong này chậm rãi tìm kiếm?"

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngăn ra: "Nếu không thì sao?"

Tiểu phượng hỏa mang vẻ mặt quả nhiên, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng: "Người quả nhiên là ngu ngốc."

Hoàn toàn bị xem thường, Phượng Cửu cũng thật bất đắc dĩ, ai bảo nàng thật sự là không hiểu!

"Người nọ không phải đã để lại cho người một sợi khí huyết tinh sao? Người nhắm mắt lại cảm ứng một chút, nhìn xem xung quanh nơi này có hơi thở của Thanh Phong Kiếm không a!"

"Như vậy có thể được sao?"

Tiểu gia hỏa hást cằm lên, hạ thấp giọng khôn ngoan nói: "Thanh Phong Kiếm không phải là thanh kiếm bình thường, huống chi, trên người người có một sợi khí huyết tinh của chủ nhân trước đây của nó, đương nhiên có thể cảm ứng được vị trí của nó."

"Ta đây thử xem"

Nói liền làm liền. Phượng Cửu lập tức nhắm mắt lại và loại bỏ hết những ý nghĩ phân tâm khác, chỉ lắng lắng cảm thụ kiếm khí trong Kiếm Mộ này, ước chừng thời gian nửa nén hương, nàng bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt có sự vui mừng.

"Tìm được rồi! Ở bên kia!" Thật sự cảm giác được hơi thở của Thanh Phong Kiếm, trong lòng nàng thập phần vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thanh Phong Chọn Chủ!

Nàng mang theo tiểu phượng hỏa đi vào nơi tản ra kiếm khí của Thanh Phong Kiếm. Đó là một đỉnh núi nhỏ, mặt trên cắm đầy các loại bảo kiếm, mà Thanh Phong Kiếm ở ngay trên đỉnh núi cao nhất, lúc này trên thân kiếm phát ra một luồng kiếm khí sắc bén, từng tiếng gào *thấp thấp* của thanh kiếm truyền vào trong óc nàng, khiến tâm thần nàng chấn động.

"Đó chính là Thanh Phong Kiếm sao?"

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm kiếm quang sáng lạnh trên đỉnh núi nhỏ, trong lòng có cảm giác sôi máu dâng trào, loại cảm giác này, thập phần kỳ diệu.

"Ong!"

Một tiếng gào của thanh kiếm truyền vào trong tai nàng, đứng dưới ngọn núi nhỏ, nàng có thể nhìn đến Thanh Phong Kiếm trên đỉnh đang chấn động, từng tiếng thét gào của thanh kiếm là từ trong thân kiếm truyền ra, tựa như rất ồn ào phấn khích, kiếm khí trên thân kiếm càng thêm sắc bén, cuối cùng Thanh Phong Kiếm *huru* một tiếng rút ra, thẳng tắp từ trên đỉnh núi hướng về phía nàng bỏ xuống.

Tiểu phượng hỏa thấy một màn như vậy cũng có chút hơi kinh ngạc, linh kiếm là sẽ chọn chủ, nhưng giống như nàng chẳng cần đi tới rút lên thì lại là rất hiếm thấy.

Ánh mắt cổ quái của hân nhìn nàng đánh giá, thật sự nhìn không ra nàng rốt cuộc có gì đặc biệt.

"Vèo!"

Trường kiếm rơi xuống đất, mũi kiếm thẳng đứng cắm vào trong bùn đất, vừa vặn tốt, ở ngay bên tay phải Phượng Cửu.

Phượng Cửu duỗi tay ra nắm lấy Thanh Phong Kiếm, chỉ cảm thấy một sự chấn động mãnh liệt cùng với một tiếng rít gào từ thân kiếm truyền ra, hướng thẳng tới tâm linh, nàng dùng sức cố ném thanh kiếm trong tay ra, *huru* một tiếng, trên thân kiếm nổi lên một luồng ánh sáng, bảo kiếm nguyên bản loang lổ rỉ sét ngay sau đó trở nên giống như vừa mới được đúc ra.

Nhìn lưỡi kiếm trên thân kiếm phát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt sắc bén tản ra toàn thân, trên thân kiếm khắc ba chữ Thanh Phong Kiếm càng nổi lên

một tầng sáng lạnh lẽo. Nàng không khỏi tán thưởng một tiếng: "Thật là một thanh kiếm tốt!" Trong tay vừa chuyển, vũ động một phen, chỉ thấy kiếm khí lạnh thấu xương "vút vút" xẹt qua không khí, sắc bén phi thường.

"Sư phó nhất định cũng không nghĩ tới, Thanh Phong Kiếm sẽ tự mình chọn ta là chủ." Nàng cười khê, đem Thanh Phong Kiếm bỏ vào bên trong nhẫn không gian, lúc này mới nghĩ đến nếu chưa đủ ba canh giờ, bọn họ cũng sẽ không thể rời khỏi đây?

"Dù sao hiện tại chúng ta cũng ra không được, không bằng tìm một chỗ ngồi đi! Vừa lúc ta có thể nhìn xem trong không gian có dạng thư sách gì." Nàng vừa nói vừa nắm tay tiểu phượng hóa tìm một nơi kiếm khí không quá nặng ngồi xuống.

Lúc nàng từ trong không gian lấy ra một quyển thư sách về cách che dấu hơi thở và đang lướt qua nó, bỗng cảm giác được ánh mắt tiểu gia hỏa đang nhìn chăm chăm vào mặt nàng, liền ngước mắt nhìn lại, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Đang nhìn lên thì vừa vặn bị bắt được, hấn vội vàng dời tầm mắt đi có chút ngượng ngùng, con ngươi chuyển động không dám nhìn nàng.

Tuy nhiên lại không thể thắng nỗi sự tò mò trong lòng, vì thế, hấn do dự một lúc, vẫn là mở miệng hỏi: "Trên mặt ngươi như thế nào lại có nhiều vết thương như vậy?"

Câu hỏi của hấn như một lời nhắc nhở, nàng mới nhớ tới sau khi ngâm mình ở đáy nước thì nước thuốc trên mặt đã sớm bị rửa sạch sẽ, tự nhiên cũng sẽ lộ ra vết thương đã che kín trên mặt.

Nàng duỗi tay sờ mặt: "Có một nữ nhân ác độc đã cầm đao, từng đao từng đao một, vẽ lên trên mặt ta." Giọng điệu mang theo vài phần thờ ơ, nhưng đáy mắt lại xẹt qua tia lạnh lùng không dễ bị phát hiện.

Tiểu phượng hóa nghe xong nhủ mảy: "Vậy sao ngươi không đánh trả?"

"Đánh không lại nhân gia." Nàng cười híp mắt nói. Thầm nghĩ: *Lúc trước nàng cũng không phải là nàng, nếu là nàng, cũng sẽ không rơi vào nông nỗi như vậy.*

"Cho nên nói ngươi yếu nhược còn không tin, bắt quá không quan hệ, bản tôn đủ cường đại, về sau bản tôn sẽ che chở ngươi."

Tiểu gia hỏa thẳng eo, truong ra một khuôn mặt nhỏ tinh xảo nói: "Ngươi nói cho bản tôn biết là ai đã hoa hoa trên mặt ngươi? Bản tôn sẽ giúp ngươi báo thù!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Duyên Phận, Ba Lần Gặp Gỡ!

Nghe hấn nói xong, đôi mắt Phượng Cửu mang theo ý cười, duỗi tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ phẩn nộ của hấn: "Ngươi không phải rất ghét bỏ ta sao?"

"Bản tôn đúng là ghét bỏ ngươi, nhưng ngươi đã là người của ta, bản tôn có thể khi dễ, sao có thể để cho người khác khi dễ?" Tiểu gia hỏa khí phách hiên ngang mà nói, đáng tiếc giọng nói non nớt mềm mại căn bản không có lực chấn nhiếp.

"Với thân thể nhỏ bé này của ngươi?" Nàng nhưn mảy lộ ra một nụ cười khê: "Phòng chừng chỉ cần đẩy liền ngã."

Thấy thực lực của mình bị hoài nghi, hấn lập tức đứng lên lớn tiếng nói: "Bản tôn chính là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa! Tuy rằng hiện tại đang là thời kỳ ấu niên, nhưng bản tôn được truyền thừa từ thời thượng cổ, thực lực rất cường đại!"

"Tốt tốt tốt, vậy ngươi nói ta nghe một chút, ngươi biết những gì?" Nàng cười khê, có chút không cho là đúng.

Rốt cuộc một tiểu thí hài ba tuổi, có thể cường đại như thế nào?

"Ngươi đừng nhìn bản tôn hiện tại là bộ dáng tiểu hài tử, thực lực của bản tôn có thể còn mạnh hơn so với người tu luyện *Nguyên Anh kỳ**, nếu không phải lúc trước ở bí phủ có thân niệm người nọ trói buộc, kết giới kia căn bản không ngăn được bản tôn."

*{*Trong tu tiên được chia thành 9 cấp bậc: Linh Động kỳ (còn gọi là Luyện Khí kỳ), Trúc Cơ kỳ, Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần kỳ, Luyện Hư kỳ, Hợp thể kỳ, Đại Thừa kỳ, và Độ Kiếp kỳ. Mỗi bậc có 3 cấp: sơ kỳ, trung kỳ, và hậu kỳ...}*

Con người nhỏ nhỏ khê nhếch cằm lên, một bộ dáng rất mạnh nhìn Phượng Cửu, làm nàng nhìn không được hơi nâng lên khóe môi, phối hợp dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn.

"Ngươi thực sự lợi hại như vậy?"

"Tất nhiên rồi!" Hấn mang về mặt kiêu ngạo dương cao lồng mày.

"Nhưng dù người lợi hại thế nào thì cũng chỉ là kẻ ước thú của ta, còn ta là chủ nhân của người!"

Nàng cười híp mắt nhắc nhở sự thật mà hấn cố tình muốn quên đi, quả nhiên, thấy cả người hấn tức khắc ủ rũ xuống, u oán nhìn về phía nàng.

"Đúng rồi, nếu không người hãy tiến vào trong không gian đi! Bằng không một tiểu thí hài như người đi theo như vậy mà xuất hiện trong Cửu Phục Lâm khẳng định sẽ khiến người chú ý, nếu như khiến những người tu tiên phát hiện ra người chính là tiểu phượng hỏa thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn."

Sư phó nàng khi đưa bọn họ lại đây đã nói, bọn họ ra khỏi Kiếm Mộ thì sẽ xuất hiện ở trong rừng Cửu Phục, bởi vì bọn họ nguyên bản chính là ở phía dưới nền đất trong rừng Cửu Phục, hấn cũng chỉ có thể đưa bọn họ ra khỏi đáy nước, không cách nào đưa ra khỏi Cửu Phục Lâm.

Tiểu phượng hỏa vốn đang muốn cự tuyệt nhưng sau khi nghe đến câu nói kế tiếp của nàng, lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, bởi vì thực lực của nàng quá yếu, tuy rằng hấn rất mạnh, nhưng nếu đi ra ngoài một chút mà dẫn tới muôn người chú ý thì vẫn thực là phiền toái. "Thật là ngoan."

Thấy hấn gật đầu Phượng Cửu liền bế hấn lên và hôn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ của hấn bị xát nhẹ lập tức trở nên đỏ bừng, cùng với biểu tình có chút thẹn thùng không khỏi cười lên ha ha.

Ý niệm của Phượng Cửu vừa động, tiểu phượng hỏa đã tiến vào không gian.

Sau ba canh giờ, trên không trung của Kiếm Mộ xuất hiện một lốc xoáy, *huru* một tiếng cả người nàng đã bị hút vào.....

"Ân? Đây là nơi nào?"

Nàng nhìn thấy nơi mình đột nhiên xuất hiện, giống như vẫn ở trong rừng Cửu Phục, nhưng xung quanh một người cũng không có, một con thú cũng không nhìn thấy, yên tĩnh khá là đáng sợ.

Hơn nữa, đã là buổi tối.

"Hô! Lạnh quá." Nàng xoa xoa cánh tay, vừa đi bộ ở trong rừng vừa nghĩ: *Cũng không biết Quan Tập Lãm góc ngách có còn chờ nơi đó hay không?*

Sau khi đi được một đoạn đường, chợt nghe thấy có thanh âm đánh nhau.

Đánh nhau?

Trong mắt nàng xẹt qua tia kinh ngạc, lập tức giấu đi hơi thở lặng yên đi theo thanh âm kia.

Khi đến sau một cây đại thụ, ló đầu ra thăm dò phía trước, lúc nhìn đến một hình bóng quen thuộc thì không khỏi chớp chớp mắt kinh ngạc.

Đại thúc? Cư nhiên lại là hấn?

Bao gồm hai lần trước, lần này tái ngộ, chính là lần gặp thứ ba a! Nàng và hấn quả nhiên là có duyên, ngăn ngùn mấy ngày mà đã gặp ba lần rồi.

Bất quá, vì sao cảm thấy hấn có chút không thích hợp?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hàn Độc Ngàn Năm!

Nàng ở sau thân cây nhìn, ngạc nhiên phát hiện hấn cầm một thanh trường kiếm mở rộng giữa ba ngón tay, kiếm phong sắc bén sát khí bốn phía, cả người tràn ngập một cỗ hơi thở mất thường có thể thấy được, đó không phải là huyền khí, mà là linh khí.

Không hề nghi ngờ, hấn là một người người tu tiên!

Chẳng qua, hiện tại hấn rõ ràng có chút không thích hợp, tuy rằng hấn đang cố gắng hết sức chịu đựng, nhưng một tảng tinh thể trắng trắng như sương đang ngưng kết ở râu và lồng mày hấn, không phải là băng sương thì là cái gì?

Băng sương? Vì sao thân thể hấn đột nhiên lại hình thành băng sương?

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cuối cùng ngực của một hắc y nhân bị trường kiếm lạnh lẽo đâm vào, hắc y nhân nửa quỳ xuống, trong miệng tràn ra máu tươi, hai mắt gắt gao nhìn hán chăm chăm, há miệng thờ dốc muốn nói gì đó lại nói không nên lời, cuối cùng, không còn một hơi liền ngã gục xuống.

Lúc này thân thể Lăng Mặc Hàn khẽ run, tựa hồ như bị đông lạnh, hán cứ lảng lảng đứng ở nơi đó, phảng phất như một tác phẩm được điêu khắc bằng băng, băng hàn tản ra tràn ngập cả người giống như hàn băng ngàn năm, đến nỗi nàng đang tránh ở nơi này xa hơn mười mét mà vẫn có thể cảm giác được lạnh băng kia.

"Phanh!"

Cả người hán thẳng tắp ngã xuống, thân thể trên mặt đất run rẩy, dần dần cuộn tròn như quả bóng, không chỉ có như thế, băng sương trên mặt hán tựa hồ càng ngày càng dày.

Thấy tình huống không đúng, nàng vội vàng chạy qua.

"Đại thúc? Đại thúc ngươi làm sao vậy?" Nàng đi đến bên người hán ngồi xuống, đang muốn nâng hán dậy, nhưng vừa mới đụng tới hán lại cảm giác được băng hàn lạnh thấu xương.

"Tê! Lạnh quá!"

Theo bản năng rút tay về, có chút kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm, *sao lại lạnh như vậy? Nếu cứ tiếp tục như thế hán chẳng phải sẽ bị đông chết hay sao?* Chỉ nhìn nàng một cái, hán lần thứ hai khép lại đôi mắt, môi đều đã dần dần biến thành màu tím.

Thấy tình huống của hán không ổn, nàng cắn chặt răng, lúc này mới cố nén băng lạnh thấu xương bắt mạch trên tay hán, kết quả không tránh khỏi cả kinh.

"Đây là..... hàn độc ngàn năm?" Nàng ngạc nhiên mở to hai mắt, có chút không thể tin nổi.

Trong mạch hán có một luồng khí lạnh đang len lỏi, đúng là luồng khí kia rất vô cùng lạnh đang len lỏi ở trong thân thể hán mới khiến hán trở nên như vậy, hơn nữa, luồng khí vô cùng lạnh rõ ràng chính là hàn độc, cũng không phải là hàn độc bình thường, mà là hàn độc ngàn năm!

Chợt nghe có tiếng động ầm trong bóng đêm cùng với sát khí hướng bên này mà đến, nghe động tĩnh đoán chừng ít nhất tầm 20-30 người.

Ánh mắt nàng rung mình, trong lòng tính toán, thấy chung quanh cũng không có nơi để trốn, vì thế, rút huyền khí vào ngón tay điểm vào huyệt ngù của hán, ngay sau đó, thần niệm vừa động, đem hán cùng nhau vào trong không gian của nàng.

Ngay khi hai người biến mất, 30 hắc y nhân cầm kiếm vây ở xung quanh, một người cầm đầu sau khi thấy hơn 10 hắc y nhân đã chết nằm trên mặt đất thì nhũn mày lại, giọng nói âm trầm mang theo lệ khí.

"Vừa mới còn hơi thở ở chỗ này, hàn độc của hán đã phát tác, nhất định không đi xa được! Tim!"

"Rồi!" Hắc y nhân đồng thanh đáp lời, chia thành nhiều nhóm lao đi các hướng xung quanh.

Mà lúc này, không gian trung, tiểu phượng hỏa đang nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Phượng Cửu, không nghĩ tới nàng cư nhiên lại đem một nam nhân cả người tản ra hàn khí lạnh thấu xương tiến vào như vậy.

Lúc này Phượng Cửu căn bản không có thời gian để ý tới hán, mà vội vàng dùng huyền khí bảo vệ tâm mạch Lăng Mặc Hàn, nếu ngay cả tâm mạch cũng bị đông lạnh, vậy thì hán cách cái chết cũng không xa.

Tiểu phượng hỏa hai tay ôm ngực liếc nhìn nam nhân xa lạ đột nhiên tiến vào địa bàn của hán, giọng nói non nớt mang theo ghen ghét lạnh nhạt nói: "Đó là hàn độc, là khí lạnh nhất thiên hạ, một chút huyền khí của ngươi không bảo vệ được tâm mạch hán, hán a, chết chắc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tách Biệt Từ Đây!

Lúc này trên mặt Phượng Cửu không có lộ ra khí sắc lười biếng của ngày thường, một tay nàng để ở trên ngực hán, trong mắt mang theo sự nghiêm túc, giọng điệu kiên định: "Hán đã từng giúp ta, ta không thể để hán chết."

Tiểu phượng hỏa bị thần sắc trên mặt nàng nhiếp trụ, chỉ nhỏ giọng hỏi: "Ngươi muốn cứu hán như thế nào? Hàn độc ngàn năm ngay cả bản tôn cũng không có biện pháp giúp đỡ."

"Không, người giúp được." Phụng Cửu chợt lộ ra một nụ cười có thâm ý với hắn.

Nghe vậy, tiểu phụng hỏa chớp chớp mắt, có chút tò mò, khi đang muốn hỏi nàng có ý tứ gì? Đã thấy nàng cời quần áo của nam nhân kia, lộ ra một lớp sương trắng trên ngực, rót huyền lực vào đôi tay và ấn ở huyệt vị trên người hắn ta.

"Lại đây." Nàng chợt ngừng tay, nhìn về phía tiểu phụng hỏa.

"A? Làm gì?" Tuy khó hiểu, nhưng tiểu phụng hỏa vẫn đứng lên đi qua, đến bên người nàng.

Phụng Cửu nhìn hắn lộ ra tươi cười cực kỳ ôn nhu, hắn nhìn thấy liền nổi lên một thân da gà, nhưng tại một khắc sau, hắn phát ra một tiếng hét thảm.

"A! Tay bản tôn! Tay bản tôn đang chảy máu..... người, người nữ nhân này, người rốt cuộc đang làm gì!"

Hắn phản nộ nhìn nàng, trong lòng rất là ủy khuất.

"Mượn ít máu của người dùng dùng, chỉ là một vết thương nhỏ, sẽ không mất quá nhiều máu." Nàng lôi kéo tay nhỏ của hắn vào bên môi Lăng Mặc Hàn, đem máu tươi đang chảy ra từ ngón tay vào trong miệng hắn.

Máu tươi của phụng hoàng lửa vừa vào miệng, Hàn khí trên người hắn dần dần tan đi, phảng phất như bị áp xuống, một dòng khí nóng lan trong thân thể, làm ấm lên thân thể đang cứng đờ của hắn, thân thể vốn đang cuộn tròn như quả bóng cũng dần thẳng lại.

"Máu của bản tôn hữu dụng vậy sao?" Lúc này hắn mới biết được ý tứ lúc trước nàng nói nguyên lai là như vậy.

Nhìn thấy thân thể hắn cuối cùng đã ấm lên, Phụng Cửu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, giải thích: "Người là hỏa phụng thượng cổ, máu phụng hoàng lửa là nóng nhất, tự nhiên có thể áp chế hàn độc trong thân thể hắn." Trong lúc đang nói, sờ sờ đầu nhỏ của hắn, cười nói: "Đa tạ người, đã giúp ta trả lại một ân tình của hắn."

"Hừ!" Tiểu phụng hỏa có chút hờn giận quay mặt đi, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ vì những lời nàng nói.

"Người tính định đem hắn đặt ở nơi này bao lâu? Nếu như hắn tỉnh lại thì làm sao bây giờ?"

"Bên ngoài đang có người đuổi giết hắn, chờ thêm một lát nữa những người đó đi xa ta sẽ dẫn hắn ra ngoài, hàn khí của hắn đã bị ép xuống, hắn là rất nhanh sẽ tỉnh lại, dựa vào năng lực của hắn thì chỉ cần tỉnh lại chắc sẽ không có việc gì."

Nghe vậy, tiểu phụng hỏa lúc này mới không nói nữa.

Mà Phụng Cửu cũng làm như những lời nàng nói, qua nửa canh giờ liền đem hắn cùng nhau ra ngoài, đặt ở trên cỏ.

"Đại thúc, cũng coi như ta đã cứu người một mạng, ta còn có việc, chúng ta tách biệt từ đây." Thấy lông mi của hắn khẽ nhúc nhích, biết hắn đã tỉnh lại, lập tức vận dụng bước đi quý dị hướng phía trong rừng lao đi.....

Không lâu sau khi nàng rời đi, Lăng Mặc Hàn cũng tỉnh táo lại, trong đầu mơ hồ còn quanh quẩn giọng nói lúc nãy của tiểu khát cái.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn thân thể chính mình khôi phục như lúc ban đầu, cảm giác hàn khí đã bị đè ép xuống, trong lòng khiếp sợ, nhìn thoáng qua xung quanh, nhưng đã không thấy thân ảnh tiểu ăn mày.....

Đối với Phụng Cửu, nàng còn đang lo lắng cho Quan Tập Lâm đại ngọc đang chờ nàng ở nơi đó, vì thế đã chạy suốt đêm để tới nơi ấy. Khi ánh nắng đã vượt qua đường chân trời, nàng rốt cuộc đã đến cây cô thụ kia, nhìn thấy nơi đó đã không còn thân ảnh của hắn, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Xem ra là đã đi rồi, cũng tốt, ta đỡ phải luôn lo lắng hắn còn ngây ngốc chờ ở chỗ này."

Nhưng, vừa mới nói xong, liền nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng rống quen thuộc, cùng với tiếng rống giận của mãnh thú.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Dùng Mạng Bảo Vệ Nhau!

Khi nghe thấy thanh âm kia, sắc mặt nàng khẽ biến, lập tức lách mình lao về phương hướng kia, nhưng, khi đến nơi đó, nhìn đến một màn kia, nàng lại ngo ngẩn.

Nàng chỉ nhìn một thấy nam tử cả người đầy máu đang dùng tay không đánh nhau với một mãnh hổ, quần áo trên người đã bị hổ cào xé rách, nhìn thấy từng vết cào mà ghê người.....

Mà xung quanh, còn có hơn mười thi thể xối xám.....

Ngay khi nàng còn đang chấn động bởi hấn chỉ dùng sức của một người mà giết hơn mười xối xám lại đang chiến đấu cùng với mãnh hổ, đã thấy hấn nắm tay thành nắm đấm, một cổ hơi thở Huyền Lực tràn ngập ở nắm tay hấn, *phịch* một đòn nghiêm trọng đánh bay mãnh hổ mấy trăm cân ra ngoài.

"Ngao!"

Mãnh hổ kêu thảm thiết một tiếng, té mạnh trên mặt đất rồi lăn vài vòng, thậm chí, còn có thể nghe thấy thanh âm răng rắc khi đầu hổ bị đánh.

"Tiểu đệ!"

Quan Tập Lãm quay đầu lại kêu một tiếng vui mừng, vuốt tay vuốt máu trên mặt và lau vệt lên quần áo của mình trước khi kích động chạy tới: "Tiểu đệ, ta cho rằng ngươi đã xảy ra chuyện..... cẩn thận!"

Hấn còn chưa nói xong thì sắc mặt đã biến đổi, kinh hô một tiếng đồng thời cả người hấn nhào tới, dùng sức vươt đôi tay của hấn đẩy nàng ra.

Tốc độ cực nhanh, làm Phượng Cửu vốn đã phát hiện ra phía sau có nguy hiểm, quay đầu lại còn chưa kịp né tránh đã bị hấn đẩy ngã trên mặt đất.

"Rống!"

"Tê a!"

Một tiếng rống giận của mãnh hổ, cùng với tiếng kêu thảm thiết của Quan Tập Lãm vang lên: "Tiểu đệ, mau, chạy mau....."

Biến cố xảy ra đột ngột làm cả người Phượng Cửu đều ngốc, nhìn nửa bả vai của Quan Tập Lãm bị mãnh hổ cắn máu tươi đầm đìa, hai mắt nàng đỏ bừng, đột nhiên rút ra chủy thủ và nhảy vọt qua.

"Sức sinh đáng chết!"Nhào lên trước và nắm lấy da lông mãnh hổ, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào phần cổ nó.

"Ngao!"

Mãnh hổ ăn đau kêu thảm thiết một tiếng, nhưng người hấn cũng bị hổ kéo đi cùng, không chịu buông con mồi đang ngậm trong miệng ra. Khi Phượng Cửu lần thứ hai dùng chủy thủ mạnh mẽ mà tàn nhẫn đâm vào đỉnh đầu nó, mãnh hổ mới *bùm* một tiếng lăn trên mặt đất, hơi thở thoi thóp và co giật lần cuối.

"Quan Tập Lãm? Quan Tập Lãm ngươi thế nào rồi?" Chân tay nàng có chút hoảng loạn banh miệng mãnh hổ và kéo hấn ra, nhìn máu tươi xối xả chảy ra từ bả vai hấn, cùng với cánh tay phải không có lực rũ xuống, tim, khẽ run lên.

Bị thương như vậy..... tay hấn.....

"Tiểu... tiểu đệ... người... người có không được chịu... người bị thương?" Hấn lo lắng hỏi, giọng nói có chút mong manh.

Nghe được lời hấn nói, trái tim nàng thắt chặt, trong lòng tràn ngập nỗi đau, hốc mắt nóng lên, chỉ có thể vừa lấy thuốc cầm máu rắc lên miệng vết thương của hấn, vừa nằng to: "Ngươi ngại vì đã sống quá lâu sao? Ai muốn ngươi cứu ta? Ta cần bản là có thể tránh đi, ngươi đẩy ta làm gì?"

Chưa từng có người không muốn sống mà che chắn trước mặt nàng như vậy, nhưng hấn, kẻ đại ngu đàn này lại cố tình làm như vậy.

Thật là ngu ngốc! Đủ ngu ngốc.

Nhưng lần đầu tiên, trái tim lạnh lùng như băng sương của nàng đã bị lay động một góc, một loại tình cảm xa lạ khiến lòng nàng nổi lên từng trận chua xót, hốc mắt nóng lên phảng phất như tràn ra một tầng hơi nước, khiến nàng nhìn không rõ khuôn mặt hấn lắm.

"Xin... xin lỗi... ta... ta quýnh lên nên... nên quên mất."

Hấn rút ra một nụ cười chân thành mà nghiêm túc. Chỉ là vết thương trên người quá mức nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt quá mức, hơn nữa một người đầy máu, cả người thoát nhìn có thể sẽ chế đi bất cứ lúc nào.

"Tiểu... tiểu đệ... người đừng khóc... ta... ta không có việc gì... ta... ta chỉ hơi mệt... muốn... muốn ngủ một hồi....."

Giọng nói của hấn dần dần suy yếu, cả người mất đi tri giác, bất tỉnh ngất đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Rời Khỏi Cửu Phục Lâm!

Những tia nắng mặt trời ấm áp rơi xuống ở trong rừng, chiếu trên mặt Quan Tập Lâm dưới tàng cây, lông mày hắn hơi nhíu lại, ngón tay trái cũng khẽ nhích động, một lát sau, hắn chậm rãi mở mắt, có chút mờ mịt nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu nghiêng xuống trên đỉnh đầu.

"Tỉnh?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, làm Quan Tập Lâm hơi ngẩn ra: "Tiểu đệ?" Muốn ngồi dậy, nhưng lại động đến miệng vết thương trên người, đau khiến hắn hít hà một hơi.

"Trên người ngươi còn có thương tích, không cần lộn xộn."

Phượng Cửu dè dặt lại, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, hỏi: "Ngươi thậm chí ngay cả tên ta gọi là gì cũng không biết, vì sao phải lấy tính mạng mình bảo vệ ta như vậy?"

"Tiểu... tiểu đệ... ngươi... ngươi tức giận?" Hắn có chút thấp thòm nhìn "hắn".

"Trả lời ta."

Thấy biểu tình nghiêm túc của "hắn", hắn đành phải nói: "Ta lớn hơn ngươi, hơn nữa ngươi là tiểu đệ ta, nếu như có nguy hiểm ta đương nhiên phải che chở ngươi."

Phượng Cửu gạt mình, không nghĩ tới chỉ là một lý do đơn giản như vậy.

"Tiểu đệ....."

"Ta là Phượng Cửu." Nàng đột nhiên mở miệng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt choáng váng của hắn: "Hơn nữa, ta là nữ."

"A? Nữ... nữ... nữ?"

Lần này hắn cả kinh, nói chuyện đều lắp bắp. Bởi vì "hắn" nhìn như thế nào cũng đều không giống một nữ nhân, làm gì có nữ nhân nào giống như "hắn" dám một mình một người đối phó với một đám sói?

Hơn nữa, hắn vẫn luôn cho rằng "hắn" là "hắn", căn bản không nghĩ tới "hắn" cư nhiên là "nàng".

Nhìn hắn ngốc nghếch, ánh mắt nàng hơi lóe, nói: "Gân xương bả vai tay phải ngươi bị súc sinh kia cắn đứt."

"Nga." Hắn nhìn nàng một cái, lên tiếng.

"Ý ta là, tay phải ngươi đã bị phế."

Lúc này, hắn hơi dừng một chút, đôi mắt hạ xuống: "Àn."

"Hỏi hận sao?"

Nghe vậy, Quan Tập Lâm nhìn về phía nàng, lắc lắc đầu nói: "Không hỏi hận, nếu như ta không chán, nếu như ngươi bị cắn thế này có khả năng ngươi sẽ không sống nổi, ta là nam nhân, hơn nữa lớn lên cường tráng, chỉ phê đi một cánh tay mà thôi, không có việc gì, tay phải không thể cầm kiếm, về sau ta sẽ luyện tay trái."

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngẩn ra thật lâu, nửa ngày mới lộ ra một nụ cười nói: "Quả nhiên là ngốc tử."

"Tiểu đệ, không phải, Tiểu Cửu, ta không ngốc, ta chỉ là tương đối thành thật." Hắn lui miệng hắc hắc cười, hẳn nhiên không vì tay phải bị phế mà suy sút.

"Người thành thật sẽ nói chính mình thành thật sao?" Nàng nhướn mi liếc hắn, trong lòng âm thầm quyết định, nhất định phải chữa khỏi tay phải của hắn.

"Tiểu Cửu, ngươi đi hái thuốc gặp phải nguy hiểm sao? Sao lại đi lâu như vậy?"

Nghĩ đến hắn ở nơi đó đợi một ngày một đêm cũng không thấy nàng trở về, còn tưởng rằng nàng lại gặp phải mãnh thú, muốn chạy đi tìm nàng, không ngờ bị xói cùng hổ công vậy.

"Xảy ra chút ít ngoài ý muốn, bị hai gấu đen đuổi chạy khắp rừng, ngươi đói bụng sao? Ta sẽ đi vùng phụ cận săn một ít thịt rừng tới nướng"

Nàng nói qua hai ba câu, cũng không tính toán nhiều lời đối với những sự tình nàng đã gặp phải trong một ngày một đêm này.

"Đói bụng, nhưng ngươi đừng đi quá xa." Hắn có chút lo lắng nói.

"Đã biết." Nàng cười cười, đứng dậy hướng xung quanh đi đến.

.....

Vài ngày sau trong rừng Cửu Phục.

Trong khoảng thời gian ở chung khiến hai người càng thêm thân cận, khi biết Phụng Cửu luôn chỉ có một người, Quan Tập Lãm lập tức muốn nhận nàng làm muội muội.

Phụng Cửu không lay chuyển được hắn và cảm thấy nhận hắn làm ca ca cũng không tồi, vì thế, hai người làm lễ kết bái đơn giản, xác nhận quan hệ huynh muội khác họ.

"Tiểu Cửu, chúng ta đến trấn Thạch Lâm đi!" Sau khi máu ứ sau đầu tan đi, ký ức của hắn cũng khôi phục lại, chỉ là, hắn cũng không muốn về nhà

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nữ Nhân Trong Trang Phục Kinh Diễm!

"Ân, có thể, dù sao hãy rời khỏi nơi này trước rồi nói." Hiện tại đối với nàng mà nói, đi đâu trước cũng đều giống nhau.

Vì thế, nói đi là đi, hai người ra liền hướng phương hướng trấn Thạch Lâm mà đi.

.....

Hai ngày sau, trấn Thạch Lâm.

Quần áo trên người Quan Tập Lãm đã rách nát còn mang theo vết máu, vốn là trắng sạch đã biến thành từng khối từng khối đen ngòm, hơn nữa cánh tay vạm vỡ, thoát nhìn thật đúng là không khác gì người rừng.

Ngay cả bạch y trên người Phụng Cửu cũng đã biến thành màu xám, trên mặt lại được bôi nước thuốc, thoát nhìn cả người dơ bẩn, thật đúng là so với ăn mày không có khác biệt gì.

Hai người cứ như vậy đi vào trấn Thạch Lâm, tự nhiên đón nhận không ít ánh mắt khinh thị cùng chán ghét, ngay cả những người khi đi ngang qua bọn đều tận lực tránh xa chút, phòng ngừa bị bọn họ đụng vào.

"Không khí trong trấn thật là khác biệt a!" Phụng Cửu hít một hơi thật sâu, liền nghĩ đến các mùi hương của đủ loại thức ăn tràn ngập trong không khí.

"Tiểu Cửu, chúng ta hãy đổi một thân quần áo trước rồi lại nói, bằng không các khách điểm đều sẽ không cho chúng ta đi vào." Quan Tập Lãm vừa kéo quần áo rách nát trên người vừa nói.

"Ân, vậy tìm xem gần đây có tiệm quần áo nào không." Nàng vừa nói vừa nhìn nhìn xung quanh, ánh mắt chợt dừng lại một chỗ, lôi kéo Quan Tập Lãm hướng bên kia đi đến: "Ồ bên kia, nơi đó có một cái."

"Chờ đã." Hắn vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Cửu, chúng ta có tiền sao? Không có tiền mua quần áo như thế nào?"

Nghe vậy, trán nàng xẹt qua vài đạo hắc tuyến: "Sao lại không có tiền? Yên tâm, ta có." Đang nói, giờ giờ túi bên hông: "Đi thôi! Đừng nói một bộ, mười bộ cũng không có vấn đề gì."

Sau khi nghe nàng nói có tiền, Quan Tập Lãm nhếch miệng nở nụ cười, hai người lúc này mới cùng nhau đi đến tiệm quần áo.

"Ca, người mặc cái này đi! Cái này rất hợp với người." Nàng cầm lấy một bộ quần áo màu đen, kết cấu cũng không tệ lắm, để hắn đi thử.

"Được, vậy lấy cái này."

Hắn hoàn toàn không có ý kiến, nhận lấy quần áo đi vào bên trong, không lâu sau, thay xong thì đi ra, thấy nàng đang chọn nam trang, liền nói: "Tiểu Cửu, người chọn nam trang để làm gì? Chúng ta hiện tại đều đã trở lại trấn, người đừng mặc nam trang nữa, mặc váy, nữ hài tử nên mặc váy mới đẹp."

Bởi vì khi hắn ở gia tộc, những nữ hài tử đều rất thích mặc váy, một khi đi mua lại còn mua một lúc hơn mười bộ, cho nên hắn nghĩ, muội muội hắn cũng nên mặc váy, không nên lúc nào cũng giống như một tiểu khát cái.

"Nam trang thuận tiện."

Nàng nói, đang định đưa ra vài bộ nam trang đã chọn cho chương quây, thì thấy hán kéo nàng đến bên phía y phục của nữ, sau đó gọi chương quây: "Người tới, giúp ta đem cái này cái này còn có những bộ kia đều lấy hết cho muội muội ta."

Thấy vậy, Phụng Cửu có chút dở khóc dở cười, bất quá ngẫm nghĩ lại cũng thấy không sao, hiện tại đang ở trên trần, không cần ăn mặc giống như khát cái, vậy nàng đổi qua nữ trang thì như thế nào?

"Đem mấy bộ màu đỏ lấy cho ta đi!" Nàng nói với chương quây một bên.

"Được được được." Chương quây vẫn không nhận ra rằng tiểu khát cái cư nhiên là một vị cô nương, bất quá vẫn vội vàng lấy mấy bộ váy áo màu đỏ đưa qua.

"Có khăn che mặt không? Lại cho ta mấy cái khăn che mặt màu đỏ." Nàng vừa nói, vừa chọn thêm mấy bộ cho Quan Tập Lâm, lúc này mới lấy bạc ra: "Tĩnh tiền."

"Tiểu Cửu, ngươi không thay sao?"

Nàng cười cười, nói: "Người đã thay quần áo mới là tốt rồi, ta cũng không rách nát lắm mà chỉ hơi bẩn thôi, đợi lát nữa trước tìm khách điểm tắm rửa xong rồi thay, bằng không mặc bộ đồ mới vào sẽ cảm thấy không thoải mái."

"Àn, điều này cũng đúng." Hán gật gật đầu, lúc này mới cùng nàng tìm một khách điểm gần đó.

"Tiểu Cửu, ngươi đi vào tắm gội trước, ca trông cửa giúp người." Bên ngoài phòng khách, Quan Tập Lâm bước lên một bước định đứng làm thần giữ cửa. Nhìn thấy tư thế của hán, Phụng Cửu nhin không được cười lên một tiếng: "Không cần, nơi này là khách điểm, ta chỉ cần đóng cửa phòng lại là được không cần ngươi giúp ta trông cửa, ngươi cũng đi tắm đi! Bụng ta chính là đang đói đây! Chờ lát nữa chúng ta đi ra ngoài tìm đồ ăn." Đang nói, đẩy hán qua gian phòng cách vách.

Nghe nàng nói dói, Quan Tập Lâm đành phải thỏa hiệp: "Được rồi, ngươi nhớ rõ phải đóng cửa lại, ta tắm xong sẽ tới nơi này chờ ngươi."

"Àn." Nàng lên tiếng, lúc này mới xoay người vào trong phòng, đóng cửa phòng lại đi vào phòng bên đã được chuẩn bị nước.

Có lẽ là lần đầu tiên đảm nhận vai trò huynh trưởng, Quan Tập Lâm đã trông chừng Phụng Cửu tương đối khắt trương, đặc biệt sau khi biết nàng là nữ, càng thêm cẩn thận. Sau khi vội vàng tắm rửa rồi mặc quần áo xong hán liền ra khỏi phòng, đi đến bên ngoài cửa gian phòng cách vách trông chừng, khiến cho không ít khách vắng lại trú ngụ nơi đây dùng ánh mắt quái dị đánh giá hán.

Thời gian Phụng Cửu tắm gội cũng không ngắn, ước chừng nửa canh giờ (1h) cửa phòng mới được mở ra từ bên trong.

Khi Quan Tập Lâm đang canh giữ cửa nghe được tiếng mở cửa phía sau liền nhanh chóng xoay người nhìn lại, hai mắt không tránh khỏi mở ra thật lớn, trong mắt kinh diễm cũng không thể tin nổi hiện lên trên mặt.

"Tiểu, Tiểu Cửu?"

"Àn." Phụng Cửu lên tiếng, dưới khăn che mặt màu đỏ nàng khẽ nhếch khóe môi, hiện lên một nụ cười.

Tuy rằng dung nhan đã bị hủy, nhưng, dáng người nàng vẫn rất hấp dẫn, những đường cong dài và mảnh dẻ rất xứng với một bộ váy áo màu đỏ đường hoàng, giống như ánh mặt trời rạng rỡ, đẹp đến nỗi khiến người không dám nhìn thẳng.

Khăn che mặt màu đỏ che khuất dung nhan càng khiến nàng tăng thêm một tầng thần bí, làm cả người nàng tản ra một loại cảm giác thần bí, dẫn tới nhân tâm đều khao khát được đánh cắp vẻ đẹp tiềm ẩn phía dưới, nhưng lại không cách nào nhìn thấy dung nhan dưới lớp khăn che mặt.

Một bộ *hồng y** mặc ở trên người nàng, quyến rũ mê hoặc, nhưng cũng tùy ý đường hoàng, đặc biệt là trên người nàng tản ra một loại hơi thở lạnh lùng ngạo mạn như hồng mai trong tuyết, không giống như nữ tử khuê các yếu đuối nhu nhược, ngược lại là một loại hơi thở tôn quý của vị thượng giả vốn đã có sẵn từ khi sinh ra.

**Một bộ hồng y (一袭红衣): Hồng trong đó hồng (红) tùy trong văn cảnh nó sẽ có nghĩa là màu đỏ hoặc màu hồng; 衣: y nghĩa là y phục.*

Nhìn mỹ nhân hồng y trước mặt, Quan Tập Lâm ngốc nửa ngày đều nói không nên lời, hán chỉ cảm thấy tiểu muội của hán đẹp đến không thể tưởng tượng.....

Nhìn thấy mái tóc nhu thuận ở sau người nàng, chỉ dùng một dải lụa hồng lỏng lẻo buộc lên, vài sợi tóc buông xuống gương mặt, càng làm tăng thêm quyến rũ mê hoặc của nàng, lúc này lộ ở bên ngoài khăn che mặt màu đỏ là một đôi mắt mang ý cười, ánh mắt phát ra sự tự tin cao ngạo.....

Nàng như vậy, thật sự làm hán rất khó nghĩ đến tiểu ăn mày đơn thân đơn lập là cùng một người.

"Tiểu Cửu, ngươi rất đẹp, tiên nữ cũng không đẹp như ngươi, hắc hắc hắc....."

Hán cười khúc khích, nghĩ đến mỹ nữ lớn lên như vậy chính là muội muội hán, trong lòng hán tức khắc tràn lên một cảm giác kiêu ngạo không gì sánh kịp.

"Đi thôi!" Nàng cười khê, thay qua nữ trang khiến tâm tình nàng cũng cảm thấy không tồi, cất bước đi xuống dưới lầu.

"Nga, được được."

Hắn vội đáp lời đuối kịp, giống như nghĩ đến điều gì lập tức nhìn lại xung quanh, quả nhiên, thấy các nam nhân trên lầu dưới lầu đều đang kinh diễm nhìn chăm chăm muội muội hắn.

Thấy vậy, kiều ngạo trong lòng hắn lại càng tăng, đồng thời cũng thâm hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Tiểu Cửu xóa đi vết sẹo trên mặt.

Thẳng đến khi hai người rời khỏi khách điểm, khách nhân trong điểm mới phục hồi lại tinh thần.

"Đẹp quá..... cô nương kia là người nào? Trong trấn chúng ta khi nào thì có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy?"

Mà trong tửu lầu đối diện với khách điểm, Mộ Dung Dật Hiền đứng sát cửa sổ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ kia thì trong mắt xẹt qua tia nghi hoặc.

Vì sao, tấm lưng kia lại quen thuộc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người Kia Là Ai?

Bởi vì nghi hoặc trong lòng, hắn bước xuống dưới lầu, tìm thân ảnh màu đỏ.....

Mặt khác, hai người Phụng Cửu cùng Quan Tập Lãm tìm một tửu lầu, sau đó đặt một gian phòng, gọi lên hàng tá đồ ăn cùng hai bầu rượu, sau khi đóng cửa lại liền ăn.

Phụng Cửu đem khăn che mặt đặt ở một bên vừa rót rượu, vừa nói: "Ca, chúng ta trụ ở chỗ này một thời gian đi! Đợi lát nữa tìm thuê một sân thanh tỉnh, thuận tiện hơn so với ở trong khách điểm."

"Được, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi tìm." Đối việc này, Quan Tập Lãm hoàn toàn không phản đối.

"Tiểu Cửu, ngươi đừng uống rượu, uống chén canh hầm trước." Hắn đưa cho nàng một chén canh, lại dùng muỗng múc một khối trứng chiên thịt giúp nàng: "Nếm thử xem ngon không."

"Ngươi ăn đi! Ta tự mình lấy được."

Khi đang nói, thấy hắn không quen dùng tay trái, chiếc đũa cũng cầm không tốt, nàng vừa đem mỗi loại đồ ăn đều gấp một ít vào trong chén của hắn, vừa nói: "Chờ thêm một thời gian nữa tu vi của ta tăng lên, sau đó tìm đủ được vật giúp ngươi chữa khỏi tay phải."

Nghe nói như thế, hắn có chút giật mình: "Còn có thể chữa khỏi sao?"

"Àn, chỉ là vật cần tìm không được tốt lắm." Nàng uống xong chén canh, lại gấp chút đồ ăn ăn: "Bất quá không thành vấn đề, ta có mười thành nắm chắc có thể khiến tay ngươi khôi phục giống như ban đầu vốn có."

Dựa vào y thuật của nàng, chỉ cần có đủ được vật, tất nhiên là không có gì nàng không trị được.

Đừng nói chỉ là chỗ gân bả vai bị cắn đứt, ngay cả toàn bộ một cánh tay hoàn toàn rách nát, nàng cũng có thể nhặt nó trở về.

Tuy rằng hắn không hối hận vì tay bị phế, nhưng nghe nàng nói có thể trị lành, trong lòng vẫn vui sướng vạn phần: "Tiểu Cửu, nếu như tay ta còn có thể trị được, ta đây về sau sẽ nỗ lực tu luyện, bảo hộ ngươi."

"Được."

Nàng gật đầu cười. Biết thực lực của hắn không thấp, dựa vào chính hắn một người có thể đối phó với một đám sói cùng mãnh hổ, có thể nghĩ được lực lượng của hắn bạo phát khi ở trong tuyệt cảnh có bao nhiêu cường đại.

Nàng cũng tin tưởng, tương lai hắn nhất định sẽ càng thêm cường đại!

Dưới lầu, Mộ Dung Dật Hiền đang ngồi uống rượu ở một cái bàn trong tầng đầu tiên, đôi mắt trầm tư hạ xuống.

Hắn không biết vì sao mình lại đi theo tới đây, cũng không biết vì sao mình lại nghĩ nữ tử áo đỏ kia chính là Thanh Ca? Nhưng lúc trước ở trên lầu nhìn thoáng qua, tấm lưng kia thật sự rất giống.

Nhưng hần một đường đi theo, lúc này lại có chút không chắc chắn, bởi vì khí chất hai người không giống nhau.

Thanh Ca rất dịu dàng mềm mại, mà nữ tử áo đỏ lại quyền rũ hoang dã, một bộ hồng y mặc ở trên người nàng loá mắt như vậy, tuy rằng Thanh Ca của hần cũng rất xuất sắc, nhưng, cũng không giống một người như thế, hơn nữa, nàng cũng không mặc hồng y.

Hần vì sao lại hoài nghi Thanh Ca đã trở về kia là người khác giả mạo? Nhất cử nhất động, mỗi một nụ cười mỗi một cái cau mày đều rất quen thuộc, rõ ràng chính là nàng a!

Nhưng, trong lòng lại có một thanh âm nghi ngờ, khiến hần không thể không hoài nghi.

Thật lâu sau, cửa phòng trên lầu mở ra, khi thân ảnh màu đỏ lại xuất hiện lần nữa, từng đôi ánh mắt của thực khách ở lầu trên lầu dưới đều kinh diễm theo sát nàng, khi nàng đi lại làm khăn che mặt hơi nhẹ phẩy lên, bọn họ hận không thể thổi tới một trận gió to đem khăn che mặt thổi xốc hần lên.

Mộ Dung Dật Hiền ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy nữ tử áo đỏ khí chất cực kỳ xuất chúng chậm rãi đi xuống dưới, mỗi một bước đi của nàng đều lộ ra thông dong cùng ưu nhã. Hồng y như lửa, giống như mặt trời rực rỡ, nhưng cổ tinh trên người nàng lại tản ra một cỗ hơi thở lạnh nhạt khiến người sống sờ sờ tới gần, giờ tay nhắc chân, hơi thở thượng vị giả tôn quý tự nhiên cứ như vậy mà phát ra.

Nhận thấy một đôi ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, Phụng Cửu theo bản năng ngược mắt nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt không người có thể hiểu.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Quay Đầu Mỉm Cười!

Khi nhìn đến Mộ Dung Dật Hiền, Phụng Cửu có chút ngoài mong đợi, không nghĩ rằng sẽ gặp lại hần ở chỗ này.

Kỳ thật lúc trước nàng cũng phát hiện ra có người đi theo phía sau bọn họ, chỉ là không cảm giác được ác ý, bởi vậy cũng không thêm đề ý tới, nghĩ lại, người theo đuôi chắc hẳn là hần.

Nhưng, không phải hần luôn bồi bên người Phụng Thanh Ca giả hay sao? Như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Còn có đáy mắt tìm tòi nghiên cứu của hần là có ý tứ gì?

Dưới khăn che mặt, nàng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nhẹ nhàng thu hồi ánh mắt, cất bước đi ra ngoài, chỉ là, chưa đi được vài bước, người nguyên bản đang ngồi lại chắn trước mặt nàng.

Nàng không nói chuyện, chỉ ngược mắt nhìn về phía hần.

Mộ Dung Dật Hiền cũng không mở miệng, hần cứ đứng trước mặt nàng lẳng lặng nhìn cặp mắt kia như vậy, tựa hồ muốn từ cặp mắt kia tìm thấy một tia quen thuộc của ngày xưa, nhưng, hần lại thất vọng.

Tuy rằng cặp mắt kia cực kỳ giống nàng, nhưng ánh mắt tùy ý hoang dã lại không thuộc về nàng.

Đôi mắt này đẹp như vậy, tương tự như của người trong lòng hần, nhưng, ánh mắt Thanh Ca của hần mang theo vẻ dịu dàng, mà đôi mắt trước mắt này lại dấu điểm sự sắc bén, hai loại hơi thở hoàn toàn khác nhau, làm hần trong lúc nhất thời không biết phân biệt như thế nào.

"Tiểu tử, ngươi đang làm gì vậy?"

Nhìn thấy có gì đó có vẻ không đúng, Quan Tập Lãm cất bước tiến lên, thân thể cường tráng lập tức chắn giữa hai người, ngăn cách hai người.

Mộ Dung Dật Hiền phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía nam tử dáng người cao lớn trước mặt, lộ ra nụ cười nho nhã: "Huynh đài, ta chỉ vì thấy vị cô nương này có chút giống một vị bằng hữu của ta, muốn qua chào nàng ấy."

Có lẽ vì quý khí trên người cùng với sự ôn tồn lễ độ của hần ta làm Quan Tập Lãm cảm thấy không giống người xấu, bởi vậy, hần hơi nghi hoặc, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau người.

"Cô nương, hoa đào trong am Hoa Đào nở vào tháng ba."

Hần lẳng lặng nhìn về phía nàng, ánh mắt ôn nhu phẳng phất như thể sẽ bị chết đuối chìm vào trong nước. Mà câu nói dường như vô nghĩa, cũng làm Quan Tập Lãm có chút bối rối không hiểu đầu đuôi, không biết có ý nghĩa gì.

Chỉ có trong lòng Phụng Cửu khẽ nhúc nhích, trong trí nhớ, có một mặt hoa âm áp như vậy.....

"Mộ Dung ca ca, nghe nói hoa đào trong am Hoa Đào là đẹp nhất, đỏ trắng đan xen tôn lên lẫn nhau, kéo dài vô tận khắp nơi trên núi, có phải là sự thật hay không?" Dưới cây hoa đào, thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ ngửa đầu, trong đôi mắt tràn đầy thâm tình nhìn nam tử bạch y bên người.

Trong mắt nam tử bạch y toàn là ôn nhu chìm ngời, hắn duỗi tay ôm thiếu nữ bên người, giọng nói nhẹ nhàng: "Àn, hoa đào trong am Hoa Đào vừa nhìn đã thấy vô tận, gió thổi qua, cánh hoa phấn hồng bay tán loạn như hoa vũ đầy trời, đợi đến tháng ba năm nay, hoa đào nở rộ, ta dẫn ngươi đi xem."

Đợi đến tháng ba năm nay, hoa đào nở rộ, ta dẫn ngươi đi xem.....

Đột nhiên đáy mắt hạ xuống của nàng xẹt qua một tia giật mình, trong lòng chợt có một loại cảm xúc chua xót cùng đau đớn. Nàng biết, đó là thâm tình quyền luyện của nguyên chủ đối với Mộ Dung Dật Hiến.

Người ở ngay trước mắt, lời nói phảng phất như mới vừa hôm qua, mà người kia cũng đã biến mất trong trời đất bao la.....

Trong lòng Mộ Dung Dật Hiến thất lại, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên đôi mắt hạ xuống của nàng, cố gắng tìm kiếm biểu tình khác thường của nàng.

"Hoa đào trong am Hoa Đào nở vào tháng ba, ta sẽ tự mang muối muối ta đi xem, không cần ngươi phải nhắc nhở?"

Không hiểu ý tứ của lời nói kia nhưng Quan Tập Lãm vẫn tức giận nói, vừa dắt tay Phượng Cửu đi nhanh ra ngoài, vừa dặn dò: "Muối muối, không cần lý luận với tên tiểu bạch kiêu đó, tên kia vừa nhìn đã biết là hoa hoa công tử, lại còn hoa đào nở tháng ba, ta nghĩ hắn là đang mơ tưởng nhiều đóa hoa người nở ra quanh hắn."

"Phụt!"

Nghe lời hắn nói, Phượng Cửu nhin không được cười ra tiếng, nàng ngoái đầu thoảng nhìn lại, đôi mắt mang ý cười tươi sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Không Gian Linh Phủ!

Mộ Dung Dật Hiến là người trong lòng của Phượng Thanh Ca, nhưng với Phượng Cửu nàng, lại chỉ là một người xa lạ.....

Những điều nàng muốn làm, nàng sẽ dựa vào chính mình. Bất kể người này được Phượng Thanh Ca tín nhiệm nhất, nàng cũng sẽ không đem tình huống trước mắt báo lại với hắn.

Cầu người, vĩnh viễn không bằng cầu mình.

Mà Mộ Dung Dật Hiến có chút giật mình nhìn thân ảnh hai người rời đi.

Muội muội?

Nam tử kia nói nàng là muội muội của hắn? Vậy nàng ấy không phải là Thanh Ca sao?

Tìm, bắt chợt như trống rỗng, có chút mất mát, cũng có chút may mắn, có lẽ, hết thảy chỉ là do hắn suy nghĩ quá nhiều.....

Rốt cuộc, hoài nghi của hắn thực sự không thể tưởng tượng được, *nếu như hoài nghi là sự thật, vậy chẳng phải là nói hiện tại Phượng Thanh Ca đã trở lại Phượng phủ là giả?* Cho dù trong lòng hắn có chút hoài nghi, cảm thấy không phải là nàng, *nhưng phụ thân cùng gia gia nàng chẳng lẽ còn nhận sai người?*

Có lẽ, hết thảy này thật sự chỉ là do hắn đa tâm mà thôi.

Bên kia, Quan Tập Lãm cùng Phượng Cửu đi quanh tìm chỗ nào có sân, cuối cùng nhìn trúng một sân tương đối yên tĩnh, vị trí tương đối hẻo lánh, nhưng quan trọng vẫn là thanh tĩnh, quang cảnh cũng không tồi.

Cùng ngày, hai người đặt mua một ít đồ vật cần dùng hằng ngày sau đó liền dọn vào ở.

Sau một tiếng trao đổi cùng Quan Tập Lãm, nàng đóng cửa tiến vào bệ quan tu luyện.....

Liên tiếp ba ngày, cửa phòng đều đóng chặt chưa từng được mở ra.

Trong khi thủ ở sân, Quan Tập Lãm qua ba ngày qua vẫn luôn luyện tập dùng kiếm tay trái.

Thiên phú của hắn cũng không tồi, sức bật cũng rất mạnh, từ lúc ban đầu tay trái vốn mới lạ không thành hình dạng gì đến bây giờ đã ra dáng ra hình, tuy không nhanh nhẹn như khi dùng tay phải, nhưng lực đạo cũng dần dần được vận dụng ra tới.

Trong phòng, Phượng Cửu khoanh chân ngồi trên giường, đôi tay đặt trên hai đầu gối, quanh thân tản ra một tầng màu đỏ đậm của huyền khí tràn ngập mà mắt thường có thể thấy. Huyền khí vận chuyển trên người nàng cực nhanh, hầu như có thể nói huyền khí đang tràn vào bên trong khí hải ẩn đường giữa đôi lông mày, tập trung lại thành một khối.

Những người mới bắt đầu tu luyện, đi vào giai đoạn võ giả, phải tu luyện mấy năm mới có khả năng đột phá tiến vào sơ kỳ (cấp độ ban đầu) của huyền cực cảnh.

Ví như bản thân Phượng Thanh Ca mà nói, thực lực vốn cũng chỉ là võ giả cấp hai, mà hiện giờ nàng bắt quá dùng thời gian ba ngày ngắn ngủn, khí hải đã có chút thành tựu, lại còn vững vàng tiến vào sơ kỳ của huyền cực cảnh, thực lực nhanh chóng vọt lên.

Phải biết rằng, võ giả huyền cực cảnh đã được coi là thành công và có chút thực lực. Giống như nam tử trung niên cấp bậc võ sư mà nàng từng gặp ở trong rừng Cửu Phúc, thực lực kia đã là tương đương với chủ nhà của một gia tộc.

Huống chi, bắt quá đối phương cũng chỉ là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh.

Ngày đó hắn là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh còn không phải là đối thủ của nàng, hiện giờ càng không cần phải nói khi nàng đã thành công tu luyện khí hải, còn tiến vào cấp 2 võ giả huyền cực cảnh.

Khi nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi mở to mắt, trong đầu, truyền đến thanh âm vui sướng của tiểu phượng hỏa.

"Nữ nhân ngọc, kết giới bên trong không gian đã bị bản tôn phá ra rồi, ngươi mau tiến vào nhìn xem!"

Trong mắt nàng xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức thần niệm vừa động, lác mình vào không gian. Vừa đi vào, không khỏi ngẩn ra.

"Đây là....."

"Thế nào? Ta đã nói thực lực của bản tôn rất là lợi hại đi? Lão nhân kia không phá vỡ nổi kết giới nhưng bản tôn đã phá được rồi."

Tiểu phượng hỏa mang vẻ mặt đắc ý nhìn nàng, lại nói: "Ngươi cũng không biết cái gì là vận khí nghịch thiên đi, ngay cả loại không gian thiên địa cực kỳ hiểm thấy này mà cũng tới tay ngươi, thời gian tu luyện một ngày ở bên trong này tương đương với thời gian tu luyện ba ngày ở bên ngoài."

Nghe vậy, nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi, bởi vì ngay khi nàng tiến vào đã phát hiện, sau khi kết giới kia bị phá vỡ, linh khí nơi này trở nên rất nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bao Kiếm Thất Tinh!

Nàng chậm rãi đi tới bên trong, nhìn thấy trời xanh mây trắng giống như một thế giới thu nhỏ, không gian trước khi chưa phá bỏ kết giới, mặc dù có thể nhìn thấy nó, nhưng không có cách nào để vượt qua, và thế giới trước mắt lại rất khác nhau.

Nhìn không gian linh phủ, tâm tình nàng không khỏi bay bổng, đây đúng thật là một bảo bối.

"Nhìn xem, nơi này còn có một hồ linh tuyến, ta xem qua, nước trong linh tuyến này bởi vì có không gian linh khí nuôi dưỡng, nên thậm chí nguồn nước cũng đều có linh khí."

Tiểu phượng hỏa cũng rất vui mừng, ngay sau khi phá bỏ kết giới hắn đã ở trong này vui mừng một hồi rất lâu. Đối với phương diện này, hắn thực sự thích từ tận đáy lòng, bằng không cũng sẽ không ngại người trong này nhiều năm như vậy mà không muốn đi ra ngoài. Phải biết rằng, nếu hắn ở trong này tu luyện, thực lực nhất định tăng lên với tốc độ rất nhanh.

Nàng cười cười, sờ sờ đầu tiểu phượng hỏa: "Vậy ngươi ngoan ngoãn ở bên trong này tu luyện, ta ra ngoài trước, về sau khi nào cần phải tu luyện ta sẽ tiến vào nơi này để tu luyện, tin rằng thực lực sẽ tăng lên rất nhanh."

"Đã biết." Tiểu phượng hỏa bĩu môi, đi đến bên cạnh hồ nước linh tuyến chơi.

Phượng Cửu thấy thế ním cười, thần niệm vừa động, lúc này mới lác mình ra bên ngoài.

Cửa phòng mở ra thì thấy Quan Tập Lãm vẫn luyện kiếm trong sân, thấy tay trái hắn vùng kiếm có vài phần cứng đờ, không linh hoạt lắm, khiến lòng nàng khẽ nhúc nhích, gọi một tiếng: "Ca."

"Tiểu Cửu, cuối cùng ngươi đã ra ngoài? Ngươi cũng thật là, tu luyện như thế nào mà giống như không muốn sống nữa sao? Đem nhốt mình tại bên trong suốt ba ngày."

Hắn thu hồi kiếm đi về phía nàng, nghiêm túc nói: "Tiểu Cửu, tu luyện không phải là chuyện nhất thời, không có khả năng sẽ có thành tựu trong chốc lát, phải thực hiện từng bước."

Nghe vậy, Phượng Cửu không khỏi mỉm cười: "Vâng vâng vâng."

Tuy rằng nàng đã tới sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh, nhưng vẫn đem thực lực áp đến võ giả cấp 2, người bình thường sẽ nhìn không ra tu vi thực sự của nàng. Có thể đạt được tốc độ như vậy trong thời gian ngắn ngủn như thế, tự nhiên là bởi vì là thân thể huyền linh, hơn nữa kinh mạch huyền linh đã được sự phó năng đã thông, gân mạch vốn như một dòng suối nhỏ, hiện giờ lại giống như biến thành sông Hoàng Hà, tốc độ tu luyện tự nhiên không thể so sánh.

"Đứng rồi ca, ta muốn đi mua một bộ ngân châm, ngươi đi cùng ta đi!"

"Chắc chắn rồi, vậy hiện tại liền đi." Hắn nhanh chóng rửa mặt trước khi tra thanh kiếm vào phía sau lưng, lập tức ra cửa cùng nàng.

Khi bọn họ bước vào Trân Bảo Các, Phượng Cửu liền biết bọn họ bị người theo dõi.

Đối phương che dấu hơi thở rất mạnh, vì thế nên Quan Tập Lãm bên người cũng chưa phát hiện ra, nếu không phải nàng cũng vốn am hiểu cùng một loại kia, phỏng chừng cũng sẽ không phát hiện ra là đang bị người theo dõi.

"Chường quây, các ngươi có bán đầy đủ các loại ngân châm hay không?"

"Có, không biết cô nương nghĩ muốn cấp bậc nào? Chúng ta hiện tại có ba loại, phân làm ba cấp cao-trung-thấp, giá cả không giống nhau, chất lượng cũng không giống nhau." Chường quây cười giới thiệu, lấy ra ba bộ ngân châm bày biện ở trước mặt Phượng Cửu.

"Bộ này đi!" Nàng chọn một bộ quý nhất, bởi vì một bộ này dài ngắn tương đối đầy đủ hết, hơn nữa chất lượng cũng thật sự rất tốt.

Ánh mắt nàng dừng ở bao kiếm đang được treo trên tường, ánh mắt sáng lên, hỏi: "Bao kiếm kia có bán không?"

Chường quây theo ánh mắt nhìn lại, cười cười: "Cô nương rất có ánh mắt, đây chính là bao kiếm độc nhất vô nhị trong Trân Bảo Các chúng ta, có thể nói phóng nhãn trong toàn bộ Diệu Nhật Quốc cũng không tìm thấy một cái tương tự."

Hắn gỡ bao kiếm trên tường xuống, tiếp tục nói: "Mặt trên của nó là bảy viên đá quý khác màu và đều là trân bảo khó gặp, chạm khắc trên bao kiếm càng rất tinh tế, sự kết hợp của màu sắc tuyệt đẹp và quyến rũ, có thể nói đó là một bao kiếm, nhưng cũng có thể nói đó là một vật trang trí cảnh đẹp ý vui."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đêm Đen Gió Lớn!

Nàng tiếp nhận lấy bao kiếm nhìn nhìn, nói: "Tĩnh tiền."

Chường quây nghe xong tươi cười đầy mặt, mời nàng đến bên cạnh quầy, cười nói: "Cô nương, bao kiếm Thất Tinh 120 vạn, bộ ngân châm 3,5 vạn, hai kiện đồ vật chỉ thu cô nương 123 vạn là được, số đuôi 5 ngàn coi như chiết khấu cho cô nương, hy vọng cô nương lần tới lại đến."

Sau khi Phượng Cửu sàng khoái trả tiền, đem bao kiếm Thất Tinh cùng ngân châm thu vào trong túi Càn Khôn, liền cùng Quan Tập Lãm rời đi.

Chường quây thấy nàng dùng túi Càn Khôn thì trong mắt có một tia kinh ngạc, túi Càn Khôn? Xem ra, cô nương này gia thế không bình thường a! Cũng đúng, bằng không vì sao bao kiếm Thất Tinh hơn trăm vạn lượng bạc cũng đều không thêm trả giá mà trực tiếp mua luôn a!

Hai người ở bên ngoài mua không ít đồ vật, sau khi đi dạo cả ngày mới trở về, mà người theo dõi bọn họ cũng chờ đến khi nhìn thấy bọn họ vào một cái sân hẻo lánh, mới cử một người trở về báo tin.

Một nơi trong những khách điểm, một người nam tử trung niên khoanh chân ngồi tu luyện, vừa nghe tới tiếng gọi thấp từ bên ngoài truyền đến, mới nói: "Tiến vào."

Một nam tử bước nhanh đi đến, sau khi cung kính hành lễ, nói: "Nhị gia, thuộc hạ đi theo hai người kia suốt một ngày, thấy bọn họ vào một sân tương đối hẻo lánh. Thuộc hạ đi xung quanh hỏi thăm một chút, mới biết bọn họ dọn vào ở cách đây ba ngày trước, tự xưng là huynh muội, còn có hôm nay khi ở Trân Bảo Các, nữ tử áo đỏ lấy ra một cái túi chính là túi Càn Khôn của thiếu gia."

Trong mắt nam tử trung niên lộ ra sát khí, giọng nói âm trầm vang lên: "Một đôi huynh muội? Người hãy cẩn thận mô tả thân hình và bộ dáng bọn họ cho ta."

"Vâng." Hắn cẩn thận miêu tả thân hình và bộ dáng hai người, cuối cùng nói: "Chỉ là nữ tử áo đỏ mang khăn che mặt, không thể thấy rõ dung nhan."

Nam tử trung niên mang ánh mắt âm trầm, một tay buông xuống đặt cạnh người, mà một tay kia nắm chặt nắm tay, gân xanh hiện lên, các khớp nổi *rắc* vang lên.

"Hãy về chân dung nữ tử áo đỏ sau đó gửi đến danh sách nhiệm vụ của lính đánh thuê ở chợ đen, nhân tiện tiết lộ với người ở chợ đen về nơi bọn họ đang ở, cũng nói cho bọn họ, sáng sớm hôm sau ta muốn nhìn thấy đầu nàng kia!"

"Vâng!" Nam tử trung niên kính đáp lời, nhanh chóng lui ra ngoài.

..... *Editor: Emily Ton*.....

Đêm

Trong trời đêm một mảnh đen nhánh, giống như bị bao phủ một mảnh mây đen, không nhìn thấy một ngôi sao trời.

Phượng Cửu một bộ hồng y nằm ngửa trên nóc nhà, một tay gối đầu, một tay nhìn túi Càn Khôn trong tay, lẩm bẩm nói nhỏ: "Nguyên lai là bên trong có dấu vết linh hồn, khó trách ta đã cải trang đôi từ khát cái thành nữ nhân, cư nhiên còn bị theo dõi."

Thu lại túi Càn Khôn, nàng nhìn trời đêm một mảnh đen nhánh, than nhẹ một tiếng: "Cảm giác này..... thực sự là một đêm tuyệt vời! Đêm đen gió lớn, đêm giết người a!"

Giọng nói thờ ơ mang theo vài phần lười biếng, gần như không dễ phát hiện, còn có..... chờ mong.

Bóng đêm tiệp thâm, Phượng Cửu ở trên nóc nhà vừa chờ vừa ngáp, gần như mơ màng sắp ngủ.

Thẳng đến, nửa đêm về sáng, khi mặt trăng tựa như thiếu nữ thẹn thùng lộ đầu ra khỏi mây đen, đem ánh trăng sáng tỏ sai lệch trời đất.....

Bốn đạo thân ảnh màu đen cầm trường kiếm trong tay bí mật mang theo sát khí lạnh lẽo bước nhanh mà đến, nhanh chóng đi đến cánh cửa ngoài sân sau đó đề khí nhảy lên trên, khi đang muốn nhảy xuống trong sân, lại bị kinh hãi bởi một giọng nói.

"Ta đã chờ các người cả đêm"

Giọng nói truyền đến mang theo vài phần lười biếng buồn ngủ, bốn gã lính đánh thuê trong trang phục hắc y theo bản năng nhìn lại nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy, nơi nóc nhà, một nữ tử áo đỏ xoay người ngồi dậy, hồng y theo gió tung bay, mái tóc đen dài rối tung sau người, tắm trong ánh trăng mờ nhạt, phóng túng mà rực rỡ, tà mị mà lười biếng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đêm Giết Người!

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ngốc lảng, bốn gã lính đánh thuê chợ đen lộ ra ánh mắt dâm tà.

"Chính là nàng, không thể tưởng được điệu bộ chân thật dường như còn quyến rũ và hấp dẫn hơn nhiều."

"Không tồi, cứ như vậy mà giết đi thì thật là đáng tiếc, không bằng....."

Một người khác vuốt cằm cười hắc hắc, ánh mắt hung tàn làm căn đánh giá thân ảnh màu đỏ quyến rũ kia.

Tuy cảm thấy nữ tử áo đỏ thập phần kinh diễm ở dưới ánh trăng, mặt khác tuy rằng trong lòng hai người cũng ngứa ngáy nổi lên sắc tâm, nhưng so với hai người kia còn muốn cẩn thận hơn nhiều, đặc biệt là khi nhìn đến nàng không kinh không hoảng mà còn mang một bộ dáng thong dong ưu nhã, bỗng càng cảm thấy thập phần quý dị.

Một lính đánh thuê trên mặt có vết sẹo dữ tợn mang giọng âm trầm nhắc nhở: "Nữ tử này có chút quý dị, không cần lo là cảnh giác, vẫn nên trực tiếp giết cho xong việc."

"Bất quá chỉ là nữ tử, lão Tam, người cũng quá đề cao nàng." Một người lính đánh thuê trong đó mang giọng điệu khinh miệt, cho là không đúng.

Nhìn hồng y của nữ tử quyền rũ bay trong gió đêm, hắc hắc hắc nở nụ cười: "Ngay cả một nữ nhân như vậy, một mình lão tử cũng có thể thu phục nàng."

Hắn nhón mũi chân lên mái ngói của nóc nhà bước qua, đề khí nhảy tới phía đối diện.

"Giết đi thì thật đáng tiếc, vẫn nên bồi lão tử chơi chơi trước đi!" Hắn cười thâm tà, cúi người tiến lên duỗi tay ra, chớp về phía vạt áo trước ngực Phụng Cửu khi nàng còn đang lơ đãng ngồi trên nóc nhà.

Cũng ngay một khắc kia, trong đôi mắt phụng nửa híp của Phụng Cửu chợt loé lên ánh sáng lạnh, nháy mắt ra tay chế trụ bàn tay của đối phương đang duỗi tới, dùng sức gấp tay lại.

"Răng rắc!"

"Tê a!"

Thanh âm đứt gãy của xương cốt cùng với tiếng kêu thảm thiết thê lương xẹt qua bầu trời đêm, phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm.....

Gần như cùng lúc, Phụng Cửu vốn còn đang ngồi bỗng mượn lực đứng lên, nhắc chân hung hăng một đá, vận dụng ám kinh Huyền Lực nơi mũi chân thật chuẩn xác đá vào chỗ giữa hai chân của đối phương. "Àn!"

Kêu không ra tiếng, chỉ có kêu rên và cố gắng hít thở, cùng với thân thể đau đớn khó nhin cuộn tròn lại như quả bóng, hai chân run rẩy *bùm* một tiếng trực tiếp quỵ xuống.

"Chỉ có chút thực lực này thôi sao?" Nàng khịt mũi khinh bỉ, buông tay đang nắm chặt tay hắn ra và đẩy nó tới gần cổ họng hắn, *răng rắc* một tiếng đem cổ vận gãy, thuận tay ném về phía trong viện.

"Lão Nhị!"

Vài tiếng tiếng kinh hô truyền ra, ba người kia phần nộ nhìn về phía Phụng Cửu, khiếp sợ với tay chân sắc bén của nàng, động tác cực kỳ nhanh chóng tốc độ như vậy, làm cho bọn họ thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng đều không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng giết chết lão Nhị!

"Giết nàng!"

Giọng nói của một người tương đối lớn tuổi lộ ra một cỗ lệ khí hung tàn, ngay khi giọng nói rơi xuống lập tức đề khí, nhảy đến nóc nhà đối diện, trường kiếm trong tay bí mật mang theo hơi thở Huyền Lực sắc bén.

"Vô gia trung kỳ huyền cực cảnh?" Nàng nhẹ nâng lông mày, thật là có chút chướng mắt với thực lực của bọn họ.

Tay vừa động, chủy thủ sắc bén lóe lên ánh sáng khát máu trong đêm đen, nàng bỗng nhiên cúi người lao tới, khi cách mũi kiếm ba tấc thì chợt nghiêng người vòng qua, chủy thủ trong tay giương lên, chỉ nghe một tiếng kêu rên truyền ra, tên kia lén đánh thuê bên cạnh người nàng bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, cả người cứng đờ, thẳng tắp ngã xuống trong sân.

Một chiêu giết lão đại bọn họ?

Khuôn mặt hai người còn lại ngưng trọng, kinh hãi nặng nề tràn lên trên mặt.

Trên người nàng tràn ra sát khí dày đặc, so với lính đánh thuê chợ đen bọn hắn còn muốn nồng đậm hơn nhiều, khiến cho lòng bọn họ không tự chủ được dâng lên sợ hãi.....

"Đi mau!"

Người như vậy, căn bản không phải là người bọn họ có thể giết, nếu như không chạy, chỉ sợ mạng nhỏ của bọn họ cũng sẽ bị tước đi ở chỗ này.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hủy Thi Diệt Tích!

Nhìn đến những thân ảnh đang cố gắng bỏ chạy, Phụng Cửu câu môi cười tà tởm.

"Đã tới, đừng mơ tưởng muốn sống trở về!"

Thanh âm rơi xuống, thân ảnh màu đỏ loé, giống như một linh hồn ma quỷ xuyên qua bầu trời đêm đen tối, lao nhanh về phía hai người kia. Chủy thủ nắm

trong tay phát ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo khát máu chiếu xạ trong bóng đêm, ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh của nàng xẹt qua hai người, máu tươi bắn ra, thân ảnh hai người nháy mắt cứng đờ, thẳng tắp ngã vào trong viện.

"Bịch bịch!"

Không có dấu vết đánh nhau, cũng chưa kinh động bất luận kẻ nào, bốn gã lính đánh thuê ở chợ đen cứ im ắng như vậy chết trong tay nàng.....

Phượng Cửu hít một hơi thở mà đứng, nhìn bốn cỗ thi thể phía dưới trong sân, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Huyền giả ngoài tu luyện Huyền Lực còn phải có võ kỹ, chỉ khi nào cả hai khía cạnh đều được dung hợp lại với nhau mới có thể phát huy được thực lực của Huyền Vũ giả, mà nàng, huyền khí đã đạt sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh, hơn nữa bản thân nàng chính là am hiểu ám sát và cách đấu, đối phó với Huyền Vũ giả trong trấn nhỏ thật ra không thành vấn đề.

Nhưng, nếu như rời khỏi trấn nhỏ này, chút thực lực ấy của nàng cần phải tăng lên lần thứ hai, nếu không, một ngày kia gặp phải thực lực cường đại hơn nàng, nàng cũng chỉ có thể ở vào thế bị động để người giết chết.

Nhảy xuống sân viện, nàng đi đến bên người mấy thi thể kia tìm kiếm, từ trên người bọn họ tìm được một khối hắc bài bằng đồng, mặt trên viết chữ: lính đánh thuê chợ đen.

"Chợ đen?"

Nàng thấp giọng thì thầm, ở trong đầu tìm tòi tin tức có quan hệ với chợ đen.

Chỉ là, Phượng Thanh Ca trước kia rõ ràng rất ít tiếp xúc với loại sự tình này, tin tức có quan hệ với chợ đen lại thiếu ở trong đầu.

"Xem ra, ta cần phải đi chợ đen nhìn xem." Nàng cười, từ trong không gian lấy ra nước thuốc đã điều phối được sau khi trở về lúc chiều, đổ lên bốn cỗ thi thể kia.

Chỉ nghe thanh âm *chì chì* vang lên, bốn cỗ thi thể nổi lên bong bóng màu trắng cùng với khói nhẹ, nhanh chóng hóa thành một bãi máu loãng, chỉ còn lại vài bộ quần áo màu đen nằm dúm dỏ ở nơi đó.....*Editor: Emily Ton.....*

Ngày hôm sau.

Quan Tập Lãm xoa xoa cổ đi ra, có chút kỳ quái không hiểu vì sao tối hôm qua mình lại ngủ say đến thế?

Giương mắt nhìn lại, thấy Phượng Cửu ở trong viện đang luyện quyền pháp mềm như bông, không khỏi mở miệng cười nụ: "Tiểu Cửu, quyền này không phải đánh như vậy."

Nói xong đi đến bên người nàng, vững vàng hạ thấp người xuống theo tư thế ngựa đạo: "Nhìn xem, đánh quyền phải hạ thấp người xuống mới ổn định, nắm chặt nắm tay, ra quyền phải có lực, hét ra tiếng, sức lực toàn thân sẽ dồn mãnh hướng về phía nắm tay, như vậy quyền đánh ra mới có lực đạo, nếu giống như ngươi, một quyền của nhân gia vung qua ngươi liền đổ."

Hắn lúc này, tựa hồ đã quên ngày đó khi nàng một người đối mặt với bảy sói không chút sợ hãi, đã quên khi nàng tàn nhẫn giống như Tu La đoạt đi những sinh mệnh kia.

Hắn chỉ nhớ rõ, nàng là một nữ hài, chỉ là một nữ nhi mười lăm tuổi, cho dù nàng có sắc bén cường thế, nhưng ở trong lòng hắn, nàng cũng chỉ là một muội muội mà hắn cần bảo hộ.

Phượng Cửu nghe được lời hắn nói nhin không được nở nụ cười: "Ca, quyền pháp của ngươi là để nam nhân luyện, chủ yếu là dùng lực đạo, quyền pháp này của ta, chủ yếu dùng lực của kẻ thù chống lại kẻ thù, *bốn lạng đẩy ngàn cân**."

(*) 四两拨千斤: *Bốn lạng đẩy ngàn cân: có thể hiểu giống kiểu lấy nhu chế cương - Khi dùng nhu thì ta tận dụng lực của đối phương để làm cho đối phương mất sức hoặc làm cho đối phương mất sức nhiều trong khi mình mất sức ít mà dẫn đến thành công.*

Đang nói, tựa hồ như nhớ tới điều gì đó, hỏi: "Ca, ta nhớ rõ ngươi đã từng nói ngươi đang tu luyện tâm pháp Quan gia các ngươi đúng không?"

"Không sai, là tâm pháp Quan gia, võ kỹ cũng vậy, Tiểu Cửu, ngươi muốn học sao? Ca chỉ giáo ngươi."

Nàng cười lác đầu: "Không phải, ta đang có một quyền tâm pháp rất thích hợp để ngươi tu luyện." Nàng đem túi Càn Khôn đã xóa dấu vết linh hồn đưa cho hắn.

"Ở trong này, ngươi hãy cẩn thận xem xem, tạm thời đừng luyện quyền pháp, trước tu luyện tâm pháp này."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chợ Đen Ngâm!

"Tiểu Cửu, ngươi đưa ta toàn bộ túi Càn Khôn? Vậy bản thân ngươi làm sao bây giờ?"

Quan Tập Lãm sau khi mở túi Càn Khôn ra thì thấy bên trong trừ bỏ một quyển viết "Liệt Diễm Long Hồ Quyết ngoại tâm pháp", còn có không ít tài vật, cùng với một ít chai lọ bình vại, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Ngươi cho ta nhiều đồ vật như vậy làm gì?"

Hắn lấy ra quyển tâm pháp và khi nhìn thấy nó thì không khỏi mở to hai mắt: "Thiên, thiên cấp tâm pháp? Ta, ta không nhìn lầm đi?" Tâm pháp như vậy, ngay cả vương tộc Diệu Nhật Quốc cũng không lấy ra tới một quyển a!

Phải biết rằng, thiên cấp tâm pháp chính là trân phẩm trong trân phẩm, Diệu Nhật Quốc là một tiểu quốc cấp 9 căn bản là không có khả năng tìm ra được một quyển, vậy thì, nàng đã lấy nó từ đâu?

Trong lúc nhất thời, tay cầm tâm pháp có chút run rẩy, là kích động, nhưng cũng là phỏng tay.

Hắn cư nhiên có may mắn nhìn đến một quyển thiên cấp tâm pháp! Quá là đáng kinh ngạc!

"Không sai, là thiên cấp tâm pháp, bộ tâm pháp này cũng là tu lực lượng, vừa lúc thích hợp với ngươi." Nàng cười cười, nói: "Tay ngươi hiện tại không thể luyện quyền luyện kiếm, vậy trước đừng luyện, thừa dịp trong khoảng thời gian này hãy học thuộc lòng tâm pháp, đến lúc đó ta lại cho ngươi một quyển thiên cấp võ kỹ."

Tâm pháp này, tự nhiên cũng là nàng tìm ra từ bên trong đồ vật sư phó cho nàng, đêm qua cảm thấy tâm pháp này thích hợp với hắn, mới đem ra.

"Ta thật sự có thể luyện?" Đôi mắt hắn tỏa sáng nhìn nàng.

"Đương nhiên." Nàng gật gật đầu: "Nếu như có gì không hiểu ngươi có thể hỏi ta."

"Được, ta đây hiện tại sẽ trở về phòng tu luyện khẩu quyết tâm pháp." Hắn cầm tâm pháp có chút lảng lảng, gấp không chờ nổi trở về phòng tu luyện.

Phượng Cửu thấy vậy cười cười, lại đánh một hồi Thái Cực quyền để hoạt động gân cốt, lúc này mới trở về phòng tu luyện.

....*Editor: Emily Ton*....

Ban đêm mấy ngày kế tiếp, cơ hồ hàng đêm đều có lính đánh thuê chợ đen quang lâm sân nhỏ nơi tiểu viện bọn họ, chỉ là, mỗi một tên lính đánh thuê đều có đến mà không có về.....

Mà hết thảy này, Quan Tập Lãm đều hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì, mỗi đêm Phượng Cửu đều sẽ dùng ngân châm giúp hắn hoạt động gân mạch tay phải, cuối cùng sẽ điểm huyết ngù của hắn, khiến hắn ngủ một giấc đến bình minh.....

Mấy ngày sau, Phượng Cửu bày ra Mê Túng trận ở trong sân viện, sau khi giao đãi với Quan Tập Lãm một tiếng, lúc này mới ra cửa hướng chợ đen mà đi.

Mà đồng thời, nam tử trung niên mặt âm trầm ở trong khách điểm đợi vài ngày cũng chưa có tin tức gì, đứng dậy hướng về phía chợ đen mà đi, vừa tức giận vừa mắng: "Đều là một đám phế vật vô dụng! Ngay cả một nữ nhân cũng giải quyết không được!"

Khi sáng ra lời này, hiển nhiên, hắn đã quên chính mình cũng không phải là đối thủ của Phượng Cửu.

Chợ đen, là nơi giao dịch ngầm, trong chợ đen không chỉ có được liệu trân quý hiếm thấy, cũng có đan dược, vũ khí và hết thảy đồ vật mà người tu luyện cần.

Trong chợ đen, có một võ trường, một trường đấu dùng cho các trận chiến, võ trường nổi danh dùng võ lực để kiếm tiền.

Mà lính đánh thuê rải rác thường có một số tù nhân trốn chạy, bọn họ không được hiệp hội lính đánh thuê chính quy tán thành, ở trong chợ đen dưới lòng đất, có một số người hoạt động độc lập, có tổp năm tổp ba, tiếp nhận những nhiệm vụ ám sát mà lính đánh thuê chính quy sẽ không làm.

Ở chỗ này, bọn họ chỉ nhận ra tiền, cũng chỉ vì tiền mà bán mạng.

Khi một người nam tử mặc một bộ hồng y loá mắt đi vào chợ đen, nhiều người trong đó không thể che dấu những ánh nhìn chăm biếm và mê hoặc, thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Nam tử dáng người thon dài, cả người tỏa ra hơi thở tà mị, trên mặt nạ vàng tinh xảo được trang trí bằng những bông hoa mạn đà la màu đỏ nở rộ quyền rũ, nhìn không thấy dung nhan hắn, lại có một loại cảm giác thần bí mông lung.

Mà quan trọng hơn là, không ai có thể nhìn thấu tu vi hắn.

Dám nghênh ngang đi vào chợ đen như vậy, sao lại là người thường không có tu vi? Nếu không phải người thường, vậy chỉ còn lại có một khả năng.

Thực lực của đối phương sâu không lường được.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tự Khí Dịch!

Trong ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và suy đoán của mọi người, một lão giả mặc áo xám mang bộ mặt tươi cười đi lên phía trước, khom lưng hành lễ: "Lão hủ gặp qua các hạ, lão hủ là phó quản sự nơi này, họ Chu, không biết có thể giúp gì các hạ đây?"

Phượng Cửu nhìn chung quanh một vòng rồi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quản sự trước mặt, nói: "Cho ta một gian phòng, có thể quan sát được các trận đấu trên đấu võ trường."

Nghe vậy, phó quản sự cười cười, nói: "Các hạ mời theo lão hủ, võ trường còn ở địa phương phía trước." Hắn đi phía trước dẫn đường, mang Phượng Cửu đi về phía một phòng trên lầu hai của đấu võ trường.

"Mời các hạ nhìn xem có hài lòng hay không." Hắn mở cửa sổ ra rồi lui về một bên ở phía sau.

Phượng Cửu đi lên phía trước, chỉ thấy, phía dưới là một cái sân hình chữ nhật, chung quanh ngoại trừ chỗ ngồi theo từng tầng từng hàng ra, tầng thứ hai đều là phòng, trên dưới hai tầng có thể chứa gần ngàn người.

Mà lúc này, trên đấu võ trường có hai gã võ giả đang chiến đấu, tình hình thập phần kịch liệt, tiếng hoan hô của người xem chung quanh cũng bị lu mờ.

"Nơi này là một chợ chi nhánh, và chúng ta chỉ có một đấu võ trường, bởi vậy, nơi này cũng chỉ thiết lập một bảng xếp hạng duy nhất, nếu như một ngày nào đó các hạ tới Vân Nguyệt thành, có thể đến chợ đen chủ thị (chủ thị: chợ chính) để xem đấu trường chính của chúng ta ở đó, chỉ có ở chủ thị bên kia mới thiết lập ba bảng xếp hạng lớn là Huyền-Địa-Thiên."

Thấy Phượng Cửu chỉ nhìn mà không nói chuyện, quản sự lại cười nói: "Nếu như các hạ có hứng thú, cũng có thể đặt mua võ giả nhìn trúng sẽ thắng cuộc, tỷ lệ cả cược sẽ là 1:10."

Chỉ nhìn một hồi, Phượng Cửu liền mất hứng thú thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quản sự một bên, hỏi: "Nơi này của các ngươi có kiểm nghiệm sư chứ?"

Quản sự ngần ra một chút, tiện đà gật gật đầu: "Có, không biết các hạ muốn kiểm nghiệm gì?"

"Được tề*."

**Được tề (药剂): thuốc đã luyện hoặc đã pha chế.*

Nghe nói như thế, trên mặt quản sự trở nên nghiêm trọng hơn: "Các hạ thỉnh chờ, để lão hủ đi mời kiểm nghiệm sư lại đây." Đang nói, khom người hành lễ, lúc này mới lui ra ngoài.

Một khắc khi cửa được đóng lại, quản sự như suy tư gì đó quay đầu lại nhìn thoáng qua căn phòng, tiện đà bước nhanh rời đi.

Thời gian ước chừng nửa nén hương, Chu quản sự mang theo hai lão giả quay lại, vào cửa, cười hướng Phượng Cửu giới thiệu: "Các hạ, vị này chính là chủ quản sự của chợ đen chúng ta, họ Đồng, vị này chính là kiểm nghiệm sư được tề của chúng ta, lão Đặng."

Kia hai người tiến vào liền bất động thanh sắc đánh giá người trong phòng.

Thấy hắn một bộ hồng y ngồi nghiêng bên cửa sổ, một tay nửa chống đầu nhìn trận chiến trên đấu võ trường phía dưới, trên mặt nọ nàng là hoa mạn đà la nở rộ quyền rũ của địa ngục, cả người tràn ngập một loại hơi thở tà tử mị hoặc, nhưng trong cổ hơi thở này cố tình lại có một loại cao quý đẹp đẽ không thể vượt qua, khiến nhân tâm cảm thấy vô ý kính sợ (kính trọng, đáng sợ).

Khi hắn nghe thấy giọng nói thì ngoái đầu nhìn lại, con ngươi sâu thẳm tựa như một hồ sâu không đáy, mang theo ba phần lười biếng, bảy phần sắc bén như mũi dao.

Chỉ là một sự đánh giá đối với khuôn mặt, hai người liền biết nam tử hồng y tuyệt đối không hề đơn giản.

"Đồng mở gặp qua các hạ, không biết các hạ muốn kiểm nghiệm được tề gì?"

Được tề, chính là thành phẩm do luyện được sư tài hoa luyện thành, đừng nói là trấn nhỏ này của bọn họ, ngay cả Vân Nguyệt thành chỉ sợ cũng tương đối hiếm thấy, bởi vậy, khi nghe nói có người muốn kiểm nghiệm được tề, hẳn liền vội vàng chạy đến.

Phượng Cửu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, tiện đà từ trong ống tay áo lấy ra một cái chai đưa cho Chu quân sự một bên, giọng nói lười biếng không nhanh không chậm truyền ra.

"Đây là một lọ Tụ Khí dịch. Nó có thể khiến cho người đã hao hết Huyền Lực ở trong nháy mắt bộc phát ra gấp ba lần lực lượng ngày thường, thời gian duy trì là nửa canh giờ."

"Cái gì?" Ba người trong phòng không thể tin nổi kinh hô ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đấu Võ Trường!

"Điều này, điều này thật sự có thể khiến người đã hao hết huyền khí trong nháy mắt khôi phục bộc phát ra lực lượng gấp ba lần?"

Ngay cả lão Đặng thân là được kiểm sư nhưng trong giọng nói đều mang theo một tia run rẩy, hẳn tiến lên tiếp nhận được tề, trong lòng kích động khó tin.

Phượng Cửu không nói chuyện, bởi vì khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy một mặt thân ảnh không xa lạ lắm đang đi tới ở phía dưới, người nọ, còn không phải là người mà nàng đang muốn tìm sao?

Khóe môi hơi gợi lên, trong mắt xẹt qua một ý cười quỷ dị. Nàng nhìn hẳn ngồi xuống ở hàng ghế phía trước, sau đó nói gì đó với một người ở chợ đen.

Lực chú ý của ba người trong phòng lúc này đều nằm ở trên bình được tề, hai gã quản lý nhìn kia lão Đặng mở nắp bình ra ngửi ngửi nước thuốc trong bình, lại thấy hẳn nửa ngày cũng không có động tác tiếp theo, Đồng quân sự không khỏi hô một tiếng: "Lão Đặng?"

Lão Đặng cười khò, nhìn về phía hai người cùng với Phượng Cửu đang dựa cửa sổ, nói: "Thật sự là hổ thẹn, lão phu tuy là kiểm được sư, lại chưa từng kiểm nghiệm qua được tề như vậy."

Ngụ ý chính là, hẳn căn bản vô pháp kiểm nghiệm ra liệu lời của Phượng Cửu nói phải chăng là sự thật.

Nghe vậy, hai gã quản sự không khỏi ngạc nhiên, tình huống như vậy bọn họ thật đúng là chưa từng đụng qua.

"Các ngươi nhìn xem thiếu nữ kia cùng đại hán kia cuối cùng ai sẽ thắng?" Giọng của Phượng Cửu đột nhiên truyền đến, dẫn tới ba người trong phòng ngẩn ra.

Mấy người nghe vậy đi lên phía trước nhìn xuống đấu võ trường nơi lầu một, thấy, một người thiếu nữ 16-17 tuổi đang đối chiến với một gã đại hán, chỉ là nàng không phải là đối thủ của đại hán, lúc này đã bị đánh đến nổi hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn ngoan cường muốn đứng lên.

Chu quân sự nhìn phía dưới liếc mắt một cái, liền nói: "Tu vi của nàng bất quá là võ giả cấp 6, trong khi tu vi đối thủ của nàng lại là sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh cấp 2, tự nhiên là đại hán kia sẽ thắng, hơn nữa, có thể nhìn ra nàng đã kiệt sức không thể tái chiến."

Phượng Cửu câu môi cười, lắc lắc đầu: "Không, nàng ta sẽ thắng."

Ánh mắt nàng dừng ở trên người thiếu nữ phía dưới vẫn đang quyết tâm chiến đấu, nói: "Ngươi đem bình nước thuốc đưa xuống để nàng uống, như vậy, kết quả kiểm nghiệm tự nhiên sẽ rất rõ ràng." Ánh mắt ba người trong phòng sáng lên. Đúng vậy! Đây là phương pháp đơn giản lại trực tiếp, cứ như vậy, bọn họ cũng có thể biết nước thuốc này đúng như lời hẳn nói thần kỳ như vậy hay không. Hơn nữa, nước thuốc này từ trên người thiếu nữ đã không còn sức tái chiến trên đấu võ trường, sau khi uống xong, nếu thật sự thắng trận, vậy chính là chiêu bài quảng bá tốt nhất.

"Ta sẽ mang nó xuống lầu." Chu quân sự nói, lúc này mới cầm bình được tề vội vàng đi xuống lầu, hướng đấu võ trường ở lầu một mà đi.

.....Editor: Emily Ton.....

Đấu võ trường.

"Ha ha ha ha, tiểu cô nương, ngươi vẫn nên sớm một chút nhận thua đi! Cho dù ngươi tu luyện thêm mười năm nữa cũng không phải là đối thủ của lão tử." Nghĩ đến số tiền mà hẳn đã đặt cược cho chính mình thắng sẽ tăng lên gấp mười lần, không tránh khỏi vui mừng cười ha hả.

Thiếu nữ phun ra một búng máu, cả người giống như bị xe ngựa lấn qua, đau đến mức đã không còn tri giác, hơn nữa một chút sức lực cũng không thể triệu hồi.

Nhưng nàng không cam lòng, không cam lòng cứ thua như vậy, cũng không muốn thua theo cách này!

Cấn răng cố gắng chống lên, rồi lại bị ngã trở về, dẫn tới mọi người đang xem trận đấu ở giữa sân cười lên ha ha.

"Mau nhận thua! Trận tiếp theo, trận tiếp theo! Đừng chậm trễ thời gian của chúng ta!" Đã có người không kiên nhẫn hô to.

Mà ở lúc này, Chu quân sự cảm nước thuốc đi đến bên người thiếu nữ, không biết đã nói gì đó cùng nàng, thiếu nữ tiếp nhận cái chai kia không chút do dự liền uống xuống vật bên trong.

Mọi người ở đây đều cảm thấy kỳ quái với cử chỉ của Chu quân sự, lại thấy trên người thiếu nữ ần ần bắt đầu khởi động một cỗ hơi thở Huyền Lực nồng đậm màu đỏ đậm

"Tê! Sao có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Không Thể Tin Nổi!

Toàn bộ người xem trong trường đấu vô đều khó tin kinh hô ra tiếng, càng có không ít người khiếp sợ gầm lên một tiếng rồi đứng lên, không thể tin nổi nhìn thiếu nữ kia cả người đang bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực.

Hơi thở huyền lực xoáy tròn mà mắt thường có thể nhìn thấy được không phải là giả!

Cả người nàng phát ra khí thể áp đảo chân thật như vậy!

Nhưng, một khắc trước, nàng rõ ràng ngay cả đứng đều không thể đứng lên, ngay sau đó cả người lại bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực so lúc trước còn muốn nồng đậm hơn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn thật sự không thể tin.....

Lúc này, trên trường đấu võ, trong mắt thiếu nữ có khiếp sợ, có kinh hi, cũng có kích động.

Đôi tay nàng nắm chặt thành quyền, khi cảm giác được hơi thở huyền lực ần chứa trong nắm tay, chợt ngược mắt nhìn gã đại hán đang kinh ngạc: "Thắng bại còn chưa phân định đâu!" Thanh âm rơi xuống, cả người nàng bộc phát ra một loại tốc độ so ngày thường còn muốn nhanh hơn gấp ba lần khi xoay người huy quyền vào trong nắm tay.

Trên nắm tay, hơi thở huyền lực bắt đầu xoắn lại hình thành khí sóng phát ra âm thanh hô hô. Khi trong đại hán đang mang ánh mắt khó tin, bị đánh một quyền, đem đánh hán văng xa mười mét. Lực đạo to lớn kia, khí thể tàn nhẫn kia, làm người xem trong sân sôi nổi hít hà một hơi.

Bầu không khí trong nháy mắt như động lại, tựa hồ như không thể bình thường lại. Thắng đến, sau nửa ngày, toàn bộ hơn một ngàn người xem trên đấu võ trường đều đứng lên, vỗ tay như sấm, âm thanh ủng hộ quanh quẩn vang lên.....

Cùng với khán giả trong sân, trong lòng Chu quân sự càng thêm kích động, hắn liếc mắt một cái nhìn đấu võ đài đã phân rõ thắng bại, tiện đà bước nhanh đi trở về.

Mà giữa sân, bất kể là quần chúng đang xem ở lầu một, hay là các khách quý ở trên lầu hai, sau khi nhìn đến Chu quân sự bước nhanh rồi đi, đều lộ ra biểu tình như đang suy tư điều gì, từng người đều gọi người hầu tùy thân tới, sai bọn họ đi hỏi thăm một chút, bình vừa rồi rốt cuộc là vật gì?

Ngược lại với sự kích động náo nhiệt dưới lầu, trong sương phòng Phụng Cửu ở trên lầu có vẻ rất bình tĩnh, bởi vì kết quả là trong dự đoán, nàng cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Dựa vào sự ngoan cường không chịu thua của người thiếu nữ, chiến ý kia nếu có được tề phụ trợ mà vẫn không thể thắng được, như vậy mới thật sự kỳ quái.

Trước thái độ bình tĩnh của nàng, Đặng lão cùng Đồng quân sự lại rất kích động khiến sắc mặt đỏ lên. Bọn họ nhìn về phía Phụng Cửu bằng ánh mắt lấp lánh và rạng rỡ kinh người, phảng phất như vừa phát hiện ra một tòa bảo tàng thật lớn, hưng phấn như vậy, kích động như vậy.

"Tôn giá, được tề kia không biết còn có bao nhiêu? Không biết tôn giá muốn giao dịch cùng chúng ta như thế nào?"

Đồng quân sự sau khi lấy lại tinh thần liền thay đổi cách xưng hô, thái độ cũng càng cải thiện hơn rất nhiều. Phải biết rằng, được thuốc nước thần kỳ như vậy, nếu như đem tới chợ đen Vân Nguyệt thành bên kia chỉ sợ chắc chắn cũng nhắc lên một trận oanh động! Rốt cuộc, ở một tiểu quốc cấp 9 của bọn họ như vậy, được tề như thế này căn bản chưa bao giờ gặp qua.

Nếu có được một lọ được tề như vậy, tương đương với có thêm một đạo bùa bảo mệnh ở trên người, cho dù khi gặp phải kinh địch đánh không lại cũng có thể dùng nó để chạy trốn, sao có thể không khiến người động tâm?

"Được tề là do tôn giá luyện chế sao? Chẳng lẽ tôn giá là luyện được sư?" Hai mắt Đặng lão không chút ngưng ngừng nhìn Phụng Cửu, trong mắt toàn là sự kích động và sùng bái.

Nghe vậy, Phụng Cửu liếc mắt nhìn hẩn một cái, giọng nói mang theo vài phần lười biếng và lạnh lẽo: "Ta là người như thế nào tựa hồ không cần thiết nói cùng ngươi, phải không?"

Biết chính mình đã vượt mức, Đặng lão vội vàng cúi đầu hành lễ: "Còn mong tôn giá xin đừng trách cứ, lão hủ chỉ là nhất thời kích động, rối loạn nên không đúng mực."

Đúng vậy! Có thể không kích động sao? Người trước mắt vô cùng có khả năng chính là luyện được sư. Phải biết rằng, Diệu Nhật Quốc bọn họ cho đến tận bây giờ cũng chưa từng có một người là luyện được sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thân Phận Tôn Quý!

Sau khi quét mắt liếc hai người một cái, lúc này nàng mới nói: "Ta hiện tại còn có hai bình được tề, bắt quá, ta chỉ tính toán bán chúng thông qua đấu giá, hơn nữa, về tin tức của ta, các ngươi không được để lộ ra dù là chút ít."

Nghe nói còn có hai bình, ánh mắt Đồng quản sự sáng lên, cười nói: "Tuy rằng nơi này của chúng ta là chợ đen, nhưng nếu chưa có sự đồng ý của tôn giá, chúng ta cũng sẽ không tự mình truyền ra tin tức về tôn giá, tôn giá có thể yên tâm."

Phụng Cửu gật gù đầu, nói: "Ngoài ra, ta yêu cầu các ngươi giúp ta tìm mấy thứ linh dược."

Nàng dừng lại một lúc, nói: "Đến lúc đó, ta sẽ dùng một lọ tự khí địch để tạ lễ, đương nhiên, giá cả của linh dược sẽ được tính riêng, sẽ không bạc đãi các ngươi."

Vừa nghe đến đây, đôi mắt hai người liền mở lớn, vội hỏi đó là linh dược gì?

Cuối cùng, Phụng Cửu sai bọn họ lấy giấy bút, sau đó viết xuống tên những linh dược mình cần rồi đưa cho bọn họ.

"Tôn giá, nếu chúng ta tìm được linh dược thì thông tri ngươi thế nào?" Đồng quản sự dò hỏi.

Phụng Cửu liếc mắt nhìn hẩn: "Cách vài ngày sau ta sẽ lại qua đây, điều này các ngươi không cần phải lo lắng." Nàng phát phát hồng y đứng lên, để lại hai bình được tề, cất bước đi ra ngoài.

"Tôn giá xin dừng bước." Đồng quản sự gọi một tiếng, vội vàng đi đến bên người nàng và đưa ra một khối lệnh bài: "Đây là hắc lệnh của chợ đen chúng ta, đại biểu là tôn quý, còn thỉnh tôn giá nhận lấy."

Nghe vậy, Phụng Cửu duỗi tay tiếp nhận, thu vào bên trong ống tay áo, lúc này mới cất bước rời đi.

Thấy vậy, hai người sau khi thu hồi được tề cũng vội vàng đưa tiễn, ra đến bên ngoài, vừa lúc nhìn đến khuôn mặt đầy tươi cười của Chu quản sự đang đi trở về.

"Gặp qua tôn giá." Chu quản sự vội vàng hành lễ, biểu tình kích động đang muốn nói chuyện, đã bị một bàn tay giơ lên ngăn cản.

"Các ngươi không cần đưa tiễn ta, ta tự mình đi dạo nơi này một chút." Nàng ngăn trở bọn họ đưa tiễn, cất bước đi về phía trước.

Ba người nhìn mặt thân ảnh màu đỏ biến mất ở chỗ quẹo, lúc này mới thu hồi ánh mắt, ra dấu với nhau, quay trở lại trong sương phòng lần nữa. "Vừa rồi đã có không ít người hỏi thăm ta, trong cái chai kia chính là cái gì?"

Chu quản sự biểu tình kích động nói: "Tuy rằng bọn họ không nói rõ, nhưng phỏng chừng đều đang suy đoán về được tề, rốt cuộc, cũng chỉ có được tề mới có thể xây ra thần diệu kinh người như vậy."

"Liên quan đến tin tức về vị tôn giá kia không cần tiết lộ ra ngoài, bí mật báo cáo lên trên là được." Giọng nói vững vàng của Đồng quản sự vang lên.

"Vậy có muốn phái vài người đi theo hay không?"

"Không."

Đồng quản sự lắc lắc đầu: "Chúng ta không biết hần sâu cạn thế nào, nhưng, người này không thể đắc tội, nếu như phải người đi theo chỉ sợ sẽ rước lấy sự không hài lòng của hần, đến lúc đó mất nhiều hơn được."

Mà lúc này, Đặng lão vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên mở miệng: "Những linh dược trên bản danh sách chỉ sợ cũng không dễ tìm."

"Ân? Tại sao vậy?" Đồng quản sự nhìn về phía hần, bởi vì đối dược liệu hần cũng không quen thuộc lắm, tự nhiên cũng không biết linh dược trên bản danh sách có ích lợi gì.

"Tất cả những thứ này, cực kỳ hiếm thấy ở Diệu Nhật Quốc chúng ta, chỉ sợ cần phải sưu tập từ các nước khác." Hần nhìn về phía hai người bọn họ, thần thái bay cao hiện lên trong ánh mắt: "Ta có thể kết luận, vị này, nhất định là luyện dược sư! Thậm chí, vô cùng có khả năng chính là luyện đan sư!"

"Cái gì?"

Hai người kinh hô: "Luyện đan sư? Tồn tại tôn quý như vậy, có khả năng sao? Từ giọng nói của hần mà phán đoán, tuổi hần là còn rất trẻ, sao có thể sẽ là luyện đan sư?"

Phải biết rằng, luyện đan sư chính là bao hàm vượt lên trên cả sự tồn tại của luyện dược sư, đừng nói tiểu quốc đẳng cấp 9 của bọn họ, chính là trong quốc gia đẳng cấp 6 chỉ sợ cũng rất khó tìm được một vị.

Mà lúc này người trong miệng bọn họ, đang đứng trước một bảng tiền thưởng ở chợ đen lính đánh thuê, nhìn vào phần thưởng ở trên, khóe môi nàng nhếch lên, lộ ra một mặt ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hai Gã Cường Giả!

Không thể tưởng được tiền thưởng cho cái đầu của nàng cao thứ ba trên danh sách, *tắc tắc, thật là ngoài mong đợi a!*

Đang chìm trong suy nghĩ, chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm nói chuyện.

"Nữ tử trên bức họa kia như thế nào đã nhảy lên vị trí ba người đầu tiên? Tiền thưởng cư nhiên đã lên tới 50 vạn lượng?"

"Ngươi vừa trở lại nên không biết, hiện tại thế nhưng không lính đánh thuê nào dám tiếp nhiệm vụ săn giết người này."

"Vì sao như thế?"

"Bởi vì mỗi một lính đánh thuê tiếp nhận nhiệm vụ này rồi đi, cũng chưa có ai còn sống trở về, chưa đến nửa tháng ngắn ngủi, đã có không ít lính đánh thuê thua trong tay nữ tử trên bức chân dung này."

Hai người đang nghị luận, nhìn nam tử hồng y đứng ở trước bảng, có chút kinh ngạc, một người trong đó hỏi: "Các hạ cũng muốn nhận nhiệm vụ hay sao?" Rốt cuộc, tiếp nhận loại nhiệm vụ như trên, cũng chỉ có lính đánh thuê chợ đen bọn họ mới có thể tiếp nhận.

Phượng Cửu ngoái đầu lại liếc mắt nhìn hai người, lắc đầu mỉm cười, khóe mắt thoáng nhìn thấy nam tử trung niên kia đã đi ra ngoài, liền cất bước đi theo.

Đội nàng rời đi, hai tên lính đánh thuê chợ đen nhìn nhau hạ giọng nói: "Người nọ hình như là lần đầu tiên tới đây, một thân hơi thở rất mê người, không biết là có lai lịch gì?"

"Không cần bận tâm lai lịch của hần là gì, đi, ta mời ngươi đi uống rượu." Một bàn tay to của người khác vỗ vào lưng người kia, khoác lên bả vai hần rồi rời đi.

Nam tử trung niên đi theo hướng khách điểm bất chợt dừng bước chân, quay lại nhìn về phía sau, mày đan lại với nhau. Hần bước nhanh hơn và quẹo vào một con hẻm thì dừng lại, trầm giọng thét lên.

"Người nào! Ra tới!"

Một mặt thân ảnh màu đỏ ưu nhã nện bước chậm rãi đi ra, vẫn là một thân hồng y loá mắt, mái tóc đen được giữ bằng một dải lụa màu đỏ, nhưng bắt đầu chính là, trên mặt mang một mặt nạ vàng, trang trí bằng hoa mạn đà la nở rộ, hoa của địa ngục.

Nhìn người nọ chậm rãi đi ra, ánh mắt hần hơi co lại, trong đầu xẹt qua một sự suy đoán, nhưng rất nhanh lại là phủ nhận. *Không, chắc chắn không phải là nữ nhân kia, nam tử hồng y trước mắt so với kia nữ nhân kia cao hơn một chút, hần là không phải nàng.*

"Đã lâu không gặp."

Giọng nói lười nhác của Phượng Cửu vang lên, mang theo một chút hài hước, một sự lạnh lùng, cùng với một tia sát khí.

"Là người!"

Khi nghe được giọng nói quen thuộc, sắc mặt hắn khẽ biến, giọng nói có chút run rẩy, đó là một loại sợ hãi bản năng khiến hắn trước tiên lui ra sau hai bước, thân thể căng chặt trong sự phòng bị, còn chưa động thủ, nhưng mồ hôi lạnh đã tràn xuống lưng.

Không thể trách đường đường là một võ sư như hắn lại sợ hãi một võ giả như nàng, mà là hắn đã giao thủ cùng nàng, nên biết rõ lợi hại của nàng. Nghĩ lại một hồi suy nghĩ nửa thì chết ở trong tay nàng, nghĩ lại tay hắn đã bị nàng phế đi, trong lòng hắn không tự chủ sinh ra một sự sợ hãi.

Đây cũng là lý do vì sao hắn lại đến chợ đen hạ xuống nhiệm vụ săn giết, vì không dám đối đầu trực tiếp với nàng.

Nhìn đến phản ứng của hắn, Phượng Cửu nhìn không được khẽ cười ra tiếng: "Nếu sợ ta như vậy, vì sao còn muốn hạ nhiệm vụ săn giết để giết ta đây?"

Nàng chậm rãi đi lên phía trước, đi bước một tới gần: "Vốn dĩ ta đều đã quên còn có một người như ngươi tồn tại, ai ngờ, chính ngươi lại chạy đến trước mặt ta."

Giọng nói vừa rơi xuống, bỗng nghe thấy động tĩnh phía sau, nàng nhấc mào, ngoái đầu nhìn lại.

Thấy không biết từ khi nào thì phía sau đã xuất hiện một nam tử trung niên cùng một lão giả, hơi thở hai người rất mạnh, ánh mắt mang theo sự sắc bén, một cô uy áp cường đại phóng xuất ra từ trên người hai người, sát khí tản ra bốn phía, tràn ngập trong hẻm nhỏ.

"Ha ha ha! Muốn giết ta? Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh kia không!" Nam tử trung niên đã mất đi sự hoảng sợ cùng sợ hãi lúc trước, ánh mắt mang theo hưng phấn kín đáo nhìn về phía hai người kia.

"Đại trưởng lão, tứ trưởng lão, chính là người này, chính nàng là người đã giết Bằng nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thanh Phong Kiếm Xuất Hiện!

Dịch: Emily Ton.

Trưởng lão?

Ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, lấy thần thức xem xét, hai người này đã là cấp bậc võ sư rất hoàn hảo, chẳng trách có thể lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau lưng nàng.

So với việc đối mặt với nam tử trung niên lúc đầu, thắng lợi chắc chắn sẽ khác nhau. Đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão đều đang đánh giá Phượng Cửu trong bộ hồng y tà tử mà quyến rũ.

Nếu không phải có người vạch trần, bọn họ căn bản nhìn không ra một thân nam trang trang điểm như nam tử trước mắt này thế nhưng lại là một nữ tử.

Hai người tuy rằng đã gặp qua không ít việc đòi nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên người này tản ra một loại hơi thở không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Hơn nữa..... sâu không lường được.

Dựa vào thực lực của bọn họ, cư nhiên cũng không nhìn thấu tu vi của nàng? Đây không phải là sâu không lường được thì là cái gì?

Từ khi bọn họ xuất hiện, cũng chưa từng thấy nàng có một dấu hiệu kinh hoàng. Đôi môi lộ ra bên ngoài mặt nạ của nàng vào lúc này chính là đang ngậm một nụ cười mang theo vài phần tà khí, làm cho trong lòng bọn họ dâng lên vài phần thận trọng và cảnh giác.

"Các hạ rốt cuộc là người nào? Vì sao phải đối địch cùng Hứa gia chúng ta?"

Đại trưởng lão hỏi với giọng vững vàng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thân ảnh màu đỏ phía trước.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn đại trưởng lão một cái, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc: "Đối địch cùng các ngươi? Phải vậy không? Không phải là các ngươi vẫn luôn đối địch cùng ta sao, khi nào thì ta chủ động đi tìm các ngươi đối địch?"

Nàng dừng lại một lúc, cười như không cười liếc mắt nhìn nam tử trung niên phía trước: "Không phải vị nhị gia này của các người chạy tới chợ đen treo giải thưởng cho đầu của ta, ta làm gì đến nỗi sẽ tới đây tìm hân?"

"Tuy là như thế, người giết thiếu chủ Hứa gia chúng ta, phé đi một cánh tay của nhị gia, đó đều là những điều người không thể phủ nhận."

"Nga? Nói như vậy, khi các người muốn giết ta, ta chỉ có thể đuổi dài cổ cho các người giết?" Nàng nhướn mày lên, bên môi nở nụ cười mờ nhạt, nhưng trong mắt sáng lên lạnh lẽo.

Sắc mặt đại trưởng lão hơi trầm xuống, cười lạnh: "Vây cũng chỉ có thể nói người chọc phải người không nên dây vào! Hứa gia đường đường là gia tộc trăm năm, há là nơi người có thể trêu chọc? Thúc thời, tốt nhất thúc thủ chịu trời, nếu không....."

"Nếu không?"

Nàng cong cong khóe môi tùy ý cười ra tiếng, cảm thấy hứng thú hỏi: "Nếu không thì như thế nào? Giết ta?"

"Nếu không, chúng ta sẽ mang đầu của người trở về phục mệnh!" Giọng nói lạnh lùng của đại trưởng lão vừa rơi xuống, ngón tay đã cong lên thành móng vuốt, vừa ra tay liền biết tu luyện đã được đến đỉnh cao của sự nắm bắt.

"Vây ta sẽ đối tốt với các người!" Nàng cười lạnh, thân ảnh nháy mắt vừa động, đi lên đón.

Một tay đại trưởng lão ẩn chứa huyền lực hùng hậu nắm lấy cổ tay nàng và muốn vặn ra phía sau, nhưng ai biết nàng giống như linh xà tránh thoát trong nháy mắt, nàng thuận thế đảo ngược cổ tay lại và nắm lấy cổ tay hân rồi kéo về phía trước, thân thể mất thăng bằng, chỉ cảm thấy một cổ lực đạo từ trong tay nàng phóng thích ra, cả người hân bị nàng nhấc lên và quăng ra ngoài.

Hân ổn định lại lực đạo để cân bằng thân thể và xoay người rơi xuống mặt đất, sắc mặt hơi trầm xuống: "Thực sự là có tài, đáng tiếc, hôm nay sẽ phải chết ở chỗ này!"

"Đúng là rất đáng tiếc." Nàng gật gật đầu tán đồng, hồi tiếc và thông cảm nhìn hân, giống như chắc chắn rằng người chết kia nhất định sẽ là đại trưởng lão.

Ánh mắt hồi tiếc và thông cảm của nàng làm đại trưởng lão giận dữ, rút trường kiếm ra chỉ thẳng về phía nàng, lạnh giọng gầm lên: "Tiểu nhi (trẻ con) ngông cuồng đáng khinh! Người sẽ phải trả giá đại giới cho việc không coi ai ra gì! Thủ cấp của người! Lão phu đã định rồi!"

Mũi kiếm chỉ thẳng, huyền lực hùng hậu từ thân thể giống như thủy triều mạnh mẽ tràn ra, hội tụ đến phía trên mũi kiếm, nháy mắt, kiếm khí sắc bén tràn ngập sát khí lạnh lẽo phụt ra! Hân dịch chuyển lên phía trước, mang theo sát khí khiến người sợ hãi, lấy tốc độ che tai không kịp đánh úp về phía thân ảnh màu đỏ.

"Keng!"

Một luồng ánh sáng màu xanh của một thanh trường kiếm chặn lại cuộc tấn công ở phía trước, hai kiếm đụng vào nhau, kiếm khí sắc bén không ai nhường ai, cùng lúc vang lên, còn có vài tiếng hút không khí cùng tiếng kinh hô.

"Thanh, Thanh Phong Kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thanh Phong Uống Máu!

Editor: Emily Ton.

"Răng rắc!"

"Keng!"

Một tiếng *răng rắc* đứt gãy truyền ra, đại trưởng lão khiếp sợ mở to hai mắt, nhìn thanh kiếm tán ra ánh sáng màu xanh trong tay nàng, lại nhìn đến vết vỡ của thanh kiếm trong tay mình, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Ngay sau đó, trường kiếm trong tay bị kiếm khí của đối phương đánh gãy, *keng* một tiếng rơi xuống mặt đất, đồng thời, cả người hân thậm chí không kịp thối lui đã bị cổ kiếm khí khiến người sợ hãi kia chấn bay ra ngoài.

"Tê!"

"A!"

Thân thể hắn mất đi cân bằng ngã về phía sau vài bước, may mắn tứ trưởng lão ở phía sau đỡ hắn lại, miễn cho hắn chật vật té ngã trên mặt đất.

"Sao có thể? Sao có thể sẽ là Thanh Phong Kiếm?"

Hắn khó tin nhìn thanh kiếm huyền thoại trong tay nàng, mũi kiếm tản ra ánh sáng màu xanh loá mắt như vậy, phóng nhãn trong thiên hạ, cũng chỉ có bảo kiếm Thanh Phong mới có thể tự phát ra ánh sáng màu xanh!

Không chỉ có hắn, lúc này trên mặt tứ trưởng lão cùng tên nhị gia Hứa gia cũng là vạn phần khiếp sợ, nhưng, bọn họ trừ bỏ vạn phần khiếp sợ ra, đôi mắt bọn họ cũng nhuộm màu, tham lam với thanh bảo kiếm.

Bảo kiếm Thanh Phong, chính là thanh kiếm huyền thoại trong các huyền thoại!

Bảo kiếm Thanh Phong đã biến mất nhiều năm như vậy cư nhiên cũng có một ngày lại thấy ánh mặt trời, lại còn xuất hiện ngay trước mắt bọn họ, như thế nào không khiến bọn họ kích động được? Như thế nào không khiến tâm bọn họ sinh lòng tham lam muốn chiếm làm của riêng?

Thanh Phong vạch xéo trên mặt đất, ầm ầm mang ánh sáng lấp lánh màu xanh, hồng y bay cao, hơi thở khát máu tràn ngập trên người nàng tản ra.

Nàng nhìn ba người vừa khiếp sợ lại tham lam, khoe môi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười tà tử mà lạnh băng: "Kẻ nhìn thấy thanh kiếm này của ta, đều phải chết!"

Giọng nói vừa rơi xuống, thân ảnh màu đỏ giống như quỷ mị tràn ra. Tuy nhiên, nàng lại không phi về phía đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão, mà là xoay tròn người một cái, Thanh Phong trong tay giương lên, kiếm khí sắc bén *huru* một tiếng xẹt qua không khí.

"Tê!" Nhị gia Hứa gia không hề phòng bị lập tức bị một kiếm cắt đầu!

Quá đột ngột không kịp phòng ngừa, và cũng..... quá nhanh không kịp né tránh!

Đến chết, hai mắt hắn vẫn mở to không cách nào tin nổi. Đến chết, một hơi cuối cùng hắn cũng không thể nuốt xuống, bởi vì... không cam lòng.....

"Nhị gia!"

Đại trưởng lão và tứ trưởng lão kinh hô một tiếng, nhìn thân ảnh cứng đờ ngã xuống, chỉ trong chớp mắt, một sinh mệnh cứ như vậy biến mất ở trước mắt.

Thậm chí, kiếm của nàng quá nhanh, máu tươi nơi cổ trong lúc nhất thời cũng không kịp chảy ra, thẳng đến sau khi hắn ngã xuống, miệng vết thương nơi cổ ở chỗ trí mạng kia, máu tươi tanh nồng mới như một cái cột màu đỏ phun thẳng ra, nhuộm hồng đầy đất.....

Đó chính là huynh đệ mà gia chủ coi trọng nhất, hiện giờ thế nhưng cũng đã chết..... Bọn họ thật sự không thể nào tưởng tượng được, sau khi trở về gia chủ sẽ tức giận bao nhiêu?

Nhìn đến biểu tình trên mặt hai người, Phượng Cửu khẽ cười ra tiếng: "Các ngươi cho rằng, các ngươi còn có thể sống trở về?"

Ngay từ khi nàng lấy ra Thanh Phong Kiếm, đã không nghĩ sẽ để ba người bọn họ sống mà rời đi.

Hẻm nhỏ này, sẽ là nơi kết thúc sinh mệnh bọn họ!

Đôi mắt nửa hí chợt loé lên ánh sáng lạnh lẽo, sát khí tràn ra, thân ảnh màu đỏ cũng tiến về phía hai người, Thanh Phong trong tay khẽ động, kiếm cương lạnh thấu xương hóa thành từng vạt kiếm cuốn gió lao ra!

"Giết nàng!"

Hai người gầm lên, đại trưởng lão huy động thanh kiếm gãy lúc trước, tứ trưởng lão cũng rút ra thanh kiếm của mình cùng công vậy, hai người liên thủ, uy áp cùng hơi thở của võ sư hoàn hảo tức khắc tràn ngập bên trong hẻm nhỏ, khiến cho hơi thở trong không khí trở nên dày đặc và ngột ngạt.

"Leng keng! Huru! Hô hô!"

Đao kiếm va chạm vào nhau, thanh âm *leng keng* cùng dòng khí sắc bén thỉnh thoảng truyền ra, mà khiến trong lòng hai người hoảng sợ chính là sát khí khát máu, cùng với công kích xảo quyết trí mạng của nàng, khiến bọn họ cảm thấy có chút không kịp phản ứng và sinh ra hoảng loạn.

"Không!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Không Lưu Người Sống!

Editor: Emily Ton

Một tiếng thét kinh hãi, tứ trưởng lão bị đẩy lui thậm chí không kịp ngăn cản mà cứ như vậy tro mắt nhìn đại trưởng lão bị đánh bay thanh kiếm gãy, Thanh Phong Kiếm tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ vào một tiếng đâm vào ngực hắn.....

Hắn thậm chí, trong nháy mắt còn có thể nhìn đến ánh mắt khó có thể tin của đại trưởng lão.

Hắn không cam lòng như vậy, kinh ngạc như vậy, tựa hồ không thể tin được, chính mình thế nhưng chết ở trong tay một người bị hắn xem thường và khinh miệt.

Tứ trưởng lão nhìn thân thể đại trưởng lão run rẩy ngã xuống, hắn nhìn đôi mắt chết không nhắm mắt, trái tim hắn run rẩy, nhìn về phía hồng y nữ tử đang bay đến, thấy nàng đang rút kiếm hướng về phía hắn, cơ hồ ở một khắc kia, hắn theo bản năng muốn trốn!

Đúng vậy, trốn!

Trong đầu chỉ có một ý niệm như vậy, mà thân thể hắn cũng phản ứng theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng, bước chân vừa động, giọng nói giống như quỷ mị đã truyền vào trong tai.

"Ta đã nói rồi, người gặp qua Thanh Phong Kiếm, đều phải chết!"

Giọng nói lạnh băng và khát máu vừa rơi xuống, hồng y chợt lóe, chắn trước mặt tứ trưởng lão, cười như không cười nhìn người mang sắc mặt trắng bệch lộ ra kinh hãi.

"Người muốn chạy trốn đi đâu?"

"A!"

Hắn hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay giờ lên, sau khi rút vào hơi thở huyền lực liền hung hăng lao về phía nàng.

Nếu hắn không thể trốn thoát, vậy chỉ có thể liều chết đấu một trận! Cho dù trước đây hắn từng kinh sợ trước thân thủ quỷ dị khi giao đấu cùng nàng, lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác. Để có thể sống sót, hắn đã dốc toàn bộ huyền lực như muốn nổ tung, khi hơi thở *đại võ sư viên mãn (đã hoàn thành cấp đại võ sư)* bắt đầu khởi động, cát bụi trên mặt đất đều bị cuốn lên.

"Ta cũng không tin, ta đường đường là đại võ sư viên mãn sẽ bại bởi một nha đầu thú vị như ngươi!"

Hắn quát chói tai, cả người bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực khiến tốc độ của hắn tăng lên tới cực hạn, khi hắn tấn công, thân ảnh chuyển động nhanh như gió xoáy, hung dữ như mãnh hổ.

Thấy vậy, Phượng Cửu cũng triệu hồi tất cả huyền lực toàn thân, ưu thế của nàng cũng không phải là huyền lực, mà là Thanh Phong Kiếm trong tay, cùng với công kích xảo quyết trí mạng của nàng!

Nàng cũng không tính toán so đấu huyền lực cùng hắn, nàng chỉ muốn giết chết đối phương trong thời gian ngắn nhất, nếu không, động tĩnh nơi này rất nhanh sẽ thu hút một số người tu luyện đến đây, đến lúc đó muốn thoát thân sẽ khó khăn hơn.

Thân ảnh màu đỏ vừa quét ra, mượn sức từ Thanh Phong Kiếm tàn nhẫn, mỗi một kiếm nàng vung ra đều là sát chiêu trí mạng, thủ pháp vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Ngay cả khi tứ trưởng lão đã có đề phòng cũng không ngăn được kiếm cương sắc bén của Thanh Phong Kiếm cùng công kích trí mạng của nàng.

"Nên kết thúc!"

Đôi tay nàng cầm kiếm, ngay trong nháy mắt hắn bị đẩy ra liền đem huyền lực dừng mãnh dòn vào Thanh Phong Kiếm, một kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn hung hăng đánh về phía hắn.

Tứ trưởng lão theo bản năng lập tức dùng thanh kiếm trong tay để chắn, nhưng.....

"Keng!"

"Tê a!"

Một tiếng rít lớn thảm thiết vang lên không trung, thanh kiếm trong tay tứ trưởng lão bị Phượng Cửu cắt đôi, cùng với cơ thể của hắn cũng bị một kiếm chia thành hai nửa ngã xuống mặt đất.

Sau khi Phụng Cửu xoẹt ánh mắt qua ba cổ thi thể trên mặt đất, dùng Thanh Phong Kiếm trong tay nhắc lấy túi Càn Khôn bên hông bọn họ, đề khí nhẩy lên, vượt qua bức tường trong con hẻm nhỏ, nhanh chóng rời đi.....

Ngay khi chân trước nàng vừa rời khỏi, một số người tu luyện lập tức ủa vào hẻm nhỏ sau lưng. Bọn họ chính là vì nghe thấy động tĩnh mà đến, nhưng sau khi bước vào hẻm nhỏ và nhìn đến một màn huyết tinh bên trong, sắc mặt đại biến, có người nhin không được lập tức nôn mửa tại chỗ.

Không cần phải quá tàn nhẫn khi giết một người, nhưng trường hợp bên trong lại quá mức đẫm máu, khiến bọn họ nhìn thấy đều không chịu đựng được.

"Ba người chết đều là võ sư!"

Một người tu luyện cao tuổi gan lớn xem xét xác chết của ba người, sau khi biết được thực lực của bọn họ thì khiếp sợ vạn phần.

Có thể giết chết ba gã võ sư, thực lực người nọ mạnh đến đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Uỷ Khuất Trong Lòng!

Bên này, ba gã võ sư chết đi không chỉ kinh động đến những người tu luyện xung quanh, thậm chí đã kinh động đến vệ binh trong trấn nhỏ.

Tuy nhiên, vệ binh cũng chỉ duy trì vấn đề trị an thường ngày của bá tánh trên trấn, đối với thế giới của người tu luyện bọn họ căn bản không thể nhúng tay vào, huống chi người chết đi lại là người tu luyện cấp bậc võ sư, điều này càng khiến bọn họ cảm thấy khó giải quyết.

Bởi vậy, điều duy nhất bọn họ có thể làm là trước hết nghĩ biện pháp điều tra thân phận ba gã võ sư sau đó thông tri tới gia tộc bọn họ.

Nhưng việc này cũng rất nhanh đã được lan truyền ở trong trấn, rốt cuộc, cái chết của ba gã võ sư, xảy ra sự việc như vậy trong trấn cũng không phải là việc nhỏ.

Đối với những sự tình này, Phụng Cửu cũng không để ý, sau khi nàng trở lại trong viện liền tiến vào không gian tu luyện.

Trên trấn nhỏ, lính đánh thuê chợ đen tựa hồ đã tự động tránh đi nhiệm vụ săn giết nàng, mấy ngày kế tiếp trôi qua trong sự bình yên, hai người đều bận rộn tu luyện, thẳng đến, vài ngày sau, Quan Tập Lãm sau khi ra ngoài mua thức ăn trở về thì thất hồn lạc phách đi vào sân.

"Ca?" Phụng Cửu đang đánh Thái Cực quyền trong viện nhìn thấy hấn có chút không thích hợp, gọi một tiếng, hấn cũng không có phản ứng.

"Ca?" Nàng lại gọi một tiếng, mới thấy hấn bỗng nhiên hoàn hồn.

"A? Tiểu Cửu, người gọi ta?" Sau một lúc, hấn thu thập lại tâm tình và nhìn về phía nàng, nẩy ra một nụ cười, nhưng, hấn lại không biết rằng nụ cười của hấn có vẻ rất miễn cưỡng.

"Người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Nàng đi về phía hấn hỏi.

Quan Tập Lãm trầm mặc hơi cúi thấp đầu, không nói.

"Không muốn nói cho ta? Vậy ta đây không hỏi nữa."

Nghe nói như thế, hấn vội vàng ngắt đầu: "Không phải, Tiểu Cửu, chỉ là, chỉ là....." Hấn nhìn nàng, chờ nửa ngày, giọng điệu có chút chua xót: "Ta vừa ra ngoài mua đồ, nghe được tin tức về gia tộc, đường huynh ta muốn thành thân."

Nhận thức lâu như vậy, nàng cũng chưa từng hỏi qua lai lịch hấn, gia tộc hấn, đồng dạng, hấn cũng chưa từng hỏi qua gia tộc nàng. Mà lúc này đây, lần đầu tiên nàng nghe hấn nhắc tới sự tình gia tộc hấn.

"Người muốn trở về tham gia hôn lễ hấn?"

Tay hấn không tự chủ xoa chỗ vết miệng thương đã khép lại nơi eo bụng, giọng có chút ảm đạm nói: "Tiểu Cửu, người biết không? Từ khi ta sáu tuổi đã được đại bá nuôi dưỡng, luôn cùng với đường huynh tập võ tu luyện, tuy không cùng một mẹ đẻ ra, nhưng ta vẫn luôn kính trọng hấn, coi hấn là thân huynh, nhưng, ta chưa từng nghĩ đến hấn sẽ đột nhiên hạ sát thủ từ sau lưng ta."

"Nếu không phải người đã cứu ta, ta nghĩ hiện tại ta đã chết. Ta vẫn luôn nghĩ không thông, vì cái gì mà hấn muốn giết ta, đến khi ta nghe được tin hấn thành hôn, ta mới biết thì ra nguyên lai là vì nàng."

"Nàng?" Nàng có chút ngạc nhiên.

"Ân, nữ tử cùng hần thành thân chính là nữ nhi thứ ba của Kha gia, Kha Tâm Nhã, nàng là vị hôn thê mà năm đó phụ thân ta đã đính hạ cho ta."

Nghe vậy, đôi mắt Phụng Cửu trừng lớn, hơi há hốc mồm, đây rốt cuộc là gì? Bị đường huynh ám sát, còn bị đoạt vị hôn thê? Nàng có chút đồng tình nhìn hần, cảm thấy quá khư ca ca này của nàng thật đúng là quá bi ai.

Nhìn thái độ cô đơn của hần, nàng có chút tò mò hỏi: "Ca, ngươi thích nữ nhân kia?"

Quan Tập Lãm lắc đầu: "Chưa nói là thích, nhưng, chỉ biết rằng từ nhỏ đều biết khi nàng lớn lên sẽ là nữ nhân của ta, hiện tại nghe nói nàng phải gả cho người khác, hơn nữa người kia lại là đường huynh ta, lòng ta không dễ chịu, cảm thấy ủy khuất."

"Phụt!"

Nàng nhin không được cười ra tiếng, khi nhìn thấy ánh mắt xấu hổ buồn bực của hần trừng tới, nàng vội vàng nhin xuống: "Được được được, ta không cười, không cười." Chỉ là hai khóe miệng lại không tài nào ngăn được ý cười tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đã Đến Lúc Rời Đi!

"Tiểu Cửu, lòng ta chính là đang khó chịu đây! Ngươi không an ủi ta thì thôi, còn chê cười ta." Hần có chút xấu hổ buồn bực trừng mắt nhìn nàng, nhưng lại nhân tiếng cười của nàng mà khó chịu trong lòng đã tan đi không ít.

"Không phải, ta đây không phải là chưa nhìn thấy qua một mặt như vậy của ngươi hay sao? Cảm thấy rất là mới lạ, hắc hắc."

Xác thật là mới lạ, tuy rằng hần lớn lên với khuôn mặt tuấn lãng, nhưng dáng người to lớn cơ hồ có thể so cùng eo hổ, một nam tử như vậy lúc này lại mang vẻ mặt ủy khuất, u oán giống như oán phụ khuê phòng, có thể không khiến nàng muốn cười hay sao?

"Bất quá, cha mẹ ngươi đâu? Nếu như phụ thân ngươi đã đính hạ việc hôn nhân giúp ngươi, vậy thì hần là sẽ phản đối chuyện này đi?" Nàng có chút tò mò, hần xảy ra chuyện chưa quá bao lâu? Những người đó liền cho rằng hần thật sự đã chết?

Nghe nói như thế, xấu hổ buồn bực trên mặt Quan Tập Lãm tan đi, có chút âm trầm: "Ta từ khi sinh ra chưa từng nhìn thấy nương ta, khi ta sáu tuổi thì phụ thân nghe được tin tức của nương ta nên đi ra ngoài tìm nàng, nhưng từ đó vẫn chưa từng quay về, cũng chưa từng truyền tin tức gì về tới Quan gia, người trong nhà đều nói rằng ông ấy đã chết."

Hần đi đến bên cạnh bàn đá, buông đồ xuống: "Nhưng ta không tin, trong lịch sử của Quan gia, thiên phú tu luyện của phụ thân ta là tốt nhất, ta không tin ông ấy đã chết, cho nên từ khi ta còn rất nhỏ đã lập hạ chí nguyện, nhất định ta phải nổi danh! Như vậy, chỉ cần phụ thân cùng mẫu thân ta còn sống, nhất định sẽ biết tới ta."

Nhìn thần sắc nghiêm túc đầy quyết tâm của hần, Phụng Cửu âm thầm gật đầu, cũng khó trách, tuy rằng tu vi huyền lực của hần không cao lắm, nhưng sức bật lại rất cường đại, cơ bắp chân tay cũng phát triển rất tốt, nghĩ đến ngày thường chắc là đã khô công không ít.

"Ca, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ làm được!" Nàng vỗ vỗ bờ vai của hần cổ vũ: "Tu luyện thật tốt, thiên phú của ngươi cũng không thấp, tương lai nhất định sẽ siêu việt hơn phụ thân ngươi."

Thanh âm rơi xuống, đôi mắt nàng xẹt qua một mặt u quang, cười nói: "Bất quá ca, nếu đường huynh ngươi muốn thành thân, ngươi dù sao cũng nên trở về chúc mừng một chút a! Bằng không cũng khó mà biện minh nổi."

"A?" Hần có chút khó hiểu nhìn nàng.

"Ân, cứ như vậy đi! Ta sẽ đi cùng ngươi." Dù sao nơi này cũng không thể ở lại lâu hơn nữa, bằng không chờ người Hứa gia nhận được tin tức sẽ tới tìm phiền toái, hiện tại nàng còn chưa có đủ thực lực để đối phó với một gia tộc, tự nhiên phải giấu tài, hiểu được nên tránh khỏi mũi nhọn.

Hơn nữa, Vân Nguyệt thành, nàng cũng muốn trở về nhìn xem.

"Ngươi đợi lát nữa đi mua xe ngựa, ta đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ quay về." Nàng trở về trong phòng thay đổi một thân nam trang, sau khi mang mặt nạ lên liền đi ra ngoài.

Quan Tập Lãm kinh ngạc nhìn nàng thay đổi một thân giả dạng đi ra cửa, không hỏi gì, sau khi ăn vài thứ cũng đi ra cửa, trước tiên đi mua một xe ngựa thật tốt cho chuyến quay trở về.

Khi Phụng Cửu đi vào chợ đen, nhìn thấy có một thiếu nữ hắc y trắng eo quỳ cạnh cửa.

Nàng liếc mắt một cái, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đen như mực, cùng với đôi mắt hơi rũ xuống. Nàng cất bước đi vào, cũng không chú ý nhiều đến thiếu nữ hắc y.

Nhưng thật ra thiếu nữ hắc y ngay khi nàng đi qua bên người liền nâng đôi mắt lên. Đôi mắt vốn cao ngạo ảm đạm chợt hiện lên một tia ánh sáng, lóa mắt giống như sao trời đêm khuya nhìn chăm chăm thân ảnh màu đỏ đang đi vào bên trong.

"Tôn giả phải rời khỏi đây?"

Trong sương phòng, Đồng quân sự mang về mặt sốt ruột: "Nhưng, những linh dược đó chúng ta còn chưa thu thập đầy đủ."

"Vân Nguyệt thành không phải cũng có chợ đen các ngươi sao? Đến lúc đó các ngươi đem linh dược đưa đến nơi đó là được." Nàng thưởng thức chiếc thẻ mỏng trong tay, trong đó, chính là tiền bán đấu giá hai bình dược tề.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Những Câu Nói Kinh Người!

Nàng cũng không nghĩ tới, kết quả lại là một thân y thuật của nàng là hữu dụng nhất, bất quá, những dược tề đó nàng cũng chỉ điều phối mà ra, nếu như được thực hiện bởi luyện đan sư trong thế giới này.....

Nghĩ vậy, trong con ngươi hạ xuống của nàng xẹt qua một tia ánh sáng, một ý niệm dần dần hình thành trong đầu.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Đồng quân sự phía trước, hỏi: "Ta nhìn thấy thiếu nữ hắc y quỳ bên ngoài, hình như chính là người ngày đó đã uống dược tề?"

"Đúng vậy, chính là nàng, nàng đã quỳ gối nơi đó hai ngày, kỳ thật chính là vì muốn nhìn thấy tôn giả."

"Thấy ta?" Nàng nhướn mày, có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, nàng là một võ giả cũng có chút danh tiếng ở đấu võ trường chợ đen, nghe nói còn có một đệ đệ, bất quá thân thể không tốt lắm. Nàng đã dùng toàn bộ tiền thắng cuộc đấu võ ở nơi này để điều trị cho đệ đệ nàng, chẳng qua, không ít đại phu xem qua đều nói đệ đệ nàng sẽ không sống được bao lâu nữa."

Đồng quân sự nói, thấy Phượng Cửu cảm thấy hứng thú, lại tiếp tục nói: "Nghe nói hai ngày trước đệ đệ nàng lâm vào hôn mê, đại phu trên trấn cũng không có biện pháp, nàng cũng không biết nên làm gì nữa, vì vậy cứ quỳ ở nơi đó, nói là muốn cầu kiến tôn giả. Chúng ta đã đáp ứng tôn giả không tiết lộ bất cứ tin tức gì của tôn giả, tự nhiên sẽ không đáp ứng nàng, cho nên, nàng vẫn luôn quỳ ở kia, đuổi cũng không chịu đi."

Phượng Cửu gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, một lát sau, nàng để lại một số hướng dẫn của linh dược, liền đứng dậy rời đi.

Khi cất bước ra khỏi cửa chợ đen, lúc lướt qua bên người thiếu nữ hắc y, nhận thấy được ánh mắt nàng, Phượng Cửu hơi dừng chân lại, liếc liếc mắt nhìn nàng một cái, liền cất bước rời đi.

Thiếu nữ hắc y xoay người nhìn thân ảnh đang rời đi, ánh mắt sáng lên rực rỡ, nàng lập tức đứng dậy đi theo.

Sau khi Phượng Cửu đi qua ba con phố, bước chân chợt dừng lại, giọng nói hài hước cũng theo đó truyền ra.

"Đi theo lâu như vậy, chẳng lẽ là ngươi muốn đánh cướp ta?" Trong khi nói, nàng đã chuyển thân mình qua.

Một thân ảnh màu đen đi ra từ phía sau, đúng là thiếu nữ mặt đen kia. Nàng nhìn thân ảnh màu đỏ phía trước, nhấp môi mở miệng nói: "Trên người ngươi có dược vị, ngươi là luyện dược sư điều chế ra dược tề."

Phượng Cửu cười cười, khoanh tay trước ngực nhìn nàng, nhếch khóe môi mang theo vài phần tà khí: "Vậy thì sao?"

Thiếu nữ hắc y nhìn Phượng Cửu, trầm mặc, thật lâu sau, đột nhiên quỳ đầu gối xuống, cúi đầu: "Cầu ngươi cứu đệ đệ ta."

Giọng nói của nàng ngang ngạnh, lạnh lùng, tuy là quỳ xuống, nhưng eo vẫn thẳng tắp, hiển nhiên, đây không phải là một kẻ từng cầu xin người. Ý cười bên môi Phượng Cửu càng tăng, nhưng nàng lắc lắc đầu: "Không cứu."

Giọng nói vừa rơi xuống, nàng xoay người cất bước đi về phía trước.

Nhưng mà, thân ảnh vốn đang quỳ lúc này đây lại lập tức xuất hiện ở trước mắt nàng ba bước và quỳ xuống.

"Cầu người cứu đệ đệ ta."

Vẫn là giọng nói ngang ngạnh lạnh lùng như cũ, eo vẫn giữ thẳng tắp.

Phượng Cửu nhìn thấy, nhớ tới nàng ngày ấy trên đài, một đôi ánh mắt giống như con thú nhỏ, ngoan cường mà kiên định.

"Vậy người nói xem, ta dựa vào cái gì muốn cứu đệ đệ người?"

"Ta có thể giúp người giết người."

Phượng Cửu lắc đầu: "Giết người có sát thủ chuyên nghiệp chợ đen."

"Mệnh ta có thể cho người."

Nàng lại lắc đầu lần nữa: "Ta muốn mệnh người cũng không có gì để dùng."

Nghe vậy, nàng ngẩng đầu dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào người trước mắt: "Vậy người muốn gì?"

Ánh mắt Phượng Cửu nhìn trên người nàng từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, cười tà tứ, không nói gì đã rời đi.

Nhìn thân ảnh kia càng lúc càng xa, thiếu nữ hắc y đứng lên, hô: "Ta có thể làm ấm giường cho người!"

Nghe được lời nói phía sau, dưới chân Phượng Cửu lao đảo một cái, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nhiều Thêm Hai Người!

Nàng có chút ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn về phía thiếu nữ mặt đen, có chút không xác định hỏi: "Người vừa nói gì vậy?"

Thiếu nữ mím môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn thân ảnh màu đỏ: "Ta có thể ấm giường cho người."

Phượng Cửu nghe xong lời này, giữa đầu nhin xuống sự xúc động muốn cười to, hài hước nói: "Ta tương đối thích mỹ nhân, tiểu nha đầu mặt đen như người muốn ấm giường cho ta thì ta liền phải chấp nhận a?"

Nghe nói như thế, thiếu nữ hắc y giơ ống tay áo về phía trên mặt xoa xoa, lộ ra dung nhan vốn có.

"Ta không xấu." Nàng nhìn Phượng Cửu nói.

Đúng vậy, thiếu nữ lớn lên không chỉ không xấu, mà còn thập phần kinh diễm, đó là một gương mặt mỹ nhân trời sinh, ngũ quan tinh xảo phối hợp với khuôn mặt nhỏ tạo nên mỹ nhân tuyệt sắc ôn nhu động lòng người.

Nhưng mà, trên người nàng cũng không có thái độ thẹn thùng của nữ tử, có chỉ là lạnh lùng xa cách, bất quá, hơi thở lạnh lùng trên người nàng thật ra lại khiến nàng hiện lên một loại cảm giác mỹ nhân lạnh băng.

Bên cạnh việc bôi đen khuôn mặt, nàng cũng tân trang lông mày cùng đôi mắt, bởi vậy, nguyên bản nhìn thế nào cũng không thấy thu hút.

Không cần xem, tự nhiên cũng có thể suy đoán được bộ ngực bằng phẳng của nàng đã được buộc chặt chẽ với vải dày.

Cũng một nàng thông minh, cũng biết che lấp dung nhan nổi bật bên ngoài, bằng không, dựa vào dung nhan này cũng đủ rước lấy không ít phiền toái.

Nàng bước đi về phía bên người thiếu nữ hắc y, mắt nhìn nàng lộ ra nghiền ngẫm: "Thật sự muốn ấm giường cho ta?"

"Chỉ cần người cứu sống đệ đệ ta, mệnh này của ta đều là của người, càng không cần phải nói đến thân thể này."

Biểu hiện của nàng thực hồ hững, hồn nhiên tựa hồ giống như không thèm để ý, nhưng thân thể lại căng chặt khi Phượng Cửu tới gần, cùng với hai bàn tay lặng lẽ nắm chặt lấy Phượng Cửu, chứng tỏ nàng cũng không phải là không thèm để ý giống như vẻ ngoài của nàng như vậy.

Dù sao thì, làm sao có nữ hài nào mà không thèm để ý có thể tùy tiện ấm giường cho người ta? Tùy tiện giao ra mệnh chính mình?

Phượng Cửu nhìn nàng một cái thật sâu, khóe môi hơi hơi gọi lên: "Đẫn đường đi!" "Vâng."

Thiếu nữ lên tiếng và hạ đôi mắt xuống, lúc này mới mang nàng đi về phía nơi mình đang cư trú.

..... *Editor: Emily Ton*.....

Sau nửa canh giờ (1h).

Phượng Cửu nhìn thấy trước mắt là một căn nhà trông trái đơn sơ đến nỗi nếu có gió thổi qua liền bay, lại nhìn thấy thiếu nữ hắc y bước nhanh tới mở cửa, cũng cất bước theo đi vào, tiến vào bên trong liền nhìn đến một thiếu niên đang nằm trên tấm ván gỗ được kê thành giường.

Thiếu nữ hắc y giặt sạch miếng vải và lau lau trán cùng lòng bàn tay cho hắc, sau đó nhìn về phía Phượng Cửu: "Hắn chính là đệ đệ ta, hai ngày trước sau khi ăn được và phun ra máu thì lâm vào hôn mê."

Phượng Cửu đi lên trước, thấy thiếu niên gầy đến nỗi cảm đều nhọn, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, chỉ nhìn thoáng qua, liền duỗi tay đập trên mạch cổ tay của thiếu niên dò xét.

Sau khi thu hồi tay, phân phó: "Cởi bỏ áo trên người hắc." Đồng thời với nói chuyện, lấy ngân châm ra.

Thiếu nữ hắc y theo lời cởi bỏ áo trên người đệ đệ nàng, liền thấy Phượng Cửu cầm ngân châm giống như tùy ý trát nhập mấy huyết đạo trên người hắc, trái tim nàng như nhảy theo, cổ họng căn nén lại xúc động, ánh mắt càng thêm gắt gao nhìn chăm chăm đệ đệ nàng, e sợ có biến cố gì xảy ra.

Qua một hồi lâu, Phượng Cửu thu hồi ngân châm và đứng lên: "Cổng hắc đi theo ta." Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Thiếu nữ hắc y thấy thế vội vàng đem đệ đệ đang hôn mê cổng trên lưng, theo sát ở phía sau nàng.

Trước khi Phượng Cửu đi vào sân, đã nhìn thấy Quan Tập Lãm đang dọn giường nệm phía trên xe ngựa, thấy nàng trở về, vui sướng kêu lên một tiếng: "Tiểu Cửu, người xem xe ngựa này thế nào? Ta cố ý mua xe lớn nhất, như vậy trên đường nếu người nghỉ ngơi cũng có thể nằm ngủ ở bên trong, tương đối thoải mái."

Khi ánh mắt nhìn đến khuôn mặt hai người đi theo sau nàng, có chút kinh ngạc, hỏi: "Bọn họ ở đây làm gì?"

Phượng Cửu giả hoạt cười: "Ấm giường."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Lửa Giận Hứa Gia!

Edited by: Emily Ton.

Quan Tập Lãm nghe xong sững sốt, có chút kỳ quái. Vì sao lại đột nhiên mang theo hai người như vậy trở về?

"Lên xe đi!" Phượng Cửu có ý bảo thiếu nữ đưa đệ đệ nàng đến trên xe ngựa.

"Vâng." Nàng vừa lên tiếng, lúc này mới đi về hướng xe ngựa.

Quan Tập Lãm kéo Phượng Cửu đến một bên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Cửu, người định mang cả hai người này cùng đi? Thân thể thiếu niên kia dường như không tốt lắm a! Như vậy có thể được không? Có thể nửa đường sẽ xảy ra chuyện gì hay không?"

"Yên tâm, không có việc gì, chúng ta đi thôi!" Trong khi đang nói, không nhìn thấy xe phu, liền hỏi: "Ca, người định tự mình đánh xe hay sao?"

"Ân, ta có thể đánh xe, yên tâm, với một bàn tay ta cũng có thể làm được." Hắc mở miệng cười cười, ý bảo nàng nhanh chóng lên xe.

Nghe hắc nói như vậy, nàng cũng không nói thêm gì nữa, lúc này mới nhảy lên xe ngựa, vào bên trong.

Sau khi bọn họ đều lên xe ngựa thì Quan Tập Lãm cũng đi lên ngồi xuống, một tay đánh xe ngựa hướng về phía bên ngoài cửa trấn mà đi, lên đường trở về Vân Nguyệt thành.....

.....*Editor: Emily Ton*.....

Bên kia, Vân Nguyệt thành, Hứa gia.

"Phanh!"

Nam tử trung niên ngồi trên ghế chủ vị đập một bàn tay thật mạnh ở trên mặt bàn, đột nhiên đứng lên trong sự hoài nghi, cảm tức nhìn hộ vệ đang quỳ phía dưới, giọng nói lạnh lùng mà khiếp sợ.

"Cái gì? Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho ta!"

Khí thế của thượng vị giả cùng với hơi thở cường giả khiến cho sắc mặt hộ vệ đang quỳ phía dưới đều trắng bệch, mồ hôi lạnh thoát ra bên ngoài cơ thể, mặc dù trong lòng run sợ nhưng lại không thể không mở miệng lần nữa.

"Bầm... bầm gia... gia chủ... người đứng đầu Thạch Lâm trấn đã phái người tới, nói rằng đã phát hiện ba thi thể... thi thể võ sư... nghi... nghi ngờ đến từ Hứa gia chúng ta... người nhà họ Hứa."

"Bịch!"

Cả người hần thắt thân ngã ngồi trở lại trên ghế, khó tin nói: "Sao có thể? Sao có thể? Dựa vào thực lực của đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão, trấn Thạch Lâm là một địa phương nhỏ như vậy làm sao có người có thể giết được bọn họ?"

Hộ vệ quỳ bò không dám mở miệng, chỉ là thân thể hần vẫn luôn run rẩy.

"Là ai? Là ai giết bọn họ?" Ánh mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm hộ vệ phía dưới: "Hai gã hộ vệ đi theo đâu rồi? Bọn họ có trở về hay không?"

Hộ vệ quỳ bò run giọng nói: "Không... không biết là đã bị ai giết, hai gã hộ vệ đi theo sợ gia chủ trách phạt, đã bỏ chạy."

Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão, tính cả Nhị gia đều đã bị giết, nếu như hai người bọn họ trở về, lửa giận của gia chủ cũng không phải sẽ dễ chịu như vậy, tự nhiên là thừa dịp đang ở bên ngoài mà chạy trốn.

"Được! Được lắm!"

Tay hần nắm chặt, giọng nói âm trầm lạnh lẽo và khát máu: "Tra cho ta! Tra thật kỹ cho ta!"

Hứa gia hẳn vốn là trung đẳng gia tộc tại Vân Nguyệt thành, tuy rằng thực lực không thể so với thế lực của tám đại gia tộc và tứ đại thế gia, nhưng một phương nơi đây cũng có chút danh vọng. Hiện giờ, trong thời gian ngắn ngủi không đầy một tháng, nhi tử bị giết, huynh đệ bị giết, ngay cả Đại trưởng lão cùng Tứ trưởng lão cũng đều bị giết!

Nếu không tra ra hung thủ, khẩu khí này bảo hẳn nuốt xuống như thế nào đây!

.....

Vân Nguyệt thành, trong sân viện nào đó.

Lãnh Sương một thân hắc y với khuôn mặt xuất sắc, ở trong viện nhìn thân ảnh ăn mặc áo trắng đang đánh quyền pháp mềm như bông, ánh mắt có chút phức tạp.

Ngày đó khi đệ đệ nàng tỉnh lại, ban đêm cùng ngày, nàng đã thực hiện lời hứa cởi sạch thân mình và đến nằm trên giường Phụng Cửu. Lúc ấy, nàng còn nhớ rõ khi Phụng Cửu xúc chần lên nhìn đến cả người nàng giống như xích quả, biểu tình vừa kinh ngạc lại dờ khóc dờ cười.

Cũng là một lần kia, nàng mới biết được thì ra Phụng Cửu cũng là nữ nhi.

Nếu không cần nàng ám giòng, không phải nhìn trúng mỹ mạo của nàng, vậy nàng ấy vì sao phải giúp nàng?

Bất quá, mặc kệ là vì cái gì, kể từ khi nàng giao mệnh của mình cho nàng ấy, nàng ấy chính là chủ tử của nàng, điểm này, sẽ không thay đổi.

"Lãnh Sương, ca ta đã trở về chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tìm Tới Cửa!

Editor: Emily Ton.

Phụng Cửu thu hồi quyền, nhìn về phía thiếu nữ mỹ mạo đang đứng ở bậc thang, càng nhìn, càng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lãnh Surong lấy lại tinh thần, đi về phía nàng, cúi đầu cung kính nói: "Chủ tử, thiếu gia còn chưa trở về."

"Sáng sớm hắn đã đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở lại?" Nàng kinh ngạc nói, lại hỏi: "Hôn sự của Quan gia cùng Kha gia không phải là ba ngày sau hay sao?"

"Đúng là ba ngày sau."

Lãnh Surong đáp lời, giọng nói hơi ngừng một lát, lại nói: "Bất quá khi thiếu gia rời đi đã nói, hắn nghĩ sẽ đi trước, không hy vọng chủ tử đi theo, hắn nói chuyện này hắn sẽ tự xử lý."

Nghे vậy, Phượng Cửu cười cười, nghĩ đến hắn là lo lắng rằng nếu nàng đi cùng thì sự tình sẽ có chút lúng túng. Hơn nữa, trong lòng hắn hắn là vẫn không tin Quan gia sẽ quá tàn nhẫn đối với hắn, càng không tin tộc nhân hắn sẽ vì ích lợi trước mắt mà lạnh nhạt với hắn.

Như vậy cũng tốt, để tự hắn đi xử lý, hắn mới có thể biết, có người vì ích lợi trước mắt, cho dù là huynh đệ thì tộc nhân nhất định cũng sẽ vô tình.

Gia tộc kia của hắn, một chút hảo cảm đối bọn họ nàng cũng không có.

Nhưng thật ra Phượng gia.....

Nghĩ đến sau khi tới Vân Nguyệt thành và biết về sự tình Phượng gia, trong lòng nàng xẹt qua một tia phức tạp.

Người Phượng gia thật sự là yêu thương Phượng Thanh Ca. Tuy nhiên, bọn họ lại không biết Phượng Thanh Ca hiện giờ được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay lại hại chết nữ nhi thực sự của bọn họ.

Lãnh Surong một bên nhìn những vết sẹo do đao cắt lộn xộn trên mặt Phượng Cửu, ánh mắt không khỏi hơi lóe.

Những vết sẹo từ vết đao cắt tung hoành lấp đầy trên khuôn mặt chủ tử. Vết sẹo nhiều không đếm được đã che dấu hoàn toàn dung nhan vốn có của nàng. Những gì có thể nhìn thấy, cũng chỉ là những vết sẹo khiến lòng người run sợ đó. Nàng thật sự không cách gì tưởng tượng được, rốt cuộc là người nào thế mà có thể hoàn toàn hủy đi dung nhan một nữ tử như vậy? Lại là dạng cừu hận gì mới có thể xuống tay tàn nhẫn đến như vậy?

Nghĩ đến chủ tử không đủ sức để tự bảo vệ mình, nàng âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải bảo hộ chủ tử không rời một tấc.

Lãnh Surong hiện tại, tất nhiên là không biết thân thủ và thực lực của Phượng Cửu, bởi vì từ khi nàng ấy đi theo nàng tới nay, chỉ nhìn thấy sáng sớm mỗi ngày nàng ở trong sân đánh quyền pháp mềm như bông mà không hề có lực đạo công kích.

Hơn nữa bản thân nàng là luyện được sư, bởi vậy, nàng ấy quan niệm rằng chủ tử chỉ tinh thông luyện được, về phương diện võ thuật lại hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Bất giác được nàng ấy đang suy nghĩ, Phượng Cửu nhận ra ánh mắt của Lãnh Surong, nghiêng đầu nhìn về phía nàng ấy, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lãnh Surong lắc đầu, hơi cúi thấp đầu.

Thấy vậy, Phượng Cửu giống như nghĩ đến gì đó, xoa xoa mặt mình, cười khê: "Tò mò vì sao khuôn mặt này lại bị hủy thành như vậy?"

Giọng nàng hơi ngừng lại, không để ý nhiều, nói: "Thật ra bây giờ nhìn đã khá hơn nhiều, lúc mới bắt đầu, ngay cả chính bản thân ta đều không nở nhìn thẳng."

Nàng không lo lắng nhiều lắm về những vết sẹo trên mặt, rốt cuộc, chỉ cần thu thập đầy đủ linh dược, không đến một tháng liền có thể khiến cho khuôn mặt này khôi phục như lúc ban đầu. Hiện tại, nàng tương đối lo lắng cho ca ca "miễn phí" mà nàng nhặt được trong tay.

Phía chợ đen bên kia truyền đến tin tức, nói rằng rất khó tìm linh dược nàng muốn, đến bây giờ còn chưa tìm đủ.

Một ngày linh dược không tập trung lại đầy đủ, tay hắn sẽ một ngày không cách nào khôi phục lại, an ủi trong lòng nàng cũng một ngày không cách nào tiêu tan. Nếu thật sự không tìm thấy tất cả linh dược, vậy nàng cũng chỉ có thể dùng phương thức trao đổi với những người đang nắm giữ linh dược, lấy vật đổi vật.

Mà lúc này, tại Kha gia.

Quan Tập Lãm một thân quần áo xanh đen, khuôn mặt tuấn lãng hơi trầm xuống, nhìn nữ tử dung nhan xinh đẹp yêu kiều trước mặt, giọng nói cứng rắn, hỏi: "Người thật sự phải gả cho đường huynh ta? Là chính người đồng ý? Hay là bị người nhà bức người?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cháp Nhất Một Niệm!

Kha Tâm Nhã (柯心雅) đã bị sốc khi Quan Tập Lãm đột nhiên xông tới.

Bọn họ đều nói hắn đã chết, nàng cũng cho rằng hắn đã chết, cho nên khi nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, không phải là vui mừng, mà là cả kinh.

"Người, người không phải đã chết hay sao?" Sắc mặt nàng tái nhợt, giọng nói có chút run rẩy nhìn hắn.

Quan Tập Lãm nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, chính mình cũng không biết vì sao lại chạy tới nơi này, có lẽ, chính vì không cam lòng, bởi vì hắn vẫn luôn xem nàng như nữ nhân của hắn.

Tiểu Cửu từng hỏi hắn có phải đã yêu Kha Tâm Nhã hay không? Hắn nói cho nàng rằng chưa thực sự yêu, nhưng trong lòng vẫn có một chút thích, rốt cuộc, từ khi còn nhỏ đã biết sau khi nàng trưởng thành sẽ là nữ nhân của hắn, ánh mắt đối với nàng, thái độ đối với nàng, tự nhiên là không giống với người khác.

Nhưng người hắn vẫn luôn cho rằng sẽ trở thành nữ nhân của hắn, hiện tại lại phải gả cho người khác, lại là gả cho đường huynh hắn, biến cố này, khiến lòng hắn thực sự không thoải mái.

Tuy nhiên hiện tại, hắn chỉ muốn biết, có phải chính nàng nguyện ý hay không?

Kha phụ cùng Kha mẫu nghe được tin tức đã vội vã đến đây, khi nhìn thấy thân ảnh nữ nhi trong viện, trong lòng *lộp bộp* một tiếng, sắc mặt khê biến.

"Tập Lãm?"

Quan Tập Lãm quay đầu lại, nhìn thấy hai vị cao niên của Kha phủ, khuôn mặt trầm xuống và nói: "Ta tới chỉ muốn nói một câu." Đang nói, không nhìn qua bọn họ, mà là nhìn chằm chằm Kha Tâm Nhã trước mặt.

Thấy sắc mặt nữ nhi tái nhợt, ánh mắt né tránh không dám nhìn hắn. Kha mẫu đau lòng tiến lên ôm nàng vào trong ngực, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Quan Tập Lãm.

"Người làm gì vậy? Hôn ước giữa người cùng tiểu Nhã nhà ta đã giải, tiểu Nhã gả cho ai thì liên quan gì tới người đâu?"

"Tập Lãm a! Hôn ước của các người là do người hai nhà Quan Kha sau khi thương nghị đã giải trừ, còn việc hôn nhân của tiểu Nhã cùng đường huynh người cũng đã được trưởng bối Quan gia đồng ý." Kha phụ nhìn Quan Tập Lãm, nói trong tiếng thờ dài. Mặc dù hắn xuất thân từ hạt giống tốt, chỉ là đáng tiếc, không cha không mẹ, về địa vị ở Quan gia dù sao cũng kém so với đường huynh hắn.

"Và người cũng đồng ý sao?" Hắn vẫn nhìn về phía Kha Tâm Nhã, chấp nhất muốn có câu trả lời minh bạch.

Tuy nhiên, khi thấy hắn một lần nữa ép hỏi nữ nhi của mình, Kha mẫu đã tức giận.

"Nếu tiểu Nhã đồng ý thì như thế nào? Đi theo Quan Tập Nguyễn chẳng lẽ sẽ tệ hơn ở bên người phải không? Người cũng không nhìn xem chính người có cái gì? Cha mẹ đều không có, địa vị ở Quan gia sao có thể so với Tập Nguyễn?"

Ngôn ngữ của bà rất xảo quyệt, giọng điệu mang theo châm chọc, tiếp tục nói: "Nói cho người cũng không có hại gì, cũng để cho người hết hy vọng, trưởng bối Quan gia nói, ba tháng sau Quan gia sẽ tranh cử vị trí thiếu chủ, đến lúc đó Quan Tập Nguyễn nhất định sẽ thắng và trở thành thiếu chủ. Cứ như vậy, tiểu Nhã nhà ta sẽ chính là thiếu chủ phụ nhân, tương lai chờ Tập Nguyễn trở thành gia chủ, sẽ chính là gia chủ phụ nhân Quan gia, đi theo người, thì có thể có cái gì?"

Nghe lời bà ta nói xong, Quan Tập Lãm không mở miệng nói gì, hắn chỉ dùng ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm Kha Tâm Nhã đang được mẫu thân nàng bảo hộ ở bên người, thật lâu sau, không nói lời nào mà cất bước rời đi.

Kha phụ nhìn cánh tay không có sức lực rũ ở bên người hắn, có chút kinh ngạc: "Tay phải hắn vì sao lại giống như bị phế vậy?"

Kha mẫu không để ý lắm nói: "Quản hắn nhiều như vậy làm gì, dù sao hắn và tiểu Nhã chúng ta về sau sẽ không có quan hệ gì nữa."

"Ta về phòng trước."

Kha Tâm Nhã nói, lập tức đi về phía trong phòng, nàng đóng cửa phòng lại và đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, nhìn một cây trầm gỗ trong hộp trang sức, nàng cầm lấy sau đó ném vào một cái giỏ ở góc phòng.

"Lựa chọn của ta không sai, ta sẽ không hối hận, nhất định sẽ không hối hận!"

Nàng vứt bỏ một chút khó chịu trong lòng, ánh mắt kiên định, bởi vì nàng biết cho dù Quan Tập Lãm đối xử với nàng tốt bao nhiêu, nhưng vẫn không thể cho nàng những gì nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Quỷ Y Chi Danh!

"Ta đã trở về."

Trong sân viện, Phụng Cửu ngược mắt nhìn lại, thấy hắn trở về nổi giận đùng đùng, không khỏi cười hỏi: "Có chuyện gì vậy? Ai chọc ngươi sao?"

"Ta chạy tới Kha gia." Hắn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót chén nước và nhanh chóng nuốt xuống.

"Đi Kha gia?" Nàng dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn: "Ta còn tưởng rằng ngươi quay lại Quan gia!"

"Ta sẽ không quay về Quan gia nữa, ta sẽ chờ ba tháng sau sẽ quay trở về! Ba tháng này ta muốn bế quan tu luyện!"

Nghe vậy, nàng kinh ngạc chớp chớp mắt: "Như thế nào vừa đi ra ngoài một chuyến mà đã chịu kích thích lớn như vậy?"

Hắn đem lời mà người Kha gia đã nói nói lại cùng nàng, cuối cùng, nói: "Cho nên ta quyết định, bọn họ muốn thành thân thì để cho bọn họ thành thân như mong muốn đi! Dù sao chờ ba tháng sau, khi gia tộc tranh cử, ta nhất định phải đánh bại Quan Tập Nguyên! Để cho bọn họ biết, Quan Tập Lâm ta không phải dễ khi dễ!"

Hắn nhất định phải khiến cho bọn họ hối hận, không chỉ có Kha gia, còn có tất cả trưởng bối Quan gia, một đám bọn họ đều cảm thấy hắn không bằng Quan Tập Nguyên. Hắn nhất định sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, Quan Tập Nguyên không bằng hắn!

Phụng Cửu gật gật đầu: "Ân, ta tán thành, ta vừa mới sai Lãnh Sương đi đến chợ đen, trong vòng ba tháng, ta sẽ khiến tay ngươi khôi phục như lúc ban đầu."

Trong lòng hắn âm áp, lộ ra một nụ cười, nói: "Tiểu Cửu, cảm ơn ngươi."

"Ngươi là ca ta, có gì để tạ? Được rồi, ngươi trở về phòng tu luyện đi! Trước khi tay còn chưa khôi phục, hãy học thật tốt tâm pháp trước, đến lúc đó mới có thể *làm ít lợi nhiều*."

"Được, ta đây về phòng trước." Hắn đứng lên, lúc này mới đi về hướng trong phòng.

Những ngày kế tiếp, an tĩnh mà bận rộn. Quan Tập Lâm vội vàng tu luyện tâm pháp, Phụng Cửu cũng vội vàng tu luyện, nghiên cứu chế tạo dược vật. Ngày ngày bận rộn, nhưng thời gian thật ra chỉ trôi qua như cái chớp mắt.

Trong vô thức, bọn họ đã trở lại Vân Nguyệt Thành hai tháng.

Hơn nữa, dùng phương pháp lấy vật đổi vật, không đầy một tháng nàng đã thu thập đầy đủ dược tề, dùng thêm một nửa tháng, nàng cũng trị khỏi tay ca ca.

Thời gian hai tháng này, thanh danh của nàng tại Vân Nguyệt Thành cũng dần dần phát triển, không vì lý do nào khác, mà bởi vì ngay cả người chưa từng đến chợ đen cũng biết, trong Vân Nguyệt Thành có một vị Quỷ Y, không chỉ có y thuật cao siêu, còn có tinh thông luyện dược.

Chỉ là thân long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ nghe Quỷ Y chi danh*, nhưng lại không thấy chân dung Quỷ Y.

**Quỷ Y chi danh (鬼医之名): mang tên/danh tiếng là Quỷ Y. Để hán-việt hay hơn nên giữ nguyên.*

Nếu có ai trong toàn bộ Vân Nguyệt Thành biết Quỷ Y là nhân vật ra sao? Đó chắc chắn không thể nghi ngờ sẽ thuộc về chấp sự của chợ đen, nhưng, chợ đen lại không giống như một thế lực bình thường. Thế lực của chợ đen trải rộng qua các quốc gia, ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc cũng không có biện pháp cạy được miệng chợ đen về thân phận Quỷ Y.

Không ít thế lực mến mộ nên tiến đến cầu kiến, chỉ tiếc nhất nhất đều bị cự tuyệt, ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc tự mình tiến đến cũng không thể nhìn thấy mặt Quỷ Y một lần.

Chính bởi vì như vậy, thân phận Quỷ Y càng thêm thần bí, khiến người càng thêm tò mò.

.....Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm, trong viện.

Phụng Cửu đang chỉ giáo cho đệ đệ Lãnh Sương là Lãnh Hoa đánh Thái Cực quyền, liền nghe giọng nói của Quan Tập Lâm mang theo vài phần vui mừng truyền đến từ xa tới gần.

"Tiểu Cửu, hoa đào trong Am Hoa Đào đã nở, không phải ngươi nói muốn đi xem sao? Hôm nay ta sẽ đi cùng ngươi!"

Phượng Cửu chậm rãi thu hồi quyền, thở nhẹ xà giận, đối Lãnh Hoa nói: "Ngươi tiếp tục luyện."

Lúc này mới nhìn về phía Quan Tập Lãm, nói: "Ca, ta đã kêu Lãnh Suong đi chuẩn bị, đợi lát nữa sẽ đi, bắt quá, hắc hắc, ngươi cũng đừng đi."

Vừa nghe không cho hắn đi, hắn có chút nóng nảy: "Ta vì sao không thể đi? Sao có thể để ngươi cùng Lãnh Suong hai người đi như vậy? Nếu như gặp phải phiền toái gì thì làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tháng Ba Hoa Đào Nở!

Phượng Cửu cười cười, nói: "Điều đó sẽ xảy ra như thế nào? Ngươi cũng không phải không biết thân thù Lãnh Suong, hơn nữa, ngươi cũng đừng quên một tháng sau ngươi muốn đánh bại Quan Tập Nguyên trước mặt mọi người Quan gia, không dành nhiều thời gian tu luyện làm sao có thể đánh?"

Nàng dừng lại một chút, lại nói tiếp: "Huống chi, nghe nói cảnh sắc Đào Hoa Am không tồi, ta tính toán sẽ ở nơi đó vài ngày mới trở về!"

"Ở vài ngày?"

Hắn sững sốt, nói: "Nhưng Đào Hoa Am nơi đó luôn luôn không cho người ngủ lại à!"

Phượng Cửu giả hoạt cười: "Đúng là không cho người ngủ lại, bắt quá..... ngươi xem đây là cái gì?" Nàng từ trong không gian lấy ra một vật, giơ giơ lên trước mặt hắn.

Quan Tập Lãm tiếp nhận và đọc, không khỏi tròng lớn đôi mắt kinh hô: "Khé đất? Khé đất Đào Hoa Am? Ngươi, ngươi như thế nào mà có?"

"Tháng trước có người đến chợ đen cầu kiến ta. Vốn dĩ ta cũng không nghĩ đề ý tới, bắt quá khi nhìn thấy thù lao là Đào Hoa Am nên ta đã chấp nhận nó. Vì vậy, nơi này về sau đều là của chúng ta."

Nàng cười cười, thu hồi khe đất, nói: "Vừa lúc có chút thời gian nhàn rỗi, ta đi qua nhìn xem, thứ nhất là thưởng thức đào hoa, thứ hai là nhìn xem phong cảnh nơi đó, nếu như cảm thấy thật sự tốt, về sau sẽ dùng làm điểm dừng chân của Quý Y."

Đôi mắt Quan Tập Lãm mở lớn, nói: "Hoa đào trong Đào Hoa Am chính là một mảnh rất lớn, bên ngoài lấp đầy các loại hoa đào với màu sắc khác nhau. Tuy nhiên, tên của nó gọi là Đào Hoa Am, nhưng trên thực tế lại không có quan hệ gì với am. Trước kia, ta từng một lần nhìn nó từ xa, thấy bên trong đình viện đều rất lịch sự tao nhã. Hơn nữa nghe nói, ở những vòng vây bên trong không cho phép người đi vào, hoa đào đã được nhổ từ những nơi khác rồi trồng lại, hàng năm nở rộ, đẹp không sao tả xiết."

Nghe vậy, Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn một cái, hài hước nói: "Ca, có vẻ như ngươi biết rất rõ ràng sao!"

Quan Tập Lãm gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười cười: "Trước kia ta đã từng đi cùng mấy vị bằng hữu qua đó một hồi, cho nên biết một ít."

Đang nói, thấy nàng vẫn mỉm cười chăm chăm nhìn hắn, không khỏi liên tục xua tay: "Các ngươi đi thôi! Ta sẽ không đi cùng, chờ lần tới ta sẽ ghé qua."

"Ân, chờ bên kia đều đã chuẩn bị tốt, ngươi cùng Lãnh Hoa lại qua cũng không muộn." Nàng gật gật đầu, nhìn về phía Lãnh Hoa đang luyện Thái Cực quyền phía sau, nói: "Ngươi lại đây."

Lãnh Hoa thu hồi tay rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới bước nhanh đi đến bên người nàng.

"Chủ từ."

Từ khi hắn tỉnh lại, thân thể chuyển biến tốt đẹp từng ngày, trước kia hắn chỉ đi vài bước đều thấy khó khăn, hiện tại lại có thể luyện Thái Cực quyền cùng chủ từ.

Tuy rằng, hắn cũng cảm thấy Thái Cực quyền mềm như bông không thể dùng nổi, bắt quá chủ từ nói sẽ có lợi cho thân thể hắn, cho nên mới luyện theo.

Nhìn thiếu niên đã béo lên một chút sau hai tháng an dưỡng, Phượng Cửu cười cười, giao đãi: "Ta cùng tỷ ngươi đi Đào Hoa Am, ngươi ở lại điều dưỡng thân thể cho tốt, còn có, cần thận trọng chừng ca ta, xem hắn có lười biếng không."

Lãnh Hoa nhìn thoáng qua Quan Tập Lãm bên người, gật đầu nghiêm túc nói: "Vâng, ta sẽ trông chừng thiếu gia."

"Tại sao ta phải cần hấn trông chừng? Tiểu tử này có thể tự lo cho chính mình đã không tồi rồi." Quan Tập Lắm nhỏ giọng nói thầm.

Phượng Cửu không để ý, tiếp tục nói: "Còn có, Thái Cực quyền cũng phải luyện dù ngày hay đêm."

"Ta sẽ." Hấn đáp lời lần thứ hai.

Lúc này, Lãnh Suong mặc một thân hắc y bó sát người đi đến, thấy bọn họ đều ở trong viện, liền đi tới bên người Phượng Cửu, nói: "Chủ tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong."

"Ân, ta đi đổi quần áo xong liền đi." Nàng nói xong lập tức đi vào phòng.

Lúc này Lãnh Suong mới nhìn về phía đệ đệ nàng, ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng giao đãi: "Ta cùng chủ tử ra khỏi cửa, ngươi ở nhà nhớ tự chiều cổ mình thật tốt."

Lãnh Hoa gật gật đầu, cũng không yên tâm nói: "Tỷ, ngươi phải bảo vệ tốt chủ tử, đừng để người khi dễ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Phượng Phủ, Thanh Ca!

Nghe được lời này Quan Tập Lắm cũng gật gật đầu, giao đãi: "Ân, không sai, nhất định phải trông chừng cẩn thận, đặc biệt là không thể để những tên khò đại tới gần Tiểu Cửu."

Càng nghĩ càng không yên tâm, nói: "Thật ra ta nên đi theo mới đúng." Chỉ tiếc, Tiểu Cửu không cho hấn đi theo, hơn nữa hấn cũng phải ở nhà tu luyện.

Lãnh Suong thấy hấn mang một bộ dáng lo lắng không thôi, lúc này mới nói: "Thiếu gia không cần lo lắng, chúng ta sẽ trông chừng chủ tử." Nói xong, lại giao đãi thêm vài câu với Lãnh Hoa, lúc này mới đi đến bên cạnh cửa phòng chờ Phượng Cửu đi ra.

Không lâu sau, Phượng Cửu thay một bộ hồng y cất bước đi ra, cùng Lãnh Suong đi ra ngoài, sau khi ngồi trên xe ngựa, nàng nói với hai người đưa đến cửa: "Chúng ta đi, các ngươi trở về đi!"

"Trên đường cẩn thận một chút."

Quan Tập Lắm nói, trên thực tế, ngồi xe ngựa từ nơi này đến Đào Hoa Am cũng chỉ mất hai canh giờ (4h), hấn lại thấy giống như các nàng phải đi rất xa, liên tục giao đãi giống như một bà mẹ già.

Phượng Cửu buông màn xe xuống, lúc này Lãnh Suong ngồi ở bên ngoài mới sai xa phu lái xe rời đi, theo hướng Đào Hoa Am.

....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cùng lúc đó, Phượng phủ, Văn Nguyệt viện.

"Ca nhi, ngươi vẫn ổn chứ? Dật Hiền đã chờ ở bên ngoài nửa ngày rồi."

Phượng Đại tướng quân mặc một thân huyền y (mặc đồ đen) giống như chuồn chuồn lượn đang dậm bước chân đi qua đi lại ở bên ngoài, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt. Khi nhìn đến cánh cửa phòng được mở ra, nhìn thấy nữ nhi bảo bối của ông bước ra, vội vàng đi qua.

"Ngươi nói cha nên làm gì với ngươi đây? Từ sau khi Nhược Vân đi rồi, bên cạnh ngươi ngay cả một nha đầu cũng không cần, chuyện gì cũng tự mình làm thì giống dạng gì? Ngươi chính là nữ nhi của Phượng Tiêu ta, chuyện gì cũng không cần làm, sẽ tự có hạ nhân hầu hạ ngươi thật thỏa đáng. Ngươi hãy nghe cha, tìm một nha đầu đi theo bên người, nếu vẫn không tìm được thì cha sẽ điều một người bên trong Phượng Vệ qua cho ngươi."

Trong mắt Phượng Thanh Ca tràn ngập ý cười, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo một chút hờn dỗi, duỗi tay nắm lấy tay ông: "Cha, đừng nhọc lòng về điều đó, đây đều là việc nhỏ, ta có thể tự mình làm. Hơn nữa, ta chính là nữ nhi của Uy Vũ Đại tướng quân. Nếu như mọi chuyện đều cần người khác động thủ hầu hạ, người khác còn không nói rằng ta quá mảnh mai vô dụng hay sao?"

Phượng Tiêu vừa nghe xong, đôi mày kiếm thô nặng lập tức cong lên, trừng mắt hổ, nói: "Ai dám nói? Ai dám nói như thế, ta nhất định sẽ giáo huấn cho hấn một bài học!"

Giọng nói của ông hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục nói: "Nữ nhi vốn dĩ phải được nuôi dạy duyên dáng, huống chi, ta cũng chỉ có một nữ nhi bảo bối là ngươi như vậy, không yêu thương sủng ái ngươi, vậy thương ai sủng ái ai đây?"

"Được rồi được rồi! Sau này về lại nói đến việc này, chúng ta nên ra ngoài săn đừng để Mộ Dung ca chờ quá lâu." Nàng kéo ông đi về phía tiền

sánh.

"Người cũng biết hấn đã chờ lâu rồi? Sau đó đầu tiên phải nhanh chóng tìm một nha đầu, một chút sự tình cũng có thể giúp người làm, có thể tiết kiệm không ít thời gian."

Khi ông cầu nhàu, tuy rằng giọng nói cứng rắn với khuôn mặt uy nghiêm, nhưng ánh mắt lại toàn là sùng nịch.

"Vâng vâng vâng, ta đều nghe người, sau khi quay lại ta sẽ tìm, nhất định sẽ tìm." Nàng liên tục đáp lời.

Phượng Tiêu lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, lộ ra ý cười: "Điều này nên giống như thế."

Ở sảnh bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiền bưng chén trà và nhìn trà trong ly nước có chút thất thần. Gần đây, trong đầu vẫn luôn nhớ tới nữ tử áo đỏ gấp ở trần Thạch Lâm lần đó.

Không có lý do gì khác, chỉ vì một loại cảm giác quen thuộc không thể giải thích.

Hắn đã từng hoài nghi Thanh Ca bị người tráo đổi, nhưng lại phát hiện có một số sự tình chỉ có hai người bọn họ biết đến, nàng đều biết.

Kể từ đó, nói cách khác thời gian này đều do hấn suy nghĩ quá nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đóng Núi Ba Ngày!

Đang nghĩ ngợi tới đây, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói cười, hấn ngược mắt nhìn lại, thấy nàng đang kéo tay Phượng Tiêu đi đến.

Nhìn cha con thân mật tự nhiên, sự gần gũi không thể giả mạo được, huống chi, nếu thật sự là giả mạo, Phượng Tiêu thân là phụ thân nàng, là người chí thân, vì sao lại không phát hiện ra?

Kỳ thật hấn không biết, đối với Phượng Tiêu mà nói, Phượng Thanh Ca là nữ nhi ông, là người chí thân, cho dù ông hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu nữ nhi của mình.

Ngay cả khi ông nhận thấy nàng hơi khác với lúc trước một chút, cũng sẽ không nghĩ đến nữ nhi của mình bị người thế thân, bởi vì sự tình như vậy, quá mức không thể tưởng tượng.

Hơn nữa, nữ nhi ông, dù thế nào ông cũng đều thấy rất tốt, vô luận nàng làm gì, biến thành dạng gì, ở trong mắt hay trong lòng ông, nàng đều là nữ nhi của ông, vì vậy sẽ không bao giờ hoài nghi.

"Mộ Dung ca ca!"

Phượng Thanh Ca buông lỏng tay Phượng Tiêu, từ từ chạy đến bên người hấn, ánh mắt vui sướng mang theo ái mộ nhìn hấn: "Người đã chờ rất lâu phải không?"

Vứt bỏ tạp niệm trong lòng, hấn buông chén trà trong tay và đứng lên, lộ ra một nụ cười thanh đạm nho nhã: "Không, ta vừa mới tới không lâu."

Hấn nhìn về phía Phượng Tiêu đang bước tới, hành lễ, gọi: "Tiêu thúc."

Ở Phượng gia, hấn không phải Tam Vương gia, mà là con rể tương lai của Phượng gia, Mộ Dung Dật Hiền từ nhỏ nhìn bọn họ lớn lên, bởi vậy, chính là vẫn bố hành lễ.

"Ha ha, Dật Hiền a! Hiếm khi người rảnh rồi có thể mang nha đầu này đi ra ngoài, có người bồi nàng ta cũng yên tâm một chút."

Phượng Tiêu cười vang, nói: "Đào Hoa Am cách nơi này chỉ hai canh giờ (4h) đi đường, nha đầu này chuẩn bị lâu như vậy cũng không còn sớm nữa, các người mau chút lên đường đi! Đừng đi tới đó vào giữa buổi trưa."

"Cha, người thật sự không đi cùng chúng ta sao? Dù sao người ở nhà cũng nhàn rồi, không bằng đi cùng đi! Vừa lúc ta có thể bồi người thưởng thức đào hoa và phong cảnh Đào Hoa Am a!" Nàng ôm cánh tay Phượng Tiêu nhẹ nhàng lay động, mang giọng điệu làm nũng nói.

Nghe vậy, Phượng Tiêu cười lớn: "Ha ha ha, không được không được, có Dật Hiền đi với người, cha đi ngược lại sẽ vướng bận, hai người các người đi chơi vui vẻ, không cần phải gấp gáp trở về."

Ông nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền, nói: "Dật Hiền, nha đầu này phiền toái người chiếu cố nhiều hơn."

Đối con rể tương lai này, ông càng xem càng vừa lòng, biết hai người này từ nhỏ đã tình đầu ý hợp, trước mắt cũng chỉ chờ chọn lựa một ngày hoàng đạo để tiến hành việc hôn nhân.

"Tiêu thúc yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt Thanh Ca."

Hắn nhìn về phía Phụng Thanh Ca đang mang về mặt thẹn thùng, bên môi lộ ra một nụ cười, dấu đi cảm giác quái dị trong lòng.

Phụng Tiêu đưa hai người lên xe ngựa, sau khi nhìn xe ngựa đi xa, mới đi về phía bên trong Phụng phủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, Đào Hoa Am

Theo đường nhỏ đi vào phía trong Đào Hoa Am, Phụng Cửu càng xem cảnh sắc càng vừa lòng. Một chỗ như vậy mà dùng để cư trú không thể nghi ngờ là nơi tốt nhất, không chỉ có thích hợp cho tu luyện, cũng thích hợp để tu tâm dưỡng tính.

Đào Hoa Am là một mảnh núi rừng thuộc phía nam Vân Nguyệt thành, khắp núi rừng đều trồng đầy hoa đào đủ màu sắc, liếc mắt một cái nhìn không đến cuối.

Mà hoa đào tại phía sâu trong rừng Đào Hoa Am, đó là một chỗ đẹp như tiên cảnh, không có người bên ngoài được phép đặt chân vào đây.

Tuy là như thế, mỗi năm vào tháng ba khi hoa đào nở rộ, vẫn hấp dẫn không ít du khách tới núi ngắm hoa đào. Nhiều người cũng muốn có một cái nhìn thoáng qua rừng đào ở chỗ sâu trong Đào Hoa Am. Hiện giờ, Đào Hoa Am đã rơi xuống trong tay nàng.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, nàng dừng bước chân lại: "Lãnh Surong, Nghiêm lão ở chợ đen không phải đã điều một đội hắc vệ qua đây sao? Ngươi phân phó xuống, để bọn họ canh giữ ở dưới chân núi, đóng núi trong ba ngày."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Trong Lòng Lo Lắng!

"Vâng."

Không có nghi ngờ, cũng không có do dự. Lãnh Surong cung kính lên tiếng, lúc này mới trở lại, truyền tin cho đội hắc vệ.

Sau khi đội hắc vệ nhận lệnh, cũng lập tức chấp hành. Bởi vì Nghiêm lão đã phân phó, phải phục tùng vô điều kiện với sự an bài của người nọ, không được có chút bất kính.

Mệnh lệnh phong tỏa núi được ban hành, một số du khách đang ngắm hoa trên núi tự nhiên cũng bị đuổi phải rời đi, rốt cuộc, Đào Hoa Am là thuộc lãnh địa tư nhân, chủ nhân gia chủ để cho bọn họ tiến vào rừng đào ngắm hoa là tốt rồi, nếu không chịu, vậy bọn họ cũng chỉ có thể rời đi.

Cũng nhân thời điểm đang còn sáng sớm, trong rừng đào cũng không có nhiều người, cho nên không đến nửa canh giờ (1h), đã đuổi hết du khách ra khỏi địa phận Đào Hoa Am.

Mà lúc này, Phụng Cửu đi vào một chỗ đình viện ở trong Đào Hoa Am, thấy một lão giả mặc áo choàng xám đang quét dọn mặt đất ở trong sân. Nàng dừng bước chân lại, hỏi: "Người hầu nơi này đều rời đi, vì sao ngươi còn ở đây?"

Lão giả mặc áo choàng xám nắm cây chổi xoay người lại, nhìn về phía thân ảnh màu đỏ đang đứng chấp tay sau lưng dưới cây hoa đào trong viện, nói: "Ta đã ở chỗ này quét mười mấy năm, luyện tức không muốn rời đi."

Nghe vậy, Phụng Cửu lộ ra một nụ cười, ánh mắt của nàng dừng ở trên người lão giả mặc áo choàng xám, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng ý vị không rõ: "Nếu không muốn rời đi, vậy tiếp tục lưu lại đi!"

Lão giả mặc áo choàng xám ngẩn ra, nhìn nàng một cái, lại tiếp tục quét dọn mặt đất, không nói lời nào nữa.

Phụng Cửu không để ý lắm xoay người rời đi. Mà ngay sau khi nàng vừa rời đi, lão giả mặc áo choàng xám ngừng tay, nhìn thoáng qua về hướng mà nàng vừa rời đi, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục quét dọn mặt đất.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khi Mộ Dung Dật Hiền và Phụng Thanh Ca đi vào Đào Hoa Am, mới biết tân chủ nhân của Đào Hoa Am hạ lệnh phong tỏa núi trong ba ngày.

Thấy vậy, hần nhìn về phía Phụng Thanh Ca bên người, nói: "Chúng ta tới không đúng thời điểm, phong tỏa núi ba ngày, vậy chỉ có thể ba ngày sau lại đến." Bởi vì núi bị phong tỏa, nàng có chút rầu rĩ không vui: "Ba ngày sau ngươi vẫn sẽ bỏ ta tới đây sao? Nếu như đến lúc đó ngươi nói ngươi bận thì làm sao bây giờ?"

Nghe được lời này, hần hơi mỉm cười, ôn nhu nói: "Sẽ không, ta nếu như đã đáp ứng ngươi, nhất định ta sẽ làm được."

"Vậy cũng không được, đều đã tới, cho dù không thể vào núi, ít nhất chúng ta cũng có thể đi dạo xung quanh chứ?" Đang nói, nàng ôm cánh tay hần, lại nói tiếp: "Mộ Dung ca ca, ngươi đi cùng ta một lúc đi!"

"Cũng được." Hần gật đầu, lúc này mới đáp ứng.

Nghe vậy, gương mặt Phụng Thanh Ca trở nên sáng lạn, vui mừng nói: "Mộ Dung ca ca, ngươi thật tốt!"

Mộ Dung Dật Hiền cười cười, vẫn không nhiều lời, chỉ chậm rãi đi bên cạnh nàng, nhìn xem cảnh sắc quanh núi.

Có lẽ là cảm nhận được sự lạnh nhạt của hần, Phụng Thanh Ca có chút lo lắng. Nàng bất chợt dừng bước, nhìn người bên người, khẽ cắn môi dưới, giọng điệu mang theo ủy khuất hỏi: "Mộ Dung ca ca, ngươi có phải không thích ta hay không?"

Mộ Dung Dật Hiền hơi kinh ngạc: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Gần đây ta cảm giác ngươi giống như thờ ơ với ta, cũng không thực sự vui mừng khi chúng ta bên nhau." Nàng nhìn hần một cái, hơi hạ mắt xuống: "Trước kia, ngươi không như vậy, có phải ngươi không thích ta hay không?"

"Nha đầu ngốc, sao sẽ như thế." Hần cười xoa xoa đầu nàng: "Chỉ là lòng ta có chút lo lắng mà thôi."

"A?" Nàng ngược mắt lên nhìn hần nghi hoặc.

Mộ Dung Dật Hiền cười cười, nói: "Thượng cổ thần thú đã hiện thế ở Cửu Phúc Lâm, nhưng, đến bây giờ cũng không nghe nói đã bị người nào đoạt được. Lúc ấy còn đưa tới cường giả của những nước khác, việc này, đối với hoàng tộc mà nói chính là sự kiện lớn. Gần đây trong lòng ta cũng rất khó chịu, tâm tình cũng có chút ảnh hưởng, mới khiến ngươi suy nghĩ miên man."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đào Hoa Ổ!

Nghe được lời này, Phụng Thanh Ca lúc này mới yên lòng, trên mặt lại lộ ra ý cười duyên dáng: "Đều đã tới đây, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc khác, phong cảnh núi đào đẹp như vậy, vừa lúc có thể giải sầu."

"Ân." Hần cười nói, đi dạo cùng nàng theo một con đường nhỏ trong núi.

Thời gian ban ngày, đủ để cho Phụng Cửu chinh đồn lại Đào Hoa Am.

Đầu tiên nàng đã sửa Đào Hoa Am (桃花庵) thành Đào Hoa Ổ (桃花坞). Xung quanh Đào Hoa Ổ lại sử dụng hết sở học bày ra trận pháp, ngăn cách bên ngoài với vùng vây bên trong, cứ như vậy, sẽ không cần phải lo lắng người bên ngoài sẽ vào nhầm Đào Hoa Ổ, làm phiền nàng thanh tĩnh.

Rừng hoa đào vẫn có thể để cho du khách thưởng thức du ngoạn, bắt quả, nàng đặt ra một quy tắc, muốn tiến vào rừng đào thì phải trả tiền.

Đào Hoa Ổ cũng không có người khác, trừ bỏ Phụng Cửu và Lãnh Sương ra, cũng chỉ có lão giả quét rác kia. Xung quanh núi hoa đào đều được vây lại, chỉ để lại một lối ra vào, canh giữ ở cửa và lấy tiền chính là mấy hắc vệ được điều tới từ chợ đen.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ba ngày sau, nhiều du khách lại lần nữa đi vào núi hoa đào, khi biết được muốn tiến vào rừng hoa đào thì phải đóng tiền, không ít người mang về mặt kinh ngạc.

"Vào núi ngắm hoa còn phải trả tiền? Đây là quy định gì?"

"Chính xác, trước kia chúng ta tới đều không cần, một mảnh rừng đào lớn như vậy không phải nên mở ra sao? Tại sao lại muốn lấy tiền đây?"

Có người tức giận bất bình căm tức nhìn vài tên hắc vệ đang thủ ở cửa, cảm thấy bọn họ lấy tiền căn bản là cử chỉ vô lý, căn bản không thể chấp nhận.

Có người lại tỏ vẻ rất hiểu ý, rút cuộc rừng đào này là tài sản của cá nhân, bọn họ tiến vào địa phương của nhân gia du ngoạn, nếu phải trả tiền cũng là hợp lý. Từ bụng ta suy ra bụng người, nếu như đó là nơi trong nhà bọn họ, cũng sẽ không vô duyên vô cớ để người khác muốn đi vào du ngoạn thì vào du ngoạn, muốn ngắm cảnh thì vào ngắm cảnh.

Hắc vệ cũng không kiên nhẫn giải thích nguyên do như vậy cho người ta, trong đó có một người quét ánh mắt tới người đang ồn ào kia một cái, giọng điệu sâu sắc nói: "Muốn đi vào thì hãy giao tiền, nếu không thể bỏ tiền ra thì hãy ngốc một bên đi!" Những người đó vừa bị nói như vậy, tự nhiên là sẽ không thừa nhận chính mình không thể tiêu tiền, vì thế, tất cả đều đỏ mặt lên và móc tiền ra, lúc này mới hăm hở đi vào rừng đào.

Cách đó không xa Phụng Thanh Ca kéo tay Mộ Dung Dật Hiền, nhìn một màn phía trước, có chút nghi hoặc nói: "Đào Hoa Am thay đổi chủ nhân sao? Không phải nói nơi này là địa phương tư nhân không bán hay sao? Ai có bản lĩnh lớn như thế, có thể mua nơi này?"

Mà tầm mắt Mộ Dung Dật Hiền lại tùy ý dừng ở trên ba chữ Đào Hoa Ổ, đôi mắt sáng ngời, không khỏi khen: "Chữ đẹp!"

Chữ viết phóng khoáng mà tiêu sái, có một loại khí thế sắc bén mà tùy ý, chỉ cần nhìn nét chữ này liền có thể biết người kia nhất định là một thân tiêu sái tùy ý. Nghĩ đến, người viết xuống ba chữ Đào Hoa Ổ này, cũng nhất định là tân chủ nhân của Đào Hoa Ổ.

Hơn nữa, căn cứ theo tin tức, tựa hồ nói tân chủ nhân Đào Hoa Ổ chính là người gần đây chỉ nghe danh mà không thấy mặt, Quỷ Y thần bí.

Nghe thấy một tiếng tán thưởng tự đáy lòng của hắn, Phụng Thanh Ca cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại, xác thật thấy ba chữ Đào Hoa Ổ như rồng bay phượng múa, tùy ý mà đường hoàng. Tuy rằng năng đối thư pháp không am hiểu gì nhưng cũng không thể không thừa nhận, ba chữ kia viết rất tốt.

"Chúng ta đi thôi!"

Mộ Dung Dật Hiền mỉm cười nói với Phụng Thanh Ca bên người. Nguyên bản trong lòng vốn không có cảm giác gì với chuyện ngắm hoa, hiện giờ lại có thêm vài phần hứng thú.

"Ân." Phụng Thanh Ca lên tiếng, đi theo bên người hắn hướng về phía trước đi đến.

.....

Dưới một tiểu trúc hoa đào trong Đào Hoa Ổ, Phụng Cửu đang ngồi ở dưới một gốc cây hoa đào pha trà ngắm hoa, trong khi Lãnh Sương đang đứng bảo hộ cách đó không xa.

Một trận gió nhẹ thổi tới, làm rung chuyển một luồng những cánh hoa màu đỏ và màu trắng từ trên cây như thác rơi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quỷ Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tim Đập Thành Thịch!

"Lãnh Sương."

"Chủ tử." Lãnh Sương từ phía sau đi tới.

"Ngươi trở về một chuyến, nói cho ca ta rằng đợi đến khi hắn hỏi Quan gia để tranh cử thì ta mới quay về, để hắn không cần phải phân tâm, tu luyện thật tốt, Lãnh Hoa hãy cứ lưu tại nơi đó làm bạn cùng hắn trước, đến lúc đó lại cùng nhau qua đây!"

"Vâng."

Nàng lên tiếng, nhưng vẫn không cất bước, chần chờ, hỏi: "Chủ tử, nếu ta quay trở về, vậy bên cạnh ngươi không phải là không có ai bảo hộ?"

Nghe vậy, Phụng Cửu nhin không được cười khế, nhướn mày hài hước nhìn về phía nàng: "Ngươi nghĩ chủ tử ngươi là người yếu đuối mong manh, cần người bảo hộ bên người như vậy hay sao?"

Không đợi nàng ấy trả lời, nàng vẫy vẫy tay, ý bảo: "Đi thôi! Nơi này không cần phải lo lắng."

Ở chỗ này ba ngày, mỗi một đêm nàng đều tiến vào không gian tu luyện, thực lực tiến bộ thần tốc, chẳng qua, nàng đã dấu đi một thân tu vi làm người vô pháp phát hiện.

Rốt cuộc, thân phận nàng là Quỷ Y kiêm luyện dược sư đã thực rất nổi bật, nếu như để người biết thực lực của nàng tiến triển cực nhanh, điều đó tất sẽ khiến người nào đó cảm thấy bị uy hiếp. Huống chi, trong không gian của nàng còn có một con thượng cổ thần thú, cho dù trước mắt còn đang là kỳ ấu niên, cũng không thể khinh thường.

Lãnh Sương rời đi, Phượng Cửu có chút lười biếng đứng dậy, dầm bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng bước ra khỏi tiểu trúc hoa đào.

Nàng mang thân hồng y, cũng không trang điểm thành nam trang, sợi tóc rối tung lỏng lẻo dùng dải lụa đỏ buộc vào. Nàng không đi giày, màu đỏ của làn váy tất nhiên là không che nổi cặp chân nhỏ tinh xảo trắng như tuyết.

Nàng bước đi nhẹ nhàng đạp lên con đường sỏi đá quanh co khúc khuỷu trơn nhẵn, từng ngón chân tinh xảo được sơn màu đỏ lộ ra từ trong váy đỏ mê người. Bước đi trong vô thức, ần ần nghe thấy bên ngoài truyền tiếng đàn rất dễ nghe.

"Ân?"

Ánh mắt nàng hơi đổi, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, tiện đà, từ trong ống tay áo lấy ra khăn che mặt màu đỏ và che khuất dung nhan. Điềm nhẹ mũi chân, giống như cánh hoa đào xuyên qua, chỉ chốc lát, để lại một mê tung trận. Thân ảnh màu đỏ nhảy lên, kiêu diễm ngồi trên một cành cây hoa đào đang nở rộ, hai chân tuyết trắng tinh xảo buông xuống ở giữa không trung từ từ đóng đưa, có vẻ thập phần thành thoi thích ý.

Nàng lười biếng dựa vào phía sau cành đào, duỗi tay bẻ một nhánh hoa đào và thưởng thức, nghe tiếng đàn leng keng truyền đến cách đó không xa, khóe môi dưới khăn che mặt không thể không gọi lên một chút.

Một khúc *Lạc Thần Điềm**, thanh u lịch sự tao nhã, giống như *châu rơi trên ngọc**, thanh thúy dễ nghe, lại tựa như nước chảy trong núi, khi nhanh khi chậm, tinh tế đáng yêu.....

* 洛神调 (*google để nghe*)

* 珠落玉盘: *châu lạc ngọc bàn; giống như ngọc trai rơi trên một tấm ngọc bích (like pearls falling on a jade plate)*

Danh khúc đàn tranh như vậy, nàng không nghĩ rằng sẽ tồn tại trong thế giới tu tiên thần kỳ này.

"Tô Nhượng Vân a Tô Nhượng Vân, người nói ta thậm chí còn chưa đi tìm người, người như thế nào lại nhiều lần chạy đến trước mặt ta đây?"

Nàng hạ giọng nhẹ nhàng lầm bầm, mắt đẹp nửa híp xẹt qua một tia u quang, đáy mắt hiện lên một ý cười quý dị. Trước khi đang muốn đứng dậy phi thân nhảy đến, bỗng cảm thấy một luồng ánh mắt không thể bỏ qua dừng ở trên người nàng.

Nàng hơi nghiêng đầu, đẩy cành hoa đào nhìn qua, vừa nhìn thấy, trong mắt không khỏi hiện lên tràn ngập ý cười, lấp lánh rực rỡ, tràn đầy niềm vui, giống như sao trời lóa mắt, bất giác khiến người mê mắt.....

Là nàng!

Mộ Dung Dật Hiền ngơ ngẩn nhìn nàng, trong mắt hiện lên kinh hi khẩn trương mà ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện ra.

Hắn nhìn mặt thân ảnh màu đỏ nhìn như tiên nữ ngồi trên hoa đào, nhìn đôi chân nhỏ tuyết trắng tinh xảo của nàng nghịch ngợm tới lui ở giữa không trung, nhìn cái đầu nhỏ của nàng dò ra từ phía sau cành hoa đào, cùng với đôi mắt phảng phất như có thể nói, mang ý cười lay động lòng người.....

Hắn chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch và nhảy loạn, một loại vui mừng kín đáo mang theo cảm giác háo hức tràn ngập ở bên trong lồng ngực, dần dần lan rộng khắp cơ thể, không thể ngăn chặn khi bị lạc vào trong đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Trêu Hoa Gheo Nguyệt!

"Mộ Dung ca ca? Người ở chỗ này làm gì?"

Nghe được giọng nói phía sau, hắn phục hồi lại tinh thần, theo bản năng quay đầu nhìn hướng về phía giọng nói: "Thanh Ca? Sao người lại tới đây?"

Thanh âm rơi xuống, tựa như nhớ tới điều gì, quay đầu lại nhìn về phía cây hoa đào kia.

Thân ảnh nữ tử như tiên nữ đã biến mất, phảng phất giống như trước đó chỉ là ảo giác của hắn. Nhìn cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống bởi làn gió nhẹ, sái lạc như một mảnh hoa vũ mê người, trong lòng hắn có chút mất mát khó giải thích.....

"Người nói còn không biết xấu hổ! Ta vốn định đánh đàn cho người nghe, ai ngờ người lại chạy đến nơi này ngắm hoa." Nàng theo ánh mắt hắn nhìn lại, cũng chỉ nhìn đến những cánh hoa theo gió rơi xuống sái lạc đầy đất.

"Hoa đào nơi này đỏ trắng đan xen thật là mê người, bất giác nhìn đến ngây ngốc." Hắn nói nhẹ nhàng, với nụ cười nhàn nhạt trên môi, rõ ràng là có chút thất thần.

Phượng Thanh Ca đang muốn nói hoa đào xung quanh đều giống như nhau, bất chợt thần sắc vừa động, hỏi: "Mộ Dung ca ca, người có ngửi được mùi hương gì hay không?"

"Mùi hương? Không khí nơi này đều là mùi hương hoa đào."

"Không đúng." Nàng lắc lắc đầu: "Giống như còn có một loại hương vị khác."

Đang nói, chợt nghe thanh âm *ong ong ong* từ xa truyền đến, nàng theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy kia cách đó không xa là một tảng ong mật đen thui thật lớn đang bay về hướng bên này. Sắc mặt nàng lập tức biến đổi, nhìn không được kinh hô ra tiếng.

"Ong mật!"

Mộ Dung Dật Hiền khi nhìn đến một đoàn ong mật, sắc mặt cũng khẽ biến, chợt kéo tay nàng liền chạy. Hàng ngàn hàng vạn con ong mật bay tới, cũng không phải một hai đôi tay bọn họ có thể tránh khỏi.

Chỉ là, nơi này cho dù có ong mật thu thập mật hoa, cũng không nên ngay lập tức xuất hiện nhiều ong mật vọt tới bọn họ như vậy a!

"A!" Phượng Thanh Ca đau đớn hô lên một tiếng, chỉ thấy tay bị đốt một chút, ngay sau đó thân thể cũng xuất hiện tới 10 con ong mật rơi xuống, nàng sợ tới mức đột nhiên quất khắp người mình.

"Tránh ra! Mau tránh ra!"

Nhìn đàn ong mật cứ nhiên chỉ vây quanh đốt một mình nàng, Mộ Dung Dật Hiền ngẩn ra một chút, vội vàng cởi áo ngoài ra và bao quanh người nàng, còn chưa đựng tới nàng, đã nghe thấy nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người đột nhiên nhảy qua vài bước để tránh né đàn ong mật đang đuổi theo tới.

"Mộ Dung ca ca! Mộ Dung ca ca rất nhiều ong mật đốt ta, a!"

Nàng vừa kêu, vừa chạy vội, mà những con ong mật đó cũng đuổi sát ở sau người, đặc biệt phía trước nơi nàng xuyên qua có rất nhiều du khách. Mọi người cả kinh thét lên một tiếng chói tai, sôi nổi ôm đầu ngồi xuống. Nhưng lại phát hiện ra những con ong mật đó chỉ đuổi theo một mình Phượng Thanh Ca.

"Nàng có phải chạm vào thứ gì đó hay không? Vì sao lại đưa tới nhiều ong mật như vậy?"

"Nàng vừa rồi chạy qua nơi này, trên người có một mùi hương, có thể là đã dùng quá nhiều phấn hương."

"Bị nhiều ong mật đốt như vậy, khuôn mặt kia phỏng chừng sẽ bị sưng lên giống như đầu heo."

Du khách xung quanh vô luận là nam hay nữ đều khoanh tay đứng nhìn nhìn Phượng Thanh Ca chạy vội vào trong rừng đào. Một số nữ tử còn mang theo ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng.

Mọi người nhìn đám ong mật đuổi theo phía sau không bỏ, một số phi đến nhanh hơn và chích trên mặt nàng, đưa tới từng tiếng thét chói tai của nàng. Khi bọn họ nghĩ đến cảm giác đau đớn kia dừng lại ở trên chính người mình, thân thể cũng không tránh khỏi căng cứng.

"A! Mộ Dung ca ca..... Mộ Dung ca ca cứu ta....."

Mà lúc này Mộ Dung Dật Hiền cũng vì một màn đột ngột này làm cho có chút giật mình kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng là bó tay không có biện pháp.

Khi hần chợt nhớ tới ong mật sợ lửa, lập tức vội vàng lấy ra một lửa và đang tính dùng lửa để xua đuổi chúng, lại thấy nàng thét lên chói tai, một đường chạy xa hơn trăm mét, *bùm* một tiếng nhảy vào trong một cái ao dùng để cung cấp nước tưới cho cây đào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Phá Vỡ Yên Lặng!

"Tê!"

Mọi người hít dài một hơi, có chút hoài nghi nhìn một màn kia.

Mộ Dung Dật Hiền hồi phục lại tinh thần, thấy những con ong mật đó sau khi bay xung quanh ở trên mặt nước *ong ong ong* rồi cuộc cũng rời đi, lúc này mới vội vàng tiến đến đây, kéo nàng lên từ trong nước, dùng áo khoác của mình bao bọc trên người nàng.

"Thanh Ca, người thế nào?" Mộ Dung Dật Hiền có chút hoảng hốt, thấy trên tay trên mặt nàng đều sưng lên, không tránh khỏi áy náy và đau lòng một trận.

Trước khi bọn họ ra khỏi cửa, hắn còn đáp ứng với Tiêu thúc là sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhưng hiện tại lại khiến nàng bị ong mật đuổi theo và đốt, không có chỗ nào để trốn đành phải nhảy vào trong ao, khiến cho một thân chật vật.

Phượng Thanh Ca không nói chuyện, chỉ cúi thấp đầu xuống, thân thể run lên nhè nhẹ.

Có người nhắm vào nàng!

Chính là mùi hương kia! Là ai? Là ai nhắm vào nàng?

Nghĩ đến bản thân mình chật vật vì bị ong mật truy đuổi mà chạy khắp rừng đào, phải nhảy vào trong nước để né tránh những con ong mật đó, nàng liền tức giận khiến cả người run rẩy.

Mộ Dung Dật Hiền lại cho rằng vì cả người nàng đã ướt đầm nên lạnh đến phát run, vội vàng dùng một tay bế nàng lên, nhanh chóng đi về hướng xe ngựa.

Nhìn Mộ Dung Dật Hiền ôm Phượng Thanh Ca rời đi, du khách xung quanh đang ngắm hoa lại nhỏ giọng nghị luận.

Không ai chú ý tới, ở trên đỉnh một cây đào cách đó không xa, một thân ảnh màu đỏ đang mỉm cười hạnh phúc với chính mình.....

Ngay sau đó, thân ảnh nàng nhảy lên, giống như tiên tử trong hoa xẹt qua rừng đào, nháy mắt đã biến mất trong hoa đào.

Trở lại nội vây*, nàng gỡ khăn che mặt xuống, tâm tình sung sướng ngân nga một ít giai điệu. Dưới chân dẫm lên đá như trúng ngỗng nhẹ nhàng nhảy lên. Khi đi vào bên trong, gặp phải lão già đang quét dọn mặt đất, liền ngừng lại, nhìn hắn một cái, lại tiếp tục dẫm đá đi về phía bên trong.

Nội vây (内围): đây là vòng vây bên trong Đào Hoa Ổ, nơi không cho người ngoài thâm nhập vào. Vì lười chuyển ngữ nên từ đây mình sẽ để nguyên Hán ngữ.Sau khi thân ảnh màu đỏ đã đi vào bên trong, lão già đang quét trên mặt đất ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua về hướng nàng, ánh mắt khẽ nhúc nhích, thần sắc vẫn không thay đổi, lại tiếp tục cúi đầu quét rác.

Lãnh Sương đã trở lại lúc giữa trưa, tựa hồ không yên tâm để nàng một mình lưu tại trong Đào Hoa Ổ, bởi vậy, sau khi truyền đạt tin tức xong thì lập tức gấp gấp trở về.

Phượng Cửu ném cho nàng một quyển kiếm pháp, yêu cầu nàng chăm chỉ tu luyện, chính mình chuyển một số dược liệu vào trong phòng và đóng cửa lại. Một khi cửa được đóng lại, chính là cả ngày, ngay cả cơm đều không ra ăn.

Những ngày trong Đào Hoa Ổ trôi qua an tĩnh và thoải mái. Phượng Cửu khi thì đảo dược liệu, khi thì tu luyện, cuộc sống bận rộn mà phong phú.

Không ai biết, đến Đào Hoa Ổ chưa đầy một tháng, tu vi của nàng đã nhảy đến trung kỳ võ sư Huyền Cực Cảnh.

Người khác sẽ phải mất 10 năm, thậm chí cần thời gian lâu hơn mới tu luyện được đến cảnh giới, nàng chỉ dùng chưa đầy một tháng, đã liên tiếp tăng lên mấy cấp.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Mà lúc này nàng cũng không biết, ở trong thành, trong sân nơi Quan Tập Lãm cùng Lãnh Hoa đang ở, một hồi giết chóc đánh vỡ sự yên lặng nơi đó.....

"Các người là người nào! Vì sao đột nhập vào sân ta!"

Trên người chỉ mặc áo lót trong màu trắng, Quan Tập Lãm cầm kiếm trong tay và nhìn thẳng vào hơn mười hắc y nhân vừa xông vào viện. Kết giới trong viện đã bị những người này phá vỡ, cũng bởi vậy mà kinh động tới bọn họ đang trong giấc ngủ say.

Lãnh Hoa vội vàng khoác quần áo lên và ra ngoài. Khi nhìn đến mười mấy hắc y nhân đang cầm trường kiếm bên ngoài thì giật mình hoảng sợ, rốt cuộc, hắn cũng chưa từng đối mặt qua trường hợp như thế này. Lúc này nhìn đến những hắc y nhân đó đang vây quanh bọn họ, trường kiếm lạnh lùng chỉ về hướng bọn họ, tất nhiên là kinh hãi không thôi.

Một thân ảnh ăn mặc quần áo màu đen đi ra từ phía sau, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm Quan Tập Lãm, cười lạnh *hắc hắc*.

"Giết người Hứa gia ta, các người cho rằng có thể trốn được sao?"

Trong khi một lão già mặc áo choàng xám đi theo bên người hắn quét mắt nhìn Quan Tập Lãm cùng Lãnh Hoa một cái, mày nhăn lại, bình thản hỏi: "Trận pháp kia là người nào bày ra?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Đều Là Phế Vật!

"Nguyên lai là Hứa gia chủ."

Nghe thấy nam tử trung niên trong y phục màu đen nói vậy, Quan Tập Lắm lúc này mới nhớ tới hắn là ai. Hứa gia cũng giống như Quan gia, là trung đẳng gia tộc trong Vân Nguyệt thành, bất quá Hứa gia không có gì qua lại với Quan gia, trước kia hắn cũng chưa từng thấy qua Hứa gia chủ, nhưng, danh hiệu Hứa gia trong Vân Nguyệt thành, cũng chỉ có một nhà kia.

"Hứa gia chủ nói gì mà giết người các người? Chẳng lẽ là trong này có hiểu lầm gì đó?"

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại nhanh chóng chuyển động. Suy đoán việc này có thể không thoát khỏi có liên quan với Tiểu Cửu, nhưng trước mắt cũng không thể thừa nhận.

Đối với lão giả mặc áo choàng xám lại càng thêm kỳ quái, hắn chưa từng gặp qua người nọ, nhưng hắn ta lại có thể phá được trận pháp của Tiểu Cửu, nghĩ đến hắn là cũng không đơn giản.

Nghĩ vậy, hắn tới gần Lãnh Hoa ở phía sau, hạ giọng nói: "Người tìm cơ hội đảo tẩu! Đừng để bọn họ bắt được."

Tuy rằng trong lòng Lãnh Hoa có chút hoảng loạn, nhưng lúc này cũng đã trấn định lại.

Trong thời gian gần đây, thân thể hắn đã điều dưỡng để khôi phục hoàn toàn, thể trạng cũng chuyển biến tốt hơn, chỉ là, hắn chưa bao giờ tu luyện qua, căn bản không thể giao thủ cùng những người này. Nếu như hắn lưu lại đây, chỉ sợ sẽ làm thiếu gia phân tâm, chỉ bằng chạy đi rồi nghĩ cách thông tri cho chủ tử và tỷ tỷ.

Nghĩ vậy, hắn hơi lui ra sau.

"Hiểu lầm? Ha ha ha ha! Một hiểu lầm rất tuyệt!"

Hứa gia chủ cất tiếng cười to, tiếng cười đột ngột dừng lại, ánh mắt âm trầm khát máu nhìn chăm chăm hắn: "Nhi tử ta, Nhị đệ ta, tính cả hai vị trưởng lão Hứa gia ta đều chết ở trong tay nha đầu thú kia, người cho rằng một câu hiểu lầm là có thể giải quyết? Không khỏi quá ngây thơ rồi!"

Quả nhiên!

Quan Tập Lắm trong lòng *lộp bộp* một cái, quả nhiên là Tiểu Cửu giết người Hứa gia, nhưng, đây là chuyện khi nào? Hắn như thế nào lại không biết?

"Nha đầu thú kia đâu? Nhanh chóng kêu nàng ra đây chịu chết!" Hứa gia chủ âm trầm hét lên, ánh mắt đảo qua chung quanh, nhưng thấy động tĩnh lớn như vậy, trong viện này trừ bỏ Quan Tập Lắm, cũng chỉ có một thiếu niên không hề có tu vi.

"Hứa gia chủ, chúng ta đã đồng ý về điều này, nếu bắt được người trước hết đừng giết chết, lão phu còn muốn hỏi một chút, nàng đã học trận pháp từ nơi nào!" Lão giả mặc áo choàng xám nói với giọng nặng nề, tựa hồ, là hướng về phía trận pháp của Phụng Cửu mà tới.

"Những gì ta đã hứa với các hạ, Hứa nỗ nhất định sẽ làm được, trước mắt, vẫn nên hỏi ra nơi ẩn náu của nha đầu thú kia quan trọng hơn." Thanh âm rơi xuống, hắn ra hiệu: "Bắt bọn họ lại cho ta!"

"Đi mau!" Quan Tập Lắm quát lên một tiếng, đẩy Lãnh Hoa về phía sau, trong khi chính mình ngăn chặn lại những cuộc công kích.

"Leng keng!"

"Hư!"

Thanh âm đao kiếm va chạm vào nhau thanh thúy vang lên ở trong bóng đêm, những luồng hơi thở sắc bén xẹt qua. Quan Tập Lắm trong tay cầm trường kiếm chặn lại những công kích của hắc y nhân, muốn Lãnh Hoa tranh thủ cơ hội nhiều thêm một khắc để chạy trốn.

Tuy nhiên, hắn rốt cuộc không phải Phụng Cửu, tuy rằng sức chiến đấu đã tăng lên, nhưng so với những người đã được Hứa gia chủ chọn lựa kỹ càng mang đến, rõ ràng có chút không địch lại. Hơn nữa, vẫn là lấy một địch mười, không lâu sau đó, màu trắng của áo lót trên người đã loang lổ vết máu.

Nhưng đối với những hắc y nhân kia vì muốn bắt hắn mà không màng đến tính mạng của mình, rõ ràng là có chút cố hết sức, vì thế, sau khi Hứa gia chủ nhìn một hồi liền thét lên.

"Đều là phế vật!"

Chính mình phi thân nhảy lên, bàn tay ẩn chứa hơi thở huyền lực hùng hậu đánh ra.

"Bịch!"

"Phốc!"

Quan Tập Lãm bị một chưởng của hắc đánh bay, thân thể bay ra đồng thời cũng phun ra một ngụm máu tươi, té rớt trên mặt đất còn chưa kịp đứng lên, gần mười thanh trường kiếm đã để ở yết hầu hắc, khiến hắc không thể nhúc nhích nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Được Cứu Nhờ Thái Cực Quyền!

Lúc này, một hắc y hộ vệ bước nhanh đi vào bên người hắc: "Gia chủ, đã lục soát qua trong ngoài, không phát hiện có những người khác, chỉ có thiếu niên đang bỏ chạy phía sau, bắt quá đã có hai huynh đệ chúng ta đuổi theo."

Cùng lúc đó, Lãnh Hoa đang đào tẩu từ cửa sau bị hai gã hắc y hộ vệ ngăn trở. Khi hai gã hắc y hộ vệ thấy Lãnh Hoa căn bản là người thường không hề có tu vi, không thêm để hắc vào mắt.

"Người trốn không thoát đâu! Ngoan ngoan thúc thủ chịu trói đi!"

Khi nói chuyện, một hắc y nhân cúi người muốn nắm trên cổ tay hắc, định vận tay hắc về phía trước. Nhưng ai biết, hắc tính toán chế trụ tay thiếu niên lại bị thiếu niên trở tay chế trụ lại. Trong giây lát đó, cả người bị giữ chặt và bị đẩy ra, đâm về phía tên hắc y nhân khác.

"Tê! Người làm cái quỷ gì thế!"

Người kia bị đụng vào đầu, không khỏi tức giận mắng, đẩy người nọ ra, thấy thiếu niên nhân cơ hội chạy ra phía bên ngoài, hắc lập tức đề khí vào một chỗ, thanh kiếm trong tay vừa chuyển, một đạo kiếm khí bay ra.

"Tìm chết!"

"A!"

Lãnh Hoa đau đớn hét lên một tiếng, bước chân hơi lảo đảo, cảm thấy sau lưng nóng rát đau đớn, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống từ sau lưng, khiến sắc mặt hắc trở nên trắng bệch.

Nhưng hắc không dừng bước chân lại, vẫn như cũ chạy vội về phía trước, tuy nhiên, một thân ảnh màu đen nhảy lên, dễ dàng lướt qua chắn ngay trước mặt hắc.

"Chạy a? Sao lại dừng lại? Nếu ngay cả người cũng bắt không được, quay về chẳng phải là khiến cho bọn họ chê cười?"

Hộ vệ hắc y kia cười lạnh, nắm kiếm vung ra lần nữa, mục tiêu là ở trên chân trái Lãnh Hoa. Nhưng ai biết, thân ảnh thiếu niên nguyên bản còn ở trước mặt chợt lóe, đã tránh đi công kích của hắc, thậm chí, dưới tình huống khi hắc còn chưa kịp có phản ứng lại, đôi tay nắm kiếm của hắc đã bị chế trụ và quay lại về phía cổ hắc.

"Tê!"

"A!"

Hắc y hộ vệ còn lại chỉ kịp phát ra một tiếng hít không khí khó tin, khi nhìn thấy kiếm bị nắm trong tay hắc ta lại quay vòng hướng về phía cổ hắc ta, tốc độ cực nhanh, khiến hắc đều không kịp ngăn cản. "Bịch!"

Một tiếng ngã xuống nặng nề vang lên. Cả người tên hộ vệ hắc y ngã xuống, lộ ra hai tròng mắt mờ to không cam lòng, chỗ yết hầu, nơi miệng vết thương đã bị cắt qua máu trào ra như cột, rất nhanh nhuộm đỏ đầy đất.

Lãnh Hoa tựa hồ cũng bị phản ứng theo bản năng của mình dọa tới, hắc chưa từng tu luyện qua, có cũng chỉ là học Thái Cực quyền cùng chủ tử. Trong khoảng thời gian này sớm tối đều đánh Thái Cực quyền. Thủ pháp của Thái Cực quyền đã thâm nhập trong cốt tủy, đến khi gặp nguy hiểm, hắc cơ hồ là dùng đến Thái Cực quyền theo bản năng.

Hắc biết nếu không giết tên hắc y nhân còn lại thì hắc nhất định sẽ trốn không thoát, vì thế, hắc từ bỏ ý định chạy trốn, mà là xoay người nhìn về phía tên hộ vệ hắc y đang mang về mặt kinh ngạc nhìn hắc, chậm rãi hạ thấp thân thể nửa ngồi, đôi tay khẽ nâng, trong lòng mặc niệm khẩu quyết Thái Cực quyền.

Hoàn toàn thư giãn từ cổ thông đến đỉnh đầu, hai cánh tay buông lỏng, giữ cho hai bên hông được mở rộng ra*.....

{*顺项贯顶两膀松, 束肋下气把档撑: nguyên văn hán-việt: thuận hạng quán đỉnh lưỡng bàng tùng, thúc lực hạ khí bá đương sanh (Đoạn khẩu quyết này ta đã cố hết sức để dịch, có thắc mắc đừng hỏi trên đầu của ta!)}
~~~~~

"Đúng là gặp quý!"

Hắc y hộ vệ kia thấy đồng bạn bị giết, tiểu tử kia cư nhiên không còn chạy nữa, còn đánh quyền pháp mềm như bông tói, lập tức cảm kiểm lên tấn công.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó ở sân phía trước.

"Nói! Nha đầu thú kia trốn ở đâu?"

Hắn ta đập một chân trên ngực Quan Tập Lãm, tức khắc máu tươi trong miệng hắn lại tràn ra lần nữa, hắn kêu rên, không mở miệng, chỉ dùng đôi mắt tức giận trừng hắn ta.

"Đem hắn mang về! Ta không tin không cạy được miệng hắn ra!"

Giọng nói âm trầm của Hứa gia vang lên. Thấy hai gã hộ vệ đuổi theo thiếu niên kia vẫn chưa trở về, không khỏi nhíu mày: "Sao lại thế này? Ngay cả bắt một người bình thường không có tu vi cũng không bắt được hay sao? Bắt không được thì trực tiếp giết! Không cần lưu người sống!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Sống Chết Đào Thoát!

Lúc này, một tên hắc y hộ vệ vội vàng chạy tới: "Gia chủ, hai gã huynh đệ chúng ta đã bị giết, thiếu niên kia đã chạy!"

"Cái gì? Bị một kẻ không có tu vi giết chết?"

Gọng hắn gầm gừ, mang theo lửa giận, đi nhanh đến phía cửa sau, quả nhiên, thấy hai gã hộ vệ vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, một tên bị cắt cổ, một tên bị một kiếm đâm trúng ngực.

Thấy vậy, sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nắm chặt nắm tay: "Được lắm! Không nghĩ tới một tên tiểu tử không có tu vi, thế mà cũng rất có bản lĩnh giết người của ta như vậy!"

Lão giả theo đuôi đi đến sau đó, vỗ về bộ râu như suy tư điều gì: *Rõ ràng là người không có tu vi, nhưng có thể giết được người có tu vi, hơn nữa, nơi đây cư nhiên cũng có pháp sư trận, xem ra, trên người nữ tử kia chắc chắn là có bí mật!*

Nghĩ vậy đến điều này, đôi mắt hắn híp lại xẹt qua một tia sáng cực nhanh.

"Nam tử bị bắt cùng nữ tử kia có quan hệ gì?" Lão giả nhìn về phía Hứa gia chủ hỏi.

Nghe vậy, Hứa gia chủ quay đầu lại, nói: "Nam tử kia là một đệ tử của gia tộc trung lưu Quan gia trong Vân Nguyệt thành. Nhưng lần trước nghe nói đã chết ở Cửu Phúc Lâm, ta đoán là nàng kia đã cứu hắn, quan hệ của hai người không tồi, tựa hồ gần gũi như huynh muội."

"Nói như vậy, nếu như nàng biết nam tử này đã bị bắt, nhất định là sẽ xuất hiện?"

"Ân." Hứa gia chủ gật đầu, lúc này mới nở nụ cười: "Đề tên thiếu niên kia chạy thoát cũng tốt, hắn chạy thoát, lập tức sẽ tìm được nàng kia và nói cho nàng biết tên kia đã bị bắt. Ta cũng không tin, khi biết tin Quan Tập Lãm ở trên tay ta, nàng sẽ không tới!"

Lão giả nhíu mày, bình thần hỏi: "Nếu như người Quan gia biết hắn ở trên tay ngươi, có thể có động tác gì hay không?"

"A, Sao sẽ như thế? Quan Tập Lãm ở Quan gia chính là đứa trẻ bị bỏ rơi, vị hôn thê của hắn cũng bị đường huynh hắn đoạt, một người bị gia tộc vứt bỏ thì ai sẽ để ý sống chết của hắn đây?" "Vậy thì tốt rồi, trước khi chưa dụ được nữ tử kia ra, không thể để hắn chết được, cũng không thể làm ra nhiều loạn gì." Lão giả giao đãi với giọng bình thản.

Nghe được lời này, trong lòng Hứa gia chủ khẽ phiền muộn, có chút nghi hoặc nhìn về phía lão giả: "Tiền bối, ngài đã là cao thủ trận pháp, vì sao lại cảm thấy hứng thú đối trận pháp của một tiểu nha đầu như vậy?"

Lão giả liếc mắt nhìn hắn, sắc mặt hơi trầm xuống: "Sự tình của lão phu, Hứa gia chủ vẫn nên chớ tò mò, chớ có quản nhiều thì tốt hơn. Phải biết rằng, người biết được càng nhiều, sẽ bị chết càng nhanh!"

Vừa bị nói như vậy, Hứa gia chủ tất nhiên là không dám lại hỏi nhiều, rốt cuộc, thân phận lão giả cũng không phải là người mà hắn có thể đắc tội.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Đối với phía bên kia.

Lãnh Hoa thở hổn hển chạy thoát ra ngoài và tránh trong một con ngõ nhỏ, trên người hắn đều là máu, có máu của hắn, cũng có máu của tên hộ vệ đã bị hắn giết chết.

Đây là lần đầu tiên hắn giết người, lúc trước vì tình huống nguy cấp nên cũng không nghĩ nhiều, lúc này thân thể lại run lên nhè nhẹ, nghĩ lại mà sợ, tâm tình cũng không cách nào bình tĩnh lại.

Trốn ở trong ngõ nhỏ một hồi, thấy xung quanh đều không có động tĩnh, những người đó cũng không đuổi theo, lúc này hắn mới cẩn thận đứng lên, tận dụng bóng đêm đi về hướng Đào Hoa Ổ.

Hắn biết chủ tử có một thân phận khác là Quý Y, cũng có liên quan với thị trường chợ đen. Tuy nhiên, lúc này hắn lại không thể đi đến chợ đen, bởi vì trong dĩ vãng tỷ tỷ đều luôn vì hắn mà phải đến chợ đen. Không nói đến những người đó không quen biết hắn, cho dù hắn thật sự đi vào, chỉ sợ sự tình có thể sẽ vượt quá tầm tay, bại lộ thân phận chủ tử.

Miệng vết thương trên lưng không thể nào băng bó đã thấm máu, ướt dính ở trên người, mỗi một bước đi đều chạm đến miệng vết thương đau rát. Thân thể vốn suy yếu của hắn cùng với việc mất máu khiến cho sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, tuy là như thế, hắn cũng vẫn cắn răng đi tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Cầu Cứu Nửa Đêm!

Vào lúc bình minh, mặt trời chậm chậm ló ra trong khi bầu trời vẫn còn trong trạng thái tối tăm, vài tên hắc vệ đang vừa tuần tra sườn núi vừa tán gẫu. Khi đi đến phía trước, nhìn đến một thân ảnh đang chạy về phía bên này và ngã xuống, mấy người nhìn nhau, bước nhanh đi lên trước, quát một tiếng chói tai.

"Người nào!"

Lãnh Hoa cố gắng chống đỡ thân thể nặng nề đi bước một về phía trước, thân thể lắc lư té ngã lại bò dậy, trên lưng phảng phất toàn là máu tươi đọng lại. Người đã không còn cảm giác, bàn chân rất nặng nề, đi mỗi một bước đều phải cố hết sức, trước mắt cũng dần dần mờ hồ.

Khi nhìn đến người tuần tra ban đêm, hắn dừng bước, lại ngã xuống, hắn vươn tay ra và giữ lấy cổ họng khô khốc: "Mang ta..... mang ta đi gặp Lãnh... Lãnh Sương.... nàng.... nàng là tỷ của ta."

Giọng của hắn đã rất suy yếu, nhưng vài tên hắc vệ vẫn nghe rất rõ.

Đệ đệ Lãnh Sương?

Trong mắt bọn họ xẹt qua một tia kinh ngạc, một người tiến lên kiểm tra miệng vết thương, một người nhanh chóng lao về phía bên trong, mặc kệ là thật hay giả, đều phải thông tri Lãnh Sương trước rồi mới nói sau.

"Người nói là ai? Đệ đệ ta?"

Nghe được tiếng chuông rung từ phía trận pháp, Lãnh Sương chạy ra xem xét, khi nghe đến lời của đội hắc vệ nói, trái tim nàng nhảy lên sợ hãi: "Hiện tại người ở đâu? Ở đâu? Mau mang ta đi xem!"

A Hoa hẳn là đang ở trong viện cùng với thiếu gia, như thế nào lại đến nơi này? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Khi Lãnh Sương vội vàng chạy tới, nhìn đến Lãnh Hoa cả người toàn là máu tươi thì sắc mặt đại biến. Bộ quần áo màu xanh nhạt trên người hắn đã nhuộm thành màu đỏ của máu, vừa nhìn thấy, trái tim nàng run rẩy một trận.

"A Hoa!"

Nàng run giọng gọi, muốn tiến lên đỡ lấy hắn nhưng lại không biết xuống tay như thế nào, chỉ có thể gấp giọng kêu lên: "Mau! Mau đưa hắn đi vào!"

Đội trưởng đội hắc vệ cùng với một tên hắc vệ khác đỡ Lãnh Hoa đi theo phía sau Lãnh Sương. Đến khi đi vào trước Đào Trận, hai người nghĩ, *có lẽ lúc này có thể đi vào bên trong nhìn xem*, ai ngờ, Lãnh Sương đang đi phía trước bỗng dừng bước chân lại. "Giao hắn cho ta."

Nàng tiến lên cẩn thận đỡ, tiếp nhận Lãnh Hoa từ trong tay hai gã hắc vệ, đi bước một hướng về phía bên trong Đào Trận, rất nhanh, thân ảnh hai người đã biến mất ở giữa Đào Trận.

"Nơi đó rốt cuộc có gì huyền diệu? Chúng ta đã thủ ở chỗ này cũng gần một tháng, nhưng ngay cả bên trong cũng chưa từng được đi vào, ngấm lại thật đúng là không cam lòng."

Tên hắc vệ kia nhỏ giọng nói thầm, trong lòng chính là thập phần tò mò đối nơi đó, đặc biệt là đối người nọ đang ở bên trong.

Đội trưởng đội hắc vệ dường như suy tư gì đó, nhìn thoáng qua về phía bên trong. Sau khi thu hồi ánh mắt thì nhìn về phía tên hắc vệ kia, trầm giọng nói: "Người cũng không phải vừa mới làm hắc vệ một ngày hai ngày, phải biết đến quy tắc của chúng ta, điều không nên biết thì không cần phải hỏi nhiều, cũng không cần phải tò mò, nếu không, đối với người không phải là chỗ tốt."

"Vâng." Bị đội trưởng xuy mặt giáo huấn, tên hắc vệ kia vội vàng cúi đầu lên tiếng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Về phía bên trong, Lãnh Surong đưa Lãnh Hoa đang hôn mê đến trong phòng, trước tiên xem xét miệng vết thương của hắn, băng bó đơn giản một chút, lúc này mới nhanh chóng đi tới bên ngoài phòng Phụng Cửu, gõ cửa phòng.

"Chủ tử, chủ tử." Giọng nói của nàng có chút gấp gáp, cũng có chút hoảng hốt.

Phụng Cửu đang ngủ say trong phòng, khi nghe thấy giọng nói thì mở mắt ra, khoác chiếc áo ngoài liền mở cửa: "Xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói của nàng còn mang theo vài phần ngại ngùng, nhưng ánh mắt đã rất tỉnh táo, bởi vì nàng biết, nếu không xảy ra việc gì gấp gáp, Lãnh Surong sẽ không gõ cửa vào lúc bình minh.

"Chủ tử, A Hoa tới, trên người tất cả đều là máu, người đã lâm vào hôn mê, sợ là thiếu gia bên kia đã xảy ra chuyện."

Nghe được lời này, trong lòng Phụng Cửu trầm xuống: "Hắn ở đâu? Mang ta đi qua nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngăn Cản Thăng Cấp!

Lãnh Surong an trí hắn ở trong phòng mình, vừa vào cửa, Phụng Cửu đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm truyền đến từ trong không khí. Đi đến mép giường, chỉ thấy áo trên người Lãnh Hoa đã được bỏ đi, người nửa nằm, mặt tái nhợt hơi nghiêng ra ngoài.

Nhìn một vết kiếm thật dài trên lưng hắn, ánh mắt Phụng Cửu hơi trầm xuống, duỗi tay xuống dò xem mạch của hắn.

Trong mắt Lãnh Surong đi theo bên cạnh khó nén nổi sự lo lắng nôn nóng, nói: "A Hoa bị thương trên lưng tương đối nghiêm trọng, vài vết thương trước người chỉ là cắt qua da, khi ta diu hắn tiến vào thì máu trên miệng vết thương của hắn đều đã đông lại, gọi như thế nào cũng không tỉnh."

Phụng Cửu sau khi bắt mạch, ánh mắt dừng ở trên chân hắn, thấy giày hắn còn chưa cởi ra, nhưng nơi ngón chân lại có thắm máu loãng, hơn nữa còn có mấy cái lỗ nhỏ trên đó.

Tay nàng duỗi vào trong ống tay áo, hai ngón tay kẹp ra một viên thuốc màu nâu và nhét vào trong miệng Lãnh Hoa, lại lấy một lọ dược khác đưa cho Lãnh Surong, nói: "Cởi giày hắn ra, rửa sạch vết thương trên chân hắn."

"Vâng."

Lãnh Surong vội vàng tiếp nhận dược nàng đưa qua, cẩn thận cởi giày của Lãnh Hoa ra, khi nhìn đến làn da bị trầy thắm máu loãng hai chân, nàng chỉ cảm thấy hộc mắt nóng lên, không ngăn nổi nước mắt rơi xuống.

Thấy vậy, Phụng Cửu an ủi nói: "Miệng vết thương trên lưng hắn khá sâu, cũng may máu của hắn đã động lại trên miệng vết thương, bằng không từ nơi đó đi đến nơi này, qua gần bốn canh giờ, máu đã sớm chảy khô. Đối với dưới chân hắn, chỉ bị thương ngoài da, bôi dược qua hai ngày sẽ tốt, sẽ không có nguy hiểm gì."

Trước mắt nàng tương đối lo lắng cho ca ca nàng, Lãnh Hoa hôn mê, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi nghe được lời nàng nói, trái tim Lãnh Surong lúc này mới thả lỏng một chút.

Sau khi giúp đệ đệ nàng băng bó xong miệng vết thương, lúc này nàng mới phát hiện chủ tử đã không còn ở trong phòng, đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy nàng đang đứng ở trong viện, liền hỏi: "Chủ tử, chúng ta có cần phải trở về hỏi thăm tin tức một chút?"

Phượng Cửu lắc lắc đầu: "Không cần, chờ Lãnh Hoa tỉnh lại trước, không ai biết sự tình phát sinh đêm qua rõ ràng hơn hẳn."

"Chủ tử không cần lo lắng, thiếu gia nhất định sẽ không có việc gì."

"Ân." Nàng gật đầu, nói: "Lãnh Hoa tỉnh thì báo cho ta." Lúc này mới cất bước trở về phòng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Vào phòng, nàng lắc mình tiến vào trong không gian, tay vừa lật, một viên thuốc đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Đây là một loại thuốc có thể hỗ trợ nàng tăng tu vi huyền khí, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nghiên cứu chế tạo, còn chưa biết *được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc)* mạnh bao nhiêu? Có thể xuất hiện phản ứng khác hay không? Bởi vậy, sau khi nàng nghiên cứu chế tạo xong, vẫn chưa ăn vào.

Trong không gian, tiểu phượng hỏa thấy nàng nhìn chăm chăm viên thuốc trong lòng bàn tay không biết đang suy nghĩ gì, liền bước chân ngắn nhỏ đi lên trước, giọng nói mềm mại mang theo tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta muốn tăng lên cấp võ sư đỉnh huyền cực cảnh." Nàng nắm viên thuốc trong tay, giọng nói hơi trầm xuống.

Tiểu hỏa phượng vừa nghe xong, tức khắc mở to hai mắt nhìn, quở trách.

"Người điên rồi sao! Hiện tại ngươi mới là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh cấp 3, tu vi càng cao càng dễ thăng cấp. Ngươi muốn thăng đến đỉnh kỳ, cho dù có không gian tư duy này ngươi cũng cần phải dùng thời gian nửa năm mới có thể làm được. Hiện tại, nếu thăng cấp mà xảy ra cái gì ngoài ý muốn, tu vi một thân mất hết là một chuyện, nghiêm trọng hơn thì ngay cả mạng đều khó mà giữ được, ngươi biết không!"

Thấy nàng căn bản không có phản ứng gì, mà chỉ nhìn chăm chăm viên thuốc trong tay, hắn vội vàng lại nói: "Còn có a! Huyền lực cũng không thể thiếu võ kỹ. Vì vậy, ngay cả khi huyền lực của ngươi tăng lên, nếu linh hội võ kỹ không tốt, cũng uống có một thân tu vi huyền lực, cũng chỉ là vô dụng mà thôi, ngươi biết không?"

"Quan Tập Lãm đang gặp nguy hiểm."

Nàng hạ đôi mắt xuống: "Hắn là ca ta, ta không thể mặc kệ hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Nguyên Lai Rất Lợi Hại!

"Vậy ngươi cũng không thể để mạng lại a!"

Tiểu hỏa phượng trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm tức giận: "Nếu như ngươi trong quá trình thăng cấp xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ai đi cứu hắn?"

"Tuy rằng hiện tại tu vi của ta có thể đối phó với người tu luyện võ sư đỉnh, nhưng ta lo lắng đến lúc đó nếu như thực lực của đối phương vượt qua mức đó, tất sẽ xuất hiện cục diện không thể挽回."

Giọng nàng hơi dừng lại, lâm vào trầm tư: "Hơn nữa, trận pháp ta bày trong viện, không phải là bất cứ pháp sư trận nào cũng có khả năng phá giải được. Vì thế, cho dù Lãnh Hoa còn chưa tỉnh lại và nói hết thật cho ta, ta cũng biết việc này không giống bình thường, ta sắp sửa phải đối mặt với địch nhân rất cường đại."

"Được rồi được rồi, ngươi cũng đừng ăn được kia, đến lúc đó nếu ngươi như thật sự không đối phó được, cùng lâm bản tôn sẽ giúp ngươi là được."

Nghe vậy, ánh mắt Phượng Cửu dừng ở trên thân thể nhỏ của hắn, không chút nào che dấu hoài nghi đối lời hắn nói.

"Tiểu gia hỏa, tuy rằng ngươi là phượng hỏa thượng cổ, nhưng rốt cuộc hiện tại chỉ đang trong kỳ ấu niên. Hơn nữa, bộ dáng nhân loại chỉ là tiểu hài tử ba tuổi, nếu người mà ngay cả ta cũng đối phó không được, ngươi có thể làm được cái gì?"

Được rồi! Nàng chính là cảm thấy tay ngắn chân ngắn này, cả người bụ bẫm giống như tiểu thí hài căn bản là không có sức chiến đấu, rốt cuộc, hắn còn chưa trưởng thành, không phải sao?

Nếu thật sự gặp phải cường giả mà ngay cả nàng cũng đối phó không được, nàng không tin là hắn có thể có bản lĩnh tương trợ.

Nhưng mà, tiểu hóa phượng vừa nghe lời này thì không vui. Đôi tay nho nhỏ khoanh tròn ở trước ngực, đặt móng ngời xuống trên mặt đất, trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, tức giận nói: "Người không nên khinh thường người! Bản tôn mới không vô dụng giống như tiểu nãi oa ba tuổi nhân loại các người, bản tôn rất mạnh!"

Hắn lại nhấn mạnh một lần nữa, mặc dù, Phượng Cửu căn bản không xem lời hắn nói là sự thật.

"Chủ tử, A Hoa tỉnh."

Bên ngoài, truyền đến giọng nói của Lãnh Surong.

Trong không gian Phượng Cửu vừa nghe thấy, liếc mắt nhìn viên thuốc trong tay một cái, nghĩ nghĩ, vẫn là thu hồi lại, giao đãi: "Người ngoan ngoãn tu luyện ở trong này." Nói xong, lúc này mới lác mình ra khỏi không gian. Mở cửa phòng ra, liền nhìn đến vẻ mặt vui mừng của Lãnh Surong.

"Chủ tử, A Hoa tỉnh."

"Ân." Nàng gật đầu, lúc này mới cất bước đi về phía phòng Lãnh Surong.

Đi vào trong phòng, thấy Lãnh Hoa trên giường đã mở bừng mắt, vừa nhìn thấy nàng tới thì muốn đứng dậy, liền bị nàng ấn xuống: "Trên người đang có thương tích, nằm cũng được."

"Chủ tử, thiếu gia bị bắt." Giọng nói của hắn vẫn còn rất yếu, nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều.

"Có biết những người đó là người nào?" Nàng trầm nghĩ, *chỉ bị bắt vẫn còn tốt, không phải bị giết là được.*

"Nam tử trung niên kia nói là người Hứa gia, nói chủ tử giết con của hắn, cùng với Nhị đệ, còn có hai gã trưởng lão, muốn tìm chủ tử tính sổ."

Vừa nghe lời này, Lãnh Surong hơi kinh ngạc. *Chủ tử giết người? Sao có thể? Thực lực của chủ tử nhiều lắm cũng chỉ có thể tính gỏi thêu hoa, sao có thể giết được một nhân vật có cấp bậc là trưởng lão gia tộc?*

Mà Phượng Cửu nghe vậy, ánh mắt hơi lóe, trong lòng bùng tỉnh, nguyên lai là Hứa gia.

Mấy người nhị gia Hứa gia kia đều bị nàng giết, bọn họ làm sao mà biết được là do nàng giết? Chẳng lẽ là từ bức họa nơi treo giải thưởng ở chợ đen mà phỏng đoán và tìm được nàng?

"Bọn họ có mang theo pháp sư trận đi cùng hay không? Người như thế nào có thể chạy ra ngoài? Cần thận nói ta nghe một chút."

"Hứa gia chủ mang theo một lão giả mặc áo choàng xám đi cùng, trận pháp chính là hắn phá, đối với ta....."

Giọng nói của hắn hơi ngừng lại, khi nghĩ đến tình hình lúc đó, vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi: "Chủ tử, nguyên lai Thái Cực quyền mềm như bông kia lại rất lợi hại!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nhận Hết Tra Tấn!

"Lúc ấy ta cơ hồ là phản ứng theo bản năng, nếu không phải chủ tử đã dạy ta Thái Cực quyền, ta phỏng chừng đã chết ở dưới kiếm của hai người kia."

Nghĩ vậy, trong lòng hắn vẫn có một tia sợ hãi khi nghĩ đến nó, rốt cuộc, những ngày trước kia, hắn vẫn luôn được tỷ tỷ hắn bảo hộ, thân thể lại yếu nhược, hàng năm ốm đau nằm trên giường, sự tình giống như đêm đó, trước kia hắn chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Nhưng, sau khi trải qua đêm hôm đó, một ý niệm mãnh liệt lại hình thành ở trong lòng hắn.

Hắn cũng muốn tu luyện! Chẳng sợ không thể so sánh cùng với tỷ tỷ hắn, hắn cũng muốn tu luyện! Cứ như vậy, hắn sẽ không cần phải có người bảo hộ, hơn nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể bảo hộ bọn họ.

Nghe xong lời hắn nói, Lãnh Surong không khỏi nhìn về phía chủ tử nàng, trong lòng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chủ tử luyện quyền thế kia lại có thể đối phó với địch nhân?

Nàng vẫn luôn cho rằng chủ tử luyện đó chính là để hoạt động tay chân, không nghĩ tới lần này, Thái Cực quyền kia lại cứu A Hoa.

Sau khi nghe hần nói xong, nàng gật gật đầu giao đãi: "Ngươi hãy đường thương thật tốt, chuyện khác đều không cần nghĩ tới." Xoay người đi ra phía bên ngoài.

Lãnh Trương cũng đi theo ra, thấy nàng đứng ở trong viện, liền hỏi: "Chủ tử, kế tiếp chúng ta muốn làm thế nào?"

"Ta trở về một chuyến, ngươi hãy chăm sóc nơi này thật tốt."

"Chủ tử muốn một mình đi cứu thiếu gia?"

Nàng có chút giật mình kinh ngạc, tiện đà lo lắng nói: "Thực lực của những người đó ngay cả thiếu gia cũng không phải là đối thủ, chủ tử đi chẳng phải là....."

Chui đầu vào lưới? Mấy chữ này nàng chưa nói ra. Nhưng với nàng xem ra, ngay cả khi chủ tử luyện tinh thông Thái Cực quyền, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của một gia tộc, huống chi, nàng chỉ có một người, đối phương lại là toàn bộ gia tộc.

Không nói đến thực lực cách xa, chính là số lượng người đều nhiều hơn rất nhiều, nàng như thế nào có thể để chủ tử đi chịu chết?

"Những cái đó ngươi không cần phải lo lắng, làm tốt sự tình ta giao đãi là được."

Nàng xoay người trở về phòng, thay nam trang, mang mặt nạ vàng gắn hoa mạn đà la, hơi thở cả người cũng tựa hồ thay đổi theo biến hóa. Đó là một loại hơi thở sắc bén mà lười biếng, giống như chứa tể hắc ám nguy hiểm, thần bí. Cổ khí thể trên người nàng vẫn luôn đè nén, cất dấu, cũng tại một khắc này phóng xuất ra, cứ như vậy lệnh người vô pháp bỏ qua.

Nàng ra khỏi viện, lao theo hướng phía ngoài rừng, bắt đầu khởi động huyền lực, nện bước biến ảo quỷ dị, khiến nàng nhanh như quỷ mị, nơi nàng đi qua không để lại một chút dấu vết.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong địa lao Hứa gia.

"Vút! Bang!"

"Ân!"

Âm thanh roi vút vang lên từng tiếng khí thờ *hô hô hô*, từng trận quất cùng với từng tiếng kêu rên vang lên, mùi hôi dầy đặc cùng mùi máu tươi tràn ngập trong địa lao âm u ẩm ướt.

Trên cọc gỗ hình chữ thập, Quan Tập Lãm cả người bị thương đã bị buộc chặt, trên người vết roi đan chéo, máu tươi bí mật mang theo mồ hôi trượt xuống, dính ướt vào toàn bộ quần áo rách nát đầy máu trên người.

Từ sau khi bị bắt trở về, cứ quất không ngừng như vậy, hần đã kiệt sức không kêu ra tiếng, toàn bộ thân thể phảng phất không phải là hần, đã đau đến không còn tri giác, ngay cả đầu cũng không nâng lên nổi, nhưng người vùng vẫy lại không hề nương tay, vừa mắng, vừa quất roi.

"Ai cho các ngươi giết nhi tử ta!"

"Ai cho các ngươi giết Nhị đệ ta!"

"Ai cho các ngươi diệt hai vị trưởng lão của ta!"

"Ai cho các ngươi đối địch với Hứa gia ta!"

Hộ vệ một bên thấy hơi thở của Quan Tập Lãm chỉ còn thoi thóp, rũ đầu cúi xuống hôn mê, thận trọng mở miệng: "Gia chủ, người đã ngất rồi."

"Lấy bàn ủi nung đỏ lại đây! Làm cho hần ta tỉnh lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đêm Thăm Hứa Phủ!

Hộ vệ nghe xong trái tim run rẩy, nhưng vẫn vội vàng đáp ứng, đi đến phía sau và cầm bàn ủi đã nung đỏ lại đây, cẩn thận đưa cho gia chủ.

"Ta muốn nhìn xem xương cốt ngươi mạnh bao nhiêu!"

Hứa gia chủ nói với giọng âm trầm, bàn ủi trong tay muốn hướng về phía trên người Quan Tập Lãm. Miếng sắt trên bàn ủi đã bị nung đỏ còn tỏa ra nhiệt khí nhẹ nguy hiểm, ngay cả hộ vệ một bên cũng không dám nhìn xem.

"Dừng tay!"

Một giọng nói ẩn chứa uy áp truyền đến, làm Hứa gia chủ sắp sửa đưa bàn ủi bằng sắt ấn xuống bỗng nhiên ngừng tay, cau mày nhìn về phía người đang tới.

Lão giả mặc áo choàng xám cất bước đi đến, ngửi thấy mùi máu tươi trong địa lao này, cùng với Quan Tập Lãm đã chết ngất kia, nhú nhú mày, mặt trầm xuống, sắc mặt không vui nhìn chằm chằm Hứa gia chủ.

"Người này còn hữu dụng, nếu như ngươi giết chết, nữ tử kia không tới, lão phu đi tìm ai?"

Nghe được lời này, Hứa gia chủ không nói lời nào, chỉ đem bàn ủi đưa cho hộ vệ một bên: "Tiền bối đừng lo, nha đầu thú kia nhất định sẽ đến!"

Nếu như không tới, phải lật toàn bộ Vân Nguyệt thành hán cũng sẽ đem người bắt tới!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Bóng đêm buông xuống, những ngọn đèn dầu trong Hứa phủ được thắp sáng như ban ngày. Trong ngoài đều có một đội hộ vệ đang tuần tra, bày ra thiên la địa võng, cũng chỉ vì để bắt bằng được con mồi có lẽ sẽ đến đây đêm nay.

Phượng Cửu đang ẩn nấp ở chỗ tối quan sát một ngày, chỉ chờ bóng đêm buông xuống. Đột nhiên nàng nhìn thấy một thân ảnh màu đen quen thuộc. Nàng nhăn mày, thân ảnh màu đỏ chợt lóe, hướng về phía thân ảnh kia lao đi.

Lãnh Sương đang muốn nhảy lên tường trên cửa của Hứa phủ, đột nhiên, một bàn tay nắm trên bả vai nàng, một tay khác bưng kín miệng nàng và kéo nàng về chỗ tối, nàng đang muốn phản kích, liền nghe giọng nói quen thuộc dè dặt truyền đến.

"Là ta."

Đồng thời với mở miệng, Phượng Cửu buông lỏng tay ra, nhả mày xoay người nàng lại: "Không phải ta bảo ngươi chăm sóc Đào Hoa Ổ hay sao? Ngươi như thế nào lại ở đây?"

"Chủ tử?"

Đôi mắt Lãnh Sương sáng lên: "Ta lo lắng cho ngươi, cho nên đã qua đây." Để một mình chủ tử tới cứu người, nàng vẫn có chút không yên tâm, cho nên, sau khi giao đãi A Hoa tự chiếu cố mình, nàng lập tức đi theo qua đây.

"Hồ nháo!"

Giọng nói của nàng hơi trầm xuống: "Nếu không phải ta ngăn ngươi lại, ngươi đêm nay khẳng định đã làm hỏng chuyện của ta rồi."

Nghe vậy, Lãnh Sương không khỏi cúi đầu: "Thực xin lỗi, chủ tử."

"Hiện tại trở về!"

Nghe được lời này, nàng chợt ngẩng đầu lên, quật cường lắc lắc đầu: "Ta không quay về! Ta muốn giúp chủ tử cứu thiếu gia!"

"Ngươi đi vào có thể sẽ chết!"

Ánh mắt nàng kiên định nhìn chủ tử nàng: "Mạng Lãnh Sương là của chủ tử, cho dù là chết, Lãnh Sương cũng không thể để một mình chủ tử mạo hiểm!"

Nghe vậy, Phượng Cửu nhìn nàng thật sâu một cái, thật lâu sau, lúc này mới dời ánh mắt: "Nếu không sợ chết, vậy đi theo đi!"

"Vâng!" Trong lòng nàng vui vẻ, mắt sáng rực lên.

Phượng Cửu mang theo nàng lặng lẽ nhảy lên tường trên cửa phía sau. Trón trong bóng tối, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra vòng ngoài của Hứa phủ không có tuần vệ là nơi đều bày trận pháp, muốn tiến vào, chắc chắn sẽ phải vượt qua trận pháp kia.

"Bên trong có trận pháp, theo sát ta, một bước cũng không được đi nhầm." Giọng nói rơi xuống, nhảy xuống, mang theo Lãnh Sương đi vào trong trận pháp.

Trong khi đó, bên trong Hứa phủ, trong sân.

Hứa gia chủ đang uống trà, có chút không yên tâm hỏi: "Tiền bối, trận pháp kia thật sự có thể vây được người bên trong? Có thể nàng đã tới mà chúng ta cũng không biết hay không?"

"Sẽ không."

Lão già lắc lắc đầu, tự tin nói: "Trận pháp của lão phu, Diệu Nhật Quốc này căn bản không người có thể phá giải, chỉ cần nàng dám đến, không cần chúng ta động thủ, nàng chắc chắn sẽ bị vây ở bên trong trận pháp kia, không thể trốn thoát được!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Lửa Đốt Hứa Phủ!

Nhưng mà, lúc này hai người cũng không biết, người trong miệng bọn họ, đã bình yên vô sự ra khỏi trận pháp kia.....

Vừa ra khỏi trận pháp, các nàng lập tức gặp phải một đội hắc vệ tuần tra ban đêm đi đến. Ngay lúc Lãnh Suồng còn chưa kịp né tránh, đã bị Phụng Cửu lôi kéo đưa tới bên kia, thân ảnh nhanh như tia chớp chợt lóe lướt qua, hoàn toàn không bị phát hiện bởi người tuần tra ban đêm.

Một khi đứng yên, Lãnh Suồng choáng váng, trong mắt mang theo không thể tin nổi nhìn chủ tử bên người. Thân pháp như vậy, cho dù nàng có tu luyện thêm mười năm nữa phỏng chừng cũng còn thua kém.

"Đi!"

Phụng Cửu thấp giọng nói, mang theo nàng một bên mà đi, dọc theo đường đi, tuy thỉnh thoảng gặp phải các cuộc tuần tra ban đêm của Hứa gia, nhưng đều bị hai người tránh đi, cũng không kinh động bọn họ.

Lãnh Suồng cũng rất cuộc biết ý tứ lời nói lúc trước của chủ tử.

Tại đây, vòng ngoài là trận pháp, bên trong lại nơi nơi đều thấy các cuộc tuần tra ban đêm, nếu như tự nàng tiến vào, phỏng chừng đã sớm bị phát hiện.

"Chờ tại đây."

Phụng Cửu sau khi lưu lại lời nói, lặng yên nhảy ra, chế trụ một tuần vệ sau cùng, che miệng lại và kéo vào chỗ tối. Đợi khi đội tuần tra ban đêm đã đi xa, lúc này mới hạ giọng hỏi: "Quan Tập Lãm ở đâu?"

Tên hộ vệ hoảng sợ tròn tròn mắt, trong mắt chỉ có cầu xin tha thứ, duỗi tay chỉ một phương hướng, đá chân muốn giẫy giụa đào tẩu. Thấy vậy, Phụng Cửu với ánh mắt lạnh lùng, một tay vịn gậy cổ hần, kéo dài tới chỗ tối, ném đi.

Hai người lại rời đi, tìm kiếm theo phương hướng kia, nếu gặp đội tuần tra ban đêm thì tránh đi, thẳng đến, khi đi vào bên cạnh một chỗ núi giả bên trong, Phụng Cửu mới dừng bước chân lại.

Lãnh Suồng dùng ánh mắt dò hỏi, khó hiểu vì sao nàng đột nhiên dừng lại.

Mà ánh mắt Phụng Cửu xẹt qua từng chỗ một ở phía trước, liền thấy một chỗ núi giả nơi xa có bốn gã hộ vệ canh giữ, trừ nơi đó ra, chỗ tối chung quanh còn có rất nhiều người ẩn nấp.

Ánh mắt nàng lộ ra trầm tư, biết chính mình không cách nào trong nháy mắt có thể giải quyết những người đang ẩn mình mà không bị lộ, vậy cũng chỉ còn cách dùng được.

Bàn tay vừa lật, từ trong không gian lấy ra một bình dược, lặng yên tìm chỗ có gió, đem dược trong tay phân tán trong gió đêm ra ngoài, rồi sau đó lặng lẽ chờ đợi, thẳng đến, tất cả người trong chỗ tối cùng chỗ sáng đều ngã xuống, lúc này nàng mới có ý bảo Lãnh Suồng đi ra.

"Người trông chừng, ta vào xem." Giọng nói rơi xuống, mở cửa đá và đi vào.

Vừa vào bên trong, không khí âm u ẩm ướt ập vào trước mặt, mùi máu tươi nồng đậm càng khiến mày nàng gắt gao nhú chặt, đặc biệt là khi nhìn đến người đang bị trói ở trên cọc gỗ huyết nhục mơ hồ, trong lòng càng thêm căng thẳng, một luồng sát khí muốn giết chóc tràn ra khắp người.

"Ca!"

Nàng thấp giọng gọi, nhưng hần đã hôn mê, cả người không có tri giác.

Thấy vậy, nàng nhanh chóng đem một viên thuốc nhét vào trong miệng hần, cắt dây thừng thành từng đoạn, cởi ra, đem người xuống và mang đi ra ngoài.

"Ta sẽ dẫn người rời đi, người tìm cơ hội đưa hần ra ngoài trước."

Lãnh Suồng đỡ Quan Tập Lãm gật gật đầu, không yên tâm dặn dò: "Chủ tử, người hãy cẩn thận một chút."

"Ân, đi mau."

Nàng lên tiếng, nhìn bọn họ đi về hướng bên kia, lúc này mới đem ánh mắt dừng lại ở nội trạch chủ viện, trong mắt mang theo sát khí khát máu lạnh lùng, thanh âm trầm thấp truyền ra từ trong miệng.

"Ta sẽ để các ngươi biết, loại người nào không thể chọc tới!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Cháy! Cháy! Mau cứu hoả!"

Hứa gia chủ còn đang nói chuyện với lão già ở trong viện, khi nghe đến bên ngoài truyền đến thanh âm cứu hoả, cả người bỗng nhiên đứng lên: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Một tên hộ vệ lúng túng vội vàng chạy đến: "Gia chủ, không xong, trong phủ cháy rất nhiều chỗ, ngọn lửa rất mãnh liệt, sẽ nhanh chóng tràn đến bên này!"

Hai người nghe vậy, sắc mặt đại biến, nhanh chóng lao ra bên ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hạ Lệnh Tru Sát!

Chỉ là, khi bọn hắn vừa ra bên ngoài, khi Hứa gia chủ nhìn đến tình huống kia, lại suýt nữa là hôn mê bất tỉnh.

Hứa phủ khổng lồ, hộ vệ ít cũng có tới trăm người, nhưng những người này cả đám trước mắt lại ngã trên mặt đất không biết sống hay chết, chỉ còn lại có hai gã trưởng lão cùng với bốn gã võ sư cấp bậc đội trưởng trong Hứa phủ.

Mà ở trên tường phía trên cửa, một mặt thân ảnh màu đỏ từ trên cao nhìn xuống phía dưới, một thân yêu điểm giống như liệt hỏa hồng y run rẩy trong gió đêm, mặt nạ vàng mạn đà la dưới sự chiếu sáng của ngọn lửa càng có vẻ thần bí mà quý dị.

Nhưng, khi nhìn đến trên mặt nàng là mặt nạ vàng mạn đà la, cùng với một thân hồng y, sắc mặt Hứa gia chủ liền trở nên nhợt nhạt: "Ngươi, ngươi là Quý Y!"

Quý Y!

Một người thần bí khiến người *kính sợ (tôn kính & sợ hãi)*, không ai biết hắn là nam hay nữ, lại biết, hắn luôn mặc một thân hồng y đường hoàng mà tà tứ, cùng với mang một mặt nạ vàng gắn hoa mạn đà la nở rộ!

Người của các đại gia tộc trong Vân Nguyệt thành muốn bái kiến hắn, bị cự tuyệt!

Quốc chủ Diệu Nhật Quốc muốn gặp hắn, đồng dạng bị cự tuyệt!

Mà thế lực chợ đen phân bố ở các nước đối hắn càng thêm kính trọng, càng coi là thượng khách quý!

Nghe đồn hắn có y thuật khởi từ hồi sinh!

Nghe đồn một lọ dược tề của hắn có thể làm thực lực một võ giả trong nháy mắt tăng lên!

Nghe đồn.....

Nghe đồn rất nhiều, nhưng, đối bọn họ mà nói nhân vật này chỉ là trong lời đồn mà thôi, hôm nay lại đi vào Hứa gia hắn, lại còn dùng một loại phương thức như vậy xuất hiện ở chỗ này, như thế nào không khiến trong lòng hắn run sợ một trận.....

Người kia chính là người được thế lực chợ đen che chở, nếu như để bất cứ một thế lực nào khác biết được điều này, Hứa gia hắn tại Vân Nguyệt thành cũng sẽ không còn nơi dừng chân!

Tuy nhiên, đồng thời với run sợ ở trong lòng hắn cũng xẹt qua một ý, một ý niệm điên cuồng cũng theo đó hiện lên.

Giết nàng! Chỉ cần nàng chết, người của thế lực chợ đen lập tức sẽ không biết hắn đã từng động qua nàng! Chỉ cần nàng chết, Hứa gia hắn cũng không cần phải lo lắng sẽ bị thế lực chợ đen trả thù!

"Giết nàng! Hãy giết nàng cho ta!"

Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, lạnh giọng hét lớn, ngón tay chỉ vào thân ảnh màu đỏ đang đứng ở chỗ cao, giọng nói hung ác nham hiểm mà tràn ngập lệ khi điên cuồng.

"Nhất định không thể để nàng sống rời khỏi nơi này!"

Lão già mặc áo choàng xám bên cạnh cau mày quát mắt liếc Hứa gia chủ một cái, rồi sau đó không mở, ánh mắt dừng lại ở trên thân ảnh màu đỏ, trong mắt nhấp nháy sự hưng phấn mà chờ mong.

"Không! Lão phu muốn nàng còn sống!"

Hai gã trưởng lão bước nhanh đi đến bên người gia chủ, quần áo trên người bọn họ bị lửa đốt một ít. Người chạy ra từ trong lửa, sợi tóc hỗn độn, trên mặt có vết bẩn, lúc này cả người thoát nhìn đều có vẻ có chút chật vật.

"Gia chủ, trong lửa có mê hồn dược! Trong phủ, người có cấp bậc dưới cấp võ sư đều đã mê choáng!"

"Giết, nàng, ngay!"

Hứa gia chủ âm trầm nói ra một chữ một chữ, hét toáng ra lệnh cho bốn gã võ sư tru sát thân ảnh màu đỏ kia, đồng thời quát ánh mắt về phía lão già mặc áo choàng xám bên người, nổi giận đùng đùng có chút mất đi lý trí, chất vấn.

"Không phải ngươi nói, nàng không thể ra khỏi trận pháp của ngươi sao?"

"Không phải ngươi nói, nàng vừa tiến đến ngươi sẽ biết ngay lập tức hay sao?"

"Nàng đã phóng lửa phá hủy cơ ngơi trăm năm của Hứa phủ! Hôm nay nếu ta không khiến nàng đầu rơi xuống đất máu rửa Hứa phủ, ta sẽ không bỏ qua! *Phốc!*"

Đồng thời với giọng nói rơi xuống, trong miệng hắn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị một luồng đánh bay ra ngoài, đâm thật mạnh về phía góc tường, rơi vào bên trong ngọn lửa trước khi lăn xuống mặt đất, hắn thậm chí còn chưa kịp gọi, liền nghe *ầm vang* một tiếng vang lớn, toàn bộ mặt tường đã sập xuống, vùi lấp Hứa gia chủ ở trong đó.

"Gia chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Huyết Sắc Ban Đêm!

Hai gã trưởng lão thất thanh kinh hô, sắc mặt bốn gã võ sư đội trưởng cũng đại biến, mắt lộ ra kinh hãi nhìn về phía lão già mặc áo choàng xám đột nhiên ra tay.

Mà ánh mắt của hắn híp lại, cả người tràn ra một cỗ hơi thở hung ác nham hiểm khát máu, giọng nói khinh miệt mà âm hàn chậm rãi truyền ra từ trong miệng hắn.

"Ngươi nghĩ ngươi là ai? Dám chất vấn lão phu?"

Ánh mắt nham hiểm hung ác đảo qua, tức khắc khiến trái tim hai gã trưởng lão bên người run rẩy, không tự chủ được lui ra phía sau hai bước.

Một chương!

Một chương liền đánh chết gia chủ thực lực võ sư đỉnh cấp? Một chương khiến cho gia chủ bọn họ ngay cả cơ hội đứng lên cũng không có, phải bỏ mạng ở trong tay hắn!

Trong ngọn lửa đỏ hừng hực, dưới đồng đồ nát, Hứa gia chủ căn cơ trăm năm, cứ chết nghẹn khuất không tưởng được như thế.....

Đứng ở chỗ cao, lông mày Phượng Cửu dưới mặt nạ khẽ nhếch, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hai người này không phải cùng một đám sao? Cứ nhiên ra tay giết Hứa gia chủ kia?

Một chương đánh chết.....

Ánh mắt nàng dừng ở trên người lão giả mặc áo choàng xám, nhìn bàn tay hần ngưng tụ một cỗ hơi thở huyền lực mà mắt thường có thể thấy được.

Đại võ sư!

Thực lực lão giả mặc áo choàng xám là phía trên võ sư: đại võ sư! Cũng là, có thể một chiêu đánh chết một người là võ sư đỉnh. Trên thực tế, lực tự nhiên muốn cao hơn rất nhiều so với Hứa gia chủ.

Chỉ là, đại võ sư.....

Trước mắt, nếu nàng đối phó với cấp bậc của Hứa gia chủ như vậy hẳn là không thành vấn đề, nhưng đối phó với đại võ sư, hơn nữa tựa hồ thực lực cũng không phải là đại võ sư võ sơ kỳ huyền cực cảnh, rõ ràng chính là hai đối thủ cũng không phải là đối phương của nàng.

"Đi, bắt nàng tới cho lão phu, nhớ kỹ, lão phu muốn còn sống."

Lão giả mặc áo choàng xám đứng yên không nhúc nhích, hai tay bắt chéo thu ở trong ống tay áo, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở phía dưới, ánh mắt mang theo hưng phấn chờ mong nhìn thân ảnh màu đỏ lóa mắt và mặt kia, ánh mắt kia, quý dị khiến người cảm thấy sờn tóc gáy.

"Vâng, vâng."

Vô luận là hai gã trưởng lão, hay là bốn gã võ sư đội trưởng, cho dù nhìn thấy gia chủ đã bị hần giết, bọn họ cũng không dám báo thù cho gia chủ, bởi vì bọn họ biết rõ, thực lực của đối phương vượt xa bọn họ, nếu không thuận theo, tiếp theo chính là cái chết của bọn họ!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Nhìn đến mấy người hướng đến công vây nàng, ánh mắt nàng hơi lóe, lấy chủy thủ ra nắm trong tay, đề khí nhảy lên, dừng ở phía trên nóc nhà cách đó không xa.

Kia mấy người đuổi sát đến, trong tay bọn họ không có vũ khí, tựa hồ là vì kiêng kỵ lão giả mà không dám động binh đối với nàng, nhưng lại không biết, như vậy chỉ khiến cho nàng càng dễ dàng có cơ hội đánh chết bọn họ.

"Trốn ở chỗ nào!"

Một trong những trưởng lão hét lên, vươn tay muốn nắm bả vai Phụng Cửu, bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực, uy áp võ sư cùng lúc lập tức tràn ra. Hần vốn định đem nàng chân trụ sau đó sẽ tiến hành nắm bắt, lại không ngờ, tay hần đột nhiên bị chế trụ và bị vặn ra phía sau, thân pháp giống như quỷ mị, cùng với thủ pháp xảo quyết quý dị, làm hần không thể nào tránh khỏi rơi vào trong tay nàng.

Trước khi hần có thể thối lui, chủy thủ lạnh băng đã được ép nhẹ trên cổ hần.

Khi mấy người khác vừa nhìn thấy, trái tim như ngừng lại, có khiếp sợ, cũng có không thể tin nổi. Bọn họ đều biết đến lực của Tam trưởng lão, nhưng hôm nay, lại dễ dàng bị nàng phản công chế trụ? Còn rơi vào trong tay nàng, sống chết do nàng định?

"Đừng, đừng giết ta....."

Tam trưởng lão có chút hoảng sợ, không thể tin rằng chỉ trong chớp mắt, một màn trong tưởng tượng đúng là đã xảy ra, mà người bị chế trụ ở vào thế hạ phong lại biến thành hần.

"Quá muộn."

Phụng Cửu lạnh giọng nói, chủy thủ trong tay lôi kéo, chỉ thấy một vết thương sâu thẳm mở ra ở cổ, máu tươi dừng mãnh tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tâm Tư Không Thuần Khiết!

"Lão Tam!"

Nhị trưởng lão run giọng kinh hô, nhìn Tam trưởng lão thân như huynh đệ bị một đao cắt cổ, thứ máu tươi trào ra làm trái tim hần đau đớn, làm cháy mắt hần.

Hai tay hần gắt gao nắm chặt, các khớp xương từ nắm tay phát ra thanh âm *răng rắc răng rắc*, trong lòng phần hận như sôi trào trong ngực, giống như dung nham nóng bỏng tựa hồ muốn phun khỏi lồng ngực.

Gia chủ đã chết, bốn trưởng lão cũng chỉ còn lại một mình hân. Hứa gia cũng đang bị thiêu cháy ở trong lửa lớn, không nằm ngoài dự đoán cuối cùng cũng sẽ biến thành một tòa phế tích. Hứa gia, đã ngã.....

Mà hết thầy này, đều là do người trước mắt tạo thành!

Hân muốn giết nàng! Chỉ có giết nàng mới có thể thoát khỏi cỏi lòng đầy lửa giận của hân! Chỉ có giết nàng mới có thể khiến cho 134 người Hứa quý phủ yên nghỉ!

"Bá!"

Hân quang chợt lóe, trường kiếm đột nhiên xuất hiện từ trong ống tay áo, mũi kiếm sắc bén chỉ xéo với mặt đất. Ánh mắt âm trầm, ẩn chứa sát ý gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh màu đỏ. Hơi thở huyền lực hội tụ sát khí tràn ngập cả người, đó là đã kích phát ra toàn bộ thực lực bản thân, chỉ vì liều chết cho một trận chiến!

Một khắc kia khi nhìn đến tam trưởng lão bị giết, thân thể bốn gã đội trưởng cấp võ sư đều cứng, theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng, khi thân ảnh vừa chuẩn bị chạy, vô số ngân châm bằng bạc được bắn ra và trúng ngay sau cổ bọn họ. Bốn người chỉ kêu lên một tiếng, thân thể cứng đờ, cả người vô lực ngã xuống mặt đất, lăn vào trong đồng lửa.

"Tê a! A....."

Những tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ trong hỏa diễm, bốn người lăn lộn ở trong ngọn lửa, giãy giụa nghĩ muốn đứng lên để trốn thoát, nhưng cuối cùng vẫn bị ngọn lửa vô tình cắn nuốt.....

"Lão phu lấy danh nghĩa trưởng lão Hứa gia thế! Ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo người làm đệm lưng!"

Giọng nói nham hiểm của Nhị trưởng lão truyền ra, huyền lực bùng lên, kiếm cương phụt ra từ mũi kiếm khiến người sợ hãi. Mắt thường có thể nhìn thấy được kiếm khí giống như một con rắn độc, lấy che tai không kịp đánh úp về phía nàng, tốc độ cực nhanh, chiêu kiếm tàn nhẫn, mang theo một sự quyết tâm tàn nhẫn muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Thấy vậy, Phượng Cửu tất nhiên là không dám đại ý, rút hơi thở huyền lực vào chuỳ thủ trong tay để đáp lại. Dao kiếm va chạm vào nhau, tiếng *leng keng* thỉnh thoảng truyền ra, dòng khí sắc bén của hai người cũng tràn ngập mà ra, tạo thành tiếng *hô hô* khi lướt qua không khí.

Phía dưới, người họ nhìn đến nhị trưởng lão công kích với chiêu thức tàn nhẫn mà trí mạng, ánh mắt lão giả mặc áo choàng xám không khỏi trầm xuống, mặt lộ vẻ không vui nhìn chằm chằm hai người phía trên.

Với hân mà nói, nàng kia rất có tác dụng, cũng không thể cứ để bị giết chết như thế.

Bất quá, sau khi nhìn đến nàng vẫn không hề hấn gì qua nhiều chiêu của nhị trưởng lão như vậy, ánh mắt đối nàng cũng trở nên có chút bất ngờ. Rốt cuộc, ở hân xem ra, nếu nàng đã chứng tỏ mình có kỹ năng về trận pháp và y dược, chắc chắn sẽ không thể nào chiều cổ tới kỹ năng chiến đấu trong trận chiến trên đó, lại không nghĩ rằng, nàng một lần nữa mang đến sự ngạc nhiên cho hân.

Không sai, chính là ngạc nhiên.

Hân vốn tưởng rằng, bày ra trận pháp thì nàng không có khả năng phá giải, chỉ cần vừa vào trận, chắc chắn sẽ bị vây khốn. Nhưng nàng lại có thể thông dong đi ra từ trong trận pháp, còn không kinh động đến trận pháp hân bày ra, có thể nghĩ, tu vi trận pháp của nàng so với tưởng tượng của hân còn muốn cao thâm hơn.

Hơn nữa, hân cũng càng thêm khẳng định, ở trên người nàng, chắc chắn có một số trận pháp cổ xưa mà hân chưa bao giờ nghiên cứu qua!

Khi ý nghĩ đó xuất hiện trong tâm trí, đôi mắt hân chợt sáng lên, trận pháp cổ xưa!

Không nghĩ tới, trong tiểu quốc cấp 9 lại gặp được thứ tốt như vậy, nếu đã gặp được, hân tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Tính cả nữ tử này, hân muốn tất cả!

Ánh mắt hân che dấu sự hưng phấn dừng ở trên thân ảnh tuyệt đẹp và quyến rũ kia, suy đoán dung nhan tuyệt mỹ dưới tấm mặt nạ, trong lòng âm thầm tính toán, sau khi lấy được trận pháp cổ xưa, nữ tử hoá mất mà tùy ý này, nàng nhất định phải trở thành lô đỉnh để hân luyện công!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Kinh Động Khắp Nơi!

"A!"

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ thấy, trên nóc nhà, thanh trường kiếm trong tay nhị trưởng lão bị một chân đá bay, trường kiếm xẹt qua giữa không trung và rơi vào bên trong ngọn lửa phía dưới.

Hắn bị người đá một chân, ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay một trận tê mõi, phảng phất giống như xương cốt trong cổ tay đã bị gãy bởi cú đá kia, đau đến nỗi không thể nâng lên, chỉ có thể vô lực buông xuống, run nhè nhẹ, sắc mặt trở nên nhợt nhạt nhìn thân ảnh màu đỏ phía trước.

Thân ảnh kia đặt dưới ngọn lửa có vẻ càng thêm loá mắt, mái tóc đen được gió đêm thổi tới tung bay, phảng phất như trong bóng đêm có một đôi tay đang nhẹ nhàng nhắc lên từng sợi tóc của nàng, mặt nạ vàng hoa mạn đà la nở rộ yêu kiều, khiến nàng có vẻ thần bí, quý dị như vậy.

Trên người nàng tràn ngập một luồng hơi thở khát máu, cường độ rất cao, thậm chí, mạnh đến nỗi làm hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Cũng đúng, nếu đối phương là hạng người hời hợt, mấy vị trưởng lão bọn họ cũng sẽ không nhất nhất bị thiệt mạng ở trong tay nàng, ngay cả gia chủ cũng bởi vì nàng mà bồi toan bộ Hứa gia.....

Nghĩ vậy, hắn cắn răng một cái, tập trung tất cả hơi thở huyền lực trên người mạnh mẽ tiến đến đan điền. Trong phút chốc, toàn bộ thân thể hắn phảng phất cương lên giống như quả bóng cao su và nhanh chóng tràn ngập trong không khí. Ngay cả quần áo trên người hắn cũng tự nứt ra, lộ ra thân thể khô gầy nguyên bản của hắn.

Chỉ là, lúc này thân thể khô gầy vẫn nhanh chóng bành trướng lên, dòng khí giãn nở, làm toàn bộ gân mạch dưới làn da hắn đều hiện lên, rất rõ ràng và có thể nhìn thấy được, giống như phảng phất tùy thời đều có thể phát nổ.

"Ta nói rồi, ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo ngươi đem lưng!"

Nhị trưởng lão điên cuồng hô to, một đầu tóc xám trắng bay trong dòng khí hỗn loạn quanh thân. Hai tay hắn mở to, điên cuồng lao về phía Phượng Cửu, tốc độ kia, đều tăng lên gấp đôi so với lúc trước giao thủ cùng Phượng Cửu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khi lão giả mặc áo choàng xám phía dưới nhìn thấy nhị trưởng lão muốn tự phát nổ và kéo nàng cùng đồng quy vu tận, sắc mặt đại biến, tức muốn hô máu hô to: "Đáng chết! Lão phu nói muốn nàng sống! Muốn sống!"

Chân vừa giẫm trên mặt đất, thân ảnh màu xám nháy mắt bay tới, tốc độ kia, so nhị trưởng lão đã dùng toàn bộ huyền lực muốn nổ tan xác mà chết còn muốn nhanh hơn gấp mấy lần.

Phượng Cửu từ khi sắc mặt nhị trưởng lão lộ vẻ điên cuồng đã bắt đầu đề phòng hắn, bởi vậy, khi nhìn đến hắn tính toán dùng huyền lực muốn tự phát nổ để cùng nàng đồng quy vu tận, mắt nàng mắt hiện lên kinh ngạc, không nghĩ tới nhị trưởng lão lại vì Hứa gia mà làm nên nông nổi như vậy.

Ngay lập tức, nàng nhanh chóng lui về phía sau, từng bước rút lui muốn nhanh chóng tránh đi, rốt cuộc, sự bùng nổ của một người là võ sư đỉnh cũng không phải là vấn đề nhỏ, nàng không nghĩ một chút không cẩn thận sẽ phải bồi tính mạng chính mình.

Nhưng mà, ngay khi nàng đang hết sức lui về phía sau, một thân ảnh màu xám lại nhanh như quỷ mị lao tới, nàng thậm chí cũng chưa nhìn thấy rõ thân hình hắn, đã thấy nhị trưởng lão đang đánh tới phía nàng bị thân ảnh mặc áo choàng xám dùng một chân đá bay lên không trung.

"A! Ta không cam lòng....."

"Phanh! Âm vang!"

Quanh quẩn trong bầu trời đêm chính là tiếng của nhị trưởng lão không cam lòng đầy phẫn hận, giọng nói kia thậm chí còn chưa rơi xuống, đã nghe một tiếng nổ "bùm", thân thể nhị trưởng lão phát nổ ở giữa không trung, phát ra một tiếng âm vang lớn. Ánh lửa loé lên trên bầu trời cùng với thanh âm nổ lớn đã đánh vỡ đêm khuya tĩnh lặng, cơ hồ là trong nháy mắt đã thức tỉnh toàn bộ người trong Vân Nguyệt Thành.

Ngay khi những người tu luyện các nơi trong Vân Nguyệt Thành sôi nổi lao tới nơi này, phía trên nóc nhà, lão giả mặc áo choàng xám quay sang đối mặt với Phượng Cửu, lộ ra một nụ cười thân thiện trên mặt, nhưng cặp mắt lại nhảy động hưng phấn, mang ánh sáng quý dị nhìn chằm chằm nàng giống như nhìn một con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Lấy Máu Của Ta!

"Đừng sợ, ta sẽ đối tốt với ngươi."

Khi Phượng Cửu nghe những lời nói đó phát ra từ miệng lão giả mặc áo choàng xám, chỉ cảm thấy một luồng cảm giác lạnh lẽo xuyên qua, da gà nổi lên khắp người, ngay cả khoe miệng cũng giật giật không kiểm soát được.

Đặc biệt là, lão nhân này lại còn dùng một đôi ánh mắt hưng phấn và quỷ dị nhìn nàng chăm chăm. Loại cảm giác ghê tởm này, chỉ là không thể nào tả nổi.

Nàng liếc mắt nhìn hẩn một cái, đôi tay xoa xoa cánh tay đang nổi da gà đầy gai góc, không khách khí nói: "Lão già, khi người nói chuyện cũng không lấy cái gương chiếu vào mặt già của người khô quắt như quả quýt sao, lão đã là người bước một chân vào quan tài, cư nhiên còn không biết xấu hổ."

Những lời nói châm biếng đầy khinh thường khiến ánh mắt lão giả mặc áo choàng xám trầm xuống, ngay cả nụ cười trên mặt cũng đều tắt, cả người tản ra hơi thở hung ác nham hiểm nhìn nàng chăm chăm.

"Lão phu thu người để luyện công lô đỉnh, đó là đã để mắt đến người!"

"Luyện công lô đỉnh?"

Phượng Cửu hú lên quái dị, không khách khí đánh giá từ trên xuống dưới một phen, châm chọc nói: "Nhìn không ra lão già người lại là quỷ háo sắc? Bất quá, người đã một đồng tuổi, ngoạn ý kia còn có thể dùng?"

"Làm càn!"

Hắn thẹn quá hoá giận quát lên chói tai, ngực phập phồng vì tức giận, hai mắt trợn trừng, căm tức nhìn nàng. Ngay sau đó, thân ảnh màu xám nhanh như tia chớp bắn ra, bàn tay khô gầy cuộn lại thành móng vuốt vươn ra để bắt lấy Phượng Cửu.

Biểu tình của Phượng Cửu lập tức biến đổi, hơi thở băng lạnh sắc bén nháy mắt phụt ra, nàng không tránh né mà di chuyển thách thức, ánh mắt thu hẹp đầy khát máu, bước chân quỷ dị kéo theo thân ảnh chuyển động. Chủy thủ trong tay vừa chuyển, bí mật mang theo dòng khí huyền lực hướng về phía lão giả mặc áo choàng xám.

"Chút tài mọn!"

Lão giả mặc áo choàng xám cười nhạo một tiếng, tay vừa lật, dễ dàng tránh đi công kích của Phượng Cửu, một tay ngăn lại chủy thủ của nàng, một tay kia lại nắm lấy nàng lần nữa.

Tay nàng đã bị lão giả mặc áo choàng xám nắm lấy, Phượng Cửu lập tức mượn lực theo đà ngã thân mình xuống đất, đồng thời thoát khỏi năm ngón tay bầu chặt của lão giả, nhấc chân lên và phóng nó ra cùng một lúc, chỉ nghe sức mạnh huyền lực được bí mật mang theo nơi bàn chân tạo nên một luồng khí sắc bén phát ra tiếng hô hô khi quét qua không khí. Chỉ trong khoảnh khắc đó, lão giả đã bị mất cảnh giác, xương cẳng chân của một bên chân bị đá trúng, đầu gối uốn cong, người ngồi xồm xuống nhưng nhanh chóng nhảy ra sau, lập tức tránh xa bên người Phượng Cửu.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Phượng Cửu lần thứ hai tấn công không dừng lại, nàng biết rõ động tĩnh khi thân thể nhị trường lão phát nổ ở giữa không trung đã kinh động đến các thế lực khắp nơi trong Vân Nguyệt thành. Những người đó chắc chắn là đang chạy tới nơi này. Trước mắt, nàng cần phải giải quyết lão nhân này trước khi những người đó đuổi tới đây!

"Tê a!"

Thân thể lão giả vừa mới đứng vững cân bằng, lập tức nhìn thấy ánh sáng lạnh của chủy thủ trực tiếp hướng thẳng về phía cổ hắn. Hắn cả kinh nghiêng người đồng thời nhấc chân lên đá, nhưng không ngờ, nàng bỗng nhiên lui về phía sau. Lưỡi đao vốn đang hướng về phía cổ hắn vừa chuyển đã mạnh mẽ đâm vào cẳng chân mà hắn vừa đá ra.

Lực đạo tàn nhẫn từ đòn tấn công, cùng với lực đạo mà hắn nhấc chân đá ra cơ hồ va chạm vào nhau, khiến chân hắn bị đâm thủng qua. Hắn chỉ nghe thấy một tiếng *phập* truyền đến khi lưỡi đao sắc bén đâm vào cốt nhục mình, cơn đau dữ dội thẩm nhập vào tim, khiến lực lượng trong cơ thể hắn bùng nổ.

"A!"

Một luồng hơi thở vô tông cường đại trong giây lát phụt ra từ thân thể hắn, huyền lực điên cuồng hùng hậu tuôn ra và mạnh mẽ đánh bay Phượng Cửu ra ngoài.

"Phốc!"

Phượng Cửu bị văng ngã ra ngoài mấy thước, ngực đau nhức, phun ra một miệng đầy máu, tâm mạch bị hao tổn, khiến hơi thở cả người nàng lập tức trở nên suy yếu.

Nhìn thấy lão giả kia nhổ cây chủy thủ và ném vào trong lửa lớn, đi bước một tiến về phía nàng, ánh mắt nàng híp lại, không kinh không hoảng cố gắng chịu đựng đau đớn trong lòng và đứng lên, đón gió mà đứng.

Nâng bàn tay lên, dùng tay lấy máu dính từ khoe miệng kết ra ấn ký phức tạp mà cổ xưa, giọng nói lạnh nhạt vào một khắc này đầy phảng phất như thể

những tiếng thì thầm truyền đến từ thời viễn cổ, du dương mà thần bí.....

"Lấy máu của ta, phá vỡ trói buộc của ngươi!"

"Nhân danh ta, lệnh ngươi hiện ra chân thân!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Lệnh Ngươi Hiện Thân

Cùng với giọng nói của nàng rơi xuống, một luồng ánh sáng bắn ra từ ấn ký mà đôi tay nàng kết ra, giống như ánh sáng của máu, trong phút chốc bắn thẳng lên trời cao, lại tựa như ngọn lửa màu đỏ rực rỡ lửa mắt, nháy mắt lao thẳng lên, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm!

"Tê ngao!"

Một âm thanh phảng phất được truyền đến từ thời viễn cổ, tiếng phượng kêu vang vọng khắp bầu trời. Trong âm thanh vang vọng bỗng nhiên hình thành từng luồng uy áp và đẩy ra một dòng khí mà mắt thường có thể thấy được, uy áp cường đại cùng dòng khí phóng thích. Dưới sự chấn động gây ra bởi âm thanh, toàn bộ mặt đất Vân Nguyệt thành đều hơi rung động, phảng phất như rồng đất xoay người, khiến người hoảng sợ không thôi.

Mà tất cả mọi người đang chạy tới chỗ ngọn lửa và vụ nổ trước đó, bỗng nhiên nghe được âm thanh một tiếng phượng kêu tức tại, một đám khiếp sợ dừng lại bước chân, khó tin nhìn ngọn lửa phóng lên cao, hùng hực thiêu đốt trong đêm, chiếu sáng toàn bộ bầu trời trong có có một thân ảnh màu đỏ.

Đó là một cảnh tượng chấn động xông thẳng vào tâm linh, sóng to gió lớn nhấc lên trong lòng bọn họ, thật lâu không cách nào bình ổn lại.....

"Đó, đó là phượng hoàng! Đó là thượng cổ thần thú, phượng hoàng lửa!"

"Thượng cổ thần thú sao lại xuất hiện ở đây? Là ai? Là ai có được thượng cổ thần thú?"

Mọi người không thể tin nổi kinh hô, trong đầu, trong mắt, tất cả đều là thân ảnh phượng hoàng lửa loá mắt trong đêm.

Khoảng thời gian trước, bọn họ nghe nói có thần thú hiện thế tại Cửu Phúc Lâm, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng dáng thoáng qua trên bầu trời, cũng không nhìn thấy hình dạng thật sự của nó. Lúc ấy còn dẫn tới nhiều người tu luyện từ các nước khác tiến đến cướp đoạt, không nghĩ tới, thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa cuối cùng vẫn rơi xuống bên trong Diệu Nhật Quốc bọn họ!

Nhìn đôi cánh sải rộng tung bay trên bầu trời đêm, cả người phượng hoàng lửa đang cháy trong ngọn lửa lớn, bọn họ chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết đang sôi trào.

Nó thực sự là chân thân của phượng hỏa thượng cổ! Ở một tiểu quốc cấp 9 như bọn họ, một ngày này bọn họ lại có thể được nhìn thấy thượng cổ thần thú, làm sao bọn họ có thể không bị kích động vạn phần?

Trong đám người, Mộ Dung Dật Hiền đang chạy tới chỗ ngọn lửa cũng khiếp sợ nhìn thân ảnh ngọn lửa trong bầu trời đêm, thượng cổ thần thú, phượng hoàng tôn sư trăm điều (cai trị các loài chim), chân thân lại loá mắt như vậy, đẹp như vậy, thật sự là quá kinh ngạc!

Tuy trong lòng kích động mênh mông, nhưng, hắn cũng không dừng lại quá lâu, nhanh chóng hoàn hồn và lao về chỗ ngọn lửa.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, bên trong Hứa phủ, phía trên nóc nhà, lão giả mặc áo choàng xám dưới cổ uy áp cường đại mạnh mẽ của thời thượng cổ, đã thấy mình thậm chí không thể đứng lên, hai chân hắn run rẩy nhũn ra ngã ngồi xuống đất bất lực, khó tin nhìn phượng hoàng lửa giương cánh bay vút lên bầu trời, ánh mắt đỏ đậm, không cam lòng cũng không muốn tin.

"Không!"

"Đây không phải là thật sự!"

"Sao ngươi có thể có được thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa!"

"Sao có thể!"

Dưới sự bao phủ của cổ uy áp cường đại thượng cổ, hắn muốn mở miệng nói đều không thể nói được. Nhưng, hắn mạnh mẽ phá tan chấn áp của uy áp thượng cổ. Thời điểm hắn mở miệng, tâm mạch đều bị tổn hại, một bên miệng tràn ra máu tươi, tuy nhiên vẫn điên cuồng không muốn tin sự thật tàn nhẫn trước mắt.

Mắt thấy con mồi đã là vật trong lòng bàn tay hắn, đột nhiên bay mất, còn mang đến cho hắn chấn động mãnh liệt không tài nào tiếp thu như vậy, hắn làm sao có thể tiếp thu được?

Phượng Cửu đón gió mà đứng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn lão già chật vật ngã ngồi bất lực, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền ra: "Chết dưới hỏa ngục, cũng không một người."

Ngay khi giọng nói của nàng rơi xuống, phượng hoàng lửa từ trên bầu trời *huru* một tiếng đáp xuống và mang theo những ngọn lửa đang hùng hực cháy, đôi cánh lửa đang rộng của nó bao quanh lão già trước khi quay lại lên bầu trời một lần nữa.

"Không!"

Tiếng gào thét thê lương không cam lòng truyền đến từ trong hỏa diễm, Phượng Cửu chỉ thấy trong trời đêm xuất hiện điểm điểm hoa lửa, phượng hỏa giương cánh, xoay quanh ở phía trên đỉnh đầu nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Đêm Không Ngủ!

Mộ Dung Dật Hiền phóng qua trên nóc nhà, khi đến một chỗ cách nóc nhà Hứa gia không xa, nhìn đến một màn chấn động kia, cả người vô ý giật mình thất thần, nhìn một màn kinh diễm tuyệt đẹp mà chấn động kia.....

Phía trên nóc nhà Hứa gia, thân ảnh màu đỏ đang đón gió mà đứng, hồng y loá mắt đường hoàng ở bên trong ngọn lửa có vẻ tùy ý tà mị, tóc đen bay lượn phía sau, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, cùng với phượng hỏa thật lớn xoay quanh trên đỉnh đầu hắn ta ở giữa không trung, hết thấy đều có vẻ thần bí rất đẹp, đẹp đến mức không chân thật.....

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của hắn, người nọ quay đầu, mặt nạ vàng hoa mạn đà la được ngọn lửa chiếu sáng rất rõ ràng ánh vào đáy mắt hắn, khiến hắn không nhận được có loại xúc động muốn tháo mặt nạ của hắn ta ra, để nhìn vào chân dung phía dưới.

Nhưng mà, không đợi hắn hoàn hồn, đã thấy phượng hoàng lửa từ trong bầu trời đêm với một tiếng than nhẹ, đáp xuống, đồng thời hóa thành một luồng ánh sáng tiến đến trên người thần bí đang đón gió mà đứng rồi biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, người nọ thu hồi ánh mắt dừng ở trên người hắn, đề khí nhảy mấy cái, thân ảnh như quỷ mị xẹt qua lửa lớn, nhanh chóng biến mất trong đêm đen.....

Hắn không tự chủ được bước ra một bước, duỗi tay về phía trước muốn gọi người nọ lại, nhưng cuối cùng, vẫn thu hồi tay, không thể nói lên những lời muốn nói.

Người nọ là ai?

Hắn nghĩ, trong lòng hắn mơ hồ có thể đoán được.

Hồng y loá mắt mà đường hoàng, hơi thở thần bí mà tà mị, khí thế tùy ý đường hoàng, cùng với mặt nạ vàng hoa mạn đà la, hắn ta, không phải là Quý Y thần bí thì là ai?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khi những gia chủ của các gia tộc từ khắp nơi vội vàng tới và nhìn thấy Hứa gia đang bị lửa lớn vây quanh, không nhận được hít hà một hơi, không thể tin rằng, một gia tộc trung lưu sẽ rơi xuống như vậy.....

"Ồ!"

"Đây, đây là Hứa gia?"

"Thiên a! Điều này có nghĩa là Hứa gia đã bị người diệt môn?"

"Làm sao mà Hứa gia lại đi trêu chọc chủ nhân của thượng cổ thần thú? Lại còn rơi vào kết cục toàn bộ bị giết thê thảm như thế....."

Mọi người nghị luận, nhìn toàn bộ trong ngoài Hứa gia đang bị ngọn lửa vây quanh thiêu đốt *bùm bùm*, thôn thốc không thôi.

Đối với một gia tộc cứ như vậy rơi xuống, biến mất ở Vân Nguyệt thành, trong lòng bọn họ chứa đựng cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Đây là thế giới mà cường giả có thể cai trị, và chân lý không thể thay đổi trong thế giới này!

Cho dù người là gia thế có ảnh hưởng cai trị một trăm gia đình khác, nhưng nếu người trêu chọc đến nhân vật không nên động tới, diệt người cũng chỉ mất một giây, thậm chí là diệt tộc, cũng chỉ ở trong một đêm.....

Một vị gia chủ đã nhìn thấy Mộ Dung Dật Hiền đang thất thần nhìn về một hướng nào đó, ánh mắt hơi lóe, tiến lên hỏi: "Tam vương gia, người đến đây trước nhất, có nhìn thấy đó là người nào không?"

Nghe được lời này, những nhóm gia chủ khác đang nói chuyện cũng nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền. *Đúng vậy! Người đã diệt toàn bộ Hứa gia là ai? Người họ có được thượng cổ thần thủ phượng hoàng lửa lại là ai?*

Mộ Dung Dật Hiền phục hồi lại tinh thần, thấy bọn họ đều mang theo ánh mắt dò hỏi dừng ở trên người hắn, hắn hơi trầm tư, nói: "Ta chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ, còn đó là ai, không thể nhìn rõ."

"Thân ảnh màu đỏ?"

Trong lòng mọi người đều rung động một cái, trong đầu bắt gặp nghĩ đến một người.

Quý Y!

Có thể là hắn sao? Người thần bí nhất Vân Nguyệt thành, cũng là người mà mọi người đều muốn cầu kiến nhưng lại không thể nào nhìn thấy. Bọn họ tuy rằng chưa từng thấy qua chân dung Quý Y, nhưng lại nghe nói hắn ta luôn mặc một bộ hồng y loá mắt tùy ý, trên mặt mang mặt nạ vàng hoa mạn đà la, hơi thở tà mị giống như yêu nghiệt, cực kỳ thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tâm Mạch Bị Tổn Thương!

Hai ngày sau, trong Đào Hoa Ổ.

Phượng Cửu chỉ mặc thường phục màu trắng và đi ra cửa phòng, lập tức nhìn thấy Lãnh Surong đang đi đến.

"Chủ tử." Lãnh Surong có chút lo lắng nhìn nàng. Kể từ một ngày kia trở về, sắc mặt chủ tử vẫn luôn rất tái nhợt.

"Ca ta tỉnh chưa?" Nàng nhìn về phía Lãnh Surong và hỏi, giọng nói vẫn lộ ra một chút suy yếu.

Đêm hôm đó nàng bị thương đến tâm mạch, nếu nàng không tinh thông y thuật, thời gian hai ngày này căn bản không có khả năng xuống khỏi giường. Tuy nhiên, mặc dù thương thế đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vì thế nếu nói chuyện lớn tiếng, hoặc là ho khan nhiều sẽ có cảm giác hơi đau.

"Thiếu gia đã tỉnh."

"Ừ, ta sẽ đi xem." Khi nàng nói, dời bước đi ra bên ngoài.

Sân của Quan Tập Lãm ở cách vách sân nàng, đủ gần cho nàng tiện đi qua, bởi vậy, nàng chỉ đi ra cửa viện bước vài bước là đã đến.

Vào viện, còn chưa đẩy cửa ra đi vào, đã nghe thấy âm thanh ho khan truyền đến từ bên trong. Nàng dừng bước chân lại, nhìn về phía Lãnh Surong: "Hắn đã uống được sao?"

"Đã uống khi vừa mới tỉnh lại."

Nghe vậy, Phượng Cửu lúc này mới đi vào, vừa vào bên trong, liền thấy hắn nằm trên giường đang muốn ngồi dậy, lập tức bước nhanh đi lên phía trước: "Trên người còn có thương tích! Mau nằm!"

"Tiểu Cửu?" Quan Tập Lãm thấy người đến là nàng, trên mặt nở nụ cười, nhưng khi nhìn đến dung nhan tái nhợt của nàng, không khỏi ngăn ra: "Tiểu Cửu, sắc mặt người vì sao lại kém như vậy?"

Hắn vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp hỏi các nàng hắn làm thế nào mà tới được nơi này?

"Tâm mạch bị thương tổn, điều dưỡng chút thời gian sẽ ổn." Nàng ngồi xuống ở mép giường, vừa vuốt tay dò xét mạch của hắn, vừa nói: "Vết thương trên người của người tuy nhiều, nhưng đa số chỉ là bị thương ngoài da, cũng may không tổn thương tới gân cốt, bằng không cũng phải nghỉ ngơi ít nhất là mười ngày đến nửa tháng."

Nhìn đến sắc mặt tái nhợt của nàng, lại nghĩ đến hiện giờ hần đã được giải thoát, cũng biết rằng nhất định là nàng đã đi cứu hần, đôi mắt không khỏi nóng lên: "Tiểu Cửu, ca thật vô dụng, khiến người chọc phải phiền toái."

"Người đang nói gì vậy?"

Nàng kéo chân đắp cao hơn cho hần, nói: "Thân thể người chỉ cần tĩnh dưỡng thêm hai ngày là có thể xuống giường đi lại, không quá ba ngày sau là tranh cử ở Quan gia, thời gian có chút cấp bách, ta lo lắng thân thể người sẽ ăn không tiêu."

"Không có việc gì, ta có thể, ta nhất định phải trở về tranh cử ở Quan gia."

"Vậy hai ngày này người phải điều dưỡng thật tốt, ta sẽ phối dược cho người, khiến thương thế của người mau chóng khôi phục." Nàng đứng lên, nói: "Ta về phòng trước, có chuyện gì người hãy giao đãi với Lãnh Sương là được."

"Được, thân thể người không tốt nên hãy nghỉ ngơi nhiều hơn, cũng không cần tới xem ta."

Phượng Cửu cười gật đầu, nhìn về phía Lãnh Sương giao đãi sự tình đôi dược, cuối cùng mới trở về phòng, lách mình vào không gian tư duy.

Đêm hôm đó, không chỉ có tâm mạch nàng bị hao tổn, ngay cả phượng hỏa cũng bởi vậy mà lâm vào trong giấc ngủ say.

Đối với phượng hỏa xuất hiện dưới bộ dáng nhân loại là trẻ nhỏ, muốn hiện ra chân thân vốn dĩ phải chờ tới lúc thành niên, nhưng đêm qua, nàng lại dùng máu vẽ ấn ký cổ xưa để phá vỡ trời buộc, khiến hần hiện ra chân thân và tiêu diệt kẻ địch.

Khi hần hiện ra chân thân, sức chiến đấu cơ hồ có thể đạt tới đỉnh điểm của thượng cổ thần thú thành niên, đối phó một võ tông tự nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng cũng phải trả giá rất lớn, đó chính là lâm vào hôn mê, hơn nữa, còn không biết khi nào có thể tỉnh lại.

Nàng nhìn phượng hỏa bị bao vây bên trong quả cầu lửa nhỏ ở trong không gian, vẫn là bộ dáng tiểu nhi nhân loại 3 tuổi như cũ, giống như đang ngủ say, ghé mặt vào nơi đó bình yên nằm ngủ.

Thu hồi ánh mắt, nàng khoanh chân ngồi xuống điều tức chữa trị thương thế trong cơ thể, bắt đầu khôi phục động linh lực cùng huyền khí, toàn bộ thân thể nàng bị hai cổ hơi thở bao vây, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm ở gân mạch đang di chuyển tới.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Trên Đường Cái Ngẫu Nhiên Gặp Được!

Ba ngày sau.

Một chiếc xe ngựa không nổi bật chậm rãi lăn trên đường phố, xe ngựa không bắt mắt, điều thu hút sự chú ý của mọi người chính là người thiếu nữ hắc y lạnh lùng và xinh đẹp đang điều khiển xe ngựa ở phía trước.

Khuôn mặt nàng tinh tế và rất đẹp, một bộ hắc y bao vây lấy thân thể cũng cực kỳ nóng bỏng mê người, nếu như trên mặt nàng có thể có thêm vẻ tươi cười, chắc chắn sẽ là một sinh vật khiến nam nhân thần hồn điên đảo. Tuy nhiên, cả người hắc y thiếu nữ lại tản ra hơi thở lạnh băng, luồng hơi thở lạnh lẽo sinh sôi làm người không dám tới gần.

Bên trong xe ngựa, Quan Tập Lãm nhìn Tiểu Cửu đang nghiêng người đọc sách, nghi hoặc và buồn bực hỏi: "Tiểu Cửu, y thuật người tốt như vậy, tại sao không loại bỏ những vết sẹo trên mặt người trước đi?"

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, những vết sẹo trên mặt nàng không hề có dấu hiệu mờ đi, mỗi khi nhìn thấy những vết sẹo đó ở trên mặt nàng, hần đều sốt ruột thay nàng, nhưng cố tình chính nàng lại giống như đã nhìn quen rồi, nên không hề phiền lòng với nó.

Không phải nói nữ tử đều không chịu được dung nhan của mình bị hao tổn hay sao? Vì sao hần thấy nàng không nóng nảy một chút nào, cũng không thêm để ý một chút nào?

"Không vội, cao ta điều phối để loại bỏ sẹo còn thiếu một vị dược." Nàng không chút để ý đáp lại, lật một trang trong cuốn sách và tiếp tục đọc.

Đây là một quyển Lăng Vân Bộ (凌云步), là nàng tìm được từ bên trong không gian do sư phó cất chứa. Sau khi nàng nhìn vào nó, bộ pháp bên trong so với bước nền ban đầu của nàng còn muốn tuyệt diệu hơn nhiều, nàng đã xem nó kể từ khi rời khỏi Đào Hoa Ổ đến bây giờ mà vẫn luyến tiếc không thể nào buông.

Cho đến khi, ngửi được một mùi hương, mới vô tình ngẩng đầu lên.

"Ca, người có ngửi được mùi vị gì không?" Đôi mắt nàng sáng lên nhìn hần, ngửi mùi hương kia, khiến nàng không thể không nuốt nước miếng.

Nhìn thấy nàng với một bộ dáng như mèo thềm ăn, Quan Tập Lắm không khỏi cao giọng cười, duỗi tay xuống gõ nhẹ ở trên đầu nàng: "Mùi của người chỉ biết đến thức ăn, ngay cả cách mảnh rèm người cũng có thể ngửi được mùi hương bánh rán hành?"

"Đúng đúng, chính là *bánh rán hành* (葱油饼)." Nàng nở nụ cười và loạng choạng ôm lấy cánh tay hắn: "Ca, người đi mua giúp ta được không, ta muốn hai cái." Nàng vươn hai ngón tay quơ quơ.

"Được được, ta đi mua." Hắn bắt đầu đi lác đầu cười.

Vào thời điểm đó, Lãnh Sương đang đánh xe ngựa đã nghe được cuộc nói chuyện bên trong, nàng thả chậm tốc độ của xe. Quan Tập Lắm đẩy mảnh ra và nhảy xuống xe ngựa, nói với Lãnh Sương: "Người dừng ngựa xe ở bên cạnh, ta đi mua bánh, sẽ lập tức trở về." Trong khi nói chuyện, người đã đi theo hướng một cái quán nhỏ cách đó không xa.

Lãnh Sương dừng xe ngựa ở một bên và chờ, nhìn về phía quán nhỏ.

"Đại thúc, cho bốn cái bánh rán hành." Quan Tập Lắm móc tiền ra kêu.

"Công tử, muốn hai chén chè đậu xanh đi kèm hay không? Ăn bánh rán hành cùng với chè đậu xanh sẽ có hương vị rất ngon." Lão hán vừa gói bánh nóng hổi, vừa hỏi.

"Cũng đúng, vậy cho ta hai chén, không, ba chén, người giúp ta gói cẩn thận để ta dễ mang đi."

"Được được được." Lão hán cười híp mắt, vội vàng đóng gói cho hắn ba chén chè đậu xanh.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ở cách đó không xa, Mộ Dung Dật Hiền đang đi với Phụng Thanh Ca rời khỏi Ngọc Hiền Các (玉轩阁), trong lúc vô tình thoáng nhìn ra, khi nhìn thấy nam tử đang mua đồ ở trước quán nhỏ, không khỏi ngăn người, trong mắt nổi lên một sự thích thú.

Là hắn? Huỳnh trưởng của nữ tử áo đỏ?

Hắn đang ở chỗ này, vậy nữ tử áo đỏ cũng đang ở chỗ này sao? Nghĩ vậy, trái tim hắn bất giác đập lên thình thịch, một tâm tình vừa khẩn trương vừa chờ mong tràn ngập ở trong lòng.

"Mộ Dung ca ca? Làm sao vậy?"

Phụng Thanh Ca kéo hắn lại và nghi hoặc hỏi, thấy hắn vẫn đứng bất động, liền nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ nhìn đến một nam tử mặc quần áo bình thường đang mua bánh rán hành.

"Mộ Dung ca ca biết hắn?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Nàng Ở Nơi Đó?

"Ừ, là một bằng hữu, ta đi qua đó chào hỏi, người ở đây chờ ta một chút." Hắn vội vàng giao đãi, thấy người nọ đang chuẩn bị rời đi, vội vàng bước nhanh đi qua.

Phụng Thanh Ca vừa nhìn thấy, có chút kỳ quái, ánh mắt dừng ở trên người nam tử kia đánh giá, nhưng nhìn không ra có gì đặc biệt.

Quan Tập Lắm đã mua đủ đồ và đang chuẩn bị quay lại, bên tai lập tức truyền đến một giọng nói.

"Vị công tử này."

Mộ Dung Dật Hiền gọi đi tới trước mặt hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã lộ ra một nụ cười ôn hòa: "Ngày đó từ biệt ở trấn Thạch Lâm, không nghĩ tới sẽ gặp lại công tử ở Vân Nguyệt Thành."

Quan Tập Lắm có chút bối rối nhìn hắn: "Người là?" Hắn hoàn toàn không nhớ rõ người này nữa.

Thấy hắn không nhớ tới mình, ý cười trên khuôn mặt Mộ Dung Dật Hiền giảm nhẹ, rồi ngay sau đó khôi phục như thường, nói: "Ta họ Mộ Dung, tên là Dật Hiền."

"Mộ Dung Dật Hiên?"

Quan Tập Lãm có chút kinh ngạc, theo đó thích thú và kích động nhìn hần, ngay cả giọng nói cũng cao lên vài phần.

"Ngươi là Mộ Dung Dật Hiên? Tam vương gia Diệu Nhật Quốc? Là thiên tài tu luyện võ đạo?"

Tên Mộ Dung Dật Hiên tự nhiên là quen thuộc với Quan gia ở Vân Nguyệt thành, hần tự nhiên đã từng nghe nói qua, nhưng trước kia cũng chưa từng gặp mặt, chỉ biết là, chỉ nghe nói người này không chỉ tuyệt vời, mà còn là thiên tài tu luyện trong cùng thế hệ, thiên chi kiêu tử, không nghĩ tới hôm nay hần có thể gặp được.

Nghĩ vậy, trong lòng hần kích động: "Tam vương gia, ta sớm đã muốn gặp ngươi, không nghĩ tới lúc này ta có thể gặp được ngươi ở trên đường cái, thật đúng là duyên phận a!"

Không chờ Mộ Dung Dật Hiên mở miệng, hần lại nói: "Ngươi biết không? Ngươi vẫn luôn là mục tiêu của ta, trước kia ta luôn nghĩ sẽ nỗ lực tu luyện để rồi một ngày nào đó có thể đánh bại ngươi."

Khi nghe được vài câu trước, nụ cười của Mộ Dung Dật Hiên gia tăng, đang muốn mở miệng hỏi lệnh muội có tới hay không? Nhưng sau khi nghe được vài câu phía sau, nụ cười trên mặt lại giảm xuống, trầm nghĩ: *Người này nói chuyện thật đúng là không khách khí.* Bất quá, hần cũng không thêm để ý, cười nói: "Còn chưa thỉnh giáo đại danh công tử?"

"Ta gọi là Quan Tập Lãm." Quan Tập Lãm sáng khoái báo tên của mình.

"Nguyên lai là Quan công tử, không biết lệnh muội có đi cùng công tử hay không?" Khi Mộ Dung Dật Hiên đi tới đã chú ý, trong tay Quan Tập Lãm đang cầm bao nhiêu đồ ăn vặt, *chẳng lẽ là mua cho muội muội hần? Nàng thích ăn những thứ này sao?*

"Hả?"

Nghe thấy hần ta nhắc tới muội muội bảo bối của hần, tươi cười trên mặt Quan Tập Lãm chợt tắt, mang theo cảnh giới nhìn hần ta chăm chăm: "Ngươi hỏi tiểu muội ta làm gì? Ngươi lại không quen biết nàng."

"Là như thế này, lần trước ở trấn Thạch Lâm, trong lúc vô tình ta đã mạo phạm lệnh muội, vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để xin lỗi nàng, nhưng vẫn luôn không gặp được nhau." Gặp nhau, lần đó ở Đào Hoa Ổ đã được gặp thoáng qua, nàng giống như yêu tinh hoa, khiến lòng hần sau khi trở về vẫn luôn hoảng hốt, trái tim luôn trầm luân vào trong đó.

Thậm chí, trong khoảng thời gian này, hần đều luôn nghĩ về mối quan hệ tình cảm của hần với Thanh Ca, muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói lời gì đó với nàng, chỉ là, vẫn luôn không tìm được thời cơ tốt.

Tay cầm bánh rán hành vẩy vẩy: "Không cần, tiểu muội ta rất rộng lượng, nàng sẽ không so đo cừ chỉ mạo phạm gì đó cùng ngươi." Không so đo, đó là ngươi còn chưa chọc giận nàng, nếu chọc giận rồi, nàng mới sẽ không quản cái gì là lượng lớn lượng bé.

"A! Nàng còn chờ bánh rán hành của ta! Không nói nữa, ta đi trước."

Nhớ tới việc của tiểu muội hần, mọi sự đều là việc nhỏ, lập tức không còn có tâm tình để hàn huyên cùng hần ta, vội vàng hướng về phía xe ngựa chạy tới, sợ nàng chờ lâu.

"Quan công tử....."

Tầm mắt Mộ Dung Dật Hiên nhìn theo hướng Quan Tập Lãm vừa chạy và khi thấy hần dừng lại chỗ xe ngựa đang đậu bên đường, trong lòng vừa động.

Nàng đang ở bên trong?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Si Ngốc Mê Muội!

Nghĩ vậy, chân hần vô thức bước đi theo.

Phượng Thanh Ca phía sau thấy thế, nhíu lông mày, ánh mắt nhìn xe ngựa thoáng qua không chớp mắt, cũng dời bước đi theo lên trước.

Bên kia, Quan Tập Lãm đi đến bên cạnh xe ngựa, đưa một khối bánh rán hành cho Lãnh Surong: "Đây là cho ngươi, còn có chè đậu xanh, ngươi hãy ăn khi còn nóng rồi chúng ta lại đi."

Lãnh Sương nhìn hấn một cái, duỗi tay tiếp nhận, nói lời cảm tạ.

Một chân hấn bước lên xe ngựa, một tay vừa đẩy mình ra đi vào, vừa nói: "Tiểu Cửu, bánh rán hành vẫn còn đang nóng, đại thúc kia nói ăn cùng với chè đậu xanh sẽ có hương vị tuyệt vời, cho nên ta mang theo một phần trở về cho các người."

Trong xe ngựa, Phụng Cửu duỗi tay tiếp nhận bánh rán hành và chè đậu xanh từ hấn, cười khanh khách nói: "Chè đậu xanh a! Đã lâu rồi ta không uống, vừa lúc, ca, cảm ơn người."

"Hắc hắc, cảm tạ cái gì, người thích là tốt, trên đường trở về, ta sẽ mua thêm mấy nha hoàn cùng về, để các nàng hầu hạ người, làm đồ ăn ngon cho người." Ở chung lâu như vậy, hấn vẫn biết nàng rất mê đồ ăn ngon.

"Được."

Nàng cười đáp lời, thấy hấn ngồi lại trên xe ngựa, nàng mở túi ra và khi đang chuẩn bị cắn miếng bánh rán hành, chợt nghe một giọng nói cũng không xa lạ lắm truyền tới từ bên ngoài xe ngựa.

"Quan tiểu thư, tại hạ là Mộ Dung Dật Hiền."

Quan tiểu thư? Đang gọi ai vậy?

Phụng Cửu ở bên trong xe ngựa bất chợt giật mình, sừng sốt nhìn về phía ca ca miễn phí của nàng, không tiếng động dò hỏi: *Sao lại thế này?*

Quan Tập Lãm cắn miếng bánh rán hành, nói: "Vừa rồi khi đi mua đồ thì gặp phải, hấn là Mộ Dung Dật Hiền, nói là lần trước mạo phạm người ở trấn Thạch Lâm, muốn nói tiếng xin lỗi cùng người."

Nói đến đây, hấn có chút bực mình, nói: "Ta vừa rồi đã nói với hấn không cần, hấn còn đi theo tới đây, thật không hiểu hấn muốn làm gì!"

"Ta nên xuống nhìn xem!" Hấn buông bánh rán hành trong tay ra, khi đang chuẩn bị vén rèm lên và nhảy xuống xe, chợt quay đầu lại, nói với Phụng Cửu: "Tiểu Cửu, người mang khăn che mặt lên đi."

Vết sẹo trên mặt Tiểu Cửu còn chưa lành, khi ra khỏi cửa nàng luôn luôn đeo tấm màn che ở trên mặt, hấn cũng không hy vọng nàng bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác khi thấy khuôn mặt hoa hoa của nàng.

"Ừ." Phụng Cửu mỉm cười và đặt tấm màn che lên mặt, có chút kỳ quái, *Mộ Dung Dật Hiền muốn làm gì?*

Lúc này Mộ Dung Dật Hiền đang chờ ở bên ngoài xe ngựa, trong lòng có chút khẩn trương, lòng bàn tay cũng đang chảy mồ hôi, mắt hấn hiện lên sự chờ đợi nhìn về phía xe ngựa: *Liệu nàng có đẩy mình ra không? Nàng còn nhớ rõ hai lần ngẫu nhiên gặp hấn hay không?*

Lãnh Sương đang ngồi ở bên ngoài xe ngựa, khi nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Dung Dật Hiền mang theo một sự chờ đợi, không khỏi nhướn mày, có chút quái dị nhìn hấn.

Mộ Dung Dật Hiền đang muốn làm gì ở đây? Theo nàng biết, hấn không phải đã đính thân cùng với tiểu thư Phụng phủ Phụng Thanh Ca hay sao? Vì sao còn một bộ dáng chờ đợi và khẩn trương mà nhìn xe ngựa?

Quan Tập Lãm đẩy mình xe ngựa ra, hấn bước xuống dưới, tùy tay buông mình nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền đang đứng ở phía trước xe ngựa: "Ta không phải đã nói người không cần phải xin lỗi rồi sao? Vì sao người còn đi theo?"

Mà lúc này, Mộ Dung Dật Hiền lại đang si ngốc nhìn vào xe ngựa, nghĩ đến vừa rồi khi mình xốc lên, bộ dáng nữ tử trong xe ngựa ánh vào đáy mắt, trái tim hấn lại bắt đầu đập mạnh lên một lần nữa.

Hôm nay nàng không mặc hồng y, mà là một bộ váy áo màu trắng, khăn che trên mặt có màu tương tự, nàng chỉ lẳng lặng ngồi tựa ở chỗ kia, cả người lộ ra một luồng hơi thở thanh nhã thoát tục, có vẻ thanh thần và duyên dáng.

Khi nàng ăn mặc hồng y, lại như ánh nắng mặt trời rực rỡ loá mắt mê người, mỗi một cử động đều hiện lên sự lười biếng mỉa hoặc phong tình, tựa hồ, mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng đều mang đến tâm linh chấn động khác nhau cho hấn, mỗi một lần đều khiến hấn không tự chủ được mê muội vì nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Một Cái Tát Bên Đường!

Quan Tập Lãm đang chờ hấn đáp lời thì nhìn thấy hấn si ngốc nhìn chằm chằm xe ngựa ở sau người mình, sắc mặt lập tức đen xuống, cất bước di chuyển về phía bên trái, toàn bộ thân hình to con chắn trước mặt hấn.

"Ta nói, người đang nhìn gì vậy?"

"Mộ Dung ca ca, người biết người trong xe ngựa sao?"

Phượng Thanh Ca chậm rãi đi tới, nhẹ giọng hỏi, ánh mắt cũng dừng ở chỗ xe ngựa, rồi sau đó dời đi, nhìn về phía Quan Tập Lãm và nở một nụ cười nhạt: "Vị công tử này, nếu là bằng hữu của Mộ Dung ca ca, vậy cũng là bằng hữu của Phượng Thanh Ca ta, trong xe ngựa là vị công tử nào? Không bằng, thỉnh ra đây gặp mặt đi?"

Nàng đã nhìn một hồi lâu từ phía bên kia, thật sự rất khó hiểu, biểu tình si ngốc trên mặt Mộ Dung Dật Hiên khiến Phượng Thanh Ca lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ kể từ khi thay thế thân phận này. Ánh mắt như vậy, quá quen thuộc, cũng khiến trái tim nàng run sợ.

Trong quá khứ, nàng đã từng lẳng lặng nhìn ở một bên như vừa rồi như vậy, nhìn hẩn dùng loại ánh mắt si ngốc dịu dàng đầy thâm tình mà nhìn Phượng Thanh Ca. Nhưng, bắt đầu kể từ khi nàng thay thế thân phận này, nàng lại có cảm giác thiếu vắng sự dịu dàng và thâm tình của hẩn đối với Phượng Thanh Ca trong dĩ vãng.

Tuy rằng, khi hẩn nhìn nàng, cũng nói lời dịu dàng, cũng săn sóc hơn đối với nàng, nhưng nàng rất miễn cảm, vẫn có thể nhận ra.

Điều này khiến nàng cảm thấy bất an, nhưng cũng không dám miệt mài theo đuổi, sợ kết quả cuối cùng khiến nàng không thể thừa nhận. Nàng vẫn luôn cố gắng bỏ qua nó, vẫn luôn nói với chính mình rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng vừa rồi, nàng chỉ đứng ở bên kia, khi nhìn thấy nam tử kia xóc mạnh xe lên để bước xuống, thấy ánh mắt hẩn nhìn về phía bên trong xe ngựa, suýt nữa khiến nàng sập đổ.

Không cần phải nói, dùng trực giác của nữ nhân cũng biết người bên trong xe ngựa nhất định là một nữ tử. Nhưng, rốt cuộc là dạng nữ tử như thế nào? Có thể khiến hẩn thất thố như vậy?

Quan Tập Lãm nhìn nàng như một kẻ ngốc: "Ta và các người rất quen thuộc sao? Muội muội ta và các người rất quen thuộc sao? Các người muốn gặp, nàng phải ra ngoài cho các người thấy?"

Nghe được lời này, sắc mặt Phượng Thanh Ca cũng không tốt lắm, nhưng cũng không phát tác, mà là quay đầu nhìn về phía xe ngựa, nhẹ giọng nói: "Cô nương, gặp nhau tức là có duyên, không bằng ra ngoài gặp mặt?"

Bên trong xe ngựa, Phượng Cửu đùa giỡn với sợi tóc buông xuống trước ngực, hai mắt híp lại, khóe môi dưới khăn che mặt lại ngậm một nụ cười nghiền ngẫm mà tà mị, giọng nói chậm rãi truyền ra, mang theo ba phần lười biếng, bảy phần không chút quan tâm: "Ta quen biết các người sao? Sao phải đi ra ngoài gặp các người?"

Nghe thấy giọng nói truyền ra từ trong xe ngựa, Phượng Thanh Ca hơi giật mình, tựa hồ có một chút quen thuộc.

Và nàng cũng không phải là người duy nhất có cảm giác này, ngay cả Mộ Dung Dật Hiên cũng hơi ngẩn ra. Giọng nói kia, có chút tương tự với giọng của Thanh Ca, nhưng lại có chút bất đồng, bởi vì trong giọng nói kia tràn ngập sự lười biếng và thờ ơ, rất lười cuốn.

Có lẽ là giọng nói kia có chút quen thuộc khiến cho lòng nàng cảm thấy bất an. Nàng lướt qua trước mặt Quan Tập Lãm, đi vào bên cạnh xe ngựa và duỗi tay định đẩy mạnh rèm kia ra. Tuy nhiên, tay vươn ra còn chưa đụng tới màn, đã bị một đôi tay to nắm lấy.

"Người đang làm gì!"

Quan Tập Lãm trừng mắt nhìn, sắc mặt đen tối, thập phần không vui nhìn chằm chằm vào nữ tử dung nhan tuyệt mỹ này, cảm thấy đầu óc nàng đều dài ra trên mặt, căn bản không nghe hiểu tiếng người.

"Buông tay!"

Phượng Thanh Ca quát lớn, cau mày nhìn tay kia đang nắm lấy cổ tay nàng.

Quan Tập Lãm lười kéo nàng thối lui ra sau hai bước, lúc này mới buông tay nàng ra, vẻ mặt ghét bỏ: "Nếu không phải người muốn xóc màn xe, người cho rằng ta muốn nắm lấy tay người?"

"Bốp!"

"Thanh Ca!" Sắc mặt Mộ Dung Dật Hiên khẽ biến, vội vàng tiến lên.

Quan Tập Lãm bùm mặt, vẻ mặt khó tin trừng mắt nhìn Phượng Thanh Ca: "Người, người đánh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Gỡ Khăn Che Mặt Của Nàng!

Hắn cũng chưa làm chuyện gì xấu đi? Vì sao nữ nhân này lại tát hắn một cái? Hắn lớn như vậy, còn chưa từng bị người tát đâu!

Tuy rằng trong lòng hắn đang phẫn nộ, nhưng cũng không động thủ. Hắn là nam nhân, không thể đánh nữ nhân bên đường, đúng không?

Lãnh Surong đang nắm cương ngựa, ánh mắt lạnh lùng, khi đang chuẩn bị xuống xe, nhìn thấy mình xe ngựa đang bị một đôi tay trắng nõn tinh tế đẩy ra.

"Tiểu thư." Nàng ta gọi một tiếng, vội vàng đẩy mình ra để nàng ra ngoài.

Phượng Cửu cúi xuống, bước ra khỏi xe ngựa, Lãnh Surong đỡ lấy, khẽ nâng lên vẩy xuống xe ngựa. Nàng nhìn về phía đôi tay đang nắm chặt thành nắm đấm và về mặt phẫn nộ của ca ca mình. Khi nhìn thấy trên mặt hắn hiện lên dấu ấn của bàn tay, ánh mắt nàng híp lại, nhìn về phía hai người kia, chậm rãi đi lên phía trước.

Khi Mộ Dung Dật Hiền nhìn thấy bạch y nữ tử bước xuống từ trong xe ngựa, đôi mắt hắn lập tức sáng ngời. Khi nhìn thấy bóng dáng nàng thong dong ưu nhã mà yếu điệu nhìn về phía hắn, trái tim bỗng khấn trương lên, còn ần ần lộ ra một sự chờ mong.

Mà Phượng Thanh Ca khi nhìn đến bạch y nữ tử bước xuống từ trên xe ngựa, cả người ngây ngốc.

Thân hình kia, tư thế kia, lại quen thuộc như vậy..... thật giống như, thật giống như là.....

"Bốp! Bốp!"

Hai cái tát vang dội vang lên, bức hai người bừng tỉnh, đám người qua đường xung quanh cũng sợ ngây người nhìn về phía bên này.

Vì mấy người bọn họ dung nhan rất nổi bật, lại đang ở trên đường cái, những người chung quanh đã sớm chú ý đến bên này, rốt cuộc, Mộ Dung Dật Hiền và Phượng Thanh Ca vẫn là nhân vật phong vân trong Vân Nguyệt thành.

Nhưng điều khiến bọn họ không thể tưởng được chính là, Phượng Thanh Ca đột nhiên giơ tay lên và tát nam tử kia một cái, càng không nghĩ đến chính là, bạch y nữ tử mang mạng che mặt từ trong xe ngựa, sau khi xuống dưới đã chậm rãi đi qua bọn họ và giương lên tay lên tát Phượng Thanh Ca hai cái, khiến bọn họ nhìn xem mà lú cả lưỡi.

Cảnh này, cũng quá mạnh bạo. Phượng Thanh Ca khó tin che lại khuôn mặt nóng rát, một đôi mắt gần như phun lửa nhìn chăm chăm bạch y nữ tử đã xuống tay với mình: "Người, người dám đánh ta!"

Phượng Cửu không chút để ý vẩy cái tay đau, cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, quay sang Quan Tập Lãm đang mang về mặt kinh ngạc, ân cần dạy dỗ: "Ca, nhìn thấy không, nhân gia đánh ngươi một tát, ngươi phải trả lại chúng hai tát, đây là lễ nghĩa đáp lại món quà mà người đã nhận và nó là vấn đề nghi thức, ta cũng không thể thất lễ."

Hai mắt Quan Tập Lãm sáng lên, sùng bái nhìn nàng, gật đầu thật mạnh: "Ân! Ca nhớ kỹ! Nếu có lần tới, sẽ mặc kệ nàng là nam hay nữ, đánh trước nói sau!"

"Ân, như vậy là được rồi." Nàng cười tủm tỉm gật đầu đáp lời, lại nói: "Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta không nên để người không có liên quan chậm trễ thời gian, đi nhanh đi!"

"Được."

Trên mặt Quan Tập Lãm tràn ngập tươi cười vui sướng, cũng lười quan đến hai người kia. Theo hắn, vì cái tát mà hắn phải chịu, muội muội bảo bối của hắn đã giúp gỡ đôi lại gấp đôi. Hắn là nam tử hán đại trượng phu tự nhiên sẽ không so đo với nữ nhân kia nữa.

Người không liên quan.....

Mộ Dung Dật Hiền ngờ ngẩn nhìn bóng dáng nàng xoay người rồi đi, trong đầu quanh quẩn một câu kia.

Đúng vậy! Hắn không phải là người không liên quan hay sao? Hắn chẳng là ai đối với nàng, dựa vào cái gì mà muốn gặp nàng thì có thể nhìn thấy nàng? Nhưng, vì sao sau khi nghe một câu kia của nàng, khi nhận ra rằng nàng thậm chí không liếc mắt nhìn hắn một cái trước khi xoay người rồi đi, trái tim hắn bỗng cảm thấy mất mát như vậy?

"Người đứng lại đó cho ta!"

Phượng Thanh Ca bước một bước thật xa tiến lên, về mặt tức giận chắn ở trước mặt Phượng Cửu: "Đánh ta xong đã muốn đi? Không dễ dàng như vậy!"

Khi đang nói, nàng ta duỗi tay gỡ khăn che mặt trên mặt Phượng Cửu, muốn nhìn rõ dung nhan của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Xấu Hồ Rời Đi!

Phượng Cửu sớm đã đề phòng nàng ta!

Thấy nàng ta duỗi tay ra gỡ khăn che mặt của mình, Phượng Cửu rất tự nhiên trốn phía sau người Quan Tập Lãm, đôi tay nắm chặt quần áo trên lưng hắn, một đôi mắt đẹp chớp chớp, giọng điệu mang theo ủy khuất nói: "Ca, nàng khi dễ ta."

Mộ Dung Dật Hiền đứng ở một bên hơi giật mình, không nghĩ tới vừa rồi nữ tử dịu dàng duyên dáng đột nhiên lại trốn phía sau huynh trưởng nàng, ánh mắt còn lộ ra ủy khuất và nữ tính như vậy, còn có giọng nói mềm mại mang theo một tiếng than phiền và lên án, khiến hắn không tránh khỏi muốn bảo hộ ở trước người nàng, để nàng có thể dựa vào.

Thấy bảo bối muội muội nhà mình trốn phía sau hắn, còn dùng giọng nói ủy khuất lên án hành vi không có lễ phép của nàng kia, Quan Tập Lãm trừng ánh mắt sắc bén, ưỡn ngực lên, chống hai tay trên hông để phản ứng lại.

"Người muốn làm sao? Sao lại không có lễ nghĩa như vậy? Người dám khẳng định mình là nữ nhi Phượng tướng quân? Đại danh Phượng tướng quân rất được tôn kính, như thế nào lại dạy ra một nữ nhi không hiểu lễ phép như người như vậy? Ta xem ra người tám phần là kẻ giả mạo!"

Giọng nói của hắn rất lớn, mang theo huyên não tục tằng. Khi giọng nói rơi xuống, không đợi phản ứng của Phượng Thanh Ca, nhìn thấy người xung quanh vây xem không ít, liền lớn tiếng nói: "Các vị, các người đều tới nói xem, nữ tử này có phải quá không hiểu lễ phép hay không? Chúng ta không quen biết với nàng ta, nàng ta đi lên tát ta một cái, còn muốn gỡ khăn che mặt của muội muội ta, các người nói có phải quá kỳ cục hay không?"

Phượng Thanh Ca không thể không lùi ra sau vì hắn ưỡn ngực về phía nàng ta. Nhưng, vừa nghe đến lời nói kia của hắn, trong lòng lại rất tức giận, đặc biệt là thấy nhiều người xung quanh đã bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ đối với nàng ta. Trong khi đó, Mộ Dung Dật Hiền, người mà nàng ta luôn tâm niệm, lúc này lại si ngốc nhìn bạch y nữ tử đang tránh ở phía sau huynh trưởng nàng ấy, không đứng ra nói một lời thay nàng ta, điều này càng khiến nàng ta cảm thấy xấu hổ.

Nàng ta ủy khuất và thương tâm nhìn hắn một cái, hốc mắt ửng đỏ, che mặt nhanh chóng chạy ra.

"Ai, mỹ nhân chạy đi khóc."

Phượng Cửu tủm tỉm cười nói, nhìn Mộ Dung Dật Hiền vẫn luôn dùng ánh mắt ở trên người nàng, cảm thấy tất cả nam nhân đều đáng khinh bỉ, đã ăn trong bát, còn muốn nhìn trên đĩa.

*Ý ở đây là đã ăn những gì trong bát của họ, nhưng đôi mắt của họ vẫn nhìn vào những món ăn khác trong đĩa. (吃着碗里, 还想看着盘里的) {Edit & Dịch: Emily Ton}

Mộ Dung Dật Hiền phức tạp nhìn nàng một cái, cũng không nói chuyện, sau khi hướng về phía nàng chấp tay thi lễ, lúc này mới cất bước rời đi.

"Ca, chúng ta đi thôi! Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian tại đây." Nàng vỗ vỗ cánh tay hắn, ý bảo hắn lên xe ngựa.

"Được."

Quan Tập Lãm nhếch miệng cười lên tiếng, khi nhìn thấy Phượng Cửu đã bước lên xe ngựa, chợt dừng bước chân lại, nghi hoặc nói: "Tiểu Cửu, sao ta cảm thấy nữ tử vừa rồi và người dường như có điểm giống nhau?"

Khi Phượng Cửu đã đẩy mình ra và nhanh chóng vào trong xe ngựa nghe được lời này, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, quay đầu lại cười: "Giống nơi nào?" Không thể tưởng được ca ca tiện nghi của nàng có vẻ vô tư, nhưng thực tế cũng khá nhạy cảm!

Quan Tập Lãm gãi gãi cúi đầu nghĩ: "Chính là hình dáng thân thể giống nhau, nhưng khí chất không giống nhau, tuy nhiên gương mặt và đôi mắt dường như cũng có vài phần giống nhau."

Nàng cười bước vào xe ngựa và ngồi xuống, vẫy vẫy tay về phía hắn: "Mau lên đây."

"Ách." Lúc này hắn mới nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, đẩy mình ra và ngồi xuống bên trong.

Lãnh Sương ở bên ngoài đợi đến khi bọn họ đã ngồi xuống, lúc này mới giá xe ngựa tiếp tục đi theo hướng Quan gia.

Trong xe ngựa Phượng Cửu gỡ khăn che mặt xuống, cười tủm tỉm nhìn hắn nói: "Ca, đôi mắt của người còn sắc nét hơn những người ngoài đó."

"A?" Hắn hơi bối rối, không hiểu được câu nói không đầu không đuôi này.

"Về sau người sẽ biết."

Nàng chớp chớp mắt với hắn, cười mà không nói, không có dự định hiện tại sẽ nói tất thảy sự tình cho hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Trở Lại Quan Gia!

Hôm nay, trước cửa Quan gia rất náo nhiệt, bên ngoài phủ xe ngựa dừng lại không ít. Đó là những khách quan được mời đến xem đại hội thể hệ trẻ của Quan gia tranh cử chức thiếu chủ. Những người tới Quan gia hôm nay, đều có qua hệ tốt với Quan gia, thực lực của gia chủ gia tộc và đệ tử so với Quan gia cũng gần như ngang nhau, không sai biệt mấy.

Khi Lãnh Surong giá xe ngựa đi vào trước đại môn Quan phủ, đã có thể mơ hồ nghe thấy tiếng reo hò cổ vũ thoát ra từ bên trong. Nàng dừng xe ngựa, quay người lại và nói với hai người bên trong xe ngựa: "Thiếu gia, tiểu thư, tới rồi."

Màn xe xóc lên, Quan Tập Lãm nhảy xuống xe ngựa trước, tiện đà đuổi tay: "Tiểu Cửu, tới, ta đỡ người."

Khi hai gã hộ vệ canh gác đại môn vừa nhìn thấy Quan Tập Lãm, lập tức mở to hai mắt nhìn: "Đó, đó không phải là thiếu gia Tập Lãm sao? Hắn, hắn không phải đã chết rồi sao? Như thế nào vẫn còn đang sống?"

Sắc mặt hai gã hộ vệ đại biến, vẫn là một người trong đó phục hồi lại tinh thần, vội vàng chạy vào bên trong đi bẩm báo.

Phượng Cửu nắm lấy tay hắn và xuống xe ngựa, nhìn những xe ngựa đang dừng lại ở bên ngoài Quan gia, khanh khách cười nói: "Ca, hôm nay dường như rất náo nhiệt."

"Ân, những gia tộc ngang nhau đều sẽ lại đây xem cạnh tranh."

Ánh mắt hắn dừng ở tấm bảng hiệu trên cửa lớn, Quan Phủ, nơi này là nhà hắn, nhưng lại khiến hắn cảm thấy thật xa lạ, thật lạnh như băng.

"Tập Lãm thiếu... thiếu gia." Tên hộ vệ thủ vệ vội vàng tiến lên hành lễ. Ánh mắt kinh ngạc đầy nghi ngờ nhìn hắn. Sau đó dời ánh mắt và âm thầm đánh giá từ từ đi theo bên người hắn, một bộ bạch y, khí chất cực kỳ xuất sắc.

Trong phủ từ trên xuống dưới đều nói hắn đã chết, nhưng, như thế nào còn sống trở lại?

"Cạnh tranh đã bắt đầu rồi?"

Quan Tập Lãm nhìn về phía hắn và hỏi với giọng bình thản. Giờ khắc này, cả người hắn tản ra một loại hơi thở trầm ổn sắc nhọn, chỉ cần hơi thở trên người biến hóa, liền không phải là hắn mấy tháng trước có thể so.

"Bất... bất... bắt đầu rồi." Dưới áp lực cấp bách phát ra từ trên người hắn, giữa trán tên hộ vệ không khỏi chảy ra mồ hôi lạnh.

Nghe vậy, Quan Tập Lãm nện bước đi vào phía bên trong, phía sau Phượng Cửu cũng nhẹ nhàng nện bước đi theo, Lãnh Surong vẫn canh giữ ở bên người nàng.

Đợi sau khi bọn họ đã tiến vào, tên hộ vệ lau lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm nói nhỏ: "Vi sao mới sau mấy tháng không nhìn thấy, hơi thở trên người thiếu gia Tập Lãm lại trở nên dọa người như vậy?"

Nghĩ đến Kha Tâm Nhã đã gả cho Nguyễn thiếu gia, trong lòng hộ vệ có chút tò mò, thiếu gia Tập Lãm đã trở lại, nếu như biết vị hôn thê của hắn đã thành thê tử của Nguyễn thiếu gia, thì sẽ thế nào?

Đáng tiếc phải gác cửa và không thể vào trong nhìn xem tình huống, nếu không, hắn ta đúng thật là muốn theo vào để xem.

Bên trong, dưới đài của cuộc so tài, hàng ghế ngồi phía trước đều là nhân vật quan trọng nhất Quan gia, cùng với các vị gia chủ, phía sau còn lại là thể hệ trẻ Quan gia, cùng với con cái của tất cả các vị gia chủ mang đến.

Thình thoảng bọn họ vừa nói chuyện với nhau, vừa nhìn xem trận đấu trên đài. Khi nhìn thấy nhi tử của Quan gia chủ là Quan Tập Nguyễn liền tiếp thẳng tám chín trận, những người đồng lứa trong Quan gia không có người nào là đối thủ, âm thanh khen tặng từ các vị gia chủ cũng vang lên không ngừng.

"Quan đại thiếu gia đúng là thiếu niên anh kiệt, rất có phong phạm của gia chủ! Tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy, tiền đồ nhất định là vô hạn."

Quan gia chủ nghe xong thì trên mặt rất là tự hào, nhưng vẫn cười khiêm tốn nói: "Là chư vị nâng đỡ, các thiếu gia của chư vị gia chủ người nào không phải là rồng? Ta thường xuyên giao đãi hắn, khi có thời gian phải học tập nhiều hơn cùng thiếu gia của chư vị."

Quan lão gia từ cũng vừa xoa xoa râu vừa gật gật đầu cười, đang muốn mở miệng, liền thấy quần gia mang sắc mặt biến đổi đang vội vàng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đối Đãi Khác Nhau!

Những vị gia chủ khác ngồi ở hàng ghế đầu tiên tự nhiên cũng nhìn thấy được thần sắc của quần gia đang vội vàng đi đến, cũng nhìn thấy được sau đó quần gia dán vào bên tai Quan lão thái gia nói nói mấy câu, sắc mặt của Quan lão thái gia cũng khẽ biến đổi rồi đứng lên.

"Các vị, lão phu trước xin lỗi không tiếp được một lúc." Sau khi hẩn lưu lại lời nói, cũng không đợi phản ứng của mọi người, lập tức đi theo quần gia đi ra ngoài.

"Ha ha, chúng ta tiếp tục xem, gia phụ hẩn là nhớ tới sự tình chưa xử lý nào đó." Quan gia chủ cười nói với các vị gia chủ, nhưng trong lòng lại là nghi hoặc, *có chuyện gì khiến cho sắc mặt phụ thân khẽ biến?*

Ngồi cùng với nữ quyền Quan gia là Kha Tâm Nhã, hiện giờ chính là đại thiếu phu nhân Quan gia, tự nhiên cũng ở chỗ này nhìn trên đài cạnh tranh. Nàng nhìn người mà mình đã gả lúc trước uy phong như sư tử trên đài, không có người nào là đối thủ của hẩn, một lòng cũng bay lên theo.

Thầm nghĩ: *Ánh mắt nàng quả nhiên không sai, lựa chọn của nàng cũng không hề sai.*

Tuy nhiên, khi nhìn đến thần sắc quần gia vội vàng chạy đến, ngay cả lão thái gia cũng đã rời đi, tâm tình vốn đang vui sướng của nàng không tránh khỏi căng thẳng, đôi tay bất giác nắm chặt góc áo, sắc mặt cũng trở nên hơi nhợt nhạt.

Bởi vì, vừa rồi khi quần gia rời đi cùng với lão thái gia, đã dường như vô tình liếc liếc ánh mắt nhìn về phía nàng một cái, khiến nàng nghĩ tới Quan Tập Lãm.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ hẩn thật sự tới đây? Hẩn thật sự dám đến?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Quan Tập Lãm và Phượng Cửu bước vào đại môn Quan gia, còn chưa bước vào sân nơi đài cạnh tranh, đã bị chặn lại bởi một giọng nói trầm thấp già nua.

"Tập Lãm? Thật sự là ngươi?"

Quan lão gia chống gậy trong tay nhanh chóng đi đến, khi nhìn đến thân ảnh cao lớn đang nghênh diện đi tới thật đúng là hẩn thì ngăn người ra, ánh mắt có chút phức tạp, có chút nghi hoặc, nhưng lại không hề có sự vui mừng.

Quan Tập Lãm thu hết biểu tình nơi đáy mắt, trong lòng hơi lạnh, biểu tình có chút hồ hững mở miệng, gọi một tiếng: "Gia gia."

"Ngươi....."

Quan lão gia vốn dĩ muốn hỏi, *tại sao ngươi lại quay về?* Nhưng, lời nói vừa đến bên miệng liền chuyển, nói: "Đã trở về thì tốt, ngươi về trong viện nghỉ ngơi trước đi! Tối nay hãy đến thư phòng, ta sẽ cùng nói chuyện tốt với ngươi."

"Người Kha gia hẩn là đã sớm nói với gia gia, rằng ta vẫn còn sống!"

Hẩn nhìn gia gia hẩn, chân cũng không nhúc nhích: "Gia gia không hiểu kỳ, vì sao đường huynh lại nói rằng ta đã chết? Chẳng lẽ gia gia cũng không muốn nói với ta, vị hôn thê của ta, vì sao lại biến thành thê tử của đường huynh?"

Thân là một trưởng bối, bị một tiểu bối chất vấn như vậy, sắc mặt Quan lão thái gia lập tức trầm xuống, nhíu mày, xụ mặt không vui nhìn Quan Tập Lãm, trầm giọng răn dạy.

"Ngươi nói gì vậy? Đây là đang muốn chất vấn gia gia sau khi quay trở lại hay sao? Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy, ta đã nói tối nay ngươi hãy đến thư phòng hay sao? Mấy tháng không trở về, liền trở nên không ra gì! Ngay cả quy củ cũng đều không hiểu phải không?"

"Có vẻ như ta không chết trở về, gia gia cũng không có một chút vui mừng nào!."

Quan lão gia từ nhất thời nghẹn lời, khuôn mặt xet qua một chút khó chịu.

Quan Tập Lãm đạm mạc nhìn hẩn một cái, cũng không thêm đề ý đến phản ứng của hẩn, bước đi về phía trước.

"Đứng lại!"

Quan lão gia từ dõn bước che ở trước mặt hần, cau mày không vui hỏi: "Người muốn đi đâu?"

"Hôm nay không phải là so tài của gia tộc sao? Chẳng lẽ ta không được tham gia?"

"Hôm nay là so tài cạnh tranh chức vị thiếu chủ, người không phải là đối thủ của Tập Nguyễn, vì vậy nó sẽ không thành vấn đề ngay cả khi người không tham gia!"

Giọng nói của lão rất vững vàng, ánh mắt dừng ở trên mặt hần, lại nói: "Nếu đã trở về, hãy về trong viện nghỉ ngơi trước đi, đừng ra phía trước khiến ta mất mặt!"

Nghe được lời này, Quan Tập Lãm mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Thất Thố Kinh Hô!

Hần nhìn về phía gia gia hần, chậm rãi thu lại tươi cười trên mặt, cổ khí tức thiết huyết chấn nhiếp người cũng tràn ngập tản ra, giọng điệu thô ráp cứng rắn truyền ra từ trong miệng.

"Không! Ta hôm nay trở về chính là tham gia cạnh tranh, gia gia yên tâm, ta cũng không có hứng thú với vị trí thiếu chủ Quan gia, ta chỉ muốn thỉnh đường huynh chỉ giáo một phen."

Thanh âm rơi xuống, hần nhanh chóng đi về phía trước, căn bản không cho gia gia hần có cơ hội ngăn cản.

Mà Quan lão thái gia ở trong nháy mắt kia cũng có chút sùng sốt, có chút kinh ngạc nhìn khí tức nhiếp người đột nhiên tản ra khắp người hần, khí thế cường thế và lạnh lùng như thế, khiến lão phảng phất nhìn thấy bóng dáng phụ thân hần từ trên người hần, trong lúc nhất thời thất thần ngẩn ngơ.....

Phượng Cửu vẫn luôn nhìn ở một bên, môi khẽ nhếch lên ở dưới khăn che mặt, nàng thoáng nhìn qua Quan lão thái gia đang thất thần ngẩn ngơ, sau đó nhanh chóng nện bước đi theo về phía trước.

Lãnh Sương một thân hắc y cũng tự nhiên mà canh giữ ở phía sau nàng, lặng lẽ bảo hộ nàng.

Khi thân hình cao to của Quan Tập Lãm nện bước trầm ổn đi vào, Quan Tập Nguyễn đang tươi cười vì lại thắng ở trên đài lập tức giống như gặp quỷ nhìn hần chằm chằm, thất thố kinh hô: "Người, làm thế nào mà người còn sống?"

Khuôn mặt hần ta lập tức trở nên trắng bệch, có chút khó tin, lại có chút kinh hoàng thất thố, còn có vài phần chột dạ.

Hần ta cho rằng hần đã chết! Ở địa phương như Cửu Phúc Lâm, hần bị trọng thương căn bản không có khả năng sống sót, nhưng, vì sao hần còn sống? Vì sao không ai nói cho hần ta biết, rằng hần vẫn còn sống?

Một người khác cũng đang thất thố, chính là Kha Tâm Nhã.

Gần như một khắc kia khi nhìn đến Quan Tập Lãm, cả người nàng lập tức theo bản năng đứng lên, có kinh ngạc có tức giận, còn có một chút ngớ ngẩn. Nàng cho rằng Quan Tập Lãm sẽ đến Quan gia tham gia cạnh tranh, tất cả đều là bởi vì nàng, bởi vì hần không từ bỏ được nàng, bởi vì trong lòng hần còn nghĩ đến nàng, điều đó làm thỏa mãn trái tim đầy hư vinh của nàng.

Đồng thời cũng cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy hần tới đây là muốn khiến nàng bối rối, bởi vì nàng vốn là vị hôn thê của hần, nhưng hiện tại, lại thành thuê từ đường huynh hần.

Hai nam nhân trên đài dưới đài, nàng sợ rằng mình sẽ không thể nào chịu nổi ánh mắt xem kịch vui của mọi người.

Do Quan Tập Nguyễn ở trên đài kinh hô, cũng vì sự thất thố của Kha Tâm Nhã, mọi người dưới đài có chút kinh ngạc, theo ánh mắt nhìn lại.

Vừa nhìn thấy liền có chút kinh ngạc, cũng có chút kinh diễm. Mọi người kinh ngạc là bởi vì sự xuất hiện đột ngột của nam tử cao to và nam tính, kinh diễm lại là bởi vì có một bạch y nữ tử từ mạng khăn che mặt đang đứng phía sau nam tử.

Không nói tới những gia chủ đồng lứa. Mà tất cả những nhi tử của bọn họ đang ngồi phía sau, sau khi đánh giá qua Quan Tập Lãm, ánh mắt kinh diễm đều dừng ở trên người bạch y nữ tử. Một đám đều không chút nào che dấu tò mò cùng hứng thú đối với nàng.

Rốt cuộc, bọn họ đều là nam nhân nên tâm tính đều giống nhau, nhìn đến nữ tử có dáng người duyên dáng và khí chất thoát tục, tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú và muốn nhìn xem vài lần.

Đặc biệt là khi khuôn mặt nàng còn bị che khuất sau tấm màn, tuy rằng không nhìn rõ dung nhan nàng, nhưng, một thân khí chất quyến rũ, cùng với một đôi mắt đẹp lộ ra bên ngoài khăn che mặt, đã đủ để thuyết minh, dưới khăn che mặt tuyệt đối là một khuôn mặt tuyệt đẹp động lòng người.

Yêu vẻ đẹp là bản chất của con người, bọn họ cũng không cảm giác rằng, nhìn chằm chằm nữ tử nhân gia thì có gì không ổn.

Bởi vậy, nhóm gia chủ ở hàng phía trước còn đang đánh giá Quan Tập Lãm, những nam tử trẻ tuổi phía sau lại đang đánh giá bạch y nữ tử thần bí kia, tò mò thân phận của nàng, cùng với..... dung nhan dưới khăn che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Không Đáng Để Nhìn!

Cuối cùng, vẫn là Quan gia chủ khôi phục lại tinh thần. Hắn đứng lên lớn tiếng cười và đi về phía Quan Tập Lãm, vừa vui mừng vừa kích động nói: "Tập Lãm, ngươi đã trở lại! Mấy ngày nay người trong nhà đều rất lo lắng cho ngươi, ngươi đã đi đâu vậy? Vì sao ngay cả tín tức cũng không truyền về?"

Tập Lãm? Quan Tập Lãm?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, *không phải nói hắn theo người trong gia tộc đi Cửu Phúc Lâm, vì không nghe lệnh người dẫn đầu đội giận nên hờn dỗi bỏ đi, cuối cùng đã chết ở dưới mãnh thú, xương cốt không còn hay sao? Như thế nào vẫn còn sống sót khoẻ mạnh quay về?*

Bọn họ đều nghe nói, thể tử hiện tại của Quan Tập Nguyễn vốn là vị hôn thê của Quan Tập Lãm, lúc này, hắn đã trở lại, vị hôn thê lại thành nữ nhân của đường huynh hắn.

Tuy rằng trên mặt cũng không có hiển lộ gì, nhưng trong lòng mọi người vẫn có vài phần tâm tính chờ xem kịch vui, cũng đều không nói chuyện, chỉ là dùng ánh mắt ở trên người nãy người kia.

Quan Tập Lãm nhìn hắn mà không nói gì, thần sắc trên mặt cũng hơi trầm xuống, có thể nói là không hề có vẻ tươi cười.

Thấy khuôn mặt hắn không có biểu tình gì, biểu tình trên mặt Quan gia chủ cũng chợt tắt, giọng hơi trầm xuống hỏi: "Làm sao vậy? Đại bá hỏi ngươi, ngươi vì sao không đáp?"

Ánh mắt Quan Tập Lãm thẳng tắp dừng ở trên đài, trên người đường huynh đang cố gắng ngăn chặn hoảng loạn và chột dạ, lạnh lùng nói: "Ta trở về là để tham gia cạnh tranh." Đồng thời khi nói chuyện, hắn đã cất bước đi đến phía trước.

Quan gia chủ giật mình, cau mày nhìn Quan Tập Lãm, vốn định ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. Theo hắn, Quan Tập Lãm còn chưa phải là đối thủ của con hắn, lên đó cũng chỉ là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trên đài, Quan Tập Nguyễn nhìn Quan Tập Lãm từng bước một đi tới, tâm tình kinh hoàng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Từ khi Quan Tập Lãm xuất hiện cho đến bây giờ, cũng chưa nói lúc ấy là do hắn đã động thủ sau lưng đâm Quan Tập Lãm một đao, chắc hẳn cũng sẽ không nói ra ở chỗ này, rốt cuộc, đây cũng xem như là việc xấu trong nhà, Quan Tập Lãm dù sao cũng bận tâm đến danh dự của Quan gia.

Nghĩ đến đây, thần sắc hắn buông lỏng, trái tim căng chặt cũng hoà hoãn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Tập Lãm, ngươi không có việc gì trở về thì tốt rồi."

Quan Tập Lãm đi lên đài, nhìn hắn ta, sắc mặt hơi trầm xuống: "Ta cho rằng ngươi không muốn ta trở về."

Nghe được lời này, nụ cười trên mặt Quan Tập Nguyễn trên đài bỗng nhiên cứng đờ, ngượng ngùng nói: "Sao sẽ như thế? Tập Lãm, là ngươi đang trách ta cười Tâm Nhã sao? Thật ra ta cười Tâm Nhã là do hai bên trưởng bối làm chủ, lúc ấy chúng ta đều cho rằng ngươi đã chết ở Cửu Phúc Lâm, cho nên mới....."

Mọi người phía dưới nghe được những lời này thì âm thầm gật đầu, đúng vậy, nhìn sắc mặt Quan Tập Lãm không tốt lắm, hẳn là hắn tức giận vì vị hôn thê đã trở thành nữ nhân đường huynh đi! Bằng không, cũng sẽ không mang sắc mặt không tốt đối với Quan gia chủ.

Bên nữ quyến, sau khi Kha Tâm Nhã nghe được lời nói trên đài, trên mặt lộ ra biểu tình tự trách, nhẹ giọng nói: "Tập Lãm, ta là vì hai bên trưởng bối an bài nên mới lui thân, tái giá với Tập Nguyễn, ta hy vọng ngươi sẽ không vì ta mà sinh ra hiềm khích với người trong nhà, muốn trách, cũng chỉ có thể trách hai người chúng ta có duyên không phận."

Tuy nhiên, sau khi nghe những lời kế tiếp của Quan Tập Lãm, trên mặt nàng hoàn toàn biến sắc, trở nên nhợt nhạt xấu hổ.

Quan Tập Lắm liếc mắt nhìn nàng một cái, hai tay vòng quanh trước ngực khinh thường nói: "Người đã nghĩ quá cao về bản thân mình, một nữ tử yêu hư vinh đứng núi này trông núi nọ, thật đúng là không đáng để Quan Tập Lắm ta nhìn."

"Quan Tập Lắm, người khinh người quá đáng!" Kha phụ đập bàn đứng lên, nghe thấy nữ nhi của mình bị vũ nhục trước mặt mọi người như vậy, trên mặt hoàn toàn phẫn nộ.

Quan Tập Lắm cười lạnh, liếc mắt nhìn Kha phụ một cái: "Chẳng lẽ lời ta nói không phải sự thật? Nàng không yêu hư vinh đứng núi này trông núi nọ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chiêu Chiêu Bại Lui!

Kha phụ ghen ngào, căm tức nhìn hấn: "Nàng là do trưởng bối hai bên làm chủ, danh chính ngôn thuận, sao có thể đáng trách như lời người nói như vậy!"

"Có phải đáng trách hay không, trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có thể minh bạch!" Quan Tập Lắm hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới bọn họ, mà nhìn về phía Quan Tập Nguyễn đôi điện, ôm quyền thi lễ.

"Còn thỉnh đường huynh chỉ giáo!"

Trong lúc đó, dưới một bên đài, Phụng Cửu đang đứng một nơi cách trên đài không xa và nhìn thấy một màn trên đài, sau đó thì nhìn thấy một nam tử đi tới.

"Cô nương, bên kia có vị trí, không bằng cùng ngồi xuống nhìn xem?" Một nam tử mặc cẩm y đi đến trước mặt Phụng Cửu, chắn tầm mắt của nàng, rồi lại làm ra thủ thế mời nàng.

Phụng Cửu nhăn mày, tầm mắt dừng ở trên người trước mặt: "Không cần." Bước chân một bước dịch về phía bên trái, tầm mắt lại lần nữa nhìn về phía trên đài.

Nhóm gia chủ bên kia đều đang chú ý động tĩnh trên đài, nhưng những nam tử trẻ tuổi xếp phía sau lại thỉnh thoảng chú ý tới bên này. Nhìn thấy cô nương thậm chí không để ý chút nào đến tên nam tử kia, một đám đều không khỏi cười nhẹ thành tiếng.

Nữ tử tuy đẹp, nhưng dù sao cũng là đang ở trong nhà người khác, bọn họ còn không dám tiến đến gần. Hơn nữa, phụ thân bọn họ lại còn đang ở chỗ này, nhất cử nhất động của bọn họ đều phải được kiểm chế, không thể khác người.

"Cô....."

Nam tử mới nói ra, bước chân cũng muốn di động đi theo, liền thấy một thân ảnh màu đen đã đi lên phía trước, duỗi tay ngăn ở trước mặt hấn, lên tiếng cảnh cáo: "Cách xa tiểu thư nhà ta một chút!"

Nam tử nhú mày, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô đau đớn truyền đến từ trên đài, không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, lập tức giật mình.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Hai người trên đài đang đánh nhau đúng là Quan Tập Lắm và Quan Tập Nguyễn, bất quá, khí thế trên người Quan Tập Lắm sao lại cường đại như vậy? Mà ngay cả bọn họ đang ở dưới đài, cũng đều có thể cảm giác được luồng hơi thở chấn nhiếp người tản ra từ trên người hấn. Cũng khó trách, Quan Tập Nguyễn lại bị một quyền của hấn đánh trúng đôi mắt, đau đớn chật vật lùi lại. Hấn ta quay lại nhìn về phía phụ thân và các vị gia chủ đang ngồi ở hàng ghế đầu, quả nhiên, cũng nhìn đến trên mặt một đám bọn họ khó nén khỏi sự kinh ngạc.

"Bịch bịch bịch!"

Khi Quan Tập Nguyễn che đôi mắt lại và kêu lên đau đớn rồi lùi lại, Quan Tập Lắm cũng không dừng công kích, mà là tiến nhanh về phía trước. Hấn hơi hạ thấp cơ thể xuống và đánh ra liên tiếp ba quyền, hơi thở huyền lực ẩn chứa nơi nắm tay hấn, đánh thật mạnh nơi bụng của Quan Tập Nguyễn, khiến hấn ta ngay cả cơ hội đánh trả cũng đều không có, thậm chí, cũng bởi vì vậy mà máu tươi bắt đầu chảy ra từ nơi khóe miệng.

Dưới đài, sắc mặt Quan gia chủ trở nên đen tối ngưng trọng, ánh mắt sắc bén của hấn hơi trầm xuống nhìn chằm chằm Quan Tập Lắm đang nện bước vững vàng mang theo ám kinh trên đài. Cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao thực lực của Quan Tập Lắm chỉ trong mấy tháng nhàn ngồi lại có thể tiến bộ nhanh như vậy.

Hơn nữa, hơi thở huyền lực trên người Quan Tập Lắm bộc phát ra trong khi chiến đấu, rõ ràng chính là của võ giả đã đạt cảnh giới đại viên mãn!

Chẳng lẽ, mấy tháng này hắn đã gặp kỳ ngộ nào đó bên ngoài? Nếu không, vì sao thực lực có thể tăng lên nhanh như thế?

Nhìn nhi tử trên đài đang từng bước lui về phía sau, chiêu chiêu đều bị tập kích, miệng phun đầy máu tươi. Tay hắn đang đặt ở trên đầu gối âm thầm nắm chặt, nếu còn tiếp tục như thế, Tập Nguyễn nhất định thua!

"Tê! Tập Lãm ca sao lại trở nên lợi hại như vậy? Hắn vốn cũng không phải là đối thủ của Tập Nguyễn ca. Vì sao qua mấy tháng không gặp, thực lực lại tăng lên nhiều như vậy?"

"Đúng vậy! Năm trước trong khi tranh tài, hắn còn bị Tập Nguyễn ca đánh đến nỗi phải nằm ở trên giường ba ngày!"

Dưới đài, đệ tử Quan gia đang thấp giọng nghị luận, trong mắt toàn là mang theo kinh ngạc lẫn cảm thán nhìn Quan Tập Lãm trên đài. Tuy nhiên, thanh âm nghị luận cũng nhảy mắt im bật sau một màn kể tiếp.

"Quan Tập Lãm!"

Quan Tập Nguyễn bị đánh đến nỗi mặt mũi đều bầm dập đang phần hận gào thét, sự sỉ nhục chiêu chiêu bại lui đã khiến hắn ta cảm thấy mất đi lý trí. Không biết hắn ta đã lấy ra một thanh trường kiếm từ chỗ nào, ẩn chứa sát khí đánh tới Quan Tập Lãm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Di Hình Ảo Ảnh!

Dưới đài, mọi người nhìn thấy một màn như vậy, thần sắc kinh ngạc khác nhau.

Cạnh tranh trong gia tộc chính là so sánh huyền lực và võ kỹ, bởi vậy, rất ít khi sẽ động đao động kiếm. Giống như Quan Tập Nguyễn không đánh nhau bằng tay không mà lại xuất ra binh khí, một khi binh khí vừa ra, bản chất của cuộc thi đã thay đổi.

Hơn nữa, cũng bởi vì hắn ta xuất binh khí, cho dù là thắng cũng sẽ không có vinh quang, hưởng chi, với những gì bọn họ nhìn thấy, với thực lực hiện tại của Quan Tập Nguyễn căn bản không phải là đối thủ của Quan Tập Lãm.

Thân là người đứng đầu gia tộc, nếu như bọn họ không có chút nhãn lực để phán đoán việc này, vậy vị trí gia chủ của bọn họ cũng ngồi không xong.

Nhìn nhi tử mình xuất kiếm ra, sắc mặt Quan gia chủ ngồi ở dưới đài cũng cực kỳ khó coi, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản, mà là tùy ý để tình thế tiếp tục phát triển.

Hôm nay là thi i tuyển thiếu chủ, con của hắn, cần thiết phải thắng!

Đối với Quan Tập Lãm, khi nhìn thấy Quan Tập Nguyễn xuất trường kiếm ra, thần sắc không có biến đổi nào, đôi tay nắm chặt thành quyền, chỗ khớp xương nơi ngón tay phát ra tiếng *răng rắc răng rắc*, cả người lập tức tràn ra một luồng hơi thở huyền lực mà mắt thường có thể thấy được.

"Tê! Hơi thở huyền lực thật là nồng đậm!"

Dưới đài, các vị gia chủ nhìn đến luồng hơi thở huyền lực tràn ra trên người hắn thì kinh hô thành tiếng, thậm chí, có một vài vị không tự chủ được đã đứng lên, trong mắt còn có khiếp sợ.

Ở tuổi của Quan Tập Lãm lại có thể có được hơi thở huyền lực gần như ngang bằng bọn họ, đây là đại biểu cho điều gì? Không cần nói cũng biết.

Người này, tuyệt đối không phải là vật trong ao!

Kha phụ cũng là người có nhãn lực, lúc này nhìn thấy trên người Quan Tập Lãm tràn ra luồng hơi thở khí thể nhiếp người, cả người ngẩn ra, không khỏi lẩm bầm nói nhỏ: "Nhìn lắm..... thực sự nhìn lắm....."

Kha Tâm Nhã lúc này cũng khiếp sợ nhìn Quan Tập Lãm trên đài, thân thể nhè nhẹ run, có chút không thể tin khi nhìn thấy một màn kia.

Hắn như thế nào lại mạnh như vậy? Hắn như thế nào lại trở nên mạnh mẽ như thế?

Trong khi đó, ở một bên dưới đài, khi Quan lão thái gia tiến vào và nhìn thấy Quan Tập Lãm uy vũ dũng mãnh trên đài mang theo khí thể lạnh thấu xương, tựa hồ lại nghĩ tới nhi tử xuất sắc nhất của hắn, đôi mắt già hoàn toàn giật mình, nhìn thân ảnh to lớn chấn nhiếp lòng người trên đài, trong lúc nhất thời phức tạp thêm vạn phần. Cũng đúng lúc này, thân hình Quan Tập Lãm trên đài bỗng nhiên chuyển sang thể tấn công, tốc độ cực nhanh, đến nỗi nhìn thấy ở trên đài như đã biến hoá ra thành mấy thân ảnh.

Nháy mắt khi thân hình hần vọt lên, đồng thời vươn người và dùng một tay chế trụ cổ tay cầm kiếm của Quan Tập Nguyên, sử dụng lực trong tay và kéo mạnh tay hần ta xuống, cùng lúc vang lên một âm thanh *răng rắc*, chỉ nghe một tiếng hét thảm cũng theo đó truyền ra.

"Tê a!"

"Keng!"

Thanh kiếm trong tay Quan Tập Nguyên rơi xuống đài, phát ra một âm thanh thanh thúy vang lên.

Dưới đài, mọi người cũng khiếp sợ đứng dậy, nhìn Quan Tập Lãm trên đài, trong mắt toàn là không thể tin nổi.

"Di Hình Ảo Ảnh!" (移形幻影)

"Hắn đã tu thành công Di Hình Ảo Ảnh!"

Trong lòng các vị gia chủ kinh hoàng khiếp sợ, không ai thèm đề ý đến việc hắn đã vận gãy tay Quan Tập Nguyên, bọn họ đề ý chính là, hần cư nhiên tu luyện thành công thân pháp Di Hình Ảo Ảnh! Thân pháp như vậy, thậm chí bọn họ cũng chưa chắc có thể tu luyện thành, nhưng hần.....

Một nam tử mới trên dưới 20 tuổi thế nhưng có thể tu luyện thành!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của các vị gia chủ nhìn hần trở nên cực kỳ nóng bỏng, giống như một đám sắc trung lão quý nhìn thấy một nữ tử tuyệt sắc đã tước bỏ hết đồ trên người, hận không thể lập tức nhào lên phía trước ăn tươi nuốt sống và chiếm hần cho riêng mình.

Giờ khắc này, ngay cả trong mắt Quan lão thái gia cũng phụt ra từng tia ánh sáng kích động, thân thể vì hưng phấn mà run lên nhè nhẹ, hần dùng lực thụi chiếc gãy trong tay xuống mặt đất một cái, kích động cười lớn.

"Ha ha ha ha! Tốt tốt tốt! Các con trai* Quan gia ta có tiền đồ! Các con trai Quan gia ta có tiền đồ!"

* 儿郎: trong phiên âm tiếng Trung là nhi lang, érláng, nghĩa là con trai hoặc những người đàn ông; đôi khi cũng có nghĩa là những người lính!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cảnh Hỗn Loạn!

Mọi người khiếp sợ khiếp sợ, nhạc nhiên bất ngờ, chỉ có sắc mặt gia chủ Quan gia biến đen giống như nòi đất, âm trầm đến nỗi có thể tích được ra nước.

Hai tay hần nắm chặt thành quyền, ánh mắt âm u nhìn chăm chăm Quan Tập Lãm trên đài, đáy mắt hiện lên một tia sát ý lạnh băng.

Vào thời điểm này, Quan Tập Nguyên đã bị gãy một tay, một tay bị xoắn và ấn xuống ở trên đài, thân thể không thể nào nhúc nhích, thậm chí khuôn mặt cũng kẻ sứt mặt sân đài, bởi vậy nên không thể kêu thành tiếng.

Ánh mắt Quan Tập Lãm phức tạp nhìn chăm chăm đường huynh đã thua ở trong tay hần, vốn tính toán phế tay hần ta, nhưng, trong đầu chợt nhớ tới hình ảnh cùng nhau tu luyện khi còn nhỏ, không khỏi có chút mềm lòng.

"Người thua."

Hần thu hồi tay, ánh mắt nhìn ra nơi khác, rồi nhìn về phía dưới đài. Một đao sau lưng trong Cửu Phục Lâm sớm đã chặt đứt tình cảm huynh đệ bọn họ, hôm nay hần đánh bại hần ta, chứng minh bản thân mình với bọn họ, cũng muốn nói cho bọn họ, hần, Quan Tập Lãm cũng không thua kém bất luận kẻ nào!

"Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, Quan lão thái gia, lệnh tôn thật sự đã khiến ta rất khiếp sợ! Thật sự muốn chúc mừng Quan lão thái gia, đệ tử trong nhà xuất sắc như thế, tương lai là vô hạn a!"

Các vị gia chủ nhìn thấy thắng bại đã phân, sôi nổi chúc mừng Quan lão thái gia bên cạnh. Trong gia tộc có một đệ tử thiên tài như vậy, sự quật khởi đã sắp bắt đầu!

"Ha ha a, đa tạ đa tạ."

Quan lão thái gia cười đến nỗi khép không được miệng, khi ánh mắt hần mang theo ý cười và vui mừng nhìn lại về phía trên đài, sắc mặt đột nhiên đại biến, kinh hô quát một tiếng chói tai.

"Dừng tay!"

Mọi người cả kinh, theo ánh mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy, tất cả đều choáng váng.

Chỉ thấy Quan Tập Nguyễn bò dậy từ trên đài và rút ra chủy thủ giấu ở trong ủng, ánh mắt thô bạo mà điên cuồng đâm về phía Quan Tập Lắm đang đưa lưng về phía hắn ta.

Mà Quan Tập Lắm đang đưa lưng về phía hắn ta cũng không thèm quay đầu lại, ngay trong khi mọi người kinh hô thành tiếng bỗng nhiên đá ra phía sau một cái. Quan Tập Nguyễn đang nắm chủy thủ giơ lên trong tay, lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người bay xa mấy thước ra ngoài và lăn xuống dưới đài.

"Phốc!" Quan Tập Nguyễn rớt xuống dưới đài và phun ra một ngụm máu tươi, cả người thoi thóp quỵ rạp trên mặt đất, không còn sức lực để đứng lên.

"Tập Nguyễn!"

Quan gia chủ kinh hô, nhanh chóng chạy qua nâng người dậy.

"Phụ thân, giết... giết hắn!"

Đôi tay hắn ta nắm chặt ống tay áo phụ thân hắn, máu tươi chảy trong miệng khiến hắn ta thật gian nan mới nói ra được một câu như vậy.

Kha Tâm Nhã ngậy ngốc nhìn một màn lại một màn phát sinh liên tiếp. Nàng cảm thấy như thể toàn bộ bầu trời đã sụp xuống, mạnh mẽ đánh sâu trong lòng khiến nàng rối loạn không cách nào bình phục, máu trong tim quay cuồng phóng về phía yết hầu, cổ họng đột nhiên co lại.

"Phốc!"

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm, cả người hôn mê.

"Tâm... Tâm Nhã!"

Kha phụ cùng kha mẫu run giọng kinh hô, vội vàng đỡ lấy nàng.

Nhìn toàn cảnh rơi vào hỗn loạn, mọi người đều mang vẻ mặt ngạc nhiên, *Quan gia, thực sự đã rơi vào một mớ hỗn loạn đi?*

Nhi tử gia chủ Quan gia đã thua trong cuộc tranh cử vị trí thiếu chủ gia tộc, còn muốn cầm đao giết người? Cuối cùng, thực lực không đủ đã bị đá bay ra ngoài, lực đạo một chân của Quan Tập Lắm khiến cho bọn họ nhìn thấy đều kinh hãi, phỏng chừng trong vòng mười ngày nửa tháng hắn ta sẽ không thể xuống giường được.

Bất quá, so với Quan Tập Nguyễn đã động sát niệm, một chân Quan Tập Lắm đá ra xem như đã lưu tình dưới chân, nếu không, với thực lực của Quan Tập Lắm muốn xoay người lại và giết Quan Tập Nguyễn căn bản là sự tình dễ như trở bàn tay.

Dưới đài, Phượng Cửu cười híp mắt nhìn cảnh hỗn loạn này, giống như e sợ thiên hạ không loạn, cười khanh khách nói: "Ca, không phải ngươi còn có việc muốn nói hay sao? Nhanh lên, nói xong rồi chúng ta đi, nơi này quá rối loạn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Tự Trục Xuất Ra Khỏi Gia Tộc!

Khi mọi người nghe nàng gọi một tiếng ca ca, tất cả bọn họ đều sững sốt một chút. Bọn họ chưa từng nghe nói Quan Tập Lắm còn có muội muội? Hay là, cô nương này thuộc chi thứ nào đó của Quan gia?

"Cô nương là người Quan gia?"

Tên nam tử đang đứng bên cạnh Phượng Cửu tò mò hỏi. Thầm nghĩ: *Nếu thật là người Quan gia, sau khi trở về hắn nhất định phải nói phụ thân tới của cầu hôn, không những có thể củng cố mối quan hệ với Quan gia, còn có thể ôm mỹ nhân về, cơ sao không làm?*

"Vì sao ta không nhớ rõ Quan gia còn có một người như ngươi như vậy?" Lão thái gia liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, giọng nói già nua hơi trầm xuống.

Phượng Cửu chớp đôi mắt, kinh ngạc nói: "Bớt dán vàng trên mặt các ngươi đi, ta khi nào thì nói ta là người Quan gia các ngươi?"

"Làm càn!"

"Không được khi dễ muội muội ta!"

Ngay khi tiếng quát chói tai của Quan lão thái gia rơi xuống, Quan Tập Lãm trên đài cũng hét lớn thành tiếng theo sát phía sau. Thái độ sắc bén không hề thua kém gia gia của hắn chút nào, khiến cả đám đông mọi người đều sùng sốt ngẩn người, nửa ngày cũng không có phản ứng lại.

Hắn ngu ngốc sao? Quan lão thái gia chính là gia gia hắn, hắn cư nhiên dám lớn tiếng giằng co với gia gia hắn như vậy?

Ngay cả sắc mặt Quan lão thái gia cũng đỏ lên, không biết là xấu hổ hay là tức giận, thân thể run lên nhè nhẹ, đập thật mạnh cây gậy trong tay xuống trên mặt đất một cái, trong miệng mắng to: "Phản! Đều phản đúng không? Một đám đều phản đúng không? Không giữ được quy củ nào sao?"

Trên đài, Quan Tập Lãm không chút nào lùi bước, đón nhận cái nhìn căm tức đang hướng về phía hắn. Hắn ưỡn ngực, ánh mắt mang theo kiên quyết nhìn thật sâu vào mắt gia gia hắn. Trong ánh mắt của hắn ẩn chứa sự quyết liệt, khiến cho trong lòng Quan lão gia dưới đài nguyên bản còn phần nộ không thời đột nhiên dâng lên một trận kinh hoàng.

Khi đang muốn mở miệng để mọi người rời đi trước, liền nghe thấy giọng nói của hắn mang theo mười phần hơi thở huyền lực truyền ra, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người phía dưới.

"Ta, Quan Tập Lãm ở chỗ này tuyên bố, tự trục xuất ra khỏi gia tộc! Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người và sự việc trong Quan gia, không có quan hệ cùng ta!"

Giọng nói nam tử mạnh mẽ truyền ra, từng tiếng tựa như sấm sét đánh vào trong lòng mọi người, khiến cho bọn họ khiếp sợ mà đồng thời hít hà một hơi, càng cảm thấy không thể nào tin được những lời hắn vừa mới nói.

Tự trục xuất ra khỏi gia tộc? Hắn điên rồi sao?

Có gia tộc che chở và không có gia tộc che chở là hoàn toàn khác nhau. Hắn là một đệ tử có được thiên phú xuất sắc như thế, tự trục xuất ra khỏi gia tộc có nghĩa là gì? Đó nghĩa là đã chặt đứt mọi tài nguyên tu luyện, không có gia tộc che chở, hắn sẽ chỉ là một người đơn độc!

Sau khi giao nhi tử của mình cho hộ vệ đỡ về trong viện, khuôn mặt Quan gia chủ trầm xuống nhìn về phía Quan Tập Lãm trên đài, ánh mắt hơi lóe, không nói nửa câu.

Mà Quan lão thái gia lại tức giận đến nỗi cả người run rẩy, chỉ vào hắn: "Ngươi.... ngươi có dám nói lại một lần nữa cho ta!"

Ánh mắt Quan Tập Lãm nặng nề, giọng nói mang theo ngang ngạnh nói: "Nói một trăm lần cũng giống nhau, ta Quan Tập Lãm, tự trục xuất ra khỏi gia tộc!"

"Tập Lãm ca, ngươi đã thắng cạnh tranh, ngươi chính là thiếu chủ Quan gia, ngươi sao có thể tự trục xuất mình ra khỏi gia tộc đây!" Dưới đài, một thiếu niên mang thần sắc lo lắng hướng về phía Quan Tập Lãm trên đài hô to: "Ngươi mau nhận sai với gia gia, gia gia sẽ không so đo cùng ngươi."

"Mặc kệ các ngươi có đồng ý hay không, hôm nay ta đã nói điều này, đây cũng là nguyên nhân ta trở về hôm nay, Quan gia này, ta sẽ không lại ngốc thêm lần nữa."

Nghe được lời này, Quan lão gia từ tức giận lạnh giọng mắng to: "Quan gia đã ngược đãi ngươi hay gì đó hay sao? Ngươi còn muốn tự trục xuất ra khỏi gia tộc? Nếu hôm nay ngươi không nói ra một vài điều, thậm chí ngươi không có suy nghĩ tự trục xuất ra khỏi gia tộc, ta còn muốn ngươi phải chịu gia pháp gia quy của gia tộc, cẩn thận giáo huấn từ tôn bất hiếu như ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Mang Tai Mang Tiếng!

Quan Tập Lãm không sợ, đón nhận ánh mắt gia gia hắn: "Có ngược đãi ta hay không, chẳng lẽ trong lòng các ngươi không biết hay sao? Tại Quan gia, ta không có cha nương, cho dù ta đã bị đối xử bất công, đừng nói với ta rằng không ai biết điều đó cả?"

Nghe hắn chất vấn từng tiếng, đôi môi Quan lão thái gia khẽ run, nhưng lại không nói nên lời dù chỉ một câu.

Tuy rằng đã nuôi lớn hắn, nhưng, bình thường bọn họ thật đúng là không hề để yên tâm tư ở trên người hắn. Khi nghe được tin hắn chết, bọn họ thậm chí ngay cả thương tâm cũng không có, nói gì đến xuống tay xử lý hậu sự. Thay vào đó, lập tức giải trừ hôn ước của hắn, để Tập Nguyễn cưới vị hôn thê của hắn. Khi biết hắn chưa chết, lập tức hy vọng hắn cứ ở bên ngoài không cần quay trở về. Khi hắn trở lại Quan gia, gia gia hắn còn chạy đến ngăn cản, không muốn để hắn tham gia cạnh tranh.....

"Quan gia nuôi ngươi lớn như vậy, ngươi lại còn không biết xấu hổ phân cao thấp cùng gia gia ngươi, còn nói tự trục xuất mình ra khỏi gia tộc cái gì, ta

xem ra lương tâm người đầu đã để chó ăn!" Quan gia chủ lạnh giọng rống lên, trên mặt lạnh một mảnh thấu xương, sử dụng vị trí nổi bật chính mình là chủ của một gia tộc.

"Ha ha ha ha!"

Quan Tập Lãm ngửa đầu cười lớn, tiếng cười đột ngột dừng lại, vừa kéo đai lưng nói rộng quần áo, lộ ra miệng vết thương dữ tợn chỗ bụng.

"Biết vết sẹo này là như thế nào mà có hay không?" Hắn đi từ trên đài xuống dưới, đi đến trước mặt Quan gia chủ, đi bước một tiến đến gần, ép hỏi: "Biết vết sẹo này là như thế nào mà có hay không? Ta nói cho người, là con của người, đường huynh ruột thịt của ta, đã đâm thủng một đao từ sau lưng ta và lưu lại đây!"

Lời này vừa ra, đôi mắt mọi người mở to trong sự hoài nghi, hơi thở hỗn hển vì sự kinh hoàng, toàn cảnh trở nên yên tĩnh, tất cả đều ngăn lại hô hấp, tĩnh lặng đến nỗi một cây châm roi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

"Người nói vậy!"

Quan gia chủ lạnh giọng hét lớn, cả người run rẩy vì tức giận. Nhưng đáy lòng lại có một giọng nói đang nói với hắn, *đây là thật sự, bằng không, hắn sẽ không dám nói ra trước mặt nhiều người như vậy.*

Hai tròng mắt Quan lão thái gia càng thêm tối sẫm, suýt nữa bị tin tức này làm cho ngất xỉu. *Huynh đệ tương tàn, việc xấu trong nhà, là việc xấu trong nhà!*

"Ta nói vậy?"

Quan Tập Lãm giữ đai lưng lại bên hông, nói: "Vừa rồi không phải hắn cũng cầm chủy thủ muốn giết ta từ phía sau sao? Người đang cho rằng tất cả mọi người ở đây đều mù hay sao? Quan gia như vậy, người cảm thấy ta còn có thể lưu lại hay sao? Lưu lại để định ra một ngày nào đó bị giết mà cũng không biết."

Hắn nhìn về phía Quan lão thái gia: "Hôm nay, ta tự trực xuất ra khỏi gia tộc chỉ là muốn nói cho các người một tiếng, không phải muốn các người phê chuẩn. Gia pháp gia tộc Quan gia cái gì, từ giờ khắc này đổi ta vô dụng! Các người vẫn nên lưu lại mà giáo huấn cho tốt đệ tử Quan gia đi!"

Ngay sau đó, lập tức đi nhanh về phía Phụng Cừu, nói: "Muội muội, chúng ta đi!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không lường trước được Quan gia sau một hồi cạnh tranh sẽ biến thành như vậy. Bọn họ thật sự đã được xem một hồi trò hay!

Đầu tiên là Quan Tập Lãm tuổi còn trẻ nhưng có thể sử dụng Di Hình Ảo Ảnh, tiếp theo là Quan đại thiếu gia đã đánh lên từ phía sau lưng, ngay sau đó lại là Quan Tập Lãm tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc, cuối cùng còn tuôn ra nội tình đằng sau tin tức về cái chết của hắn ở Cửu Phúc Lâm.

Tất cả những điều mà bọn chứng kiến hôm nay, đều khiến trong lòng bọn họ cũng bị kinh hãi khiếp sợ vạn phần, thậm chí càng không cần nhắc tới những người khác trong Quan gia.

Lúc này, nhìn đến ba người bọn họ đã cất bước rời đi, mọi người Quan gia không ai dám mở miệng ngăn trở, phảng phất giống như còn chưa phục hồi lại tinh thần, tất cả đều liên tục tiến lên chấp tay cáo từ, lần lượt rời đi.

Vốn tưởng rằng gia tộc đã xuất hiện một thiên tài, nhưng ai biết thế nhưng muốn tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc, còn ném ra sự gièm pha huynh đệ tương tàn. Nghĩ đến điều này, khí huyết trong ngực Quan lão thái gia quay cuồng, thở lên một hơi không tới, cả người ngất đi.

"Lão thái gia! Lão thái gia ngất rồi! Mau, mau mời đại phu....."

Nghe thấy kinh hô hỗn loạn truyền đến từ phía sau, các vị gia chủ đang đi ra ngoài âm thầm lắc đầu: Danh dự thể diện Quan gia hôm nay xem như đều đã mất hết.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Gia Gia Nàng

Khi những vị gia chủ đều ra đến bên ngoài, đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa không mấy thu hút đi qua trước mắt. Nhìn chiếc xe ngựa dần dần đi xa, bọn họ cũng lần lượt chấp tay từ biệt rồi lên xe ngựa, sau đó mới phân phó chú ý nhiều hơn một chút về động tĩnh sau này của Quan Tập Lãm.

Tất cả đều nghĩ rằng nếu hắn đã tự trực xuất ra khỏi gia tộc, vậy thì bọn họ sẽ cố gắng tranh giành hắn đưa về trong gia tộc bọn họ, rốt cuộc, một trận chiến trên đài hôm nay, bọn họ đều có thể nhìn ra tương lai của người này nhất định rất đáng chú ý!

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Không để ý đến sự hỗn loạn trong Quan gia, cũng không thèm để ý tới ánh mắt người khác, trên xe ngựa, Quan Tập Lãm ngồi in lặng và không nói gì, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thấy vậy, Phụng Cửu liền hỏi: "Ca, ngươi hỏi hận sao?"

"Sẽ không." Hắn nhìn về phía nàng, lắc lắc đầu nói: "Ta không hỏi hận vì tự trực xuất ra khỏi gia tộc."

"Vậy ngươi đang nghĩ gì?"

Hắn trầm mặc một lúc, mới nói: "Hôm nay ta rời khỏi Quan gia, tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc. Nhưng, ta muốn tự lập môn hộ. Ta muốn tự lập một môn hộ tại Vân Nguyệt thành, không thua kém gì gia tộc bọn họ."

"Có thể! Ý tưởng này rất tốt."

Nàng cười khanh khách gật đầu tán thành: "Ngươi muốn mua một toà nhà ở nơi nào? Chúng ta có thể lập tức mua ngay."

Quan Tập Lãm lắc lắc đầu: "Tiểu Cửu, ta không muốn dùng tiền của ngươi, ta muốn tự mình kiếm tiền và dùng thực lực của chính mình để biến nó thành hiện thực."

Nghe được lời này, nàng vốn định nói không cần phiền toái như vậy, nhưng nhìn về mặt quyết liệt của hắn đang nhìn nàng, trong mắt nhấp nháy quyết tâm. Lúc này nàng mới cười đáp: "Được, ta đây sẽ không giúp ngươi, bất quá, ngươi tính toán muốn một tòa nhà ở địa phương nào? Ta có thể rửa mắt giúp ngươi, nhìn xem địa điểm và vị trí."

Thấy nàng không còn kháng kháng nữa, Quan Tập Lãm lúc này mới lộ ra tươi cười: "Cảm ơn ngươi, Tiểu Cửu, điểm này nếu ngươi không nói ta cũng nhất định sẽ tìm đến ngươi, ánh mắt ngươi so với ta có thể khá hơn nhiều."

"Đừng vậy."

Nàng ngẩng đầu lên gật gật đầu, vẻ mặt dạt dào đắc ý, ánh mắt lơ đãng dừng ở khung cửa sổ xe nơi bị gió nhẹ nhàng nhấc lên, bất ngờ thoáng nhìn thấy một thân ảnh, thân sắc không khỏi giật mình. "Dừng xe."

Bên ngoài, Lãnh Sương thít chặt cương ngựa dừng xe ngựa lại.

"Làm sao vậy?" Quan Tập Lãm có chút kinh ngạc, nhìn tám màn che lên chỗ nàng ngồi.

"Ca, ngươi và Lãnh Sương đi mua thêm mấy hạ nhân và trở về trước, ta có chút việc, tối nay sẽ tự quay về." Trong khi nói, xốc mình lên bước xuống.

Quan Tập Lãm ngăn ra, vội vàng đi ra theo: "Tiểu Cửu, hãy để Lãnh Sương đi theo ngươi, ta sẽ tự mình giá xe ngựa đi là được."

Lãnh Sương cũng đang chuẩn bị xuống ngựa, lại nghe giọng nàng truyền đến.

"Không cần, các ngươi đi đi! Ta sẽ ổn thôi."

Thấy vậy, Lãnh Sương cũng không cố gắng đi theo, mà nhìn về phía Quan Tập Lãm.

Quan Tập Lãm trầm mặc một chút, quyết định không kháng kháng nữa, chỉ nói: "Nếu nàng không muốn để người đi theo, chúng ta lập tức đi thôi! Nàng sẽ không có việc gì."

"Ân." Lãnh Sương lên tiếng, liếc mắt một cái nhìn chủ tử đang đi về phía một bên, lúc này mới giá xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Phụng Cửu đi về phía trước, đi vào trước một tiệm rượu, nhìn lão giả đang ôm hồ lô rượu ngồi ở cửa nhân gia mà không muốn rời đi, trong lúc nhất thời hốc mắt nóng lên, trong lòng có một niềm chua xót không thể tả được.

Đó là gia gia nàng, chính xác mà nói, là gia gia của nguyên chủ, theo lý thuyết thì nàng hẳn là không có cảm giác gì đối với ông mới đúng, nhưng cố tình, khi nhìn đến ông, cảm xúc cứ thế nhảy ra từ trong trái tim nàng.

Gia gia nàng rất sùng ái nàng, những lời dạy dỗ dành cho nàng, từng màn bắt đầu xuất hiện trong đầu, những hình ảnh đó phảng phất như chỉ mới xảy ra hôm qua, giống như tự nàng đã trải nghiệm qua tất cả những điều đó.

Nàng nhìn ông sau khi uống một ngụm rượu trong hồ lô, lại *phi phi phi* phun ra, đổ hết rượu ra ngoài trong sự ghét bỏ, bên môi không khỏi nhẹ nhàng vẽ nên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Ta Trả Tiền Rượu!!

"Ngươi sao lại thế này, lão nhân? Không phải đã cho ngươi rượu sao? Sao ngươi lại đồ hết đi?"

Chủ quán trừng hai mắt, ngay cả giọng nói đều rất thẳng thắn, trời mới biết lão nhân này không biết từ đâu toát ra, đột nhiên ngồi xuống trước cửa tiệm rượu của hắn, nếu không cho rượu sẽ không đi, cho rượu lại đồ ra hết, thật là tức chết người.

Phượng lão gia từ bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ai bảo ngươi không cho lão phu rượu ngon? Những rượu đó nhạt như nước, ngươi có thể uống xuống, nhưng lão phu uống không trôi!"

Chủ quán tức giận chỉ vào lão và lớn tiếng ồn ào: "Ngươi, lão nhân ngươi! Rốt cuộc ngươi đến từ nhà nào? Vì sao không nói lí như vậy? Ngươi không trả tiền còn muốn uống rượu ngon? Ngươi nên trộm cưỡi vì ta đã cho ngươi những thứ rượu đó, còn không biết đủ! Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không đi, có thể ta sẽ không khách khí với ngươi!"

Phượng lão gia từ vung hồ lô rượu trong tay, gõ về phía trên đầu chủ quán một chút, nói với giọng giáo huấn: "Không biết tôn trọng các bậc trưởng lão! Cha mẹ ngươi chẳng lẽ không giáo dục ngươi rằng không thể chỉ ngón tay vào trưởng bối hay sao? Thật sự là làm càn, quá làm càn."

Các bá tánh xung quanh xem náo nhiệt nghe thấy lời này, không khỏi bật cười thành tiếng.

Sắc mặt chủ quán đỏ lên, trong lòng đều muốn khóc: "Lão gia tử, ta cầu xin ngài được chứ? Xin ngài thương xót, đi nhanh đi! Nhanh về nhà đi, đừng cản trở buôn bán của ta, ta đây chỉ là buôn bán nhỏ, lão ngài ngồi nơi cổng lớn nhà ta, ta đây còn làm ăn buôn bán như thế nào được?"

"Về nhà?" Lão nhân ôm hồ lô rượu nghiêng đầu, cau mày nghĩ nghĩ, nói: "Lão phu đến từ nhà nào? Hình như lại quên mất."

Khi nghe thấy lời này, chủ quán trực tiếp quỳ xuống.

Hắn nhào lên đi ôm đùi Phượng lão gia khóc cầu: "Lão gia, ta cầu ngài, lão ngài ngàn vạn đừng dây dưa ở chỗ này, ta bồi tội với ngài, ta không nên hét lớn với ngài, không nên bắt kính với ngài, ngài là đại nhân không cần chấp với tiểu nhân, nhanh về nhà đi thôi!"

Phượng lão gia từ sa sầm nét mặt, ghét bỏ nói: "Đúng là không có tiền đồ! Chút này lớn bao nhiêu mà phải quỳ? Còn khóc? Ngươi không biết nam nhi đồ máu không đồ lệ hay sao? Nhìn ngươi bây giờ giống dạng gì? Thật quá khó coi, lão phu cũng thấy xấu hổ khi nhìn mặt ngươi."

Trong khi nói, thật sự không mở mắt ra, không thèm nhìn hắn, chỉ đem hồ lô rượu đẩy vào trong lòng ngực chủ quán: "Đi, lấy nửa bò rượu ngon cho lão, muốn rượu ngon, loại kém lão phu không uống."

Bá tánh xung quanh đều có chút đồng tình nhìn chủ quán, có người còn kêu lên: "Ta nói này, ngươi hãy cho lão gia nhân gia một chút rượu ngon! Nhìn cách ăn mặc trên người lão gia tử, khẳng định không phải là trưởng bối nhà bình thường, còn sợ không đủ chút tiền rượu của ngươi, đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy, sẽ không nợ tiền rượu của ngươi." Phượng lão gia từ gạt đầu cười híp mắt và thúc giục: "Nhanh lên, chúng nghiệm rượu của lão phu lại tái phát."

Chủ quán còn do dự một lúc, lúc này mới cầm lấy hồ lô rượu đi vào bên trong để lấy rượu. Vì sợ lão lại đồ đi một lần nữa, cho nên lúc này thật sự đứng là rượu ngon thượng đẳng, trái tim đau nhói khi đồ đầy bầu, nghĩ lão gia tử rốt cuộc có thể lấy tiền ra trả hay không? Và lão rốt cuộc là đến từ nhà nào?

Cho rượu ngon vào xong, chủ quán do dự đưa hồ lô rượu cho lão và hỏi: "Lão gia tử, ngài rốt cuộc là đến từ nhà nào?"

Phượng lão gia từ đoạt lấy hồ lô rượu, còn không quên trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Vừa rồi lão phu không phải đã nói rồi sao? Lão phu đã quên mất là đến từ nhà nào, bất quá ngươi yên tâm, lão phu sẽ không nợ tiền rượu của ngươi."

Trong khi nói liền đứng lên, vừa cởi bỏ quần áo vừa nói: "Quần áo của lão phu đây rất đáng giá, hãy xem như là tiền rượu của ngươi."

Chủ quán mang vẻ mặt đưa đám: "Ta không có lợi gì khi mang quần áo của ngài a!"

"Ta sẽ trả tiền rượu của lão."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Phụng Lão Gia Tử!

Một giọng nữ thanh linh truyền vào trong tai chủ quán, khiến hắn giống như nghe được âm thanh của tự nhiên, hai mắt lấp lánh quay về phía giọng nói nhìn lại.

Bá tánh xung quanh cũng kinh ngạc nhìn về phía nữ tử đang chậm rãi đi tới, khi ánh mắt dừng ở trên người nàng, đôi mắt đều sôi nổi sáng ngời, trong lòng thầm khen một tiếng.

Khi chất của nữ tử thật là xuất chúng.

Tuy rằng không nhìn thấy dung nhan dưới khăn che mặt, nhưng giọng nói thanh tao duyên dáng khiến người trước mắt trở nên sáng ngời, tất cả đều tự động tránh ra và mở một lối đi nhỏ, để nàng đi lên phía trước.

"Cô nương? Cô nương, người vừa mới nói chính là sự thật đúng không? Người biết lão thái gia? Thật tốt quá! Phiền người, nhanh chóng đưa lão đi, lão đã làm chậm trễ việc làm ăn cả ngày của ta." Chủ quán phảng phất như nhìn thấy bùa cứu mạng, tiến lên nói liên tục.

Phụng Cửu tung ra một đĩnh bạc: "Đây là tiền rượu." Lúc này mới nhìn về phía Phụng lão gia tử.

Khi đứng ở cổng lớn, Phụng lão gia tử nhìn thấy Phụng Cửu đi qua, một đôi mắt liên đảo qua ở trên người nàng. Hiện tại vừa nhìn thấy nàng, không khỏi nhếch miệng lên cười, bĩu môi mang theo vài phần tính nết ngoan đồng, về mặt chán nản, thật sự nghi hoặc hỏi: "Tiểu Phụng nhi, làm thế nào người tìm được gia gia?"

Tiểu Phụng nhi, người làm thế nào tìm được gia gia.....

Phụng Cửu hơi giật mình, đứng ngẩn ngơ nơi đó nhìn gia gia mình bĩu môi với vẻ mặt thất vọng, nhìn thấy rõ ràng trên mặt ông không vui khi mình bị tìm ra, nhưng trong mắt lại dấu không được hạnh phúc và vui sướng khi được tìm thấy.

Một câu hỏi này của ông đã khuấy động lại những kỷ niệm xưa cũ trong tâm trí nàng, khiến nàng hồi tưởng lại tổ tôn hai người thường xuyên chơi trốn tìm khi nàng còn nhỏ.

Mỗi khi bị nàng tìm được, ông cũng nhảm chán và ngượng ngập hỏi: *Tiểu Phụng nhi, người làm sao tìm được gia gia?*

Trái tim hơi co lại, hốc mắt hơi nóng lên, một tầng hơi nước không cách nào không chế nổi lên trên đôi mắt của nàng, khiến tầm mắt nàng trở nên mơ hồ.

Bởi vì ông chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra nàng, cũng bởi vì ông gọi nàng là tiểu Phụng nhi, khiến trái tim nàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Gia gia nàng có chứng mất trí nhớ gián đoạn ngắn hạn.

Ông sẽ quên nhà mình ở đâu? Sẽ quên mất ông là ai? Cũng sẽ quên con của ông có tên gọi là gì? Nhưng duy nhất sẽ không quên nàng.

Ông thường nói nàng là tiểu phụng hoàng Phụng gia, cũng là bảo vật trong lòng bàn tay bọn họ. Bọn họ yêu nàng, sủng nàng, che chở nàng, luôn dành cho nàng những đồ tốt nhất, cũng chỉ vì có thể nhìn thấy bộ dáng vui vui vẻ vẻ của nàng.

Nhìn thấy hốc mắt của nàng có hơi nước đọng lại, Phụng lão gia tử hoảng hốt, vội vàng tiến lên: "Tiểu Phụng nhi? Người làm sao vậy? Ai khi dễ người sao? Người nói cho gia gia, gia gia đánh hắn giúp người!" Để chứng tỏ ông sẽ dùng vũ lực, ông còn nắm chặt nắm tay và vung lên trước mặt nàng.

Nàng lắc đầu, nắm tay ông, đưa ông rời khỏi đám người, đi theo hướng quay về Phụng phủ.

Bọn họ chậm rãi đi, nàng cũng không nói chuyện. Phụng lão gia tử bên cạnh cũng mặc kệ nàng nắm tay mình, ngoan ngoãn đi theo, thỉnh thoảng nhìn nàng thật cẩn thận, không biết vì sao nàng lại khóc?

"Tiểu Phụng nhi, người còn có bạc sao?" Ông hỏi một cách thận trọng.

Phụng Cửu dừng bước chân lại, nhìn về phía ông, rồi sau đó móc ra một đĩnh bạc và đưa cho ông.

Phụng lão gia tử vui sướng tiếp nhận, miệng cười toe toét nói: "Người ở đây chờ gia gia một chút, đừng chạy loạn." Trong khi nói, ông liền nhảy đi.

Không bao lâu, ông chạy trở về, đưa đồ trong tay cho nàng giống như đưa một vật quý hiếm: "Đây, gia gia mua cho người, là hạt sen đường người thích ăn nhất. Ăn hạt sen đường, người sẽ không còn khóc nữa."

Nghe những lời nói đó và nhìn hạt sen đường trong tay ông, cổ họng nàng nghẹn ngào, trái tim phảng phất như được lấp đầy bởi cái gì đó, ảm áp, nhưng lại cảm thấy hơi chua xót, muốn gọi một tiếng "gia gia", nhưng lại không dám lớn tiếng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Phụng Phủ Tìm Người!

"Mặt ta bị che khuất! Ngài làm thế nào mà biết ta chính là tiểu Phụng nhi của ngài?" Nàng nắm chặt gói hạt sen đường trong tay, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Rốt cuộc, thậm chí ngay cả Mộ Dung Dật Hiền và Tô Nhượng Thủy liếc mắt nhìn thấy nàng cũng không thể nhận ra, ông làm thế nào mà nhận ra nàng?

Ai ngờ, lời này của nàng lại đổi lấy ánh mắt kinh bí của lão gia tử.

"Từ nhỏ gia gia chính là người nhìn người lớn lên, chẳng lẽ che mặt lại, gia gia sẽ không nhận ra người đã đến rồi sao? Huống chi, thời gian gia gia bề quan tu luyện đường như cũng chỉ có mấy tháng, sao có thể ra ngoài liền không nhận ra người?"

Nghe thấy những lời này, Phụng Cửu mới nhớ ra, trước khi xảy ra chuyện, lão gia tử đang ở trong khoảng thời gian bề quan tu luyện, nghĩ đến hẳn là vừa mới xuất quan liền chạy đi tìm rượu uống, phỏng chừng còn chưa nhìn thấy Phụng Thanh Ca giả ở trong Phụng phủ.

"Vậy ngài đã nhớ là ngài đến từ nhà nào hay sao?"

Phụng lão gia tử nhìn nàng lắc lắc đầu, thở dài: "Tiểu Phụng nhi, gia gia vừa mới ra ngoài sau mấy tháng bề quan, nhưng sao ta có cảm giác giống như người đã trở nên ngu dốt? Người là cháu gái ta, người đến từ nhà nào, ta đương nhiên chính là thuộc về nhà đó, điều này cũng cần phải hỏi sao?"

Khóe miệng Phụng Cửu co giật. Tuy rằng lời của ông không có gì không đúng, tuy nhiên, vì sao nàng nghe thấy lại có vài phần quái dị đây? Hơn nữa, rõ ràng ông cũng không nhớ nổi mình là ai!

Hai người đi bộ ở trên phố nửa ngày, khi tới gần đại môn Phụng phủ, nàng dừng bước chân lại: "Ngài trở về đi! Lần tới đi ra khỏi cửa đừng vứt bỏ Phụng Vệ, bằng không ngài sẽ quên đường về."

Phụng lão gia tử nghe những lời này thì cảm thấy kỳ quái, nhìn nhìn đại môn Phụng phủ phía trước, lại nhìn nhìn nàng đang xoay người muốn đi, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Phụng nhi, người không về nhà cùng gia gia sao? Người còn muốn đi đâu?"

Trong lúc nói, vừa đi theo sát ở bên người nàng, vừa giáo huấn: "Người nói xem, một nữ hài tử như người ra cửa vì sao không gọi người nào theo cùng? Nếu như gặp phải nguy hiểm hay bị người bắt đi thì làm sao bây giờ? Ta chỉ có người là cục cưng bảo bối như vậy, nếu như người bị người bắt đi thì chúng ta biết đi nơi nào tìm người đây?"

"Ngài không quay về?" Nàng nhìn ông với ánh mắt cổ quái. Trong lòng có chút bối rối, lúc này tốt rồi, nàng phải làm gì với ông bây giờ?

Đôi mắt Phụng lão gia tử cười híp lại, lấy lòng nói: "Không phải người còn muốn đi dạo hay sao? Gia gia sẽ đi cùng người, còn có thể bảo hộ người. Hơn nữa, gia gia bề quan mấy tháng vừa mới ra ngoài, không muốn về nhà nhanh như vậy."

Ông vỗ vỗ hồ lô rượu bên hông, nói: "Rượu này cũng còn chưa uống xong!"

Nhìn đại môn Phụng phủ gần ngay trước mắt, lại nhìn lão gia tử bên người, nàng lặng yên thở dài, lúc này mới mang người rời đi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong Phụng phủ.

Phụng Tiêu đang nói chuyện cùng với Mộ Dung Dật Hiền thì nghe được lời bẩm báo của quản gia, lập tức đứng lên, trầm giọng hét: "Cái gì? Lão gia tử xuất quan mà các người cũng không biết? Hiện tại trong ngoài phủ cũng chưa tìm thấy người?"

Quản gia hơi ngẩn đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hắn: "Vâng, đúng vậy, lão nô đã phái hộ vệ trong phủ ra ngoài đi tìm, nhưng hiện tại vẫn còn chưa có tin tức."

"Nhất định là lại chuồn ra ngoài đi tìm rượu uống!"

Phụng Tiêu có chút lo lắng nói, nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền: "Không tìm thấy lão gia tử, ta phải đi tìm, lúc trước Thanh Ca trở về liền tránh ở trong phòng, muốn phiền toái người đi qua đó giúp ta nhìn nàng xem sao."

"Tiêu thúc, muốn ta phái người hỗ trợ tìm cùng hay không?" Mộ Dung Dật Hiền đứng lên hỏi.

"Không cần, người trong phủ cũng đủ rồi. Hơn nữa, ta đoán chừng chắc cũng chỉ ở một trong những tiệm rượu trong thành mà thôi, chúng ta có thể tự mình đi tìm."

Nói xong điều đó, cũng không đợi Mộ Dung Dật Hiền nói thêm điều gì, liền nhanh chóng đi ra ngoài, trầm giọng rống: "Gọi Phụng Vệ canh gác lão thái gia tới đây cho ta!"

Chương 124: Nói Lời Từ Hôn!

Thấy hắn nhanh chóng mang theo người rời đi, Mộ Dung Dật Hiền dừng lại một chút, sau đó mới đi về hướng hậu viện, đi đến sân Phượng Thanh Ca.

Hai tỷ nữ đang chờ trong viện vừa thấy hắn đến, vội vàng quỳ đầu gối xuống hành lễ, gọi một tiếng: "Tam vương gia."

"Các người lui ra đi!" Hắn đứng ở trong viện, ý bảo hai tỷ nữ lui ra.

Hai người nhìn nhau, cùng đáp "*vâng*" một tiếng, lúc này mới đi ra ngoài.

Trong phòng, Phượng Thanh Ca nghe thấy giọng của Mộ Dung Dật Hiền bên ngoài, trong lòng càng nghĩ càng thêm ủy khuất.

"Thanh Ca, ta có lời muốn nói với người." Hắn đứng ở ngoài cửa, cũng không tiến vào.

Cửa phòng kéo một tiếng mở ra, Phượng Thanh Ca mang vẻ mặt buồn bực đứng bên cạnh cửa phòng: "Người muốn nói gì? Muốn nói người không phải cố ý đứng nhìn người đánh ta? Hay là nói nhìn thấy nữ hài che mặt xinh đẹp kia đã khiến người động tâm?"

Sắc mặt Mộ Dung Dật Hiền phức tạp nhìn nàng, nghe lời nàng nói, hắn trầm mặc một hồi, nói: "Thực xin lỗi."

Nghe hắn nói một tiếng *thực xin lỗi*, trái tim nàng nhảy lên lộp bộp, có một chút hoảng loạn: "Mộ Dung ca ca, mấy tháng qua ta có cảm giác người xa cách với ta, có phải người thật sự không thích ta hay không?"

"Thanh Ca, người thực sự tốt, thật sự rất tốt."

Hắn hạ đôi mắt xuống, trong đầu nhớ tới nữ tử che mặt, nói: "Chúng ta có thể nói là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt, ta vẫn luôn cho rằng chúng ta sẽ vẫn luôn tiếp tục như thế, thậm chí mấy tháng trước ta còn chuẩn bị xin thánh chỉ phụ vương, cho chúng ta thành hôn." "Mộ Dung ca ca, người....."

"Người nghe ta nói xong đã." Hắn nhìn về phía nàng, nói: "Nhưng mấy tháng gần đây, chính là giống như người đã có cảm giác như vậy, ta cũng có cảm giác khoảng cách giữa hai người chúng ta càng ngày càng xa. Ta có cảm giác trái tim ta khi ở bên nhau trước kia, không biết là đã biến mất từ lúc nào. Ta biết điều này thực sự tàn nhẫn với người, nhưng ta cũng không hy vọng sẽ lừa gạt người."

Nhìn nước mắt nàng lặng lẽ rơi xuống, hắn nhìn đi nơi khác: "Vừa rồi ta vốn dĩ muốn nói với phụ thân người về việc thối lui hôn nhân của chúng ta, nhưng gia gia người sau khi xuất quan không biết đã chạy đi đâu. Hắn đã mang theo người đi tìm, việc này, chờ qua mấy ngày nữa ta sẽ nói với hắn."

Nàng nhào lên tiến đến ôm chặt lấy Mộ Dung Dật Hiền, hoảng loạn khóc: "Không! Ta không cần! Mộ Dung ca ca, ta không muốn từ hôn, ta chỉ thích người, ta thích người từ lâu, từ lâu rồi người biết hay không?"

Hắn mặc kệ để nàng ôm, đôi mắt hạ xuống mang theo áy náy: "Thanh Ca, người đừng như vậy, về sau ta sẽ đối đãi với người giống như muối muối, không phải cũng rất tốt hay sao?"

"Không! Ta không muốn là muối muối người, ta không cần! Mộ Dung ca ca, người nói, có phải ta không đủ tốt hay không? Có phải ta đã làm gì không tốt hay không? Người nói, ta sửa, ta nhất định sẽ sửa." Nàng ngẩng đầu, chảy nước mắt thương tâm nhìn hắn, không muốn tin những gì mình vừa nghe được.

Nàng là thật sự thích hắn, thật sự yêu hắn. Vì hắn, nàng đã học nhất cử nhất động của Phượng Thanh Ca. Nàng học cách nói chuyện, học thần thái nàng ấy, thậm chí vì hắn, nàng có thể dùng thân phận Phượng Thanh Ca để sống suốt đời, dùng dung nhan nàng ấy để đối mặt với hắn. Nhưng hiện tại, nhưng hiện tại hắn cư nhiên nói hắn muốn từ hôn?

Hắn kéo tay nàng đang ôm chặt vòng eo hắn ra, áy náy nhìn nàng: "Thanh Ca, đây không phải là nhất thời của ta, ý niệm này đã ở trong lòng ta một đoạn thời gian. Mãi đến hôm nay mới nói ra, ta hy vọng người có thể hiểu. Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng, ta thực sự xin lỗi đã tổn thương người."

Giọng nói rơi xuống, hắn không hề nhìn nàng, mà là xoay người nhanh chóng rời đi.

Cả người Phượng Thanh Ca thất thần ngã ngồi trên đất, ngẩn ngơ nhìn thân ảnh hắn không chút do dự xoay người rời đi, ngón tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Chương 125: Kéo Mạng Che Mặt Xuống!

Thật lâu sau, nàng lau nước mắt nơi khóe mắt, thần thái trong mắt dần dần khôi phục lại, chỉ là, đáy mắt cũng theo đó hiện lên hận ý tàn nhẫn.

"Mộ Dung Dật Hiền, ta đã vì ngươi mà làm nhiều việc như vậy, sao ngươi có thể nói phụ ta thì lập tức phụ ta? Ta sẽ không để ngươi được như ý, ngươi đã được chủ định chỉ có thể là của ta!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khác với Phụng gia bên này, bên kia, trong sân Phụng Cửu, Phụng lão gia tử được đưa về nơi này, giống như một hài tử đang khám phá sân viện mới, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Phụng nhi, đây là viện của ai? Còn có, vì sao ngươi vẫn luôn mang mạng che mặt?"

Tuy rằng ông có chút dễ quên, nhưng không phải là ngốc, suốt dọc đường đi cũng âm thầm nhìn ra có chút không giống bình thường. Cháu gái mình, đặc biệt là khi đã tới trong viện này rồi nhưng vẫn luôn mang mạng che mặt, điều này thực sự không thích hợp.

Vì thế, đáy mắt ông xẹt qua một tia ánh sáng, trên mặt lộ ra ý cười, chợt lắc mình một cái, giờ tay lên, kéo khăn che mặt của nàng xuống.

"Viện này là....."

Phụng Cửu ngạc nhiên, lời còn chưa nói xong, mạng che mặt trên mặt đã bị rơi xuống, lộ ra dung nhan bị hủy đã được che kín bởi vết sẹo của nàng.

"Tê! Đây là, đây là có chuyện gì?"

Phụng lão gia tử hít hà một hơi, tức giận hỏi.

Ông vốn nghĩ chỉ muốn trêu chọc cháu gái mình một chút, kéo tấm che mặt của nàng xuống để nhìn xem, rốt cuộc vì sao nàng vẫn luôn che mặt lại? Nhưng không nghĩ tới, dưới khăn che mặt lại là một gương mặt đã bị hủy thành như vậy.

Đây chính là cháu gái ông, cháu gái bảo bối của ông! Là ai? Là ai dám làm nàng bị thương như vậy?

Phụng Cửu vô về khuôn mặt, không nghĩ tới gia gia mình sẽ đột nhiên kéo mạng che mặt của nàng xuống, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng. Hiện tại, nàng cũng chưa muốn cho ông nhìn thấy dung nhan bị hủy của nàng.

"Là ai? Nói cho gia gia biết, là ai đã làm tổn thương khuôn mặt ngươi như vậy?"

Lão gia tử đau lòng, hốc mắt trở nên ửng đỏ, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào. Ông nhìn gương mặt bị che kín bởi từng vết đao cắt, thật sự không cách nào tưởng tượng nổi, nàng đã phải chịu đựng nỗi đau như vậy ra sao?

Là ai? Ai có thể nhẫn tâm như vậy, hủy đi dung nhan của một nữ hài nhi thành như vậy?

Trái tim Phụng Cửu khẽ run lên, nhìn hốc mắt ửng đỏ và nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của lão gia tử, đôi mắt nàng hạ xuống, hỏi: "Như vậy, ngài vẫn còn cảm thấy ta chính là cháu gái ngài sao? Như vậy, ngài vẫn có thể nhận ra, ta là cháu gái ngài sao?"

Nghe những lời này, Phụng lão gia tử cuối cùng đã không ngăn được nước mắt chảy xuống, ông tiến lên ôm lấy Phụng Cửu, vừa vỗ nhẹ đầu nàng, vừa nghẹn ngào an ủi: "Phụng Nha đầu, đừng sợ, đừng sợ! Gia gia có thể nhận ra ngươi, bất luận là ngươi biến thành như thế nào, gia gia đều có thể nhận ra ngươi."

"Gia gia."

Cuối cùng Phụng Cửu cũng không nhịn được và gọi lên một tiếng. Một tiếng gia gia này, phát ra từ nội tâm, có tình cảm của Phụng Thanh Ca, cũng có tình cảm bên trong Phụng Cửu nàng.

Có lẽ, từ khi ông ấy chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, trong lòng nàng đã nhận định ông ấy là gia gia của Phụng Cửu nàng.

Phụng lão gia tử thối lui một bước, đôi tay nắm lấy bả vai nàng, nói: "Phụng Nha đầu, ngươi hãy nói cho gia gia biết, có phải trong mấy ngày gia gia bé quan đã xảy ra chuyện gì hay không? Là ai đã hủy đi khuôn mặt của ngươi?"

Phụng Cửu trầm mặc, thật lâu sau mới nói: "Trong Phụng gia có một Phụng Thanh Ca."

"Cái gì?"

Phụng lão gia tử ngăn ra: "Ngươi đang nói rằng, trong nhà có kẻ giả danh? Chuyện này... chuyện này không có khả năng, đúng không? Cha ngươi, nhi tử của ta cũng không phải là đồ ngốc, vì sao lại không nhận ra nữ nhi của mình?"

Nhìn thấy nàng đang chăm chú nhìn ông, phượng lão gia từ vội vàng vẫy vẫy tay, nói: "Gia gia không phải không tin ngươi, chỉ là, cảm thấy có chút không thể tin nổi. Không tính đến, người khác không nhìn ra được người giả này, chẳng lẽ ngay cả người trong nhà cũng nhìn không ra?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Lửa Giận Và Đau Lòng!

Nàng không nhiều lời thêm nữa, chỉ nói: "Gia gia, ngài có thể về nhà nhìn xem. Tuy nhiên, sự tình ta ở chỗ này, ta hy vọng ngài không cần nhắc với người khác."

Phượng lão gia từ nghe lời này thì ngăn người ra: "Ngươi không tính sẽ trở về cùng gia gia? Ngươi đang lo lắng cha ngươi sẽ không tin? Hay là không tin gia gia?"

Nàng lắc lắc đầu: "Nếu sau khi ngài nhìn thấy Phượng Thanh Ca trong Phượng gia rồi, vẫn cảm thấy ta mới là cháu gái của ngài, ta sẽ trở về cùng ngài."

Thấy vậy, phượng lão gia từ vuốt ve bộ râu trắng dài, trầm mặc nửa ngày: "Nếu đã như vậy, gia gia sẽ trở về trước và nhìn xem rốt cuộc đang xảy ra tình huống gì, ngươi yên tâm, gia gia sẽ còn đến đây."

Lúc này trên mặt lão chỉ có sự nghiêm túc, trên người cũng mang khí thế của người đứng đầu gia tộc, trong lòng lão thầm nghĩ: *Nếu trong nhà thật sự có một Phượng Thanh Ca giả, như vậy, người nọ nhất định chính là người đã huy hoai dung nhan cháu gái của lão!*

Nếu vậy, nhất định lão sẽ không thể nhẹ nhàng với người nọ!

Trong mắt loé lên ánh sáng cơ trí đầy sắc bén, nhưng khi nhìn về phía Phượng Cửu, lại lộ ra nụ cười hiền hậu: "Phượng Nha đầu, ngươi đừng sợ, chờ ở đây, gia gia về nhà xem trước, đừng lo lắng, gia gia sẽ nhanh chóng đến đón ngươi."

Nghe vậy, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, nở nụ cười thật tươi và gật gật đầu: "Àn." Tuy rằng, nàng vốn cũng không nghĩ sẽ trở về nhanh như thế, bất quá, nếu sự tình đều đã cho ông biết, vậy thì cứ nhìn xem đi!

Sau khi Phượng lão gia từ giao đãi xong, lập tức rời khỏi sân, đi về hướng Phượng gia. Khi đang đi trên đường quay về Phượng phủ, gặp được Phượng Tiêu mang theo người đang đi tìm lão. Vừa nhìn thấy hắn, Phượng Tiêu đã vội vàng tiến lại với thần sắc lo lắng.

"Cha! Ngài đã đi đâu vậy? Vì sao ra ngoài cũng không mang theo người khác? Ta đã mang theo người tìm khắp các tiệm rượu phụ cận cũng không tìm thấy ngài."

Phượng lão gia từ nắm cổ tay và quét mắt liếc hắn một cái, *hừ* thật mạnh một tiếng, sắc mặt tối tăm, rõ ràng là đang trấn áp tức giận, nói: "Ngươi hãy căng da lên cho ta! Quay đầu lại ta sẽ thu thập ngươi!"

Phượng Tiêu kinh ngạc, cũng không biết đã chọc lão cha tức giận nơi nào, đang muốn hỏi, đã thấy lão nhanh chóng đi về phía Phượng phủ, vội vàng phân phó: "Đi, kêu mấy người kia trở về, hãy nói rằng đã tìm được lão thái gia." "Vâng." Hộ vệ phía sau lên tiếng, nhanh chóng xoay người rời đi.

Phượng Tiêu nhanh chóng đuổi theo, đi một bên hỏi: "Cha, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Ai đã chọc giận ngài?"

Phượng lão gia từ không đáp lời hắn, chỉ mang một khuôn mặt tối tăm nhanh chóng đi về phía trước. Ánh mắt nặng nề, hơi thở cả người ngột ngạt có chút thấm người, khiến Phượng Tiêu đi theo bên cạnh cũng không nhìn được lo lắng và đề phòng, không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

.....Editor: Emily Ton.....

Vào Phượng phủ, Phượng lão thái gia ngồi xuống trên chủ vị, một tay đập thật mạnh trên mặt bàn một cái, giọng nói già nua mang theo mùi phẫn tức giận gầm lên: "Đi gọi người tới cho ta!"

Phượng Tiêu theo đuôi tiến vào, vội vàng tiến lên, khó hiểu hỏi: "Cha, gọi ai tới?"

"Đương nhiên là cháu gái bảo bối của lão phu!" Lão nói mạnh mẽ và nhấn mạnh vào mấy chữ kia, ánh mắt sắc bén như đao, tựa hồ như đang cực lực khắc chế lửa giận.

"Thanh Ca?"

Phượng Tiêu ngăn ra, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt đầy thịnh nộ của lão gia từ, cẩn thận hỏi: "Cha, ngài tìm Thanh Ca để làm gì? Chẳng lẽ là nàng ấy đã chọc giận ngài? Nhưng không thể nào như thế! Sau khi ngài xuất quan đã lập tức đi ra bên ngoài, nàng ấy đã mấy tháng rồi chưa gặp ngài, sẽ không có khả năng chọc giận ngài!"

"Bang!"

Phượng lão gia từ đập mạnh một tay ở trên mặt bàn, phát ra một tiếng vang lớn, cả người cũng nổi giận đùng đùng đứng lên, căm tức nhìn hấn: "Ta nói, gọi người tới cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ai Thật Ai Giả?

Thân thể Phượng Tiêu rung lên nặng nề bởi con thịnh nộ của lão cha. Trời mới biết, đã rất nhiều năm qua hấn chưa từng thấy phụ thân tức giận như vậy, lập tức cũng không dám hỏi lại, chỉ đáp lời: "Được được được, ngài đừng nóng giận, ta lập tức đi gọi người."

Trong khi nói, vội vàng đi ra bên ngoài và chỉ thị quản gia đến hậu viện gọi nữ nhi tới.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cùng lúc đó, trong sân Phượng Thanh Ca, một người nam tử trung niên lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên ngoài phòng nàng, nói với người trong phòng một tiếng: "Chủ tử."

Trong phòng, khi Phượng Thanh Ca nghe thấy giọng nói bên ngoài thì có chút kinh ngạc, lập tức nói ngay: "Tiến vào."

Nam tử trung niên lách mình vào phòng, thấy nàng đang ngồi ở bên cạnh bàn, liền tiến lên thấp giọng nói: "Đã tìm thấy Phượng lão thái gia, chỉ là bỗng nhiên nổi giận đùng đùng nói muốn gặp chủ tử. Hiện tại, quản gia đang đi về hướng bên này, thuộc hạ nhìn thấy sự tình có chút không bình thường, cố ý qua đây bẩm báo."

Nghe vậy, ánh mắt nàng hơi trầm xuống, trầm tư một hồi, nói: "Đã biết, người đi ra ngoài trước, đừng để người khác phát hiện."

"Vâng." Nam tử trung niên đáp lời, lúc này mới lách mình rời đi.

Nàng ngồi ở trong phòng tĩnh tọa (thiền), suy nghĩ. Một lát sau, đã nghe thấy giọng nói của quản gia truyền đến từ bên ngoài.

"Tiểu thư, lão gia thỉnh người đi đến đại sảnh."

Trong phòng, nàng đứng dậy mở cửa phòng đi ra, nhìn thấy quản gia trong viện, đến gặp lão và hỏi: "Thành bá, đã tìm được gia gia rồi sao?"

"Đã tìm thấy lão thái gia rồi, tiểu thư không cần lo lắng." Quản gia mỉm cười, nói: "Lão thái gia và lão gia cũng đều đang chờ tiểu thư ở phía trước, tiểu thư mau đi qua đi!"

"Được." Nàng gật đầu, lúc này mới đi về viện phía trước.

Trong sảnh ngoài.

Phượng Tiêu tiếp nhận trà do thị nữ đưa đến, đặt lên tay phụ thân hấn, nói: "Cha, ngài hãy chậm rãi uống ngụm trà trước."

Phượng lão gia từ không mở miệng, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn vào ngưỡng cửa, tựa hồ đang chờ Phượng Thanh Ca đi vào. *Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?*

Phượng Tiêu nghi hoặc trong lòng, cũng có chút bất an, nhưng không hỏi thành lời. Dường như phụ thân cũng không muốn nói ra, hơn nữa, việc này tựa hồ có quan hệ cùng với Thanh Ca?

Đúng lúc trong lòng hấn còn đang thấp thỏm, không khí trong sảnh càng thêm chán nản, rốt cuộc nghe thấy giọng nói của quản gia truyền đến từ bên ngoài.

"Lão thái gia, lão gia, tiểu thư tới."

Nghe vậy, Phượng Tiêu đang muốn đứng dậy và đi ra ngoài nhắc nhở nàng ta một chút, ai ngờ vừa mới nhắc mông khỏi ghế, đã nghe thấy một tiếng quát chói tai cùng với âm thanh đập bàn truyền đến.

"Ngồi xuống!"

Phượng Tiêu lập tức sợ hãi tới mức hai chân run lên, trong lòng nhảy dựng và ngã ngồi trở về. Thảng thốt và uy nghiêm ngồi đó, hấn hơi thấp thỏm nhìn

lão phụ thân của mình nổi cơn thịnh nộ, nhưng không ngờ gặp phải ánh mắt đầy lửa giận uy nghiêm

Đành phải kéo ra một nụ cười, gương mặt nói: "Cha, ngài đừng nổi lên tính khí lớn như vậy, nếu không lát nữa sẽ làm Thanh Ca sợ hãi."

Đối với sự uy nghiêm của lão phụ thân, nó đã thâm nhập cốt tủy hần, cơ hồ chỉ cần lão phụ thân quát một tiếng chói tai, hay là một cái ánh mắt, cũng có thể khiến hần đường đường là một Đại tướng quân uy vũ cũng biến thành con rùa, à, không, là lập tức hoảng sợ.

Uy vũ khí phách của hần chỉ là vẻ bề ngoài, đối với người trong nhà, hoàn toàn không tìm ra được một chút khí thế uy vũ.

Phượng lão gia từ không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt sắc bén đầy cơ trí, dừng lại ở trên thân ảnh đang đi từ bên ngoài vào tới. Khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc, ánh mắt lão hơi co lại.

Thật sự đúng là có hai cháu gái.

Dung nhan của một người đã bị hủy, dung nhan của một người khác lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Lão nhíu mắt lại, tinh tế đánh giá từ đầu tới đuôi.

Đang khi cất bước đi vào, Phượng Thanh Ca lập tức cảm giác được, ánh mắt sắc bén của Phượng lão gia từ mang theo dò xét kỹ lưỡng đang dừng ở trên người nàng. Trong lòng nàng không khỏi nhắc lên, âm thầm kỳ quái: *Vì sao phải nhìn nàng như vậy? Chẳng lẽ lão đã nhìn ra nàng có chỗ nào không giống với Phượng Thanh Ca hay sao?*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Bớt Phượng Hoàng!

"Gia gia, cha."

Nàng gọi một tiếng, tận lực xem nhẹ không khí khiến người hít thở không thông trong sảnh, đi vào ôm lấy hai cánh tay bên người Phượng lão gia từ, nở một nụ cười rạng rỡ: "Gia gia, Phượng nha đầu nhớ ngài rất nhiều, ngài một khi bế quan chính là mấy tháng. Mấy tháng qua ta đều không được nhìn thấy gia gia!"

Thay vì vui vẻ trả lời như bình thường, Phượng lão gia từ híp đôi mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm. Cặp mắt sắc bén phảng phất giống như đang muốn nhìn xuyên cái gì. Trái tim nàng run lên vì sợ.

"Gia gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tay nàng vốn đang ôm cánh tay của lão đột nhiên buông ra, thối lui ra sau một bước, thần sắc mang theo vài phần thấp thòm bất an nhìn lão.

Phượng Tiêu một bên thấy thế, vội vàng tiến lên: "Cha, Thanh Ca đang gọi ngài!"

"Ta nhớ rõ trên cánh tay ngươi có một bớt phượng hoàng, hãy cởi áo khoác ngoài, lộ ra để ta nhìn xem." Ánh mắt sắc bén của Phượng lão gia từ nhìn nàng chăm chăm, giọng nói lộ ra uy nghiêm, không buông tha một biểu tình dù nhỏ nhất ở trên mặt nàng.

Nghe thấy lời này, không chỉ có Phượng Thanh Ca mở to mắt kinh ngạc, ngay cả Phượng Tiêu cũng nhíu mày: "Cha, lời này của ngài là có ý gì? Vì sao đột nhiên muốn nhìn bớt của Thanh Ca? Ngươi đang hoài nghi cái gì?"

"Gia gia, ngươi đang hoài nghi ta không phải cháu gái ngài sao?" Trong mắt nàng hàm chứa nước mắt đầy ủy khuất, vẻ mặt thương tâm.

Phượng Tiêu nhìn thấy không tránh khỏi đau lòng, vội vàng an ủi: "Thanh Ca, gia gia ngươi không phải có ý kia, ngươi đừng nghĩ loạn."

Tuy nhiên, Phượng lão gia từ lại hừ mạnh một tiếng, quét mắt liếc nhìn Phượng Tiêu một cái, sau đó nhìn về phía Phượng Thanh Ca, cau mày, giọng điệu trở nên khắc nghiệt: "Cho ta xem bớt phượng hoàng."

"Cha!"

"Im miệng!" Phượng lão gia từ lạnh giọng gầm lên, ánh mắt sắc bén trừng hần, lập tức khiến cho Phượng Tiêu không dám thoát khỏi cổ họng nửa câu.

Phượng Thanh Ca khẽ cắn môi, nước mắt đã rơi trong mắt: "Gia gia đừng nóng giận, gia gia muốn nhìn bớt phượng hoàng, ta sẽ để gia gia nhìn xem là được." Trong lúc nói, nàng nói lỏng giải thắt lưng, kéo áo khoác ngoài xuống, lộ ra bớt phượng hoàng màu đỏ trên cánh tay tuyết trắng.

"Cha, ngươi xem, phượng bớt của Thanh Ca không phải vẫn ở nơi đó hay sao?" Hần thật sự không thể hiểu nổi lão gia từ, vì sao chỉ đi ra ngoài một chuyến, lúc trở về cư nhiên muốn nhìn bớt của Thanh Ca? Chẳng lẽ là đang hoài nghi nữ nhi của hần đã bị người đánh tráo?

Phải biết rằng, mỗi ngày hẳn đều nhìn nàng đi lại ở dưới mí mắt, hành động kia, thần thái kia, còn có dung nhan kia, sao có thể là giả?

Nhìn thấy bột phượng hoàng, Phượng lão gia từ nhẩn mày lại, nói: "Lại đây."

"Cha!"

Phượng lão gia từ mặc kệ hẳn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phượng Thanh Ca: "Lại đây!" Lần này, giọng nói khắc nghiệt thêm vài phần, mang theo uy nghiêm không dung nếu kháng cự.

Phượng Thanh Ca khẽ cắn môi, nhìn lão một cái, sau đó chậm rãi bước về phía trước, đến trước mặt lão và hạ đôi mắt xuống.

Phượng lão gia từ liếc mắt nhìn nàng một cái, ngón tay nhúng chút nước trà, chà xát trên bột phượng hoàng màu đỏ kia. Nhìn lại, màu đỏ của bột phượng hoàng vẫn còn đó, không hề bị phai màu, cũng không bị lão lau mất. Lão không khỏi nhẩn mày càng sâu.

"Gia gia, ta có thể kéo áo khoác ngoài lên sao?" Nàng hỏi với giọng điệu nhen ngào, vẻ mặt bi thương nhìn Phượng lão gia từ.

Không đợi Phượng lão gia từ mở miệng, Phượng Tiêu vội vàng nói: "Thanh Ca, mau kéo áo khoác ngoài lên, người về phòng trước đi, ta sẽ nói chuyện với gia gia người."

"Àn." Nước mắt nàng rơi xuống, sau khi kéo áo lên liền chậm rãi chạy ra ngoài.

Chờ khi nhìn thấy nàng đã rời đi, Phượng Tiêu không khỏi cau mày, giọng nói vững vàng hỏi: "Cha, ngài đang làm gì vậy? Ngài đang hoài nghi cháu gái ngài sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đã Xảy Ra Chuyện!

Phượng lão gia từ nhìn về phía hẳn, ánh mắt nặng nề, nói: "Không sai, ta đang hoài nghi nàng không phải là Phượng nha đầu của ta."

"Sao có thể! Cha, rốt cuộc ngài đi ra ngoài bên ngoài đã gặp phải cái gì? Có phải có người nói bậy gì đó với ngài hay không? Sao ngài lại nghĩ như vậy?" Phượng Tiêu cảm thấy rất khó tiếp thu rằng phụ thân thực sự hoài nghi nữ nhi của mình, điều gì đang xảy ra đây?

Nhìn Phượng Tiêu, Phượng lão gia từ lắc lắc đầu, ngay cả phụ thân mình cũng không thể phát giác ra nữ nhi thật giả, khó trách Phượng nha đầu của lão không dám trở về.

Lão đứng lên, chấp hai tay phía sau và thở ra một hơi, nói: "Có đôi khi, đôi mắt người ta sẽ bị che mờ, rất nhiều sự tình đều phải dùng trái tim để cảm thụ, nhìn nó bằng cả trái tim. Cha người đã sống đến tuổi này, ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm."

{Noted by Emily Ton: 有时候人的眼睛是会蒙蔽的, 很多的事情都要用心去感受, 用心去看: Sometimes, a person eyes can become clouded up and there are many things that you have to use your heart to feel it, and see it with that heart.}

Lão nhìn hẳn một cái, tiếp tục nói: "Thậm chí nàng ta có một khuôn mặt giống như Phượng nha đầu, có cùng bột phượng hoàng giống như Phượng nha đầu, cũng không nhất định đó là Phượng nha đầu. Phải biết rằng, cảm xúc của chính mình sẽ không bao giờ nói dối."

Nhìn thấy sau khi lão nói xong thì khí thế cả người đều biến đổi, quay đầu lại nhanh chóng đi ra ngoài, Phượng Tiêu cả kinh, vội ngăn lão lại, hỏi: "Cha, ngài đang muốn làm gì?"

Phượng lão gia từ nhìn hẳn một cái, nói: "Nàng ta không phải là Phượng nha đầu của ta, ta muốn bắt nàng lại và bóc mặt nạ giả của nàng ta!"

Phượng Tiêu nghe được lời này thì lập tức kinh ngạc một trận, ngay cả giọng nói cũng trở nên nặng nề hơn: "Cha, ngài mất trí rồi! Nàng ấy chính là Thanh Ca, chính là cháu gái ngài, Phượng nha đầu của ngài!" Hẳn cảm thấy phụ thân hẳn đã gặp phải ma chướng, bằng không sẽ không có khả năng nói ra những lời như vậy.

"Hừ! Ta nghĩ là người đã điên rồi! Ngay cả nữ nhi của mình cũng không thể phân biệt được, còn không biết xấu hổ là cha của Phượng nha đầu? Người có biết sự đau khổ mà Phượng nha đầu phải chịu đựng hay không? Người có biết hay không?!"

Nghĩ đến cháu gái bảo bối của lão đã bị hủy dung, yết hầu lão lập tức trở nên nhen ngào, hai mắt cũng ầm ứ đọng từng giọt nhìn hẳn.

"Người có từng nghĩ tới, nếu Phượng Thanh Ca trong phủ này là giả, Phượng nha đầu chân chính hiện tại đang ở nơi đâu? Đang đau khổ thế nào? Có thể gặp bất trắc gì hay không? Người không có. Thậm chí người cũng không dám nghĩ đến có một khả năng như vậy phát sinh. Ngay cả khi ta nói với người

điều đó, người cũng không tin. Người nói xem, có một phụ thân như vậy, Phụng nha đầu của ta làm sao mà dám về nhà?"

"Cha, những gì ngài nói căn bản là không thể xảy ra. Ta rất rõ ràng về nữ nhi của ta, nàng ấy vẫn luôn ở ngay bên người ta, cũng không có nơi nào không thích hợp. Vì vậy, ngài nói xem, sao có thể xảy ra những điều như lời ngài đã nói? Cha, có phải ngài đã quá mệt mỏi hay không? Hay là ngài đã say rượu? Không bằng, ta đỡ ngài quay về trong viện nghỉ ngơi?"

Hắn tiến lên muốn đỡ lão, lại không ngờ lão phát ổng tay áo một cái, một luồng lực đạo phát qua, mạnh mẽ đẩy hắn ra xa mấy thước bên ngoài.

"Đồ hỗn trướng! Người chờ đó, chờ ta thu thập kẻ giả mạo kia, sau khi đón Phụng nha đầu trở về sẽ thu thập người!"

Phụng lão gia từ tức giận mắng, đề khí nhảy lên, đi về hướng viện của Phụng Thanh Ca.

"Cha!"

Phụng Tiêu kinh hãi, sau khi kinh hô một tiếng thì vội vàng đuổi kịp, nhưng, thực lực hắn chung quy không bằng được Phụng lão gia từ, tốc độ còn xa mới bằng lão, trong thời gian nháy mắt, đã không còn thấy tăm hơi thân ảnh của lão.

Thấy vậy, hắn hô to: "Cha! Ngài đừng xằng bậy!"

Động tĩnh của hai cha con rất lớn, người trong phủ cơ hồ đều bị kinh động, bắt đầu chụm đầu thấp giọng sôi nổi nghị luận.

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

"Ta dường như nghe lão thái gia nói tiểu thư là giả."

"Sao có thể! Chắc là lão thái gia lại uống say! Tiểu thư sao có thể là giả?"

"A!"

Một tiếng thét chói tai truyền đến, khiến bọn hạ nhân đang sôi nổi nghị luận cả kinh.

"Không tốt, đã xảy ra chuyện, mau đi xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Ma Chương!

Khi Phụng Tiêu đi vào sân nữ nhi, một màn trước mắt đã làm hắn sợ tới mức trái tim suýt nữa thì nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy, lão gia từ không biết từ nơi nào lấy ra một thanh trường kiếm, đôi tay nắm kiếm đang vận dụng hơi thở huyền lực và chém lung tung ở trong viện, mà nữ nhi hắn đã sợ tới mức tránh ở một bên và khóc thút thít.

"Cha! Ngài đang làm gì vậy?!"

Hắn kinh hô, vội vàng tiến lên muốn đoạt lấy thanh kiếm trong tay của lão, để ngăn cho lão dẫm thương đến người. Nhưng ai biết, lão gia từ cũng quay người lại, dùng sức đẩy hắn ra: "Lăn! Lão phu muốn giết nàng! Giết nàng!"

Trên mặt Phụng Tiêu tái nhợt, nhào lên lần nữa và ôm chặt sau lưng lão: "Cha! Ngài hãy thanh tỉnh đi! Đó là Thanh Ca! Là cháu gái ngài!"

"Nàng ta không phải! Nàng ta không phải! Nàng ta đã hãm hại Phụng nha đầu của ta! Nàng ta đã hãm hại Phụng nha đầu! A! Buông tay! Ta muốn giết nàng ta!"

Hai mắt Phụng lão gia từ già nua và đỏ ngầu, thần sắc điên cuồng hô to, giãy giụa cố gắng nhào lên phía trước.

Không người nào có thể nhìn thấy, trên gương mặt kinh hoàng của Phụng Thanh Ca đang tránh ở một bên và khóc thút thít, ánh mắt nhìn về phía Phụng lão gia từ lại bí mật mang theo một tia âm ngoan và hưng phấn. Sự âm ngoan và hưng phấn chợt lóe lướt qua, nhanh đến nỗi không ai có thể phát hiện được.

Nàng kinh hoàng khóc thút thít, kêu lên: "Cha, cha cứu ta, gia gia muốn giết ta, ô ô....."

Phụng Tiêu nghe tiếng khóc kinh hoàng đầy bất lực của ái nữ, lại nhìn thấy thần sắc lão phụ thân gần như điên cuồng, làm thế nào cũng không thể ngăn lại được, cuối cùng đành phải bất chấp bất kính, đánh rơi thanh đao, khiến lão choáng váng.

"Leng keng!"

Thân thể Phụng lão gia từ mềm nhũn ngã xuống, kiếm trong tay cũng rơi xuống mặt đất. Toàn bộ sân rút cuộc cũng trở nên yên tĩnh khi lão hôn mê.

"Quản gia, đi mời Lâm lão đến, xem xét phụ thân một chút." Sắc mặt Phụng Tiêu ngưng trọng chờ lão gia tử, phân phó quản gia đang đứng ngoài viện. "Vâng vâng." Quản gia vội vàng đáp lời, sau khi đuổi hết mọi người đang xem náo nhiệt, lúc này mới nhanh chóng đi mời y giả trong phủ.

Phụng Thanh Ca lúc này mới đi tới, còn mang vẻ mặt sợ hãi: "Cha, có chuyện gì xảy ra với gia gia vậy?"

"Người có bị thương không?" Hắn nhìn về phía nàng ta, thấy khuôn mặt nàng ta phủ đầy nước mắt, an ủi: "Đừng sợ, có cha ở đây thì không ai có thể đánh thương người, người về phòng trước đi, cha đưa gia gia người quay lại sân." Trong khi nói, chờ lão gia tử đang hôn mê đi ra ngoài.

"Cha, ta cũng muốn đi theo!" Nàng bước nhỏ đuổi kịp, nói: "Ta cảm thấy không yên tâm về gia gia."

"Được rồi!" Phụng Tiêu gật đầu, cũng để mặc nàng đi theo.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không lâu sau khi đặt lão gia tử tới trên giường, quản gia đã dẫn tới một lão giả.

"Lão gia." Lão giả hành lễ với Phụng Tiêu.

"Lão Lâm, người mau tới đây nhìn xem phụ thân ta, xem lão có chỗ nào không khoẻ." Phụng Tiêu vội vàng nói, ý bảo hắn tiến lên.

"Vâng." Lâm lão đáp lời, bắt động thanh sắc nhìn thoáng qua Phụng Thanh Ca đang đứng ở nơi mép giường, lúc này mới đi lên phía trước, đi đến bên mép giường và kiểm tra Phụng lão gia tử. Một lát sau, hắn thu hồi tay lại, hỏi: "Lão gia, không biết sau khi lão thái gia trở về, có nơi nào không thích hợp hay không?"

Trong mắt Phụng Tiêu tràn đầy lo lắng, hắn than nhẹ một tiếng, nói: "Sau khi phụ thân ta xuất quan đã chạy ra bên ngoài, ta cho rằng hắn lại đi ra ngoài tìm tiệm rượu. Không nghĩ tới ở trên đường cái thì gặp được hắn. Lúc ấy cũng nhìn thấy sắc mặt hắn vẫn luôn không tốt, sau khi trở về thì tính tình càng thêm quá độ. Còn nói rằng Thanh Ca không phải là cháu gái hắn, sau đó đi về phía viện của Thanh Ca. Lúc ta chạy tới thì nhìn thấy hắn đang cầm kiếm chém lung tung, khiến ta sợ tới mức trái tim gần như nhảy ra khỏi lồng ngực."

Giọng nói của hắn chợt dừng lại một lúc, hơi trầm tư: "Hơn nữa, lúc ấy ta nhìn thấy biểu tình của hắn có chút không thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thần Kinh Rối Loạn!

Lão Lâm gật gù đầu, nói: "Vậy đúng rồi, lão thái gia hắn là trong khi tu luyện đã xảy ra vấn đề gì đó, khiến cho tinh thần có chút rối loạn."

"Cái gì?"

Phụng Tiêu kinh hô ra tiếng: "Người nói là lão thái gia trong lúc tu luyện đã xảy ra vấn đề gì đó, khiến cho tinh thần có chút rối loạn? Sao có thể! Nếu như xảy ra vấn đề trong quá trình tu luyện, phỏng chừng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng ta đã từng thăm dò lão, huyền khí trong thân thể lão hết thấy đều bình thường, không có khả năng sẽ xuất hiện loại chuyện như người nói, có phải người đã khám sai rồi hay không?"

Nghe được lời này, lão giả nhún mày: "Nếu như lão gia không tin, có thể mời người khác tới chẩn trị cho lão thái gia, nhưng ta chỉ muốn nói, bất luận là thỉnh ai tới cũng đều giống nhau. Hơn nữa, trước mắt tốt nhất là nên nhốt lão thái gia lại, nếu không chờ đến khi lão tỉnh lại, còn không biết có thể lại giống như lúc trước hay không. Hiện tại, lão thái gia rất nguy hiểm, lão sẽ không biết mình đang làm gì."

"Người, người đang nói, nếu gia gia tỉnh lại, rất có khả năng sẽ lại lấy kiếm muốn giết chết ta?" Giọng nói của Phụng Thanh Ca khẽ run lên hỏi, sắc mặt tái nhợt.

Lão Lâm gật gù đầu: "Àn, rất có khả năng đó."

Nghe được lời này, sắc mặt Phụng Tiêu cũng ngưng tụ lại. Hắn nhìn nhìn nữ nhi đang cố gắng áp chế kinh hoàng, lại nhìn nhìn lão phụ đang hôn mê trên giường, không khỏi thở dài: "Trước hết mời thêm vài y giả qua đây kiểm tra thật kỹ rồi hãy nói. Thanh Ca, người trở về viện trước đi, nơi này đã có cha giải quyết."

"Àn."

Nàng hạ liễn đôi mắt và gật gật đầu, trong lòng cũng đã lường trước, rằng hấn sẽ không dễ dàng lập tức đem nhốt lão gia tử lại. Rốt cuộc, tình cảm phụ tử giữa hấn và lão gia tử từ trước đến nay đều luôn rất tốt, tất nhiên sẽ không dễ dàng nhốt lão gia tử lại bởi vì kết luận của một vị y giả nói rằng tinh thần của lão gia tử đã bị rối loạn.

Tuy nhiên, ngay cả khi hấn mời ai tới cũng đều giống nhau, nàng sẽ khiến hấn tin tưởng, lão gia tử đã bị điên rồi.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, Phụng Cửu đang dùng một tay nâng má ngồi ở trong viện, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, ngay cả khi Lãnh Sương đã quay trở lại, nàng cũng không phát hiện ra.

"Chủ tử?"

"Ân?" Nàng phục hồi lại tinh thần, nhưng thấy nàng ta đang đứng bên người, liền hỏi: "Các người đã trở lại? Có chọn được người không?"

"Có, thiếu gia mua năm người trở về, đang muốn thỉnh chủ tử đi qua sân viện phía trước."

"Ân." Nàng đặt tấm khăn che mặt lên, chậm rãi đi vào sân viện phía trước.

Quan Tập Lãm nhìn thấy nàng thì vội vàng đi lên đón: "Tiểu Cửu, người tới rồi, người nhìn xem, ta mua năm người trở về, trong đó có một người là đầu bếp nữ." Chưa xong, lại nói với mấy người kia: "Các người hãy ngẩng đầu lên để muối muối ta nhìn xem."

"Vâng."

Mấy người đáp lời, lúc này mới mang theo thấp thòms ngẩng đầu nhìn lên. Khi nhìn thấy rõ ràng thần thái của người nữ tử đang đứng trước mặt, trong mắt mấy người liền bị mê hoặc, nhưng lại không dám làm càn đánh giá nàng quá mức, mà chỉ nhìn thoáng qua sau đó vội vàng rũ thấp mắt hèn.

Ánh mắt Phụng Cửu xẹt qua mấy người, sau khi đánh giá một phen, hỏi: "Tên của các người là gì?"

"Thỉnh tiểu thư ban danh cho bọn nô tỳ." Đầu bếp nữ lớn tuổi mở miệng nói. Bởi vì các nàng đã bán mình, về sau chính là người nhà này, tất nhiên sẽ không còn có thể dùng tên trước kia.

"Vậy hãy bắt đầu bằng từ Thanh, bốn chữ Bình An Như Ý, mỗi người các người hãy chọn một, đối với nữ đầu bếp, hãy gọi là Thanh nương đi!"

"Tạ tiểu thư ban danh." Mấy người quỳ gối hành lễ.

Nàng gật gật đầu, nói với Quan Tập Lãm một bên: "Ca, hãy để Lãnh Sương an bài chỗ ở cho các nàng, nói qua quy củ một chút. Hôm nay ta ra ngoài một ngày nên có chút mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước."

"Được, vậy người đi thôi!" Hấn gật đầu, sau khi nhìn nàng rời đi, mới giao đãi Lãnh Sương dàn xếp cho các nàng, sau đó cũng rời đi.

"Đi theo ta!" Lãnh Sương nói, mang theo các nàng đi về hướng trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Mục Tiêu Ban Đầu!

Hai ba ngày trôi qua, Phụng lão gia tử vẫn chưa trở lại. Ban đầu Phụng Cửu cảm thấy có lẽ sau khi ông ấy nhìn thấy Phụng Thanh Ca trong Phụng phủ sẽ nghĩ nàng là người giả. Nhưng, hai ngày này càng nghĩ càng thấy không đúng.

Từ giọng điệu và thần thái của Phụng lão gia tử lúc đó, ngay cả khi cho rằng nàng là giả, cũng nhất định sẽ quay trở lại tìm nàng. Tuy nhiên, nàng đã đợi hai ba ngày, cũng không thấy ông ấy quay lại, điều này thật là kỳ quái.

Vì thế, nàng ra khỏi phòng, phân phó với Lãnh Sương đang khoanh chân tu luyện trong viện: "Lãnh Sương, người đi hỏi thăm một chút, trong hai ngày qua Phụng phủ có xảy ra chuyện gì hay không."

"Vâng." Lãnh Sương tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không hỏi nhiều mà đứng dậy rời đi.

Nàng đi vào trong viện và ngồi xuống, chậm rãi chờ đợi Lãnh Sương trở về với kết quả hỏi thăm. Việc này nếu không xử lý tốt, nàng sẽ không thể tĩnh tâm tu luyện. Vốn dĩ nàng cũng không tính toán sẽ trở lại Phụng gia nhanh như vậy, chỉ là, tình huống trước mắt.....

"Tiểu Cửu, Thanh nương ngao chè, ta bung một chén qua đây cho ngươi, ngươi nếm thử, hương vị cũng không tệ lắm." Quan Tập Lãm cười đi đến, trong tay còn bung một chén chè trên khay.

"Cảm ơn ca." Nàng nở nụ cười tươi rói, đứng dậy tiếp nhận.

Quan Tập Lãm ngồi xuống bên cạnh bàn đá, nói: "Tiểu Cửu, ta qua đây còn muốn nói một chuyện với ngươi."

"Àn? Chuyện gì?" Nàng vừa uống chè, vừa hỏi.

Hắn do dự một chút, lúc này mới nói: "Ta muốn đánh quyền trong chợ đen."

Nghe vậy, nàng nhăn mày lại: "Ngươi muốn dùng nó để kiếm tiền? Loại này căn bản không kiếm được bao nhiêu, hơn nữa, nếu như gặp phải đối thủ mạnh hơn ngươi và tàn nhẫn xuống tay với ngươi, ngươi thậm chí sẽ không có cơ hội để nhận thua."

"Ta chỉ cảm thấy, ở địa phương như vậy ngoài việc có thể kiếm một số tiền, còn có thể tăng cường sức chiến đấu của ta. Hiện tại với ta mà nói, chính là thiếu kinh nghiệm thực chiến nhất, cho nên ta mới nghĩ tích lũy kinh nghiệm trước, sau đó sẽ tham gia tranh cử vào cuộc tuyển chọn ba năm một lần của Diệu Nhật Quốc, trở thành một trong 10 người đứng đầu trên Tinh bảng, như vậy mới có cơ hội tiến vào học viện Tinh Vân để luyện tập và tu luyện."

"Học viện Tinh Vân?"

Nàng tìm tòi ở trong đầu xong, nói: "Là học viện tu luyện được xếp hạng như một học viện *bảy sao (thất tinh)*? Ta nhớ rõ nơi đó chọn lựa rất nghiêm khắc, hơn nữa là ba năm mới tuyển một lần. Đối với một tiểu quốc đẳng cấp 9 thế này, dường như nhiều năm qua cũng không có một người có thể vào được học viện Tinh Vân!"

"Àn, học viện Tinh Vân tuyển nhận học viên thực sự nghiêm khắc, hơn nữa nằm ở Thanh Đẳng quốc thuộc hàng trung đẳng, đẳng cấp 6. Chỉ có trở thành 10 người mạnh nhất Diệu Nhật Quốc mới có cơ hội tới đó thử một lần. Tuy biết rằng rất khó, nhưng ta vẫn muốn thử xem, hơn nữa, cũng chỉ có rời khỏi Diệu Nhật Quốc, tương lai ta mới có thể tìm được phụ thân ta."

Nghe vậy, nàng gật gật đầu hiểu ý. Hắn đúng thật là nói không sai, muốn từ một tiểu quốc đẳng cấp 9 đi tới những quốc gia có đẳng cấp cao hơn, chỉ có những người được thừa nhận có thực lực mới có thể tiến vào. Nếu không, ngay cả là vương tử của một quốc gia, tới nơi đó rồi cũng chỉ có thể bị cự tuyệt ở ngay bên ngoài cửa thành.

Ví dụ như Mộ Dung Dật Hiền, hắn chính là Vương gia của Diệu Nhật Quốc, cũng là thiên chi kiêu tử, vốn dĩ là có cơ hội để tiến vào học viện Tinh Vân để tu luyện. Tuy nhiên, ba năm trước đây ra đã xảy ra điều ngoài ý muốn, khiến hắn lỡ mất cơ hội, bỏ qua học viện Tinh Vân. Nếu muốn vào lại Tinh Vân, cũng chỉ có thể chờ đến tranh cử ba năm một lần.

"Nếu ngươi đã định ra mục tiêu, vậy hãy đi làm đi! Bất quá nhất định phải nhớ kỹ, khi so chiêu với người khác nhất định phải cẩn thận, nếu gặp phải đối thủ quá cường đại thì phải nhận thua đúng lúc. Phải biết rằng, thua một hồi cạnh so cũng không phải là điều đáng xấu hổ, nhưng nếu như mất mệnh, đó mới là điều mà hối hận cũng không còn kịp."

"Àn, ta biết."

Hắn mở miệng cười toe toét, sau đó thì nhìn thấy Lãnh Sương đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Nói Thẳng Thân Phận Nàng!

"Chủ tử."

Lãnh Sương gọi một tiếng, lại gật đầu với Quan Tập Lãm: "Thiếu gia."

"Như thế nào?" Phượng Cửu nhìn về phía nàng, hỏi.

"Hai ngày nay, Phượng gia xác thật đã xảy ra chút chuyện, Phượng lão thái gia đã bị nhốt lại."

"Nhốt lại?" Nàng nhăn mày, giọng nói bất giác cao lên.

"Vâng, bởi vì đó là sự tình bên trong Phượng phủ, ít người bên ngoài có thể biết đến. Chỉ biết rằng, hai ngày nay Phượng tướng quân mời không ít danh y vào phủ. Tất cả đều chẩn bệnh rằng Phượng lão thái gia bị chứng điên cuồng, nói lẫn có thể sẽ công kích gây nguy hiểm tới người khác, cho nên đã bị nhốt lại."

Sau khi nghe được lời này, khuôn mặt Phụng Cửu trầm xuống, nửa ngày cũng không mở miệng, điều này khiến cho Quan Tập Lãm một bên cảm thấy rất kỳ quái. Hắn liếc mắt nhìn Lãnh Sương một cái, lại liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, cuối cùng không nhịn được, hỏi: "Tiểu Cửu, ngươi hỏi thăm sự tình Phụng gia để làm gì?"

Nghe vậy, nàng nhìn về phía hắn, thấy vẻ mặt hắn đầy tò mò, ngay cả Lãnh Sương cũng đang nhìn xem nàng. Nàng do dự một chút, lúc này mới nói: "Có lẽ cũng nên nói cho các người biết về việc này."

Trái tim hai người nhảy lên một chút, ánh mắt gắt gao dừng ở trên người nàng. Bọn họ vẫn luôn biết trên người nàng có bí mật, chỉ là nàng không muốn nói, bọn họ cũng không muốn hỏi.

"Ta còn có một thân phận, đó chính là nữ nhi của Phụng Tiểu, Phụng Thanh Ca."

"Cái gì!"

Nghe những lời nàng vừa nói ra, bọn họ giống như đã bị một trận sấm sét đánh tới, nhắc lên những đợt sóng dữ dội trong trái tim hai người.

"Ngươi là Phụng Thanh Ca? Vậy, Phụng Thanh Ca mà chúng ta gặp ngày đó thì sao? Nàng ta là ai?" Quan Tập Lãm kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Nhưng, hắn nghĩ Tiểu Cửu không có khả năng sẽ lừa gạt hắn. Hơn nữa, lại nghĩ đến ngày đó, hắn luôn cảm thấy Phụng Thanh Ca kia có chút tương tự với Tiểu Cửu. Hiện tại lại nghe nàng nói như vậy, chỉ cảm thấy không thể nào tin được.

Ngay cả Lãnh Sương luôn luôn lạnh nhạt, lúc này cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên.

Nếu như chủ tử là Phụng Thanh Ca, thật ra có thể giải thích lý do vì sao nàng lại quan tâm đến sự tình Phụng gia. Nhưng, nếu như chủ tử mới là tiểu thư Phụng Thanh Ca của Phụng phủ, như vậy, Phụng Thanh Ca già kia có phải là kẻ đã huỷ hoại dung nhan chủ tử?

"Nàng ta gọi là Tô Nhục Vân, khi ta còn nhỏ đã nhặt được nàng ta lúc ấy mới vài tuổi từ bên lề đường. Ta vẫn luôn để nàng ta đi theo bên người, chỉ là, lòng người khó dò, nàng ta đã thay thế được thân phận của ta, vẽ hoa hoa trên mặt ta, sau đó sai người đem bán ta vào thanh lâu, còn sợ ta không chết nên đã đầu độc ta."

Giọng nói của nàng rất rõ ràng và nhẹ nhàng, phảng phất giống như đang nói chuyện của người khác. Tuy nhiên, Quan Tập Lãm và Lãnh Sương nghe xong, nắm chặt nắm tay, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng, hận không thể ngay lập tức làm thịt nữ nhân độc ác gọi là Tô Nhục Vân kia!

Phụng Cửu nhắm nháp một ngụm súp đã lạnh, nở một nụ cười, nói: "Tuy nhiên, nàng ta gần tính vạn tính, cũng sẽ không tính đến ta vẫn còn sống, càng sẽ không thể tính đến, ta đã quay trở lại."

"Tiểu Cửu, ngươi không quay về Phụng gia, có phải là sợ khuôn mặt ngươi đã bị huỷ hoại, phụ thân và gia gia ngươi sẽ không nhận ra ngươi hay không?" Quan Tập Lãm đau lòng nhìn nàng, trái tim như xoắn lại thành quả bóng.

Lúc trước lần đầu gặp nhau trong rừng Cửu Phúc Lâm, một mình nàng đối kháng với cả bầy sói, sự tàn nhẫn và tuyệt sát kia, đến tận bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ. Hắn vẫn luôn nghĩ không ra, rốt cuộc là loại gia tộc như thế nào mới có thể bồi dưỡng ra nữ nhi giống như nàng, nhưng giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn minh bạch.

Không phải là nàng muốn trưởng thành, mà là bị buộc phải trưởng thành. Nếu nàng không tàn nhẫn, nàng sẽ không thể sống sót.

"Mặc dù khuôn mặt đã bị huỷ, nhưng, mấy ngày trước ở trên đường cái ta đã gặp được gia gia ta, ông ấy chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra ta." Nghĩ đến Phụng lão gia từ kia thích rượu như mạng, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nụ cười chợt tắt, trong lòng ảm ảm có chút lo lắng, *hiện tại ông ấy đã bị nhốt lại, không biết tình huống như thế nào?*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Đêm Thăm Phụng Phủ!

"Liệu có thể nói rằng, tin đồn về Phụng lão thái gia bị chứng điên cuồng, là do Tô Nhục Vân đang giờ trò quỷ?"

Quan Tập Lãm hơi mở to mắt, chỉ cảm thấy nữ nhân kia thật là đáng sợ. Đã đoạt đi thân phận của Tiểu Cửu, nhưng không đối xử với thân nhân của nàng giống như thân nhân nàng ta, còn thiết kế hãm hại bọn họ. Nữ nhân như vậy, xứng đáng được nhận thiên đao vạn quả!

Nàng hơi trầm tư, gật gật đầu: "Gia gia không có khả năng sẽ đột nhiên bị như vậy sau khi trở về, ta nghĩ nhất định là do nàng ta đã giờ trò quỷ, chờ tới buổi tối ta đi qua đó nhìn kỹ rồi sau hẵng nói."

"Người muốn lên vào Phụng phủ? Tuy nhiên, địa phương như Phụng phủ, bảo hộ nhất định là rất nghiêm, chỉ sợ muốn đi vào là điều không dễ." Hắn có chút lo lắng nói, lại tiếp tục: "Hơn nữa, nếu như bị bắt được, người lại bị xem như là thích khách giết người thì phải làm sao?"

"Không cần phải lo lắng về điều đó, với thực lực hiện tại của ta, lên vào Phụng phủ không thành vấn đề." Trong lời nói của nàng mang theo tự tin, ánh mắt dừng trên người hắn, nói: "Việc này ta có thể tự mình xử lý, người không cần lo lắng, hết thầy chờ tới buổi tối sau khi ta ghé thăm Phụng phủ rồi lại nói tiếp."

"À, vậy người nhất định phải cẩn thận một chút." Quan Tập Lâm không yên tâm giao đãi.

"Chủ tử, cần ta đi theo cùng không? Hoặc là tiếp ứng bên ngoài?" Lãnh Sương mở miệng hỏi.

"Không cần."

Nàng đứng lên, nói với hai người: "Các người cứ ở nhà chờ xem! Ta về phòng tu luyện trước, cơm chiều không cần gọi ta." Sau khi giao đãi xong, khi xoay người để trở về phòng, nàng bỗng dừng bước chân lại, nhìn về phía Lãnh Sương.

"Ca ta, hắn muốn đến đấu trường chợ đen, đợi lát nữa người hãy qua đó giao đãi một chút, để bọn họ chiếu cố hắn nhiều một chút."

"Vâng." Lãnh Sương đáp lời, sau khi nhìn thấy nàng đã vào phòng, lúc này mới nhìn về phía Quan Tập Lâm một bên: "Thiếu gia, người muốn đi đấu võ trường?"

"Không sai, ta muốn đến đó để thử thân thủ của mình." Trong giọng nói của hắn tràn ngập hy vọng, ánh mắt lấp lánh với sự phấn khích, nói: "Hơn nữa ta muốn tiến vào học viện Tinh Vân, cho nên trong cuộc cạnh tranh ba năm một lần, ta cần phải đạt được vị trí 10 người đứng đầu trong danh ngạch của Diệu Nhật Quốc."

"Học viện Tinh Vân chỉ chiêu mộ học viên ba năm một lần, bây giờ vẫn còn một năm để chuẩn bị." Lãnh Sương nói, quay lại nhìn hắn, tiếp tục: "Nhưng nơi đó thực sự rất nghiêm khắc, là nơi tập trung tất cả các tinh anh từ khắp mọi nơi. Trong vòng một năm, người có nắm chắc có thể tiến vào học viện Tinh Vân không?"

"Ta nhất định sẽ vào được!" Trong lời nói của hắn mang theo kiên định, ánh mắt hoàn toàn tràn đầy tự tin.

Trở lại trong phòng, Phụng Cửu tiến vào không gian tu luyện. Ở trong không gian, hơi thở huyền lực nhanh chóng chuyển động toàn thân nàng, càng lúc càng hùng hậu. Sau khi nàng tu luyện huyền lực, lại luyện tập võ kỹ, cho đến khi bóng đêm hoàn toàn buông xuống, nàng mới bước ra khỏi không gian.

Nàng thay một bộ hắc y và bịt kín mặt, mũi chân khẽ nhón, lướt về hướng Phụng phủ.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Mà lúc này, trong đại sảnh Phụng phủ, ngọn đèn dầu sáng như ban ngày.

Lặng yên lên vào Phụng phủ, Phụng Cửu đi trên nóc nhà đến đại sảnh, thân mình nửa nằm nửa bò vạch trần mái ngói, xuyên qua khe hở nhìn xuống.

Chỉ thấy, trên chủ vị, Phụng Tiêu sau khi ngồi nghe Mộ Dung Dật Hiền đang đứng phía dưới bên trái nói về lý do hắn đến. Sắc mặt Phụng Tiêu xanh mét, tức giận đập một chưởng ở trên bàn, lớn tiếng rống giận: "Người nói lại một lần nữa cho ta!"

Trên dung nhan tuấn mỹ của Mộ Dung Dật Hiền mang theo cảm giác áy náy và xin lỗi, hắn đứng lên, trịnh trọng nói: "Tiêu thúc, ta biết ngài rất khó tiếp thu, nhưng, sau khi ta đã trải qua suy nghĩ cân nhắc mới đưa ra quyết định, chuyện này ta cũng đã nói qua với Thanh Ca."

Hắn nhìn Phụng Tiêu nổi cơn thịnh nộ, áy náy nói: "Cho nên ta hy vọng, Phụng gia sẽ là người mở lời, đưa ra chuyện từ hôn. Bằng cách này, ít nhất sẽ giảm bớt thương tổn đối với Thanh Ca đến mức thấp nhất có thể."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Đau Lòng Phụng Lão Gia Tử!

"Giảm bớt thương tổn đối với nàng? Người có biết rằng, người đưa ra lời từ hôn cũng đã khiến nàng thương tổn rồi hay không?"

Phụng Tiêu căm tức nhìn hắn, đứng lên chỉ trích: "Hai người các người lớn lên như thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lưỡng tình tương duyệt. Ta vốn cho rằng năm nay các người sẽ thành thân, nhưng hiện tại người cư nhiên nói muốn từ hôn, người nói, người không làm Thanh Ca thất vọng sao?"

Trên nóc nhà, Phụng Cửu nhìn về phía Phụng Tiêu đang tức giận, đây là phụ thân nàng, một phụ thân yêu thương nữ nhi như mạng. Nhưng, cũng vì

cung chiều quá độ, hẳn mới không hề hoài nghi nữ nhi mình có biến hoá gì. Theo hẳn, bất luận nữ nhi như thế nào, làm cái gì, đều là tốt nhất.

Đối với hẳn, nàng thật sự không biết có cảm giác gì. Thất vọng sao? Cũng không phải. Rốt cuộc, hẳn cũng không biết nàng đã bị người đánh tráo, không phải sao? Bất luận là nhìn từ phương diện nào, hẳn đều là một phụ thân tốt, một phụ thân yêu thương nữ nhi của mình.

Nhìn hẳn thật sâu một lát, nàng dò tìm mắt, đem ánh mắt dừng ở trên người Mộ Dung Dật Hiên. Nàng không hề nghĩ tới hẳn ta cư nhiên sẽ đến từ hôn, bất quá, những gì trước mắt cũng không có quan hệ với nàng, nàng trước hết cần phải tìm xem gia gia nàng đang bị nhốt tại nơi nào.

Cẩn thận đặt lại mái ngói về chỗ cũ, nàng đề khí nhảy lên, yên lặng rời đi, hướng về phía hậu viện.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Dựa vào ký ức trong đầu, nàng có cảm giác Phụng hoàng rất quen thuộc như lúc ban đầu, nhẹ nhàng dễ dàng đi vào sân gia gia nàng. Theo nàng, ngay cả khi Phụng hoàng từ bị chứng điên cuồng và đã bị nhốt lại, cũng chỉ có thể nhốt tại trong sân của lão. Rốt cuộc, với lão cha hiểu thuận đối với gia gia nàng, sẽ không có khả năng khắt khe với lão.

"Thả ta ra! Thả ta ra! Lão phu muốn giết ngươi! Ngươi là nữ nhân ác độc! Nữ nhân ác độc!"

Còn chưa tới gần, đã nghe tiếng rống của lão gia từ truyền đến từ trong phòng. Không lâu sau đó, Tô Nhượng Vân một thân váy áo màu xanh nhạt bước ra khỏi phòng, đồng thời khi đóng cửa phòng lại, còn giả mù sa mưa nói với hai gã Phụng Vệ đang thủ vệ: "Thân thể gia gia không tốt, các ngươi nhất định phải chăm sóc cẩn thận."

"Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ sẽ chăm sóc tốt cho lão thái gia." Hai gã Phụng Vệ nói giọng vững vàng.

"Àn, ngày mai ta lại qua đây." Nàng ta gật đầu, lúc này mới nhẹ nhàng nện bước rời đi.

Nhìn thấy nàng ta rời đi, hai gã Phụng Vệ nhìn thấy xung quanh không còn ai nữa, lúc này mới nói: "Ngươi nói vì sao lão thái gia lại mắng tiểu thư? Còn nói nàng ta là kẻ giả mạo?"

"Không phải là đã thỉnh không ít danh y, kết quả chuẩn bệnh cuối cùng đều giống nhau sao? Tất cả đều nói lão thái gia bị chứng điên cuồng, ngươi nói xem, nếu không phải như vậy, vì sao đang êm đẹp lại đi lấy kiếm muốn giết tiểu thư?"

Tên Phụng Vệ kia gãi gãi đầu, khó hiểu nói: "Nhưng thật sự là rất kỳ quái! Lão thái gia rõ ràng trước đó vẫn rất tốt, vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy? Ta luôn cảm giác có chút kỳ quái, chỉ là không thể nói được kỳ quái nơi nào."

"Vậy đừng lo nhiều như vậy, bảo vệ tốt lão thái gia và đừng để xảy ra chuyện là được!"

Giọng nói của Phụng Vệ vừa mới rơi xuống, hai người kêu lên một tiếng, thân thể đã ngã xuống mặt đất ngất đi.

Phụng Cửu một thân hắc y nhảy vào trong viện, sau khi nhìn thoáng qua xung quanh, nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Tuy nhiên, khi nàng nhìn đến lão thái gia bên trong, hốc mắt không tránh khỏi ửng đỏ, bước nhanh chạy qua, nghẹn ngào gọi: "Gia gia!"

Lão thái gia đúng là bị nhốt ở trong phòng, nhưng, khiến nàng không nghĩ tới chính là, ông đã bị khoá ở trên giường, tóc tai hỗn loạn. Tay chân đều bị *Huyền Thiết Liên* (玄铁链: xích sắt màu đen) khoá lại. Đôi mắt đỏ ngầu không bình thường, dưới mí mắt có những vết thâm tím. Chỉ qua mấy ngày không gặp, cả người đã gầy yếu rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Bị Phát Hiện!

"Giết ngươi! Giết ngươi! A! Thả ta ra! Thả ta ra!"

Phụng hoàng lão thái gia hoàn toàn mất đi tâm trí và điên cuồng gào thét, cả người bắt đầu khởi động huyền lực, khiến người khác không dám tới quá gần bên người.

"Gia gia, là ta, là ta! Ta là Phụng nha đầu."

Nhìn lão nhân vì nàng mà phải chịu tội như vậy, nước mắt nàng bắt đầu tự do chảy xuống, trái tim đau đớn như bị kim đâm nhiều nhát. Tại thời điểm này, nàng thật sự muốn treo Tô Nhượng Vân kia lên rồi cắt thịt lấy máu! Để xoa dịu hận ý trong lòng nàng.

"Giết ngươi! A!"

Thấy lão đã hoàn toàn mất đi ý thức của bản thân, nàng chỉ có thể chịu đựng nỗi đau sắc bén trong lòng, lấy ngón châm ra và rút hơi thở huyền lực vào, sau đó bắn về phía lão.

"Giết....."

Giọng nói của Phụng lão thái gia yếu đi, cả người cũng theo đó hôn mê, hơi thở huyền lực trên người cũng tiêu tán theo.

Nàng bước nhanh đi lên phía trước, đi vào mép giường và thăm dò mạch của lão, sau khi thăm dò, trái tim hơi trầm xuống. Nàng lấy ra từ trong không gian một chiếc dây sắt và nhanh chóng cởi bỏ hết khoá trên chân tay lão. Sau đó điem vào huyết hôn mê của lão, đưa lão vào trong không gian, lúc này mới nhanh chóng rời đi. Nhưng không nghĩ rằng, vừa ra tới cửa phòng, lập tức gặp phải quân gia đang đi vào trong viện.

"Người nào!"

Quân gia lớn tiếng quát, nhìn thấy hai gã Phụng Vệ không biết sống chết ngã trên mặt đất, hắc y nhân lại vào phòng lão thái gia, tâm cả kinh, lập tức lớn tiếng kêu: "Người tới! Người tới mau! Có thích khách!"

Đồng thời khi giọng nói rơi xuống, nện một bước, cả người nhào lên phía trước, muốn bắt lấy hắc y nhân.

Đáng chết!

Phụng Cửu thầm nguyên rủa trong lòng một tiếng, không nghĩ tới lúc này sẽ có người qua đây, lúc này nhìn thấy quân gia lao đến, lập tức đề khí nhảy lên, một chân đạp lên trên vai quân gia mượn chút lực rồi nhảy lên nóc nhà lao đi. Lúc chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi Phụng phủ, không nghĩ tới tiếng kinh hô của quân gia tiếng đã kinh động mọi người trong phủ, đặc biệt là Phụng Tiêu và Mộ Dung Dật Hiên đang ở trong sảnh phía trước.

"Tiểu tặc trốn chỗ nào!"

Một giọng nói trầm thấp ẩn chứa huyền lực hùng hậu giống như hổ gầm truyền đến, hơi thở huyền lực cường đại chấn cho dòng không khí chung quanh hơi chấn động.

Phụng Cửu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy lão cha nàng đề khí đang bay vút đến, bắn ra hồ quyền mang theo ám kinh cường đại, nắm tay quyền lực xẹt qua không khí mang theo tiếng gầm trong gió, phát ra một tiếng *huru*.

Nàng tất nhiên không có khả năng động thủ với hắn, không nói đến không đánh thắng được, nhưng nếu không cẩn thận mà đã thương hắn cũng không tốt!

Lập tức nhảy lên, nàng chuyển thân mình qua một bên, nhanh chóng tránh khỏi công kích dữ dội. Thay vì đối mặt giao thủ với hắn, nàng lựa chọn nhanh chóng thoái lui, sau đó đề khí nhảy về hướng bên ngoài phủ mà đi.

"Bắt lấy tiểu tặc kia!"

Phụng Tiêu hét lớn. Khi nhìn thấy Mộ Dung Dật Hiên đã xuất hiện trước mặt ngăn cản hắc y nhân, hắn vội vàng xoay người đi về phía trong phòng, khi nhìn thấy thân ảnh phụ thân đã không còn trong phòng, trái tim chìm xuống: "Lão thái gia đâu?"

Quân gia vội vàng đuổi kịp, cũng thấy trong phòng không có người, không khỏi cả kinh, vội nói: "Vừa rồi lão nô tiến vào viện chỉ nhìn thấy hắc y nhân kia đi ra từ trong phòng lão thái gia, không phát hiện thấy lão thái gia."

"Tim! Lập tức tìm cho ta!"

Hắn lớn tiếng quát, ánh mắt nhìn về phía trên nóc nhà nơi hai người còn đang giao thủ: "Nhất định phải bắt được tiểu tặc kia!"

Đối với lão cha, nàng không thể động tay, đối với Mộ Dung Dật Hiên nàng sẽ không khách khí. Huống chi, Mộ Dung Dật Hiên được xưng là đệ nhất thiên tài Diệu Nhật Quốc, nàng sớm đã muốn đánh giá hắn một chút. Bởi vậy, nàng ra tay chiêu chiêu đều tàn nhẫn, từng bước đều là sát khí.

"Huru! Bang bang!"

Nhìn thấy thân thủ của hắc y nhân không hề thua kém chút nào so với Mộ Dung Dật Hiên, Phụng Tiêu âm thầm khiếp sợ.

Trong Vân Nguyệt thành, khi nào thì nổi lên một cao thủ như vậy? Phải biết rằng, thực lực tu vi của Mộ Dung Dật Hiên cũng không phải người thường có thể đối phó được. Có thể vừa rồi không nhìn thấy kỹ, hiện giờ nhìn kỹ, vì sao cảm thấy thân ảnh màu đen ở kia có vài phần quen thuộc?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Cao Thủ Dùng Độc!

Trong lòng nghi hoặc, đang chìm vào trầm tư, bỗng một giọng nói cắt ngang suy nghĩ.

"Cha, xảy ra chuyện gì?"

Phượng Thanh Ca bước nhanh đi đến bên người hắn, nhìn thấy hai thân ảnh đang đánh nhau ở trên nóc nhà, không khỏi mở to hai mắt: "Thích khách dám đột nhập vào nhà chúng ta? Hắn tới đây làm gì? Gia gia đâu? Gia gia không có việc gì chứ?"

"Không thấy gia gia người." Phượng Tiêu nhíu mày, trong mắt không dấu được lo lắng, *thân thể phụ thân như vậy, hiện tại cư nhiên không thấy người đâu, đã bị ai bắt đi? Người nọ đến đây có mục đích gì?*

"Cái gì? Không thấy gia gia?"

Nàng ta cả kinh, trong lòng có chút nghi hoặc. *Tại sao không nhìn thấy lão gia tử? Chẳng lẽ đã bị ai bắt đi? Nhưng bắt lão đi để làm gì? Hơn nữa, còn có người có thể đến Phượng phủ bắt người giống như nơi không người, thân thủ người nọ cũng quá quỷ dị đi?*

"Huru! Bang bang!"

Quyền cước đánh nhau, phát ra âm thanh của tiếng gió và tiếng va chạm. Hai thân ảnh một đen một trắng đều tràn ngập hơi thở huyền lực hùng hậu trên người. Hai người công kích nhau không chút lưu tình, chiêu chiêu tàn nhẫn khiến mọi người phía dưới nhìn thấy đều không tránh khỏi kinh hồn táng đảm.

Trong khi Phượng Tiêu còn đang âm thầm khiếp sợ thân thủ cao cường của hắc y nhân, liền thấy hắc y nhân xoay người một cái và đã sang một bên, thậm chí khi chân quét ngang còn ngưng tụ một dòng khí sắc bén mà mắt thường có thể thấy được, lấy tốc độ không kịp che tai đã về phía Mộ Dung Dật Hiền.

"Ân!"

Mộ Dung Dật Hiền kêu lên một tiếng, thân thể mất đi cân bằng khiến hắn từ trên nóc nhà ngã xuống phía mặt đất. Hắn nhanh chóng điều chỉnh, đề khí để giúp thân thể rơi xuống. Nhưng khi tốc độ và lực đạo rơi xuống đã giảm, hắn vẫn không thể tự chủ được mà phải lui ra sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Đội sau khi hắn đứng vững và ngược nhìn lên, chỉ thấy thân ảnh màu đen phía trên nóc nhà quét mắt về phía hắn, ánh mắt kia, khiến hắn cảm thấy có vài phần quen thuộc. Trong lúc nhất thời, cả người ngẩn ngơ, thất thần.

"Mau đuổi theo!"

Phượng Tiêu nhìn thấy thân ảnh hắc y bay vút rời đi. Thân ảnh màu đen nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, lập tức mệnh lệnh cho hộ vệ tiến lên đuổi bắt.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tốc độ của hộ vệ Phượng phủ, có thể đuổi kịp Phượng Cửu sao? Ngay khi nàng ra khỏi Phượng phủ, không ngừng tiếp tục nhảy vọt, ném rất xa những người ở phía sau. Khi gần trở lại bên ngoài viện mình, mới đưa lão gia tử từ từ trong không gian ra ngoài, đỡ lão và nhảy vào tòa nhà, đi vào nội viện.

"Tiểu Cửu, thế nào? Thuận lợi chứ?" Quan Tập Lãm cùng Lãnh Surong ở trong viện chờ nàng, vừa thấy nàng trở về vội vàng tiến đến tiếp nhận lấy người.

"Còn tốt." Nàng đem người giao cho hắn, nói: "Hãy đỡ vào phòng trước, Lãnh Surong, người thủ ở trong viện."

"Vâng." Lãnh Surong đáp lời, thủ ở trong viện.

Vào phòng, Quan Tập Lãm đặt lão gia tử ở trên giường, nhìn Phượng lão gia tử gầy ốm đang hôn mê, hắn không khỏi quay đầu lại để tìm Phượng Cửu: "Tiểu Cửu, gia gia ngươi bị làm sao vậy? Vì sao cả người lại tiều tụy như vậy?"

Phượng Cửu từ sau bình phong đi ra, đã thay một thân y phục đơn giản. Sau khi rửa tay, nàng đi tới, nói: "Ca, trước hết ngươi hãy lấy cho ta một chậu nước sạch lại đây."

Đồng thời khi nói chuyện, nàng ngồi xuống ở mép giường, một lần nữa kiểm tra lại thân thể gia gia nàng một lần, sau đó, lấy ngón châm ra đặt một bên.

Quan Tập Lãm mang một chậu nước sạch tới, đặt ở bên cạnh, sau đó đứng ở mép giường nhìn, không muốn quấy rầy nàng. Nhìn thấy nàng lấy ngón châm ra, đâm thủng tất cả 10 đầu ngón tay của gia gia nàng, tiếp theo đặt ở trong chậu nước và ép máu chảy ra.

Nhìn thấy chậu nước ngay khi nhiễm phải máu tươi liền chuyển sang màu đen nhánh, hắn không khỏi thở ra một hơi khí lạnh.

"Nữ nhân ác độc kia dám dùng độc đối với gia gia ngươi!"

Ánh mắt Phượng Cửu hơi trầm xuống, nói: "Nàng ta là một cao thủ dùng độc. Nếu không, nhiều y giả cũng kiểm tra không ra."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Gia Gia Tỉnh Lại!

"Hãy đổi một chậu nước."

"Được."

Quan Tập Lắm lại đi đổi một chậu nước sạch lại đây, thay cho chậu máu loãng, lúc này, thấy máu tươi chảy ra dần dần khôi phục màu sắc đỏ tươi, liền hỏi: "Độc đã được giải rồi sao?"

"Vẫn còn sót lại một chút không rõ." Nàng nhìn thấy gần như không sai biệt lắm, lúc này mới có ý nói hấn dòi chậu đi, lau khô tay dính máu loãng, đắp chăn lên cho lão gia tử trước khi đi đến cạnh bàn.

"Ca, khi mặt trời ló dạng, người hãy đi mua các loại thảo dược theo đơn này, lấy các loại thảo mộc từ những nơi khác nhau." Nàng viết xuống một tờ phương thuốc rồi đưa cho hấn.

Quan Tập Lắm tiếp nhận và nhìn thoáng qua, gật đầu nói: "Được, bình minh lên ta sẽ đi tìm dược."

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Cùng thời điểm đó, trong Phụng gia lại loạn thành một đoàn.

Phụng Tiêu mang theo người ra ngoài tìm kiếm lão thái gia, Mộ Dung Dật Hiền cũng gia nhập hỗ trợ. Một đêm này, có thể nói là khiến cho nhân tâm hoảng sợ, cũng vì động tĩnh của bọn họ khá lớn, rất nhiều người đều biết, lão thái gia Phụng phủ bị người bắt đi.

Tuy nhiên, mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Người ta nói rằng nếu bắt Phụng Thanh Ca còn cảm thấy hợp lý hơn. Rốt cuộc, nhân gia là hòn ngọc quý trên tay Phụng phủ, lại còn là mỹ nhân tuyệt sắc. Mỹ nhân không bắt lại đi bắt lão nhân, hơn nữa gần đây còn bị chuẩn đoán ra chứng điên cuồng. Tất cả không phải là rất kỳ quái hay sao?

Bởi vậy, nghị luận bắt đầu nổ ra. Mọi người đều nghĩ, có thể là do kẻ thù của Phụng gia ra tay hay không? Hoặc thủ phạm chính là kẻ thù của Phụng gia tử?

.....

Trong Phụng phủ, trong sân của Phụng Thanh Ca, một người nam tử trung niên đi vào phòng nàng lần nữa.

"Chủ tử, đã điều tra ra thân phận huynh muội kia."

"Nói."

"Nam tử kia gọi là Quan Tập Lắm, là người nhị phòng của Quan gia ở Vân Nguyệt Thành, chỉ là những ngày trước sau khi nháo ở Quan gia, đã tự thỉnh ra khỏi gia tộc và tự lập môn viện, hiện tại đang sống trong một căn nhà ở phía nam thành. Đối với nữ tử kia, không thể điều tra được lai lịch, chỉ biết đó là muội muội kết bái của Quan Tập Lắm. Chưa từng có người nào nhìn thấy dung nhan của nàng, bởi vì nàng vẫn luôn dùng khăn che mặt."

Nghe vậy, trong mắt Tô Nhược Vân xẹt qua một tia sát khí âm ngoan. Một con cáo yêu mị không biết lai lịch cũng có thể ném hồn Mộ Dung Dật Hiền, thật là có bản lĩnh!

"Điều vài người từ trong Độc Môn giết chết họ Quan kia, đối với nữ tử kia, bắt về cho ta, ta muốn nhìn xem dung nhan dưới khăn che mặt thuộc dạng gì!" Giọng nói âm ngoan của nàng ta truyền ra, ở trong đêm đen tĩnh lặng có vẻ phá lệ thảm người.

"Vâng!" Nam tử trung niên cung kính đáp lời.

"Mặt khác, điều tra một chút thế lực của người đã bắt lão gia tử đi, nếu như tìm được, trực tiếp giải quyết ở bên ngoài!"

Một lão nhân vương chân vương tay, nếu như thức thời biết điều, nàng cũng không đến mức phải giết lão, nhưng cố tình, người đã như vậy rồi, còn có một đôi mắt khôn khéo khiếm người chán ghét.

Nếu cản trở chuyện của nàng, vậy đừng trách nàng tàn nhẫn, không niệm tình!

"Vâng!" Nam tử trung niên đáp lời lần nữa, sau khi nhìn thấy nàng ta phát tay ý bảo hấn lui ra, lúc này mới xoay người rời đi.

.....

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Khi Phụng lão gia từ dần dần tỉnh giấc, nhìn thấy một người đang nằm ngay mép giường, hơi nghiêng đầu vừa thấy, một khuôn mặt bị hủy dung cứ ánh vào trong mắt lão như vậy. Nghĩ đến lời nữ nhân kia đã nói, trong lòng đau đớn một trận, nước mắt lão không kiểm soát nổi rơi ướt gối đầu.

Nhìn đến dung nhan bị hủy của nàng khiến lão đau lòng áy náy không thôi. Khi lão nghe nói về cách nữ nhân kia cầm một cây đao và từng đao vẽ hoa hoa trên mặt Phụng nha đầu. Loại đau lòng và ức chế này càng khiến trái tim lão hóa thành lửa giận và bị phần.

Phụng nha đầu của lão! Một hài tử biết nghe lời như vậy, lại phải chịu đựng nhiều như thế, làm sao lão nhân như lão có thể chịu nổi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Phụng Phủ Tìm Người

Bàn tay khô gầy nhè nhẹ run vuron ra, muốn nhẹ nhàng xoa lên những vết sẹo trên mặt nàng, nhưng không ngờ, còn chưa đụng tới nàng, nàng đã tỉnh lại.

Phụng Cửu bỗng nhiên bừng tỉnh, cảnh giác ngồi dậy, khi nhìn đến lão gia từ đã tỉnh lại và đang nhè nhẹ run tay vuron ra, nàng thả lỏng người. Nhìn thấy lão gia từ đang âm thầm khóc thút thít, không khỏi nao lòng.

"Gia gia, sao ngài lại khóc?"

Nàng giờ tay lau nước mắt của lão, hỏi: "Có phải thân thể không thoải mái hay không? Tới, ta đỡ ngài ngồi dậy"

Sự cảnh giác của nàng khiến trái tim lão gia từ xoắn thành một đoàn. *Nàng đã trải qua bao nhiêu cực khổ mới có phản ứng cảnh giác như vậy? Có phải nàng sợ gặp phải nguy hiểm nên không dám ngủ say hay không?*

"Phụng nha đầu..... gia gia, gia gia xin lỗi người!"

Những giọt nước mắt trôi xuống, hối tiếc và đau đớn. Nếu như biết rằng sau khi bế quan mấy tháng sẽ phát sinh sự tình như vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra lão cũng sẽ không bế quan tu luyện.

Nghe vậy, nàng lộ ra một nụ cười, nâng lão dậy ngồi dựa ở đầu giường, nhẹ giọng nói: "Gia gia, ngài đừng như vậy, hiện tại ta rất tốt, thật sự rất tốt."

Vì dòi đi lực chú ý của lão, không cho lão tiếp tục tự trách mình, nàng liền hỏi: "Gia gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sau khi ngài trở về? Ngài đã hít vào được có tác dụng hưng phấn, hơn nữa thân thể còn bị trúng độc."

"Tác dụng hưng phấn?"

Lão gia từ lau nước mắt nghĩ nghĩ, giọng điệu mang theo phần hận nói: "Là nữ nhân kia, lúc ấy ta đến trong viện muốn bắt nàng ta lại, nhưng nàng ta nhân lúc ta không chú ý mà rải một ít thuốc bột khiến ta vô ý hít vào, hơn nữa....."

Nói đến đây, giọng nói của lão đột nhiên dừng lại, nhất thời do dự.

"Nói mặt ta đã bị nàng ta rạch qua? Bị nàng ta tra tấn để chọc giận gia gia?" Nàng nghĩ phỏng chừng cũng chỉ có thể là vì việc này, mới khiến cho lão gia từ dễ dàng bị trúng chiêu.

Phụng lão gia từ gật gật đầu: "Không sai, lúc ấy ta nghe xong thì thực sự tức giận, chỉ cảm thấy cơn thịnh nộ như luồng lửa nóng xông lên tận óc, sau đó đột nhiên không thể khống chế cảm xúc của mình."

Đang nói, giống như nghĩ đến điều gì, có chút kinh ngạc hỏi: "Đúng rồi, sao ta lại ở chỗ này? Không phải ta đã bị nhốt lại sao?"

Tuy rằng lúc ấy không thể khống chế lý trí, nhưng lão vẫn còn vài phần ý thức rõ ràng, tuy nhiên làm thế nào mà đến được nơi đây, lão lại không hề biết.

Nghe thấy lời này, nàng mỉm cười, trong mắt linh động lập loè thần thái giao hoạt: "Tất nhiên là ta đã mang gia gia về!"

"Nhưng....."

Thấy lão còn muốn hỏi, nàng liền ngắt lời lão, cười nói: "Không sao gia gia, ngài đã ra ngoài thì trước hết đừng nghĩ nhiều như vậy, trên người ngài còn có tàn tích độc tố chưa thanh trừ hết, trước tiên hãy ở nơi này điều dưỡng thật tốt rồi sau lại nói, ta đi lấy chén cháo lại đây để gia gia ăn."

Thấy nàng xoay người đi ra, Phụng lão gia từ hơi giật mình. Mang lão ra khỏi Phụng phủ? Điều này không có khả năng đi? Phụng phủ có dạng phòng thủ thế nào, không ai rõ ràng hơn lão.

Trong viện, Lãnh Sương nhìn thấy nàng đi ra ngoài, lập tức qua đón: "Chủ tử."

"Lãnh Sương, người đi phòng bếp nhìn xem Thanh nương có sẵn cháo không? Mang một chút lại đây."

"Vâng." Lãnh Sương lên tiếng, đi về hướng phòng bếp.

Sau khi Lãnh Sương rời đi, Quan Tập Lãm xen đến một bên, nói: "Tiểu Cửu, ta đã trở lại sau khi mua được, đã giao cho Thanh nương sắc lên. Đúng rồi, sáng nay khi ta ra ngoài mua thuốc, nhìn thấy người Phụng phủ đang tìm người ở khắp mọi nơi! Người nói xem, bọn họ có thể tìm thấy nơi này của chúng ta hay không?"

"Yên tâm, ngay cả khi bọn họ tìm tới nơi này, cũng không có việc gì. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này hãy chú ý động tĩnh của bọn họ nhiều hơn một chút là được."

"Ân, người yên tâm, việc này ta biết." Hắn gật đầu, nhìn về phía căn phòng, hỏi: "Gia gia người tỉnh chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Bị Người Theo Dõi!

"Đã tỉnh."

Nàng nói, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Lão vẫn luôn ở bên trong tự trách cứ bản thân, nói rằng lão không bảo vệ tốt ta." Nàng khẽ thở dài một tiếng, nói: "Đi thôi! Vào xem lão, nhân tiện ta giới thiệu người một chút."

"Được." Quan Tập Lãm gật đầu, theo nàng đi về hướng trong phòng.

Vào phòng, chỉ thấy lão đang ngồi dựa ở đầu giường không biết đang suy nghĩ gì, thấy vậy, Phụng Cửu gọi một tiếng: "Gia gia."

Lão gia từ phục hồi lại tinh thần, nhìn hai người đang bước vào, ánh mắt tự nhiên dừng ở trên người Quan Tập Lãm, âm thầm đánh giá: "Phụng Nha đầu, hẳn là....."

"Văn bối Quan Tập Lãm, gặp qua Phụng gia gia." Quan Tập Lãm tiến lên hành lễ, lộ ra một nụ cười nam tính sáng ngời.

"Gia gia, hẳn là huynh trưởng khác họ mà ta mới nhận, ngày thường ta đều gọi hắn là ca ca." Nàng tiến lên kéo hắn tay, nói: "Hắn đã giúp ta rất nhiều, là một người tốt."

Lão gia từ gật gật đầu, nói với Quan Tập Lãm: "Tiểu huynh đệ đã chiếu cố Phụng nha đầu của ta."

"Phụng gia gia nghiêm trọng." Quan Tập Lãm có chút ngượng ngùng, hắn nơi nào giúp được Tiểu Cửu cái gì? Đều là Tiểu Cửu đã chiếu cố giúp hắn rất nhiều.

"Chủ tử." Bên ngoài, Lãnh Sương gọi một tiếng.

"Tiến vào." Trong phòng, Phụng Cửu gọi.

Lão gia từ nhìn về phía giọng nói, nhìn thấy nữ tử hắc y đang bụng đồ trong tay đi đến, liền âm thầm đánh giá một phen, không chờ lão nghĩ thêm, đã nghe Phụng nha đầu bên ngoài lên tiếng.

"Gia gia, nàng gọi là Lãnh Sương, là tùy hầu của ta."

Lão gia từ giật mình trong lòng, *tùy hầu? Hơi thở cả người thiếu nữ hắc y rất là trầm ổn, tuổi không lớn nhưng tu vi lại tinh là xuất sắc so với đồng lứa, còn có Quan Tập Lãm kia cũng vậy, Phụng nha đầu làm thế nào có thể quen biết hai người này?*

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không lập tức hỏi ra, mà chỉ quan sát bọn họ. Phụng Cửu bụng cháo tiến lên, nói: "Gia gia, thân thể ngài đã bị ngộ độc còn đang suy yếu, không thể ăn đồ quá tốt, cho nên ta sai người nấu cháo loãng, ngài hãy ăn một chút đi!"

"Được." Phụng lão gia từ gật đầu, tự mình bưng chén: "Gia gia tự mình làm được."

Thấy thế, Quan Tập Lãm liền nói: "Tiểu Cửu, chúng ta ra ngoài trước, ta đến phòng bếp nhìn xem Thanh nương sắc được cho Phụng gia gia xong chưa, sau đó sẽ đưa lại đây." Nói xong, đi ra ngoài cùng với Lãnh Sương, đóng cửa phòng lại.

Đội bọn họ rời đi, Phụng lão gia từ lúc này mới hỏi: "Phụng nha đầu, người làm thế nào mà quen biết bọn họ?"

"Đó là một câu chuyện rất dài, ta sẽ chọn những điểm quan trọng nói với gia gia!" Nàng cười cười, vừa nhìn lão ăn cháo, vừa nói qua quá trình bọn họ quen biết một chút. Tuy nhiên, nàng không nhắc tới chuyện nàng đã độc chiến với bảy sói để cứu Quan Tập Lãm.

Sau khi nàng kết thúc sự tình, liền thấy lão gật gù đầu, nói rằng chờ thân thể lão khôi phục nhất định sẽ đến cảm ơn hần đúng cách. Nàng chỉ cười nói, nếu như đã là người trong nhà thì không cần phải cảm tạ nhau, lão mới từ bỏ.

Cuối cùng, nàng để lão uống thuốc và ngủ một lúc, chỉ là, vì dư độc trong cơ thể lão vẫn chưa thanh trừ hết, hơn nữa còn có một ít được tác hưng phấn ở trong máu, giấc ngủ có chút không yên ổn lắm, nàng đành phải dùng ngón châm đâm vào huyết của lão, mới khiến lão có thể ngủ một giấc ngon lành.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Chạng vạng, Quan Tập Lãm đi vào trong viện.

"Tiểu Cửu, gia gia người tỉnh chưa?"

"Đã ngủ say sau khi uống thuốc, sao vậy?" Nàng nhìn thấy trên mặt Quan Tập Lãm mang theo vài phần ngưng trọng, có chút nghi hoặc.

"Có người theo dõi chúng ta." Hần khẽ cau mày: "Nhưng vẫn chưa biết là người nào."

"Àn? Tại sao vậy?"

Nàng nhắc chân mày, có chút kinh ngạc, có vẻ như gần đây bọn họ cũng không trêu chọc đến người nào!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Tương Kế TỰ KẾ!

Giọng nói vững vàng của Quan Tập Lãm vang lên: "Bên ngoài viện có người đang nghiên cứu địa hình, hơn nữa khi ta ra khỏi cửa cũng phát hiện có người đang nhìn chằm chằm ở trong bóng tối."

Nghe được lời này, nàng hơi dừng lại một chút, giao đãi: "Người và Lãnh Sương vẫn cứ mang bộ dáng thường ngày là được, nên ra khỏi cửa thì đi ra khỏi cửa. Mặt khác, nói với Thanh nương và mấy tỷ nữ nơi tiền viện khi trời tối sầm lại thì hãy trở về phòng mình, nghe thấy âm thanh gì cũng đừng ra ngoài."

"Àn, ta hiện tại sẽ đi giao đãi, người ở nơi này cũng nên cẩn thận một chút." Hần không yên tâm dặn dò.

"Ta biết."

Nàng cười gật gù đầu, thật ra nàng quả thật muốn biết, rốt cuộc là ai đang theo dõi bọn họ? Rốt cuộc, từ sau khi Hứa phủ bị diệt môn, các thế lực khắp nơi trong Vân Nguyệt thành đều đã an phận thủ thường, cũng không ai dám dễ dàng gây chuyện.

Tuy rằng không biết là ai? Nhưng, nàng tin tưởng rất nhanh có thể sẽ biết.

Đêm, trong nhà im ắng, bọn tỷ nữ nơi tiền viện đều khóa cửa sổ và đi ngủ sớm.

Mà ở trong hậu viện, Phụng Cửu sau khi điểm huyết ngũ của gia gia nàng, liền đi vào ngồi trong viện, đánh cờ cùng với Quan Tập Lãm, Lãnh Sương canh giữ ở trong phòng cũng không ra ngoài.

Có lẽ cảm thấy mấy người trong căn nhà này căn bản là không đáng sợ, bởi vậy, tám thân ảnh màu đen lặng yên lên vào, thẳng về phía sau viện nơi người chủ viện đang sống. Một khi nhảy lên tường vây và tiến đến hậu viện, chỉ thấy hai người đang ngồi đánh cờ trong viện.

"Nam giết, nữ bắt về!"

Giọng nói âm trầm của một hắc y nhân cầm đầu phân phó, giọng nói vừa rơi xuống, mấy thân ảnh chợt loé lên từ trong bóng tối, rút kiếm ra trong tay, đánh về phía hai người trong viện.

Mà sau khi nghe được lời hắc y nhân nói, Quan Tập Lãm và Phụng Cửu kín đáo nhìn nhau. Dưới khăn che mặt, Phụng Cửu thì thầm một câu, ngay

sau đó kinh hoảng đứng lên.

"A! Ca!"

Nàng kinh hô, trốn đến phía sau người Quan Tập Lãm."Muội muội đừng sợ, ta bảo hộ ngươi!"

"Hắc!"

Quan Tập Lãm quát chói tai một tiếng, vung ra hai đấm ẩn chứa mười thành công lực đánh úp lại về phía hai gã hắc y nhân. Chỉ nghe hai tiếng vang lớn cùng với âm thanh xương nứt truyền ra, cả người hai gã hắc y nhân bay ra ngoài, sau khi rơi đến góc tường liền kêu lên thảm thiết rồi không thể nuốt khí.

Nhìn đến một quyền của hắn đã giải quyết hai gã hắc y nhân, khoe miệng dưới khăn che mặt của Phượng Cửu không nhịn được hơi co giật.

Rõ ràng kêu hắn lưu lại vài phần thực lực, hắn lại dùng mười thành công lực, dựa vào quyền lực hiện tại của hắn, một quyền mười thành công lực không phải là người nào cũng đều có thể chịu đựng được.

Quan Tập Lãm trầm giọng vừa hét, che chở ở trước mặt Phượng Cửu và so chiêu cùng với hắc y nhân. Tuy nhiên, hắn cũng không quên kế hoạch của hai người. Lúc nhìn thấy có một hắc y nhân đang cầm thanh kiếm trong tay đánh úp lại đây, hắn đẩy Phượng Cửu đến một bên, nháy mắt thả người nhảy vọt đến phía sau hai người kia, hai quyền liên tiếp bay ra. Lần này, đánh cho xương cổ của hai gã hắc y nhân vỡ vụn.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay sau đó chính là âm thanh hai gã hắc y nhân ngã xuống mặt đất.

Mà thấy một màn như vậy, sắc mặt người cầm đầu cũng trở nên khó coi hơn, ánh mắt hắn âm ngoan gắt gao nhìn chăm chăm Phượng Cửu. Ngay sau đó, thân hình nhảy lên, lướt qua Quan Tập Lãm để bắt nàng đi.

Theo hắn, thực lực tên nam tử kia quá mạnh, thật sự không thích hợp lấy cứng đối cứng, nhưng tên nữ tử này thì khác, trên người nàng không có dao động của huyền lực, căn bản là một người bình thường, nếu chủ tử hạ lệnh muốn nàng, vậy hắn sẽ bắt người về phụng mệnh!

"A! Ca cứu ta!"

Phượng Cửu kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy một đôi tay gắt gao chế trụ cổ nàng, ngay sau đó, cả người đã bị mang theo lao ra bên ngoài.

Cũng vì hắc y nhân ở phía sau nàng, bởi vậy, không thể nhìn thấy trong mắt nàng lúc này chợt lóe lên ánh sáng vui mừng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Nhu Nhược Có Thể Úc Hiếp?

"Muội muội!"

Quan Tập Lãm kinh hô, vì bị những người còn lại cuốn lấy nên không thể nào đuổi kịp, vẻ mặt nôn nóng, quát chói tai: "Thả nàng ra cho ta!"

Vài tên hắc y nhân còn lại ngăn cản hắn, nhìn thấy người cầm đầu đã bắt được nàng và biến mất không thấy. Nôn nóng trên mặt Quan Tập Lãm cũng theo đó tan đi, ánh mắt sắc bén quét về phía vài tên hắc y nhân, cười nhạo: "Chỉ bằng các ngươi cũng muốn ngăn cản ta? Cũng không ước lượng xem mình mạnh bao nhiêu."

Ngay khi giọng nói rơi xuống, thân ảnh lập tức giống như quỷ mị hiện ra, hơi thở huyền lực cường đại hùng dũng tràn ra toàn thân. Lực lượng ẩn ẩn di động ở trên người hắn khiến cho người ta sợ hãi, nơi nắm tay chém ra, hình thành một dòng khí sắc bén. Những tên hắc y nhân cả kinh, sắc mặt biến đổi.

"Không tốt!"

Bọn họ muốn lui về phía sau, nhưng tốc độ quá chậm so với Quan Tập Lãm. Chỉ thấy hai người phía trước, một người bị một quyền của hắn đánh trúng ngực, lập tức phát ra một tiếng xương nứt răng rắc, cả người bay ra và té ngã trên đất, sau khi thân thể run rẩy một chút liền tắt thở.

Một người khác bị hắn tóm cổ, cả người gãy giữa vì bị kéo trên mặt đất, chỉ nghe một tiếng răng rắc, người nọ thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng kêu không thể thoát ra, đã bị cắt đứt cổ họng mà chết.

"Rút! Nhanh chóng rời đi!"

Một người kinh hô, sắc mặt đại biến, thậm chí không dám tiếp tục chiến đấu, xoay người muốn rời đi.

"Nếu đã tới, các ngươi cho rằng còn đi được sao?"

Quan Tập Lãm hừ lạnh, nhanh chóng giải quyết những người còn lại, nhìn mấy thi thể trong viện, hắn quay đầu lại nói với Lãnh Surong đang thủ trong phòng lão thái gia: "Lãnh Surong, nơi này giao cho ngươi, ta cũng đi qua nhìn xem."

"Được." Lãnh Surong mở cửa, nhìn sân nhẫm đầy máu, đôi mắt thậm chí không hề chớp một cái.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*..... Bên kia, người cầm đầu đưa Phụng Cửu tới một tòa nhà. Khi tiến vào tòa nhà, lập tức có bảy tám hắc y nhân đi ra nghênh đón, trong đó một người nhìn thấy chỉ có một mình hắn trở về, không khỏi kinh ngạc.

"Sao lại chỉ còn lại mình ngươi? Những người khác đâu?"

"Thực lực của Quan Tập Lãm còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của ta, những người khác phỏng chừng đều đã bị hắn giết, nhưng vẫn còn tốt, ta đã bắt nữ nhân này trở lại." Hắc y nhân đã bắt lấy Phụng Cửu và đẩy nàng đi về phía trước, nhìn nàng lao đảo vấp ngã về phía mặt đất.

"Các ngươi, các ngươi là người nào? Vì sao muốn bắt ta?" Giọng nói của nàng khê run, trong mắt mang theo sợ hãi và kinh hoàng nhìn những người chung quanh.

"Tồn thất vài tên huynh đệ mới bắt được nữ nhân như vậy, thật không hiểu có gì đặc biệt." Một hắc y nhân nhìn chằm chằm đánh giá Phụng Cửu ở trên mặt đất.

Một tên hắc y nhân khác lộ ra tươi cười quỷ dị, nói: "Kéo khăn che mặt của nàng xuống nhìn xem gương mặt thật của nàng, đến bây giờ vẫn chưa có người từng thấy qua chân dung nàng đâu! Thật đúng là muốn biết, rốt cuộc tuyệt sắc ra sao."

Đang muốn động thủ, bỗng thấy một nam tử trung niên từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy hắn, nhóm hắc y nhân trong viện lập tức trở nên cung kính.

"Gặp qua tả hộ pháp."

Phụng Cửu ngược mắt mang theo kinh hoàng nhìn về phía người mới tới. Sau khi nhìn thấy nam tử trung niên kia, vội vàng hạ thấp đầu xuống, đôi mắt nheo lại một nửa lộ qua một tia sát khí lạnh lẽo, khoé miệng dưới khăn che mặt hơi lộ lên một độ cong.

Một người quen cũ!

Lúc trước, khuôn mặt này tuy là do Tô Nhược Vân hủy hoại, nhưng không thể thiếu sự hỗ trợ của nam tử trung niên nam này. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp gỡ, thật là *đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công*. (踏破铁鞋无觅处, 得来全不费功夫)

Ánh mắt nam tử trung niên đánh giá trên người Phụng Cửu đầu hơi rũ xuống ngã trên mặt đất. Nhìn vào nàng, thực sự cảm thấy có vài phần quen thuộc, mày hơi nhăn lại, nói giọng vững vàng: "Gỡ khăn che mặt của nàng xuống cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Ngươi Vẫn Chưa Chết?

"Vâng!"

Hắc y nhân đáp lời, đã sớm muốn gỡ khăn che mặt của nàng xuống và nhìn xem gương mặt thật của nàng, trước mắt, rốt cuộc đã có cơ hội.

Nhìn hắc y nhân đang bước tới, tay Phụng Cửu không dấu vết ấn ở chỗ cẳng chân, nàng nhìn về phía nam tử trung niên kia, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm. Đôi mắt hơi cong, giống như đang cười.

Nhìn thấy một màn này, nam tử trung niên nhíu mày càng sâu, cảm thấy nữ tử này thật là quý dị, đang muốn lên tiếng nhắc nhở, bỗng nhìn thấy nữ tử vốn đang ngã ngồi trên mặt đất nhảy dựng lên, một thanh chủy thủ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo chuyển động trong tay nàng. Ngay sau đó, lưỡi dao sắc bén cùng với sát khí lạnh lẽo đánh tới trước mặt hắc y nhân.

"Cẩn thận!"

Tiếng quát chói tai truyền ra, vài tên hắc y nhân xung quanh phản ứng lại trong nháy mắt, nhưng chỉ có thể nhìn thấy thân thể cứng đờ của tên hắc y nhân đang nửa cúi xuống muốn gỡ khăn che mặt của nàng. Hắn kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

"Bịch!"

"Người, người!"

Tên hắc y nhân lúc trước bắt nàng tới, kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, có chút không thể tin nổi nhìn hơi thờ cả người nữ tử đột nhiên biến đổi.

Nhu nhược lúc trước, lúc này đã được thay thế bởi sự sắc bén. Trên người nàng vốn không có một chút hơi thở huyền lực, nhưng giờ khắc này, nàng đứng ở nơi đó, trên người bắt đầu khởi động một luồng hơi thở huyền lực hùng hậu mà mắt thường có thể thấy được. Luồng hơi thở huyền lực kia thậm chí còn mãnh liệt hơn bất kỳ người nào trong số bọn hắn!

Hai tròng mắt vốn mang theo kinh hoàng sợ hãi, lúc này lại hơi nửa híp, trong mắt lập loè ánh sáng tà mị mà đường hoàng. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn thậm chí sẽ không tin tưởng rằng, nữ tử trước mắt và nữ tử nhu nhược vừa rồi chính là cùng một người!

Phượng Cửu đứng ở nơi đó, trong tay thương thức thanh chuỷ thủ tinh xảo sắc bén. Ánh mắt nửa híp xẹt qua vài tên hắc y nhân, sau đó dừng ở trên người nam tử trung niên.

"Thật không nghĩ tới sẽ gặp được lão người quen, ta thật sự rất ngạc nhiên!" Nghe được lời này, giọng nói của nam tử trung niên hơi trầm xuống, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng: "Lão người quen? Nếu là lão người quen, các hạ cần gì phải mang khăn che mặt không dám gặp người?"

"Ha ha....."

Nàng cười khẽ, tiếng cười như tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe, vang lên rõ ràng trong bóng đêm yên lặng.

Tiếng cười chợt tắt, giọng nói mang theo ba phần cuồng ngạo, bảy phần không chút để ý: "Không phải không dám gặp người, mà là các người không có tư cách để nhìn thấy dung nhan ta."

Ánh mắt nàng lướt nhìn qua trong viện, nói: "Nơi này chắc hẳn cũng không phải là hang ổ của các người đi? Ta thật ra rất tò mò, rốt cuộc Tô Nhược Vân có bao nhiêu thế lực mờ ám."

Nghe được những lời này, ánh mắt nam tử trung niên co lại, trong lòng nhắc lên cuồng phong khiếp sợ, lui bước ra phía sau một bước, ánh mắt sắc bén mà âm ngoan gắt gao nhìn nàng chằm chằm, phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu dung nhan dưới tấm khăn che mặt.

"Là người? Người vẫn chưa chết?"

Sự kiện kia rất ít người biết đến, nữ tử này, lại chính là Phượng Thanh Ca kia? Cũng đúng, khó trách khi hắn nhìn thấy thân hình nàng lại cảm giác có vài phần quen thuộc, nguyên lai là nữ tử mà bọn họ đều cho rằng đã chết!

Chỉ là, thời gian ngắn ngủn mấy tháng, nàng vì sao lại có biến hóa lớn như vậy?

Hơi thở cả người tà mị sắc bén và khát máu, còn có sự tự tin và kinh cuồng phát ra trên người, nếu không phải nàng nói ra một câu kia, hẳn căn bản không thể đoán ra nàng đến tột cùng là ai? Càng nhận không ra nữ nhân này lại chính là Phượng Thanh Ca kia.....

"Nếu ta đã chết, làm sao ta có thể tìm thấy các người mà báo thù đây?"

Dưới tấm khăn che mặt, khóe môi nàng nhếch lên, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm, đi bước một đến gần: "Có lẽ, người có thể thử xem, hôm nay có thể đào tẩu từ trong tay ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Muốn Lưu Người Sống!

Nghe được lời này, nam tử trung niên ngửa đầu cười to: "Ha ha ha ha! Thật là buồn cười! Chỉ bằng người mà muốn giữ được ta? Không khỏi quá ngây thơ đi!"

Ánh mắt hung ác và nham hiểm của hắn nhìn nàng chằm chằm, trên mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn, một tay rút trường kiếm từ bên hông ra, u ám nói: "Trốn? Một kẻ hèn như ngươi còn chưa đủ sức khiến ta sợ tới mức phải đào tẩu! Ngược lại, lúc này vận khí của ngươi sẽ không tốt như vậy."

"Muội muội! Ta tới giúp ngươi!"

Quan Tập Lãm truy theo ám hiệu mà Phượng Cửu lưu lại nhảy lên bức tường, đứng ở phía trên nhìn mọi người trong viện. Sau khi đánh giá một phen, liền nói: "Người hãy đối phó lão kia, những tên khác hãy giao cho ta."

Giọng nói rơi xuống, nhảy khỏi bức tường, thanh kiếm trong tay rung lên, kiếm khí lạnh thấu xương trong nháy mắt đánh về phía hắc y nhân trong viện.

Nhìn thấy hấn tiến lên, đôi môi dưới khăn khe mặt của nàng bắt giác câu lên, không quên giao đãi: "Ca, hãy lưu lại vài người sống cho ta, đừng giết hết."

"Không thành vấn đề!"

Hắn cao giọng đáp lời, trong giọng nói mang mùi phần chiến ý lạnh lẽo thấu xương, thanh kiếm trong tay vốn đã hướng về cổ họng của hắc y nhân, ngay sau khi nghe được lời nàng nói, mũi kiếm *huru* một tiếng xoay sang hướng khác, đánh về phía thân thể đối phương.

"Còn dám đuổi tới nơi này? Các huynh đệ, giết hấn!"

Tên hắc y nhân nhìn thấy thanh kiếm trong tay Quan Tập Lãm đang vung về phía hắn ta, lập tức hét lớn một tiếng. Tất cả mấy người xung quanh đều trầm giọng, tám người nhanh chóng vây thành vòng tròn xung quanh Quan Tập Lãm, mũi kiếm của tám thanh trường kiếm cũng ngăm chuẩn đâm về phía hắn.

Huyền khí trên người mọi người bắt đầu khởi động, sát khí khát máu, kiếm khí sắc bén phụt ra từ mũi kiếm gào thét vang lên trong viện. Lấy tám địch một, nhìn thế nào đều sẽ là tám người sẽ thắng. Bởi vậy, sau khi nam tử trung niên chỉ nhìn lướt qua, liền không chú ý thêm đến bọn họ, mà là dừng ánh mắt hung ác nham hiểm ở trên người nữ tử phía trước.

Phượng Cửu nhìn thoáng qua về phía Quan Tập Lãm, sau đó liền thu hồi ánh mắt, cũng không lo lắng hấn sẽ bị vài tên hắc y nhân giết chết. Rốt cuộc, trong khoảng thời gian này, hấn tu luyện cũng không phải là uổng phí.

Ánh mắt nàng dừng ở trên người nam tử trung niên phía trước, đồng thời điều động hơi thở huyền lực trong cơ thể, rót vào trên thanh chuỷ thủ trong tay. Ngay sau đó, trong nháy mắt thân ảnh chợt lóe, lao về phía trước, lưỡi đao trong tay hình thành một luồng khí sắc bén của đao cương, *huru* một tiếng cắt qua không khí, đụng vào thanh trường kiếm của đối phương.

"Leng keng!"

Nam tử trung niên cảm thanh kiếm trong tay và ngăn trở công kích của nàng, cười lạnh: "Đấu với ta? Ngươi còn non lắm!" Áp xuống một lực đạo, trường kiếm trong tay vừa chuyển, bay về phía nàng.

"Huru! Hô!"

Phượng Cửu nghiêng người tránh, đồng thời nện bước tiến lên, chuỷ thủ trong tay *huru* một tiếng cắt qua ống tay áo của hấn và đâm vào bên trong da thịt, mùi máu tươi theo đó truyền ra.

Chỉ nghe thấy hấn kêu lên một tiếng và dùng thanh kiếm đánh úp về phía nàng. Nàng lập tức chấn kiếm hấn lại, nhấc chân đá một cái. Trong ánh mắt hấn tràn đầy kinh ngạc và hoảng sợ, một chân ấn chứa huyền lực đá ngay chỗ ngực hấn, khiến hấn bỗng nhiên bay đi một cách tàn nhẫn.

"Ân!"

Khi hấn kêu rên là lúc thân thể lùi lại, chỉ cảm thấy máu trong lòng ngực quay cuồng, một ngụm máu tươi xông lên cổ họng, phun ra từ trong miệng.

"Phốc!"

Hấn ổn định lại bước chân, khi ngược mắt nhìn lại, trong mắt mang theo sự khó tin và khiếp sợ nhìn nữ tử ra tay tàn nhẫn phía trước, có chút không xác định hỏi: "Ngươi thật sự là Phượng Thanh Ca?"

Nếu đúng là Phượng Thanh Ca, sao có thể trong một thời gian ngắn ngủn mấy tháng, có được một thân thủ như vậy? Nếu không phải là Phượng Thanh Ca, thân hình và thân thể kia vì sao lại giống nhau như vậy? Chẳng lẽ, mấy tháng này nàng gặp được kỳ ngộ gì?

Nghĩ vậy, trong mắt hấn đột nhiên lóe sáng.

Kỳ ngộ!

Nếu đã gặp kỳ ngộ, vậy thì trên người nàng chắc chắn có bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Cầu Xin Hãy Nói Cho Ta!

Nhìn thấy trong mắt hấn lóe ánh sáng, Phượng Cửu cười lạnh: "Ngươi rất nhanh sẽ biết ta có phải hay không."

Giọng nói rơi xuống, thân pháp của nàng đột ngột biến nhanh, giống như tốc độ ánh sáng, tốc độ kia, so phía trước còn muốn nhanh hơn mấy lần, khiến

cho nam tử trung niên vốn đang khiếp sợ nhất thời không kịp phản ứng. Chờ đến khi lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo và đau đớn nơi cổ.

"Như thế nào? Ta đã nói ngươi không thể trốn thoát, đúng không?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mang theo lạnh lẽo vang lên sau người, cả người hắn cứng đờ, hai mắt mở to khiếp sợ, trên mặt toàn là không thể tin nổi: "Như thế nào, sao có thể....."

Hắn chính là cao thủ võ sư đỉnh kỳ, sao có thể bị nàng chế trụ trong nháy mắt?

Nhưng, trên cổ truyền đến đau đớn, cùng với mùi máu tươi nhè nhẹ lại khiến hắn không thể không tin. Hắn thật sự tài, lại thua trong tay một nữ tử mà hắn không để vào mắt. Hơn nữa, nữ tử này lại là Phụng Thanh Ca!

"*Tắc tắc*, ta vốn tưởng rằng khi ngươi bị bắt sẽ lập tức cắn độc tự sát, không nghĩ tới ngươi còn yêu quý sinh mệnh chính mình nhiều hơn so với trong tưởng tượng của ta!"

Nghe giọng nói châm chọc của nàng truyền đến, thân thể nam tử trung niên cứng đờ, nhắm hai mắt lại: "Ngươi muốn thế nào?"

Không sai, hắn thật sự là không muốn chết, dựa vào cảnh giới đại võ sư đỉnh của hắn, sao có thể có suy nghĩ thiên cận? Ngay cả khi hắn biết rằng, hắn dừng ở trong tay nàng nhất định sẽ không có kết cục tốt, nhưng hắn cũng không thể tự sát.

"A....."

Bên kia truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, hắn mở mắt ra nhìn lại, đã nhìn thấy toàn bộ vài tên hắc y nhân bị đánh bất tỉnh nằm trên mặt đất, miệng hơi mở ra không khép lại được, rõ ràng là đã bị nam tử kia đập vỡ cằm.

Thấy vậy, ánh mắt hắn hơi trầm xuống, trái tim hắn trầm xuống tận đáy cốc.

Bọn họ đều quá khinh địch, vốn tưởng rằng có thể giải quyết hai người dễ như trở bàn tay, mới khiến cho mười mấy người bọn họ đều thua tại nơi này, làm sao để thông báo tình huống trước mắt với chủ tử đây?

"Ta đã nói nắm đấm của các ngươi không mạnh bằng ta, các ngươi còn không tin!" Quan Tập Lãm nhắc chân đạp một chân lên mấy người trên mặt đất, lúc này mới đi đến bên Phụng Cửu, miệng cười toe toét: "Tiểu Cửu, mấy người này đều bị ta đập vỡ cằm và đánh bất tỉnh."

Phụng Cửu quét mắt liếc về những người đó một cái, nói: "Phế tu vi của bọn họ đi."

"Được!"

Xoay người không nói một lời, phế bỏ hết tu vi mấy người kia. Ngay lập tức, mấy người đang ngất xỉu bỗng khôi phục lại ý thức ngay khi một thân tu vi tan đi, chỉ là, cảm bọn họ đã bị vỡ nên không thể kêu ra tiếng, cả người chỉ có thể run rẩy mềm như bông.

Nhìn đến một thân tu vi của mấy người kia bị phế chỉ trong chớp mắt, sắc mặt tên nam tử trung niên rốt cuộc trở nên tái nhợt không còn chút máu, trong mắt hiện lên một sự kinh hoàng.

Tu vi vài thập niên, sao hắn có thể cam tâm bị phế?

"Nói ra những điều ta muốn, hoặc là, ta có thể để ngươi được chết một cách thống khoái."

Nghe thấy giọng nói truyền đến từ phía sau, nam tử trung niên nhắm mắt lại, cắn răng: "Muốn giết cứ giết! Ngươi đừng mơ tưởng biết được tin tức gì từ trong miệng của ta!"

"Phải không?"

Khóe môi Phụng Cửu nhếch lên, đột nhiên dùng sức đá ra một chân, cả người hắn cong xuống đến đầu gối, một tay vận dụng hơi thở huyền lực phong bế tu vi của hắn, đồng thời, mạnh mẽ nhét vào trong miệng hắn một viên thuốc.

"Hừ! Hà tất phải cho ta ăn độc? Muốn giết cứ giết, ta tuyệt đối sẽ không cầu xin nửa câu tha thứ!"

Nam tử trung niên hừ lạnh, viên dược kia lập tức tan ngay khi đi vào miệng, không cần nghĩ cũng biết là độc dược đã đi vào đường ruột. Hắn không có dũng khí tự sát, tuy rằng không cam lòng chết ở trong tay nàng, nhưng tuyệt đối không hề có chút sợ hãi!

Sau khi phong bế tu vi của hắn, nàng đi ra từ phía sau lưng hắn, thương thức chúi thủ trong tay, trong mắt lộ ra một nụ cười mang vài phần quý dị.

"Không, ngươi sẽ nói, hơn nữa sẽ cầu xin nói cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Được Cực Phẩm!

Khi nhìn thấy ánh sáng quỹ dị từ trong mắt nàng, trong lòng nam tử trung niên bất chợt run lên, có chút bất an.

"Ca, người đi nhìn xem nơi này có địa lao hay cái gì tương tự hay không." Phụng Cửu cười híp mắt, trong mắt lấp loè ánh sáng hưng phấn.

"Được." Quan Tập Lãm tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn lập tức làm theo lời nàng nói, nhanh chóng tìm trong nhà ngoài sảnh một lần.

"Người rót cuộc muốn làm gì?"

"Rất nhanh, người sẽ biết." Phụng Cửu cười nhẹ nhàng, không lâu sau, đã nhìn thấy Quan Tập Lãm quay về.

"Tiểu Cửu, nơi này không có địa lao, tuy nhiên có một cái lồng sắt, giống như là để người dùng."

"Vậy hãy ném hết bọn họ vào trong lồng sắt." Nàng ra hiệu, để hần mang nam tử trung niên đi trước. Sau đó nàng cho mấy người khác ăn được vào, lúc này mới kéo người đi ở phía sau.

Đưa tất cả bọn họ tiến vào lồng sắt và khóa lại. Phụng Cửu chuyển đến ghế dựa và tìm vị trí chờ xem kịch vui. Sau đó, giống như nhớ tới cái gì, nhìn thoáng qua ca ca tiện nghi bên người, chớp chớp mắt: "Ca, người cũng muốn xem?"

"Xem cái gì?"

Quan Tập Lãm mang vẻ mặt không rõ nguyên do, hần chỉ nhìn thấy nàng đem tất cả mấy người vào trong lồng sắt, còn dọn ghế dựa ngồi xem ở chỗ này, nhưng rốt cuộc lại không biết đang xem cái gì.

Nghe những lời này, Phụng Cửu có chút ngượng ngùng cười: "Cũng không có gì, ca, người ra thủ bên ngoài viện, cẩn thận còn có người của bọn họ tiến vào." Trước hết vẫn nên tống cổ hần ra ngoài, bằng không, sẽ ô uế tâm hồn trong sạch của hần.

"Được, vậy người ở nơi này cẩn thận một chút, nếu như có chuyện gì thì hãy gọi ta." Hần gật gật đầu, không nghi ngờ gì lập tức đi ra ngoài, thủ ở bên ngoài viện.

Thấy vậy, nàng mới nở nụ cười và quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên ở trong lồng sắt, nói: "Hiện tại nếu người nói vẫn còn kịp, ta nói, có thể khiến người chết nhẹ nhàng một chút."

Ngay khi giọng nói rơi xuống, ánh mắt xẹt qua vài tên hắc y nhân đã từ từ tỉnh lại, vì cảm bọn họ đã bị đập vỡ, miệng không khép lại được, nhưng sau khi thả lỏng một lúc, sức lực trên người cũng đã trở lại, chỉ là, rốt cuộc tu vi đã bị phế, hiện giờ cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Thân thể đột nhiên nóng cháy khiến trong lòng hần giật mình, đặc biệt là khi nhìn đến ánh mắt mê ly của vài tên hắc y nhân đang lôi kéo quần áo của mình, sắc mặt càng là đại biến, hần cơ hồ là thất thanh kinh hô.

"Người, người cho chúng ta dùng *****!"

Không phải hoài nghi, mà là khẳng định, sự nóng cháy xuyên qua thân thể không lừa được người, thần thái và phản ứng của mấy người càng không làm giả được. Tuy nhiên, hần chẳng bao giờ có thể nghĩ tới, nàng cư nhiên có thể nghĩ ra được phương pháp như vậy.

Phải biết rằng, bọn họ đều là nam!

"Thả ta ra ngoài! Mau thả ta ra ngoài!"

Nhìn thấy mấy người kia lôi kéo quần áo của nhau, trong đó có một người đã bắt đầu ôm lấy chân và lôi kéo quần hần. Sắc mặt của hần nháy mắt trở nên trắng bệch không có chút máu, không thể nào che dấu thần sắc kinh hoàng và hoảng sợ trên mặt.

"Yên tâm, ta đã cho người dùng một lượng được nhẹ, bọn họ mới là ăn lượng nặng."

Trong mắt nàng loé lên ánh sáng thú vị, không chút để ý nói: "Muốn ra ngoài cũng chỉ có một biện pháp, ngoan ngoãn nói ta những gì ta muốn biết, như vậy, người sẽ không bị mấy người kia tàn phá, bằng không, ha ha....."

"A! Cút ngay!"

Một người nam nhân lao tới, cả kinh hần hét lên một tiếng, nhắc chân đá văng người kia ra. Đôi tay hần gắt gao nắm chặt cửa lồng sắt, kinh hoàng kêu: "Thả ta ra ngoài! Ta nói! Ta đều sẽ nói hết những điều người muốn biết!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Trọng Địa Độc Môn!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nghe vậy, khoe môi nàng câu lên, nở nụ cười và đứng lên đi đến gần lồng sắt: "Nói! Thế lực nào là thuộc hạ của nàng ta? Nói hết những điều ngươi biết cho ta, đừng chơi thủ đoạn, nếu không, hậu quả thực sự sẽ rất thảm."

"Ngươi thả ta ra ngoài trước! Hoặc nếu không thì giết hết mấy người kia trước rồi ta sẽ nói!" Hắc đá văng một người đang ôm đùi hắn, thối lui đến một bên lồng sắt.

Phượng Cửu khoanh tròn đôi tay, lông mày hơi nhíu lên, ánh mắt mang theo hài hước nói: "Được tính trong người bọn họ còn một lúc nữa mới bộc phát hết, nếu ngươi muốn kéo dài thời gian, ta không ngại nhìn xem trò hay."

Kẻ điên!

Hắn nguyên rùa tận đáy lòng, nhưng không dám chậm trễ, chỉ có thể nói ra tất cả sự tình hắn biết.....

"Độc môn sao?"

Nàng thấp giọng thì thầm, một ánh sáng lạnh lùng xẹt qua trong mắt, khoe môi dưới khăn che mặt hơi gợi lên một độ cong nghiền ngẫm.

"Mau thả ta ra ngoài! Mau..... Ân!"

Hắn kinh hoàng hô to, nhưng, giọng nói đột ngột dừng lại, cả người không còn sức lực ngã xuống, vài tên nam tử khác thấy thế vội vàng nhào lên, một người lôi kéo quần, một người xé áo.....

Trong mắt Phượng Cửu tràn ngập lạnh lùng, liếc mắt nhìn về phía lồng sắt một cái, giọng nói bình thản mang theo lạnh lẽo: "Đối đãi với địch nhân, từ trước tới giờ ta chưa từng nhân từ nương tay, nếu như ngươi không đủ dũng khí tự sát, ta đây sẽ giúp ngươi, để ngươi không còn sức lực giãy giụa, chậm rãi chơi đùa với bọn họ đi!"

Giọng nói vừa rơi xuống, lập tức xoay người đi ra ngoài. Ngay lúc nàng xoay người, phía sau cũng truyền đến từng tiếng thờ hồn hèn.....

Quan Tập Lãm đang canh giữ ở bên ngoài viện, khi nghe thấy bên trong truyền đến từng tiếng thờ nặng nhọc, hơi ngần ngại, trong mắt hiện lên nghi hoặc. Khi hắn đang định đi vào nhìn xem, liền thấy Phượng Cửu đi ra, lập tức đi lên đón. "Tiểu Cửu, những người đó đều đã được xử lý?"

"Ân, đều đã xử lý, chúng ta đi thôi!" Nàng cười híp mắt, gật gật đầu đáp lời.

"Nhưng vì sao ta vẫn có thể nghe tiếng bọn họ còn sống, hơn nữa còn đang thờ hồn hèn vậy?" Hắn có chút nghi hoặc, muốn vào nhìn xem, lại bị nàng lôi kéo ra ngoài.

"Không cần phải vào xem bọn họ nữa, ta đã cho bọn hắn ăn độc dược, bọn họ không thể sống đến ngày mai, không phải ngươi nói rằng muốn tích lũy kinh nghiệm thực chiến hay sao? Đi, ta mang ngươi đến một nơi." Nàng lập tức lôi kéo và đẩy hắn ra bên ngoài.

Quan Tập Lãm nghe những lời nàng nói, ánh mắt sáng lên, vội hỏi: "Là hang ổ bọn họ sao? Ngươi đã tra hỏi ra được?"

"Không sai, chính là hang ổ bọn họ, chúng ta hãy tiêu diệt hang ổ bọn họ suốt đêm!" Thế lực mà Tô Nhượng Vân đã bồi dưỡng nên, trong một đêm, nàng muốn hoàn toàn phá hủy nó!

Danh tiếng thế lực Độc môn chỉ mới nổi lên những năm gần đây, dùng độc là chủ yếu, nhưng bọn họ cũng thực hiện những vụ ám sát. Không ai dám chọc tới người độc môn, bởi vì cho dù thực lực cường đại, đối mặt với những kẻ thích dùng độc, thường thường ở ngay thời điểm bọn họ chưa kịp phát hiện thì đã trúng độc bỏ mình.

Cho nên, thậm chí là có người biết vị trí độc môn ở nơi nào, cũng không ai dám nghĩ tới đi phá hủy độc môn. Nhưng cô tình, lần này người bọn họ chọc phải chính là Phượng Cửu. Hơn nữa, vị chủ tử độc môn lại là Tô Nhượng Vân có thù oán với Phượng Cửu. Một cơ hội báo thù trước mắt như vậy, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Trong bóng đêm đen nhánh, hai thân ảnh xuyên qua trong rừng, dưới bóng đêm, có thể rõ ràng nhìn thấy hai người kia đúng là Phượng Cửu và Quan Tập Lãm.

Đột nhiên, Quan Tập Lãm duỗi tay kéo Phượng Cửu lại, đề thấp giọng nói: "Tiểu Cửu, ngươi nhìn xem cái này." Hắn chỉ vào một tấm bia đá trong bụi cỏ.

"Độc Môn Trọng Đại, Thiện Nhập Già Từ?"

Phượng Cừu nhẹ nhàng đọc ra, khoé môi gợi lên một sự nghiền ngẫm, nheo ánh mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lửa Đốt Đỉnh Núi!

"Tiểu Cừu, độc môn là hang ổ của nữ nhân kia?"

Quan Tập Lãm đề thấp giọng hỏi, có chút không thể tin nổi. Phải biết rằng độc môn ở Vân Nguyệt thành chính là tương đương với một gia tộc có thể lực trung đẳng. Không ai biết chủ từ phía sau màn là ai, nhưng không nghĩ, lại là Tô Nhượng Vân đã đoạt đi thân phận Tiểu Cừu.

"Không tồi." Nàng lên tiếng, lấy ra một cái chai và đổ ra hai viên thuốc: "Ăn, đây là giải độc hoàn."

Nghe vậy, Quan Tập Lãm cầm lấy một viên ăn vào, có chút lo lắng hỏi: "Chúng ta làm thế nào để diệt độc môn? Ta nghe nói người độc môn cũng không ít, hơn nữa bọn họ rất am hiểu dùng độc, mà chúng ta chỉ có hai người cũng làm được sao?"

Phượng Cừu cũng nuốt xuống được hoàn, sau đó nói: "Không cần trực tiếp động thủ, chúng ta sẽ lấy độc trị độc đối với bọn họ, đi."

Một đêm này, chủ định là một đêm không ngủ.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ở trong Phượng phủ, cõi lòng Tô Nhượng Vân còn đang tràn đầy vui sướng, chờ sau bình minh ngày mai sẽ có tin tức tốt truyền đến. Tuy nhiên, đợi đến khi bình minh vẫn không thấy có người tiến đến bẩm báo, phảng phất như đá chìm đáy biển, một chút động tĩnh của cơn gió nhỏ cũng không có.

Chờ từ sáng sớm cho đến giữa trưa cũng không có tin tức, rốt cuộc không thể chờ nổi nữa nên nàng lấy có ra khỏi cửa, hướng về chỗ một toà nhà ở thành nam mà đi.

"Cốc cốc."

Hai tiếng đập cửa vang lên, nàng đứng ở bên ngoài nhìn trái nhìn phải, đợi một hồi cũng không ai tới mở cửa, dự cảm không tốt trong lòng càng thêm mãnh liệt, nàng lập tức trực tiếp trèo tường vào.

Không tiến vào còn tốt, vừa tiến vào, khi nhìn đến một màn trong lồng sắt nơi hậu viện, nàng nhịn không được thở ra một hơi khí lạnh.

"Tê!"

Hình ảnh khó coi khiến sắc mặt nàng trở nên cực kỳ khó coi. Đặc biệt là khi nàng nhìn thấy nam tử trung niên cũng ở trong lồng sắt, càng khiến nàng kêu lên kinh hãi.

Thực lực của hắn tương đương với một gia chủ gia tộc trung đẳng, vẫn luôn đi theo bên người để nàng dễ dàng điều động, thực lực võ sư đỉnh, cũng không phải là ai đều có thể tùy tiện giết chết. Thế nhưng trước mắt lại bị làm nhục và chết đi như vậy, thật sự khiến nàng vừa kinh vừa giận!

"Chẳng lẽ là huynh muội Quan Tập Lãm? Nhưng theo điều tra, quan Quan Tập Lãm kia ngay cả võ sư đều không phải, sao có thể đưa được võ sư đỉnh và các hộ vệ tiến vào lồng sắt?"

Nàng lẩm bẩm tự nói, chỉ cảm thấy trong lòng đang nhìn xem đến một màn này thì không cách nào bình tĩnh. Sau đó quyết định liên hệ với người độc môn để hỏi tình huống một chút.

Vì thế, lúc xoay người rời đi, nàng châm một mồi lửa đốt căn nhà này.

Ra tới bên ngoài, đi ở trên đường cái, nghĩ đến một màn khó coi vừa rồi vẫn có chút ghê tởm. Giết người bất quá là làm cho đầu rơi xuống đất, thậm chí ngay cả nàng p, cũng không tài nào nghĩ ra được sự trừng phạt tàn nhẫn khiến người sơn tóc gáy như vậy.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Các người có nghe nói sao? Đêm qua độc môn đã bị người diệt, nghe nói lửa đã thiêu đốt toàn bộ đỉnh núi, đến sáng nay lửa mới tắt, nhiều người đã đến đó xem, nói là hoàn toàn bị đốt thành tro."

"Ồ! Không phải chứ? Là người nào làm? Thực lực độc môn chính là tương đương với một gia tộc trung đẳng, hơn nữa đã có danh tiếng trong nhiều năm

qua, sao có thể đột nhiên trong một đêm đã bị người diệt?"

Nghe được những lời thăm thì truyền đến bên tai, trong lòng Tô Nhựt Vân trầm xuống, nàng quay đầu lại nhìn mấy người trong quán trà ven đường, bước lên tiến đến, nắm bả vai của một người trong đó, giọng nói lạnh lùng mang theo sát thiết lên.

"Các người vừa rồi đã nói gì? Lặp lại lần nữa!"

"Tê! Bả vai ta....." Tên hán tử trung niên bị nắm ngón tay nàng nắm đến nỗi đau nhức khiến cho sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Hai người bên cạnh thấy thế vội vàng nói: "Cô nương, người mau buông tay, chúng ta nói cho người biết là được, đó là độc môn đã bị người diệt, lửa đốt đỉnh núi không một người sống sót. Việc này đã được lan truyền trong thành, người tùy tiện tìm một người nào đó hỏi, bọn họ đều biết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Độc Môn Bị Diệt!

Nghe được những lời này, cả người Tô Nhựt Vân phảng phất giống như đặt mình trong hầm băng, toàn thân lạnh lẽo. Bước chân nàng lao đảo lùi lại vài bước, khó có thể tiếp thu một tin tức như vậy sẽ trở thành sự thật.

"Không, chuyện này không có khả năng, không có khả năng....."

Tên hán tử trung niên hơn hờ thờ dài, xoa nhẹ bả vai bị nắm đau nhức, tức giận nói: "Không có khả năng cái gì? Sáng nay ta còn đến đó nhìn, toàn bộ đỉnh núi đều bị đốt sạch, không có một người nào sống sót."

"Tuy nhiên, tin tức sáng nay truyền ra, rất nhiều gia tộc trong thành đều phái người đi qua đó nhìn, nhưng tất cả dường như đến bây giờ cũng chưa xác định được, rốt cuộc là đã bị thế lực nào tiêu diệt."

"Không có khả năng! Ta không tin!"

Tô Nhựt Vân lớn tiếng quát, ánh mắt âm lãnh quét qua mấy người một cái, lập tức nhanh chóng chạy đi.

Nàng phải nhanh chân đến đó nhìn xem! Nàng phải nhanh chân đến đó nhìn xem! Nàng tuyệt đối không tin tâm huyết nhiều năm của nàng cứ bị đốt đi như vậy!

"Nữ nhân kia điên rồi đúng không? Người trong độc môn cũng không phải là thứ tốt gì, chết rồi càng tốt, nàng ta kích động cái gì?"

"Mặc kệ nàng ta, ngay cả một nữ nhân điên, cũng nắm bả vai ta đau muốn chết."

Hán tử trung niên xoa nhẹ bả vai, nói tiếp: "Tuy nhiên, có thể tiêu diệt một thế lực chỉ trong một đêm, thật sự là không thể tin nổi, các người nói xem, việc này có thể là Quý Y làm hay không?" Khi nói đến nửa câu sau, hắn kéo dài giọng nói mang theo vài phần cẩn thận, rõ ràng đang cố đề thấp giọng xuống.

"Vì sao người lại nói như vậy? Quý Y sao có thể vô duyên vô cớ đi diệt độc môn?"

"Y - Độc không phải đối thủ một mất một còn hay sao? Diệt độc môn thì có gì hiếm lạ? Hơn nữa, nếu người nói không phải do Quý Y làm thì người nào dám làm như thế? Cũng chỉ có Quý Y mới có bản lĩnh diệt một gia tộc có thế lực chỉ trong một đêm, không phải sao?" Nghe những lời này, giọng nói của mấy người khác cũng đề thấp vài phần: "Ý của người là Hứa gia bị diệt môn là do Quý Y làm, lần này độc môn diệt môn cũng là do Quý Y làm? Ta nói với người, việc này tốt nhất đừng nói bậy, cẩn thận kéo họa là từ miệng mà ra, rốt cuộc cũng không ai nhìn thấy, không phải sao?"

Sau khi nghe được mấy chữ "họa là từ miệng mà ra", mấy người nhìn nhau, hoàn toàn không nói về đề tài này nữa, sau khi uống lên vài chén trà liền trở về nhà.

Khi Tô Nhựt Vân đi tới, đỉnh núi đã hoàn toàn bị đốt cháy, những người xem náo nhiệt sớm đã tan đi. Hai mắt nàng đỏ lên khi nhìn đỉnh núi trụi lủi, lửa giận công tâm khiến nàng phun ra một búng máu, cả người cũng ngã ngồi xuống.

"Sao có thể..... Sao có thể....."

Nàng lâm bảm thì thào, linh hồn cả người giống như đã mất, đây chính là nơi mà nàng đã cống hiến toàn bộ tâm huyết của mình, là thế lực mà nàng đang tính sẽ mở rộng, nhưng trước mắt, chỉ trong một đêm đã bị người phá hủy.....

Khí huyết quay cuồng khiến trong lòng nàng quặn đau. Nàng ngồi trên mặt đất hồi lâu mới đứng lên, hai mắt đang thất thần một lần nữa thấp lên ngọn lửa âm ngoan độc ác, đôi tay nắm chặt thành quyền.

"Ta tuyệt đối sẽ không buông tha các ngươi! Tuyệt đối sẽ không!"

Hầm răng cắn chặt, nàng dứt khoát xoay người rời đi. Không có độc môn, nàng sẽ phải tiếp nhận Phượng Vệ! Phượng Vệ chính là thực lực trụ cột của Phượng phủ, là một thế lực mà ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc cũng phải sợ hãi!

Chỉ cần nàng có thể tiếp nhận và trở thành phượng chủ Phượng Vệ, đừng nói là huynh muội kia, thậm chí muốn tiêu diệt một gia tộc trung đẳng bất quá cũng chỉ là một mệnh lệnh mà thôi!

Vốn còn đang nghĩ chờ thêm một chút thời gian. Rốt cuộc, trước kia lúc Phượng Thanh Ca còn nhỏ cũng rất ít tiếp xúc với Phượng Vệ. Các nàng từng tiếp xúc cũng chỉ có một hai gã Phượng Vệ được điều tới bảo hộ mà thôi. Những người khác, căn bản đều chưa từng nhìn thấy qua.

Nhưng hiện tại, nàng muốn trở thành phượng chủ! Nhất định phải có được thế lực kia!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Đội Quân Tinh Nhuệ!

Hai ngày sau.

Phượng Cửu vừa đỡ lão gia tử đi lại trong viện, vừa hỏi: "Gia gia, ngài cảm giác thân thể thế nào rồi? Có tốt hơn chút nào không?"

"Ha ha, khá hơn nhiều, nếu có thể để gia gia uống mấy ngụm rượu, phỏng chừng không cần người đỡ, gia gia cũng có thể bước đi như bay." Lão gia tử cười híp mắt, sức mạnh tổng thể và tinh thần cả người sau khi điều dưỡng hai ngày cuối cùng cũng đã trở lại.

Chỉ là, mấy ngày không uống rượu, thân thể sau khi khôi phục, thật sự là có chút thêm.

"Hiện tại không được, chờ thêm mấy ngày nữa ngài muốn uống bao nhiêu thì uống." Nàng đỡ lão đi đến bên cạnh bàn đá trong viện ngồi xuống, rót chén nước cho lão.

"Phượng nha đầu, khi nào chúng ta về nhà? Ở bên ngoài thế này cũng không phải là biện pháp, hơn nữa trong nhà còn chưa giải quyết Tô Nhượng Vân kia, lão cha hồ đồ của ngươi đã bị dắt mũi mà cũng không biết điều gì đang xảy ra!"

Lão lắc lắc đầu nói, lại than một tiếng, nói tiếp: "Hon nữa, cha ngươi cũng thật là đáng thương, không biết gì cả."

Mấy ngày nay, nàng đã nói tất cả sự tình nàng đã trải qua cho lão, lão cảm thấy may mắn là nàng còn sống, cũng may mắn mình có thể gặp lại nàng ở trên đường cái, nhận ra nàng. Chỉ là, không thể nào nghĩ tới, nữ nhân độc ác trong phủ kia lại chính là Tô Nhượng Vân vẫn luôn dụ dỗ đi theo bên người Phượng nha đầu giống như thân tỷ muội.

Bụng người cách một lớp da, thật đúng là *tri nhân tri diện bất tri tâm*!

*Tri nhân tri diện bất tri tâm (知人知面不知心): quen biết một người trong một thời gian dài mà không hiểu bản chất của người đó (one may know a person for a long time without understanding his true nature (idiom)) {Dịch: Emily Ton}

"Khi thân thể gia gia tốt hơn, chúng ta có thể trở về bất cứ lúc nào." Nàng cười khẽ, cũng cảm thấy đã đến thời điểm quay về Phượng gia.

Lão gia tử nghe xong thì rất vui vẻ, vỗ tay nàng và nói ba tiếng: "Tốt tốt tốt."

"Tiểu Cửu."

Quan Tập Lãm nhanh chóng bước đến từ bên ngoài, thần sắc vội vàng, nhìn thấy lão gia tử cũng gọi một tiếng: "Gia gia."

Vì có quan hệ với Phượng Cửu, sau khi lão gia tử biết hắn đã tự mình ra khỏi gia tộc, lão liền để hắn gọi mình là gia gia và nói rằng sau khi hồi phủ, sẽ để hắn bồi Phượng Tiểu lâm nghĩa phụ.

Nhìn thấy thần sắc nôn nóng mang theo lo lắng của hắn, Phượng Cửu liền hỏi một tiếng: "Ca, làm sao vậy?"

"Gia gia, Tiểu Cửu, các ngươi mau hỏi Phượng gia đi, Phượng gia đã xảy ra chuyện!"

Lão gia tử vừa nghe xong, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta mới trở về từ bên ngoài, nghe nói nghĩa phụ vì gia gia mất tích mà nóng lòng đồ bệnh không thể dậy nổi. Hình như nghĩa phụ còn muốn giao Phượng Vệ cho Tô Nhượng Vân điều động, để nàng ta toàn lực tìm kiếm gia gia. Hơn nữa, rất nhiều gia tộc trong thành đều được mời đến, chính là vì trưa hôm

nay muốn tuyên bố nghi thức, nói cho mọi người biết, chủ tử mới của Phụng Vệ chính là nữ nhi của hắn. Nhưng vấn đề là nghĩa phụ không biết Phụng Thanh Ca trong phủ là giả! Nếu như giao Phụng Vệ cho nàng ta, như thế phiền toái có thể rất lớn!"

Tuy hắn không phải là người Phụng gia, nhưng cũng biết thực lực Phụng Vệ ngay cả hoàng thất cũng đều kiêng kỵ, một thế lực như vậy, nếu như bị nữ nhân rắn rết kia có được, điều gì có thể tệ hơn?

"Ô Nhục Vân này! Đúng là một con sói vô ơn!"

Lão gia tử tức giận mắng to: "Thân thể cha ngươi luôn cường tráng giống như con trâu, sao có thể chỉ vì ta mất tích hắn ngay lập tức liền đổ bệnh? Nhất định là con sói vô ơn kia lại dùng độc hại ngươi!"

Nghe được lời này, khoe miệng Phụng Cửu không nhịn được kéo ra, *cường tráng giống như con trâu? Gia gia nàng so sánh thật là quá chuẩn xác.*

"Nhưng gia gia, vì sao Phụng Vệ của chúng ta ngay cả hoàng thất cũng phải kiêng kỵ vậy? Đêm đó khi ta mang ngài ra ngoài, cảm thấy thực lực vài tên Phụng Vệ canh giữ ở cửa cũng chẳng ra gì!"

"Đó là bởi vì, ngươi còn chưa tiếp xúc đến đội quân tinh nhuệ của Phụng Vệ chúng ta."

Lão gia tử đứng lên, một tay chấp ở sau lưng, một tay vuốt râu: "Phụng Vệ của Phụng gia chúng ta được phân chia theo cấp bậc, mà đội quân tinh nhuệ, mới là con át chủ bài của Phụng gia chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Phụng Vệ Thần Bí!

"Nhưng dường như ta chưa từng gặp qua Phụng Vệ trong Phụng gia chúng ta." Tựa hồ trong trí nhớ, cũng chưa từng gặp qua đội Phụng Vệ của Phụng gia nào, nhưng, trong phủ cũng có một số Phụng Vệ đi theo bảo hộ bên người gia gia và phụ thân.

"Sau này ngươi nhất định sẽ tiếp xúc với Phụng Vệ, hiện tại, chúng ta vẫn nên về nhà trước đi, nếu không, việc này một khi nổi lên chỉ sợ sẽ không thể yên ổn." Lão gia tử nói giọng vững vàng, nhìn về phía Quan Tập Lãm một bên, nói: "Tập Lãm, ngươi mau đi chuẩn bị xe ngựa, hiện tại cách giữa trưa cũng không còn bao nhiêu thời gian, chúng ta cần phải nhanh chóng trở về để ngăn cản lại."

"Được." Quan Tập Lãm lên tiếng, lập tức đi ra ngoài.

Lãnh Sương bụng điểm tâm trong tay tiến vào, nói: "Lão thái gia, tiểu thư, dùng chút điểm tâm đi! Đây là Thanh nương vừa mới làm."

Phụng Cửu cười cười, nói: "Chúng ta hồi Phụng gia đi, mang điểm tâm lên ăn ở trên xe ngựa cũng tốt." Đối với tình huống trước mắt của Phụng gia, nàng không lo lắng giống như lão gia tử như vậy, chỉ bằng một mình Ô Nhục Vân, căn bản không gây nên sóng gió gì.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, ở trong Phụng gia. Vì tin tức đã truyền ra, các gia chủ trong thành đã lục tục đi vào trong phủ. Bọn họ đang ngồi cùng nhau thấp giọng nghị luận. Theo bọn họ, Phụng Thanh Ca tuổi còn quá trẻ, chỉ sợ là không khống chế được Phụng Vệ, không thể trở thành phụng chủ.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, gần đây Phụng gia lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Lúc trước lão thái gia bị chứng điên cuồng, sau lại bị người bắt đi hiện không rõ đang ở nơi đâu. Chỉ ngắn ngủn trong hai ngày, ngay cả Phụng tướng quân cũng ngã xuống. Hiện giờ tại Phụng phủ, có thể chủ sự cũng chỉ có Phụng Thanh Ca, nhưng mọi người lại không hề xem trọng thực lực của nàng.

Phụng Thanh Ca tuy là hòn ngọc quý trên tay Phụng Tiêu, nhưng so với thực lực và năng lực, dung nhan tuyệt mỹ của nàng mới khiến người nói chuyện say sưa hơn. Rốt cuộc, cùng là người Vân Nguyệt thành, bọn họ tự nhiên rất rõ ràng thực lực tu vi của Phụng Thanh Ca như thế nào.

Trên thực tế, với thực lực tu vi như vậy của Phụng Thanh Ca, thậm chí còn thua kém một số con cái của thế gia trung đẳng. Tuy nhiên, nàng đã thắng vì có một vị hôn phu là thiên chi kiêu tử, còn có Phụng phủ cường đại này làm chỗ dựa. Bởi vậy, thực lực như thế nào, cũng không phải là điều mà mọi người để ý. Dưới đình nơi hậu viện, có tám gã nam tử ăn mặc cẩm y, một số đang ngồi, một số đang đứng, một số thì khoanh tay trước ngực dựa vào đình, đang trò chuyện.

"Các ngươi nói xem, hôm nay lão thái gia sẽ trở về sao?"

Vừa nói chuyện chính là một người nam tử trẻ tuổi ăn mặc quần áo màu xanh, hắn đang ngồi ở bên cạnh bàn, một tay chống cằm hỏi mấy người khác.

Một người nam tử mặc áo đen mang khuôn mặt nghiêm túc, nhấp một ngụm nước trà và trầm giọng nói: "Tin tức đã được ta truyền đi, khẳng định là lão

sẽ trở về."

"Hôm nay, dường như rất nhiều người tới, ta nghe người phía dưới bẩm báo, ngay cả hoàng đế lão nhân cũng tới." Một nam tử đang dựa vào đình, hai tay ôm ngực nói.

Một người nam tử bạch y cầm cây quạt xếp hỏi gấp: "Tuy nhiên, chúng ta tiết lộ thông tin ra như vậy thật sự là tốt sao? Có thể là quá mức hay không?"

"Như thế nào sẽ? Gia chủ cũng không nói chúng ta đi điều tra, là chính chúng ta sau khi điều tra mới biết đến, không có nghĩa là sẽ giữ lại thông tin." Nam tử đang nói chuyện nhướn lông mày lên, giọng điệu lộ ra vài phần đương nhiên.

Một người khác nghe xong không nhịn được cười một tiếng, nói: "Cũng may mắn là mấy lão nhân kia đã đi bế quan, bằng không nếu biết chúng ta khoanh tay đứng nhìn mà không giải quyết phiền toái, phỏng chừng chúng ta sẽ bị đưa vào một cuộc thao luyện mới."

"Hon nữa, cô nương ở bên người lão gia tử rốt cuộc là người nào? Ngay cả chúng ta cư nhiên cũng không thể điều tra ra thân phận của nàng? Thật là quý dị!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Võ Sư Đỉnh!

Nghe được lời này, mấy người đều trầm mặc xuống. Tám người bọn họ không phải là ai khác, chính là tám tiểu đội trưởng đội quân tinh nhuệ Phụng Vệ.

Đối với phương thức tiến hành huấn luyện phong bế (đóng cửa huấn luyện) của bọn họ mà nói, nếu không phải có Phụng Vệ bẩm báo lại mọi sự trong Phụng phủ cho bọn họ biết, bọn họ cũng không thể nào biết được. Nhưng sau khi biết được những sự tình phát sinh gần đây của Phụng phủ, bọn họ đã xuống tay điều tra.

Đặc biệt là một chuyện Phụng lão gia tử bị chứng điên cuồng và bị bắt đi. Nhưng bọn họ không nghĩ tới, gia chủ mang theo hộ vệ trong phủ ngoài phủ cũng không thể tìm thấy người. Thật sự là bị một người thiếu nữ mang đi, hiện tại đang điều dưỡng thân thể trong một sân viện bên ngoài.

Bọn họ thử tới gần quan sát, nhưng một khi bọn họ tới gần hơn thì đã bị phát hiện, thật sự không hiểu là vì thiếu nữ kia quá nhạy bén, hay là công phu che dấu hơi thở bọn họ đã yếu đi.

Bọn họ vốn là muốn mang lão gia tử về, tuy nhiên khi nhìn thấy lão gia tử vừa nói vừa cười cùng với thiếu nữ kia, hơn nữa thiếu nữ kia mỗi ngày đều sẽ đỡ lão gia tử đi lại ở trong viện. Nhìn lão gia tử cũng không giống người bị chứng điên cuồng chút nào, vì thế bọn họ cũng đánh mất ý niệm kia.

Tuy rằng không biết thiếu nữ kia là người nào, nhưng sự quan tâm thì không thể giả được, nếu như không có ác ý đối lão gia tử, bọn họ cũng sẽ không quản.

"Ài, các người nói cô nương kia mặt đều bị hủy thành như vậy, vì sao dường như cũng không quan tâm đến điều đó lắm?" Nam tử mặc áo xanh có chút tò mò hỏi, khi lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan bị hủy kia, hẳn đã bị hoảng sợ.

Rốt cuộc, đó chính là cô nương gia, một khuôn mặt cư nhiên đã bị hủy hoàn toàn không thể nhìn được, nhưng khi nhìn thấy cũng cảm thấy đáng thương kỳ lạ.

"Trên người cô nương kia không có hơi thở huyền lực, phỏng chừng là một người bình thường, nhưng thật ra hơi thở tên Quan Tập Lẫm lại rất trầm ổn, đúng là một nhân vật."

Nam tử áo đen nói giọng vững vàng, dừng lại một chút, hần hạ đôi mắt xuống, nói: "Các người hôm nay đều đã gặp qua nữ nhi của gia chủ chứ? Điều cảm thấy như thế nào?"

"Chẳng ra gì, để trở thành chủ tử Phụng Vệ chúng ta, thật đúng là không đủ tư cách."

"Ân, thực lực xác thật cũng không xuất chúng, nhưng thật ra dung mạo lại rất xuất sắc."

"Nhìn thấy một nữ nhân dịu dàng, để nàng trở thành chủ tử Phụng Vệ chúng ta? Ách, ta đúng thật là quá không nguyện ý."

"Ài! Lần đầu tiên cảm thấy, cảm giác rất thất vọng."

"Ta cũng hoàn toàn không xem trọng."

"Nàng không chế trụ được chúng ta."

"Nhưng cũng không có lựa chọn, ai bảo gia chủ cũng chỉ có một nữ nhi như vậy!"

Nghe từng người trong bọn nói xong từng câu, nam tử áo đen đứng lên, nói: "Không, nàng ấy không đơn giản."

"Ân? Như thế nào?" Bảy người không hẹn mà đồng thanh hỏi, có chút kinh ngạc vì hắn sẽ nói ra một câu như vậy. Phụng Thanh Ca kia, bọn họ cũng nhìn không ra có gì đặc biệt.

"Trực giác."

"Xuy!"

Mấy người cười nhạo một tiếng: "Hoàn toàn không có cảm giác."

Ánh mắt xoay chuyển, mấy người đều nhìn về một phía, trong đó một người cười nói: "Đều luôn nói, ban ngày đừng nhắc tới người, buổi tối đừng nhắc tới quỷ. Các người nhìn xem, vừa mới nói ra, người đã tới rồi."

Cách đó không xa, một thân ảnh toàn thân váy áo hoa phục đang đi về phía bên này, đi theo phía sau nàng là hai tỷ nữ. Khi nàng nhìn đến vài tên nam tử trẻ tuổi trong đình hoặc đứng hoặc ngồi có dung mạo xuất sắc, khí vũ hiên ngang, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng.

Tám người này, chính là tám gã tiểu đội trưởng trong đội quân tinh nhuệ Phụng Vệ, thực lực tám người này, đều đã đạt tới cảnh giới võ sư đỉnh.

Phải biết rằng, lão gia tử tu luyện cả đời, cũng mới chỉ là một cường giả võ tông sơ kỳ Huyền Cực Cảnh cấp 8.

Như Phụng Tiêu, mấy năm trước cũng mới tiến vào cấp bậc võ tông, hiện giờ cũng bắt quá là cường giả sơ kỳ Huyền Cực Cảnh cấp 2.

Trong thời gian tới, tám người này tất nhiên đều sẽ thăng cấp trở thành võ tông, đến lúc đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Phụng Cửu Về Nhà!

Nam tử mặc áo xanh thấy nàng đứng ở bên ngoài đình nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào, không khỏi nhướn lông mày lên, hỏi: "Đại tiểu thư có cần gì không?"

Tô Nhượng Vân phục hồi lại tinh thần, ánh mắt xẹt qua trên mặt tám người, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Tên các người là gì?"

"Tên?"

Hắn cười đi tới, dựa vào cột trụ của đình và nói: "Mấy lão nhân ở trên đình đầu chúng ta có giao đãi, tên của chúng ta chỉ có thể nói cho chủ tử chúng ta nghe. Vì thế, trước khi đại tiểu thư còn chưa trở thành chủ tử chúng ta, chúng ta không ngại để đại tiểu thư gán một con số ở trên người mỗi chúng ta, sử dụng nó như là tên gọi của chúng ta."

Một người nam tử phía sau đi lên, khoanh tay trước ngực liếc mắt nhìn người bên người một cái, lại nhìn về phía người ở bên ngoài đình, thần sắc trên mặt mang theo vài phần căm phẫn, nói: "Nàng còn chưa phải là chủ tử chúng ta! Cũng không thể ra lệnh cho nhóm chúng ta, đặt tên gọi cho chúng ta cũng không thể nào điều động chúng ta."

"Đại tiểu thư, tuy rằng chúng ta là Phụng Vệ, nhưng chúng ta còn chưa nhận chủ, muốn khiến chúng ta nhận chủ, vậy còn phải xem bản lĩnh của người." Một người khác cũng đi lên, giọng điệu cũng thật sự là không khách khí.

Rốt cuộc, bọn họ tuy là Phụng Vệ, nhưng, đối với người không phải là chủ tử bọn họ, thật ra cũng không cần khách khí.

Nghe vậy, Tô Nhượng Vân cũng không tức giận, nàng lộ ra tươi cười liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lời nói mang theo tự tin: "Các người sẽ thuận phục ta." Giọng nói rơi xuống, xoay người lập tức đi về viện phía trước.

Theo nàng, Phụng Thanh Ca chân chính đã chết, Phụng Vệ đến trong tay nàng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nàng cũng không tin, với những gì nàng có thể làm, bọn họ sẽ không cách nào mà không thần phục!

Đội nàng đi khuất, nam tử một thân áo đen đi tới, quét mắt liếc nhìn hai người bên cạnh một cái, nói: "Các người cũng đừng làm quá, nàng dù sao cũng là nữ nhi gia chủ, là chủ tử chúng ta sắp sửa nguyện ý trung thành."

"Thiết (cắt;dừng)! Người làm sao biết nàng có bản lĩnh gì khiến chúng ta cam tâm tình nguyện gọi nàng một tiếng chủ tử?" Nam tử cả lơ không cho là

đúng, rõ ràng cũng không dễ dàng vào trong mắt.

"Vây cũng đừng quên, mấy lão nhân kia vẫn luôn giao đãi những gì với chúng ta." Vừa nghe được lời này, mấy người đều trầm mặc, không ai mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Một lát sau, nam tử áo đen mới nói: "Cũng đã đến lúc, chúng ta nên đi về phía trước nhìn xem!"

"Cũng tốt." Mấy người đáp lời, cùng nhau đi về viện phía trước.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Vào thời điểm này, trên đường đi theo hướng Phụng phủ, vì hoàng đế đi ra bên ngoài, dẫn tới bá tánh sôi nổi theo đuôi nhìn xem ở trên đường cái. Một đám kinh ngạc cảm thán nhìn theo đội ngũ khí thế đi về hướng Phụng phủ. Và ở trên long liễn, quốc chủ một thân long bào rực rỡ uy nghiêm đang ngồi ngay ngắn. Bên cạnh, Mộ Dung Dật Hiền một thân quần áo màu tím, cả người tràn ngập hơi thở tôn quý đang cười ngửa đi theo.

Bên trong Phụng phủ, các vị gia chủ vừa nghe thấy ngay cả quốc chủ cũng tới, có chút kinh ngạc. Phụng phủ tuyên bố Phụng Thanh Ca là phụng chủ, dường như cũng không cần tới quốc chủ phải đích thân tới, nhưng mà hiện giờ lại tới, điều này thật là hấp dẫn, có thể có ý sâu xa.

Mặc dù vậy, mọi người vẫn đi ra ngoài phủ chào đón, rốt cuộc, đối phương chính là quốc chủ Diệu Nhật Quốc, bản thân chính là một vị cường giả có thực lực cường đại, bọn họ tự nhiên không dám bất kính chút nào.

Thân là người chấp chương hiện giờ của Phụng phủ, Tô Nhược Vân cũng đi ra từ trong đám người, hướng về phía long liễn hành lễ: "Thần nữ Phụng Thanh Ca, cung nghênh quốc chủ giá lâm."

"Chúng ta cùng cung nghênh quốc chủ." Các vị gia chủ trầm miệng một lời, cũng cúi đầu hành lễ.

"Ân." Trên long liễn truyền đến một giọng nói trầm thấp, quốc chủ mặc long bào rực rỡ từ phía trên bước xuống, ánh mắt sắc bén ẩn chứa khí thế uy nghiêm quét qua mọi người một cái, lúc này mới nện bước đi về phía bên trong.

Sao khi hần vừa tiến vào, toàn bộ mọi người không hẹn mà nhìn nhau và thở dài một hơi nhẹ nhõm. Khi bọn họ đang muốn đi theo vào phía bên trong, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại ở trước đại môn Phụng phủ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Lão Thái Gia Đã Trở Lại!

Không phải tất cả mọi người đều đã tới đủ hay sao? Như thế nào còn có người tới?

Mọi người nghi hoặc trong lòng, bước chân đang đi về phía bên trong hơi dừng một chút, đánh giá chiếc xe ngựa không hề có chút thu hút đang dừng ở trước đại môn.

Mà Mộ Dung Dật Hiền vốn đang chuẩn bị đi vào bên trong, sau khi nhìn thấy chiếc xe ngựa kia cũng dừng bước chân lại. Hần không chỉ nhìn thấy xe ngựa có chút quen mắt, càng cảm thấy hắc y nữ tử đánh xe có chút quen thuộc, thật giống như là người bên người vị cô nương lần trước.....

"Tiểu Cửu, ta đỡ người." Quan Tập Lãm một thân huyền y nhảy ra từ trên xe ngựa, vươn tay ra đỡ người phía sau ra ngoài.

Một tiếng Tiểu Cửu, khiến trong lòng Mộ Dung Dật Hiền nhảy dựng, trong mắt hiện lên một sự vui mừng, bước chân cũng bắt đầu bất động, cứ thẳng tắp như vậy nhìn người sắp bước ra từ trong xe ngựa.

Lúc này Tô Nhược Vân cũng không nhìn thấy được người bước xuống từ trên xe ngựa, bởi vì quốc chủ vào phủ, nàng ta phải hộ tống ở phía trước. Bởi vậy, nàng ta không những không nhìn thấy được Quan Tập Lãm và Phụng Cửu đi ra, ngay cả người cuối cùng bước xuống từ trên xe ngựa, cũng không thể nhìn thấy. Nếu không, nhất định sẽ sợ tới mức tái mặt.

"Tê! Đó, đó không phải là Phụng lão gia tử sao?"

Khi các vị gia chủ nhìn thấy hai người nam nữ đang đỡ lão giả từ trong xe ngựa xuống ngay trước mắt, vừa nhìn thấy kỹ, lão giả lại chính là lão gia tử đã mất tích của Phụng phủ!

Hơn nữa, thần sắc kia nơi nào giống như người bị chứng điên cuồng? Lập tức, mọi người đều đi qua và vây quanh lão.

"Phụng lão gia tử, cuối cùng ngài đã trở lại!"

"Phượng lão gia tử, trong khoảng thời gian ngài không ở trong phủ, Phượng tướng quân vì quá lo lắng nên đã đổ bệnh."

"Phượng lão gia tử, trong khoảng thời gian này ngài đã đi đâu?"

Mọi người mồm năm miệng mười hỏi han, đều mang giọng điệu quan tâm. Bởi vì hôm nay tới đây đều là những gia tộc có uy tín lớn trong Vân Nguyệt thành, không hề có những người thuộc gia tộc trung đẳng. Bởi vậy, mọi người cũng hoàn toàn xa lạ đối với hai người Quan Tập Lâm và Phượng Cửu, không người nào nhận ra.

"Ha ha, khiến mọi người lo lắng, lão phu không việc gì." Lão gia tử cười ha hả nói, nhất nhất gạt đầu với mọi người.

"Phượng gia gia." Mộ Dung Dật Hiền đi tới, nhìn thấy khí lực của lão khôi phục khá tốt, không tránh được sự nghi hoặc trong lòng. Vì sao lão lại ở bên huynh muội Quan Tập Lâm?

Xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt tìm tòi nghiên cứu dừng lại ở trên người Phượng Cửu.

Phượng lão gia tử nhìn thấy hần, giọng điệu hòa ái nói: "Hoá ra là Dật Hiền! Hôm nay ngươi cũng tới? Lão phu nghe nói quốc chủ cũng tới?" Nhìn thấy hần đang nhìn Phượng nha đầu, ý cười trên mặt lão gia tăng vài phần.

Hai người này, nhìn như thế nào đều thấy quả thực rất xứng một đôi, chỉ tiếc, khuôn mặt Phượng nha đầu.....

Hộ vệ Phượng phủ ngay khi nhìn thấy người trên xe ngựa bước xuống chính là lão thái gia nhà mình, lập tức nhanh chóng chạy vào phía bên trong, hô to: "Là lão thái gia! Lão thái gia đã trở lại! Lão thái gia đã trở lại....."

"Gia gia, chúng ta đi vào thôi!"

Phượng Cửu không nhìn Mộ Dung Dật Hiền, mà đỡ lão gia tử đi vào phía bên trong, Quan Tập Lâm đi theo bên phải lão gia tử, Lãnh Sương vẫn đi theo phía sau nằng.

"Cái... cái gì? Ngươi nói cái gì?"

Tô Nhược Vân đang tiếp đãi quốc chủ ngồi xuống vị trí chủ vị ở trong viện, khi nghe đến lời tên hộ vệ kia nói, cả người cả kinh khiến sắc mặt trắng bệch, thân thể không tự chủ được run lên: "Ngươi nói ai đã trở về? Ai?"

"Là lão thái gia, lão thái gia đã trở lại!" Tên hộ vệ còn vui mừng nói.

Quốc chủ đang ngồi dùng trà cũng chú ý tới nằng ta có chút không thích hợp, nhướng lông mày, có chút kinh ngạc trước phản ứng vừa hoảng sợ vừa mang theo hoảng loạn của nằng ta.

Gia gia nhà mình đã trở lại, chẳng lẽ nằng ta không phải nên vui mừng hay sao? Vì sao lại có phản ứng này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Người Là Ai?

"Lão gia tử đã trở lại? Ở đâu?"

Nghe giọng nói, quốc chủ quay đầu nhìn về phía tiếng nói, vừa nhìn thấy, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Chỉ qua mấy ngày, Phượng Tiêu cư nhiên suy yếu như vậy? Ngay cả đi đường cũng không đi được, còn phải có người đỡ?

"Gia chủ, trước tiên ngài hãy ngồi xuống nơi này, lão thái gia đã đi tới cửa, một lúc nữa sẽ tiến vào." Nam tử mặc bạch y cầm quạt xếp trong tay ôn hòa nói, sau khi đỡ hần ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía ngoài sân.

Quốc chủ, Mộ Dung Bác (慕容博) đứng nhìn vài tên nam tử xuất sắc ở bên người Phượng Tiêu, trong đôi hắc đồng sắc bén xẹt qua suy nghĩ sâu xa, sau khi kín đáo liếc mắt đánh giá bọn họ một cái, liền dời tầm mắt.

Khi Tô Nhược Vân nhìn thấy vài tên Phượng Vệ đi đến và canh giữ ở bên người Phượng Tiêu, nghiêng chặt hàm răng. Mấy người này không những không để nằng ta vào mắt, còn tự tiện đem Phượng Tiêu mang ra ngoài, thật là đáng chết! Vốn dĩ nằng ta chỉ tính toán để Phượng Tiêu ra ngoài một lúc liền đưa trở về, để tránh bị người nhìn ra manh mối, nhưng hiện tại.....

Đúng lúc này, Phượng Cửu đỡ lão gia tử đi đến, phía sau đi theo một đám người.

Khi nhìn đến Phượng Cửu bên người lão gia tử, Tô Nhược Vân hít vào một hơi khí lạnh: "Sao lại là ngươi! Làm sao ngươi lại ở chỗ này!"

Nữ nhân này! Nàng vẫn chưa quên độc môn của nàng chính là do nữ nhân này phá hủy! Nữ nhân này, lai lịch thần bí và quý dị, hiện giờ, dám xuất hiện ngay tại Phụngơng phủ, xuất hiện ở trước mặt nàng, thật sự nghĩ rằng nàng sẽ không làm gì nàng ta hay sao?

"Người tới! Bắt lấy nàng cho ta!" Nàng ta hét lớn, ngay lập tức muốn phái hộ vệ bắt lấy Phụngơng Cửu.

Tuy nhiên, tất cả mọi người không ai di chuyển, bởi vì không ai dám. Ngốc tử cũng nhìn thấy cô nương mang khăn che mặt đang đỡ lão thái gia bọn họ! Tiến lên bắt người? Bọn họ cũng không phải là đã chán sống.

Phụngơng Cửu không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt mang ý cười nhàn nhạt nhìn nàng ta.

Phụngơng lão gia từ thấy thế, hừ thật mạnh một tiếng, quát: "Phụngơng Vệ đâu!"

Tám gã nam tử giống như công tử quý tộc đang đứng ở bên người Phụngơng Tiêu không hện mà cùng tiến lên một bước, nện bước trầm ổn đầy khí thế sắc bén. Bọn họ đứng thẳng thành một hàng, động tác nhất trí chấp tay hành lễ, âm thanh hữu lực ẩn chứa hơi thở huyền lực hùng hậu bí mật truyền ra, mang theo cung kính.

"Thuộc hạ gặp qua lão thái gia!"

Ngăn ngừa mấy chữ lại khiến trong lòng mọi người ở đây chấn động. Sau khi tám người hành lễ, dáng người lại đứng thẳng tắp. Những sự hừng hờ và cà lờ vốn xuất hiện ở trên người bọn họ, tại một khắc này toàn không thấy tăm hơi.

Những khuôn mặt nghiêm túc đầy sát khí có thể chấn nhiếp người, khí thế trên người cứng rắn mà sắc bén, giống như những chiến sĩ thiết huyết đi ra từ giữa chiến trường. Những động tác nện bước đều nhất trí với nhau, cùng với tư thế oai hùng đỉnh bật, khiến ánh mắt toàn bộ mọi người sáng ngời, trong lòng chấn động.

Đây là Phụngơng Vệ! Là một đội quân tinh nhuệ khiến nước láng giềng vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật! Trong đội ngũ này, mỗi người đều là hán tử thiết huyết như thế, mỗi người đều là binh sĩ xuất sắc như thế!

"Bắt nàng lại cho ta!"

Tay Phụngơng lão gia từ chỉ thẳng về hướng Tô Nhựợc Vân đang mang sắc mặt trắng bệch, ánh mắt sắc bén đầy phần hận giống như nếu có thể giết chết người, nàng ta đã chết không dưới trăm lần.

"Cha!"

Tô Nhựợc Vân lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, phản ứng đầu tiên của nàng ta là tìm sự che chở từ Phụngơng Tiêu, bởi vì đối với lão gia tử, cũng chỉ có Phụngơng Tiêu mới có thể bảo hộ được nàng.

Nhưng, nàng ta nhất định phải thất vọng.

Bởi vì, lúc này Phụngơng Tiêu đang kinh ngạc nhìn vào thiếu nữ mặc một bộ váy áo màu trắng, một tấm khăn che mặt thanh nhã, đang đỡ lão gia tử. Một ý niệm hiện lên ở trong đầu hần, hần run run mở miệng.

"Người, người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Thân Phận Bại Lộ!

Sau khi tám người đều trầm giọng xuống, hai người trong đó cất bước tiến lên, chế trụ hai tay Tô Nhựợc Vân, áp tới trước mặt lão thái gia.

Mọi người đầu tiên là kinh ngạc với lão thái gia khi lão ra lệnh cho Phụngơng Vệ bắt cháu gái mình lại, sau đó lại nghi hoặc với phản ứng lúc này của Phụngơng Tiêu. Vì thế, ánh mắt bọn họ mang theo nghiến cứu tìm tòi dừng ở trên người bạch y nữ tử, cũng đang suy đoán thân phận của nàng.

Mộ Dung Dật Hiền nhìn Phụngơng Thanh Ca bị nắm cổ tay và áp đến trước mặt lão thái gia, lòng mày chum lại với nhau, đang muốn mở miệng, nhưng lại nghe lời Phụngơng Tiêu vừa hỏi, khiến hần cũng dừng ánh mắt ở trên người bạch y nữ tử.

Hần cũng muốn biết, nàng rốt cuộc là ai?

Phụngơng Cửu nhìn biểu tình kích động của Phụngơng Tiêu khiến hốc mắt ửng đỏ, trong lòng than nhẹ một tiếng, nói: "Người đã đoán ra được, không phải hay sao?"

Hắn cũng không phải ngốc tử, gần đây Phụng phủ phát sinh nhiều chuyện như vậy, hơn nữa hiện giờ lão thái gia đã trở về, lại còn xuất hiện cùng nàng, nếu như đến bây giờ vẫn còn không có phản ứng, thì hắn không phải là Phụng đại tướng quân Phụng Tiêu tiếng tăm lừng lẫy.

"Người là nữ nhi Thanh Ca của ta!"

Giọng nói của hắn mang theo ghen ghét, duỗi tay cầm lấy tay Phụng Cửu: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cha thật sự đã không nhận ra người bên người là già....." Nghĩ đến lời nói của lão gia từ ngày đó, nghĩ đến ngay lúc đó hắn đã phẫn nộ, hiện giờ lại nhìn thấy nàng mang khăn che mặt, trái tim hắn đau đớn một trận, lại nhìn không được mà gào khóc lên.

"Thực xin lỗi..... là cha không tốt, là cha không tốt....."

Một Đại tướng quân uy phong lẫm lẫm, cư nhiên khóc giống như một tiểu hài tử, nước mắt rơi như mưa, bộ dáng khiến người nhìn thấy, vừa kinh ngạc lại vừa khiếp sợ.

Vừa rồi hắn đã nói gì? Nữ tử mang khăn che mặt chính là nữ nhi Thanh Ca của hắn? Vậy người đang bị bắt giữ ở đó là ai?

"Tiêu thúc, người nói nàng là ai?" Giọng nói của Mộ Dung Dật Hiền mang theo run rẩy không thể ức chế. Hắn ngưng nhìn bạch y nữ tử mang khăn che mặt, có chút khó tin, lại có chút kích động và vui sướng, trái tim hắn đập thình thịch. Loại cảm giác này, không thể nói nên lời.

"Ồ ồ..... nữ nhi của ta..... nữ nhi của ta....."

Phụng Tiêu vì áy náy lo lắng mà khóc lớn, nhưng bởi vì thân thể hắn suy yếu, không chịu nổi cú sốc như vậy, hắn vẫn tiếp tục khóc, cả người đột nhiên ngất đi, mất ý thức.

"Hai người các người, mang cha ta về trong phòng." Phụng Cửu trừng lớn đôi mắt nhìn về phía vài tên Phụng Vệ một bên, giọng nói vững vàng phân phó.

"Vâng."

Những tiếng nói vang mệnh cơ hồ là theo bản năng, mấy người đột nhiên ngẩn ra, hai mặt thoáng nhìn nhau, cảm thấy có chút quỷ dị, nhưng hai người vẫn đi ra, mang theo Phụng Tiêu trở về.

Lúc này, giọng nói già nua mang theo mùi phấn hơi thở huyền lực của phụng lão gia tử truyền ra: "Trước mặt tất cả các vị ở chỗ này, lão phu có chút việc muốn nói với các vị."

Giọng nói của lão hoi dừng lại, chỉ vào Tô Nhượng Vân và nói: "Nàng ta, căn bản không phải là cháu gái Phụng Thanh Ca của ta! Nàng ta chỉ là một đứa bé gái mồ côi Tô Nhượng Vân, do ta cháu gái ta nhặt về ở trên đường cái từ khi còn nhỏ! Cháu gái ta đã đối đãi với nàng ta giống như thân tỷ muội, nhưng nàng ta lại tính kế mưu hại cháu gái ta, thay thế thân phận cháu gái ta, đoạt hết thừa của nàng! Sau đó, nàng ta bị lão phu phát hiện nên đã dùng độc muốn hại lão phu. Nữ nhân này, âm ngoan và độc ác, vô tình và vô nghĩa!"

Sau khi nghe được những lời này, mọi người ồ lên một tiếng, sôi nổi hít hà một hơi, cảm thấy việc này thật sự là khó tin và rất đáng sợ. Ngay cả khi thân phận đã bị thay thế, nếu như không người phát hiện, vậy thì toàn bộ Phụng phủ, cuối cùng chẳng phải là rơi vào trong tay nàng ta?

"Ha ha ha ha ha..... Ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười đột ngột khiến mọi người ngẩn ra, ánh mắt của mọi người nhìn về hướng nữ tử trông có vẻ điên cuồng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Không Nơi Che Giấu!

Tới giờ khắc này rồi, sự tình không có cách nào quay lại, nàng ta tất nhiên cũng không cần che dấu chút gì.

Tới giờ khắc này rồi, nàng ta cũng rút cuộc biết được, vì sao lần đó khi gặp lại nàng ở trên phố, lập tức cảm thấy nàng thực sự không vừa mắt.

Cũng rút cuộc biết được, vì sao người nàng ta phái đi giết nàng, không những thất thủ, còn tính cả thể lực mà nàng ta cực khổ bồi dưỡng nên cũng đều bị diệt.

Nguyên lai là nàng! Nguyên lai nàng vẫn luôn chưa chết!

Phụng Thanh Ca có năng lực như thế nào, nàng ta rất rõ ràng. Với năng lực của nàng, nàng không có bản lĩnh có khả năng diệt độc môn của nàng ta ở

trong một đêm, càng không thể tới Phụng phủ cứu lão gia tử, duy nhất có thể khẳng định chính là, có người đứng sau lưng nàng!

"Sao ngươi không gỡ khăn che mặt xuống? Ngươi không phải là Phụng Thanh Ca sao? Ngươi không thể gỡ khăn che mặt xuống sao?"

Nàng ta khiêu khích nhìn Phụng Cửu, ánh mắt điên cuồng và âm ngoan: "Để mọi người đều nhìn xem, dung nhan của ngươi dưới khăn che mặt, rốt cuộc có phải là Phụng Thanh Ca hay không!"

Phụng Cửu nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn. Nàng không để ý tới lời nàng ta nói, mà nói với lão gia tử: "Gia gia, thân thể ngài vừa mới tốt lên, không thể chịu kích thích quá lớn, ngài về viện trước đi! Nơi này hãy giao cho ta xử lý là được."

"Phụng nha đầu....." Lão gia tử có chút không yên tâm, sợ nàng không ứng phó nổi.

"Không có việc gì, nơi này ta có thể." Nàng cười khế, ý bảo lão đừng lo lắng, rồi sau đó gọi quản gia tới, để hắn đỡ lão gia tử trở về.

Mọi người thấy vậy, đều tò mò, *nàng muốn làm gì? Tại sao không thể để lão gia tử ở đây?*

Mộ Dung Dật Hiền nhìn nàng, trong lòng rất phức tạp, vẫn luôn không thể tìm thấy cơ hội có thể nói chuyện.

Quốc chủ Mộ Dung Bác hôm nay thật sự đã bị mọi người bỏ qua, không có biện pháp, ai bảo lực chú ý của mọi người đều đổ ở trên hai người Phụng Thanh Ca thật giả?

"Hai ngươi, mang nàng ra ngoài cửa lớn Phụng phủ cho ta." Ánh mắt Phụng Cửu xẹt qua trên người hai gã Phụng Vệ đang nắm giữ Tô Nhượng Vân, sau đó xoay người dời bước liền đi ra ngoài.

Hai người thấy thế, nhìn nhau, áp người đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*....

Trước đại môn Phụng phủ, Phụng Cửu sai hộ vệ chuyển một chiếc ghế để nàng ngồi xuống. Các vị gia chủ theo kịp đã vây kín xung quanh, cùng với hộ vệ của bọn họ nguyên bản đang chờ ở ngoài cửa. Ngay cả Mộ Dung Bác cảm thấy mới lạ nên cũng đi theo, tùy hầu cũng chuyển ghế đến để nàng ngồi xuống, ánh mắt mang theo hứng thú nhìn Phụng Cửu thông dong ưu nhã.

"Đã mang mặt của ta lâu như vậy, ngươi không thấy phiền hà hay sao?"

Nàng một tay chống cằm, hai chân gấp lại bất chéo mà ngồi, động tác rõ ràng là không ưu nhã, nhưng cố tình lại khiến người cảm giác được sự tùy ý và tự nhiên của nàng.

"Ta sớm đã phiền chán, khuôn mặt này, mỗi ngày ta nhìn thấy đều cảm thấy ghê tởm muốn chết!" Tô Nhượng Vân khịt mũi nói, giọng điệu tràn ngập chán ghét, giãy giụa: "Buông ta ra!"

Hai gã Phụng Vệ đang giữ nàng ta, tự nhiên nàng ta không có khả năng thoát ra.

"Buông nàng ta ra, nàng ta chạy không thoát được." Phụng Cửu nói, để hai người buông nàng ta ra.

Vừa được tự do, Tô Nhượng Vân lập tức xé mặt nạ trên mặt xuống, ném thật mạnh chiếc mặt nạ đến trên mặt đất, lộ ra dung nhan vốn có của nàng ta — một giai nhân thanh tú.

Chỉ tiếc, dung nhan tuy rằng thanh tú, tâm địa lại như rắn rết.

Một vị gia chủ vây xem kinh ngạc cảm thán: "Thuật dịch dung thật là cao minh! Mặt nạ kia thực sự trải dài qua đường viền ở cổ và đi ra phía sau tai, khó trách người khác nhìn không ra."

Ánh mắt của Mộ Dung Dật Hiền bỗng nhiên giật mình nhìn Tô Nhượng Vân, không nghĩ tới nàng ta thật đúng là.....

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của Mộ Dung Dật Hiền, Tô Nhượng Vân lần đầu tiên cảm thấy hổ thẹn và bối rối. Nàng ta thậm chí cũng không dám nhìn về phía hắn một cái, sợ nhìn đến ánh mắt khiến nàng ta không thể thừa nhận.

Nhìn thấy một màn này, khoé môi Phụng Cửu móm lên, môi đỏ dưới khăn che mặt khẽ mở.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Vung Kiếm Gãy Lưỡi!

"Người nói xem, ta nên đáp lễ người như thế nào cho tốt?"

"Hừ! Một người không có hơi thở huyền lực và dung nhan đã bị hủy, cho dù người còn sống thì thế nào? Còn không bằng chết đi!" Nàng ta lạnh lùng chế giễu một cách khinh miệt, ánh mắt mang theo vui sướng khi người gặp họa, nhìn khuôn mặt mang mặt nạ của nàng, trong mắt tràn đầy ác độc nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền.

"Người không biết điều đó, đúng không? Gân mạch nàng đã bị ta dùng độc phế đi, nàng mặt, cũng bị ta vẽ hoa, từng vết máu chảy đầm đìa với da thịt trên mặt, có thể còn đáng sợ hơn phù thủy xấu xa, hơn nữa..... ha ha ha ha....."

Nàng ta cười quỷ dị, ánh mắt mang theo điên cuồng: "Hơn nữa, lúc trước chính là ta đã sai người bán nàng vào thanh lâu, cũng không biết đã bị bao nhiêu nam nhân đùa bỡn..... A!"

Giọng nói của nàng ta còn chưa rơi xuống, tiếng kêu thảm thiết đã vang lên, nguyên lai, Phụng Cửu nguyên bản đang ngồi đã rút trường kiếm bên hông Lãnh Sương, cất bước vài bước tới trước mặt nàng ta, mũi kiếm rung lên, cắt xuống đầu lưỡi nàng ta.

"Miệng chó không phun ra ngà voi, cũng thế, không cần đầu lưỡi."

Mọi người âm thầm hít hà một hơi, bởi vì những lời

Tô Nhược Vân đã nói, cũng bởi vì Phụng Cửu đột nhiên ra tay. Bọn họ thậm chí cũng chưa nhìn thấy nàng động tay như thế nào, đã nhìn thấy một đầu lưỡi máu chảy đầm đìa rơi xuống mặt đất, Tô Nhược Vân thì đang che miệng không ngừng đổ máu.

Khi tám gã Phụng Vệ nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt lại sáng lên.

Bọn họ nhìn nàng cầm thanh trường kiếm trong tay, chỉ xéo xuống mặt đất mà đứng. Mũi kiếm đang nhỏ đầy máu tươi, bạch y nhẹ bay trong gió, trên người tản ra một luồng hơi thở thanh lạnh mà lạnh lẽo. Với bọn họ, đây là cảnh đẹp ý vui. Đặc biệt, nàng ra tay rất lưu loát dứt khoát, càng khiến trong lòng bọn họ hưng phấn mãi không thôi.

Không thể không thừa nhận, ngay cả khi dung nhan nàng đã bị hủy, nhưng một thân khí độ kia của nàng, thật đúng là không phải người bình thường có thể so được.

Nếu người như vậy là chủ tử bọn họ, thật ra cũng không phải là không thể tiếp thu. Mộ Dung Dật Hiền giật mình kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn bạch y nữ tử ra tay tàn nhẫn, trong lòng khiếp sợ.

Nàng, nàng thật sự là Thanh Ca? Thật sự là người sẽ rúc vào bên người hắn, nữ tử dịu dàng nhu thuận?

"A!"

Tô Nhược Vân không có đầu lưỡi, trong miệng tràn ra máu tươi, ngay cả lời nói cũng nói không rõ, chỉ có thể phát ra tiếng kêu bén nhọn a a a.

Nàng ta dường như phát điên nhào tới trước mặt Phụng Cửu. Nàng ta còn chưa tới gần, đã thấy nàng thu hẹp ánh mắt, trong mắt hiện lên một tia quỷ dị. Ngay sau đó, đã thấy trường kiếm trong tay nàng đánh úp về phía nàng ta. Chỉ cảm thấy kiếm khí phát qua trước mặt, sau đó là âm thanh xiêm y vỡ vụn truyền ra.

"A..... A a....."

Nàng ta thét chói tai, xiêm y đã thành từng mảnh nhỏ rơi rụng đầy đất, cả người chợt lạnh, đôi tay nàng ôm chặt lấy thân thể, muốn che khuất cảnh xuân lộ ra ngoài, nghe bên tai truyền đến âm thanh hút không khí cùng với âm thanh thờ đóc nặng nề. Nàng ta xấu hổ đến nỗi khao khát tìm thấy một cái hầm ngầm để có thể chui vào trong đó.

Xung quanh, những nhóm gia chủ đều là người ở độ tuổi trung niên, tuy rằng trong nhà có hiền thê mỹ thiếp, nhưng khi thấy đến một thân thể nữ nhân như khối xích quả quả hiện ra ở trước mắt như vậy, tuy biết với thân phận bọn họ không nên nhìn xem, nhưng ánh mắt kia lại vẫn dòm không ra.

Một vài tiếng *khụ khụ* không được tự nhiên vang lên, mặt già ửng đỏ, nhưng vẫn liếc mắt nhìn về phía thân thể mềm mại tuyết trắng kia. Đến giờ này khắc này, cũng rất cuộc biết, vì sao Phụng Thanh Ca phải để gia gia nàng về viện trước. Hóa ra là bởi vì nàng đã chuẩn bị một màn hương diễm kích thích như vậy chờ đợi bọn họ.

Không thể không nói, chiều này của nàng xác thật là rất tàn nhẫn. Giết người bất quá là đầu chĩa xuống đất, nhưng nàng rõ ràng rất hiểu được như thế nào là tra tấn người. Tra tấn người cao minh nhất rõ ràng chính là tra tấn tâm. Chiều thức ấy, nàng đã chơi rất đẹp. Tệ hơn so với trực tiếp giết chết Tô Nhược Vân, đó là càng khiến cho nàng ta sống không bằng chết.

Rốt cuộc, dưới bầu trời đầy ánh sáng, cả người xích quả đều nhận hết ánh mắt chứng nam làm nhục. Loại tàn phá tâm linh này, bất kỳ nữ tử nào cũng đều không thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Thật Đáng Thương, Thật Đáng Buồn!

Trường kiếm trong tay Phượng Cửu vừa chuyển, đảo ngược nắm phía sau tay, nàng đứng ở trước mặt nàng ta, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tô Nhượng Vân đang run rẩy cả người, lười biếng hỏi: "Không phải là da người không biết xấu hổ sao? Ta cảm thấy người không mặc gì có lẽ sẽ càng tốt hơn, không phải sao?"

Nhìn một màn này, tên nam tử cả lợ trong tám gã Phượng Vệ đành phải nuốt nuốt nước miếng, hai mắt sáng lên, khen: "*Sách!* Chiêu này của đại tiểu thư thật là quá đẹp, rất có ích! *Tắc tắc*, đáng người kia thật đúng là không phải đẹp bình thường, làn da cũng rất trắng nõn, nếu như trực tiếp giết thật đúng là đáng tiếc."

Nghe vậy, Phượng Cửu nhin không được bật cười, liếc nhìn người nọ: "Người thích? Nếu không, ta thường nàng ta cho người?"

Nghe được lời này, nam tử kia cả kinh, liên tục xoa tay: "Không cần không cần, ta phải thủ thân như ngọc vì nương tử tương lai của ta."

Mộ Dung Dật Hiền liếc mắt nhìn Tô Nhượng Vân run rẩy cuộn tròn trên mặt đất một cái, có chút không đành lòng nhìn về phía Phượng Cửu.

"Thanh Ca, đủ rồi."

Phượng Cửu chuyển mắt, trong mắt lấp lánh tràn đầy ý cười: "Đủ rồi? Ta đây còn chưa lần gì nàng đâu! Như thế nào là đủ rồi?" Đồng thời với khi nói chuyện, thanh kiếm trong tay nàng vừa chuyển, đánh tới Tô Nhượng Vân đang cuộn tròn, tiếp theo vẽ một đường máu ở trên người nàng ta.

"A....."

"Thanh Ca....."

"Câm miệng!" Nàng quát lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn: "Đây là sự tình Phượng phủ, hy vọng Tam Vương gia không cần nhúng tay."

Giọng nói rơi xuống, thanh kiếm trong tay nàng lại đâm tới chỗ đùi nàng ta, chỉ nghe một tiếng *vèo*, đồng thời với tiếng kêu thảm thiết tràn ra, máu tươi cũng bắn đầy đất.

"Tất cả, đều trả lại cho người!"

Tất cả, đều là nàng muốn đòi lại giúp Phượng Thanh Ca! Nàng đã từng đáp ứng muốn trả lại cho nàng ấy gấp bội!

Tô Nhượng Vân đang cong lên, sau khi nghe đến Mộ Dung Dật Hiền nói, ánh mắt khẽ nhúc nhích, xả ra một tươi cười còn khó coi hơn so với khóc, nàng ta hạ thấp đầu xuống, bàn tay vươn về phía bên trong tóc, trong mắt đột nhiên tràn đầy nọc độc.

"A!"

Nàng ta chịu đựng đau nhức trên đùi, bỗng nhiên đứng lên nhào về phía Phượng Cửu, hung hăng đâm chiếc trâm cài đầu màu tím trong tay về phía Phượng Cửu, tựa hồ ôm ý niệm đồng quy vu tận cùng nàng.

"Cẩn thận!"

Mộ Dung Dật Hiền bỗng nhiên hoàn hồn nhanh chóng bảo hộ ở trước người Phượng Cửu, đồng thời theo bản năng vung ra một chưởng đánh bay nàng ta.

"Phốc!"

"Bịch!"

Tô Nhượng Vân phun ra một ngụm máu tươi, cả người chật vật ngã trên mặt đất, hơi thở thoi thóp nhìn Mộ Dung Dật Hiền, trong mắt là nụ cười giải thoát. *Vì người nam nhân này, đến cuối cùng nàng cũng không rơi vào một kết thúc tốt đẹp, nhưng hấn, lại chưa từng để nàng ở trong lòng.*

Nàng ta nâng tay lên, ngay trong ánh mắt kinh ngạc của hấn đánh về phía đỉnh đầu mình, *phịch* một tiếng, kết thúc sinh mệnh thật đáng buồn của mình.....

Phượng Cửu liếc mắt một cái nhìn Mộ Dung Dật Hiền đang che ở phía sau mình, sau đó nhìn về phía tám gã Phượng Vệ, nói: "Xử lý thi thể nàng ta." Thật quá dễ dàng cho nàng ta, nàng còn chơi chưa đủ đã chết.

Lúc này nàng mới nhìn về phía các vị gia chủ, cùng với vị quốc chủ Mộ Dung Bác đang ngồi xem kịch vui, cao giọng nói: "Hôm nay đã chậm trễ và bỏ bê các vị, mong rằng các vị sẽ không phiền lòng, ngày khác thân thể cha ta khôi phục, nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, sẽ bồi các vị với những điều không phải."

"Ha ha, Phụng tiểu thư nói quá lời, hôm nay Phụng phủ xảy ra sự tình như vậy, tất cả chúng ta cũng đều biết đến, cho nên, không có gì chậm trễ bỏ bê."

"Đúng thế, Phụng tiểu thư, nếu độc nữ đã bị trừng trị, vẫn nên nhanh chóng vào xem phụ thân ngươi, chúng ta sẽ cáo từ rồi đi trước, ngày khác lại tới cửa bái phỏng."

Mọi người lần lượt lên tiếng, nhất nhất chấp tay cáo từ nàng, lần lượt rời đi.

Mộ Dung Dật Hiền nhìn nàng, đang muốn nói chuyện, đã thấy nàng dời bước đi về phía trong phủ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Thân Phận Quý Y!

Hắn đang muốn đuổi kịp, liền thấy Lãnh Sương che ở trước mặt hắn.

"Tam vương gia, hôm nay Phụng phủ còn có rất nhiều sự tình muốn xử lý, không tiện tiếp đón ngươi, cũng mời ngươi quay trở về đi!"

Sau khi nhìn hắn một cái, Lãnh Sương cũng đi theo phía sau Phụng Cửu, đi về phía bên trong, hoàn toàn không để ý tới Mộ Dung Dật Hiền đang đứng sững sờ tại chỗ.

Nhưng thật ra tám gã Phụng Vệ một bên nhìn xem rất đã mắt và rất hứng thú. Theo bọn họ biết, Mộ Dung Dật Hiền chính là vị hôn phu của đại tiểu thư bọn họ, bắt quá xem qua tình huống này, phỏng chừng rất nhanh sẽ là không phải.

"Mấy người các ngươi lại đây, hãy xử lý thi thể này!" Một tên Phụng Vệ gọi vài tên hộ vệ tới, để bọn họ xử lý trường hợp này, chính mình thì nhanh chóng đi về phía bên trong.

"Dật Hiền." Mộ Dung Bác đã ngồi trên ngựa liền gọi một tiếng.

"Phụ hoàng." Hắn đi tới trước mặt phụ thân mình, hạ đầu mắt xuống và gọi một tiếng.

"Hồi cung cùng ta, ta có việc muốn nói cùng ngươi." Mộ Dung Bác nhìn nhi tử xuất sắc nhất của mình, biết tương lai tu vi của nhi tử mình chắc chắn còn muốn cao hơn so với hắn, do đó, hắn luôn luôn có mong đợi lớn nhất từ khi nhi tử hắn còn rất nhỏ.

"Vâng." Mộ Dung Dật Hiền lên tiếng, xoay người lên ngựa, nhìn thoáng qua về phía Phụng phủ, lúc này mới rời đi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong Phụng phủ.

Lão gia tử, Phụng Cửu cùng với Quan Tập Lãm đều ở trong phòng Phụng Tiêu. Lúc này, y giả trung niên sau khi xem mạch, lắc đầu thở dài: "Lão thái gia, đại tiểu thư, thân thể gia chủ đã bị ảnh hưởng quá lớn, học nghệ của ta không tinh, không thể làm bất cứ điều gì."

Lão gia tử nghe xong thì nhăn mày lại, sắc mặt đen tối, lo lắng hiện lên trong mắt không thể nào dấu được.

"Ngươi đi ra ngoài trước đi!" Phụng Cửu nói, để y giả đi ra ngoài trước.

"Vâng." Y giả trung niên thàn than một tiếng, sau khi hành lễ liền đi ra ngoài.

"Gia gia, không cần phải lo lắng, cha sẽ không có việc gì." Nàng đi đến bên người an ủi lão gia tử, sau đó ngồi xuống ở mép giường, một tay đặt trên mạch tượng ở trên tay cha nàng. "Phụng nha đầu, ngươi....."

Lão gia tử nhìn thấy nàng thủ thế bắt mạch thuần thục, không khỏi hơi ngẩn ra một chút. Nhớ lại rằng thân thể lão đều là do nàng điều trị trong những ngày qua, nghĩ hoặc trong lòng không khỏi xôn xao lần nữa.

Sau khi xem mạch xong, nàng lấy ngân châm mở ra, rồi lại nhìn về phía lão gia tử, lộ ra một nụ cười: "Gia gia hẳn là từng nghe nói tới Quý Y đi?"

"Từng nghe nói qua, nghe nói là người đã bước một chân vào điện Diêm Vương, hẳn cũng có thể cứu trở về....."

Giọng nói của lão hơi dừng lại, phảng phất như nghĩ đến điều gì, có chút ngạc nhiên mở to hai mắt: "Phụng nha đầu, ngươi, ý của ngươi là....."

"Àn, chính là gia gia nghĩ như vậy." Nàng chớp đôi mắt với lão: "Bảo mật."

Lão gia tử khiếp sợ trùng lớn đôi mắt, vừa mừng vừa sợ, cảm thấy không thể tưởng tượng được, khó có thể tin.....

Quý Y?

Cháu gái lão lại là Quý Y? Đây, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào? Đây là sự thật chăng?

"Tập Lãm, nàng nói chính là sự thật?" Lão gia tử đi tới bên người Quan Tập Lãm, nắm lấy cánh tay hắn, kích động hỏi.

"Hắc hắc, gia gia, sự thật, tới đây, ta đỡ ngài đến bên kia ngồi đi, ta sẽ nói hết sự tình cho ngài nghe." Quan Tập Lãm mở miệng cười, đỡ lão gia tử đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn ở bên ngoài, nói hết sự tình với lão.

Mà trong phòng, Phụng Cửu đã bắt đầu dùng ngân châm trị liệu cho phụ thân nàng, ước chừng ít phút sau, lúc này mới thu hồi đồ vật và đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy hai mắt lão gia tử sáng lên nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt kia, giống như đang nhìn chăm chăm một khối bảo vật sáng lên, khiến nàng nhìn thấy mà lòng tơ đều dựng đứng thẳng lên.

"Gia gia, ngài không có việc gì chứ?"

"Phụng Nha đầu, người cháu gia gia rất tốt a!"

"Ha ha, ta đây không phải là chưa tìm được cơ hội tốt để nói ra hay sao?" Nàng ngượng ngùng cười, có chút chột dạ. Bởi vì nàng vốn không nghĩ sẽ nói cho bọn họ biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Giao Thác Phụng Lệnh!

Lão gia tử sửa sang lại thân sắc, nghiêm túc nói: "Người yên tâm, gia gia sẽ giữ bí mật."

Lão biết rõ, sẽ có dạng oanh động gì nếu như thân phận Quý Y của nàng truyền đi ra ngoài. Hiện tại đối người bên ngoài mà nói, phần lớn mọi người đều suy đoán Quý Y là người từ nước khác tới, nếu như biết rằng Quý Y là đại tiểu thư Phụng phủ của lão, vậy thì nguy cơ tự nhiên cũng sẽ theo tới.

"Hai người, người và Dật Hiên....."

Lão tuy đã già, nhưng cũng chưa hồ đồ, tự nhiên nhìn ra lần này sau khi nàng trở về đã lạnh nhạt hơn đối với Dật Hiên, nha đầu này trước kia luôn dính lấy hắn, hiện tại..... Ài!

Nghe được lời này, ánh mắt nàng hơi lóe, nói: "Việc hôn nhân này, hãy tìm thời gian lui đi!"

"Lui? Người nghiêm túc chứ?"

Lão gia tử sững sờ: "Hài tử Dật Hiên tuy là Vương gia, nhưng chúng ta đã nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, bất luận nhìn từ phương diện nào, trong Diệu Nhật Quốc cũng chưa có người nào so được với hắn, người thật sự muốn lui việc hôn nhân này?"

"Ân, lui." Nàng lại nói lần nữa, giọng điệu rất kiên định.

Nghe vậy, lão gia tử cũng bất đắc dĩ, không muốn cưỡng bách nàng, liền nói: "Nếu người đã khẳng quyết rút lui, vậy ngày khác gia gia sẽ tiến cung thương lượng một chút với quốc chủ."

"Được." Nàng gật đầu đáp lời.

Đúng lúc này, Lãnh Sương đang canh giữ ở ngoài cửa truyền lời đến, nói: "Chủ tử, tám gã Phụng Vệ đang chờ ở ngoài viện, nói muốn gặp lão thái gia và người."

Trong phòng, mấy người nhìn nhau, lúc này mới đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa mở ra, đã thấy cả đội tám người đang ở trong viện hoặc ngồi hoặc đứng nhanh chóng xếp thành một hàng, cung kính hành lễ: "Thuộc hạ gặp qua lão thái gia, đại tiểu thư!"

"Chuyện gì?" Lão gia tử hỏi, ánh mắt xẹt qua trên người tám người bọn họ.

"Thuộc hạ chờ là muốn hỏi, lão thái gia có an bài gì đối với mấy người chúng ta không? Muốn chúng ta lưu lại trước, hay là đi về trước?" Một nam tử áo

đen hời, ánh mắt nhìn về phía lão gia tử.

Lão gia tử liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, dừng lại một lúc, nói với mấy người: "Các người hãy lưu lại trước đi!"

"Vâng." Mấy người lên tiếng, nhìn về phía Phụng Cửu, đáy mắt không hề che dấu tìm tòi nghiên cứu và đánh giá nàng.

Phụng Cửu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quay lại nói với lão gia tử: "Gia gia, ta đi tìm quân gia có chút việc, có ca ca thủ ở nơi này cha sẽ không có việc gì, ngài cũng đi về nghỉ ngơi trước đi!"

"Được, đi thôi!" Lão gia tử nói, thấy nàng nên bước đi ra, bỗng nhiên lại nhớ tới điều gì, vội vàng gọi nàng lại: "Phụng nha đầu, chờ đã."

Phụng Cửu vừa bước ra ngoài hai bước, xoay người nhìn về phía lão, đã thấy lão lấy ra một cái lệnh bài đưa tới.

"Đây là Phụng lệnh, thấy lệnh như thấy chủ, không những có thể điều động Phụng Vệ, cũng có thể hiệu lệnh quân vệ Phụng gia chúng ta. Phụng lệnh này về sau sẽ giao cho người, người hãy tận dụng nó."

Thấy một màn như vậy, tám người kia mang thần sắc khác nhau, không nghĩ tới lão gia tử cứ như vậy mà giao Phụng lệnh ra ngoài, cứ như vậy yên tâm giao toàn bộ Phụng gia trong tay đại tiểu thư?

Phụng Cửu cũng có chút kinh ngạc, hỏi: "Thứ này sao lại ở chỗ gia gia? Không phải là ở chỗ cha sao?"

"Ha ha, cái của cha người là của tôn tử, của gia gia chính là lão tử, cái này có ích hơn nhiều." Lão gia tử vuốt râu đắc ý nói.

Nghe được lời này, khoe miệng Phụng Cửu co lại: "Có thứ này nơi tay, gia gia còn lo lắng Phụng Vệ sẽ rơi vào trong tay Tô Nhược Vân?"

"Ha ha, tôn tử cũng là bảo vật, đương nhiên không thể rơi vào trong tay người ngoài, huống chi, lệnh bài lại có thể điều động Phụng Vệ, nhưng quan trọng vẫn là Phụng Vệ nhận chủ." Lão nói một cách đầy ý nghĩa và nhìn về phía tám người kia, đôi mắt sáng lên với nụ cười khôn ngoan.

Lão tin tưởng, với bản lĩnh của Phụng nha đầu, nhất định có thể khiến cho một đám bọn họ cam tâm tình nguyện thần phục nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Ta Muốn Từ Hôn!

Phụng Cửu không nhịn được cười cười, tầm mắt đảo qua tám người kia, tiện đà nói: "Lệnh bài ta sẽ nhận lấy, đối với bọn họ sao, chờ khi ta rảnh lại nói." Giọng nói rơi xuống, dời bước liền đi ra ngoài.

Trở lại Phụng phủ, nàng xuống tay rửa sạch những người Tô Nhược Vân lưu lại trong phủ. Ngăn ngắn ba ngày, lại chinh đồn trên dưới trong phủ một lần nữa. Cũng trong thời gian ba ngày này, thân thể Phụng Tiêu cũng dần dần khôi phục lại.

Sáng sớm hôm nay, Phụng Cửu đang đánh Thái Cực quyền trong viện, liền thấy Lãnh Sương đi đến: "Chủ tử, Tam Vương gia tới, nói muốn gặp người, lão thái gia bảo người đi qua đó một chuyến!"

Nàng thu hồi tay và thở nhẹ một hơi, nói: "Đã biết, ta đổi quần áo xong sẽ đi." Trong khi nói, nàng đi về phía trong phòng, bước chân lại dừng một chút, hỏi: "Đúng rồi, mấy ngày nay ca ta ở chợ đen thế nào?"

"Thiếu gia rất tốt, chủ tử không cần lo lắng, phía bên chợ đen đều đã giao đãi qua."

"Ân, vậy là tốt rồi." Lúc này nàng mới gật đầu, vào phòng thay đổi quần áo rồi đi ra, mang theo Lãnh Sương đi về viện phía trước.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong sảnh ngoài.

"Dật Hiền! Lão phu biết người thực sự xuất sắc, lão phu cũng thực rất vừa lòng người, chỉ là, Phụng nha đầu đã nói như vậy, ta chỉ là gia gia, tự nhiên không tiện nói nhiều về nó. Vì thế, hôm nay đành nói trước với người một chút, ngày khác ta sẽ tiến cung, báo cáo với quốc chủ về tình huống lui việc hôn nhân của các người."

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiền nhìn về phía lão, nói: "Phụng gia gia, ngài đừng tiến cung trước, chờ ta nói chuyện với Thanh Ca rồi nói sau!"

Một ngày kia là hán đã nói tới việc lui hôn nhân này. Hiện giờ, lại là nàng muốn lui việc hôn nhân này. Là bởi vì hán không nhận ra nàng, nên nàng đang bức tức với hán hay sao?

"Gia gia."

Một giọng nói truyền đến từ bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiền quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, ánh mắt hơi nheo lại.

Một nữ tử mặc một bộ bạch y ngược sáng mà đến, dáng người phiêu dật, thanh nhã xuất trần khiến cả người nàng thoát nhìn đẹp như thiên tiên. Tuy nhiên, khi nhìn đến khuôn mặt nàng, kinh diễm lúc trước lại theo đó biến mất không còn dấu vết. Đó là một loại dung nhan che kín bởi những vết sẹo, đã nhìn không ra bộ mặt vốn có, da thịt trên mặt cơ hồ đều bị hủy hoại, thập phần đáng sợ. Tuy rằng hắn nhìn thấy, trong lòng cũng không tránh khỏi co rụt lại.

Có đau nhức, có thương tiếc, cũng có khiếp sợ và ngạc nhiên.

Hắn cũng không biết, mặt nàng lại hoàn toàn bị hủy đi như thế.....

"Phượng nha đầu, ngươi tới rồi?"

Lão gia tử nhìn thấy nàng, ánh mắt nhúu lại, lộ ra ý cười. Lão đứng lên nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền, nói: "Hai người các ngươi hãy từ từ nói chuyện đi!" Nói xong, liền đi ra ngoài trước.

"Thanh Ca, chúng ta thành thân đi!" Hắn nhìn nàng, nói ra ý đồ hắn đến.

Nghe vậy, Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn, nói: "Chẳng lẽ gia gia của ta chưa nói với ngươi, ta muốn từ hôn?" Nàng ngồi xuống ở vị trí chủ vị, hạ nhân lập tức dâng trà lên cho nàng.

"Ta không ngại dung nhan ngươi bị hủy." Hắn cho rằng, bởi vì dung nhan nàng bị hủy nên mới muốn từ hôn. Rốt cuộc, trước kia nàng luôn ý lại hắn như vậy, tình cảm như vậy, sao có thể nói cắt đứt liền cắt đứt?

Nghe được lời này, Phượng Cửu cười: "Ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm, ta không phải bởi vì dung nhan bị hủy nên muốn từ hôn, mà bởi vì ta phát hiện ra rằng ta không hề yêu ngươi, cho nên mới muốn từ hôn."

Giọng nói của nàng không quan tâm, mang theo thái độ lười biếng và duyên dáng, không hề có dấu hiệu của sự bất an và thiếu tự tin vì dung nhan của mình bị hủy hiện ra ở trước mặt hắn.

"Ta không tin."

Hắn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng: "Ta không tin ngươi không yêu ta, tình cảm nhiều năm của chúng ta như vậy, sao có thể nói không yêu liền sẽ không yêu?"

Phượng Cửu quái dị nhìn hắn một cái, nói: "Không phải ngươi vốn cũng muốn từ hôn sao? Có gì khác nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Giải Quyết Trước!

"Khác nhau." Ánh mắt hắn ẩn chứa thâm tình, bình tĩnh nhìn nàng: "Bởi vì kẻ kia là Tô Nhược Vân, không phải ngươi."

"Xuy!"

Nàng cười nhạo một tiếng, bĩu môi nói: "Nam nhân nào mà không yêu nữ tử xinh đẹp? Đừng nói với ta, ngươi không bị mê hoặc khi nhìn thấy ta ở trong rừng hoa đào? Ngươi không ngạc nhiên và vui mừng khi gặp lại ta ở trên đường cái? Nếu những lời nam nhân nói đều đáng tin, heo mẹ cũng có thể leo cây."

"Thanh Ca....."

Nàng uống ngụm nước trà sau đó đứng lên, đi đến trước mặt hắn, nói: "Việc hôn nhân này ta nhất định lui, không phải thương lượng với ngươi, mà chỉ muốn thông tri với ngươi, để ngươi có tâm lý chuẩn bị." Giọng nói rơi xuống, nàng gọi một tiếng: "Quản gia, tiễn khách!"

Quản gia bên ngoài đi đến, nói với Mộ Dung Dật Hiền: "Tam Vương gia, mời!"

Mộ Dung Dật Hiền trầm mặc, sau khi nhìn nàng thật sâu một cái, nói: "Ta sẽ chắc chắn sẽ tìm được đề chữa sẹo cho ngươi, ta sẽ cho ngươi thấy rằng, trái tim ta đối với ngươi từ trước tới nay chưa từng thay đổi." Nói xong, lúc này mới cất bước rời đi.

Phượng Cửu lắc lắc đầu, trong lòng than nhẹ: *Đáng tiếc, Phượng Thanh Ca yêu người đã chết, người có làm thêm nhiều điều nữa cũng đã vô dụng.....*

Nàng cũng theo sau đi ra ngoài sảnh, đi về hướng hậu viện, đi vào sân Phượng Tiêu, nhìn thấy lão gia tử và cha nàng đang uống trà tán gẫu, liền gọi một tiếng: "Gia gia, cha."

"Thanh Ca, ta nghe nói Dật Hiên tới, hai người các người nói chuyện thế nào rồi?" Phượng Tiêu quan tâm hỏi, nhìn thấy gương mặt bị hủy của nữ nhi, trong lòng lại quặn đau.

Nữ nhi hần, khuôn mặt cứ bị hủy đi như vậy.....

Đây đều là do người cha thất trách là hần, không bảo vệ tốt nàng, mới khiến nàng ăn khổ nhiều như vậy.

"Đã rồi đi rồi, gia gia, người tìm một thời gian thích hợp và nói với quốc chủ một chút, sau đó hãy lui việc hôn nhân này." Nàng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn về phía Phượng Tiêu: "Cha, thân thể còn có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Không có, cha thực sự rất tốt, thân thể khôi phục thật sự mau." Phượng Tiêu tươi cười nói, để nàng không cần lo lắng.

"Ân, những dược đó còn phải tiếp tục uống." Nàng cười nói, bởi hai người trò chuyện ở trong viện một lúc, sao đó mới quay về trong viện mình.

.....Editor: Emily Ton....

Không lâu sau khi nàng trở lại trong viện, Lãnh Sương đi đến.

"Chủ tử....." Đang muốn mở miệng, Lãnh Sương đã thấy một người nam tử mặc áo choàng màu xanh đang chuyển động bên ngoài viện, những lời nói đã đến bên miệng tức khắc ngừng lại.

Trong viện, Phượng Cửu nhìn theo ánh mắt nàng nhìn lại, liền thấy tên nam tử mặc áo choàng màu xanh đang ở nơi đó quay đầu nhìn xung quanh. Thấy vậy, nàng nhún mày lại: "Người đang làm gì ở nơi đó?"

"Hắc hắc, nhân rồi không có việc gì nên đi dạo." Hần nhếch miệng cười, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào dung nhan không che của nàng, trong lòng có chút kinh ngạc.

Nghe nói đại tiểu thư sau khi trở về, khăn che mặt trên mặt đã được gỡ xuống, lộ ra dung nhan bị hủy, cả ngày chỉ đi chuyển ở trong phủ, nguyên bản còn không tin, không nghĩ tới đó là sự thật.

"Nhân rồi không có việc gì?"

Khóe môi nàng hơi câu lên, cười như không cười nhìn hần: "Hơn nữa, các người còn chưa nhận chủ!"

"Đại tiểu thư hy vọng chúng ta nhận người là chủ? Hắc hắc, điều này phỏng chừng có chút khó khăn." Hần đơn giản nói thẳng ra, cũng thực sự không hề khách khí.

"Chủ tử." Lãnh Sương tới gần bên tai nàng, thấp giọng nói vài câu, sau đó thối lui.

Sau khi nghe được lời Lãnh Sương nói, trong mắt Phượng Cửu xẹt qua một tia ánh sáng, ánh mắt dừng lại ở trên người nam tử mặc áo choàng màu xanh, nhưng lời lại nói với Lãnh Sương: "Ân, người trở về đi, nói ta đồng ý."

"Vâng." Lãnh Sương sau khi lên tiếng lập tức rời đi.

Phượng Cửu cất bước đi về phía trước, đi đến trước mặt nam tử mặc áo choàng màu xanh, chém ra một quyền không hề báo trước.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Chủ Tử Đừng Đánh!

"A!"

Thình lình bị nàng vung tới một quyền, trúng thẳng đến đôi mắt, hần đau đến nổi kinh hô một tiếng, một tay che mắt lại và nhanh chóng lui về phía sau.

"Đại tiểu thư, người vì sao lại đánh người?"

Phượng Cừu cười tà tà: "Không phải các người dùng nắm tay để giải quyết sao? Nếu chính người đã đưa tôi cửa, ta lại đứng lúc đang ngửa tay, vậy dùng người luyện tập một chút." Giọng nói rơi xuống, thân hình chợt loé lên phía trước lần nữa.

Thấy vậy, nam tử mặc áo choàng xanh buông tay ra, cũng nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì đại tiểu thư cũng đừng trách ta không khách khí!" Lần này, hắn không né tránh, mà là tiến lên đón nhận, nắm tay sắc bén chém ra và đánh về phía nàng.

Lại không ngờ, tay hắn vừa vung ra liền bị một tay nàng chế trụ, một tay kia so chiêu cùng nàng. Âm thanh hai đấm chạm vào nhau truyền đến *bang bang*, đồng thời cũng vang lên cùng với tiếng kêu gầm gừ đau đớn thường xuyên của hắn. Hắn đã tính sai một chút, đột nhiên cảm thấy cả người bỗng nhiên bay lên không trung, sau đó đâm sầm xuống mặt đất.

"Bịch!"

"Ăn!"

Âm thanh nặng nề rơi xuống cùng với tiếng kêu rên của hắn vang lên, cả người hắn đã bị ấn ở trên mặt đất. Hắn cũng không biết tay mình đã bị nàng vịn đến vị trí nào, chỉ cảm thấy bủn rủn vô lực. Trước khi có thể thở một hơi, đã thấy nắm tay trực diện vung về phía hắn, cả kinh hắn hô to: "Đừng và mặt!"

"Bạch bạch bạch bạch!"

"A! Sao người lại nhắm vào mặt? Đừng và mặt! Đừng và mặt! A....."

Nghe thấy động tĩnh, hộ vệ cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lại đây xem. Ai ngờ, lại nhìn thấy tên Phượng Vệ kia đang bị đại tiểu thư ấn ở trên mặt đất và đánh đập tàn nhẫn. Trong lúc nhất thời, một đám đều mở to hai mắt mà nhìn, có chút không thể tin nổi.

Đại tiểu thư sao có thể đánh thắng được Phượng Vệ? Là Phượng Vệ nhường nàng, đúng không?" "Ăn! Bụng ta! A! Đừng! Đừng đánh! Chủ tử! Chủ tử! Chủ tử đừng đánh! Ta phục....."

Giọng nói rơi xuống, nhìn thấy đầu gối nàng đang nửa đè trên bụng hắn rồi cuộc nâng lên, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cả người cuối cùng có thể thả lỏng. Nhưng lúc hắn đang nhẹ nhàng thở ra không hề phòng bị, một nắm tay nữa lại mạnh mẽ đánh xuống bụng hắn, khiến cả người hắn cuộn tròn giống như con tôm bị nấu chín, một nửa hơi thở bị nghẹn lại khiến mặt đỏ lên.

"Ta... đã.... gọi.... chủ tử..... Vì sao còn..... đánh ta....."

Phượng Cừu đứng lên, phui phui bụi trên y phục, cười híp mắt nhìn nam tử mặt mũi bầm dập đang cuộn tròn trên mặt đất, nói: "Đây là một quyền cuối cùng chủ tử dạy người, khi nguy hiểm còn chưa được giải trừ, đừng nên thả lỏng cảnh giác. Chỉ khi nào người cảm thấy đau, như thế mới có thể nhớ kỹ lần giáo huấn này."

Nhìn thân ảnh kia phui phui tay sau đó đi về hướng trong phòng, hắn rên lên một tiếng *tê*, cắn răng chịu đựng đau đớn và đứng lên, khập khiễng từng bước một quay trở về.

Khi những nam tử khác nhìn đến nam tử kia đang khập khiễng từng bước một đi tới, trong mắt một đám hoàn toàn hiện lên kinh ngạc, một người trong đó tiến lên vây lại, mới lại hỏi: "Sao lại thế này? Người vì sao vừa đi ra ngoài một chuyến, đã khiến cho mặt mũi bầm dập quay trở lại?"

"Ai đánh? Trong phủ này trừ bỏ lão gia tử và gia chủ, còn có người có thể đánh người thành như vậy?"

"Tê! Các người có thể đừng hỏi trước được không? Không nhìn thấy ta một thân bị thương sao? Mau, mau đỡ ta ngồi xuống, đau chết mất."

Hắn nắm tay nam tử bên người, vừa dựa sát cả người lên hắn ta, vừa nói: "Hôm nay ta hy sinh rất lớn, tuy nhiên cũng rất xứng đáng."

"Rốt cuộc sao lại thế này?"

Mấy người đều vây quanh ở bên người hắn nhìn nhìn, nhìn thấy hắn ngày thường để ý nhất là gương mặt, hiện giờ đã bị đánh thành đầu heo, có người nhin không được cười thành tiếng.

"Người này xuống tay còn rất tàn nhẫn, lại còn chuyên chọn mặt người đánh, *tắc tắc*, bị thương thương thế này, chắc chắn là dăm ba bữa không thể tiêu được."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Sẽ Rời Đi!

"Cũng không phải! Ta đã nói đừng và mặt, nhưng nàng lại cứ chuyên chọn mặt ta mà đánh, quá độc ác."

Nam từ mặc áo choàng xanh kích động một cái, khẽ động đến vết thương trên mặt, lại kêu lên một tiếng *tê* và hít một hơi khí lạnh: "Ta khắp khiêng từng bước một đi trở về, nhìn thấy bọn tỷ nữ trong phủ sôi nổi che miệng trộm cười, làm hại ta một đường phải dùng ống tay áo che mặt, thật là không còn mặt mũi gặp người."

"Chẳng lẽ người bị thương thế này là do bị Quan Tập Lãm đánh? Chắc hẳn là không phải, thực lực của hắn còn chưa phải là đối thủ của ngươi, hay đó là lão thái gia?" Một người suy đoán, thập phần tò mò.

Nghe được lời này, nam tử mặc áo choàng xanh kéo kéo khóe miệng, lộ ra một tươi cười đắc ý: "Ta biết là các ngươi sẽ đoán không được, bởi vì ta cũng đoán không được, cho nên mới phải trả giá thể thảm như vậy, tê, đau quá."

Hắn lôi kéo nam tử bạch y, nói: "Phạm Lâm, mau lấy chút dược tói bôi cho ta, đau chết mất."

"Nói rõ ràng trước, bằng không ngươi tự mình đi bôi dược." Nam tử bạch y Phạm Lâm ngồi xuống bên cạnh, không nhúc nhích.

Thấy vậy, nam tử mặc áo choàng xanh lúc này mới nói: "Là đại tiểu thư đánh, xuống tay thật tàn nhẫn, hơn nữa, ta nói với các ngươi....."

Hắn đè thấp giọng nói vài phần: "Thực lực của nàng rất mạnh, thân thủ cũng thực quý dị, tuyệt đối mạnh hơn cả ta và ngươi."

Trong khi nói, chỉ chỉ trên mặt bị thương của mình: "Nhìn thấy không? Nếu như ta có một chút sức phản kháng, cũng tuyệt đối sẽ không mặc kệ khuôn mặt tuấn tú đã mê đảo muôn vàn thiếu nữ này của ta, bị đánh thành đầu heo như vậy."

Mọi người nghe xong có chút kinh ngạc: "Đại tiểu thư? Là nàng đã đánh ngươi thành như vậy?"

"Bằng không, các ngươi cho rằng trong phủ còn có ai có bản lĩnh này?" Hắn bĩu môi, nói: "Ta đã nói từ trước đi! Đại tiểu thư không hề đơn giản, các ngươi cũng không tin, đúng rồi, vừa rồi ta đã gọi chủ tử, chỉ thiếu tuyên thệ."

"Ngươi đã nhận nàng là chủ?" Bọn họ có chút kinh ngạc, chẳng qua đi ra ngoài một chuyến, hắn cư nhiên nhận chủ?

"Không sai, nhận, ta đã nhận nàng, tê, mau lấy dược lau lau cho ta!" Phạm Lâm đứng lên, liếc mắt nhìn mấy người đang trầm tư một cái, lúc này mới đi về trong phòng, lấy hòm thuốc ra và đưa cho hắn xử lý miệng vết thương.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Cũng trong đêm này, Phụng Cửu đi vào trong phòng gia gia nàng.

"Phụng Nha đầu, lúc chạng vạng Lãnh Sương nói ngươi có việc muốn nói cùng ta, là chuyện gì vậy?" Lão gia từ ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn Phụng Cửu đối diện, hỏi.

Phụng Cửu cầm lấy ấm trà trên bàn và rót ra hai ly trà, lúc này mới nói: "Gia gia, phía chợ đen bên kia mời ta giúp đỡ một chút, phái phi thuyền tới tiếp đón ta, phòng chừng ngày mai sẽ đến. Lần này ra cửa, nếu nói ít cũng phải mất mấy tháng, cho nên sự tình trong phủ còn phải nhờ ngài để ý nhiều một chút."

"Phái phi thuyền qua đây đón ngươi?"

Lão gia từ mang biểu tình kích động: "Chính là loại pháp khí phi hành? Đó cũng không phải một nước bình thường có thể có được, chẳng lẽ, chuyến này ngươi sẽ đi tới quốc gia có đẳng cấp 6 trở lên?"

Nàng lắc lắc đầu: "Điều này ta cũng không hỏi, cũng không rõ lắm, ta đang nghĩ, có nên nói với cha một chút về thân phận Quý Y của ta hay không? Miễn cho ta ra cửa mấy tháng sẽ khiến cha lo lắng."

"Không cần không cần, cha ngươi cho thấy tất cả mọi thứ hắn suy nghĩ đều ở trên mặt. Nếu như nói với hắn khẳng định sẽ không giữ được lời nói, nếu như ngày nào đó uống rượu cùng người và nhất thời vui vẻ nói ra, phỏng chừng là toàn bộ Vân Nguyệt thành đều sẽ biết."

Lão gia từ vẫy vẫy tay, nói: "Ngươi yên tâm, đến lúc đó ta sẽ nói với cha ngươi là ta đã để ngươi ra ngoài lịch luyện, trong chốc lát sẽ không trở về."

Nghe vậy, nàng không nhịn được giễu cợt: "Gia gia, ngài xác định ngài không phải đang nói chính ngài chứ?"

"Ha ha, sao có thể? Gia gia ta ngàn ly không say, chỉ là, ta có đôi khi phạm phải hồ đồ, sợ đến lúc đó sẽ quên một số sự tình." Khi nói đến điều này, lão có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Tranh Chạy Tới Trước!

Phượng Cửu khẽ cười, nói: "Điều này không cần lo lắng, gia gia, ngài xem." Nàng lấy ra ba cái chai và bày biện ở trên bàn.

"Đây là cái gì?" Lão gia tử cảm lấy ngừi ngừi, chỉ biết là được, nhưng lại không biết có tác dụng gì.

"Đây là Ích Thần Hoàn (益神丸) mà ta đã đặc biệt nghiên cứu và tạo ra cho gia gia, chỉ cần dùng nó trong một thời gian, chứng dễ quên của gia gia sẽ sớm được chữa khỏi."

"Điều này... điều này thực sự có thể chữa khỏi?" Lão gia tử có chút ngạc nhiên nhìn nàng.

"Ân, bệnh trạng của gia gia không thực sự nghiêm trọng, ăn xong những thứ này, hẳn là cũng không sai biệt lắm." Nàng cười cười, sau đó giao đãi cùng lão một chút sự tình, ngồi trong viện thêm một hồi rồi mới rời đi.

Ngày kế khi trời còn chưa sáng, Phượng Cửu đã mang theo Lãnh Surong yên lặng rời đi, đi về hướng chợ đen.....

Ngay khi mặt trời mọc, khi tám gã Phượng Vệ đi tới trong viện để tìm Phượng Cửu, đã không tìm được nàng. Bọn họ vốn cho rằng chỉ là đi ra khỏi cửa nên cũng không nghĩ nhiều, ai ngờ, kết quả của việc bỏ đi này lại là lâu mấy tháng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khi một chiếc phi thuyền xa hoa bay trên không trung tới Vân Nguyệt thành, cơ hồ đã oanh động toàn bộ Vân Nguyệt thành, ngay cả quốc chủ Mộ Dung Bác bên trong hoàng cung, cũng vội vàng phái người đi tìm hiểu, đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Phải biết rằng, Diệu Nhật Quốc bọn họ cũng không có thể có một chiếc phi thuyền, mà quốc gia có thể có được phi thuyền, ít nhất đều là quốc gia đẳng cấp 6 trở lên, hoặc là thế lực cường đại mới có thể có được pháp khí phi hành như vậy.

Sau khi nghe được tin tức, hộ vệ hoàng cung vội vàng tới báo: "Bẩm quốc chủ, phi thuyền kia đã dừng ở trước đại môn chợ đen, nghe nói là đến tiếp đón Quý Y rồi đi."

"Tiếp đón Quý Y?"

Mộ Dung Bác cả kinh, cả người đứng lên, lập tức nhanh chóng đi ra ngoài, đồng thời hét lên: "Mau chuẩn bị ngựa!" *Hắn còn chưa kịp tới xin thuốc Quý Y, sao có thể để hắn ta đi rồi? Huống chi, một khi hắn ta rời đi, đến khi nào thì sẽ quay lại?*

Mộ Dung Dật Hiền sau khi nghe được tin tức, cũng ngăn người ra: *Quý Y? Là nam tử hồng y tà mị mà đường hoàng đêm đó?* Ngay lập tức, hắn bỗng nhiên hoàn hồn và nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Hắn muốn đi xin thuốc! Cầu xin hắn ta một chút linh dược có thể xóa đi vết sẹo và khôi phục lại dung nhan!

Phượng phủ.

Phượng Tiêu vội vàng đi ra bên ngoài, quản gia thấy thế vội vàng tiến lên ngăn hắn, hỏi: "Gia chủ, thân thể của ngài còn chưa hoàn toàn hồi phục! Ngài đang muốn đi đâu?"

"Vừa rồi chẳng lẽ ngài không nghe thấy có phi thuyền tới hay sao? Nghe nói là đã được phái tới để tiếp đón Quý Y, ta cần phải nhanh chóng đuổi đến chợ đen nơi đó, trước khi hắn rời đi phải cầu xin hắn một chút linh dược chữa lành vết sẹo của Thanh Ca!"

Hắn đẩy ra lão quản gia sau đó lập tức đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, giao đãi: "Nếu như lão thái gia hỏi, ngài cứ nói ta sẽ nhanh chóng quay trở lại."

"Gia chủ! Gia chủ! Ài, mấy người các ngài, nhanh nhanh đuổi theo gia chủ, ta đi thông tri lão thái gia!" Quản gia vội vàng gọi vài tên hộ vệ đuổi theo, chính mình lập tức bước nhanh chạy về hướng hậu viện.

"Cái gì? Hắn chạy tới Quý Y xin thuốc?" Lão gia tử mờ to hai mắt nhìn, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Đúng vậy! Thân thể gia chủ còn chưa hoàn toàn bình phục! Vội vàng chạy đi như vậy, lão nô cũng không ngăn cản được." Quản gia lo lắng nói.

"Mau, mang hắn về cho ta!" Lão gia tử kêu lên, rồi lại cảm thấy để cho bọn họ đi phỏng chừng không thể kêu hắn trở về, vì thế, chính lão liền cất bước đi ra ngoài: "Chuẩn bị xe, mau chút!"

Khi một đám người đều chạy tới chợ đen, trong một căn phòng sang trọng ở chợ đen, có mấy người đang ngồi, đánh giá nhau.

"Không nghĩ tới Quý Y lại là một vị công tử trẻ tuổi phong hoa tuyết đại như vậy, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt."

Nam tử trung niên tiến đến tiếp đón nói giọng bình thản, khuôn mặt tươi cười nhìn Phượng Cửu bên cạnh, rất ngạc nhiên trước sự xuất sắc của người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Nguy Hiểm, Cảnh Xuân Tiết Ra Ngoài!

Khóe môi Phụng Cửu hơi câu lên, cười mờ nhạt: "Để hai vị đại Linh Sư và một vị Trúc Cơ lại đây tiếp ta, ta thấy thật là vinh dự."

Nghe được lời này, trong mắt mấy người trong phòng xẹt qua một tia kinh ngạc, không nghĩ tới hẳn cư nhiên nhìn ra tu vi của bọn họ. Chỉ là, ở trên người hẳn, bọn họ lại không cảm giác được bất luận huyền lực hay là tu vi linh khí nào, vậy thì hẳn làm sao có thể nhìn ra được thực lực của bọn họ?

"Ha ha, đây cũng là vì thể hiện sự coi trọng của chợ đen chúng ta đối các hạ, thậm chí là đến nghênh đón, tự nhiên cũng không thể chậm trễ." Nam tử trung niên cười nói, chấp tay nói tiếp: "Thời gian cũng không còn sớm, phi thuyền đang chờ bên ngoài, mời."

Nam tử trung niên mở cửa ra, mời Phụng Cửu đi trước.

"Ân." Phụng Cửu lên tiếng, một thân hồng y phát phối đứng dậy, cất bước liền đi ra ngoài.

Lãnh Sương lúc này đang giả nam trang đứng canh giữ ở ngoài cửa phòng, một thân hắc y, tóc đen bay lên, trên mặt cũng mang mặt nạ, nhìn thấy nàng đi ra liền đi theo bên người nàng, cũng cùng đi xuống.

Lúc này bên ngoài chợ đen đã vây đầy người. Đối với danh tiếng Quý Y bọn họ đều nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp qua người kia rốt cuộc là một nhân vật như thế nào? Bởi vậy, khi thân ảnh màu đỏ phong hoa tuyết đại đi ra từ phía bên trong, mê hoặc toàn bộ đám đông, mọi người đều cao giọng hô lớn.

"Quý Y! Quý Y! Là Quý Y!"

Mọi người xô đẩy tranh nhau, muốn tiến lên, chỉ là, một vòng xung quanh phi thuyền đều bị hộ vệ chợ đen tạo thành bức tường người để bảo hộ xung quanh, bọn họ căn bản không thể nào vào được.

Quan Tập Lãm đứng trên lầu chợ đen nhìn theo nàng rời đi, cũng không tới gần, bởi vì nếu như thân cận quá với nàng, thân phận nàng sẽ bị người phát hiện.

"Mời." Nam tử trung niên thủ thế mời, mời hẳn lên thuyền.

"Ân." Phụng Cửu lên tiếng, cất bước đi lên phi thuyền, Lãnh Sương cũng kịp thời đuổi theo.

Sau khi mấy người đều lên phi thuyền, phi thuyền liền bay lên cao, rời khỏi mặt đất, hướng lên không trung mà đi.....

Lúc Mộ Dung Bác, Mộ Dung Dật Hiên cùng với Phụng Tiêu tới, cũng chỉ có thể nhìn thấy phi thuyền càng lúc càng xa, không quá một hồi, đã biến mất bên trong tầng mây.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Ba ngày sau.

Ban đêm.

Thanh Đằng quốc.

Một suối nước nóng trong vùng núi phía sau chợ đen.

Phụng Cửu rút đi một thân quần áo, gỡ mặt nạ xuống, để chân trần bước thẳng một đường đi đến trong nước. Da thịt trên người cũng theo nàng nửa ngồi xôm mà ngâm ở trong nước. Nàng tìm một vị trí ở trong suối nước nóng ngồi xuống, đôi tay đang thẳng và đặt ở trên tảng đá bên cạnh, hơi ngẩng đầu lên và thoải mái nhắm mắt lại.

Ba ngày này tinh thần mệt mỏi, cuối cùng đã được giải thoát trong nước ôn tuyền, thoải mái đến nỗi khiến nàng có chút mơ màng buồn ngủ.

Phía bên ngoài suối nước nóng nàng sớm đã bày ra trận pháp, hơn nữa còn có Lãnh Sương thủ bên ngoài, bởi vậy, không cần lo lắng sẽ có người xông vào.

Tuy rằng thoải mái, nhưng nàng cũng biết không thể ngâm mình quá lâu ở trong suối nước nóng, bởi vậy, ước chừng sau khi ngâm mình nửa canh giờ (1h), nàng liền chuẩn bị đứng dậy. Tuy nhiên, ngay lúc nàng sắp sửa đứng lên, trong làn hơi nước do sức nóng của suối nước nóng, xuất hiện một thân ảnh đen nhánh đang tiến vào, tựa hồ như đang tránh né cái gì.

Điều này khiến cho nàng vốn đang muốn đứng lên lại chìm thân thể xuống vào trong nước, dưới làn hơi nước, dấu đi một thân cảnh xuân.

"Các hạ đang trốn người?"

Giọng nói lười biếng mang theo vài phần khàn tiếng, có vẻ như không chút để ý, càng là lộ ra một sự nhàn nhã thành thoi, phảng phất giống như người lạ đột nhiên xâm nhập vẫn chưa kinh động đến nàng. Mà giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau, lại khiến cho thân ảnh đang dán trên tường đá bên ngoài ngẩn ra, nháy mắt quay đầu lại và cảnh giác nhìn về phía giọng nói phát ra.

Trong nháy mắt vừa nhìn thấy, một đôi mày kiếm lập tức nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Quần Cộc Màu Đỏ!

Xuyên qua làn hơi nước nhìn lại, chỉ nhìn thấy trong朦胧 lung có một thân ảnh đang ngồi dựa ở trong nước, mơ hồ có thể thấy được hai bờ vai tròn trịa lộ ở bên ngoài mặt nước, cùng với cổ trắng như tuyết tuyệt đẹp mê người, chỉ là, khuôn mặt người kia vì hơi nước朦胧 lung mà không thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng, phán đoán từ giọng nói lười biếng mà thông dong bình tĩnh, mang theo vài phần khàn tiếng của đối phương, liền biết đối phương tự nhiên là một người nam tử. Rốt cuộc, nếu như nữ tử gặp phải tình huống như vậy, sớm đã kinh hô thét thành tiếng chói tai.

"Xin lỗi đã quấy nhiễu công tử."

Khi giọng nói của hắn vừa rơi xuống, Phụng Cửu ở trong nước có chút kinh ngạc, trừng lớn mắt nhìn qua, suýt nữa thì kinh hô một tiếng: *Dại thúc?*

Nàng và hắn thật đúng là va chạm nhau ở khắp mọi nơi? Nàng vừa mới đến Thanh Đằng quốc cư nhiên lại gặp phải hắn, tuy nhiên hắn không nhận ra nàng.

Nghĩ một chút như vậy, nàng thả lỏng cả người, dựa ở trong nước ôn tồn, nhìn thân ảnh đứng thẳng ở bên cạnh, khóe môi mím lên một cái, lộ ra một nụ cười tình nghịch.

"Đã thật sự kinh động rồi, vốn tưởng rằng người chợ đen đưa mỹ nhân tới cho bản công tử, không nghĩ tới tiến vào lại là nam nhân."

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn cau mày càng sâu, ánh mắt thâm thúy đang cố gắng xuyên thấu qua làn hơi nước muốn nhìn thấy rõ người nọ. Nhưng, những lời kế tiếp của người nọ, lại khiến khóe miệng hắn không nhịn được khẽ co giật, khuôn mặt cũng trực tiếp đen lại.

"Phải biết rằng bản công tử lúc này chính là đang ở trong nước không manh áo che thân, các hạ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm bản công tử giống như nhìn xích quả quả như vậy, chẳng lẽ là có sự yêu thích nam giới?"

"Công tử lo lắng quá nhiều."

Giọng nói của hắn cứng lại vài phần, nhưng vẫn tràn ngập mỉa mai nam tính và vẫn có vẻ rất dễ nghe.

Hắn đang muốn phải rời khỏi nơi này, nhưng lại nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói tìm kiếm, bước chân vừa nâng lên của hắn liền hơi do dự, chột quay đầu lại, nhìn về phía trong nước.

Nàng đang nghĩ ngợi xem đứng dậy như thế nào, chột nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía bên này, không khỏi ngẩn ra. Trong giây lát, giống như nghĩ đến điều gì, nhưng, còn chưa chờ nàng mở miệng, đã thấy hắn nhanh chóng đi về phía nàng.

"Người đứng lại!"

Nàng quát lạnh. Khi đến gần nước sẽ không thể che lấp được tầm mắt, hiện tại cả người nàng chính là đang tron bóng, nếu hắn lại gần nàng một chút thì nàng sẽ không thể có chỗ nào để trốn.

Bước chân của Lăng Mặc Hàn vẫn chưa tạm dừng, vẫn trầm ổn nhanh chóng đi đến bên kia, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính cũng truyền ra từ trong miệng hắn: "Theo ta được biết, trận pháp này chắc chắn còn có một chỗ là cửa sống, ở ngay phía sau công tử."

Vô nghĩa! Ta đương nhiên biết!

Phụng Cửu trừng mắt, nhìn thân ảnh đi về hướng bên này, nàng cắn răng một cái, vận đủ hơi thở huyền lực trong tay và đập trên mặt nước một cái, bọt nước sắc bén bắn về phía hắn.

Cùng lúc đó, một bàn tay lại vỗ xuống mặt nước, đồng thời khi nước bắn lên như một bức màn, cả người nàng lộn vòng từ trong nước đứng lên, lấy ra một bộ hồng y từ trong không gian, nương theo màn nước che lấp nhanh chóng khoác lên trên người.

Ngay khi màn nước rơi xuống, nàng chỉnh sửa bộ hồng y vừa khoác lên trên người. Khi nàng xoay người rơi xuống mặt đất, bởi vì để chân trần nên bị trượt trên những tảng đá ẩm ướt trơn trượt, mất thăng bằng và đánh về phía trước.

"A!"

Thân thể mất đi sự cân bằng đánh về phía trước. Theo bản năng, nàng vươn tay ra và bắt lấy bất cứ vật gì có thể ổn định thân thể. Nhưng ai biết, chỉ nghe truyền đến âm thanh vải bị kéo xé một tiếng, nàng kinh ngạc nhìn lại, vừa nhìn thấy, lập tức tròn tròn mắt.

Quần của đại thúc thể nhưng đã bị nàng xé rách xuống từ phía sau, lộ ra bên trong một sự quyến rũ có thể nhìn thấy được —— quần cộc (quần lót).

Chỉ là, điều duy nhất mà nàng không thể nào tưởng tượng được chính là, đại thúc lại là một nam nhân đam mê bên trong, thực sự mặc một cái quần cộc màu đỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Chợ Đen Thanh Đằng Quốc!

Lăng Mặc Hàn đen mặt quay đầu lại, vừa nhìn thấy, đã thấy nam tử dung nhan bị hủy đầu tóc rối bời đang mang vẻ mặt kinh ngạc, trừng lớn mắt nhìn chăm chăm quần cộc của hắn, dường như rất giống như bị cái gì kích thích, một khuôn miệng mở rộng hết cỡ, trong tay còn đang nắm lấy chiếc quần bị hắn ta xé rách.

Thấy vậy, hắn nhấc chân một đá một cái: "Buông tay!"

"Bùm!"

Nàng choáng váng bị một chân đá vào trong suối nước nóng, uống vào mấy ngụm nước ôn tuyền. Khi nàng vùng vẫy lộ đầu ra từ trong nước, đã không nhìn thấy nam nhân vừa rồi còn đứng ở nơi đó.

"Tê! Dám đá ta! Ngươi chờ đó cho ta!"

Nàng tức giận vỗ nước, từ trong nước đi ra, sau khi lắng nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền nhanh chóng thay quần áo một lần nữa, xoa xoa bả vai lạnh đau vì bị đá. Sau đó mang mặt nạ lên, lúc này mới đi ra bên ngoài.

"Ồn ào gì vậy!"

Giọng nói lạnh lùng và tức giận của nàng vang lên.

"Chủ từ."

Lãnh Sương đi đến bên người nàng, nói: "Bọn họ nói có người đến bảo các của chợ đen và trộm mấy vị linh dược, đuổi theo người nọ về phía nơi này, đang muốn vào đi vào suối nước nóng nhìn xem."

Ánh mắt lạnh băng của Phượng Cửu nhìn chăm chăm những hộ vệ chợ đen ở trước mặt, ánh mắt dừng ở trên người nam tử trung niên cầm đầu, nhấc chân đá một đá.

"Bịch!"

Nam tử trung niên không phòng bị đã bị đập một chân nơi bụng, cả người lảo ra xa vài bước, hít vào một hơi khí lạnh, gầm lên: "Ngươi làm gì thế?!"

Phượng Cửu cất bước đi lên phía trước, ánh mắt lạnh băng và sắc bén mang theo uy áp nhiếp người nhìn thẳng vào hắn: "Ai cho ngươi lá gan làm cản ở trước mặt ta? Chẳng lẽ tùy hầu của ta không nói cho các ngươi, ta đang tìm gọi bên trong sao?"

"Ngươi!" Nam tử trung niên căm tức nhìn nàng, nhưng lại không dám làm gì nàng.

"Còn trừng mắt nhìn ta? Ngươi muốn từ bỏ đôi mắt này sao?" Giọng nói của nàng lạnh băng, ánh mắt lạnh lẽo nhiếp người, mà lời nói kia, càng khiến nam tử trung niên cả kinh, lập tức cúi đầu không dám trừng mắt tiếp tục nhìn nàng.

"Hừ!"

Nàng quát lạnh một tiếng, phát ống tay áo một cái, lúc này mới bước nện đi về phía trong viện.

Đội hai người rời đi, nam tử trung niên mới ngẩng đầu lên với ánh mắt âm ngoan, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, giọng điệu mang theo khinh thường và khinh miệt nói: "Một người tới từ tiểu quốc đẳng cấp 9, thật sự nghĩ mình là ai? Chờ ngày mai nếu như bị bêu xấu, ta thật muốn nhìn xem ngươi còn có cách gì mà kêu ngao và khinh miệt!"

Trở lại trong phòng, Lãnh Sương thấy nàng còn đang thờ phỉ phỉ, nghĩ đến lúc trước có nghe thấy động tĩnh bên trong, không khỏi tự trách quỷ xuống: "Thuộc hạ thất trách, thỉnh chủ tử trách phạt!"

Phượng Cửu ngồi xuống bên cạnh bàn, rót một chén nước, phát tay nói: "Đứng lên đi! Sự tình không liên quan đến ngươi."

Nàng rũ thấp đầu xuống, nói: "Không, là thuộc hạ thủ vệ không tốt, mới khiến người đột nhập quấy nhiễu chủ tử."

"Người kia, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn, đừng nói là ngươi."

Nàng không thêm để ý nói: "Huống chi, ta cũng không bị tổn hại gì, ngược lại, hắc, ta đã lột quần của hắn."

Nói đến đây, thần sắc trên mặt nàng lộ ra vài phần quỷ dị và cổ quái, nghĩ đến chiếc quần cộc màu đỏ, khoe miệng không nhịn được co giật lại.

Lãnh Sương đang quỳ trên mặt đất nghe xong cũng không tránh khỏi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên.

"Được rồi, đêm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!" Nàng ý bảo nàng ấy trở về nghỉ ngơi, chính mình lại rót thêm mấy chén nước vừa uống, vừa nghĩ về mọi thứ.

Thấy vậy, Lãnh Sương đáp lời "vâng", lúc này mới lui ra ngoài.

Ngày kế.

Tên nam tử trung niên đến đón Phượng Cửu từ Diệu Nhật Quốc đi vào trong viện, nhìn thấy thân ảnh màu đỏ đang ăn sáng ở trong viện, liền cười và đi lên phía trước hành lễ, nói: "Quý Y các hạ, chủ tử nhà ta muốn gặp ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Thỉnh Gỡ Mặt Nạ Xuống!

Phượng Cửu đáp ứng một tiếng, thấy cũng đã no vài phần, liền buông chiếc đũa lau lau khoe miệng, lúc này mới đi về phía hắn: "Đi thôi!"

"Mời." Cử chỉ của nam tử trung niên mang theo cung kính, bởi vì, hắn biết người trước mắt tuyệt đối không tầm thường, tự nhiên không thể dễ dàng đắc tội.

Nếu nói hắn ta là người của tiểu quốc đẳng cấp 9, nhưng, lần đầu tiên nhìn thấy phi thuyền, lại không hề có nửa điểm kinh ngạc hay tò mò, chỉ phảng phất giống như đã quen nhìn pháp khí phi hành như vậy, căn bản không kích thích nổi một chút tò mò của hắn ta.

Hơn nữa, sau khi đi vào Thanh Đằng quốc, hắn ta chỉ biểu hiện sự thông dong ưu nhã bên ngoài, căn bản là khiến người không dám có một chút khinh thường và chậm trễ.

Nam tử trung niên mang theo Phượng Cửu đi vào đại đường phía trước, sau khi bẩm báo bên trong một tiếng, liền nói với Phượng Cửu: "Quý Y các hạ, mời vào."

Phượng Cửu cất bước đi vào, nhưng Lãnh Sương lại bị ngăn lại ở bên ngoài.

Trong đại đường, ánh mắt mấy người không chút nào che giấu, bắt đầu đánh giá trên người thân ảnh màu đỏ tà mị đang đi vào. Trong mắt có mang theo khinh miệt và khinh thường, nhưng cũng mang theo tìm tòi và dò xét.

Mà đồng thời khi bọn họ đang đánh giá nàng, ánh mắt Phượng Cửu cũng xẹt qua mấy người trong đại đường, tầm mắt thẳng tắp ở trên người chủ vị.

Đó là một người nam tử trung niên, cả người mặc cẩm y màu đen, đang dạng hai chân và ngồi ngay ngắn vững vàng, cả người tản ra một luồng hơi thở của thượng vị giả, cặp mắt sắc bén lúc này đang nhìn chằm chằm và đánh giá nàng.

"Các hạ, mời ngồi." Nam tử trung niên chủ vị nói giọng vững vàng, nhấc tay lên và chỉ vào vị trí trống không đầu tiên bên trái.

Phượng Cửu câu môi cười, không khách khí đi lên phía trước, đi vào vị trí đầu tiên bên trái, đang muốn xoay người ngồi xuống, bỗng nhiên một luồng lực

đạo đẩy chiếc ghế dựa ra.

Thấy vậy, nàng liếc mắt nhìn về phía một người nam tử trung niên phía dưới bên trái một cái, thấy đối phương lộ ra ánh mắt khiêu khích, nàng nở một nụ cười, lòng bàn tay phóng thích ra một luồng huyền lực, chiếc ghế vốn bị đẩy đi, tại một khắc này quay trở lại vị trí cũ, mà nàng cũng thông dong ngồi xuống.

"Rắc!"

Âm thanh một tiếng ma xát của ghế dựa truyền ra, ngay sau đó, liền thấy ghế dựa của nam tử trung niên phía dưới bên trái đột nhiên lật lại, cả người hắn ngã ngồi ở trên mặt đất, kinh hô một tiếng.

"A!"

Những người khác nhìn thấy thế, không kiềm chế được nụ cười trên môi, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Nam tử trung niên thấy vậy, sắc mặt đỏ lên, xấu hổ buồn bực đứng lên và hướng về phía Phượng Cửu gây khó dễ: "Người biết ta là ai sao? Thật to gan! Dám trêu đùa với ta!"

Nghe vậy, Phượng Cửu ngồi nghiêng người lười biếng liếc mắt nhìn hắn một cái: "Tuy rằng không biết người là ai, bất quá, chắc cũng là người chợ đen. Người ta thường nói qua cửa là khách, như thế nào? Chẳng lẽ đây là thái độ các người đối đãi với khách nhân?"

"Người!"

"Lâm được sư, Quý Y các hạ nói đúng, vào cửa là khách, không thể vô lễ."

Nam tử trung niên chủ vị lên tiếng, giọng nói trầm thấp mang theo uy nghiêm, khiến Lâm được sư đành mang vẻ mặt xấu hổ và buồn bực nhưng không dám mở miệng nói tiếp.

Lúc này, mấy người khác mới bắt đầu mở miệng nói: "Hội trưởng, người nhìn hắn còn đang mang mặt nạ, một bộ dáng không dám gặp người, cũng không biết là có lai lịch gì, người như vậy chúng ta sao có thể tin tưởng được?"

"Đúng vậy hội trưởng, sau đó thì như thế nào, năm nay không thể đem danh dự của chợ đen Thanh Đằng hoàn toàn đánh cuộc ở trên người này. Người nhìn xem bộ dáng thả lỏng và lười nhác của hắn, hơn nữa phong chừng tuổi cũng không lớn. Người như vậy, sao có thể dám đương được trọng trách gì?"

Nam tử trung niên chủ vị nhìn về phía Phượng Cửu, ánh mắt dừng ở trên hoa Mạn Châu Sa nở rộ trên mặt nạ, hỏi: "Không biết Quý Y các hạ, có thể gỡ mặt nạ xuống hay không, cho chúng ta nhìn gương mặt thật của người?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Thân Phận Của Hắn?

"Ta nhớ rõ, hình như là các người đã mời ta qua đây hỗ trợ?"

Phượng Cửu cười như không cười nhìn bọn họ: "Làm thế nào lại giống như ta mới chính là người rất muốn giúp các người?"

Nàng búng búng quần áo đứng dậy, nói: "Nếu không tin được ta, vậy các người hãy mời cao minh khác đi! Nói thật, đối với chuyện này, ta thật đúng là không có hứng thú gì."

Giọng nói rơi xuống, cũng không đợi bọn họ nói thêm điều gì, lập tức cất bước đi ra ngoài.

"Quý Y các hạ, xin dừng bước."

Chủ vị mở miệng, hộ vệ bên ngoài đại đường lập tức ngăn người lại, chỉ là vừa mới cản lại, lại bị Phượng Cửu phát ông tay áo một cái đánh bay ra ngoài.

"Lăn!"

Tiếng quát lạnh lẽo vừa ra, hai gã hộ vệ lập tức kêu lên một tiếng, bay ra và té rớt ở trên mặt đất.

Mà mấy người bên trong đại đường, cũng bởi vì nàng đột nhiên ra tay mà bỗng nhiên đứng dậy, có người gầm lên, chỉ thẳng vào nàng: "Người tới! Bắt tiểu tử làm càn này lại!"

"Đều dừng tay hết cho ta!"

Nam tử trung niên chủ vị vừa trầm giọng hét, những hộ vệ đang vây lập tức thu tay lại, nhìn về phía hắn. Ngay cả mấy người trong đại đường cũng quay lại nhìn về phía hắn.

"Đều ra ngoài hết đi!"

Nam tử trung niên đã đi tới, quát một tiếng với những hộ vệ đang vây xung quanh, lúc này mới nhìn về phía Phụng Cửu, nói lời xin lỗi: "Quý Y các hạ, người đừng hiểu lầm, ta cũng không phải là có ý kia."

"Chỉ là, lần tỷ thí này không phải là nhỏ, chợ đen Thanh Đảng chúng ta đã thua ba năm liền, thật sự là không thể lại mất thêm một thời gian nữa. Hơn nữa, người phía trên cũng đã lên tiếng, nếu như năm nay lại thua, chức hội trưởng này của ta cũng sẽ kết thúc ở đây, cho nên....." Hắn có chút cười khổ, nói.

"Hội trưởng Kha."

Phụng Cửu nhìn về phía hắn, nói: "Nguyên bản ta qua đây hỗ trợ, chính là đã nể mặt mũi chợ đen, chỉ là, tới nơi này rồi Kha hội trưởng lại khiến ta rất không vừa lòng, nếu như còn muốn ta hỗ trợ, như vậy, chúng ta phải nói tới chuyện thù lao."

Kha hội trưởng sững sốt một chút, tiện đà gật gật đầu: "Điều này là đương nhiên, chỉ cần có thể thắng được tỷ thí lần này, ta nhất định sẽ không bạc đãi Quý Y các hạ."

Nghe vậy, Phụng Cửu lúc này mới lộ ra tươi cười vừa lòng: "Linh Dược Đại Bì* khi nào thì tổ chức?"

*Linh dược đại bì (灵药大比): Cuộc cạnh tranh so tài Linh dược.

"Chính là ba ngày sau."

Phụng Cửu quay lại, nói: "Vậy hãy nói rõ ràng sự tình với ta đi! Để ta có thể hiểu hơn một chút."

"Được được được." Kha hội trưởng thấy giọng điệu của hắn rất tự tin, một lòng cũng nhẹ nhàng hẳn, cẩn thận nói với hắn một chút về sự tình Linh Dược Đại Bì.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ba ngày sau.

Ngày này, là ngày mà các dược sư từ khắp nơi trong Thanh Đảng quốc sẽ cạnh tranh so đấu một năm một lần. Bởi vì dược sư của chợ đen Thanh Đảng quốc phái ra đều đã thua liên tiếp ba năm, bởi vậy, Linh Dược Đại Bì năm nay rất quan trọng đối với bọn họ.

Khi Phụng Cửu ngồi phi hành thú đi vào địa điểm sẽ tổ chức so tài —— đỉnh núi Thanh Nam Sơn, nàng có thể nhìn thấy toàn bộ đỉnh núi đều chen đầy người.

Đối với người tham gia tranh tài, bọn họ được trực tiếp đi vào chỗ đỉnh núi rồi mới đáp xuống, tránh khỏi những đám người đông đảo phía dưới.

Xuống khỏi phi hành thú, mắt sắc của Phụng Cửu nhìn đến một hình bóng quen thuộc lúc này đang ngồi ở một vị trí rất dễ nhìn thấy trên đài. Thấy vậy, trong mắt nàng không khỏi xẹt qua một tia cổ quái, dùng cảm ra hiệu, hỏi Kha hội trưởng bên người.

"Đại thúc râu rậm kia là người nào?"

"Râu..... đại thúc?"

Kha hội trưởng ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt Phụng Cửu, tầm mắt dừng ở trên người tên nam tử có thân hình đỉnh bạt và hơi thở dè dặt, vừa nhìn thấy, không khỏi lộ ra ý cười, lắc đầu: "Quý Y các hạ mới tới Thanh Đảng quốc, tất nhiên là không biết, vị này thân phận thật ra không đơn giản."

"Nga? Tại sao lại như vậy?" Nàng có chút tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Lăng Đại Thúc!

"Hắn họ Lăng, tên là Mặc Hàn, là đạo sư nổi danh nhất của học viện Tinh Vân trong Thanh Đảng quốc, lai lịch thần bí, là một người tu tiên. Hơn nữa, tu vi linh lực đã đạt tới cấp bậc phẩm cấp Kim Đan. Quan trọng hơn là, hắn chỉ mới 25 tuổi, cho nên, người có thể gọi hắn là tôn giả, hoặc là tiên bối, nhưng mà đại thúc, ha ha..... phỏng chừng là rất ít người gọi đi!"

"Mới 25 tuổi?"

Sắc mặt nàng cổ quái, nói: "Hai mươi lăm tuổi đã lưu giữ một phen râu xồm làm gì? Ta cho rằng hần ít nhất cũng phải 35 tuổi!"

"Ha ha, cho nên mới nói lai lịch hần rất thần bí, bởi vì chưa ai từng thấy qua khuôn mặt thật của hần."

Hần cười nói, ánh mắt cũng dừng ở trên người Lăng Mặc Hàn: "Thật sự không nghĩ tới hần sẽ đến nơi này, đợi lát nữa, ta đi qua bái kiến một chút, Quý Y các hạ muốn đi cùng nhau?"

"Đạo sư thần bí của học viện Tinh Vân?"

Nàng búng tính gật gật đầu, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, vừa nghe nói muốn đi qua bái kiến, lập tức cười: "Đương nhiên, cường giả như vậy, có thể quen biết tự nhiên là rất tốt."

Vì thế, Kha hội trưởng mang theo nàng đi về phía Lăng Mặc Hàn.

Mà ngay khi bọn họ xuất hiện, Lăng Mặc Hàn cũng chú ý tới một thân ảnh nam tử mặc hồng y loá mắt. Hần cũng không xa lạ gì với thân ảnh hồng y cùng với mặt nạ hoa Mạn Châu Sa. Bởi vì đêm hôm đó ở trong suối nước nóng, hai vật này đều được đặt ở một bên.

Nghĩ vậy, ánh mắt sắc bén của hần dừng ở trên người nam tử kia, xem kỹ.

Đêm hôm đó bởi vì dưới làn hơi nước của suối nước nóng nên không thể nhìn thấy rõ, nhưng, dung nhan bị hủy lại ánh vào đáy mắt hần rất rõ ràng. Ngay lúc này, hần không thể không thừa nhận, công tử hồng y loá mắt như mặt trời ở trên bầu trời. Khí chất tà tử mà bừa bãi, đặc biệt là một đôi mắt sáng rõ ràng mang theo ý cười, khiến người đã nhìn thấy thì không thể nào quên.....

Chỉ là, nhìn cặp mắt kia, vì sao cảm giác có vài phần quen thuộc?"Lăng đạo sư, đã lâu không gặp, không nghĩ tới lại gặp được người ở chỗ này, thật là vinh hạnh, vinh hạnh." Kha hội trưởng đã vội vàng tiến lên và chấp tay hành lễ, tươi cười chào hỏi.

Nghe lời này, Phượng Cửu không nhịn được cười. Nếu Kha hội trưởng mà biết, đạo tặc trộm linh dược trân quý của hần chính là đại thúc râu rậm trước mắt này, phỏng chừng sẽ không đứng ở nơi đó mà kêu "vinh hạnh".

"Thì ra là Kha hội trưởng." Hần cũng đứng lên chấp tay thi lễ, ánh mắt dừng ở trên người Phượng Cửu, hỏi: "Vị này là...?"

"Ha ha, hần là được sư chọ đen chúng ta mời đến để tham gia Linh Dược Đại Bi, điều này..... Ân, hần gọi là Quý Y." Hần ngượng ngùng nói, bởi vì hần cũng không biết Quý Y rốt cuộc gọi tên là gì, nhất thời cũng không biết nên giới thiệu như thế nào.

"Lăng đại thúc."

Phượng Cửu gọi một tiếng giòn tan, ánh mắt lấp lánh ánh sáng lung linh giao hoạt, khoe môi ngậm một nụ cười, một bộ giống như rất quen thuộc, nói: "Lăng đại thúc nếu như cảm thấy gọi Quý Y không tiện, vậy kêu ta là Quý Quý cũng được."

Nghe một tiếng Lăng đại thúc, Lăng Mặc Hàn bất giác xoa râu dưới cằm hần, giống như suy tư điều gì, nhìn công tử hồng y trước mắt, sắc mặt mang theo vài phần cổ quái và nghi hoặc.

"Đại thúc?"

Hần đã để râu cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng người khác cũng chưa từng xưng hô với hần như vậy. Tuy nhiên, ở Cửu Phúc Lâm gặp được tiểu nha đầu xảo quyệt kia, lúc nào cũng kêu hần là đại thúc. Công tử hồng y này mở miệng cũng là một câu đại thúc, chẳng lẽ, hần thoát nhìn thật sự già như thế?

Ánh mắt nàng nhú lại, mở miệng cười: "Đúng vậy! Ta năm nay mới 15, nghe nói đại thúc đã 25, vậy chính là lớn hơn ta 10 tuổi, không phải gọi đại thúc thì gọi là gì?"

"Mười... mười lăm?" Kha hội trưởng một bên trừng mắt nhìn, vẻ mặt giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Người Đang Làm Gì!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn không tránh khỏi đánh giá trên dưới Quý Y mang mặt nạ trước mắt. Bởi vì không nhìn thấy rõ dung nhan hắn ta, cho nên từ ngôn ngữ và cử chỉ của hắn ta có thể suy đoán khoảng tầm 20 tuổi! Nhưng ai biết, hắn ta nói rằng hắn ta mới mười... mười lăm?

Giờ khắc này, hắn thật sự hoài nghi, đánh cuộc danh tiếng của chợ đen năm nay nằm ở trên người hắn ta thật sự là đúng hay sao?

Trong khi Kha hội trưởng đang lau mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, Lăng Mặc Hàn đã liếc mắt nhìn thật sâu Phụng Cửu một cái, bởi vì hắn biết, đối phương có thể nhận ra hắn, biết hắn chính là hắc y nhân đêm đó xông vào suối nước nóng.

Một người nam tử trung niên nện bước đi tới, ánh mắt khinh miệt liếc mắt quét một thân hồng y Phụng Cửu một cái, rồi sau đó, nhìn về phía Kha hội trưởng giễu cợt: "Mười lăm?"

"Ha ha, Kha hội trưởng, người từ nơi nào tìm được một tiểu tử miệng còn hôi sữa đến đây? Chẳng lẽ chợ đen các người đã không còn ai hay sao? Thế nhưng lại mời một tiểu thí hải tới tham gia Linh Dược Đại Bi như vậy? Không sợ đến lúc đó sẽ làm mất hết thể diện chợ đen của các người hay sao?"

Kha hội trưởng nghe được lời này, ánh mắt sắc bén mang theo uy nghiêm quét tới nam tử trung niên kia, không khách khí nói: "Sự tình của chợ đen chúng ta, dường như còn chưa tới phiên các hạ nói ra nói vào!"

"Ha ha, chợ đen các người đã thua liền ba năm, ta có thể lý giải tâm tình của Kha hội trưởng."

Tên nam tử trung niên khiêu khích nhìn hắn một cái, tiện đà kéo một nam tử trẻ tầm 18-19 tuổi qua phía sau, vừa lấy lòng cười cười đối với Lăng Mặc Hàn, vừa nói: "Lăng đạo sư, đây là tiểu nhi....."

Hắn còn chưa nói xong, đã bị ngắt lời.

Lăng Mặc Hàn không liếc mắt nhìn phụ tử một cái, chỉ dùng ánh mắt ở trên người Phụng Cửu, nói: "Tiểu huynh đệ, Linh Dược Đại Bi còn chưa bắt đầu, không bằng bồi ta một chút đi?"

"Được thôi." Nàng giờ khoe miệng lên cười, nói với Kha hội trưởng: "Đợi lát nữa đại cuộc thi bắt đầu, ta sẽ trở về."

Kha hội trưởng kinh ngạc nhìn Lăng Mặc Hàn, lại nhìn nhìn Phụng Cửu, lúc này mới đáp lời: "Được được được, các người đi thôi!"

Nhìn hai người bọn họ một đen một đỏ đi về hướng đỉnh núi bên kia, trong lòng hắn nghi hoặc, *hai người này chẳng lẽ là biết nhau?*

"Người có quan hệ gì với chợ đen?"

Lăng Mặc Hàn hỏi, nhìn thiếu niên hồng y thấp hơn hắn một đoạn, cau mày, cũng khó trách hắn ta lại kêu hắn là đại thúc. Hắn đứng chung với hắn ta một chỗ, xác thật nhìn hắn ta giống như hải tử còn chưa lớn lên.

"Giống như người đã nhìn thấy, bọn họ mời ta tới hỗ trợ, giúp bọn hắn đoạt vị trí đầu tiên." Nàng không chút để ý nói, tìm tảng đá ngồi xuống.

Ánh mắt thâm thúy của hắn giống như cổ đàm mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm hắn ta, hỏi: "Ta đã từng gặp người trước kia hay không?"

Nghe được lời này, Phụng Cửu nhìn về phía hắn, ánh mắt nở nụ cười nhẹ nhàng và mang theo vài phần hài hước: "Đại thúc, người hiện tại còn mặc quần cộc màu đỏ?"

Giọng nói rơi xuống, hai mắt sáng lên rạng rỡ giống như con sói nhìn chằm chằm hắn, cười nói: "Thật ra ta cũng thích màu đỏ, người xem, cả người ta đều là màu đỏ."

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn chỉ cảm thấy một trận ón lạnh, đặc biệt là ánh mắt của đối phương còn giống như sói đối nhìn chằm chằm vào hắn, càng khiến cả người hắn không được tự nhiên.

Trong lòng thầm nghĩ: *Tiểu thiếu niên này sẽ không có có đam mê bắt lương đi?*

"Lăng đại thúc? Người làm sao vậy?"

Không biết khi nào thì Phụng Cửu đã đứng dậy và cúi người đến trước mặt hắn, cơ hồ lời nói đã dán vào trong ngực hắn.

"Người đang làm gì?!"

Lăng Mặc Hàn lạnh mặt, nháy mắt thối lui ra sau vài bước.

"Ta không làm gì cả!" Nàng thật sự là vô tội nói.

Hắn xụ mặt nhìn chằm chằm hắn ta, giọng nói trầm thấp lạnh lùng giáo huấn: "Nam nhân nên có bộ dáng của nam nhân, giống người như vậy, còn ra thể thống gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 174: Linh Dược Đại Bĩ!

Nhìn hần phát tay áo rồi đi, Phụng Cửu cười nhẹ thành tiếng, bước chân nhẹ nhàng đi theo, còn chưa đi tới gần, đã bị Kha hội trưởng tiến đến ngăn lại.

"Tiểu huynh đệ Quý Y, đại bĩ đã sắp bắt đầu, người mau đến bên này, chúng ta sẽ nói một chút về tình huống của đối phương cho người." Hần ra hiệu, mời hần ta đi đến chỗ những tên dược sư khác của chợ đen đang ở một bên.

Thấy vậy, Phụng Cửu thu hồi tâm tính vui đùa, đi theo Kha hội trưởng đến chỗ mấy tên dược sư, nghe bọn họ chỉ vào một số người cách đó không xa và giới thiệu về cấp bậc cũng như những vật đối phương am hiểu cho năng.

Ước chừng sau nửa canh giờ (1h), trong khi mọi người chuẩn bị, tám gã bình phẩm viên Hiệp Hội Dược Sư tuyên cáo, Linh Dược Đại Bĩ chính thức bắt đầu.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cửa thứ nhất là vòng loại bỏ, không cần dược sư bước lên so đấu, các vị dược sư chỉ cần trình lên những loại dược và cấp bậc của nó. Tất cả các loại dược này đều được tám người phân biệt, bình phẩm và đánh giá xem có đủ tư cách hay không hợp cách, sau đó tiến hành đào thải.

"Hiệu thuốc Thành Hưng, trấn thống tán (镇痛散), quá phổ biến, không hợp cách!"

"Nguyễn gia ở thành phía nam, hóa khí dịch (化气液), chế biến không đều, hương vị quá áp đảo, không hợp cách."

"Công hội Tán Dược, dược cầm máu, hiệu quả chậm chạp, không hợp cách."

Nghe từng tiếng "không hợp cách" của tám gã dược sư Hiệp Hội Dược Sư, mọi người phía dưới cũng càng thêm khẩn trương. Thật ra, những gì bọn họ có thể lấy ra so tài, tự nhiên đều là những thứ bọn họ cảm thấy có thể. Nhưng, những cái đó khi tới trong tay dược sư Hiệp Hội Dược Sư, lại bị bắt bẻ và cảm thấy mọi thứ không hợp cách. Nghiêm khắc đến nỗi khiến cho bọn họ một lòng đều nhắc lên, e sợ dược của mình cũng sẽ không hợp cách.

Sau đợt rà quét đầu tiên, gần 100 vị dược sư từ các nơi tới đây chỉ còn lại 30 người có thể tiến vào cửa thứ hai. Những người dược thông qua cũng đều đến từ thế lực có danh vọng hoặc gia tộc đến từ các nơi, trong đó, học viện Tinh Vân cũng có một vị đạo sư dược tề.

"Quý Y tiểu huynh đệ, với dược tề của người, có thể cạnh tranh với người cũng chỉ có vị đạo sư dược tề của học viện Tinh Vân, và một lão giả trong công hội dược liệu kia mà thôi."

Hần khoát tay, tiếp tục nói: "Các đạo sư dược tề của học viện Tinh Vân chưa từng tham gia Linh Dược Đại Bĩ, cũng không biết vì sao năm nay lại tới. Đối với lão giả của công hội dược liệu, hần đã giữ vị trí đứng đầu trong ba năm liền. Hần là dược sư cung phụng công hội dược liệu, hơn nữa là dược sư cấp 7."

"Vậy dược sư học viện Tinh Vân thì sao? Là cấp mấy?" Ánh mắt nàng hơi lóe, một ý niệm hình thành trong đầu.

Nghe nói, học viện Tinh Vân rất khó tiến vào, tuy nhiên, nếu nàng có thể lấy thân phận dược sư để đảm đương công việc đạo sư, vậy có thể tự do đọc sách trong Tàng Thư Lâu của Tinh Vân hay không?

"Trước ngực hần có mang huy chương dược sư là đại dược sư cấp 3, thực lực dược tề thậm chí còn cao hơn lão giả." Nói đến đây, Kha hội trưởng không khỏi thờ dài, cảm thấy năm nay muốn thắng là không có khả năng.

Nếu như có dược sư cấp 7 còn tốt hơn một chút, nhưng cố tình, năm nay ngay cả dược sư của học viện Tinh Vân cũng tới, khiến con đường phía trước đều bị phá hỏng. Xem ra, chức hội trưởng này của hần cũng đã đến hồi kết thúc.

"Quý Y tiểu huynh đệ tận lực là dược rồi, gặp phải đại dược sư cấp 3 của học viện Tinh Vân, thua cũng không mất mặt."

Phụng Cửu nghe xong khloe môi câu lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Còn chưa so tài đâu! Sao biết là sẽ thua?"

"Kế tiếp, tiến hành khảo hạch cửa thứ hai, mời 30 vị dược sư trúng cử lên trên đài!"

Tiếng nói truyền ra từ trên đài khiến mọi người chung quanh yên tĩnh lại. Chỉ thấy trên một chiếc bàn dài trên đài bày biện một đồng dược liệu hỗn độn. Ba mươi vị dược sư đi ra từ trong đám người, đi lên trên đài.

Khi đang lên đài, Phụng Cửu đột nhiên có cảm giác một luồng lực đạo đẩy tới từ phía sau lưng, toàn bộ thân thể rơi xuống dưới đài...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Không Ra Gì!

Màu đỏ quần áo bay lên, mọi người chỉ thấy một tia sáng đỏ xẹt qua trên đài, một thân ảnh kinh hô một tiếng và té rớt dưới đài.

"A!"

Một đực sư chặt vật ngã xuống mặt đất, bị trầy xước bởi những cục đá bén nhọn trên mặt đất, cũng bởi vì cách rơi xuống không đúng, một khi ngã xuống, liền không thể đứng dậy nổi.

Mà ở trên đài, một công tử trẻ tuổi đang đứng, hồng y nhẹ bay, mặt nạ hoa Mạn Châu Sa nở rộ phản chiếu dưới ánh nắng chói mắt. Mọi người chỉ nhìn thấy bên môi hắn ngậm một nụ cười như không cười. Cả người tản ra hơi thở tà mị lạnh lẽo, ánh mắt khinh miệt liếc đực sư trung niên đang chặt vật ngã ngồi ở dưới đài.

Lăng Mặc Hàn đang ngồi ở trên đài nhìn thấy một màn như vậy, đôi hắc đồng thâm thúy xẹt qua một tia u tối, nhìn chăm chăm thân ảnh tà mị lạnh lùng kia. Bỗng thấy thân ảnh kia đột nhiên xoay người lại, đôi mắt ẩn chứa sự sắc bén của nàng không hề báo trước nhìn thẳng vào hắn.

Cũng ngay trong tích tắc đó, ánh sáng trong mắt hắn tan đi, ngồi yên ngay ngắn, khuôn mặt vẫn như cũ, nhìn thẳng về phía trước.

Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hắn một cái, cảm thấy đại thúc này cũng là một người che giấu rất sâu. Nàng cũng xem như đã tiếp xúc nhiều lần với hắn, chỉ là, dường như mỗi một lần tiếp xúc đều phát hiện hắn có điều không giống nhau. Rốt cuộc, hắn chân chính là một người thế nào?

Trên đài mọi người liếc nhìn thoáng qua tên đực sư đã ngã xuống một cái, sau đó chỉ để ý tới nơi thích hợp trên đài. Nam tử trung niên kia âm thầm đẩy hồng y công tử một phen, không mấy người nhìn thấy được. Bởi vậy, hắn mới bị hồng y công tử đá xuống, cũng không ai dám lên tiếng về việc đó.

Mà gia chủ gia tộc đực sư trung niên kia mang sắc mặt âm trầm, phát tay nói: "Đưa người xuống núi đi!"

Ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm thân ảnh màu đỏ, vì biết đối phương là người chợ đen, bọn họ cũng không dám trắng trợn thách thức cùng với đối phương.

Trên đài, một nam tử trung niên đứng bên cạnh đồng thảo đực, phát một đơn đực cho mỗi người tham gia, bình tĩnh nói: "Hãy nhặt ra những đực liệu ở trong đơn, 10 người nhặt đủ thảo đực và đến đây trước tiên sẽ được vào vòng tiếp theo, những người khác đều bị loại. Bắt đầu!"

Giọng nói rơi xuống, nhóm đực sư trên đài vừa đối chiếu tên thảo đực trên tờ đơn trong tay, vừa cướp đực ở trên bàn. Khi đạo sư học viện Tinh Vân nhặt xong thảo đực và đi ra ngoài, ánh mắt không tránh khỏi nhìn thoáng qua bên người nàng, quét qua giỏ đực trong tay hồng y công tử, nhún mày lại.

Phượng Cửu hơi nghiêng đầu, nhìn về hướng đối phương và nở nụ cười. Chỉ trong giây lát, có 10 người thắng tiến lên, những người khác đều bị loại, bọn họ ngay lập tức tiến vào cuộc tỷ thí cuối cùng. Phái ra đực tề tại hiện trường, phẩm cấp càng cao càng hiếm thấy sẽ thắng cuộc.

Nhìn mấy chục loại đực liệu đực bày biện ở trên mặt bàn, Phượng Cửu ngay lập tức xuống tay điều chế. Phương pháp điều chế của nàng khác với người khác. Ngay cả khi người khác nhìn thấy đực, cũng sẽ không thể nào học đực.

Bởi vì, nó đã đực thực hiện giống như thực nghiệm ở thời hiện đại, sau khi trải qua từng tầng xử lý và luyện hoá, đến cuối cùng mới xứng thành hình. Sau khi nàng điều chế xong một lọ chất lỏng màu xanh biếc, lập tức đi tới trước mặt tám gã bình phẩm sư của Hiệp Hội Đực Sư, đặt lọ đực tề ở trước mặt bọn họ.

"Mời kiểm nghiệm."

"Đây là đực tề? Màu sắc thật là đẹp." Một nữ bình phẩm sư trong đó, tầm hơn 30 tuổi kinh điển nhìn nửa bình đực tề trong suốt, có chút không thể tin nổi.

"Tỷ tỷ xinh đẹp ưu nhã, đây xác thật là đực tề, không phải là lừa già dối trẻ."

Nữ bình phẩm sư chớp mắt nhìn nàng, nụ cười tà mị cùng với ánh mắt mang đầy màu sắc khiến cho khuôn mặt nữ đực sư hơn 30 tuổi ửng đỏ, trên mặt hiện lên sự thẹn thùng.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lăng Mặc Hàn nhún chặt mày, thầm nghĩ: *Tiểu hài tử này, thật đúng là không ra gì!*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* đực tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Đánh Bất Tỉnh Khiêng Đi!

Edit & Dịch: Emily_Ton.

Lúc này, Phụng Cửu hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Lăng Mặc Hàn cười hỏi: "Lăng đại thúc, người đang nhìn chăm chăm vào ta để làm gì?"

Nghe được lời này, trên mặt nữ đạo sư không thể kiềm chế được tiếng cười, ánh mắt nhìn về phía Phụng Cửu càng thêm vài phần dịu dàng: "Thiếu niên này, liệu có thể nói ra bình được tề của người có công hiệu gì?"

"Bình được tề này được gọi là Đề Tốc Dịch (提速液) phẩm cấp 3, chỉ cần ăn nó vào, khi đang chạy trốn có thể tăng tốc độ lên gấp mười lần, ngay cả một vị linh giả bị một vị linh sư đuổi giết, chỉ cần uống bình được tề này xong, sẽ có tốc độ cần thiết để chạy trốn."

Nghe được những lời này, mọi người trên đài dưới đài đều hít hà một hơi. Từng đôi mắt giống như mắt sói nhìn chăm chăm bình được tề màu xanh biếc. Nếu đúng như lời hắn nói, vậy thì được tề này có thể sẽ không phải là được tề đơn giản như vậy, mà là một lọ tinh dịch ở trong thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng người!

"Hừ! Hoang đường!"

Tên đạo sư được tề của học viện Tinh Vân đã đi tới, đặt được tề của hắn lên bàn, liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, nói: "Quả thực là hoang đường! Lão phu tiếp xúc với được tề nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe nói đến Đề Tốc Dịch, quả thực là nói hươu nói vượn!"

"Đúng vậy, chỉ dựa vào số tuổi của ngài lớn như vậy mà cũng chỉ là một vị đại đạo sư phẩm cấp 3, có thể biết trình độ luyện được cũng bị hạn chế."

Những lời nói nhàn nhạt của nàng khiến lão giả kia tức giận đến nổi sắc mặt đều đỏ lên, tức giận chỉ vào nàng: "Người, tiểu tử người không biết tôn trọng trưởng bối! Quả thực là cuồng vọng tự đại! Không biết gì!"

"Được rồi, các người không cần tranh cãi, bình được tề này xác thật là được tề cao cấp có phẩm cấp 3."

Tên lão giả trung gian mở miệng, tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả đạo sư được tề của học viện Tinh Vân cũng trừng lớn hai mắt: "Hội trưởng Dur, ngài không nhìn lầm chứ? Ngay cả tiểu tử này cũng có thể luyện chế ra được tề cao cấp phẩm cấp 3?"

Nghe được lời này, hội trưởng Dur không vui nói: "Lão Trần, người đang nghi ngờ năng lực giám định của lão phu sao?"

Nhìn thấy hán lộ vẻ mặt không vui, đạo sư được tề của học viện Tinh Vân lúc này mới vội vàng điều chỉnh tâm tính, cung kính nói: "Không dám, hội trưởng Dur là hội trưởng Hiệp Hội Được Tề, là quyền uy của giới được tề, tự nhiên kiến thức rất rộng rãi, là ta làm loạn không đúng mực, còn thỉnh hội trưởng Dur chớ trách."

Trong khi nói, hắn nhìn về phía Phụng Cửu một bên, ánh mắt phức tạp. Không muốn tin tưởng, chính mình sẽ bại bởi một thiếu niên.

Ánh mắt Lăng Mặc Hàn khẽ nhúc nhích, sau khi tầm mắt dừng ở trên người thiếu niên hồng y, đôi mắt liền hạ liễm.

Hội trưởng chợ đen ở dưới đài vừa nghe những lời hội trưởng Dur nói, cả người kích động đến nổi suýt nữa là rút nước mắt: "Lại là linh dịch phẩm cấp 3! Lại là linh dịch phẩm cấp 3!" Vốn cho rằng không còn hy vọng, nhưng ai biết, đến cuối cùng lại có một sự kinh hi như vậy, làm sao hắn lại không kích động?

Nhưng đúng ngay lúc này, đột nhiên có 16 tên hắc y nhân nhảy ra, trong đó tu vi của 10 tên là Trúc Cơ Đỉnh, 6 tên còn lại là Kim Đan Chi Cảnh. Bọn họ vừa xuất hiện, uy áp cường đại lập tức tràn ngập khắp nơi, bao phủ toàn bộ đỉnh núi.

"Tê! Là người Diêm điện!"

"Cái gì! Là người Diêm điện? Chạy mau!"

"A! Chạy mau! Người Diêm điện tới!"

Trong lúc nhất thời, đám người kinh hoàng tán loạn, tiếng kinh hô cùng với tiếng hét chói tai không ngừng quanh quẩn trên đỉnh núi. Nhìn thấy tình huống không ổn, uy áp của đối phương quá mức cường đại, Phụng Cửu lập tức lao xuống dưới đài trước tiên, kêu lên: "Lãnh Sưong, mau chạy về dưới chân núi!"

Giọng nàng vừa rơi xuống, một luồng uy áp cường đại đã đánh úp lại đây, khiến cho cả người nàng cứng đờ. Ngay sau đó, chỉ cảm thấy sau cổ tê rần, cả người mất đi ý thức ngã xuống.

"Chủ tử!"

Lãnh Sưong thấy nàng bị đánh bất tỉnh và bị khiêng đi, cả kinh vội vàng xông lên phía trước, nhưng mà, thực lực của nàng rốt cuộc vẫn rất hạn chế, một

dòng khí mạnh mẽ đánh úp đến, đánh văng nàng ra. Khi quay đầu nhìn lại, đã không thấy chủ tử nàng cùng với 16 thân ảnh kia.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Điện Chủ Diêm Điện!

Lăng Mặc Hàn đuổi theo, chỉ là, không bao lâu đã quay trở lại, nói lời xin lỗi với mọi người: "Đối phương tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh, đã không thể nhìn thấy dấu vết."

Người Hiệp Hội Dược Sư nghe xong thì một đám đều lắc lắc đầu, hội trưởng Dur thở dài: "Điều này không thể trách người, người Diêm điện vốn dĩ luôn xuất quỷ nhập thần, hơn nữa thực lực cũng rất mạnh, chỉ sợ thiếu niên kia bị bọn họ theo dõi cũng là vì thiên phú luyện dược của hắn."

"Diêm điện rốt cuộc là thế lực nào? Chủ tử nhà ta có gặp nguy hiểm hay không?" Lãnh Suong đi đến trước mặt bọn họ gấp giọng hỏi.

Hội trưởng chợ đen đã đi tới, nói: "Thế lực của Diêm điện còn muốn lớn hơn so với chợ đen. Là thế lực mà bất luận là học viện Tinh Vân hay là gia tộc các nơi đều không thể trêu vào. Vị Diêm Chủ càng là một cường giả giống như thần long thấy đâu mà không thấy đuôi. Không ai biết căn cứ Diêm điện nằm ở đâu, Quý Y tiểu huynh đệ rơi vào trong tay bọn họ, chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều....."

"Sẽ không! Chủ tử nhà ta sẽ không có việc gì!" Nàng lớn tiếng hét, ánh mắt lạnh băng nhìn hội trưởng chợ đen: "Chợ đen các người phải giúp ta tìm bằng được chủ tử!"

"Người yên tâm, chúng ta sẽ hỏi thăm nơi chủ tử người rơi xuống." Hội trưởng Kha cũng không từ chối điểm này.

"Nhưng người hãy yên tâm, theo ta được biết, thời gian gần đây Diêm điện đã bắt không ít luyện đan sư và dược sư, có lẽ, chủ tử nhà người sẽ không có gì nguy hiểm." Hội trưởng Hiệp Hội Dược Sư nói, than một tiếng, Linh Dược Đại Bi vốn là một cuộc thi muốn tuyển chọn nhân tài, nhưng ai biết lại bị người Diêm điện biến thành như vậy.

Sự tình truyền đi giống như chim bị gió cuốn đi, khiến cho mọi người thổn thức không thôi. Bọn họ đều đang suy đoán, hồng y công tử còn sống hay là đã chết?

.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton.....

Tuy nhiên, theo màn đêm buông xuống, một thân ảnh bôi đen đang nhún nhảy mấy cái, lặng yên không tiếng động đi vào trong một khu nhà cửa.

"Tham kiến Diêm Chủ!"

Trong sân 16 tên tu sĩ hắc y cung kính quỳ đầu gối hành lễ. "Đứng lên đi!"

Giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo ẩn chứa uy áp cường đại truyền ra, hắn phát quần áo một cái, ngồi xuống ở bên cạnh bàn đá trong viện, vừa quay người ngồi xuống, dung nhan của hắn cũng theo đó hiện ra.

Đó là một gương mặt tuấn mỹ khiến người khinh ngạc, những đặc điểm trên khuôn mặt phẳng phất giống như được trời cao tinh tế điêu khắc mà thành. Đường nét phác thảo của bộ mặt rõ ràng giống như được dao gọt đều, lạnh lùng và ngạo mạn nhưng lại không mất đi vẻ tuấn mỹ. Dưới mày kiếm, là một đôi mắt thâm thúy ẩn chứa ánh sáng thần bí, giống như mũi nhọn sắc bén nhiếp người. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, đã khiến người không tự chủ được mà phải cúi đầu, không dám đón nhận hắc đồng ẩn chứa cường đại uy áp cùng mũi nhọn nhiếp người của hắn.

Bên dưới cái mũi cao thẳng, là một đôi môi mỏng manh gợi cảm, lúc này đang hơi nhấp lên, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo nhiếp người, tôn quý như thiên thần, lại khí phách sắc bén tựa như vương giả thiên địa!

Nếu lúc này Phượng Cửu nhìn thấy, nhất định sẽ kinh hô một tiếng: Lăng đại thúc!

Không sai, đây chính là chủ nhân Diêm điện - Diêm chủ, cũng chính là Lăng Mặc Hàn mà Phượng Cửu rất quen thuộc. Lăng Mặc Hàn kia cũng chỉ là một thân phận giả dạng đạo sư Tinh Vân để hành tẩu bên ngoài. Ngày thường trên mặt đầy râu xồm, cũng là sau khi trải qua xử lý tỉ mỉ mới được dán lên, có thể dễ dàng đánh tráo.

"Người thế nào?" Diêm chủ với giọng vững vàng hỏi, thanh âm trầm thấp lộ ra một sự lười biếng, cùng với khí thế của thượng vị giả.

"Hồi Diêm Chủ, tiểu tử vừa bị bắt tới vẫn còn hôn mê, chưa tỉnh." Một người tu sĩ hắc y cung kính nói.

"Trông người cẩn thận, ngày mai quay về Diêm điện cùng với bốn quân."

Nghe được lời này, 16 tên tu sĩ hắc y đều vui vẻ: "Chủ tử phải về Diêm điện?"

Giọng nói roi xuống, chợt nghe thấy hộ vệ phía sau kinh hô: "Không tốt! Tiểu tử kia muốn chạy trốn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Có Chạy Đằng Trời!

Khi 16 người vừa nghe được, lập tức phi thân bay ra, đi về hướng phía sau bọn họ.

Thấy vậy, Diêm Chủ đứng lên, khi đang muốn đi theo hướng phía sau, bước chân đột nhiên dừng lại, sờ sờ cằm, sau đó, từ trong không gian lấy ra một chiếc mặt nạ màu bạc và mang lên mặt, lúc này mới cất bước đi về phía sau.

Khi hắn đi vào phía sau, chỉ thấy phía trên nóc nhà có một thân ảnh màu đỏ giống như quỷ đang quanh co cùng với thủ hạ của hắn, tốc độ tránh lui của cuộc trốn chạy, cùng với những màn công kích tàn nhẫn, khiến ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích.

Ban đầu khi ở trên đỉnh núi, "hắn" (Phượng Cửu) bị đánh từ phía sau mà chưa có chuẩn bị, hiện tại "hắn" lại ở dưới tình huống đề phòng, thủ hạ của hắn (Diêm chủ) là hai gã tu sĩ Trúc Cơ cũng không cách nào bắt được "hắn", không thể không nói, "hắn" lại một lần khiến hắn lau mắt mà nhìn.

Chi tiếc, đã rơi xuống trong tay hắn, muốn chạy trốn, là không có khả năng.

"Tê!"

Một người hắc y nhân tu vi Trúc Cơ bị Phượng Cửu đá trúng một chân, toàn bộ thân mình ngã xuống lui về phía sau vài bước, xoa xoa ôm ngực bị đá đau, thấp giọng mắng.

"Dựa vào! Tiểu tử nguoi ăn cái gì lớn lên? Sức của đôi bàn chân lại lớn như vậy?"

Phượng Cửu thu chân chém ra một quyền đánh về phía một tên hắc y nhân Trúc Cơ tới gần, cười lạnh: "Đương nhiên là ăn sữa mẹ lớn lên!"

Nghe được lời này, khoe miệng Diêm Chủ đang khoanh tay đứng ở phía dưới gọi lên một độ cong không dễ phát hiện, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người hồng y, phản phó: "Bắt lấy người!"

"Vâng!"

Tu sĩ Kim Đan Kỳ một bên lập tức lên tiếng, hai người trong đó phi thân ra, uy áp cường đại bao phủ xuống, vừa ra tay, lập tức đã bắt được Phượng Cửu.

"Dựa vào! Không những lấy nhiều khi ít, còn ý mạnh hiếp yếu! Tê! Đừng xoắn tay a! Tay của ta a!"

Nàng đau đớn hô lên, tức giận đến nổi tròng nổi mắt lên. Đây là thực lực khác biệt, thế giới của cường giả vi tôn.

Thậm chí thực lực của nàng ở quốc gia đẳng cấp 9 như Diệu Nhật Quốc, có thể xưng là số một số hai, nhưng tới quốc gia trung đẳng đẳng cấp 6, đối mặt với những cường giả tu tiên, căn bản vẫn là không đỡ nổi một kích.

Đối mặt cường địch như vậy, nàng vốn cũng biết là trốn không thoát, chỉ là vẫn muốn thử xem, quả nhiên, thử một lần liền nhận hậu quả chính là đôi tay bị xoắn.

Tê! Nàng thường tới lui vận tay người khác cũng không cảm thấy đau, vì sao chính mình bị người xoắn tay, đều cảm giác gân cốt dường như đã sai vị trí?

"Chủ tử, đã bắt người trở lại." Hai gã tu sĩ Kim Đan áp người đến trước mặt Diêm Chủ.

Phượng Cửu vừa nhấc đầu, lúc này mới nhìn thấy nam tử mặc một chiếc áo vân bào màu đen đang khoanh tay đứng ở trước mặt nàng. Tuy rằng nửa khuôn mặt đối phương bị che bởi chiếc mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra cái mũi và môi mỏng gọi cảm bên dưới cùng với chiếc cằm cứng lạnh. Nhưng thân thể thon dài rắn chắc, thân hình to lớn thẳng tắp, cùng với khí độ ở trên người hắn, vẫn khiến ánh mắt nàng sáng lên.

Ngay lập tức, nàng đã hành động giống như kẻ ăn chơi trác táng khi huyết sáo và khen: "Thật là một mỹ nam gọi cảm mê người a!"

Nhìn thấy "hắn" lại mang dáng vẻ lưu manh làm trò trước mặt mọi người chơi đùa trắng trợn chủ tử bọn họ, 16 tên tu sĩ hắc y rất ngạc nhiên, nhanh chóng liếc mắt nhìn chủ tử một cái, vội vàng cúi đầu dấu đi khoe miệng không ngăn nổi ý cười tràn ra bên ngoài.

Mỹ nam gọi cảm mê người? Là đang nói chủ tử bọn họ?

Thiếu niên này đại khái là không muốn sống nữa.

Diêm Chủ sau khi nghe những lời Phụng Cửu nói, nhíu mày lại, khước miệng gọi lên một độ cong tà tứ.

"Gọi cảm? Mê người? Có lẽ, bốn quân có thể xem đây là một lời ca ngợi."

Chỉ là, giọng nói trầm thấp mang theo sự lười biếng, dù nghe như thế nào, đều phẳng phất ẩn chứa một sự nguy hiểm trí mạng.

Tán dương, ca ngợi?

Mười sáu tên hắc y nhân nhìn nhau, da căng thẳng, đầu rũ xuống càng thấp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Cùng Nhau Cổ Quái!

Mà lúc này, Phụng Cửu lại hơi giật mình, nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: *Giọng nói này vì sao nghe có vài phần quen tai? Chẳng lẽ nàng đã từng gặp qua người này ở nơi nào đó?*

Không có khả năng a! Nam nhân này một thân khí chất xuất chúng như vậy, nếu như nàng đã từng gặp qua, nhất định sẽ không quên.

Đang nghĩ ngợi tới đây, chợt thấy nam tử trước mặt bắn ra vài luồng tinh khí, cả người nàng lập tức có cảm giác bủn rủn một trận, ngã ngồi xuống trên mặt đất.

"Nhốt người lại, nếu như để hắc đảo tẩu, bốn quân sẽ hỏi tội các ngươi!" Giọng nói vững vàng giao đãi của Diêm Chủ vang lên, phất ống tay áo một cái, xoay người rời đi.

"Vâng!" Mười sáu tên tu sĩ hắc y cung kính lên tiếng, kéo thiếu niên đang ngã ngồi ở trên mặt đất lên.

Sau khi thân thể bủn rủn qua đi, chỉ cảm hơi thở huyền lực trong thân thể đã bị hắc phong bế.

Trong lòng Phụng Cửu khẽ nhúc nhích, nói: "Huyền lực của ta đều đã bị chủ tử các ngươi phong bế, các ngươi không cần phải lôi kéo ta, ta tự mình đi là được. Hơn nữa, có các ngươi trông chừng, ta có thể chạy thoát được sao?"

"A, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, nếu như lại bỏ trốn, hãy cẩn thận kéo bọn ta đánh gãy chân ngươi!" Một tu sĩ trong đó nói lời uy hiếp, buông tay nàng ra, nói: "Đi thôi!"

Lần thứ hai bị khoá lại trong phòng, Phụng Cửu biết trốn không thoát, vì thế cũng không có tâm tư nghĩ về nó. Tuy nhiên, chỉ có một mình nàng biết, nam nhân kia chỉ phong bế huyền lực của nàng, mà không biết trong cơ thể nàng còn có hơi thở linh lực. Với điều này, chỉ cần tìm đúng cơ hội, liền có thể chạy.

Bất quá, trước đó, nàng cũng muốn tìm hiểu mình bạch, những người này rốt cuộc bắt nàng để làm gì?

Diêm điện? Nàng cũng không nhớ rõ chính mình từng đắc tội với một thế lực như thế!

Sáng sớm ngày kế tiếp, Phụng Cửu bị bọn họ mang lên một con thuyền loại phi hành thuyền. Khi phi hành thuyền rời khỏi mặt đất và bay lên không trung, Phụng Cửu vốn đang ngồi ở bên trong cũng đi ra ngoài, nhìn nam tử đang ngồi ở đầu thuyền uống rượu, nện bước muốn đi qua, lại bị ngăn cản.

"Để hắc qua đây." Diêm Chủ nói cũng không quay đầu lại.

Sau khi Phụng Cửu đi qua, không khách khí ngồi xuống, bưng bầu rượu lên tự mình đổ một ly, nhấp một ngụm, hỏi: "Các ngươi bắt ta là muốn ta cứu mạng ai? Hay là, muốn tìm hiểu bản lĩnh luyện dược của ta?"

Tuy rằng trên người những người này thực sự có sát khí rất đậm, nhưng cũng không có tâm muốn giết nàng, bằng không nàng cũng không thể sống đến hiện tại. Mà nàng, phỏng chừng điều duy nhất có thể khiến người trộm đi, chính là một thân y thuật và bản lĩnh luyện dược.

Nhìn thấy tư thái của "hắc" rất tùy ý và thông dong, không có bộ dáng kính sợ, lại khiến ánh mắt Diêm Chủ lộ ra một sự tán thưởng: "Ngươi không sợ bốn quân sẽ giết ngươi?"

"Muốn giết sớm đã giết, hà tất phải chờ tới bây giờ."

Nàng sờ sờ bụng, nhìn hộ vệ một bên hỏi: "Ài, có gì ăn không? Cho ta một ít, từ ngày hôm qua cho đến bây giờ ta còn chưa ăn gì."

Hộ vệ kia liếc mắt nhìn Diêm Chủ một cái, chờ khi hắt ra hiệu, lúc này mới đi về hướng bên trong phi thuyền, không lâu sau, lấy ra mấy đĩa điểm tâm bày biện ở trên bàn nhỏ.

Nhìn trên mặt "hắn" cũng không mang mặt nạ, lộ ra dung nhan bị hủy, lúc này càng là ăn không hề có hình tượng, ánh mắt Diêm Chủ hơi lóe, mở miệng nói: "Ăn chậm một chút, không đủ có thể thêm "

"Khụ khụ khụ khụ."

Hắn không nói lời nào còn tốt, lời vừa nói ra, lập tức đã khiến Phượng Cửu sắc súa cả kinh, điểm tâm mắc ở trong cổ họng không thể đi xuống, về mặt bị hủy dung còn bởi vì vậy mà đỏ bừng lên.

Thấy vậy, Diêm Chủ nhú nhú mày, nhìn "hắn" nghiêng về một bên rót xuống một chén nước và nuốt xuống ngực, sau khi thở phào nhẹ nhõm liền trừng mắt về phía hắn.

"Làm gì đây?" Tiểu hài tử này, thật là kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Hắn Muốn Cởi Quần Áo Của Ta!

Hắc đồng vừa chuyển, thấy vài tên thuộc hạ tu sĩ Kim Đan chung quanh cũng kinh ngạc nhìn xem hắn, hắn nhăn mày lại, quét mắt liếc bọn họ một cái: "Sững sờ ở nơi đó làm gì? Điều không có việc gì làm? Lui ra!"

"Vâng!"

Vài tên tu sĩ Kim Đan vội vàng đáp lời, đồng thời lui ra, lại thoáng nhìn qua thiếu niên hồng y. Thật sự là nhìn không ra, thiếu niên này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt? Sao có thể khiến cho chủ tử bọn họ nói chuyện ôn tồn như vậy?

Phượng Cửu sau khi nhìn hắn một cái, không để ý tới hắn nữa mà tự mình cố gắng ăn điểm tâm. Lần này ăn tương đối chậm hơn. Hơn nữa, trong đôi mắt hạ liễm xẹt qua một tia nghi hoặc: *Vì sao giọng nói kia càng nghe càng quen thuộc?*

Nàng rốt cuộc đã nghe qua giọng nói của người này ở đâu?

Đến lúc trời chạng vạng, phi thuyền dừng lại ở một chỗ trên đất bằng. Sau khi Diêm Chủ đi xuống phi thuyền, nàng cũng theo sát đi xuống phía sau. Chẳng qua, rất nhanh, đôi mắt đã bị người dùng một miếng vải đen che khuất.

Vẫn luôn được bọn họ mang đi theo, chỉ biết là sau khi rẽ đông rẽ tây rồi đi một chặng đường thật dài, bên tai nghe một số người cung kính gọi "cung nghênh Diêm Chủ" hồi lâu.

"Dẫn hắn đi đổi quần áo, sau đó đưa hắn đến được lầu."

Bên tai vừa truyền đến giọng nói của Diêm Chủ, nàng đã bị người mang đi, sau đó đi vào một gian phòng, một người tu sĩ cúi bỏ miếng vải đen che mắt của nàng, đồng thời ném một bộ quần áo màu xám lại đây.

"Nhanh chóng thay đồ rồi đi theo ta!"

Nhìn thấy tu sĩ kia vẫn đứng ở trong phòng và nhìn chăm chăm vào nàng như vậy, nàng trừng mắt nhìn hắn: "Người đi ra ngoài! Sao lại nhìn chăm chăm ta thay quần áo?"

"Đều là đàn ông thì có cái gì không thể xem? Nhanh lên, đừng dong dài!" Đó là một người tu sĩ tu vi Kim Đan, là một người nam tử khoảng 20 mui, cũng là một trong 16 người cùng nhau đi theo một chuyến trở về, tên gọi là Hôi Lang (灰狼).

"Ta không có thói quen bị người nhìn chăm chăm." Nàng cau mày nói.

"Tiểu tử ngươi thật là phiền toái! Nếu không đổi thì ta sẽ giúp ngươi thay đổi!" Nói, hắn thật đúng là đi nhanh đến gần, làm bộ muốn cởi quần áo "hắn".

Tuy nhiên, không chờ hắn tới gần, Phượng Cửu đã kéo giọng hô to: "A! Phi lễ a!"

Cửa phòng trong giây lát bị đẩy ra, vài tên tu sĩ bên ngoài vươn đầu vào trong dò xét, vừa thấy tình huống trong phòng, không khỏi trừng mắt nhìn: "Ai phi lễ ai?"

Một người trong đó sau khi nhìn thoáng qua hai người trong phòng, cười hề hề tặc tặc, nhìn chăm chăm vào tu sĩ Kim Đan nói: "Hồi Lang, không thể tưởng được ngươi còn có ham mê này a!"

"Lăn!"

Sắc mặt tu sĩ Kim Đan đen lại, trừng mắt nhìn Phụng Cửu, phân phó: "Hai người tới đây! Cởi bỏ quần áo của tiểu tử này cho ta!"

Nghe được lời này, ánh mắt Phụng Cửu nhú lại, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng, bên môi cũng tràn ra một nụ cười: "Cởi quần áo của ta? Ngươi thử đi lên xem."

"Tiểu tử ngươi cho rằng ta không dám?" Hồi Lang cất bước tiến lên, duỗi tay muốn chạm tới quần áo "hắn".

Phụng Cửu cũng không khách khí với hắn, nhìn hắn tiến lên, lập tức ra tay mượn lực của hắn và ném hắn ngã văng ra ngoài, đồng thời ngón tay vừa động, loé lên ánh sáng của ngân châm, dùng tốc độ lấy che tai không kịp đâm vào huyết vị nơi eo bụng của hắn.

"Tê!"

Hắn thỉnh linh bị té ngã trên đất, cơn tức của Hồi Lang cũng vùn lên, một tay vung lên đang muốn vận dụng hơi thở linh lực, lại nghe một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

"Dừng tay!"

"Chủ tử!"

Mọi người nhìn thấy là Diêm Chủ, sôi nổi cúi đầu hành lễ.

Diêm Chủ cau mày đi đến, ánh mắt lạnh băng quét qua hai người một cái, giọng vững vàng hỏi: "Sao lại thế này?"

"Ta muốn thay quần áo nhưng hắn lại không muốn đi ra. Hắn khẳng khái phải nhìn chăm chăm xem ta, còn muốn cởi quần áo của ta!"

Lời này bị vừa nàng nói như vậy, mọi người thực sự tự nhiên là đã hiểu sai, một đám nhìn chăm chăm sắc mặt Hồi Lang đỏ lên, lộ ra biểu tình "hoá ra là như thế."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Được Lâu Diêm Điện!

"Chủ tử, sự tình không phải như vậy." Hồi Lang vội vàng nói.

"Vậy thì là dạng nào?"

Phụng Cửu khoanh tay trước ngực, liếc xéo hắn một cái: "Ngươi dám nói ngươi không muốn nhìn chăm chăm ta thay quần áo? Ngươi dám nói ngươi không muốn cởi quần áo của ta?"

"Ngươi!"

"Ngươi cái gì mà ngươi? Tuy rằng dung nhan bản công tử đã bị huỷ hoại, bất quá, ánh mắt cũng vẫn rất cầu kỳ. Một thân thể giống như tấm lụa bạch của ngươi, còn có bộ dáng tiểu bạch kiểm, thật đúng là không lọt được vào mắt của bản công tử."

Nàng mang vẻ mặt đầy khinh thường, giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng khi nói ra lại khiến mọi người trong phòng nháy mắt yên tĩnh lại. Một đám cùng nhìn nhau nhìn chăm chăm nàng giống như đang nhìn quái vật, ngay cả Hồi Lang cũng mở to hai mắt mà nhìn, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Khóe miệng nhỏ của Diêm Chủ run rẩy rất khó phát hiện, hắn nhìn biểu tình của thiếu niên kia đúng lý hợp tình không chút nào cảm thấy hổ thẹn, không tránh khỏi mở to hai mắt, xoay người đi ra ngoài.

"Ngươi nhanh chóng cầm quần áo rồi thay đổi!" Hồi Lang hung tợn ném xuống sau khi nói, cũng nhanh chóng xoay người rời đi.

Những người khác nhìn thấy, một đám mới lạ đánh giá Phụng Cửu. Trong lòng rất kinh ngạc, thật đúng là nhìn không ra thiếu niên này lại có sở thích đoạn tụ?

Nhìn bọn họ một đám rời đi, Phụng Cửu tiến lên đóng cửa phòng lại, lúc này mới phì cười vì không nhìn được, nàng nhìn nhìn quần áo màu xám trong tay, nhanh chóng thay đổi sau đó đi ra.

"Đi theo!" Hồi Lang chán ghét liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, đi ở phía trước dẫn đường.

Phụng Cửu quét mắt liếc bên ngoài một cái, chỉ còn lại vài tên tu sĩ ở nơi đó, đã không nhìn thấy bóng dáng tên Diêm Chủ kia.

Ánh mắt nàng dừng ở trên người Hồi Lang phía trước, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia sáng, kéo kéo khóe miệng, nhàn hạ đi theo ở phía sau, cho đến khi bọn họ đi vào một cái *lâu* (*tháp*) cao bảy tầng.

.....Edit & Dịch: @Emily_Ton.....

Hương được nòng đậm lẫn lộn với các loại được vị truyền vào trong mũi. Trong một cái sân khá rộng, nhiều người đang bận rộn xung quanh, một số đang phơi được, một số đang nghiền được, còn có một số thì đàn phân loại các loại được vật, mỗi người đều đang làm một nhiệm vụ khác nhau.

Hơn nữa, những người này dường như đã có thói quen, cách một khoảng thời gian sẽ có người mới tiến vào. Bởi vậy, đối với một thiếu niên bị hủy dung tới đây, nhiều người đang bận rộn chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái liền tiếp tục làm công việc của mình. Có nhiều người cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn xem về phía bên này một cái.

"Lão Lâm, tiểu tử này giao cho ngươi." Hồi Lang hô một tiếng, sau khi ném người xuống lập tức rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn xem Phụng Cửu một cái.

Lúc này, một lão giả *thanh y* (*mặc trang phục màu xanh*) đi ra từ trong lâu, đi tới trước mặt Phụng Cửu liếc mắt đánh giá nàng trên dưới một lượt, hỏi: "Tên ngươi là gì?"

Phụng Cửu nhếch miệng cười, cất cao giọng nói: "Quý Quý."

"Quý Quý?" Lão giả sững sốt một chút, nhíu nhíu mày, nói: "Ngươi biết cái gì? Nói một chút, ta sẽ an bài công việc cho ngươi."

Phụng Cửu không trả lời hắn, mà hỏi: "Nơi này là nơi nào? Các ngươi đều ở chỗ này làm gì?"

"Những gì không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu không, sẽ bị chết rất nhanh!"

Nghe vậy, nàng nhíu mày lại, nghĩ nghĩ: "Vậy hãy an bài công việc lật vạt cho ta là tốt rồi, ta cũng có thể là trợ thủ." Khi nói chuyện, ánh mắt nhìn về trong lâu, nhìn thấy bên trong lâu một đường như cũng có không ít người.

"Đó là nơi pha chế được, những người mới tới đều chỉ tham gia các hoạt động ngoài sân, ngươi hãy đi phân loại được liệu bên kia trước đi!" Lão giả ra hiệu, sau đó xoay người trở lại trong lâu một.

Phụng Cửu sau khi nhìn thoáng qua về phía bên trong, đi đến chỗ được liệu bên kia, vừa phân loại được liệu, vừa đánh giá xung quanh.

"Ài, ngươi vào đây bằng cách nào?" Thiếu niên bên cạnh đề thấp giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Quá Mức Xảo Quyết!

Phụng Cửu nhìn hắn một cái, tùy tay đặt những được liệu giống nhau vào một đồng, nói: "Bị bắt vào đây."

"Bắt vào đây? Ngươi chẳng lẽ là được sư sao?" Thiếu niên có chút kinh ngạc hỏi.

"Sao lại nói như vậy?" Phụng Cửu nhướn mày.

Thiếu niên liếc mắt nhìn về phía bên trong một cái, hạ giọng nói: "Cứ cách một khoảng thời gian nhất định sẽ có người bị bắt vào đây, tuy nhiên, bị bắt vào đều là được sư. Ở đó, tất cả đều ở trong lâu, những người chúng ta ở bên ngoài này nhiều lắm chỉ có được đồ, làm những việc linh tinh."

"Nếu bọn họ đều ở bên trong, làm sao ngươi biết đôi phương đều là được sư?"

"Đó còn không phải là bởi vì lần trước có một nam tử vẫn luôn âm ỉ, chúng ta mới biết được."

"Nga." Nàng gật gật đầu, không hỏi thêm gì khác. Trong lòng thì lại đang suy nghĩ: *Diêm Điện tạo ra một được lâu ở chỗ này như vậy, lại bắt về một số được sư, rốt cuộc là đang muốn nghiên cứu cái gì?*

.....Edit & Dịch: @Emily_Ton.....

Bên kia, thư phòng viện chủ.

"Chủ tử, những người khác đã chờ ở đại đường." Hôi Lang cung kính bẩm báo.

Diêm Chủ đang ngồi xử lý sự vụ ở án thư liếc mắt nhìn Hôi Lang một cái, hỏi: "An bài cho hắn rồi chứ?"

Nghe được lời này, Hôi Lang không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, đụng chạm đến ánh mắt lạnh lẽo uy nghiêm của hắn, vội vàng cúi đầu đáp lời: "Vâng, thuộc hạ đưa tiểu tử kia tới được lâu và đã giao cho lão Lâm."

Diêm Chủ ngừng bút trong tay, uy áp cường đại tràn ngập tản ra, giọng nói trầm thấp mang theo lạnh lẽo nói: "Bản lĩnh luyện được của hắn rất lớn, những được tề mảy tháng gần đây ở chợ đen đều được xuất ra từ tay hắn, điểm này bốn quân tựa hồ đã nói qua với các ngươi."

Cảm giác được uy áp trên người hắn đang đánh úp lại đây, không khí trong toàn bộ căn phòng bỗng lạnh thêm vài phần. Trong lòng Hôi Lang cả kinh, quỳ một gối xuống: "Chủ tử bớt giận, thuộc hạ, thuộc hạ chỉ muốn khiến cho tiểu tử kia ăn chút khổ, thuộc hạ lập tức sẽ điều nhập hắn vào trong lâu."

Hắn vốn tưởng rằng chủ tử chỉ nói mang đi được lâu, cũng không nói là cho nhập vào trong lâu, cho nên hắn mới nghĩ khai thác chỗ trống đó để hạ bớt nhuệ khí của tiểu tử kia, nhưng chưa từng nghĩ, chủ tử thật sự sẽ hỏi đến. "Người đi theo bên người bốn quân đã nhiều năm như thế, hắn là rất rõ ràng bốn quân ghét nhất chính là những kẻ dờ dờ chơi thủ đoạn nhỏ, nếu như lại có lần sau, ngươi hãy quay về Hắc Ngục và huấn luyện lại!"

Nghe được giọng nói lạnh lẽo mà băng hàn kia truyền đến, Hôi Lang cả kinh ứa ra mồ hôi lạnh: "Vâng! Thuộc hạ nhất định sẽ ghi nhớ và không tái phạm!" Hắc Ngục, đó thật sự đúng là một địa ngục, hắn không muốn phải trở lại nơi đó.

Diêm Chủ thu hồi uy áp toàn thân, thân thể dựa sát phía sau, ánh mắt thâm thúy quét qua Hôi Lang đang quỳ trên mặt đất một cái, dừng lại một chút, lúc này mới nói: "Thiếu niên kia xác thật có chút xảo quyệt, tiến vào trong được lâu có thể hoàn lại mấy ngày đi!"

"Vâng!" Hôi Lang đáp lời, thậm chí cũng không dám thở dài nhẹ nhõm một tiếng.

.....*Dịch: Emily Ton....*

Đợi cho bóng đêm buông xuống, khi Phượng Cửu đi theo bọn họ đi vào sân nghi ngại, mắt nhìn đến một dãy những chiếc ghế dài sắp thành một chiếc giường lớn thì không khỏi choáng váng.

"Này, đêm nay chúng ta ngủ ở đây?"

Thiên a! Không thể nào? Bất năng ngủ cùng với một đoàn đại lão gia ở đây? Phóng chừng nếu để lão cha và lão gia tử nàng biết được, chắc chắn sẽ gặp đến độ dậm chân!

"Bằng không ngươi cho rằng sẽ có phòng riêng, phải không?"

Một gã đại hán bên cạnh liếc mắt nhìn nàng một cái, vừa cời quần áo, vừa nói: "Có thể có chỗ cho ngươi ngủ đã không tồi rồi."

Nhìn trong phòng hơn 10 hay 20 người, có người đang cời quần áo, có người đang cời giày, một số thậm chí dứt khoát mang bộ ngực trần trụi ngã đầu liền ngủ, Phượng Cửu nhú nhú mày, xoay người đi ra ngoài.

Nói giỡn! Để nàng ngủ ở nơi này? Nàng mới không ngủ!

Ra khỏi giường chung trong phòng, nàng nhìn nhìn ở trong viện, thấy bên ngoài viện có hộ vệ canh gác, không thể ra được. Vì thế, nàng xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt dừng ở trên cây đại thụ trong viện, ánh mắt sáng lên.

"Có!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Suy Nghĩ Về Diêm Chủ!

Hộ vệ hắc y canh bên ngoài sân nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại, đã thấy thiếu niên đang sử dụng cả tay và chân bò lên trên cây, trong đó một người hét lên: "Người đang làm gì vậy? Xuống đây!"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Các ngươi hãy lo đến vị trí của các ngươi, bớt lo chuyện người!"

"Người!" Tên hộ vệ hắc y đang muốn tiến lên, đã bị người bên cạnh kéo lại.

"Tiểu tử kia thật sự tà môn, ngươi đừng quản hắn, dù sao cũng không chạy loạn ra ngoài được, mặc kệ hắn đi."

Tên vệ hắc y thấy Phụng Cửu đang tìm vị trí ở trên cây để dựa ngủ, không khỏi mắng một tiếng: "Bỏ giường tốt không ngủ lại chạy trên cây đi ngủ, ta xem tiểu tử này chắc là có bệnh!"

Phụng Cửu lười để ý đến bọn họ, từ khi bị đưa tới nơi này nàng còn chưa được nghỉ ngơi thật tốt, tuy rằng bên ngoài có hơi lạnh, nhưng còn tốt hơn là ép mình cùng với 10-20 tên đàn ông trong kia.

Ở trong viện lẫn lộn hai ngày, đại khái cũng thăm dò được quy củ của dược lâu, chỉ có dược sư mới được nhập lâu, mà dược sư phẩm cấp càng cao, có thể điều phối ra dược vật càng có giá trị, địa vị và đãi ngộ ở trong Diêm Điện cũng sẽ càng tốt.

Hơn nữa, tuy rằng nhiều người là bị bắt tới, nhưng vì quan hệ đãi ngộ, bọn họ cũng từ bỏ tâm tư rời đi, một lòng lưu tại dược lâu. Nghe nói, ở chỗ này chỉ cần điều phối ra dược vật tương đối có giá trị, trừ bỏ khen thưởng tương ứng ra, còn có thể đến Mỹ Nhân Lâu tìm mỹ nhân vui vẻ phong lưu một đêm. Chỉ cần bọn họ thật tình quy thuận với Diêm Điện, cách mỗi đoạn thời gian còn có thể được phép trở về nhà.

Đối với Mỹ Nhân Lâu, nghe nói là mạng lưới tin tức do Diêm Điện bồi dưỡng nên. Diêm Điện đều có Mỹ Nhân Lâu ở khắp mọi nơi, cùng loại với thanh lâu, mỹ nhân trong Mỹ Nhân Lâu đều được sưu tập về từ các vùng khác nhau, mỗi người đều có dáng người là lướt quyến rũ, dung nhan kiêu diễm tuyệt mỹ.

Ngay cả những lão dược sư đã già nếu đi vào đó một hồi, cũng sẽ chìm đắm bởi mùi hương ôn nhu của mỹ nhân, không thể nào tự kiềm chế.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy tò mò đối với chủ tử Diêm Điện này, rốt cuộc Diêm Chủ là người thế nào?"Đang nghĩ gì vậy?"

Một giọng nói trầm thấp mang theo từ tính đột nhiên vang lên ở bên tai, khiến cho nàng đang ở trong trạng thái như đi vào cõi thần tiên, không chút suy nghĩ liền đáp: "Đang suy nghĩ Diêm Chủ rốt cuộc là một nam nhân như thế nào?"

Lời nàng nói vừa ra, ánh vệ đang canh giữ chỗ tối trong dược lâu kéo kéo khóe miệng: *Hoá ra tiểu tử này ban ngày ban mặt còn đang mơ tưởng đến chủ tử bọn họ? Lá gan cũng đủ lớn!*

Âm thanh bận rộn trong viện chợt yên tĩnh lại, hoàn toàn quai dị nhìn thoáng qua về phía "hắn", khi ánh mắt "hắn" dừng ở trên người nam nhân bên người, mọi người mới vội vàng thu hồi tầm mắt, tiếp tục làm sự tình của mình.

"Ân?"

Phụng Cửu phục hồi lại tinh thần, khi nhìn nam nhân đang đứng bên người, ánh mắt sáng lên, mở miệng nở nụ cười ngượng ngùng: "Hắc hắc hắc, thì ra là Diêm Chủ! Mấy ngày không thấy, ngươi giống như lại đẹp hơn nhiều."

Ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ dừng ở trên khuôn mặt che kín vết sẹo của "hắn", nhìn "hắn" nở nụ cười mang theo vài phần không tâm không phổi, ánh mắt hơi lóe lên, trầm giọng nói: "Cùng bốn quân tiến vào!" Tiễn đà, chắp hai tay sau lưng và cất bước đi vào trong lâu.

Thấy thế, Phụng Cửu bước nhanh đuổi kịp, khi cất bước, khóe mắt thoáng nhìn khuôn mặt tiểu tụy của Hôi Lang ở phía sau, khóe môi gọi lên vui sướng, hiện lên tươi cười.

Hôi Lang ở phía sau tựa hồ không nghe thấy Phụng Cửu nói gì, biểu tình của hắn có chút hoảng hốt, trong mắt cất giấu lo âu, trước mắt đen nhánh một mảnh, sắc mặt có chút khó coi.

Nhìn thấy chủ tử đã vào trong lâu, hắn cũng lập tức đi theo, suy nghĩ, tuy rằng khó mở miệng, nhưng cũng nên tìm một cơ hội, tìm y giả trong dược lâu hỏi qua tình huống của hắn, rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Bất Lực Là Bệnh!

"Đây này là nơi dược tề sư điều chế dược, trên lầu hai còn có một lầu nữa, lầu ba là một số cuốn sách nói về khía cạnh dược tề, lầu bốn lầu năm là nơi lưu giữ dược liệu, lầu sáu và lầu bảy là một số dược tề thành phẩm."

Diêm Chủ vừa đi, vừa truyền ra giọng nói trầm thấp một bên, hắn mang theo Phụng Cửu đi vào bên trong một gian phòng, nói: "Bốn quân để người bắt ngươi tới, là muốn mượn thiên phú luyện dược của ngươi để dùng, nghiên cứu ra một loại dược có thể áp chế hàn độc, chỉ cần ngươi có thể nghiên cứu chế tạo ra nó, bốn quân sẽ đảm bảo ngươi có thể trở về bình an."

"Hàn độc?"

Nghe được những lời này, nàng có chút kinh ngạc, trong đầu nghĩ đến hàn độc ngàn năm trên người Lăng đại thúc, nhưng vì sao Diêm Chủ này cũng muốn được trị hàn độc?

"Không tồi, nơi này ngoại trừ một số được tề sư đều đang nghiên cứu chế tạo giải được hàn độc ra, còn có một số là đang giúp Diêm Điện chúng ta tình luyện được tề. Chỉ cần nghiêm túc làm việc, bốn quân sẽ không bạc đãi bất luận một ai, nhưng nếu như ở trong này quá rồi, bốn quân cũng tuyệt sẽ không buông tha!"

Phượng Cửu xem xét sau đó liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Đây cũng không phải là thứ dễ dàng nghiên cứu chế tạo và điều phối, hàn độc có rất nhiều loại, hơn nữa bệnh trạng cũng khác nhau, nếu không kiểm tra qua mạch hoặc là kiểm tra qua tình trạng cơ thể, được sư nào dám tùy tiện phối được?"

Nàng mở lòng đôi tay ra, lắc lắc đầu ngồi xuống ở bên cạnh bàn: "Không thấy được mạch, không thấy được người, ta không thể điều phối được."

Diêm Chủ nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, trầm mặc, không biết nghĩ đến điều gì, đứng lên nói: "Vậy ngươi hãy làm quen với nơi này trước, chờ được tề của ngươi đạt phẩm cấp cao hơn những được tề sư trong được lâu rồi lại nói đến vấn đề này đi!"

Thấy hắn đang muốn rời đi, Phượng Cửu vội vàng đuổi tay ra, nắm ống tay áo hắn kêu lên: "Từ từ!"

Diêm Chủ cau mày quay đầu lại, ánh mắt dừng ở trên tay nhỏ của "hắn" đang nắm lấy ống tay áo của hân, ánh mắt hơi lóe, lạnh giọng thét: "Buông tay!" Phát ống tay áo một cái, văng tay "hắn" ra, rút tay áo về.

Phượng Cửu cũng không thêm để ý, nói: "Diêm Chủ, các ngươi bắt ta tới đây, nhưng ngay cả nơi ngủ cũng không chuẩn bị cho ta, bắt ta ngủ cùng với nhiều người trên một cái giường lớn, các ngươi không biết xấu hổ sao? Còn có nữa! Huyền lực của ta cũng bị ngươi phong bế, nơi này các ngươi cảnh giới lại nghiêm ngặt như vậy, còn sợ ta chạy thoát khỏi đây sao? Cũng không cần cả ngày bắt ta không thể ra khỏi cửa viện như vậy?" Nàng liếc mắt nhìn hân, thấy hân không phát tay áo rời đi, liền tiếp tục nói: "Nếu như các ngươi mời ta tới là muốn ta điều phối được tề, vậy thì cũng nên xem ta giống như là khách quý mà tiếp đãi. Ngươi đi hỏi thăm và hỏi thăm một vòng, những người chợ đêm đó đã tồn thờ đương gia ta như ông nội bọn họ, ngươi nói xem so với các ngươi, đạo đài khách này cũng quá kém đi?"

Thấy "hắn" không hề sợ chết nói đến đạo đài khách gì đó cùng với Diêm Chủ, lão Lâm và Hôi Lang một bên đều không tránh khỏi liếc mắt nhìn "hắn", cảm thấy ý nghĩ của "hắn" quá kỳ lạ. Rốt cuộc, "hắn" chính là tù nhân, nói chuyện đạo đài khách gì đây!

Tuy nhiên, điều khiến cho bọn họ không tưởng nhất chính là mức độ khoan dung của Diêm Chủ đối tiểu tử này, tất cả đều lần lượt nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Diêm Chủ quét mắt liếc nhìn dung nhan thiếu niên kia một cái, giao đãi: "Hôi Lang, quay đầu lại hãy an bài cho hân một tiểu viện độc lập, hân có thể hành động tự do ở Diêm Điện."

"Vâng." Hôi Lang liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, không rõ vì sao chủ tử lại hậu đãi với "hắn" như vậy.

Nhìn chủ tử đã đi ra ngoài, Hôi Lang gọi một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, ngài về trước đi, thân thể thuộc hạ không khoẻ, muốn tìm y giả trong lâu xem qua."

Diêm Chủ quay đầu lại quét mắt liếc hân một cái, lên tiếng: "Ân."

"Phụt!"

Phượng Cửu không nhìn được bật cười, nhìn một bộ dáng lo lắng của Hôi Lang, lắc lắc đầu hài hước liếc mắt nhìn hân một cái.

"Nam nhân bất lực, là bệnh, nên trị."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Linh Được Ngàn Vàng!

Lời này vừa ra, Diêm Chủ đang bước một chân ra phía trước lập tức dừng lại, quay đầu lại trừng lớn đôi mắt quét nhìn Hôi Lang với một bộ dáng đang muốn giết người một cái, ánh mắt thâm thúy xoay chuyển, vừa lúc đối diện với ánh mắt mang ý cười giảo hoạt của thiếu niên kia.

"Bất lực?" (不举: *Erectile Dysfunction: bệnh bất lực/liệt dương của nam nhân*)

Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính một lần nữa dừng ở trên người Hôi Lang, tầm mắt Diêm chủ đảo qua khuôn mặt xấu hổ, sau đó dừng lại ở một chỗ dưới vòng eo của Hôi Lang, khóe miệng gợi lên một nụ cười nhẹ rất khó phát hiện.

Không cần phải suy nghĩ, đây nhất định là kiệt tác của thiếu niên kia.

Thì ra là bị bắt lực, khó trách, hai ngày này Hôi Lang trở nên tiều tụy và tiêu tảo như vậy.

"Là nguoi! Là tiểu tử nguoi làm đúng không?"

Hôi Lang trừng mắt nhìn Phụng Cửu, nắm chặt nắm tay, một thân tản ra sát khí, đáng tiếc, Phụng Cửu căn bản không sợ ánh mắt giết người kia của hắn, ngược lại nâng cằm lên liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Là nguoi cái gì? Nguoi bị bắt lực thì đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Nguoi đừng quên, ta chính là Quý Y đại danh đình đình, nếu như ngay cả tật xấu này của nguoi cũng nhìn không ra, quả thật là hồng cả Quý Y chiêu bài của ta."

Nghe vậy, Hôi Lang nghẹn một bụng lửa, nhìn những ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, hắn chỉ cảm thấy mặt đều mất hết, nhưng cố tình còn không thể làm gì người kia!

"Khụ!"

Diêm Chủ khụ một tiếng, nói: "Nếu như bị bắt lực, cần phải trị, y giả được sư trong lâu không ít, tìm bọn họ nhìn xem." Nói xong, liền cất bước đi ra ngoài. Phụng Cửu cười khanh khách liếc mắt nhìn Hôi Lang một cái, cũng đi theo ra ngoài. Khi ra bên ngoài, lại thấy Diêm Chủ đang đứng ở ngoài viện, vì thế, nàng đi lên phía trước, cười hỏi: "Diêm Chủ, không phải nguoi đang đợi ta đi?"

Hắn xoay người lại, nhìn thiếu niên này đứng ngay trước ngực hắn, giọng nói vững vàng: "Nơi này là Diêm Điện, nguoi chớ quên thân phận của mình, mọi việc không cần quá mức, nếu không, bốn quân sẽ thay bọn họ thu thập!"

Nhìn hắn sau khi ném xuống lời cảnh cáo liền rời đi, Phụng Cửu bĩu môi. Nói đến cùng, nói thẳng ra là hắn bệnh vực người của mình, không phải sao?

Bất quá, nàng cũng cảm thấy rất kỳ quái, Diêm Chủ này nhìn thế nào cũng không phải là người có tính khí tốt, nhưng vì sao lúc nào cũng nhượng bộ nàng? Mặc kệ nàng hồ nháo?

Thực ra, nàng cũng không biết chính là, bởi vì Diêm Chủ khi lấy thân phận là Lăng đại thúc và từng tiếp xúc qua với nàng. Ở trong mắt hắn, Phụng Cửu chỉ là một thiếu niên xảo trá tai quái. Hơn nữa, thiếu niên này lại có chút quen thuộc với hắn, từng từng gọi Lăng đại thúc, tuy rằng gọi đến nỗi hắn luôn hoài nghi chính mình có phải quá già hay không? Nhưng không thể phủ nhận, hắn đối thiếu niên này không hề sinh ra ác ý.

Có Diêm Chủ phân phó, Phụng Cửu ở trong Diêm Điện chỉ cần không đi vào cấm địa, những nơi khác đều có thể tự do đi lại, bởi vậy, không cần thời gian nửa ngày, nàng đã sờ soạng trong ngoài hết toàn bộ nơi này.

Trong đó, nhiều nơi có thiết hạ trận pháp, nàng cũng không đặt chân qua. Tuy nhiên, thật ra nàng lại phát hiện được một nơi rất tốt, sau ngọn núi có một chỗ suối nước nóng, nghe nói là lãnh địa riêng của Diêm Chủ, không cho người khác đi vào, nàng cũng chỉ nhìn qua ở bên ngoài sau đó liền rời đi, bởi vì ở nơi đó cũng thiết hạ trận pháp.

Sau khi dạo qua một vòng, nàng lại lần nữa trở lại được lâu, đi vào và xoay chuyển quanh nơi cất chứa dược liệu ở lầu ba và lầu bốn, và ngay lập tức không thể dời nổi chân ra.

Nàng đã để chợ đen hỗ trợ mình tìm linh dược, nhưng tìm như thế nào cũng không thể tìm đủ, lại không nghĩ tới, trong dược lâu này cái gì cũng đều có hết. Ngay lập tức, nàng hưng phấn nhặt một số linh dược và tính toán điều chế chút thuốc mỡ để xoa đi vết sẹo.

Lão Lâm đi lên theo nàng, nhìn thấy "hắn" chọn hơn mười vị linh dược để ở trong rổ và chuẩn bị mang xuống lầu, không khỏi mở miệng hỏi: "Nguoi lấy những cái đó làm gì? Những cái đó đều là linh dược trân quý, mỗi một thứ trong đó đều có giá trị ngàn vàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Không Bị Lộ!

Nghe được lời này, về mặt Phụng Cửu hoàn toàn nghiêm nghị, nhìn lão Lâm nói: "Đương nhiên là dùng để làm dược tề, Diêm Chủ nói muốn điều phối giải dược trị hàn độc, ta phải mang những dược này về để nghiên cứu và nghiên cứu."

Nghe vậy, lão Lâm có chút nghi hoặc: "Nhưng dược tính của những dược này cũng không thích hợp để làm giải dược hàn độc!"

"Lão Lâm, có vẻ như nguoi không hiểu đúng không? Phàm là dược đều có tính tương sinh tương khắc, tuy rằng trước mắt ta còn chưa thể điều phối ra, nhưng ta mang về nghiên cứu thì cũng không sai." Nàng nghiêm túc nói, quả nhiên là một bộ tư thái chính nghĩa nghiêm nghị, hừ đến nỗi lão Lâm đều ngăn người sừng sốt.

"Vây, còn cần những vật khác không? Trong dược lâu đều có những vật như dược cụ linh tinh, nếu ngươi cần thì cứ tới tìm ta."

Nghe được lời này, nàng mỉm cười, đôi mắt rực rỡ lung linh: "Lão Lâm, ngươi đúng là một người tốt, ngươi yên tâm, nếu dược ta dùng không đủ sẽ còn đến lấy tiếp, nếu cần dược cụ gì đó tự nhiên sẽ đến tìm ngươi, đi thôi đi thôi! Ngươi dẫn ta đi chọn một số thứ có thể mang về dùng."

Nàng vỗ vỗ bả vai lão Lâm như thể lão là ca ca tốt của nàng, cùng lão đi xuống dưới lầu.

Đem đó, Phụng Cửu bắt đầu điều chế thuốc mỡ để loại bỏ vết sẹo ở trong tiểu viện riêng của nàng.

.....Wattpad@Emily_Ton.....

Trong khi đó, bên phía chủ viện.

Lão Lâm đang bẩm báo về việc hôm nay Phụng Cửu lấy những dược liệu kia ở trong dược lâu, chưa xong, lại nói: "Chỉ là thuốc hạ cảm thấy rất kỳ quái, dược tính của những dược liệu đó đều không phải là dùng để trị hàn độc, nhưng Quý Quý lại nói những dược đó có thể dùng."

"Quý Quý?" Diêm Chủ liếc mắt nhìn lão Lâm một cái, giọng nói ở âm cuối hơi nâng lên.

Lão Lâm sùng sốt một chút, thầm nghĩ: *Vì sao chủ tử dường như không nắm bắt vào trọng điểm? Lão đang bẩm báo những dược liệu trên quý đó đã bị thiếu niên cầm đi, chủ tử nghe xong nửa ngày cũng không thoát ra khỏi cổ họng một tiếng, nhưng sau khi nghe đến tên của thiếu niên này liền có phản ứng.*

Lập tức, không dám nghĩ tiếp, chỉ cung kính nói: "Đúng vậy, thiếu niên kia nói gọi hắn là Quý Quý là dược." "Lui xuống đi!" Diêm Chủ phất tay một cái, ý bảo hắn lui ra.

"Chủ tử, những dược liệu đó....."

"Hắn muốn thì cứ cho hắn."

"Vâng." Nghe được lời này, lão Lâm không dám nói thêm một từ, hành lễ lui về phía sau và đi ra ngoài.

Ngồi một hồi, sau khi uống lên hai ly rượu, hắn đứng lên, cất bước đi ra ngoài. Hắn vốn là muốn đi tản bộ bên ngoài, chỉ là, trong bất tri bất giác thế nào lại đi tới bên ngoài sân thiếu niên kia. Nhìn thấy trong phòng vẫn còn sáng đèn, cái bóng của một thân ảnh ở trên cửa sổ giấy cứ đi qua đi lại, nhất thời động tâm, hắn cất bước đi vào.

Trong phòng, tâm tình Phụng Cửu đang rất sung sướng vừa hát lên một tiểu khúc, vừa lau khuôn mặt mình trong khi nhìn vào tấm gương, lại vừa nghiên cứu chế tạo ra thuốc mỡ. Nghĩ đến dung nhan nàng không lâu sau liền có thể khôi phục, tâm tình buồn bực vì bị bắt tới nơi này cuối cùng cũng đã dịu đi.

"Lấy dược của bốn quân, chỉ để làm những điều vô nghĩa?"

"Oa!"

Giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau dọa nàng nhảy dựng, theo bản năng xoay người nhảy lên, nhìn thấy Diêm Chủ kia không biết đã tiến vào từ khi nào, đang bắt tay sau lưng và đứng ở nơi đó nhìn nàng rất có hứng thú.

"Như vậy cũng có thể khiến ngươi sợ hãi, hiển nhiên là đang làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm." Hắn nhếch mày, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thiếu niên được bao phủ bởi thuốc mỡ xanh đen.

Phụng Cửu nhìn thấy là hắn, thở phào nhẹ nhõm, một tay vỗ vỗ ngực, tức giận nói: "Ta nói này Diêm Chủ đại nhân, ngươi là buổi tối không ngủ được, chạy tới nơi này của ta làm gì? Ngươi chạy tới thì chạy tới đi! Nhưng vì sao lại giống như u hồn vô thanh vô tức trôi vào đây để nháo? Cũng không nên tới hù dọa người như vậy đi?"

Thấy ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn nàng chằm chằm, nàng theo bản năng cúi đầu nhìn trên người mình: Tuy rằng đang mặc áo trong màu trắng, nhưng bên trong còn có bó ngực, phẳng ****, không hề bị lộ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Thì Ra Là Nàng!

"Làm sao vậy? Vì sao lại nhìn chằm chằm ta như vậy?" Nàng hỏi, không hiểu rõ nguyên do.

Mà lúc này, trong lòng Diêm Chủ khẽ nhúc nhích, khi hắn nhìn thấy gương mặt dược bao phủ trong thuốc mỡ xanh đen, cùng với đôi mắt linh động giáo

hoạt kia, trong lòng bưng bình.

Thì ra là nàng!

Chính là tiểu nha đầu trong Cửu Phúc Lâm, là tiểu nha đầu ôm đùi hấn và kêu tỷ phụ rồi lại kêu đại thúc.....

Hơn nữa, lần đó hấn bị hàn độc phát tác và bị người đuổi giết, cũng là nàng đã cứu hấn.

Nghĩ vậy, trong mắt hấn xẹt qua một tia phức tạp, không nghĩ tới vòng đi vòng lại lại đụng phải nàng, mà nàng lại còn lừa gạt hấn là nữ giả nam trang. Nếu không phải hấn nhìn thấy khuôn mặt nàng với thuốc xanh đen trát khắp trên mặt cùng với cặp mắt kia, hấn thật đúng là không thể nào mà nhận ra nàng.

Bị ánh mắt hấn nhìn xem khiến cả người không được tự nhiên, Phượng Cửu nhú nhú mày, nói: "Ta nói này Diêm Chủ, đêm đã khuya, ngươi không quay về ngủ? Thay vì đó ở chỗ này nhìn chăm chăm xem ta?"

Ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ xẹt nhanh qua ngực nàng được che phủ bởi áo trong, nhìn thấy bằng phẳng, không hề có chút phập phồng. Nhưng ở trong đầu, lại mặc danh nghĩ đến một ngày ở trong Cửu Phúc Lâm vì không cẩn thận mà đụng tới cảm xúc mềm mại, trong lúc nhất thời, lỗ tai hơi phấp phồng, xoay người lập tức đi nhanh ra ngoài.

"Không thể hiểu được."

Phượng Cửu thấy hấn cũng không nói một tiếng mà đã rời đi, chỉ cảm thấy tính tình Diêm Chủ này quả thực quá cổ quái, nàng bước tới, khoá cửa lại trước khi quay lại trước gương và lau đi một tầng thuốc mỡ, rồi sau đó cứ phủ lên mặt một tầng thuốc mỡ như vậy rồi đi ngủ.

....*Edit & Dịch: Emily Ton*....

Ngày hôm sau, khi Phượng Cửu đi vào được lâu với một khuôn mặt bôi đầy thuốc mỡ, lão Lâm nhìn thấy thì không khỏi ngạc nhiên đi lên đón: "Quý Quý, trên mặt ngươi là cái gì vậy? Vì sao không rửa mặt mà đã ra cửa vậy?"

"Là thuốc mỡ, không thể rửa." Nàng mở miệng cười, nói: "Lão Lâm, ta muốn đi lâu bốn chơn được, ngươi muốn đi cùng ta hay không?" "Lại chơn được? Ngày hôm qua ngươi đã lấy đi những cái đó....."

"Ngày hôm qua những cái đó điều chế thất bại, à, ngươi xem, vì không muốn lãng phí, ta đều đã trát ỏ trên mặt ta." Nàng chỉ chỉ thuốc mỡ trên mặt mặt mình và cười híp một đôi mắt nói.

"Điều này....." Lâm lão không nói nên lời, thật sự không biết nên nói như thế nào với hấn mới được.

Nghĩ đến thái độ của Diêm Chủ đối hấn, cùng với giao đãi của Diêm Chủ, không khỏi than một tiếng, nói: "Ngươi muốn đi lấy được thì tự mình đi lấy, quay về thì qua chỗ ta ghi lại một chút là được, ta còn có việc bận rộn, sẽ không đi lên cùng ngươi."

Ánh mắt Phượng Cửu sáng lên: "Lão Lâm, nhìn không ra ngươi lại tín nhiệm ta như vậy, ngươi không sợ ta sẽ lãng phí tất cả những dược liệu ngàn vàng khó cầu đó sao?"

Trong lòng lão Lâm thầm nghĩ: Không phải ta tín nhiệm ngươi, mà là Diêm Chủ đã giao đãi tùy ý ngươi lấy, cũng chỉ có Diêm Chủ mới khiến ngươi có thể lãng phí như vậy.

Ánh mắt dừng ở trên mặt "hấn", nghĩ đến ngày hôm qua "hấn" lấy những linh dược trân quý đó hoàn toàn biến thành thuốc mỡ trên mặt "hấn", lập tức cảm thấy đã thiệt đau một trận: "Thật là phung phí! Thật là lãng phí....." Lắc đầu, đi làm chính sự của mình.

Vì thế, Phượng Cửu lại đi lên lâu và cảm về không ít linh dược, nhốt tại trong phòng và không ngừng chuyển động, cho đến khi chạng vạng, Hôi Lang mang sắc mặt khó coi tìm tới cửa.

Trong lúc đó, phía chủ viện bên kia, trong tay Diêm Chủ đang bưng một ly trà, vẫn luôn duy trì động tác này mà không thay đổi, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, khi thì nhú mày, khi thì khoé môi lại gợi lên một ý cười nhẹ rất khó phát hiện. Bộ dáng quý dị kia, khiến một tu sĩ hắc y đang hầu hạ một bên nhìn thấy, cảm thấy trở nên căng thẳng và sợ hãi.

Nhấp một ngụm trà, mới phát giác ra trà đã lạnh, hấn buông chén trà trong tay, hỏi: "Ánh Nhất (影一), Hôi Lang đã đi đâu?"

"Bầm chủ tử, Hôi Lang đã đi tìm Quý Y xem bệnh....."

Giọng nói còn chưa rơi xuống, đã thấy chủ tử vốn đang ngồi chuẩn bị châm trà, sắc mặt biến đổi, sau khi mang mặt nạ lên thì lao ra bên ngoài như gió xoáy trong sự kinh ngạc của Ánh Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Lưu Truyền Vĩnh Viễn!

Bên kia, Phụng Cửu nhìn sắc mặt khó coi của Hôi Lang đang đứng ở cạnh cửa, không khỏi nhíu mày, khoanh tay trước ngực và hắt cằm lên hỏi: "Tìm ta có việc gì?"

"Ta tới chữa bệnh." Hần cố nén suy nghĩ xúc động muốn giết người, cố gắng hết sức dùng giọng bình tĩnh nói.

Chỉ là, giọng nói vẫn cứng đờ, cùng với một thân sát khí, vẫn tiết lộ ra cảm giác nội tâm chân thật nhất của hắn.

"Ta tuy rằng là Quý Y, nhưng điều đó cũng không có nghĩa ta sẽ điều trị bệnh cho bất kỳ người nào." Nàng nói nhẹ nhàng, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường: "Huống chi, không phải là ngươi rất lợi hại sao? Cần gì phải tìm đến ta chữa bệnh!"

Hôi Lang nghiêng răng, nhìn chằm chằm thiếu niên muốn bị đánh trước mắt, nói: "Không phải là vì ngươi mà ta bị biến thành như thế này sao?!"

"Ài! Dừng dừng!"

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi đừng có nói bậy! Chính ngươi muốn biến thành con thỏ, lại vẫn muốn đổ đến trên đầu của ta? Thật là không có đạo lý."

Trong khi nói, khoe môi nàng câu lên, nhìn hắn từ trên xuống dưới, cười tà tà: "Thật ra ta thấy hiện tại ngươi cũng khá tốt! Dù sao thì nếu ngươi có nói thể ra điều này, hiện tại không thể nâng nó lên, vậy thì hãy ngoan ngoãn chịu đựng nó nằm bên dưới không được sao? Cần gì phải lãng phí nỗ lực để trị bệnh làm gì!"

"Ngươi!"

Hôi Lang bị hắn lộ liễu nói ra những điều xấu hổ thì buồn bực vạn phần, nhưng hắn lại không thể làm gì, chỉ đành cắn răng, hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới chịu trị giúp ta!"

Nhìn mắt Hôi Lang đã đỏ, nàng hiện lên vẻ mặt tà ác, nói: "Nam nhân sao, cũng không nhất thiết cần phải khỏe mạnh, mềm mại mới là khỏe mạnh, biết không?"

Thấy hắn ghen một hơi khiến mặt đỏ lên, nàng sờ sờ cằm, vẻ mặt bình tĩnh: "Ta đã biết! Không thành vấn đề! Bệnh này của ngươi đã nằm ở trên tay ta, ta sẽ đảm bảo khiến ngươi vừa lòng, bất quá, có phải ta nên nói đến thù lao chữa bệnh hay không?"

Thấy hắn đã nhượng bộ, Hôi Lang thở ra nhẹ nhàng, hỏi: "Ngươi nghĩ xem mình muốn cái gì?"

"Ta nghe lão Lâm nói, có một dịp ngươi đạt được hai viên trân châu cực phẩm to như quả trứng gà?"

"Đó là chủ tử đã thưởng cho ta!" Hần trừng mắt lên, đó chính là bảo bối của hắn!

Nghe vậy, nàng thu lỏng mày lại nói: "Nói như vậy là ngươi muốn nó lưu truyền (rũ xuống) vĩnh viễn?"

Lời này vừa ra, Hôi Lang lập tức xì hơi, hung tợn trừng mắt nhìn thiếu niên đáng giận trước mắt này một cái, từ trong chiếc nhẫn không gian ở trên ngón tay lấy ra hai viên trân châu cực phẩm to như quả trứng gà đưa cho hắn.

"Giữ cẩn thận!"

Ước lượng hai viên trân châu cực phẩm trong tay, nàng cười tip đôi mắt, vừa xoay người đi vào phía trong, vừa nói: "Vào đi! Cởi áo và ngồi lên trên ghế đi."

Hôi Lang cũng không làm ra vẻ, sau khi tiến vào liền cởi áo ngoài ra, ngồi xuống ở trên ghế.

"Tắc tắc, thật là nhìn không ra, dáng người cũng không tệ lắm." Ánh mắt nàng xẹt qua cơ bắp nổi bật rõ ràng trên cơ thể hắn, đi ra phía sau hắn, rút mấy cây ngân châm mà nàng đã cắm ở huyết vị bên hông hắn ra.

"Xong rồi."

"Điều này... điều này đã ổn rồi?" Hần hơi há hốc mồm, vừa mới bị đâm xuống vài cây ngân châm đã tốt rồi?

"Như thế nào? Không tin ta?"

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, mở miệng cười: "Hắc hắc, không cần phải gấp gáp, ngươi trở về đi! Sáng mai ta cam đoan ngươi sẽ nhìn thấy hiệu quả."

Lúc này Hôi Lang cũng không thể nhìn thấy được, nụ cười tà ác giảo hoạt trên khuôn mặt nàng, nếu không, liền sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nàng nói như vậy.

Ngay lúc Hôi Lang đang nửa tin nửa ngờ mặc lại áo của mình, khi đang buộc đai lưng, một thân ảnh đột nhiên đi đến. Ánh mắt sắc bén nhiếp người giống như hàn băng dừng ở trên người hắn, khiến cả người hắn phảng phất như bị đông lạnh, không dám nhúc nhích nửa phần. Ngay cả giọng nói cũng vì uy áp nhiếp người lạnh lẽo của đối phương mà có một chút kinh hoàng và run rẩy.

"Chủ... chủ tử?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Lửa Giận Vô Danh!

Ánh mắt sắc bén băng hàn của Diêm Chủ dừng ở trên tay Hôi Lang đang thắt đai lưng. Ánh mắt kia, giống như một lưỡi dao lạnh băng nhiếp người, khiến lòng người lạnh giá.

"Người đã trị giúp hắn?" Hắc đồng thâm thúy nhìn không ra cảm xúc dừng ở trên người Phượng Cửu một bên, giọng nói trầm thấp vững vàng, khiến người đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Phượng Cửu chớp chớp đôi mắt, gật gật đầu: "Đã trị." Có chút kỳ quái nhìn hắn, cảm thấy hai **** tựa hồ thần kinh có chút vấn đề.

(Note: **** là của bản gốc)

"Đã cởi quần áo?"

Ánh mắt hắn lại chuyển trở lại trên người Hôi Lang đang cứng đờ cả người, giọng nói kia, đã ẩn ẩn lộ ra vài phần hơi thở nguy hiểm.

"Ân, cởi."

Phượng Cửu rất thành thật lại gật gật đầu. *Không cởi quần áo thì làm sao châm cứu? Đương nhiên là phải cởi quần áo!*

"Nói như vậy, người cũng đã nhìn?"

Giọng nói kia đã biến thành băng đá, lạnh đến nỗi khiến Hôi Lang ứa ra một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, *chẳng lẽ hắn đã làm sự tình gì chọc chủ tử không vui? Hay là phạm vào cấm kỵ gì?*

"Đương nhiên, không nhìn thì làm sao châm cứu?"

Nàng cũng cảm thấy có chút không thể hiểu được, đặc biệt là cảm giác được độ ẩm trong gian phòng lạnh xuống trong nháy mắt, bên người phảng phất có một luồng khí lạnh gào thét, thật là quỷ dị.

Nhìn khuôn mặt hoàn toàn bối rối của nàng, trong lòng Diêm Chủ hiện lên một con lửa giận vô danh. Hắn nhìn nàng thật sâu một cái rồi phát quần áo, xoay người đi nhanh ra ngoài, đồng thời giọng nói trầm thấp lộ ra hơi thở lạnh lẽo nguy hiểm mang theo tức giận truyền ra.

"Ảnh Nhất, ném Hôi Lang đến Thanh Phong Lâu cho bốn quân!"

Khi Ảnh Nhất vừa đuổi theo đến đây, nghe được lời này, cả người ngây dại: *Thanh... Thanh Phong Lâu?*

Ánh mắt nhìn về phía bên trong, nhìn thấy thân thể Hôi Lang cũng đang cứng đờ ngây người đứng ở nơi đó, vẻ mặt không thể nào tin nổi.

Phượng Cửu hơi sững sốt, nhìn nhìn hai người bọn họ, thấy trên mặt hai người đều mang biểu tình khó có thể tin, không khỏi chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Thanh Phong Lâu là nơi nào?"

Ai ngờ, nàng không hỏi còn tốt, nàng vừa hỏi câu này, cả người Hôi Lang gần như sụp đổ liền xông ra ngoài.

"Chủ tử! Chủ tử thuộc hạ không muốn đi Thanh Phong Lâu..... Chủ tử....."

Nhìn thấy Hôi Lang lao ra, Ảnh Nhất phục hồi lại tinh thần, cũng vội vàng đuổi theo, nếu không chấp hành mệnh lệnh chủ tử, chỉ sợ không chỉ có Hôi Lang bị ném đến Thanh Phong Lâu, có khả năng hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Cho nên, hai kẻ chết không bằng chết một kẻ, hắn cũng chỉ đành xin lỗi Hôi Lang.

Phượng Cửu đứng ở chỗ cửa, nghe âm thanh tru lên như quỷ khóc sói gào của Hôi Lang truyền đến, không khỏi nhú nhú mày, thầm nghĩ: *Thanh Phong Lâu là nơi nào? Vì sao lại khiến Hôi Lang nghe tên đã biến sắc?*

"Bất quá, Diêm Chủ rốt cuộc là vì sao lại đến? Lại vì sao tức giận rồi đi?"

Nàng lẩm bẩm nói nhỏ, không thể hiểu rõ, đơn giản đành không nghĩ nữa, lại quay về tới trong phòng và đóng cửa phòng lại, tiếp tục sự tình chưa xong.

.....Edit: @EmilyTon.....

Ngày kế, khi nàng đem được tề phẩm cấp 4 đã điều chế xong giao cho lão Lâm, nhìn thấy biểu tình kích động và vui mừng của lão, không khỏi cười hi hi nói: "Lão Lâm, ta có thể nghe vài chuyện từ người được chứ?!"

"Ha ha, chuyện gì? Nói đi nói đi!" Lão Lâm cẩn thận cất được tề giống như bảo bối, tính toán đợi lát nữa cầm đi cho chủ tử xem.

"Thanh Phong Lâu là nơi nào?" Nàng thuận tay cầm một khối điểm tâm trên bàn lão và ăn.

"Thanh Phong Lâu là một *tiểu quan quán**, người hỏi cái này để làm gì?" Ngày hôm qua lão đã ngốc cả ngày trong được lâu, bởi vậy, cũng không biết Hôi Lang đã bị Diêm Chủ hạ lệnh ném đến Thanh Phong Lâu.

*Tiểu quan quán (小馆): Là nhà chứa dành cho những người đồng tính nam.

"Khụ khụ! Cái gì? Tiểu... tiểu quan quán?"

Nàng kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, tiện đà, nhìn không được cất tiếng cười to: "Ha ha ha ha! Nguyên lai là tiểu quan quán!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Kim Thương Không Ngã!

Thấy hấn ở nơi đó cười rất vui vẻ, lão Lâm lắc lắc đầu, nói: "Nếu người cần được gì thì tự mình lên lầu lấy, ta cầm được tề đến cho chủ tử trước." Nói xong, liền cất bước đi ra ngoài, chỉ để lại Phượng Cửu một mình vui vẻ ở nơi đó.

Lão Lâm đi vào chủ viện, thường thấy Hôi Lang hay lui tới và đi theo bên người chủ tử hiện tại lại không thấy bóng người, ngược lại chỉ thấy Ảnh Nhất canh giữ bên trong viện chủ tử, liền hỏi: "Ảnh Nhất, hôm nay vì sao không thấy Hôi Lang?"

Nghe được lời này, khoe miệng Ảnh Nhất vừa kéo, nhìn thoáng qua bên trong, đề thấp giọng nói: "Hôi Lang đang tiếp khách ở Thanh Phong Lâu!"

"Cái gì?" Lão Lâm ngẩn ra, kêu lên quái dị: "Thanh Phong Lâu tiếp... tiếp khách?" Lão không nghe lầm chứ?

Ảnh Nhất làm động tác yên lặng, chỉ chỉ bên trong, đề lão đừng lớn tiếng quá.

Lão Lâm lau lau mồ hôi lạnh, nói: "Ta tìm chủ tử có việc, đi vào trước."

Trước án thư, Diêm Chủ đang ngồi xem xét tin tức từ các nơi trình lên, lúc này, cửa phòng vang lên hai tiếng cốc cốc, bên ngoài truyền đến giọng nói của lão Lâm.

"Chủ tử, thuộc hạ có việc muốn bẩm."

"Vào đi."

Lão Lâm hít một hơi thật sâu, lúc này mới đi vào, nhìn thấy thân ảnh màu đen đang bận rộn trước án thư, lập tức đi lên phía trước, cung kính hành lễ, trình lên được tề.

"Chủ tử, đây là được tề mà Quý Quý vừa mới phối chế ra, thuộc hạ đã xem qua, là được tề phẩm cấp 4."

Nghe được lời này, Diêm Chủ buông tư liệu trong tay xuống, ngẩng đầu lên: "Hắn đã luyện chế ra được tề phẩm cấp 4?"

"Đúng vậy, hơn nữa lại là thượng phẩm được tề phẩm cấp 4, ngay cả trong được lâu chúng ta, cũng chưa từng xuất hiện thượng phẩm phẩm cấp 4." Nói đến đây, lão Lâm cũng có chút kích động, không nghĩ tới thiếu niên Quý Quý này tướng mạo xấu xí nhưng thực sự lại có vài phần bản lĩnh, cũng khó trách chủ tử luôn nhìn hấn với con mắt khác.

Diêm Chủ trầm tư một hồi, liền nói: "Khi người quay lại, hãy đề ấn ký của hấn ở trên bình được, sau đó đem được tề giao cho nhà đấu giá, để bọn họ lấy danh Quý Y và bán đấu giá được tề."

Nghe vậy, lão Lâm hơi ngần ra: "Chủ tử đây là muốn nâng cao danh tiếng của Quý Y?" Nếu như đã qua tay người Diêm Điện bọn họ, không cần ba tháng, danh tiếng của Quý Y tất sẽ truyền khắp toàn bộ Thanh Đằng quốc!

"Đi làm đi!" Hấn không nhiều lời, chỉ phát tay ý bảo lão lui ra.

"Vâng." Lão Lâm hành lễ và lui về phía sau, đi ra ngoài.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Đối với bên kia, trong Thanh Phong Lâu.

Hôi Lang đang tránh ở trong phòng liếc mắt nhìn hạ thân mình một cái, nghiêng răng nghiêng lợi mắng nhiếc: "Tiểu tử này! Ta đã biết hấn sẽ không dễ dàng giúp ta trị liệu như vậy, quả nhiên là không làm gì cả!"

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một người nam tử bộ dáng trắng nõn thanh tú đi đến, liếc nhìn một chỗ dựng đứng thẳng tắp của Hôi Lang, không nhịn được lộ ra nụ cười bồn chồn.

"Hôi Lang, ta nói ngươi rồi rắc cái gì? Người khác đều muốn kim thương không ngã cũng khó, ngươi đã có thể đứng lên không ngã, nhìn xem một cái, nó đã bao lâu rồi? Lại còn kiên quyết như vậy, sức mạnh lâu dài thật sự là khiến ta cũng theo không kịp!"

Nghe vậy, Hôi Lang trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, nói: "Ngươi còn cười? Cũng không ngần ngại biện pháp giúp ta, ngươi có phải là huynh đệ của ta hay không!"

"Biện pháp cũng không phải là không có."

Nam tử mỉm cười đi tới, nói: "Ngươi cũng biết chúng ta đang ở nơi nào, không thiếu nhất chính là tiểu quan, nếu không, ta tìm cho ngươi hai người để tiết hòa?"

"Ngươi đừng náo loạn, ta đang phiền muốn chết!" Hấn tức giận nói.

"Vây được rồi!" Nam tử vỗ vỗ bàn tay, ngay sau đó, vài tên tiểu thị mang vào một chiếc áo lụa màu đỏ gần như trong suốt cùng với son phấn tiến vào.

Nhìn thấy một màn này, Hôi Lang nhảy dựng lên cảnh giác: "Ngươi muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Ra Ngoài!

Nam tử cười không có ý tốt: "Đương nhiên là chấp hành mệnh lệnh chủ tử! Ngươi sẽ không cho rằng, ta thật sự có thể để ngươi vẫn luôn tránh ở trong phòng không ra?"

"Uy uy! Nhậm Tường, ngươi đừng quá đáng!"

"Ta chỉ đang chấp hành mệnh lệnh chủ tử, sẽ không quá đáng, ngươi yên tâm, ta sẽ chiều cố ngươi một chút, sẽ không để ngươi thất thân." Hấn cười cười, phát tay ra hiệu cho vài tên tiểu thị tiến lên giúp Hôi Lang thay đổi quần áo.

"Ta tự mình đổi! Không cần bọn họ!" Hôi Lang hô to, mà khi cảm lấy bộ hồng y mỏng như cánh ve, sắc mặt lại đen giống như cái nồi đất: "Cho... cho ta mặc cái này? Đây... đây rõ ràng là trong suốt a!"

Nhậm Tường liếc mắt nhìn hấn, cười nói: "Ngươi cũng có thể lựa chọn trần truồng thân mình và đi ra ngoài, ta tin tưởng ngươi sẽ trở thành đầu bài, sinh ý mấy ngày nay nhất định sẽ thực sự bùng nổ."

Cứ như vậy, Hôi Lang bị bọn họ mạnh mẽ thay một thân hồng y trong suốt, còn có hóa trang, sau đó đưa lên đài.....

Đối với bên kia, khi Phượng Cửu nghe nói Diêm Chủ đã đi ra cửa một đêm, lập tức trượt xuống ngọn núi phía sau, tắm rửa và ngâm mình trong suối nước nóng.

Đối với nàng mà nói, suối nước nóng sau núi còn an toàn hơn sân của nàng. Sân nơi nàng ở, những người đó muốn tiến vào cứ thế tiến vào, hơn nữa vào phòng còn không gõ cửa, khiến nàng tắm gội cũng luôn phải lo lắng đề phòng, luôn vội vàng rửa qua là được, nơi nào thoải mái tự tại giống như nơi này, lại không có ai dám xông vào?

Sau khi ngâm mình hơn nửa canh giờ (1h), nàng mặc xong quần áo rồi lấy thuốc mỡ ra từ trong không gian, lại bôi trên mặt một tầng. Lần này, trên mặt

nàng bắt luận là ban ngày hay là ban đêm đều được che đi bởi một tầng thuốc mờ. Nàng đã xem qua, vết sẹo trên mặt đã phai đi không ít, phỏng chừng chỉ cần qua một thời gian nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Sau khi tra xong thuốc mờ, nàng yên lặng rời khỏi ngọn núi nơi có suối nước nóng, đi về sân mình, trở lại trong phòng, khoá kỹ cửa chính và cửa sổ trong ngoài, thối tắt đèn để lại một mảnh đen nhánh, nàng liền tiến vào trong không gian tu luyện hơi thở linh lực.

Kể từ khi đến đây, nàng cũng chưa có cơ hội nào có thể tu luyện, rốt cuộc, nếu như không cẩn thận một cái, bất cứ lúc nào đều có khả năng bị người phát hiện, trên người nàng mang theo bảo vật không gian và linh khí bản thân.

Vào không gian, nàng nhìn phượng hoá vẫn đang ngủ sâu, thấy nó vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh, liền khoanh chân xuống ngời thiên, ngưng khí bám quyết tu luyện.....

Cho đến khi nửa đêm về sáng, động tĩnh bên ngoài khiến nàng bừng tỉnh từ trong không gian, vội vàng lách mình ra khỏi không gian và xuất hiện trên giường, trong giây lát liền nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

"Quý Quý! Nhanh, nhanh lên đi theo ta!" Lão Lâm mang thần sắc nôn nóng lập tức tiến lên kéo người.

"Lão Lâm?"

Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hán một cái, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Hơn nửa đêm còn muốn đi đâu?"

"Diêm Chủ đi Độc Cốc Đạo (毒谷盜) để trộm Thiên Tâm Diễm Liên (天心焰蓮), đã bị thương, người nhanh cùng ta đi xem!" Vì biết y thuật của hán lợi hại, cho nên khi biết được chủ tử bị thương, lão đầu tiên là chạy tới đây lôi kéo hán cùng nhau đi qua.

Nghe vậy, sắc mặt Phượng Cửu cổ quái: "Không phải tu vi của hán rất mạnh hay sao? Vì sao lại bị thương?" Lời tuy nói, nhưng vẫn cảm lấy áo ngoài nơi đầu giường mặc vào, đi theo lão Lâm ra ngoài. "Người làm sao mà biết Độc cốc là địa phương nào? Đó chính là độc vật khắp nơi. Hơn nữa, Độc cốc chủ chính là một vị cường giả Nguyên Anh Kỳ, một cường giả tu tiên lại thêm sự tinh thông về độc vật của hán, chủ tử cho dù lại lợi hại cũng sẽ khó tránh khỏi bị thương."

Phượng Cửu đi theo lão Lâm vội vàng đi vào chủ viện. Sân Diêm Chủ, đây vẫn là lần đầu tiên nàng đến đây.

Lão Lâm mang theo Phượng Cửu bước nhanh đi vào phòng, vừa hỏi vừa lo lắng: "Ảnh Nhất? Chủ tử thế nào? Bị thương thế nào? Có nghiêm trọng không?"

Diêm Chủ đang nằm nghiêng trên giường với hai mông phơi bày để Ảnh Nhất xử lý miệng vết thương, thoáng nhìn thấy một thân ảnh đang tiến vào theo lão Lâm, lập tức kéo chân che đi phía dưới thân, đồng thời giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo mang theo một sự xấu hổ không dễ phát hiện, buồn bực quát chối tại.

"Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Lưu Lại Gác Đêm!

Phượng Cửu thậm chí còn chưa nhìn rõ bên trong rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, đã nhìn thấy một luồng kinh phong đánh úp lại đây, đẩy cả người nàng ra ngoài.

Đừng nói nàng ngây ngẩn cả người, ngay cả Ảnh Nhất đang xử lý miệng vết thương giúp hán và lão Lâm vừa mới tới cũng ngây ngẩn cả người.

"Chủ... chủ tử?"

"Đề hán đi ra ngoài!" Diêm Chủ nói với giọng vững vàng.

Ảnh Nhất thấy thế, lúc này mới vội vàng đi ra, sừng sốt nói với Phượng Cửu: "Người ra ngoài trước đi."

Phượng Cửu ghé đầu thăm dò, đang muốn liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, nhìn xem tình huống gì đang xảy ra, liền nghe giọng của hán truyền đến lần nữa.

"Ảnh Nhất, quăng hán ra ngoài cho ta!"

Thấy vậy, Phượng Cửu lập tức lên ra bên ngoài, bất mãn nói thầm "Cũng không phải ta muốn tới đây, hét cái gì mà hét? Quả thực là không thể hiểu được!"

Lão Lâm vội vàng đi vào bên trong và hỏi: "Chủ tử bị thương nơi nào?"

"Sườn đùi phía sau bị rấn độc cắn một ngụm, ta đã xử lý miệng vết thương và bức độc ra ngoài. Chủ tử cũng đã ăn vào Thanh Độc Đan, hẳn là không có gì đáng ngại nữa. Nhưng cánh tay bị đâm một đao, phỏng chừng phải mấy ngày không thể hoạt động được."

Ảnh Nhất nói, nhìn về phía Diêm Chủ, nói: "Chủ tử, miệng vết thương còn chưa bôi được."

Nghe vậy, Diêm Chủ lúc này mới xúc chấn lên, lộ ra chỗ miệng vết thương ở trên sườn đùi phía sau gần mông.

Khi bị rấn độc cắn, Ảnh Nhất đã rạch một hình chữ thập nhỏ ở trên miệng vết thương, sau đó đã vận khí và bức độc ra, vừa rồi đang muốn thoa được thì thấy bọn họ xông vào.

Chỉ là, đều là nam nhân, chủ tử vì sao lại đuổi Quý Y ra ngoài?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi, hắn thối lui qua một bên. Lão Lâm tiếp nhận, sau khi thoa được và băng bó miệng vết thương, lúc này mới mặc quần vào cho hắn, thất lại đai lưng, cuối cùng xử lý miệng vết thương trên chỗ cánh tay. Ngoài viện, Phụng Cửu nằm chán ngái ở trong viện nhìn ngắm ngôi sao, *cũng không biết Lân Sương hiện tại như thế nào? Không tìm thấy nàng, chỉ sợ chắc đã lo lắng gần chết, đúng không?*

Nghe vậy, nàng cảm thấy đã đến lúc mình nên chuẩn em khỏi nơi này.

Bất quá, tới nơi này cũng đã mấy ngày, nhưng vẫn không thể minh bạch Diêm Chủ rốt cuộc là người nào?

Đêm nay hắn đến Độc Cốc Đạo trộm Thiên Tâm Diễm Liên là một trong những linh dược trân quý không thể thiếu để trị hàn độc ngàn năm. Hàn độc ngàn năm? Chủ nhân Diêm Điện? Còn có đại thúc râu kia? Ba người này, có thể có quan hệ gì hay không?

Đang chìm trong suy nghĩ, đã nghe giọng nói của lão Lâm vang lên ở bên tai.

"Quý Quý, ngươi vẫn còn ở đây? Mau về ngủ đi! Chủ tử không có việc gì." Lão nói có vẻ xin lỗi, vốn tưởng rằng thương thế rất nghiêm trọng, cho nên mới kéo hắn cùng qua, không nghĩ tới lại bị chủ tử đuổi ra.

"Lão Lâm, Thiên Tâm Diễm Liên là linh dược không thể thiếu để trị hàn độc ngàn năm, Diêm Chủ phí công lớn như vậy để đến Độc Cốc Đạo, người trúng hàn độc ngàn năm, rốt cuộc là người nào của Diêm Chủ?"

"Cái này..... ha ha, sau này ngươi sẽ biết."

Lão Lâm cười ha ha, nói: "Đêm cũng đã khuya, ngươi không quay về ngủ, ta còn phải trở về ngủ tiếp, người già rồi, không thể so cùng những người trẻ tuổi các ngươi." Nói xong, vẫy vẫy tay, đi ra ngoài.

Thấy vậy, Phụng Cửu cũng đứng lên, chuẩn bị quay về trong viện đi ngủ, nào biết, phía sau đã truyền đến giọng nói của Ảnh Nhất.

"Quý Y, chủ tử nói ngươi lưu lại gác đêm"

Nghe những lời này, nàng kinh ngạc quay đầu lại: "Gác đêm? Dựa vào cái gì?"

Ảnh Nhất nhìn hắn một cái, nói: "Chủ tử phân phó, nào có vì cái gì nhiều như vậy? Tay và chân chủ tử đều không thuận tiện, hẳn sai ngươi làm gì thì ngươi làm vậy."

Nhìn Ảnh Nhất lưu lại lời nói rồi cũng chạy lấy người, Phụng Cửu trừng mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Người Đang Làm Gì!

"Tiến vào!"

Nghe giọng nói từ trong phòng truyền đến, nàng cắn chặt răng, nhưng vẫn cất bước đi vào. Khi vào trong phòng, nhìn thấy Diêm Chủ đang nửa nằm trên giường, liền hỏi: "Chuyện gì?"

Diêm Chủ liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không biết đang nghĩ gì, hồi lâu, nói: "Giúp bốn quân đổi một thân quần áo sạch sẽ."

"Vừa rồi sao ngươi không gọi Ảnh Nhất giúp ngươi đổi?"

Những lời nói ra theo bản năng, lập tức động chạm đến ánh mắt băng giá, thấy vậy, nàng thực sự không còn cốt khí, hỏi: "Quần áo ở đâu?"

"Tủ quần áo."

Ánh mắt hắn dừng ở trên người nàng, nhìn nàng mở ngăn tủ ra và xốc hết quần áo bên trong loạn thành một đoàn, sao đó mới từ bên trong lấy ra một bộ áo trong màu trắng và áo khoác ngoài màu đen.

Đi đến mép giường, Phụng Cửu nhìn chằm chằm hắn trên giường, chột cười: "Cần ta giúp ngươi cởi quần áo sao?"

"Cởi."

Hắn nhìn nàng chằm chằm, nghĩ xem có thể nhìn ra một chút ngưng ngưng bên trên của nữ tử từ trên gương mặt nàng hay không. Tuy nhiên, hắn thật sự thất vọng, hắn chỉ nhìn thấy đôi mắt nàng sáng lên từ một từ mà hắn đã nói, giống như con sói nhìn chằm chằm vào thân thể hắn, ánh mắt kia, vừa đói vừa tràn đầy ham muốn.

Nhìn nàng như vậy, hắn thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc là một gia tộc như thế nào mới dưỡng ra được một nữ tử kỳ quái như vậy?

Còn có một điểm khiến chính hắn cảm thấy thực sự ngạc nhiên, đối với đụng chạm của nàng, hắn cũng không biết từ khi nào đã thành thói quen, hắn không có loại cảm giác ghê tởm như khi những nữ tử khác đụng chạm tới hắn.

Hắn cho rằng loại cảm giác kỳ quái này là do hắn vẫn luôn xem nàng trở thành thiếu niên, cho nên đáy lòng hắn mới có thể dễ dàng tiếp thu! Nghe những lời hắn nói, Phụng Cửu đều có chút kích động, nàng mở miệng cười, cầm quần áo đặt ở đầu giường, vươn tay nuốt nuốt nước miếng, giọng đầy hưng phấn nói: "Vậy, ta cởi?"

"Giúp bốn quân đội quần áo có thể khiến ngươi hưng phấn như vậy? Ngươi rốt cuộc là đang hưng phấn cái gì?" Hắn có chút buồn cười hỏi, chỉ cảm thấy tâm tư của nàng thật sự rất là kỳ quái.

"Hắc hắc, ta không phải đã nói rồi sao? Ta thích nhất mỹ nam, đặc biệt là giống Diêm Chủ như ngươi vậy, khó có được cơ hội giúp Diêm Chủ thay quần áo, ta có thể không kích động sao?" Nàng cười híp một đôi mắt, đôi tay đã bắt đầu cởi bỏ áo hắn, nửa đầu áo mở ra, lộ ra cơ ngực gợi cảm, khiến nàng nhìn thấy thì không thể ngừng nuốt nước miếng.

Dựa vào! Đây là dáng người có thể giết người sao?

Mỹ nam dựa nửa người trên giường với chiếc áo mở ra một nửa, ngực màu đồng nửa ẩn nửa hiện, hiện ra ở trước mắt nàng. Mặt nạ che nửa dung nhan nên không nhìn rõ lắm, nhưng, cặp đôi mắt thâm thúy và sâu thẳm tựa như yêu tinh móc người. Mọi mống gọi cảm không biết vì sao mà sung sướng nhẹ nhàng, khỏe mỗi gọi lên một độ cong nhàn nhạt. Sự quyến rũ đầy nam tính tràn ngập cả người khiến nàng cảm thấy gần như không thể kiềm chế muốn nhào lên.

Quả thực chính là xích quả quả dẫn dụ người phạm tội sao! Nếu không phải thực lực đối phương quá cường, tắc tắc, nàng thật đúng là muốn đánh người!

Mà lúc này, Diêm Chủ cũng bởi vì một câu kia của nàng: *Thích nhất mỹ nam, đặc biệt là giống Diêm Chủ như ngươi*, nàng nói như vậy khiến tâm tình nhộn nhạo.

Loại cảm giác kỳ quái trong lòng, đây là lần đầu tiên hiện lên, có chút vui sướng, có chút dễ chịu, ngay cả khoe miệng cũng vì người sung sướng mà gọi lên một độ cong không hề hay biết.

Nhìn nàng trước mắt thấy dáng người hắn mà nuốt nước miếng, hai mắt tỏa ra ánh sáng, hắn lại thấy có loại cảm giác kiêu ngạo và đắc ý vô cùng quý dị. Nghĩ đến cảm giác quý dị không bình thường này của mình, trong mắt hắn xẹt qua một chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, giọng thấp xuống, căng thẳng nói: "Dừng cạo xát, tay chân nhanh lên!"

"Được được được!"

Nàng cười híp một đôi mắt, cởi quần áo của hắn theo thứ tự nhanh nhất, tay vừa mới đụng tới lưng quần của hắn, đã bị hắn nắm chặt.

"Ngươi đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Sở Thích Đoạn Tụ?

"Người không thay quần?" Nàng nhướn mày nhìn hắn.

Nghe được lời này, lại nhìn thấy hai mắt nàng tỏa ra ánh sáng, sắc mặt hắn tối sầm: "Thay áo là được."

"Ách." Nàng có chút nuối tiếc đáp lời, liếc mắt về phía lưng quần một cái, *chỉ một chút nữa.... chỉ một chút nữa.....*

Nhìn biểu tình trên mặt nàng, khóe miệng Diêm Chủ co giật, thật sự không muốn nhìn thêm nữa, quay mặt đi và nhìn về hướng khác.

Sau khi thay áo nhiễm máu, Diêm Chủ lúc này mới nằm xuống nghỉ ngơi, lại mệnh lệnh: "Người hãy đi ra gian ngoài nằm ngủ, có việc gì bốn quân sẽ gọi người."

Phượng Cửu sau khi nhìn hắn một cái, hỏi: "Người không tháo mặt nạ xuống?"

Người này tựa hồ vẫn luôn mang mặt nạ, ngay cả khi ngủ cũng mang, phỏng phát như không muốn để nàng nhận ra, chẳng lẽ, chẳng lẽ là người nàng biết?

"Đi ra ngoài." Diêm Chủ liếc mắt nhìn nàng một cái, giọng nói lạnh lùng.

Thấy vậy, Phượng Cửu nhún nhún vai, cũng không nói gì thêm, đi đến gian ngoài nằm xuống trên ghế mềm, nhắm hai mắt mà không ngủ được, trong lòng hiện tại đang suy nghĩ, nên đào tẩu như thế nào? Trước khi đào tẩu nàng có phải nên cuốn theo một chút linh dược hay không?

Sáng sớm hôm sau, Diêm Chủ tỉnh lại và đi ra gian ngoài, lập tức nhìn thấy thân ảnh kia cuộn tròn ở trên ghế mềm. Thuốc mỡ xanh đen trên mặt trải qua một đêm tựa hồ đã khô, tầng ngoài đã hơi bị vỡ, mà người nọ lại còn đang ngủ và ngáy khò khè giống như con heo.

Hắn nhắc chân đá đá chân nàng, lại thấy nàng co rụt chân lên phía bên trên, còn ní non: "Chơi một bên đi, đừng làm phiền ta."

Hắn nhướn lông mày, ánh mắt thâm thúy lóe lên một tia ánh sáng rực rỡ, hắn nhìn thật sâu vào nàng một cái, nhắc chân đi ra ngoài, đi tới bên ngoài viện, phân phó hộ vệ múc nước rửa mặt cho hắn.

Chờ khi đến giờ Thìn (7h-9h sáng), Phượng Cửu trở mình, lại quên chính mình đang ngủ ở trên ghế mềm, nàng quay người lại, cả người *phịch* một tiếng lặn xuống trên mặt đất, âm thanh vang lên, khiến Diêm Chủ đang ăn sáng bên ngoài cũng đều nghe thấy.

"Tê!"

Nàng hít hà một hơi, đứng lên xoa xoa cánh tay đau vì bị ngã, cả người cũng thanh tỉnh lại, vừa nhắc đầu, liền thấy Ảnh Nhất đang đứng ở chỗ cửa đang nhìn nàng chăm chăm với vẻ mặt mới lạ. Nàng lập tức trừng mắt tức giận liếc nhìn hắn một cái.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng nhìn thấy người rớt trên mặt đất hay sao?"

"Xuy!"

Ảnh Nhất cười nhạo một tiếng, gật gật đầu, nói: "Thật đúng là không phát hiện ra ngay cả ngủ cũng bị ngã xuống dưới giường, rốt cuộc người ngủ sâu đến bao nhiêu?"

Phượng Cửu không thêm để ý tới hắn, mà là sờ soạng thuốc mỡ trên mặt, phát hiện nó đã khô, lập tức nói: "Ta đi trước." Cũng không đợi hắn nói thêm điều gì, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Khi đi vào phía bên ngoài viện, thấy Diêm Chủ đang ăn đồ ăn sáng. Nàng vốn dĩ đang nện bước ra bên ngoài, khi nhìn đến những đồ ăn tinh xảo trên bàn hắn liền dừng bước chân, hướng về phía hộ vệ bên ngoài kêu lên: "Lấy thêm bát đĩa cho ta!"

Rồi sau đó nhanh chóng đi ra phía sau súc miệng và đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Ta nghĩ người không ngại ăn cùng ta đi." Nàng tiếp nhận bát đĩa do hộ vệ mang đến, không khách khí kẹp lên một cái bánh sùì cào xanh biếc và cắn một ngụm.

Ánh mắt nàng sáng lên, hàm hồ nói: "Àn! Nước ép thịt vẫn còn trong đó, thơm quá!"

Nhìn một bộ dáng háu ăn như con mèo của nàng, giống như đã mấy trăm năm chưa từng ăn qua đồ ăn, Diêm Chủ thả chậm tốc độ dùng bữa, phân phó: "Sai người mang thêm một phần nữa lại đây."

Giọng nói không chút để ý lại khiến Ảnh Nhất nghe thấy liền kinh ngạc ngẩn đầu, không ngờ chủ tử không hề chê thiếu niên kia mang một gương mặt trát đầy thuốc mỡ ngồi đối diện cùng ăn, lại còn ra lệnh mang lên một phần cho hắn, không tránh khỏi, trong lòng có thêm một phần cân nhắc.

Chủ tử cực kỳ phản cảm đối nữ nhân, nhưng lại có mối quan tâm rất lớn đối thiếu niên này, sẽ không phải là..... thực sự có sở thích đoạn tụ đi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Cả Người Cảm Thấy Không Tốt!

"Còn thất thần làm gì?"

Nghe được giọng nói của chủ tử ăn mang theo một chút không vui truyền đến, hần vội vàng phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn về thiếu niên đang ăn uống vui vẻ một cái, vội vàng lên tiếng.

"Vâng."

Hắn đi ra ngoài, giao đãi hộ vệ bên ngoài đến phòng bếp phân phó đưa thêm một phần lại đây.

Nhìn mấy đĩa điểm tâm nhỏ cùng thức ăn nóng hằm hập được bung lên bàn, ánh mắt nàng sáng lên, vội vàng cầm đũa gấp giúp một ít cho Diêm Chủ, rất ân cần.

"Diêm Chủ, người ăn... ăn cái này." Sau đó cũng mặc kệ hắn ăn hay không ăn, sau khi gấp giúp hắn một đũa, liền tự mình bắt đầu ăn.

Nhìn "hắn" gấp một đũa đồ ăn cho bang chủ, Ảnh Nhất đang chờ một bên trừng mắt nhìn: "Người ăn thì tự mình ăn, gấp đồ ăn cho bang chủ làm gì? Chủ tử không ăn....."

Mấy chữ "đồ ăn do người khác gấp" còn chưa nói ra, đã thấy chủ tử tôn quý mà khí phách của hắn nhìn chằm chằm đồ ăn trong chén một hồi, thế nhưng bắt đầu gấp lên ăn, làm hắn nghẹn một hơi ở trong lòng, không thể đi lên hay xuống, cảm thấy không thoải mái.

Mà Phượng Cửu nhìn thấy hắn ăn, cười híp một đôi mắt, hồn nhiên giống như mình chính là chủ nhân, cũng quên không biết là ai đang tìm kiếm thức ăn trong viện của ai, sau khi tự mình gấp chút đồ ăn, lại giúp hắn gấp thêm một ít.

"Diêm Chủ, người ném thử cái này, người còn chưa ăn cái này đâu!"

Nàng gấp một khối điểm tâm nhỏ cuối cùng trên đĩa cho hắn, mỗi điểm tâm trong cái đĩa nhỏ đều có bốn khối, nhưng cố tình, chính nàng sau khi ăn ba khối, mới gấp một khối cuối cùng cho hắn, ân cần này Diêm Chủ nhìn xem, lòng mày cũng phải nhấc lên.

Ảnh Nhất một bên nhìn xem mà muốn phát khóc, hắn luôn muốn hét toáng lên một tiếng: *Chủ tử, ngài không thể xa cách hơn một chút hay sao? Vì sao lại không từ chối chút nào? Thiếu niên kia gấp cái gì liền ăn cái đó? Đối phương chính là nam, ngài cần phải giữ khí tiết của ngài chứ?*

Một bữa ăn sáng, Phượng Cửu ăn đến nổi trong lòng vui sướng một trận, nàng sờ sờ bụng nhỏ tròn trịa, thở dài và đứng lên: "Ta phải trở về, hô! No quá."

Nhìn gia hỏa kia ăn xong đồ ăn sáng liền vỗ vỗ bụng và chạy lấy người, Diêm Chủ quét mắt nhìn mấy cái đĩa trên bàn không còn lại một chút dư thừa, hỏi: "Ngày thường, không cấp đồ ăn cho hắn sao?"

Ảnh Nhất cúi đầu đáp lời: "Có, chỉ là, đồ ăn của người khác khẳng định không tốt như của chủ tử." Thức ăn của chủ tử đều được một đầu bếp tốt nhất tự mình chuẩn bị, mỗi một đĩa đồ ăn đều tinh xảo mỹ vị, tất nhiên không phải đồ ăn của người khác có thể so.

Nghe vậy, Diêm Chủ gật gật đầu đứng lên, cũng đi ra ngoài.

Ảnh Nhất thấy thế đuổi theo, ra ngoài sân, phân phó với hộ vệ canh giữ ở bên ngoài: "Gọi người thu thập trên bàn." Lập tức vội vàng đuổi theo chủ tử phía trước.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Phượng Cửu trở lại trong viện, sau khi xử lý và rửa sạch sẽ thuốc mỡ trên mặt, thấy các vết sẹo trên mặt từng ngày nhạt phai, không khỏi sung sướng cười: "Lợi ích lớn nhất ở nơi này, chính là cái này."

Nàng lại thoa thêm một chút thuốc mỡ, lại phủ lên một mặt toàn được liền đi ra ngoài, tính toán đi bộ một chút để giúp tiêu hoá, lại không nghĩ đến, khi đi đến ngọn núi già đã nhìn thấy thân ảnh màu đen đang khoanh tay đứng bên cạnh hồ nước.

Nhìn thấy thân ảnh bôi đen đang khoanh tay đứng đó, nghiêng nửa khuôn mặt tuấn mỹ và cương nghị, mặt nạ màu bạc lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới sự phản chiếu của ánh nắng, nàng âm thầm lắc đầu và mắng: *Yêu nghiệt.*

Vốn định xoay người tránh ra, nhưng khi nghĩ đến sáng nay đã ăn bao nhiêu đồ ăn sáng ở nơi đó của hắn, suy nghĩ vẫn nên đi qua.

"Diêm Chủ, người..... A!"

Lời nàng nói vừa mới ra, ngay dưới chân liền trượt một cái, cả người nhào lên phía trước.

Ảnh Nhất đứng cách đó không xa, vừa thấy "hắn" trượt một chân, cả người mất đi trọng tâm và ngã về phía trước, mắt nhìn thấy muốn rớt vào trong hồ nước, tự mình cười thầm: *Tiểu tử này, xứng đáng!*

Nhưng, khi nhìn đến một màn kế tiếp, cả người hắn đều cảm thấy không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Tình Tố Khẽ Nhúc Nhích

Diêm Chủ sau khi nghe thấy giọng nàng, lập tức quay đầu lại nhìn xem. Khi nhìn thấy nàng trượt trên những hòn đá dưới chân, cả người rơi về phía bên cạnh ao, cơ hồ là theo bản năng tiến về phía trước và tiếp được nàng.

Nhưng, người vừa rơi vào trong vòng tay, hắn lập tức ngẩn ngơ.

Thân thể thiếu nữ nhỏ xinh đâm nhập vào trong lòng ngực hắn, thân thể mềm mại dán trên bộ ngực cứng rắn kiên cố của hắn. Hương được riêng biệt từ trên người nàng nhàn nhạt truyền vào trong hơi thở, khuấy động một tầng sóng nhỏ trong trái tim hắn.....

Đôi tay trắng nõn tay ôm chặt vật áo trước người hắn, khuôn mặt nhỏ chôn ở trong ngực hắn, hắn chỉ nhìn thấy mái tóc đen sáng bóng của nàng. Nhân nhi trong lòng ngực hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, đụng chạm với ánh mắt thâm thúy đang hạ xuống của hắn. Khoảng cách gần như thế, bốn mắt giao nhau, một loại tình tố không tên đột nhiên lặng yên lây lan ở trong lòng.

Mà tình huống này của hai người bọn họ ánh vào trong mắt Ảnh Nhất đứng ở cách đó không xa, lại biến thành hai người đang liếc mắt đưa tình nhìn nhau, hắn nhìn xem đến nỗi cả người hỗn loạn ở trong gió.

Không phải sao? Đó chính là hai đại nam nhân! Thậm chí thiếu niên kia có chút nhỏ xinh, nhưng không thể bỏ qua "hắn" thật sự chính là một người nam nhân. Nhưng hiện tại, chủ tử cư nhiên, cư nhiên ôm eo thiếu niên kia mà không buông tay, hai người còn dán sát vào nhau và bốn mắt nhìn nhau.

Hình ảnh kia, khiến hắn cơ hồ là theo bản năng nhìn nhìn chung quanh, đang nghĩ, không thể để cho người nào khác nhìn thấy một màn như vậy, bằng không, thanh danh một đời của chủ tử xem như hoàn toàn đã bị huỷ hoại!

Tuy nhiên, Phượng Cửu rất kinh ngạc nhìn Diêm chủ đang dùng một tay ôm vào bên hông nàng, trong đầu cũng không có cảm giác rối loạn lung tung giống như Diêm Chủ, nàng chỉ nghĩ là: *Hiện tại nàng chính là nam tử, hắn ôm một nam tử như vậy thật sự thích hợp hay sao?*

Bị ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn như vậy, nàng không khỏi rung mình một cái, nổi lên một thân da gà, vội vàng rút lui.

"Ngượng ngùng ngượng ngùng, chỉ trượt dưới chân một chút."

Nàng vừa nói vừa thối lui, ngượng ngùng cười cười: "Ta chỉ tới đây chào một câu, người tiếp tục, tiếp tục."

Nhìn nữ nhân kia chạy giống như bỏ trốn, Diêm Chủ cúi đầu, nhìn nhìn bàn tay mình, tựa hồ đang lưu lại dư vị gì đó. Ảnh Nhất đứng nhìn xem một bên cuối cùng không nhịn được, nói một câu: "Chủ tử.... cái kia... hai ngày nay có vài nữ tử cực kỳ xinh đẹp mới vào trong Mỹ Nhân Lâu."

Nghe vậy, Diêm Chủ nhìn về phía hắn: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó... sau đó thuộc hạ nghĩ, chủ tử có muốn để các nàng buổi tối qua đây hầu hạ hay không?"

Nói xong câu đó, Ảnh Nhất chỉ nhìn thấy chủ tử quét một ánh mắt lạnh băng về phía hắn, khiến da đầu hắn tê dại, suýt nữa không chịu được mà quỵ xuống.

Đối với bên kia, Phượng Cửu vừa đi vừa xoa xoa cánh tay, lẩm bẩm nói: "Diêm Chủ này, sẽ không thật sự có sở thích đoạn tụ đi? Nhưng cho dù có sở thích đoạn tụ cũng không nên coi trọng ta chứ? Dù nói như thế nào thì mặt ta cũng đã bị huỷ, hắn có thể coi trọng một gương mặt bôi đầy thuốc mỡ xanh đen như vậy sao?"

"Hắn là sẽ không hắn là sẽ không, nhất định là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Nàng hít thở thật sâu để bình phục lại tâm tình, nhìn thấy được lâu ở ngay phía trước, nhanh chóng đi vào, chào hỏi lão Lâm đang xem xét được liệu trong viện: "Lâm lão." "Là quý quý a!"

Lâm lão quay đầu lại nhìn nàng một cái, chột nhìn trái nhìn phải, đi đến bên người nàng hỏi: "Nghe nói, đêm qua chủ tử sai người gác đêm?"

"Àn." Nàng gật đầu.

"Sao chủ tử lại cần người gác đêm? Người đã làm gì?" Lâm lão mang giọng điệu kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía "hắn" cũng mang theo nghi hoặc.

Nghe được lời này, lại nhìn biểu tình bất quá của lão Lâm, khoé môi Phụng Cừ co giật.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Mất Hồn Mất Vía!

"Không làm gì, chính là giúp hắn thay đổi quần áo, sau đó thì đi ngủ."

Nàng có chút bất đắc dĩ nói, hiện tại nàng đang là nam nhân được không? Bị nhìn với ánh mắt như vậy, còn bị hỏi như vậy, thật giống như nàng và chủ tử bọn họ có sự tình không thành mà không thể cho ai biết?

"Ngủ... ngủ?"

Lâm lão kinh ngạc kinh hô, giọng cao lên bởi vì kinh ngạc, cơ hồ giọng nói vừa ra, mọi người trong viện đều nhìn về phía bọn họ.

"Người hô to gọi nhỏ làm gì? Mỗi người đều ngủ một mình." Nàng không nói nổi, trợn trắng mắt.

"Hô! Hù chết lão phu."

Lão Lâm vỗ vỗ ngực, thò ra một hơi nhẹ nhõm: "Đúng rồi, hai ngày này người hãy pha chế thêm mấy bình được tề đi! Phẩm cấp 3 là tốt nhất, nếu lại có hai ba bình phẩm cấp 4 thì càng tốt, giống như lần trước vậy."

Nghe vậy, ánh mắt nàng vừa chuyển, nói: "Được, ta đi trên lầu lấy thuốc." Khi nói, tự mình đi vào trong lầu.

Căn cứ vào thái độ của chủ tử đối với hắn, hắn có thể lấy bất kỳ được gì theo ý hắn, xong việc hắn chỉ cần đăng ký một chút là được, bởi vậy, lão Lâm cũng không đi theo sau.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Hai ngày sau, trong chủ viện.

Trên bàn đá trong viện, Diêm Chủ một tay chống đầu, một tay cầm quyển sách, hai mắt không rời khỏi sách, thần thái kia, nhìn thế nào cũng đều là một bộ dáng nhập thần, nhưng.....

Khóe miệng Ảnh Nhất hơi co giật, im lặng nhìn trời.

Hắn đã đứng ở chỗ này rồi rầm rần gần một canh giờ, vẫn luôn nghĩ đến có nên nhắc nhở chủ tử hay không, chủ tử đang cầm sách ngược?

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng chủ tử cách một hồi lại lật qua trang sau, hắn lại suy nghĩ, có phải mình nên thử đọc sách ngược hay không?

"Ảnh Nhất."

Nghe thấy tiếng chủ tử gọi hắn, Ảnh Nhất lập tức phục hồi lại tinh thần, tiến lên một bước, lớn tiếng đáp lời: "Có thuộc hạ!" Ánh mắt Diêm Chủ ngẩng lên khỏi quyển sách, có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua bộ dáng ưỡn ngực khí phách hiên ngang đứng thẳng tắp của Ảnh Nhất, hỏi: "Người đang làm gì?"

"Thuộc hạ đang chờ đợi chủ tử phân phó!"

Ánh mắt Diêm Chủ liếc mắt đánh giá trên dưới hắn một cái, sau đó trầm tư một hồi, hỏi: "Người nói xem, nếu một người bỗng nhiên trong lúc vô tình đều luôn nhớ tới một người khác, có thể là vì cái gì?"

"Muốn giết hắn!"

Ảnh Nhất không chút nghĩ ngợi trả lời. Bởi vì, khi một người nào đó nếu bị hắn nhớ tới, người kia nhất định là người hắn cực kỳ muốn giết.

Nghe vậy, ánh mắt quái dị của Diêm Chủ quét hắn một cái: "Nếu như không phải là muốn giết người, ngược lại là muốn....." Hắn dừng nói, bởi vì không biết cách biểu đạt.

"Không muốn giết hắn?"

Ảnh Nhất nhìn về phía hấn, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, do dự một lúc, nói: "Chủ tử, nếu như một nam nhân nghĩ tới một nữ nhân, vậy hấn là có ý tưởng với nữ nhân kia, tuy nhiên....."

"Tuy nhiên cái gì?"

"Tuy nhiên, nếu như là nam nhân nghĩ đến nam nhân, vậy thì, chỉ sợ là có... có ham thích Long Dương (đồng tính)."

Hấn nói thật sự rất cẩn thận, còn chú ý tới sắc mặt chủ tử.

"Có ý tưởng đối với nữ nhân?"

Diêm Chủ lẩm bẩm nói, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được. Bởi vì bản thân hấn luôn cực kỳ chán ghét nữ nhân, sao có thể sẽ có ý tưởng gì đối với nữ nhân?

Nhưng, hai ngày nay trong đầu vẫn không tự chủ luôn hiện ra thân ảnh cùng với đôi mắt tươi cười mang theo giao hoạt của người nọ, còn có loại cảm giác kỳ quái trong lòng, khiến hấn cảm thấy, cần thiết phải biết rõ ràng.

"Buổi tối người đến Mỹ Nhân Lâu bên kia và mang hai nữ tử qua đây."

Hấn đột nhiên phân phó, Ảnh Nhất sợ ngây người, khiến hấn cảm thấy vừa mừng vừa sợ, suýt nữa đã khóc lóc thảm thiết, có chút không xác định hỏi: "Chủ tử, ngài.... ngài vừa rồi nói gì? Có phải là buổi tối thuộc hạ đưa hai nữ tử qua đây hầu hạ ngài?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Một Rong Hai Phượng!

Diêm Chủ quét mắt liếc hấn một cái, trầm giọng nói: "Bảo người đi thì cứ đi, sao nói nhảm nhiều như vậy?"

"Vâng vâng vâng, thuộc hạ hiện tại lập tức đi thông báo." Ảnh Nhất vui vẻ đáp lời, vội vàng đi ra bên ngoài.

Ông trời đã mở to mắt, rốt cuộc chủ tử đã cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân! Hai ngày khiến hấn lo lắng muốn chết, thật sự sợ chủ tử sẽ đi theo hướng đoạn tị.

Hồi Lang ở Thanh Phong Lâu ngây người mấy ngày đã trở về, khi nhìn đến Ảnh Nhất đang mở miệng cười ngây ngô, có chút kinh ngạc, ngăn hấn lại và hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì vui vẻ như vậy?"

"Đi? Người đã trở lại? Ngốc ở Thanh Phong Lâu tốt không?" Ảnh Nhất trêu ghẹo cười hỏi.

Vừa nghe hấn nhắc tới điều này, Hồi Lang tối sầm sắc mặt: "Đừng nhắc với ta về Thanh Phong Lâu." Trong khi nói, liếc mắt nhìn hấn, hỏi: "Người còn chưa nói với ta, có chuyện gì khiến người vui vẻ như vậy?"

"Hắc hắc, ta nói người biết, chủ tử sai ta đi Mỹ Nhân Lâu và an bài hai mỹ nhân, buổi tối sẽ đưa qua." Hấn vừa tiến lên vừa cười nói, vẻ mặt rất vui vẻ.

"Nữ... nữ nhân?" Hồi Lang kinh ngạc nhìn hấn: "Chủ tử thật sự nói người đi an bài hai nữ nhân qua đó hầu hạ? Ta không nghe lầm đi?"

"Là sự thật, ta nghĩ, chủ tử đã nghĩ thông suốt."

Hồi Lang mang vẻ mặt không tin, hỏi: "Ta không ở đây mấy ngày nay, có phát sinh sự tình gì đặc biệt? Chủ tử, có phải..... bị cái gì kích thích hay không?"

Phải biết rằng, chủ tử bọn họ ngày thường ngay cả nữ nhân gần người đều không chịu nổi, sao có thể sẽ để Ảnh Nhất đi an bài hai nữ nhân qua đó? Chẳng lẽ chứng chán ghét nữ nhân của chủ nhân đã được chữa khỏi?

"Việc này khi ta quay lại rồi nói, ta sẽ đi Mỹ Nhân Lâu bên kia và giao đãi một chút trước." Hấn vỗ vỗ bờ vai của Hồi Lang, đi nhanh về hướng Mỹ Nhân Lâu.

Với hấn, chọn hai mỹ nhân cho chủ tử để thị tẩm vào buổi tối chính là một đại sự, không thể qua loa được.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đêm đến, Phượng Cửu sau khi ăn xong thì đi dạo bên ngoài một chút, tản bộ để giúp tiêu hoá. Khi đi tới chỗ đình, liền thấy Ảnh Nhất mang theo hai nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, dáng người quyến rũ đang đi về hướng núi giả, nhất thời tò mò, nàng liền hô một tiếng.

"Ảnh Nhất."

Ảnh Nhất nghe thấy giọng nói thì nhìn lại, thấy là thiếu niên ăn mặc hồng y, không khỏi mở miệng nở nụ cười: "Nguyên lai là Quý Y! Tốt tốt."

Phượng Cửu đi qua, ánh mắt nhìn nhìn trên người hai mỹ nữ tuyệt sắc phía sau hắn, hỏi: "Sao lại có hai mỹ nhân tuyệt sắc như vậy? Bọn họ không phải là mỹ nhân trong Mỹ Nhân Lâu đi?"

Theo nàng biết, trong Diêm điện cũng chỉ có mỹ nhân ở trong Mỹ Nhân Lâu, những nơi khác ngay cả sân chủ viện của Diêm Chủ, hầu hạ cũng đều là bóng dáng một số hộ vệ, rất ít khi nhìn đến nữ tử đi lại như vậy.

"Hắc hắc, Quý Y thật sự không hồ là Quý Y, đoán một phát liền trúng."

Ảnh Nhất tựa hồ cố ý nói chuyện giống như giải thích thêm, liếc mắt nhìn hai nữ tử dung nhan tuyệt mỹ phía sau một cái, nói với Phượng Cửu: "Hai người bọn nàng là mỹ nhân mới tới Mỹ Nhân Lâu, chủ tử phân phó ta mang qua đó thị tẩm."

"Hầu... thị tẩm?"

Phượng Cửu kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, sắc mặt cổ quái nói: "Một lúc cả hai? Chủ tử nhà ngươi chịu nổi sao?"

Nghe được lời này, Ảnh Nhất liền không vui, sắc mặt cũng trầm xuống: "Cái gì mà chịu nổi hay không? Ngươi xem chủ tử ta thân thể cường tráng mạnh mẽ, chẳng lẽ chỉ đẹp bề ngoài chứ không xài được bên trong sao?"

Nghe vậy, khoe miệng Phượng Cửu run rẩy một chút, nhất thời không nói câu nào.

"Ta sẽ không quấy rầy Quý Y tản bộ." Ảnh Nhất nói, mang theo người đi về hướng chủ viện.

Thấy vậy, ánh mắt Phượng Cửu khẽ nhúc nhích, khoe môi gọi lên một nụ cười tà tử, lập tức cũng đi theo.

Một rống đùa bốn hai phượng, nàng làm sao có thể không đi quan sát một chút?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Rơi Xuống!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong Chủ viện, Diêm Chủ vừa mới tắm gội xong đi ra, trên ngọn tóc còn mang theo bọt nước. Hắn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót một chén nước uống, liền nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Ảnh Nhất.

"Chủ tử."

"Tiến vào." Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính truyền ra từ bên trong.

Ảnh Nhất sau khi nghe được giọng nói thì đi vào, nhìn thấy chủ tử đang ngồi ở bên cạnh bàn, liền tiến lên hỏi: "Chủ tử, thuộc hạ đã mang người lại đây, hiện tại muốn các nàng tiến vào hay không?"

"Để các nàng vào đi!"

"Vâng!" Giọng nói của Ảnh Nhất mang theo vài phần hưng phấn, lập tức đi ra bên ngoài và mang theo người tiến vào.

Diêm Chủ có chút quái dị nhìn hắn, thật sự không biết rốt cuộc hắn đang hưng phấn cái gì.

Hắn càng không biết chính là, vật nhỏ nào đó không an phận đang bò lên trên nóc nhà từ phía trên cây, lặng lẽ bò về phía nóc nhà của nhà chính.

Bởi vì sân chủ viện của Diêm Chủ ngoại trừ hai gã hộ vệ thủ viện ra, trong chỗ tối cũng không có ai thủ, bởi vậy, cũng không ai phát hiện ra thân ảnh màu đỏ ở trên nóc nhà.

Sau khi Ảnh Nhất mang hai nữ tử tiến vào thì lập tức lui ra bên ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại, mở miệng tươi cười và canh giữ ở bên ngoài viện.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong phòng, Diêm Chủ nhìn hai nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, trong đầu lại nghĩ đến nha đầu dung nhan bị hủy kia, ánh mắt hơi lóe, có chút thất thần.

"Chủ tử, nô tỳ sẽ lau khô tóc cho chủ tử!" Một nữ tử trong đó nhẹ giọng nói, nhìn nam tử tuấn mỹ như thiên thần, trong mắt toàn là si mê và vui mừng.

Diêm Chủ hoàn hồn, khi nhìn thấy nàng kia ăn mặc một thân váy áo màu đỏ, lông mày xoắn lại, không vui nói: "Ai cho phép ngươi mặc hồng y?"

Trên người hần tự nhiên phóng thích ra uy áp và khí thế của thượng vị giả, hai nữ tử cả kinh mềm nhũn quỳ hai chân xuống.

"Chủ tử thứ... thứ tội."

Mà lúc này, Phượng Cửu đã đi đến trên nóc nhà và bình ổn hơi thở, lặng lẽ vạch ra một mảnh mái ngói và nhìn vào bên trong, liền thấy hai nữ tử kia đang run rẩy quỳ gối trước mặt Diêm Chủ. Trong lòng nàng thầm nghĩ: *Thật là không biết thương hương tiếc ngọc.*

"Đứng lên, lau khô tóc." Hần trầm mặt xuống, cố gắng thu hồi uy áp toàn thân.

"Vâng vâng." Nữ tử mặc đồ màu đỏ vội vàng đáp lời, đi đến chỗ bình phong và cầm lấy khăn lông tiến đến, thật cẩn thận giúp hần lau khô bọt nước trên ngọn tóc.

Diêm Chủ nhìn chằm chằm nữ tử kiều mỹ hơi rũ đầu xuống đang đứng trước mặt, lông mày đan lại với nhau, nói: "Ngươi, lại đây."

"Vâng."

Nữ tử kia lên tiếng, ngừng đầu e lệ ngượng ngừng liếc mắt nhìn Diêm Chủ một cái, gót sen nhẹ nhàng đi đến trước mặt hần.

Diêm Chủ nhìn chằm chằm eo nhỏ trước mặt, nâng tay lên ôm, nhưng một khi tay vừa chạm, liền cảm giác không đúng, rõ ràng đều là nữ tử như nhau, vòng eo giống như nhau, vì sao khi hần ôm vào thì cảm giác liền không giống nhau?

Nữ tử kia khi nhìn thấy Diêm Chủ ôm eo nàng thì khăn trang lên, nhất thời vui sướng trong lòng, cả người lập tức dựa sát vào hần, mềm mại gọi một tiếng: "Chủ tử....."

Giọng nói vừa vang lên, cả người đã bị hất ra ngoài, chật vật té ngã trên mặt đất.

"A!" Nàng kia kinh hô, hai mắt tràn đầy nước mắt vì bị ngã trên mặt đất, một bộ dáng yêu kiều diễm đạm khiếp sợ nhìn nam nhân đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Ảnh Nhất nghe thấy tiếng kinh hô trong phòng lập tức vội vàng đẩy cửa chạy vào: "Xảy ra chuyện gì?"

Tuy nhiên, khi nhìn thấy một màn trong phòng, cũng có chút há hốc mồm.

"Ai cho phép ngươi dựa vào trên người bốn quân?"

Diêm Chủ đứng lên, cả người tràn ngập uy áp và hơi thở lạnh lẽo, thật là nhiếp người, hai nữ tử trong phòng cả kinh run rẩy quỳ xuống, không dám ngẩng đầu.

Bất chợt, nóc nhà truyền đến một âm thanh rất nhỏ, ánh mắt Diêm Chủ lạnh lùng, trầm giọng thét: "Người nào!" Bàn tay ngưng tụ một luồng chưởng phong đánh tới nóc nhà.

"A!"

Phượng Cửu kinh hô, cả người ngã xuống mà không hề báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Ôm Không Bỏ!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Khi Diêm Chủ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ quen thuộc, neho mắt lại, vội vàng phi thân về phía trước và tiếp được người.

Phượng Cửu cũng theo bản năng ôm lấy cổ hần, chôn mặt ở đầu hần, cho đến khi có cảm giác an toàn, mới ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy sắc mặt đen tối của hần, mới ngượng ngùng cười.

"Diêm Chủ... cái kia... không quấy rầy đến người chứ?"

Giọng nói rơi xuống, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt không mang mặt nạ của hắn, chợt cảm thấy, khuôn mặt này, tựa hồ có vài phần quen thuộc.

Ảnh Nhất thấy lại là "hắn", không khỏi cúi tay che mặt: *Vì sao nơi nào cũng đều có mặt "hắn"? Thật đúng là gặp quỷ!*

Hơn nữa khi nhìn thấy "hắn" ngã xuống, chủ tử cứ nhiên lập tức tiến lên tiếp "hắn" trước, giống như e sợ "hắn" té ngã sẽ bị thương, bộ dáng khẩn trương trong nháy mắt kia, hắn nhìn thấy mà sắc mặt trắng bệch.

Thâm rồi! Chủ tử thật sự coi trọng tiểu tử này!

Ôm người vào trong lòng ngực, sắc mặt Diêm Chủ đen tối, giọng nói mang theo tức giận hỏi: "Người bò trên nóc nhà để làm gì? Chẳng lẽ không biết vô ý một cái sẽ bị giết nhầm như một tên thích khách hay sao?"

Thật đáng chết! Vì sao không thể bớt lo cho nữ nhân này như vậy?

Nếu vừa rồi không phải hắn nhìn thấy rõ là nàng nên mới không chém ra một chương nữa, nếu không, lúc này nàng đã khó giữ được cái mạng nhỏ!

"Ha ha, ta đã bò lên nóc nhà để... để..... ngắm trăng! Đúng, ngắm trăng."

Nàng ngượng ngùng cười, thấy mình còn đang bị hắn ôm vào trong lòng ngực, vội vàng nói: "Diêm Chủ, người có thể thả ta xuống."

Mà lúc này, ánh mắt Diêm Chủ lại đang dừng ở trên cánh tay của nàng, nơi hồng y đã bị rách, hiện ra một vết máu trên cánh tay trắng nõn.

Nhìn thấy ánh mắt hắn dừng ở chỗ cánh tay nàng, Phượng Cửu cũng nhìn qua, vừa nhìn thấy, liền cười nói: "Chắc là khi rơi xuống bị mái ngói chạm đến, không đáng ngại, trở về ta băng bó một chút là được."

Trong khi nói, nàng giãy giụa với suy nghĩ muốn thoát ra khỏi lòng ngực hắn, nhưng ai biết hắn lại ôm nàng không bỏ, còn dùng ánh mắt sắc bén và ẩn chứa lửa giận uy hiếp nhìn nàng một cái, khiến nàng cứng đờ cả người, không dám động đậy tiếp.

Người này rốt cuộc vì sao lại thế này? Hoàn toàn bỏ qua hai mỹ nhân tuyệt sắc không nói, làm gì phải ôm "nam nhân" là nàng không bỏ?" Diêm Chủ, người....."

"Câm miệng!"

Hắn hét lên với giọng vững vàng, ôm nàng đi đến bên cạnh bàn, nhìn thấy hai nữ tử kia còn đang quỳ gối nơi đó, không khỏi nhíu mày: "Ảnh Nhất, đưa các nàng trở về!"

"Chủ tử....."

"Đừng!"

Phượng Cửu hét lên, nhìn Diêm Chủ ôm nàng không bỏ, nói: "Bọn họ không phải là tòi cho người thị tẩm hay sao? Vì sao lại đuổi người đi? Người nhìn hai mỹ nhân xem, thật tinh tế và xinh đẹp như vậy, đáng người cũng quyến rũ như vậy, đưa trở về thì rất đáng tiếc!"

Ảnh Nhất khó có được sự tán đồng liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, cảm thấy lời này của "hắn" chính là những lời trong lòng hắn.

Thật vất vả chủ tử mới mở miệng đưa hai mỹ nhân tới đây hầu hạ, nhưng hiện tại liền phải đưa trở về, không phải khiến hắn bận tâm một hồi hay sao?

Hắn bận tâm một hồi cũng không quan trọng, nhưng vấn đề là, nếu chủ tử thật sự đang đi theo hướng bị cong, vậy thì nên làm thế nào cho tốt?

"Thị tẩm?"

Diêm Chủ liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái: "Ai nói với người, các nàng tới đây thị tẩm?"

"Ảnh Nhất a!" Nàng không chút nghĩ ngợi nói.

Nghe vậy, Diêm Chủ lạnh lùng quét mắt về phía Ảnh Nhất một cái, sau đó, cúi đầu nhìn nữ nhân đang bị hắn ôm, hỏi: "Cho nên, người liền bí mật bò trên nóc nhà đúng không?"

"Hắc hắc, cũng vì ta chưa từng thấy qua ***** chiến đấu....." Lời nói vừa ra, phát hiện dường như không thích hợp, vội vàng ngậm miệng lại.

Ảnh Nhất một bên không thể nhìn thêm được nữa, cho dù có khả năng bị hất bay đi, cũng mở miệng kiến nghị: "Chủ tử, ngài đây..... có muốn buông Quý Y xuống trước hay không?"

Hết chương 200, love all

Chương 201: Cảm Giác Gì?

Diêm Chủ quệt mắt liếc hẩn một cái, ôm Phượng Cửu đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, phân phó: "Lấy thuốc tới đây."

Thấy vậy, Ảnh Nhất đành phải mang hai nữ tử kia đi ra ngoài, đồng thời lấy thuốc trị thương tiến vào, đặt lên bàn, nhìn chủ tử nhà hẩn ôm thiếu niên kia cứ như vậy ngồi ở trên đùi mình. Hẩn hơi hé miệng, muốn mở miệng, rồi lại không biết nên nói như thế nào.

Thân thể Phượng Cửu cứng đờ, cảm giác ngồi ở trên đùi Diêm Chủ giống như đang ngồi trên một cái đinh, cả người nàng không được tự nhiên. Nhưng người nào đó lại cố tình giống như không nhận thấy được có điều gì đó không thích hợp, vẫn làm theo ý mình như cũ, hồn nhiên hành động như không có gì bất ổn.

"Diêm Chủ... việc này... chút thương thế của ta không tính là gì, không nhọc người giúp ta tra được, ta nên đi về trước." Nàng vừa nói vừa muốn đứng lên, nhưng móng mới tách ra khỏi đùi hẩn, đã bị đè xuống.

"Ngồi yên!"

Thân thể nàng cứng đờ, bị ấn ngồi trở lại chỗ đùi của hẩn, không dám lộn xộn.

Ảnh Nhất nhìn thấy vậy, chỉ có thể than nhẹ một tiếng rồi đi ra ngoài, thủ ở bên ngoài cửa phòng. Không cần phải nói, nhìn dáng vẻ chủ tử giống như đã vướng sâu vào trong vũng lầy, không thể nào kéo lại.

"Ảnh Nhất? Vì sao ta thấy hai nữ tử kia khóc lóc đi về? Sao lại thế này? Chủ tử không để các nàng thị tẩm sao?" Hôi Lang đi đến, thấy Ảnh Nhất đang canh giữ ở ngoài cửa phòng, không khỏi có chút tò mò tiến lên.

"Sao người lại tới đây?" Ảnh Nhất che ở chỗ cửa, ngó đầu liếc liếc mắt nhìn vào phía trong một cái, tiến lên ngăn người lại, không muốn để hẩn nhìn vào phía bên trong, nhìn thấy chủ tử đang ôm thiếu niên kia và giúp "hẩn" tra được!

"Sao lại thế này? Người cản ta làm gì?"

Hôi Lang không rõ nguyên do, thấy cửa phòng cũng không đóng lại, liền dò đầu vào bên trong thăm dò, lại thấy Ảnh Nhất kiên trì che ở trước mắt, không khỏi bức mình, duỗi tay đẩy người hẩn ra rồi phản nài: "Làm cái gì vậy?"

Nhưng, khi nhìn đến một màn kia ở trong phòng, chân hẩn mềm nhũn, suýt nữa là ngã ngồi xuống.

"Ta... ta không nhìn lầm đi? Chủ tử đang ôm... tiểu tử kia?" Một tay hẩn nắm quần áo Ảnh Nhất, khiếp sợ đến nỗi mở to hai mắt mà nhìn.

Ảnh Nhất kéo hẩn đến một nơi ở bên ngoài, phòng ngừa khi nói chuyện sẽ bị chủ tử bên trong nghe thấy, nói: "Ngay cả khi người nhìn thấy cũng phải giả vờ không phát hiện ra bất cứ điều gì, quay lại nơi người đã đến, chủ tử hiện tại không rảnh để gặp người." "Không phải... bọn họ....."

"Đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết." Ảnh Nhất nhấp môi nói, khuôn mặt đen tối quay trở lại thủ ở cửa phòng.

Trong phòng, Phượng Cửu nhìn thủ pháp băng bó cực kỳ khó coi ở nơi cánh tay, khoe miệng không nhịn được run rẩy, hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt Diêm Chủ không mang mặt nạ gần như thế này, càng nhìn, càng cảm thấy thật sự có thể đã từng gặp qua.

"Diêm Chủ, chúng ta trước kia có phải đã từng gặp qua hay không?"

Nghe được lời này, Diêm Chủ lúc này mới nhớ tới sau khi tắm gội hẩn không mang mặt nạ, ánh mắt hạ xuống hơi lóe lên một tia ánh sáng. Hẩn ngược mắt nhìn nàng một cái, cũng không tính toán thu hồi lại cánh tay đang ôm vào bên hông nàng, mà là dời lực chú ý, hỏi: "Những thứ trên mặt người định sẽ phải bôi trong bao lâu?"

"A?"

Phượng Cửu sững sốt một chút, nghĩ đến thuốc mỡ xanh đen bôi đầy trên gương mặt mình, nhếch miệng cười: "Khoảng vài ngày nữa hẩn là sẽ không sai biệt lắm."

Khoảng vài ngày nữa, nàng sẽ khôi phục lại dung nhan đẹp đẽ của mình, ngấm lại liền cảm thấy hưng phấn.

Nhìn đôi mắt cong cong của nàng đang nở nụ cười, dương được nhàn nhạt thuộc về trên người nàng lại chui vào trong hơi thở, ***** trong ngực, ánh mắt hẩn cũng dần dần trở nên u ám, cổ họng lặn lộn lên xuống, chỉ cảm thấy một ngọn lửa bùng lên trong cơ thể.

(***** là của bản gốc)

Chưa từng có cảm giác với bất kỳ ai, duy nhất đối với nàng, có một sự xúc động không thể nào lý giải được.

Cảm giác tim đập thình thịch là gì, có lẽ, hắn đã biết.....

Thấy hắn thật đúng là ôm nàng không tính buông tay, ánh mắt Phụng Cửu vừa chuyển, khóe môi gợi lên một nụ cười tà mị, mang theo vài phần hài hước hỏi: "Diêm Chủ, ôm ta thế này có cảm giác gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Người Suy Nghĩ Quá Nhiều!

Ánh mắt tối tăm của Diêm Chủ dừng ở trên đôi môi đỏ phần nộn của nàng, nhìn cánh môi ẩm ướt của nàng tràn ra một nụ cười tà mị, không khỏi cảm thấy trong lòng một mảnh trống rỗng.

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, mang theo biểu tình hài hước, giọng hơi run lên nói: "Một loại cảm giác không thể buông tay."

Nghe được lời này, Phụng Cửu nguyên bản chỉ nghĩ trêu đùa hắn một phen kéo khóe miệng lại, lại nhìn khuôn mặt hắn càng ngày càng dựa đến gần hơn. Cả người nàng đột nhiên nhảy dựng lên để tránh thoát khỏi bàn tay hắn, lui xa bên người hắn ra, cảnh giác nhìn hắn chăm chăm, vẻ mặt tức giận.

"Diêm Chủ, nhưng ta không có khuynh hướng Long Dương! Ngay cả khi ngươi muốn phá hoại cũng không thể phá hoại ta! Ta vẫn còn nhỏ! Mới 15 tuổi, vẫn là một nụ hoa nhỏ đang nở mà thôi, sẽ không chịu nổi sự tàn phá của ngươi."

Ngoài cửa, Ảnh Nhất nghe được lời này thì rung rung nước mắt và gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: *Đúng vậy đúng vậy, chủ tử, cho dù ngài có khuynh hướng đoạn tụ cũng không thể chọn tiểu tử này được! Tiểu tử này có gì tốt? Xảo trá, tai quái lại còn bị hủy dung. Nếu như ngài thật sự coi trọng hắn, cũng không phải là ngài sẽ tàn phá hắn, mà là hắn sẽ đập hư ngài!*

Trong khi đó Diêm Chủ nghe được lời Phụng Cửu nói, trên trán xẹt qua vài đạo hắc tuyến.

Khuynh hướng Long Dương? Ai nói hắn có khuynh hướng Long Dương? Nữ nhân này suốt ngày đều suy nghĩ lung tung rồi loạn gì vậy?

Nhìn vẻ mặt kinh sợ và phòng bị của nàng, nhện nhện trong lòng hắn cũng dần dần khôi phục lại, sắc mặt dịu đi, nhìn biểu tình nữ nhân mang vẻ mặt thiếu đánh, giọng nói của hắn lạnh lùng, mang theo vài phần nghiền răng nghiền lợi.

"Ngươi suy nghĩ quá nhiều, bốn quân không có ham mê bất lương."

Lời này nói ra, Phụng Cửu sẽ tin sao? Đáp án đương nhiên là không tin!

Vì thế, nàng vừa dịch ra bên ngoài, vừa ngượng ngùng cười: "Thật ra ta cũng cảm thấy ngươi hẳn là không có ham mê bất lương gì, Ảnh Nhất cũng nói, ngươi tuyệt đối là nam nhân khá được và có ích, bằng không cũng sẽ không một lúc đưa đến hai mỹ nhân qua đây cho ngươi, đúng không?"

Nghe được lời này, Ảnh Nhất ở ngoài cửa roi lệ đầy mặt: *Ta nói này, tiểu tử tông, ngươi có thể đừng nói bất cứ điều gì đều tiện thể mang tên ta vào hay không?*

Diêm Chủ ngồi yên không nhúc nhích, ngón tay liên tục gõ nhẹ bên cạnh bàn, nhìn nữ nhân kia dịch từng bước nhỏ đi tới cửa, sau đó cất bước chạy ra ngoài chạy.

"Thời gian cũng không còn sớm, ta sẽ không quấy rầy Diêm Chủ nghỉ ngơi."

Lời nói vừa ra, người đã không thấy bóng dáng.

"Ảnh Nhất."

Nghe được chủ tử gọi hắn từ trong phòng, Ảnh Nhất căng da đầu đi đến: "Chủ... chủ tử."

"Ngươi đã nói với hắn, bốn quân muốn ngươi mang hai nữ nhân đến đây thị tẩm?" Diêm Chủ cười như không cười dừng ánh mắt ở trên người Ảnh Nhất, khiến hắn căn bản không dám ngẩng đầu.

"Thuộc hạ... khi thuộc hạ đến bên đình thì gặp phải Quý Y, hắn hỏi... thuộc hạ liền... liền....." Mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy xuống từ trên trán, không thể nói lời chính xác.

"Có lẽ, người cũng muốn đi Thanh Phong Lâu ngốc mấy ngày?"

Nghe vậy, sắc mặt Ảnh Nhất trắng nhợt, bùm một tiếng quỵ xuống: "Chủ tử tha tội, thuộc hạ... thuộc hạ nhất định sẽ không có lần sau!"

"Lui xuống đi! Nếu có lần sau, bốn quân nhất định không buông tha người!" Diêm Chủ vẫy vẫy tay, ý bảo hần lui ra.

"Vâng." Ảnh Nhất âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đứng dậy đi ra bên ngoài.

Sau khi đợi Ảnh Nhất lui ra, nghĩ đến bộ dáng nữ nhân kia tránh hần giống như rắn rết, không khỏi nhú nhú mày, sờ sờ cằm mình, thầm nghĩ: *Chẳng lẽ bộ dáng của bốn quân cũng không lọt được vào mắt nàng?*

Hần là không có khả năng, đối với vẻ ngoài của mình, hần cực kỳ có tự tin, chỉ là, nếu thật sự như vậy, vì sao nữ nhân kia lại không mua nó?

Chẳng lẽ, hần cũng phải học những nữ nhân kia, dùng mỹ nam kế?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Cùng Nhau Tắm Trong Đêm!

Trở lại trong phòng, Phượng Cửu nằm ở trên giường, nghĩ nghĩ, cảm thấy đã đến lúc trốn chạy.

Diêm Chủ kia có chút bất thường, khuôn mặt nàng cũng sắp lạnh lặn, cho nên vẫn nên tìm một thời gian tốt để đào thoát, nếu lại tiếp tục ngốc thêm nữa, cũng không biết sẽ xảy ra sự tình gì.

Ngày hôm sau, nàng mang theo dược đã điều phối xong đưa cho lão Lâm, lại lấy rất nhiều linh dược từ trong dược lâu. Khi đang muốn ra khỏi dược lâu, bỗng nhìn thấy lão Lâm đang mang bột cái hộp rất lớn tiến vào, vì thế, nàng liền hỏi: "Lão Lâm, trên tay người là cái gì?"

"Ha ha, đây là nhân sâm ngàn năm, là trân phẩm trăm năm khó có được, người nhìn xem, đây chính là kho báu thượng đẳng!"

Lão mở hộp ra, trong mắt tràn đầy kích động: "Nhân sâm ngàn năm này, chỉ cần một mảnh nhỏ, cũng có thể cứu sống người chỉ còn chút hơi thở mỏng manh, ở rất nhiều thời điểm, chính là linh dược cứu mạng."

"Đúng thật là rất lớn! Bộ rễ rất hoàn chỉnh, kết cấu rõ ràng, xác thật là trân phẩm khó gặp." Hai mắt nàng tỏa ra ánh sáng, duỗi tay muốn chạm vào nó, nhưng lão Lâm đã che đẩy lại.

Hần phòng bị nhìn Phượng Cửu, ôm hộp vào trong ngực, nói: "Đây chính là trân phẩm trong trân phẩm, người tốt nhất đừng có đánh chủ ý trên nhân sâm ngàn năm này, thứ này, phải được lưu trữ và dùng khi cần cứu mạng người."

"Biết biết, ta chỉ nhìn xem thôi." Nàng ngượng ngùng cười, trong lòng lại đang nghĩ đến, chờ đến khi cần rồi đi, nhất định phải trộm cả nhân sâm ngàn năm này đi cùng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Cả ngày, nàng đều tránh Diêm Chủ, tận lực không chạm mặt với hần. Mãi cho đến buổi tối khi bóng đêm đã sâu, sau khi nàng tính toán thời gian liền đi về phía suối nước nóng sau núi, muốn ngâm mình trong suối nước nóng tối nay. Mấy ngày nay nàng đều luôn chờ Diêm Chủ ra cửa hoặc là không có ở đây, nàng sẽ lẹ lẹ rồi đi.

Sau khi cởi bỏ quần áo, trên người chỉ mang một tấm gạc mỏng, lúc này mới thật cẩn thận đi vào trong suối nước nóng. Suối nước nóng sau núi này tương đối sâu, nàng cũng chỉ có thể đi dọc theo biên, ngồi xuống và chìm vào trong nước ở ven bờ.

Dựa vào bên cạnh bờ và thở nhẹ: "Thật là thoải mái!" Bởi vì đêm rất sâu, trên bầu trời tràn ngập những vì sao, thật sự rất mỹ lệ.

"Muốn ngâm trong suối nước nóng, vì sao không gọi bốn quân mà lại tự mình tới đây?"

Giọng nói đột nhiên truyền đến, nàng sợ tới mức suýt nữa đã nhảy dựng lên, nhưng nhớ rằng trên người nàng chỉ có một tấm gạc mỏng, lập tức lại chìm vào trong nước, mang theo một ánh mắt tức giận nhìn về phía người kia đang đi ra từ chỗ tối.

"Vì sao người lại ở đây?"

Diêm chủ không mang mặt nạ, chấp tay sau lưng đi ra từ trong bóng tối, hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần của hần. Tuy nhiên, lúc này ánh mắt thâm thúy của hần lại thẳng tắp dừng ở trên người nàng ở trong nước, khi chạm đến hai vai tròn nhẵn của nàng, cũng không có ý lảng tránh, ngược lại rất thoải mái và hào phóng thường thức.

Hơn nữa, đây vẫn là lần thứ hai hấn nhìn thấy bộ dáng của nàng ở trong nước, lần trước trong lòng không có tâm tư gì khác, tất nhiên là không để bụng, cũng không chú ý nhiều.

Mà lần nay vừa nhìn thấy, lại cảm thấy nữ tử trong nước được bóng đêm phản chiếu trên mặt nước đẹp như một bức họa, kể cả khi trên mặt nàng vẫn bôi thuốc mỡ, vẫn như cũ không ảnh hưởng tới cảnh đẹp ý vui của nàng trong mắt hấn.

Hấn nắm hai tay sau lưng, đứng ở bên cạnh suối nước nóng, nhìn nữ tử co lại trong nước, trên gương mặt tuấn mỹ và cương nghị hiện lên một nụ cười như có như không: "Đây là nơi của bốn quân, bốn quân xuất hiện ở chỗ này, có điều gì kì quái?"

Trong khi nói chuyện, đã cởi bỏ giày dưới chân, cởi bỏ ngọc bội bên hông, cởi bỏ áo ngoài, lại cởi cả áo trong, để lộ phần cơ thể gợi cảm nửa người trên.....

Nhìn bàn tay nam nhân đang hướng tới dây quần, tính toán cởi quần dài ra, nàng lập tức khấn trương đến nỗi nói lắp.

"Người.... người.... người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Có Vừa Lòng Không?

Cởi quần áo, người không nhìn thấy hay sao?"

Giọng nói trầm thấp của hấn mang theo từ tính, nếu như không chú ý, căn bản sẽ không phát hiện ra trong giọng nói kia bí mật mang theo ý cười.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn, nói: "Ta đương nhiên là biết người đang cởi quần áo! Ta đang muốn hỏi người cởi quần áo để làm gì!"

"Tất nhiên là ngâm suối nước nóng!" Hấn trả lời rất đương nhiên.

"Người không phát hiện ta đang ngâm ở đây sao?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Đều là nam nhân, cùng nhau ngâm suối nước nóng thì có quan hệ gì?" Hấn hơi nhếch lông mày, khoe môi cong lên nói.

Nghe được lời này, Phụng Cửu suất nữa không tránh khỏi nhảy dựng lên để thoái mạ hấn.

Cái gì mà nói đều là nam nhân? Cái gì mà nói cùng nhau ngâm suối nước nóng không có quan hệ gì? Nàng không hề mặc quần áo được không? Nàng đều đã cuộn tròn như một quả bóng, nếu hấn thực sự xuống nước, vậy sẽ tàn nhẫn như thế nào?

Nhưng chỉ trong nháy mắt, đã thấy hấn cởi quần dài và đang muốn cởi luôn quần cộc. Nhìn thấy vậy, trong lòng nàng co lại và nhảy lên, rõ ràng là nên dời ánh mắt đi, nhưng một đôi mắt lại giống như bị nam châm hút lấy, cứ như thế thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm xem hấn.

Thấy ánh mắt nàng không hề có chút nào muốn né tránh, nhìn chăm chăm vào từng động tác của hấn. Khoé môi Diêm Chủ hơi móm lên, bàn tay đặt ở trên quần cộc hơi dừng lại, tâm tình vui vẻ nói: "Bốn quân nghe Hôi Lang nói, lần trước người trị liệu giúp hấn, chỉ đơn thuần là châm cứu huyết vị ở bên hông?"

"Không thì sao?" Nàng tròn trắng mắt, tuy nhiên, ngay khi giọng nói rơi xuống, nhớ đến những gì hấn đã hỏi khi đó, cùng với biểu tình cổ quái của hấn, không khỏi ngẩn ra, hỏi: "Không phải là, người cho rằng ta đã nhìn thấy hết hấn sao?"

Thấy hấn không mở miệng nói gì, nàng không khỏi cười ha ha ra tiếng: "Trời! Sao người có thể tưởng tượng như thế? Nghĩ ta háo sắc như vậy hay sao?"

Thấy hấn cười như không cười nhìn xem nàng chăm chăm, nàng ngượng ngừng cười cười: "Được thôi! Tuy rằng ta khá khát khe, nhưng ánh mắt ta không phải cũng cao lắm sao? Thậm chí nếu Hôi Lang thật sự như vậy, cởi hết ta cũng không có hứng thú nhìn xem.""Nga? Vậy nếu bốn quân như vậy thì sao?"

Nghe được lời này, khoe miệng nàng co giật: "Diêm Chủ, ta nhớ rõ dường như người từng nói rằng người không có ham mê bất lương?"

Lời nam nhân nói quả nhiên không thể tin, thứ này rất rõ ràng chính là quả xích quả đang động dục sao! Chẳng lẽ là mùa xuân đã tới? Ngay cả xuân tâm của Diêm Chủ cũng bắt đầu nhộn nhạo?

"Không tồi, bốn quân thấy điều đó là rất bình thường."

Hấn đang nhìn chăm chăm vào nàng, khoe môi gợi lên một nụ cười tà tử, tay đang đặt ở trên quần cộc không hề báo trước bỗng nhiên kéo quần cộc xuống, cả người xích quả quả đứng ở bên cạnh suối nước nóng, nhìn sắc mặt nữ nhân đại biến, cảm thấy tâm tình sung sướng không thể hiểu được.

"Dựa vào! Một con chim thật là lớn!" (Nguyên văn nhé: "靠!好大一只鸟!")

Nàng kinh hô một tiếng, hét lên theo bản năng, nhưng lời vừa nói ra, lại ngượng ngùng cười cười, đặc biệt là khi nhìn thấy nam nhân đang bước từng bước chân bước vào trong suối nước nóng, cả người càng thêm khẩn trương.

Dùng một tay ôm chặt tấm gác che khuất thân thể, một tay thăm dò bên cạnh, sờ về phía quần áo của mình. Nàng đang định trượt ra phía sau lưng, nhưng, ngay sau đó giọng nói trầm thấp truyền đến, lại khiến tay nàng đang vươn ra lập tức cứng đờ, bất đắc dĩ rút trở về.

"Người nếu muốn chơi trốn tìm trong nước cùng với bốn quân, bốn quân cũng rất vui lòng phụng bồi."

Giọng nói trầm thấp mà lời biếng truyền đến, lại khiến Phượng Cửu tức giận đến nổi nghiêng răng, nhìn chằm chằm nam nhân đang chìm vào trong nước, ngồi xuống và mở tay ra hai bên, nàng chỉ nghĩ nếu như có thể, thật sự muốn vung một quyền qua chỗ hắn.

Thấy nàng cuộn tròn cách xa ba mét, một bộ dáng tức giận mà không dám nói gì, Diêm Chủ hơi nhếch lông mày, gương mặt tuấn mỹ mà cương nghị nhiễm một nụ cười tà tứ, giọng nói trầm thấp mang theo vui mừng truyền ra từ trong miệng.

"Dáng người của bốn quân có khiến người vừa lòng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Rất Có Ấn Tượng!

Phượng Cửu liếc mắt nhìn thần sắc đặc ý kia của hắn một cái, bĩu môi: "Cũng chẳng ra gì."

"Nga? Phải không? Có lẽ, bốn quân nên tới gần hơn một chút, để người nhìn rõ ràng hơn." Hắn nheo mắt lại, cúi người chuẩn bị tiến lên.

Phượng Cửu vừa nhìn thấy, sắc mặt khẽ biến, vội vàng giơ tay kêu: "Dừng dừng dừng! Không cần qua đây không cần qua đây, dáng người người rất tuyệt vời, phân lượng đầy đủ, rất có ấn tượng, được rồi chứ?"

Đây là loại người nào chứ? Ngay cả lưu manh cũng không chơi như vậy đúng không? Hắn còn có bộ mặt xấu hổ hay không?

Diêm Chủ cũng không đi qua, với hắn, nàng chắc chắn sẽ là nữ nhân của hắn, bởi vậy, cũng không vội vàng nhất thời tại đây khiến nàng sợ hãi, ngược lại sẽ mất nhiều hơn được.

"Lại đây chà lưng cho bốn quân." Hắn nằm ghé vào bên bờ, chỉ chừa một phần lưng cho nàng.

Thấy vậy, ánh mắt Phượng Cửu hơi lóe, nghĩ nghĩ, nói: "Muốn ta đi qua đó giúp người chà lưng cũng được, bắt quá, người vẫn phải duy trì tư thế bất động này, không thể quay đầu lại."

"Được."

Hắn lười biếng đáp lời, khước mỗi câu lên. *Tiểu nữ nhân này, còn không biết thân phận nữ nhân của nàng đã sớm bị hắn xuyên qua.*

Sau khi nghe hắn đồng ý, lúc này Phượng Cửu mới đi về phía hắn, khi đi đến phía sau hắn, trong mắt nàng xẹt qua một tia phức tạp.

Nàng bắt quá là một được sự mà hắn bắt về mà thôi, nhưng hắn cư nhiên không hề phòng bị giao phía sau lưng của mình cho nàng như vậy, thật sự không hiểu sự tín nhiệm của hắn là tới từ đâu. Phải biết rằng, nếu như đổi thành người có tâm thuật bất chính, hắn thật sự giao sau lưng lại cho người khác, một giây đều có khả năng bỏ mạng trong tay người khác.

"Khăn đâu? Người có mang sao?" Nàng hỏi, liền thấy hắn duỗi tay ra, đưa tới một cái khăn màu trắng.

Sau khi tiếp nhận khăn, nàng không nhìn một chút bắt đầu chà lưng giúp hắn, ngay chính nàng cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, nàng cư nhiên ngâm suối nước nóng cùng với một người nam nhân xích quã, còn chà lưng giúp hắn? Quả thực là sự tình từ trước tới nay đều không dám tưởng tượng.

"Mạnh hơn một chút."

Giọng nói của hắn nghe có vẻ hơi khàn, hắn không có lý do nào khác, chỉ vì nàng chà quá nhẹ, giống như đang cào ngứa, khiến trong thân thể hắn nảy lên một ngọn lửa độc ác.

Phượng Cửu tất nhiên nghe được giọng nói của hắn nhiễm vài phần trầm thấp và mất tiếng, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, đáy lòng thầm mắng, lực đạo lại tăng thêm một chút, vốn dĩ muốn dùng cây kim bạc ẩn giấu trong tóc châm một phát khiến hắn hôn mê, tuy nhiên, nghĩ đến sự tín nhiệm của hắn, nàng

lại không thể xuống tay.

Sau một lúc, tay nàng đã mỏi, nhưng nam nhân nào đó vẫn thoải mái nằm bất động, nàng liền ngừng lại, nói: "Ta nói này Diêm Chủ, người đã đủ tuổi hưởng thụ rồi đi? Tay của ta đã đau muốn chết, da cũng ngâm đến nổi nhăn nheo."

"Ân, người có thể về trước." Hắc lười biếng nói, vẫn nằm yên bất động.

Nghe những nói đó, thấy hắc vẫn nằm yên nửa híp mắt, lúc này mới thối lui đi về phía quần áo của nàng, cầm lấy quần áo và mặc vào trong nước.

Diêm Chủ nhìn nàng quay người và mặc quần áo, lại nổi lên từ trong nước, mặc xong quần áo ướt choẹt rồi đứng dậy định đi ra ngoài, không khỏi nhíu mày: "Người cứ ăn mặc y phục ẩm ướt như thế đi trở về sao?"

Quần áo vì ướt đầm mà dán chặt ở trên người nàng, phác họa hết dáng người là lướt của nàng, tuy rằng trước người nàng có một cái gạc ôm lấy, nhưng phong tình như ẩn như hiện, lại khiến thân thể hắc nổi lên một luồng nhiệt khô nóng.

Huống chi, một đường trở về, hộ vệ trong tối ngoài sáng nhiều như thế? Chẳng phải đều gọi mọi người nhìn xem hết?

"Xuyên y phục ẩm ướt trở về thì có quan hệ gì? Ta sẽ thay đổi khi quay về phòng."

Nàng không để ý nói, cũng không dừng lại bước chân, nhưng tại một khắc, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Xuân Tâm Nhộn Nhạo!

"Khoác áo ngoài của bốn quân trở về."

Giọng nói trầm thấp hơi khàn được truyền đến từ phía sau, hơi thở ấm áp phun ở bên tai, khiến lỗ tai nàng có loại cảm giác ngứa tê dại. Nàng hơi cúi đầu, nhìn cánh tay nam tính đưa ra từ phía sau, cánh tay rắn chắc kia bao vây cả người nàng ở trong đó, một chiếc áo ngoài cũng theo đó được khoác ở trên người nàng, từ sau ra trước, bao bọc toàn bộ thân thể nàng lại.

Nàng không quay đầu lại, thân thể đông cứng, không chỉ bởi vì hắc đột nhiên duỗi tay vòng qua và phủ thêm áo ngoài cho nàng, mà càng bởi vì thân thể kia đang dần tới..... căn bản là không mặc quần áo được chứ?

"Ân, đa tạ."

Nàng vội vàng lên tiếng, bước nhanh đi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên, bị người chơi kiểu lưu manh còn phải cảm tạ vì điều đó, thật sự quá ngẹn khuất.

Nhìn nàng chạy trốn bằng những bước chân hoảng loạn, khoe miệng Diêm Chủ câu lên, cười sung sướng.

Ảnh Nhất đang canh giữ ở bên ngoài suối nước nóng, khi nhìn thấy một thân ảnh vội vàng đi ra từ suối nước nóng, không khỏi mở to hai mắt mà nhìn, kinh ngạc hỏi: "Người... người như thế nào lại đi ra từ bên trong?"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắc, không nói gì, chỉ kéo chặt áo ngoài trên người, sau đó đi về hướng sân nhỏ của mình.

"Ông... ông trời! Ta không nhìn lầm chứ? "Hắc" lại khoác áo ngoài của chủ tử?" Hắc kinh hô, trừng mắt nhìn thân ảnh đã biến mất ở trong bóng đêm, hận không thể đi vào suối nước nóng nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, nhưng, trong suối nước nóng có bày trận pháp, hắc không thể nào đi vào được!

Không lâu sau, khi nhìn thấy chủ tử chỉ mặc áo trong đi ra, Ảnh Nhất vội vàng tiến lên đón, lắp bắp hỏi: "Chủ... chủ tử... vì sao thuộc hạ nhìn thấy... thấy Quý Y cũng đi... đi ra từ bên trong?"

Hai người này, sẽ không phải là tẩy tẩm uyên ương ở bên trong chứ?

Chủ tử hắc tuần nễ như tiên, uy vũ như một vị thần, lại cùng Quý Y yếu đuối mong manh còn bị huỷ dung tẩy tẩm uyên ương ở bên trong? Nghĩ đến bức tranh kia, khoe miệng hắc run rẩy, không dám tiếp tục nghĩ nữa.

"Vừa vặn, hắc cũng đang ngâm mình ở bên trong suối nước nóng." Khoe miệng Diêm Chủ mang theo tươi cười, nện bước đi về sân của mình. Ảnh Nhất im lặng nhìn trời, *tình cờ sao? Thật sự là trùng hợp sao? Chủ tử cũng không thường lui tới ngâm suối nước nóng vào thời gian này.....*

Lại nhìn thấy vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo của chủ tử, hắc không cho rằng chủ tử không hề có mưu tính trước.

Trở lại trong chủ viện, Diêm Chủ vào phòng, Ảnh Nhất vẫn canh giữ ở bên ngoài viện, chỉ là, trong lòng hắn vẫn luôn không bình tĩnh, bởi vậy khi đứng gác cũng có chút thất thần, ngay cả khi Hôi Lang đi đến bên người, hắn cũng không phát hiện ra.

"Ài? Vì sao hai ngày nay ngươi vẫn luôn mang bộ dáng mất hồn mất vía như thế?" Hôi Lang vỗ vỗ bả vai Ảnh Nhất, có chút nghi hoặc hỏi.

Ảnh Nhất nhìn Hôi Lang một, vốn dĩ không có ý định nói với hắn ta, nhưng ngẫm lại, sau khi nhìn thoáng qua về phía cửa phòng đóng chặt, lại dè dặt giọng xuống, hỏi: "Hôi Lang, ngươi ngây người ở Thanh Phong Lâu mấy ngày, thật sự nhìn thấy có nam nhân đi tìm tiểu quan để tầm hoan?"

"Có!" Hôi Lang gật gật đầu, nghĩ đến hắn còn bị người sờ soạng cơ bụng một phen, một thân lại nổi lên da gà.

"Vậy nam nhân cùng với nam nhân..... làm như thế nào?"

"Sao ngươi lại tò mò cái này? Hắc, nếu không, ngươi nói với chủ tử, cho ngươi đến Thanh Phong Lâu để kiến thức thêm." Hôi Lang cười không có ý tốt.

Ảnh Nhất không để ý tới nhạo báng của hắn, buồn rầu nói: "Hiện tại ta thực sự lo lắng cho chủ tử."

"Có ý gì?" Hôi Lang ngẩn ra, có chút khó hiểu.

"Chẳng lẽ ngươi không nhận thấy, chủ tử thực không bình thường đối với Quý Y? Đêm nay hai người bọn họ còn cùng nhau ngâm mình ở suối nước nóng sau núi. Ngươi không thể nhìn thấy, chủ tử khi đi ra ngoài, xuân tâm nhộn nhạo đều viết hết lên trên khuôn mặt. Ài, ta thật sự rất sợ, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện!"

Nhìn lại về phía Hôi Lang, lại thấy hắn ta nhấp nháy mắt với hắn, không thể không hỏi: "Đôi mắt ngươi bị làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Bí Mật Chạy Trốn!

"Xuân tâm nhộn nhạo?"

Phía sau, khi giọng nói trầm thấp mang theo từ tính truyền vào trong tai, cả người Ảnh Nhất cứng đờ, nhìn thấy Hôi Lang cúi đầu rũ xuống, đứng rất cung kính, không khỏi thầm mắng: *Thật sự không phải là huynh đệ! Chủ tử tới cũng không nhắc nhở ta!*

Sau đó xoay người, nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của chủ tử, hắn kéo miệng cứng đờ, gọi một tiếng: "Chủ... chủ tử."

"Gần đây trên mặt bốn quân đều viết xuân tâm nhộn nhạo sao?" Diêm Chủ liếc hắn, ánh mắt lạnh lẽo uy nghiêm dừng ở trên người Ảnh Nhất, khiến trong lòng hắn phát lạnh.

"Không... không phải." Hắn cúi đầu xuống, một bộ dạng đáng tiếc.

"Bốn quân tựa hồ nghe thấy ngươi rất tò mò đối với nam nhân? Nếu như vậy, Hôi Lang, ném Ảnh Nhất đến Thanh Phong Lâu, để hắn quan sát ba ngày." Nói xong, lập tức xoay người đi trở về.

"Chủ tử....."

Khuôn mặt Ảnh Nhất giống như khóc tang hướng về phía bóng dáng Diêm Chủ kêu lên: "Thuộc hạ không có hứng thú đối với nam nhân, cũng không hiếu kỳ, Thanh Phong Lâu, thuộc hạ không muốn đi....."

"Hắc hắc hắc, ngươi cũng đừng kêu nữa, lời chủ tử nói từ trước đến nay đều chưa từng thu hồi, đi thẳng một chút. Huynh đệ, ta sẽ tự mình tiễn ngươi một đoạn đường, ha ha ha!" Hôi Lang cười to vui sướng khi người gặp họa, vỗ vỗ bả vai và lôi kéo hắn đi ra bên ngoài.

Ảnh Nhất trừng mắt nhìn Hôi Lang, cả giận nói: "Hôi Lang! Ngươi là có mục đích, đúng hay không?"

"Ta đã chớp mắt nhiều lần với ngươi, chính ngươi không nắm bắt được còn trách ai đây! Được được, chủ tử vẫn hậu đãi ngươi rất nhiều, lần trước ta bị ném tới Thanh Phong Lâu cũng chưa quan sát được, lúc này ngươi thì khác, hãy cẩn thận quan sát quan sát, sau này sẽ không cần phải hỏi lại vấn đề này nữa."

Cứ như vậy, Hôi Lang vừa trở về không quá hai ngày, Ảnh Nhất đã bị đưa đến Thanh Phong Lâu.....

Mà hết thảy này, đều không quan hệ gì với trong viện Phượng Cửu, hiện tại nàng ***** đang tràn ngập suy nghĩ chuẩn bị chạy trốn.

(*Note: ***** là của trong bản gốc)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Hôi Lang đi tới sân Phụng Cửu, tiến lên gõ gõ: "Quý Y."

Trong phòng, Phụng Cửu đi ra mở cửa, nhìn thấy là Hôi Lang, có chút kinh ngạc, hỏi: "Có việc gì?" *Hôi Lang này, cư nhiên còn dám tới đây tìm nàng? Không sợ lại bị nàng châm cho hấn một cú nữa hay sao?*

"Chủ tử nói người đi qua cùng nhau dùng bữa." Hấn nhìn khuôn mặt xanh đen trước mắt này, thật sự không hiểu được, vì sao chủ tử lại muốn gọi "hấn" đi qua cùng nhau ăn cơm?

Nghe được lời này, nàng ngượng ngùng cười: "Không cần không cần, người hãy nói với hấn, ta đã ăn rồi." Giọng nói rơi xuống, trực tiếp lui lại, đóng cửa phòng lại.

Thấy vậy, Hôi Lang nhú nhú mày, nhưng cũng không dám lôi kéo người đi qua, bởi vậy, quay lại bấm báo với chủ tử hấn.

Trong chủ viện, sau khi nghe Hôi Lang bấm báo xong, sắc mặt Diêm Chủ hơi trầm xuống: *Nữ nhân này, đang trốn tránh hấn!*

Nhìn thấy sắc mặt chủ tử không tốt lắm, Hôi Lang cũng không dám mở miệng, chỉ nghiêm chỉnh đứng thủ ở một bên.

Đúng lúc này, một người tu sĩ hắc y bước nhanh tiến vào từ bên ngoài, quỳ đầu gối hành lễ: "Thuộc hạ khấu kiến chủ tử!"

Diêm Chủ nhìn hấn một cái, hỏi: "Sao người lại quay lại?"

"Chủ tử, thuộc hạ đã bắt được người, đang chờ chủ tử thẩm vấn."

Nghe được lời này, ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ nhú lại, lập tức đứng lên: "Đẫn đường!"

Mà Phụng Cửu sau khi nghe được tin tức vào lúc chạng vạng Diêm Chủ đã ra khỏi cửa. Sau khi lão Lâm kiểm kê được liệu xong, nàng liền lấy cây sâm ngàn năm, trực tiếp thu vào trong không gian. Sau đó, ngênh ngang đi ra ngoài, đi vào trong trận pháp, yên lặng rời khỏi Diêm lâu.....

Đêm đó, khi Diêm Chủ trở về, lão Lâm mang sắc mặt đại biến vội vàng tới báo: "Chủ tử, không xong! Quý Quý đã trộm nhân sâm ngàn năm chạy trốn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Chạy Thoát!

Nghe được lời này, sắc mặt Diêm Chủ nháy mắt trở nên đen tối, cả người tràn ngập ra hơi thở lạnh lẽo nguy hiểm, ánh mắt thâm thúy nheo lại, nhìn chăm chăm lão Lâm: "Chạy?"

Cảm giác được hơi thở lạnh băng trong không khí, lão Lâm và Hôi Lang đang đứng ở phía sau Diêm Chủ lập tức đóng băng.

"Vâng, đúng vậy, khi thuộc hạ vừa mới đến được lâu, không nhìn thấy nhân sâm ngàn năm, lập tức đi tìm Quý Quý, nhưng phát hiện không thể tìm thấy hấn, hỏi qua hộ vệ, bọn họ nói là lúc chạng vạng có nhìn thấy hấn lang thang, cũng không ai chú ý... nên... nên....."

Diêm Chủ híp mắt, nhìn lên bầu trời đen nhánh, ánh mắt lóe lên tia sáng tối tăm, đôi môi căng thẳng, nói giọng bình thản: "Hôi Lang! Lập tức dẫn người đi ra ngoài tìm!"

"Vâng!" Hôi Lang lĩnh mệnh, khi đang muốn cất bước rồi đi, lại nghe giọng hấn truyền đến.

"Nếu như tìm được, không cần chống chọi, để tránh làm hấn bị thương."

Nghe được lời này, khoe miệng Hôi Lang chum lại, vội vàng cúi đầu, đáp lời: "Vâng!" Lúc này mới bước nhanh rời đi.

Diêm Chủ bước đi như chạy, không quay lại chủ viện, ngược lại đi tới sân Phụng Cửu, lão Lâm đi theo phía sau nhìn thấy, há miệng thờ đốc, đành phải rút lui không tiếng động.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Đẩy cửa phòng ra, nhìn căn phòng trống rỗng, ánh mắt Diêm Chủ hơi trầm xuống, trong không khí, tựa hồ còn tràn ngập một mùi hương được còn chưa tan đi. Hấn nện bước đi một vòng ở trong phòng, khi đi đến bên cạnh màn giường trong phòng, nhìn đến một góc giấy bị đè ở dưới gối đầu, hấn cất bước tiến lên và lấy nó ra.

Khi ánh mắt dừng ở trên giấy, khoé môi hần cong lên, trên dung nhan tuấn mỹ mà cương nghị hiện lên một sự dịu dàng hiếm thấy.

"Nữ nhân khiêm nhả không có can đảm để hành động theo ham muốn của mình."

*Hữu sắc tâm không sắc đảm đích nữ nhân (Nguyên văn: 有色心没色胆的女人): Một nữ nhân không màu mè không có gan để hành động theo những ham muốn của nàng.

Trên giấy, có hình minh họa hai người, nàng mặc một thân nam trang, ngón trỏ nhấc nhẹ cằm lên, hần lại không hề mặc quần áo, một tay dừng ở trên cơ bụng hần, nhưng ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài mặt giấy, ý vị mười phần khiêu khích.

Ánh mắt hần rơi xuống trên nét vẽ hai đỉnh đầu tiểu nhân, trên mũi tên chỉ về phía mấy chữ, không khỏi nhẹ nhàng lẩm bẩm thành tiếng: "Diêm Chủ tiểu thụ? Quý Y tiểu công?*"

(*阎主小受? 鬼医小攻?: thụ trong thụ động, chịu đựng, vâng theo...; công trong tấn công, công kích, chỉ trích...)

"Nữ nhân này, thật là ngứa da."

Hần cười mắng, giọng nói trầm thấp sâu thẳm, trong lòng, lại hy vọng có thể nhìn thấy nàng ngay lập tức. Một loại tình tố mang tên là tưởng niệm, không thể nào ngăn lại dâng cao trong lòng, nổi lòng rồi loạn không thể nào kiềm chế nổi.....

Nhưng mà, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác, hần cảm thấy, lúc này nàng bỏ chạy, phỏng chừng người hần phải đi sẽ không thể nào đuổi kịp nàng. Rốt cuộc, nữ nhân giáo hoạt kia vừa giống như hồ ly lại vừa xảo trá tai quái, để nàng chạy mất, chỉ sợ muốn đuổi theo chắc chắn không dễ chút nào.

Mà tới giờ khắc này, hần mới nhớ tới, ngoại trừ hần biết nàng gọi là Quý Y ra, cư nhiên không biết tên thật của nàng gọi là gì, nếu như bọn người Hồi Lang không thể mang nàng trở về, vậy thì sau này muốn tìm được nàng, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.....

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diêm Chủ, mãi đến khi bình minh, Hồi Lang mang theo người trở về, căng da đầu bầm báo: "Chủ tử, thuộc hạ đã tìm một đêm, nhưng không thể tìm được Quý Y, chỉ sợ là hần..... đã chạy thoát."

Ánh mắt Diêm Chủ hơi trầm xuống, đáp án này, đã nằm trong dự liệu.

"Hãy để người Diêm Điện chú ý đến tiếng gió bên ngoài một chút, nếu như có nghe được tin tức về Quý Y, lập tức quay lại bẩm báo."

"Vâng!" Hồi Lang cung kính lên tiếng, lui ra thực hiện mệnh lệnh.

Diêm Chủ khoanh tay đứng ở trong viện, nhìn lên bầu trời, khoé môi hơi nhếch lên, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại."

Mà lúc này, Phượng Cửu, người đã khiến Diêm Điện tìm một đêm không có kết quả, lúc này đang mặt xám mày tro bò lên trên triền núi, vừa đi vừa nhìn rừng cây phía trước, nàng kích động cười lớn: "Ha ha ha! Ta rốt cuộc đã bò ra khỏi đó!"

"A!"

Tiếng cười vừa mới rơi xuống, dưới chân bị lỡ một nhịp, cả người trực tiếp lảo đảo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Ta Chỉ Muốn Hỏi Đường!

"Ân!"

Nàng liên tiếp lần từ núi đỉnh xuống đến triền núi và trực tiếp đụng vào một thân cây, sau đó mới ngừng lại được. Sự đau đớn khiến nàng kêu rên một tiếng, ngã trên mặt đất nửa ngày cũng không thể bò dậy.

Mãi một lát sau, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, nằm ngửa trên mặt đất và nhìn lên bầu trời, cảm thấy mình có thể chạy ra từ Diêm Điện thật đúng là không dễ dàng gì.

Sau khi nàng chạy ra khỏi trận pháp của Diêm Điện, mới phát hiện ba mặt bên ngoài chỉ có núi vây quanh, và có duy nhất một con đường để ra. Nhưng nàng đang muốn đào tẩu, tự nhiên không có khả năng sẽ chạy theo con đường kia. Vì thế, nàng trực tiếp phiên bò qua ngọn núi, lại trải qua một đêm, đi qua gần mấy chục trận pháp và một kết giới mới đi được đến nơi này.

Cũng may, huyền lực nàng bị phong ấn, đem qua nàng đã dùng linh khí giải khai, bằng không phỏng chừng giờ đã bị bắt trở về.

Nghĩ ngợi một hồi, nàng lập tức đứng dậy nhìn nhìn chung quanh, dựa vào cảm giác tìm một phương hướng để tiếp tục đi, tính toán sau khi rời khỏi đây thì sẽ liên hệ với Lãnh Sương trước, miễn cho nàng ta lo lắng vì đã lâu như vậy mà không có tin tức của nàng.

Tuy nhiên, điều khiến nàng không nghĩ tới chính là, nàng thậm chí không biết hiện tại mình đang ở đâu, vì thế cho nên, từng màn mạo hiểm kế tiếp mà nàng gặp phải đã khiến nàng choáng váng há hốc mồm.....

Nếu như lúc này nàng được nâng thẳng lên bầu trời trên cao, chắc chắn sẽ nhìn thấy, xung quanh vị trí của nàng lúc này, nguyên cả trăm dặm đều là một mảnh rừng rậm. Muốn chạy đi ra ngoài? A, ít nhất phải mất bảy tám ngày, không cần phải suy nghĩ.

Một mình một người đi ở trong rừng, nàng nhìn trái xem phải một lúc, cảm thấy nơi này có chút cổ quái. Cứ cách mỗi một khoảng thời gian liền có một chỗ được cắm một lá cờ nhỏ màu sắc rực rỡ, qua mỗi một đoạn đường liền sẽ xuất hiện một số trận pháp. Có những trận pháp còn thiết lập nguy hiểm ở bên trong, ngoài ra còn có một số mê cung trận.

"Kỳ quái, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?"

Nàng vừa đi vừa nỉ non, đột nhiên, nhìn thấy phía trước có hai gã thanh niên đang đỡ nhau thở hổn hển và ngồi xuống ở một thân cây, ánh mắt nàng sáng lên, bước nhanh đi tới phía trước: "Hai vị công tử, ta muốn hỏi một chút....."

Lời còn chưa nói xong, hai người kia vừa nghe thấy giọng nàng, cơ hồ cũng không nhìn về phía nàng mà nhanh chóng nhảy lên và chạy trốn.

Nàng sửng sốt một lát, đã đi ở bên trong này nửa ngày mới gặp được hai người như vậy, dù sao cũng không thể để cho bọn họ chạy. Vì thế, nàng vừa đuổi theo bọn họ vừa kêu: "Uy! Công tử, các người đừng chạy! Ta chỉ muốn hỏi đường!"

Tuy nhiên, nàng không hết lên còn tốt, một khi hết lên, lại khiến hai người kia chạy càng nhanh hơn.

"Hô! Chuyện gì đang xảy ra vậy?!" Nàng cau mày và thở ra, nhìn hai thân ảnh kia, cũng không đuổi theo quá sát, chỉ không nhanh không chậm đi theo phía sau bọn họ, nghĩ, *đi theo bọn họ thế này cũng có thể đi ra ngoài chứ?*

Chỉ là, nàng không vội, lại khiến hai gã nam tử trẻ tuổi kia lo lắng.

"Người nọ thuộc phái nào? Vì sao đã lâu như vậy mà vẫn còn đi theo chúng ta? Hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

Một người chạy trốn mồ hôi đầy đầu, vẻ mặt hoảng loạn, khi quay đầu nhìn lại, thấy phía sau ước chừng 30 mét có một thân ảnh màu đỏ vẫn chậm rãi đi theo, khuôn mặt không thể không khốc tang.

"Hô! Ta không thể chạy nổi nữa, chết thì chết đi!" Một nam tử trẻ tuổi khác hét lên, trực tiếp ngồi xuống trên mặt đất, trừng mắt nhìn Phượng Cửu phía sau, kêu lên: "Người rốt cuộc là thuộc phái nào? Theo chúng ta lâu như vậy cũng đủ rồi!"

Nhìn thấy bọn họ không chạy nữa, Phượng Cửu lập tức bước nhanh đi đến, nhìn hai gã trẻ tuổi thận trọng, nhếch miệng cười, nói: "Ta đang muốn hỏi đường, các người chạy cái gì mà chạy?"

"Cái... cái gì? Hỏi... hỏi đường?"

Hai người há hốc mồm, có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn Phượng Cửu: "Hỏi đường cái gì? Chẳng lẽ ngươi không biết nơi này là địa phương nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Xông Nhâm Vào Nơi Lịch Luyện!

"Là địa phương nào?"

Phượng Cửu nghi hoặc nhìn bọn họ: "Ta chỉ nhìn thấy có những lá cờ nhỏ màu sắc rực rỡ bên trong rừng rậm, hơn nữa đi cả nửa ngày rồi cũng không thể ra khỏi đây, đây rốt cuộc là địa phương quý quái nào?"

Nghe được lời này, hai người rốt cuộc tin tưởng rằng "hắn" chỉ hỏi đường. Lúc này, hai người mới nhẹ nhàng thở ra thật mạnh, nam tử trẻ tuổi béo hơn một chút trừng mắt nhìn hắn, giọng điệu không vui, nói: "Ta nói này huynh đệ, ngươi cũng không tốt bụng lắm, chỉ hỏi đường mà ngươi đã đuổi theo chúng ta nửa ngày? Còn khiến chúng ta sợ chết khiếp."

"Ách..... Nơi này rốt cuộc là địa phương nào? Vì sao vừa nhìn thấy ta liền cất bước chạy?" Nàng khó hiểu hỏi.

"Đây là nơi rèn luyện. Bên trong khu rừng rậm này có ba môn phái khác nhau, cùng với một số ác đồ và tà tu mà học viện Tinh Vân đã bắt nhiều năm qua. Chúng ta là những người tu sĩ đến từ một trong các môn phái, cùng với một số môn phái khác và tu sĩ học viện Tinh Vân đều tiến vào đây để lịch luyện."

"Vậy các ngươi chạy cái gì vậy?" Phụng Cửu nhướn mày lên hỏi. *Nơi này lại là nơi lịch luyện? Khó trách lúc trước nàng đã lướt qua nhiều trận pháp như vậy, còn có kết giới phòng hộ kia.*

Nếu không phải nàng có bảo vật không gian trong người, phòng chừng cũng không thể xuyên qua kết giới kia.

"Còn không phải là do những tu sĩ phái Quỳnh Hoa (琼华派) đáng chết đó sao, thực sự đã nổi lên tâm đánh cướp giết người!"

Tên mập mạp tức giận nói, vẻ mặt tức giận: "Mấy người sư huynh sư muội chúng ta vốn đi đồng hành cùng theo chân một đám người bọn họ, một đường đã giết rất nhiều ma thú cùng với ác đồ và tà tu, cũng được phân rất nhiều đồ vật. Nhưng bọn họ bỗng nhiên nổi lên lòng tham, vì phạm ước định giữa các môn phái và học viện. Ngoài ra còn nói rằng, một khi bị diệt khẩu thì sẽ không có ai biết, những hỗn đản đó thật đáng chết! Khi ta ra khỏi đây, nhất định phải bẩm báo với sư tôn để lấy lại công đạo!"

"Nga!" Phụng Cửu gật gù đầu, tỏ vẻ hiểu biết, hỏi tiếp: "Vậy các ngươi còn không nói cho ta biết, làm thế nào để đi ra ngoài?" "Muốn đi ra không dễ dàng như vậy." Hai người suy sụp nói: "Nơi này có bày ra kết giới, người ngoài căn bản không vào được, tương tự, bên trong cũng không thể ra được....."

Giọng nói rơi xuống, hai người tựa hồ cùng lúc phản ứng lại, kinh ngạc nhìn về phía Phụng Cửu: "Ngươi đã vào đây bằng cách nào? Ngươi không phải là người của môn phái nào, không phải là người của học viện, cũng không phải là tà tu hay ác đồ, vậy ngươi đã vào bằng cách nào?"

Phụng Cửu sờ sờ cằm, nghĩ nghĩ, liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Thật ra ta sẽ nói thật với các ngươi! Ta là học viên của học viện Tinh Vân, chỉ vì không cẩn thận nên đắc tội với người, bị người phục kích và đánh ta bất tỉnh rồi ném vào đây, đó là lý do vì sao ta không biết đây là địa phương nào."

"Ngươi là học viên của học viện Tinh Vân?" Tên nam tử trẻ tuổi gầy hơn mang bộ mặt hoài nghi nhìn nàng: "Vậy vì sao ngươi không mặc đồng phục của học viện Tinh Vân?"

Nàng tròn trĩnh mắt, bất lực nói: "Đã nói bị người đánh ngất rồi bị ném vào đây, sao ta có thể mặc đồng phục được?"

Hai người đối sự tình trong học viện Tinh Vân cũng không hiểu nhiều lắm, nghe hắn nói như vậy, lại nghĩ rằng nơi này đã bày ra kết giới, người ngoài cũng không có khả năng có thể vượt qua tiến vào, hẳn là thật sự đúng như lời thiếu niên này đã nói, hẳn vì đắc tội với người nên mới bị ném vào đây, vì thế, hai người nhìn nhau, lúc này mới không hỏi thêm gì nữa.

Mập mạp liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, nói: "Muốn đi ra ngoài thì cần phải tích lũy đủ một ngàn điểm kinh nghiệm, ta nhìn ngươi như vậy, phỏng chừng là ngay cả ngọc bài kinh nghiệm cũng đều không có."

Có thể nói rằng, Phụng Cửu chính là có mắt như mù, thật đúng là không có chút hiểu biết nào đối học viện hay môn phái của bọn họ. Vì thế, vừa nghe nói như thế, không tránh khỏi tò mò hỏi: "Tích lũy như thế nào? Hơn nữa, có quan hệ gì với ngọc bài kinh nghiệm?"

Nghe được lời này, khóe miệng hai người co giật, thương hại nhìn nàng: "Ta nói này huynh đệ, thậm chí cả điều này ngươi cũng không biết. Không phải ngươi là học viên Thanh Y (青衣) có phẩm cấp thấp nhất Tinh Vân chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Một Tân Binh!

Phụng Cửu ngượng ngùng cười, nói: "Còn thỉnh hai vị đại ca nói rõ hơn một chút."

"Ngọc bài kinh nghiệm được phát ra từ viện trưởng học viện Tinh Vân, do Xích Mộc Tiên Tôn tự mình rót thần niệm vào. Chúng ta chỉ cần giở máu vào trong ngọc bài. Khi chúng ta lịch luyện ở trong rừng này, chỉ cần giết chết ma thú ma thú hoặc là tà tu hay ác đồ, trên ngọc bài kinh nghiệm sẽ tự động ghi lại điểm kinh nghiệm. Sau khi đạt đủ một ngàn điểm kinh nghiệm thì lịch luyện lần này mới kết thúc. Nếu không, vẫn luôn phải ngốc tại nơi này mà không ra được."

Nói đến đây, thanh niên béo dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: "Tuy nhiên, để giết chết một đầu ma thú cấp 2 thì chỉ mới đạt được 10 điểm kinh nghiệm, cấp 3 và cấp 4 sẽ có 30 điểm kinh nghiệm. Nhưng sức chiến đấu của ma thú cấp 3-4 đã tương đương với một người võ sư có thực lực cấp 6-7, người nói nếu cứ như vậy, phải giết bao nhiêu ma thú mới có thể tích lũy được một ngàn điểm kinh nghiệm?"

Phụng Cửu nghe xong ngăn người sừng sốt, hỏi: "Vậy không có ma thú nào có điểm kinh nghiệm cao hơn sao?"

"Hắc, ngươi xem, đây đúng là một tân binh đi!" Thanh niên béo đẩy cánh tay của đồng bọn bên người, hai người mở miệng cười toe toét.

Tân binh? Phụng Cửu nhướng mày. Thầm nghĩ: Nàng thật sự đúng là một tân binh vừa mới ra đời, một số môn phái và học viện trong Thanh Đẳng quốc, xem ra khi trở về phái xem bù lại một chút.

"Ta nói này huynh đệ, người tốt nhất hãy cầu nguyện đừng gặp phải ma thú cấp 5 trở lên hay là đại linh sư có cấp bậc tà tu, nếu không, chỉ có đường chết, còn nói điểm kinh nghiệm gì nữa? Còn có, điểm kinh nghiệm là không thể cướp đoạt, chỉ có thể chiếm đoạt những vật có giá trị trên người ma thú sau khi đã giết chết nó."

Nghe vậy, Phụng Cửu lại hỏi: "Vậy thì ma thú cấp 5 trở lên và đại linh sư cấp bậc tà tu sẽ có bao nhiêu điểm kinh nghiệm?"

"Một trăm điểm kinh nghiệm, nhưng ta đã nói với người, gặp phải thì lập tức nhanh chóng chạy trốn, đừng lấy cứng đối cứng. Người xem, hai chúng ta là linh sư đỉnh cấp cũng đều bị bức đến nỗi thối như vậy thì biết nơi này không tốt để chơi." Mập mập nói, từ trong ống tay áo lấy ra một khối *Bạch Ngọc bài* (ngọc bài màu trắng) đưa cho Phụng Cửu.

"Cái này cho người! Đây chính là một khối ta đã cầu xin thêm sư tôn lâu rồi, mang ở trên người để phòng ngừa vạn nhất mất đi còn có tám khác để sử dụng." Phụng Cửu tiếp nhận Bạch Ngọc bài, nở một nụ cười: "Đa tạ, còn chưa thỉnh giáo hai vị đại ca xưng hô như thế nào?"

"Ha ha, nói nửa ngày vẫn chưa tự giới thiệu, ta gọi là Thái Dũng (蔡勇), tên hiệu mập mập, người gọi ta mập mập là được." Mập mập cười híp mắt nói.

"Ta họ Trần, tên Học Hải, là sư huynh đệ đồng môn với mập mập." Thanh niên gầy hơn cũng nói.

"Ta sao, hắc hắc." Nàng híp mắt cười, liếc mắt nhìn hai người một, nói: "Ta gọi là Phụng Cửu, các người cứ gọi Tiểu Cửu là được."

"Ha ha, nhìn không ra các người thật sự rất nhân! Cư nhiên vẫn đang ngồi nói chuyện phiếm ở đây?"

Một giọng nói nham hiểm truyền đến, hai người mập mập và Trần Học Hải đều cả kinh nhảy dựng lên: "Họ Lý! Lại là người!" Trên mặt hai người ngoài sự phẫn nộ, còn có sự kinh hoàng và cảnh giác.

Phụng Cửu xoay người lại, nhìn thấy người đến là bốn nam một nữ, đều mặc quần áo đồng phục màu trắng đặc biệt. Tên nam tử cầm đầu nhìn dáng vẻ tầm 20 tuổi, thực lực cũng đã là tu sĩ đại linh sư cấp 2. Đối với ba người phía sau hắn, thực lực cũng là linh sư đỉnh.

Thực lực cao thấp đã rất rõ ràng so với mập mập bọn họ, cũng khó trách khi hai người bọn họ nhìn thấy những người này sẽ kinh hoàng như vậy.

Nam tử cầm đầu neho đôi mắt hẹp dài âm ngoan, liếc mắt nhìn ba người bọn họ một, ánh mắt xẹt qua trên người một thân hồng y Phụng Cửu. Nhìn thấy một thân "hắn" lơ lửng, trên mặt cũng bôi thuốc mỡ xanh đen, tuy rằng có nghi hoặc thiếu niên này tới từ môn phái nào? Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy thực lực của "hắn", lập tức không thêm quan tâm đến "hắn".

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Trở Mặt Thành Thù!

"Thật không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy!"

Nam tử khoanh tay trước ngực nhìn bọn họ, ánh mắt lại đánh giá ở trên người mập mập và Trần Học Hải, nhìn thấy sắc mặt hai người trở nên hơi trắng, sự kinh sợ trong mắt không thể nào che dấu được, không khỏi lộ ra một nụ cười không có ý tốt.

"Xem ra các người cũng biết là trốn không thoát, cũng đúng, chỉ dựa vào hai tu sĩ linh sư đỉnh các người, không phải là đối thủ của chúng ta đây!"

"Chỉ cần các người thả chúng ta, chúng ta có thể đưa hết đồ vật trên người cho người, còn cam đoan sẽ không nói sự tình đã xảy ra nơi này." Trần Học Hải cố gắng trấn định nói.

"Ha ha ha!"

Mấy người kia ngửa đầu cười ha ha, trong đó một nữ tử có dáng người đầy đặn khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Giết các người, tất cả đồ vật trên người các người cũng đều sẽ thuộc về chúng ta, hơn nữa, người chết mới không thể mở miệng."

"Ân, không tồi không tồi." Nam tử cầm đầu duỗi tay ra và ôm nàng ta vào trong lòng ngực, nhìn sắc mặt khó coi của hai người kia, ánh mắt âm ngoan xẹt qua một tia sáng đen tối, nói: "Bất quá, thật ra ta có thể cho các người một con đường sống."

Giọng nói của hắn hơi dừng lại, khi nhìn thấy hai người mang theo ánh mắt hi vọng nhìn về phía hắn, hắn cười tà ác: "Chỉ cần các người giết chết đối phương, như vậy, người kia còn sống, ta có thể thả hắn rồi đi, hơn nữa, sau này cũng sẽ không đuổi giết, các người cảm thấy thế nào?"

Khi Phượng Cửu một bên nghe được lời này, nhướn mày lên, ánh mắt âm ngoan nhìn lướt qua trên người tên kia, lại nhìn về phía mập mạp và Trần Học Hải. Nàng cũng rất muốn biết, ở dưới tình huống như vậy, hai người này sẽ lựa chọn như thế nào?

"Người đừng mơ tưởng ly gián chúng ta! Chúng ta sẽ không giống như người mong muốn!" Mập mạp tức giận gào thét, nắm chặt nắm tay bắt đầu khởi động hơi thở linh lực trong cơ thể, cho dù biết rõ không có khả năng sẽ thắng, hắn cũng muốn liều mạng một phen!

Tuy nhiên, nghĩ đến phía sau còn có thiếu niên vừa mới quen biết, lập tức hơi nghiêng đầu, hạ giọng nói: "Tiểu Cửu, người hãy nhanh chóng chạy thoát đi thôi!" Nhưng, lời nói âm ngoan của nam tử kia lại nhắc lên cơn sóng ở trong lòng Trần Học Hải. Có lẽ ý thức được là sẽ phải chết, cho nên, hắn xoa tay bên hông, giấu giữa ở trong lòng, lại nhìn về phía nam tử họ Lý, vừa lúc cũng đối diện với ánh mắt giống như đang cổ vũ của hắn ta, cắn răng một cái, hô to một tiếng.

"Mập mạp, xin lỗi!"

Đồng thời với giọng nói vừa ra, rút chủy thủ bên hông và hung hăng đâm về phía sau lưng mập mạp đang quay đầu nói chuyện cùng với Phượng Cửu.

"A!"

Một tiếng thét kinh hãi truyền ra từ trong miệng mập mạp, hắn bị Phượng Cửu kéo một cái, cả người bị mất trọng tâm nhào về phía trước, té ngã trên mặt đất.

Một màn này, không chỉ có mập mạp sợ ngây người, ngay cả Trần Học Hải vừa đâm ra một đao cũng ngờ ngẩn. Hắn kinh ngạc nhìn về phía Phượng Cửu mặc một thân hồng y, khoé môi co giật, cắn răng một cái, vung chủy thủ lần thứ hai nhào lên phía trước, đâm tới mập mạp vừa té ngã ngồi trên mặt đất.

Thấy vậy, Phượng Cửu nhếch mày, khoé môi nhẹ cong, lười biếng nói: "Giết mập mạp, bọn họ cũng sẽ không buông tha người."

Mập mạp lúc này cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy huynh đệ đang nắm chủy thủ đâm về phía hắn, vẻ mặt bị phẫn và thất vọng: "A Hải! Sao người có thể như thế!" Hắn tức giận ngã ngồi trên mặt đất, nhưng vẫn nhắc chân đá một cái, một chân ẩn chứa linh lực, mạnh mẽ đá hắn lui lại mấy bước.

Liên tiếp hai lần đều không thể giết được mập mạp, Trần Học Hải then quá hoá giận trừng mắt nhìn về phía Phượng Cửu, lớn tiếng gào thét, phảng phất giống như đã mất đi lý trí. Hắn nhào tới Phượng Cửu đang khoanh tay trước ngực, mang một bộ dáng sự tình không liên quan đến mình.

"Đều là do người! Ta sẽ giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Một Con Chim Già!

Về mặt mấy người bên kia đều hiện lên biểu tình đang xem kịch vui, mà mập mạp nhìn thấy, lại là cả kinh, vội vàng đứng dậy gào lên: "A Hải! Mau dừng tay!"

Phượng Cửu chỉ là một tân binh, sao có thể là đối thủ của linh sư đỉnh như A Hải được?

Nghĩ vậy, hắn đang muốn tiến lên ngăn cản, nhưng một màn kế tiếp, lại khiến hắn cả kinh suýt nữa thì rớt cằm.

Phượng Cửu nhướn mày, cười như không cười liếc mắt nhìn Trần Học Hải then quá hoá giận một cái. Khi thấy hắn cầm chủy thủ bí mật mang theo hơi thở linh lực đâm về phía nàng, nàng cũng không tránh không né, cứ đứng đó như vậy. Chủy thủ hung mãnh đã đâm tới, chỉ thấy "hắn" vung tay lên, một tay đã chế trụ được tay của đối phương và gấp nó lại.

"Răng rắc!"

"Tê! A....."

Âm thanh hút không khí bí mật mang theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, cắt qua không trung, truyền vào trong tai mọi người. Âm thanh gãy xương răng rắc cùng với vẻ mặt thống khổ của Trần Học Hải đang nghiêng nửa người và nhón chân đi cả nhấc, khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên và khiếp sợ một trận, quay người nhìn về phía thiếu niên hồng y.

Khi chạm đến ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sát khí sắc bén không chút để ý của đối phương, trong lòng mọi người đều kinh sợ. Một cảm giác lạnh thấu tim tràn ngập từ lòng bàn chân, thẳng lên tới trái tim, khiến cho bọn họ không nhận được mà rung mình một cái.

"Người giết ta làm gì?"

Phượng Cửu không chút để ý, lời nói mang theo vài phần lạnh lẽo, neho mắt nhìn trên người thanh niên nam tử đang nhăn khuôn mặt vì thống khổ, lạnh lùng nói: "Tuy rằng ta chỉ là một tân binh vừa mới xuất đạo, nhưng, muốn giết ta cũng không phải dễ dàng như vậy, ngươi biết không?"

Tân binh? (菜鸟: linh mới, tay mơ, người mới, non choẹt...)

Khoé miệng mấy người bên cạnh co giật, vừa lui ra sau, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm vào thiếu niên hồng y, thầm nghĩ: *Tân binh mà có thể dùng một tay đã chế trụ được một người tu sĩ linh sư đỉnh? Đừng lừa gạt người, nếu hấn thật là một tân binh, sớm đã bị cắt cổ.*

"Tê! A....."

Trần Học Hải bị đau ản, muốn tránh thoát ra ngoài, nhưng lại phát hiện căn bản không thể nào thoát khỏi bàn tay đang chế trụ của thiếu niên kia. Thậm chí, ngay khi hấn vừa động, xương cốt lập tức lệch khỏi vị trí, khiến hấn chảy xuống mồ hôi lạnh.

Đến lúc này, hấn mới nhớ tới một sự tình mà bọn hấn vẫn luôn bỏ qua.

Thiếu niên này có thể không nhanh không chậm theo ở phía sau bọn họ lâu như vậy, sao có thể sẽ là một tân binh đây? Nói không chừng, thực lực của "hấn" còn cao hơn cả bọn họ!

Đúng! Nhất định chính là như vậy! Nếu không, vì sao bọn họ không thể nào nhìn thấu tu vi của "hấn"?

Giờ khắc này, hấn thật sự hối hận. Có lẽ, hấn không nên làm như vậy. Đến thời điểm khẩn cấp thiếu niên kia chắc chắn sẽ ra tay giúp bọn họ. Nhưng hiện tại.....

"Tiểu Cửu, ta biết sai rồi, ngươi tha ta đi! Ta chỉ là nhất thời hồ đồ, ngươi tha ta đi!"

Hấn chịu đựng đau đớn thấu xương truyền đến trên tay, vừa vội vàng cầu xin, vừa nhìn về phía mập mập cũng đang kinh ngạc đến nỗi ngây người: "Mập mập! Mập mập! Ta thật sự không phải cố ý, ta chỉ là nhất thời hồ đồ, mập mập, ngươi hãy nói giúp ta đi!"

Mập mập hít một hơi thật sâu để bình phục lại tâm tình khiếp sợ, đang muốn mở miệng để nói, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Phượng Cửu truyền ra.

"Đối với tất cả những người muốn giết ta, ta đều sẽ không lưu tình."

Giọng nói rơi xuống, trái tim mọi người lập tức cứng lại, chỉ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ dùng thủ pháp quỷ dị nắm lấy cổ họng Trần Học Hải, một tiếng răng rắc vang lên, chặt đứt sự sống của hấn.....

Nhìn Trần Học Hải ngã xuống, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không thể kêu thành tiếng, mập mập nuốt nuốt nước miếng, về mặt kinh sợ.

Ông trời!

Đây... đây thật sự là tân binh mà hấn nói? Đây rõ ràng chính là một con chim già, được không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 214: Kinh Sợ Quá Độ!

Mấy người kia nhìn thấy một màn như vậy, khi lòng bàn chân đang muốn xoay đi để chuẩn bị chạy, liền nghe giọng nói lười biếng mang theo hơi thở nguy hiểm của thiếu niên hồng y truyền đến.

"Các ngươi muốn chạy?"

Bước chân của mấy người chững lại, biểu tình trên mặt hơi cứng, có lẽ là bởi vì sự quyết đoán tàn nhẫn của thiếu niên hồng y đã dọa tới bọn họ, hoặc là do thực lực chân nhiếp của "hấn" sâu không lường được. Vì thế, bọn họ không muốn đối địch cùng với "hấn".

Bởi vì trực giác nói cho bọn họ biết, nếu đối địch với thiếu niên hồng y này, bọn họ nhất định sẽ chết rất thảm!

Mập mập ngăn người, có chút không thể phản ứng lại trường hợp đột nhiên chuyển biến.

Đây... không phải là bọn họ nên nhanh chóng nghĩ cách chạy trốn hay sao? Sao lại trở thành đối phương đang muốn chạy trốn? Phải biết rằng, bọn hấn ngoài mấy tên tu sĩ linh sư đỉnh ra, còn có một người tu sĩ đại linh sư!

Trong lòng kinh ngạc, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Phượng Cửu, muốn nhìn thấu tu vi "hấn", lại phát hiện căn bản là nhìn không thấu tu vi

thực sự của đối phương. Khả năng mà bọn họ có biết đến, cũng chỉ là tu vi "hắn" triển lộ ra ngoài, nguyện ý để cho bọn họ nhìn thấy mà thôi.

Giờ khắc này, nhìn thấy hơi thở nguy hiểm tà tử trên người Phượng Cửu, mới bắt đầu phát hiện ra, thiếu niên này mới là người đáng sợ nhất!

"Người muốn như thế nào?" Sự âm ngoan của tu sĩ họ Lý lúc này đã hoàn toàn biến mất, trên mặt chỉ có cảnh giác.

Nghe được lời này, Phượng Cửu nheo mắt lại, cười không có ý tốt: "Đương nhiên là đánh cướp a! Mau giao đồ vật đáng giá ra đây, nếu không, bản công tử cũng không ngại giết trước đoạt sau. Rốt cuộc, người đã chết, đồ vật cũng sẽ trở thành vô chủ."

Mấy người nghe xong kéo kéo khóe miệng. Đây là lời nói ban đầu của bọn họ, hiện tại lại được nói ra từ trong miệng của thiếu niên này, tốc độ thay đổi phong thủy cũng thật là quá nhanh.

"Lý sư huynh, chúng ta cùng nhau xông lên cũng không nắm chắc phần thắng hay sao?" Một người tu sĩ không cam lòng nên thấp giọng hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào vẻ mặt thiếu niên thiếu đánh phía trước.

"Thực lực đối phương sâu không lường được, tốc độ một tay kia của hắn đã chế trụ cổ họng Trần Học Hải, chắc chắn không phải là người và ta có thể so sánh. Nếu như cô chống chọi, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả mạng sống cũng không còn nữa." Nam tử họ cau mày, nhìn chằm chằm Phượng Cửu, trầm giọng nói: "Vị huynh đệ này, ta nguyện ý tặng cho người toàn bộ tài vật chúng ta một đường đoạt được. Tuy nhiên, ta hy vọng người nói chuyện phải giữ đúng lời, sau khi nhận được đồ vật của chúng ta, không được đổi phỏ lại chúng ta."

"Vậy thì phải nhìn xem các người lấy đồ vật ra có bao nhiêu thành ý."

Nghe được lời này, nam tử họ cau mày một cái, nói với mấy người bên người: "Lấy hết đồ vật ra đi!" Trong khi nói chuyện, chính hắn cũng lấy ra toàn bộ lông thú cùng với toàn bộ sừng thú một đường săn giết đoạt được, sau đó đặt chúng ở trên mặt đất.

Mấy người phía sau hắn nhìn thấy thế, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể móc hết đồ vật ra, nhất nhất đặt ở trên mặt đất.

Mập mạp một bên sau khi nhìn chằm chằm vào những đồ vật nằm trên mặt đất, hô lên: "Họ Lý đã không lấy *thú tinh* (兽晶: *thủy tinh thú*) ra! Cái đó mới là thứ trân quý nhất!"

Nam tử họ Lý vừa nghe thấy lời này, sắc mặt trầm xuống, trong mắt xẹt qua một tia âm ngoan nhìn chằm chằm mập mạp. Cuối cùng, dưới ánh mắt cười như không cười của Phượng Cửu, đau lòng lấy ra hai quả thú tinh và đặt chúng ở trên mặt đất.

"Mọi thứ đều đã ở đây."

Thấy vậy, lúc này Phượng Cửu mới gật gật đầu: "Àn, các người đi thôi!"

Mấy người liếc mắt nhìn đồ vật trên mặt đất một cái, miễn cưỡng dời ánh mắt và nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi bọn họ rời khỏi, mập mạp liếc mắt nhìn tài vật trên mặt đất một cái, trên mặt tràn đầy kích động nhìn về phía Phượng Cửu: "Tiểu Cửu, người phát....." Lời vừa mới nói ra, đã bị gián đoạn.

"Hô! Làm ta sợ muốn chết."

Hai chân Phượng Cửu mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất và vỗ vỗ ngực, hiện ra một bộ dáng kinh sợ quá độ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Hộ Pháp Hường Hoa!

Nhìn thấy một màn như vậy, khóe miệng mập mạp co giật, hỏi: "Tiểu tử, không phải là người đang hù dọa người đi?"

Có lẽ trong sâu thẳm trái tim, hắn vẫn thực sự không quá tin tưởng, tu vi của thiếu niên này sẽ mạnh hơn so với họ Lý kia. Rốt cuộc, đối phương chính là tu sĩ cấp bậc đại linh sư, ngay cả khi không thể nhìn thấy tu vi của tiểu tử này, nhưng đỉnh nhất thì cũng chỉ cao hơn linh sư đỉnh của hắn một chút mà thôi!

Hơn nữa, nếu thực lực của tiểu tử này thật sự rất mạnh, hắn là sẽ không sợ tới mức hai chân mềm nhũn ngã ngồi ở trên mặt đất giống như bây giờ, đúng không?

"Suyt!"

Nàng làm động tác im lặng, nhìn nhìn về phía xung quanh, lúc này mới cầm lấy hai khối thú tinh lên nhìn nhìn: "Đây thật đúng là thứ tốt, cũng không phải

trong cơ thể mỗi một con ma thú đều có." Nàng thương thức hai khối thú tính, sau đó tiện đà thu vào trong không gian, lại nhìn nhìn vài đồ vật ở trên mặt đất, bàn tay vung lên, cất toàn bộ vào trong không gian.

Thấy vậy, mập mập có chút kỳ quái nhìn "hắn", cảm thấy người này có chút không thể hiểu nổi.

Nên nói là thực lực của "hắn" yếu! Nhưng trong nháy mắt hắn lại có thể hạ gục linh sư đỉnh Trần Học Hải. Nếu nói thực lực của hắn mạnh! Nhưng vì sao không nhìn thấy được sự kiêu ngạo tự mãn của cường giả ở trên người hắn? Ngược lại chỉ là những hành động kỳ quái và lập dị.

"Đồ vật trên người hắn sẽ là của ngươi." Phượng Cửu ra hiệu, nhìn về phía thi thể Trần Học Hải ở trên mặt đất.

"Đa tạ." Mập mập ôm quyền cảm tạ, nhặt lấy túi và để bên hông, nhìn người đã chết, trong lòng phức tạp.

Không nghĩ tới đã từng là huynh đệ, cuối cùng lại kết thúc như vậy.

"Đi thôi đi thôi." Phượng Cửu vỗ vỗ bờ vai hắn nói.

Mập mập lên tiếng, cuối cùng, bàn tay ngưng tụ từ trong cơ thể ra một ngọn lửa, đốt thi thể hắn thành tro tàn, tránh cho bị ma thú xé xác.

Phía trước, Phượng Cửu quay đầu lại nhìn thoáng qua, khoe môi cười lên, ánh mắt hơi lóe, *mập mập này thật ra rất có tình có nghĩa.*

Hai người một đường đi về phía trước, dưới sự dẫn dắt của Phượng Cửu, mập mập ngạc nhiên phát hiện ra rằng, bọn họ cứ nhiên không hề gặp bất cứ một trận pháp nào, không khỏi càng thêm tò mò về thân phận Phượng Cửu.

"Tiểu Cửu, ngươi thật sự là học viên của học viện Tinh Vân?"

"Nhìn ta không giống sao?" Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, cười hỏi.

Mập mập lắc lắc đầu: "Không giống, thực lực của ngươi chắc hẳn là ở phía trên ta, hơn nữa, không hề thua kém đại linh sư!" Giọng hắn hơi ngừng lại, nói: "Tuy rằng ta chưa từng tới Tinh Vân, nhưng ta cũng biết, thực lực như thế ở Tinh Vân cũng tuyệt đối là một trong những học viên hàng đầu."

"Hắc hắc!" Nàng mở miệng cười, nhưng không nói gì.

Thấy vậy, trong lòng mập mập đã hiểu rõ, biết là "hắn" không muốn nói, vì thế cũng không thăm dò thêm nữa.

Cho đến khi, bất chợt có một luồng hơi thở cường đại ập thẳng vào trước mặt, hai người mới nhanh chóng lui về phía sau và dừng bước chân lại.

"Tê! Linh lực dao động thật là mạnh mẽ!" Nhìn thấy linh lực cùng với kiếm khí dao động trong không khí, mập mập kinh hô thành tiếng, trầm tư, nói: "Đệ tử và học viên tiến vào luyện không có khả năng có thực lực như vậy, ta đoán chắc là ác đồ hoặc là tà tu."

Phượng Cửu nhìn luồng hơi thở kia ở trong không khí, ánh mắt híp lại, nói: "Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đến phía trước nhìn xem." Trong khi nói, thân ảnh màu đỏ lóe lên, đi về phía trước, nhanh đến nỗi ngay cả mập mập đều không kịp ngăn cản.

"Ha ha ha! Người của mấy môn phái cùng với Tinh Vân đều là người mù. Cứ nhiên nhầm lẫn Tả hộ pháp Hướng Hoa (左护法向华), đường đường là đại danh đỉnh đỉnh của Thiên Nguyên Cung (天元宫), trở thành một ác đồ có thực lực chỉ ở cấp bậc linh sư và đưa vào nơi đây."

Bảy tám tên tà tu vây quanh một người nam tử trung niên râu ria xồm xoàm, cười lớn tiếng: "Bất quá cũng đúng, Hướng Hoa của ngày hôm nay, cũng không khác gì một phế nhân, bằng không, chúng ta cũng không có khả năng gặp được ngươi ở chỗ này! Ha ha ha ha!"

Trong bóng tối, Phượng Cửu sau khi nghe được lời nói đó là tà tu, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Thiên Nguyên Cung? Tà hộ pháp?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Ba Cái Ngân Châm!

Ánh mắt nàng dừng ở trên người nam tử trung niên gọi là Hướng Hoa, thấy quần áo hắn rách nát, đầu tóc hỗn độn, râu ria xồm xoàm giống như một kẻ lưu lạc (lang thang), sau khi đánh giá, phát hiện ra tu vi của hắn xác thật cũng chỉ ở cấp bậc linh sư.

Tuy nhiên, nghe những tà tu kia nói, tựa hồ thực lực vốn có của hắn không chỉ có như vậy?

Thiên Nguyên Cung? Thật không nghĩ tới, ở địa phương như thế này cũng sẽ gặp được người của Thiên Nguyên Cung.

Bây tám tên tà tu, trong đó ba người có thực lực cấp bậc là đại linh sư cấp 2, nàng thật ra rất tò mò, liệu Hường Hoa kia có thể sống sót được hay không?

Đúng lúc này, một tên tà tu cầm đầu quát lên một tiếng chói tai, mấy người khác nháy mắt cùng ra tay đánh tới về phía Hường Hoa. Mũi kiếm sắc bén ở trong tay bắn ra hơi thở linh lực hùng hậu, tràn ngập tràn ra xung quanh, kiếm khí xẹt qua, trên mặt đất lưu lại từng đạo vết kiếm.

Phượng Cửu dựa sau thân cây và nhìn, phát hiện ra thực lực của Hường Hoa rất vững chắc, tuy rằng tu vi chỉ là linh sư, nhưng không hề có chút mơ hồ khi đối phó khỏi những kẻ tu luyện tà tu kia.

Hắn ra tay chuẩn xác và rất tàn nhẫn, cơ hồ giao thủ với mỗi một người có cùng cấp bậc tà tu chỉ trong vòng ba chiêu tất lấy tính mạng đối phương. Mãi cho đến cuối cùng, khi bị ba gã tà tu đại linh sư cấp 2 công vây, hắn mới dần dần lâm vào thế hạ phong.

"Tê!"

Cánh tay bị thanh kiếm của đối phương chém qua tạo thành một miệng vết thương, máu tươi trào ra nhiễm ướt tay áo y phục. Không có trường kiếm trong tay, hắn không thể nào ngăn cản công kích của tà tu cấp bậc đại linh sư, chỉ có thể từng bước lùi về phía sau. Cho đến khi, hắn nhặt được một thanh trường kiếm từ trên mặt đất mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Chỉ là, rốt cuộc thực lực của hắn cũng chỉ dừng tại nơi đó, mà đối phương lại là ba đánh một, nếu đánh lâu nhất định hắn sẽ thua.

Nhìn Hường Hoa bị đâm một kiếm bên trái một đao bên phải, ánh mắt Phượng Cửu hơi lóe, trầm tư. Vì không quen thuộc đối với người Thiên Nguyên Cung, do đó nàng không rõ ràng lắm, bọn họ làm người rốt cuộc như thế nào? Có phải thật sự là ác đồ tội ác tày trời hay không?

Tuy nhiên, trong đầu nhớ tới những gì sư phó nàng đã từng nói, trong lòng bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng. Khi nhìn thấy ba gã tà tu đang bỏ kiếm về phía Hường Hoa, ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, ba luồng âm kinh có ẩn chứa ngân châm vút qua không khí bắn ra.

"Ân!"

Ba người kêu lên một tiếng, thân thể nháy mắt cứng đờ, thanh kiếm giờ lên sắp sửa đánh xuống không thể nào di chuyển. Bọn họ chỉ cảm thấy, một cảm giác tê mủi truyền đến từ thân thể, khiến cho cả người bọn họ không còn sức lực nữa. Ngay sau đó, kiếm trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất.

Mà Hường Hoa nhìn thấy một màn như vậy, nhíu mắt lại, trong mắt xẹt qua sự tàn khốc, kiếm trong tay nháy mắt xẹt qua cổ họng ba người, máu tươi bắn ra, một kiếm đoạt mệnh!

Sau khi giết những tà tu đó, hướng Hoa nhìn về phía thân ảnh màu đỏ đang dựa nơi cây cổ thụ, chấp tay thi lễ: "Đa tạ!" Giọng nói rơi xuống, xoay người rời đi.

Thấy vậy, Phượng Cửu nhíu mày: "Chờ đã."

Hường Hoa nhăn mày lại, mang theo ánh mắt tàn khốc nhìn về phía Phượng Cửu, lạnh lẽo dò hỏi.

"Người là Tà hộ pháp của Thiên Nguyên Cung?"

"Đúng vậy!"

"Người là ác đồ?"

Nghe những lời này, hắn cười lạnh: "Ác đồ? Người chính phái thì có mấy kẻ chưa từng giết người? Có kẻ thậm chí càng giống ác đồ hơn so với chúng ta!"

Phượng Cửu tán đồng gật gù đầu, lại hỏi: "Vào bằng cách nào?" Nàng có chút tò mò.

Hường Hoa nắm chặt tay: "Chuyện đó không liên quan đến ngươi!"

"Tốt xấu gì ta cũng cứu ngươi một mạng." Nàng khoanh tay trước ngực, dựa vào nhánh cây lười biếng nói.

Hắn trầm mặc một hồi, mới nói: "Chỉ vì một quả *trúc cơ đan* (筑基丹), đã bị bán đứng."

"Tắc tắc, nhìn không ra ngươi còn rất đáng giá!"

Trúc cơ đan, chính là linh đan vạn kim khó cầu, muốn từ đại linh sư đỉnh tiến đến giai đoạn tu sĩ Trúc Cơ, nhất định cần đến trúc cơ đan.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Cửu Gia, Chạy Mau!

Hương Hoa đen mặt lại, liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, cất bước rời đi.

Mà lần này, Phụng Cửu cũng không gọi hắn lại, chỉ nhìn hắn cất bước rời đi, trong chốc lát, đã biến mất ở trong rừng cây.....

"Tiểu Cửu?"

Mập mạp ở bên kia đã chờ khá lâu, lại không nghe thấy động tĩnh gì, liền qua đây nhìn xem. Khi nhìn thấy mấy cỗ thi thể tà tu trên mặt đất, hơi ngần người: "Người giết?"

"Không phải, người giết bọn hắn đã đi rồi." Phụng Cửu nhún nhún vai nói, nhìn thấy quần áo một tên tà tu phình phình, không thể không tiến lên nhìn xuống, nhìn thấy trong lòng ngực cất giấu không phải thứ gì khác, mà chính là một quả trứng lớn hơn nắm tay một chút.

"Đây là trứng gì? Còn có đồ vẩn?" Nàng nhìn nhìn, cũng không nhìn ra nguyên do.

Mập mạp tiếp nhận và nhìn, nói: "Đây là trứng ma thú. Thật ra, vì sao lại có trứng ma thú?"

Đúng lúc này, một loạt âm thanh sần sật truyền đến, hai người nhìn về phía xung quanh, khi ánh mắt chạm đến một con măng xà (trăn) lớn và dài chừng 6m xuất hiện ở trong tầm mắt, trên mặt Phụng Cửu cũng hiện lên sự kinh ngạc và cảnh giác.

"Tê! Đây là cự măng cấp 7! Chạy mau!"

Giọng nói của nàng rơi xuống, lập tức cất bước liền chạy, nhưng sau khi chạy xa hơn hai mươi mét, lại nhìn thấy mập mạp ôm quả trứng vẫn đang đứng ở nơi đó, không khỏi kêu to: "Mập mạp! Chạy mau!"

"Chạy... chạy... ta không thể cử động!"

Nghe thấy giọng nói của hắn mang theo mếu máo truyền đến, Phụng Cửu lúc này mới chú ý tới, thân thể hắn đều đang run rẩy, cặp chân càng là run giống như bất cứ thứ gì, cả người chỉ đứng ở nơi đó nhìn đầu cự măng đang trượt về phía trước.

"Đáng chết!"

Nàng nguyên rùa một tiếng trầm thấp, còn tưởng rằng gia hỏa này có lá gan thật lớn! Ai ngờ nhìn thấy đại măng xà cấp 7 đã bị cả kinh khiến người run rẩy, thậm chí không thể nào chạy trốn.

Mắt thấy măng xà kia mở rộng miệng và đánh về phía hắn, nàng cắn răng một cái, điều động hơi thở huyền lực trong cơ thể, nhảy lên phía trước và kéo theo hắn mà chạy.

"Tì! Tì tì!"

Tuy nhiên, đó chính là một con đại măng xà cấp 7, tốc độ và thực lực tương đương với một tu sĩ Kim Đan Kỳ, nếu như đó là bản thân Phụng Cửu thì còn được, nhưng cổ tình còn kéo theo mập mạp, tốc độ tự nhiên đã giảm xuống rất nhiều.

"Ồ..... nó... nó đuổi theo....."

Mập mạp hãi hùng khiếp vía kêu lên, mỗi khi măng xà cuộn mình lại để nhảy về phía trước, hàm răng to lớn lại bổ về phía hắn, mỗi một lần đều chỉ kém một chút là lập tức sẽ cắn được hắn. Hắn cả kinh, cả người mềm nhũn, chảy ra mồ hôi lạnh.

Nếu không phải Phụng Cửu đang lôi kéo cổ áo của hắn và chạy, giờ này hắn phỏng chừng đã thành điểm tâm của cự măng.

"Bịch! Xoạt xoạt!"

"Tì! Tì tì!"

Thân rắn va chạm với mặt đất, phát ra những tiếng sột soạt rất lớn, khiến cho mặt đất rung chuyển. Ma thú cấp 7 một khi phóng thích uy áp, một số ma thú cấp thấp gần đó đều tranh nhau chạy trốn, ngay cả một số môn phái và đệ tử học viện Tinh Vân vừa nghe thấy động tĩnh bên này, cũng lập tức biến sắc.

"Động tĩnh như vậy, chẳng lẽ là ma thú cấp 7 Thánh Hoàng Mãng (圣皇蟒)?"

"Đáng chết! Rốt cuộc là ai đã chọc tới Thánh Hoàng Mãng cấp 7? Ma thú cấp 7 này chính là có thực lực tương đương với tu sĩ Kim Đan! Đây không phải là đi tìm chết hay sao?"

Những người đó nghe thấy động tĩnh cũng sôi nổi tránh đi, lo sợ sẽ gặp phải ma thú Thánh Hoàng Mãng cấp 7.

Mà ở bên kia, tình huống hai người Phụng Cửu và mập mạp đang bị Thánh Hoàng Mãng đuổi theo đã không được tốt lắm.....

"Xoạc!"

Âm thanh quần áo bị xé rách truyền tới, miếng vải dệt nơi hông bị xé rách một tầng lớn, lộ ra một mảnh trắng bóng. Trái tim hắn thất lại và nhảy lên, nuốt nước miếng và run giọng kêu: "Tiểu Cửu... Cửu ca... Cửu gia... mau... chạy mau!"

Chỉ cần chậm thêm một chút, hông hắn đã phải nở hoa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Chiến Đấu Với Cự Mãng!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Phụng Cửu đã trở nên mệt mỏi khi kéo hắn chạy phía sau, vừa vội vàng chạy, vừa kêu: "Mập mạp, mau ném quả trứng lại cho mãng xà! Nhanh lên!" Mãng xà vẫn luôn đuổi theo bọn họ, không cần nghĩ cũng biết, vấn đề nhất định là nằm trong quả trứng trên tay mập mạp.

"Ô ô! Được rồi!" Mập mạp cuống quýt đáp lời, ném quả trứng trong tay về phía đại mãng xà đang đuổi theo phía sau: "Trả lại cho người!"

Nhưng ngay sau đó, cả người đều tròn tròn mắt.

Phụng Cửu chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, kinh ngạc quay đầu lại, lập tức nhìn thấy kia quả trứng kia rơi trên mặt đất và vỡ thành từng mảnh, trứng xà còn chưa thành hình biến thành một mớ hỗn độn màu trắng và vàng.....

"Mập mạp, người là đồ hỗn đản!"

Nhìn thấy thân thể của cự mãng đóng băng trong nháy mắt, hạ thấp đầu và ngửi ngửi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt xà âm ngoan hung tàn lập tức nhiễm màu máu đỏ, ti một tiếng và bắt đầu lao thân mình đuổi theo bọn họ, tốc độ kia, còn muốn nhanh hơn mấy lần so với lúc trước.

"A! Ta không phải cỏ ỳ!"

Cả người mập mạp bỗng cảm thấy không khỏe, miệng xà mở ra cắn một cái, thân thể hắn đều cứng lại, sợ rằng sẽ bị cắn một ngụm và bị nuốt vào trong bụng.

Nhận ra rằng nếu tiếp tục chạy như vậy cũng không giải quyết được gì, Phụng Cửu cắn răng một cái, mượn lực ném mập mạp ra ngoài: "Chạy mau!"

Mập mạp chỉ cảm thấy bị một luồng kinh phong đẩy đi về phía trước, đẩy hắn ra xa hơn mười mét, cả người vừa rơi xuống đất cũng không dừng lại, cất bước lập tức chạy, đầu cũng không quay lại mà kêu: "Tiểu Cửu, mau, chạy mau!"

Ánh mắt Phụng Cửu dừng ở trên cây đại thụ phía trước, không có mập mạp nên tốc độ của nàng nhanh hơn rất nhiều, bởi vậy, khi đề khí một cái và chạy nhanh về phía trước, hai chân vừa giẫm dẫm lên một nhánh cây cô thụ sau đó nghiêng người nhào lộn đảo lại và đánh về phía cự mãng đang đuổi theo mập mạp. Cả người rơi xuống từ trên cao, dừng lại ở trên thân rắn trơn trượt của cự mãng, rút chuỷ thủ ra, đâm mạnh xuống dưới một cái!

"Ti! Ti ti!"

Đôi mắt đỏ máu của cự mãng leo lên ánh sáng hung tàn, nó ra sức vung thân rắn, vặn vẹo thân thể thô cứng trong nháy mắt trườn về phía Phụng Cửu. Phụng Cửu nhìn thấy đuôi rắn đang quét tới phía nàng, đang muốn nhảy ra xa, lại bị thân rắn vướng ở dưới chân liền trượt một cái, thân thể nàng đã bị thân rắn quấn chặt.

"A!"

Cự mãng dài 6m, lực đạo của thân rắn mạnh mẽ đến đáng sợ, cơ hồ bị thân rắn buộc chặt, cả người Phụng Cửu lập tức mất đi toàn bộ sức lực và không thể nhúc nhích, xương cốt cả người bị nén lại, giống như sắp bị nghiền nát. Loại cảm giác hít thở không thông này, cùng với loại hơi thở tử vong vì bất lực, khiến nàng lại một lần nữa rõ ràng biết, bản thân mình còn quá yếu.

"Tiểu Cửu!"

Mập mạp sau khi đào tẩu lại chạy trở về, đôi tay ngưng tụ một ngọn lửa tấn công về phía cự mãng, khi đầu cự mãng nhìn thấy hắn, quả thực là giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, hai mắt đỏ máu phụt ra ánh sáng hung tàn, miệng xà mở to đánh về phía hắn.

Phượng Cửu bị quán chặt đến nỗi gần như nghẹt thở, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra. Tuy nhiên, khi nghe thấy giọng nói của mập mạp, lại nhìn thấy hắn đang tròn đống tròn tây để cố gắng thu hút sự chú ý của cự mãng. Thấy vậy, nàng lấy lại bình tĩnh, tay chân bị cuốn lấy không thể cử động, nàng liền mở miệng ra trực tiếp cắn vào trên thân rắn, cắn rất chặt. Nàng chỉ cảm thấy có một luồng tanh tươi mang theo âm áp của máu xà chui vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống, cắn chặt không bỏ.

"Tì!"

Cự mãng rí lên trong đau đớn, thân rắn thắt chặt với suy nghĩ quán chết nàng. Tuy nhiên, thân thể đau đớn cùng với máu tươi chảy ra càng lúc càng nhiều, nó chỉ có thể phần nộ kêu lên một tiếng tì, vung đuôi lên, quát mạnh Phượng Cửu ra ngoài.

Phượng Cửu bị vút vào trong không khí, khi nhảy lên, nàng giro chuy thủ trong tay loé lên ánh sáng lạnh lùng, nhắm ngay thân rắn chỗ bảy tác, cùng với lực đạo khi nàng ngã xuống, hung hăng đâm chuy thủ xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Giết Chết!

Editor: Emily Ton.

Đầu rắn nhấc lên đau đớn vì bị chuy thủ đâm vào trên người, hí lên một tiếng, thân rắn run rẩy vài cái trước khi nằm bất động ở trên mặt đất, máu xà tùy ý tràn ra trên mặt đất.

"Hô!"

Phượng Cửu thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác được sức lực cả người phảng phất giống như đã biến mất, ngã ngồi ở trên thân rắn.

Con cự mãng này là ma thú cấp 7, da rắn rất thô và cứng, bởi vì muốn một chiêu đánh chết, một đao này của nàng cơ hồ đã dùng tới tất cả mười thành huyền lực mới đâm thủng được da rắn, đạt tới bảy tác nơi chỗ trí mạng.

Qua trận chiến này, nàng đã nhận ra rằng, thực lực của tu sĩ Kim Đan thật sự đáng sợ. Nàng có thể giết được cự mãng cấp 7 này, đó cũng chỉ có thể là may mắn. Nếu như đối chiến cùng với một cường giả Kim Đan, đó, chính là liều cả mạng sống.

"Chết, đã chết?"

Mập mạp cũng bị máu của cự mãng phun ra, cả người ngã ngồi trên mặt đất, lúc này nhìn cự mãng đã chết, không khỏi vỗ vỗ ngực nói trong sợ hãi: "Ôi, nãi nãi của ta! Chưa từng nghĩ tới ta cũng có thể đứng cảm như vậy, ma thú cấp 7! Ta thật sự đã chạy về đây!"

Mà lúc này, Phượng Cửu sau khi nghỉ ngơi một hồi đã đào ra một quả thú tinh từ trong bụng cự mãng. Nàng cảm thú tinh lên nhìn nhìn, thấy đó là một thú tinh thuộc phong tính, lập tức cất giữ.

Ma thú khác nhau có thú tính khác nhau, thú tinh này cũng có thể cung cấp cho những người tu tiên tu luyện có thuộc tính khác nhau, tăng thực lực lên, bởi vậy mà phi thường trân quý.

"Tiểu Cửu, ngươi có biết, ma thú cấp 7 này có bao nhiêu điểm kinh nghiệm hay không?" Mập mạp nuốt nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào cự mãng dài 6m trên mặt đất.

"Bao nhiêu?" Phượng Cửu dò hỏi.

"Một ngàn! Toàn bộ một ngàn! Ma thú cấp 7 chính là tương đương với tu sĩ Kim Đan, nghe nói ở đây cũng chỉ có duy nhất một con cự mãng như vậy. Sư tôn ta còn cố ý giao đãi, nếu gặp phải nó thì phải nhanh chóng chạy, không nghĩ tới, người cư nhiên đã giết nó." Nói đến đây, hắn nhìn Phượng Cửu với ánh mắt sùng bái.

Phượng Cửu lắc lắc đầu: "Ta cũng chỉ là may mắn mà thôi, thiếu chút nữa đã bị nó nghiền nát!"

"Chúng ta hãy mang cự mãng này ra ngoài đi! Đây là thịt của ma thú cấp 7, thật sự bổ dưỡng đối với tu sĩ, còn có da của mãng xà có thể bán với giá cao, nghe nói là có thể dùng để luyện khí."

"Ân."

Nàng gật đầu, vừa rồi cự mãng này đã nháo ra động tĩnh lớn như vậy, phỏng chừng tu sĩ vùng phụ cận chắc chắn sẽ biết đến, lúc này tốt nhất chính là phải nhanh chóng thu hồi cự mãng rồi rời đi, nếu không sẽ khiến cho những người đó chú ý tới, cùng nhau tham niệm, không thể tránh được một phen chiến đấu kịch liệt.

Vì thế, sau khi Phụng Cửu thu cự mắng vào không gian, nhìn xuống thân mình hồng y nhiễm máu, nhũ mảy lại.

"Ta biết gần đây có một nguồn nước, đi, ta mang người đi tắm rửa!"

Bàn tay to của mập mập vươn tới, đập ở trên vai Phụng Cửu như một người bạn thân thiết, khi chạm đến ánh mắt Phụng Cửu nhìn chăm chăm vào tay hắn, không khỏi ngưng ngừng thu tay trở về.

"Vây, ta sẽ đi trước dẫn đường, hắc hắc." Hắn cười ngưng ngừng, đi ở phía trước dẫn đường.

Mà khi Phụng Cửu nhìn thấy quần của hắn bị cự mắng xé rách, lộ ra một mảnh thịt trắng bóng, mắt nàng đảo đảo trong khi khóe miệng giật giật, thầm nghĩ: Không hề có mỹ cảm nào đáng nói.

Trong đầu, đột nhiên nghĩ nhớ tới móng hẹp của Diêm Chủ nhỏ mọn kia, cùng với dáng người nóng bỏng gợi cảm của hắn. Nhưng khi ngẫm lại, lỗ tai nàng bắt đầu nổi lên một luồng nhiệt nóng, thầm mắng một tiếng: Sao ta lại nhớ tới hắn?

Mà lúc này nàng cũng không biết rằng, từ khi nàng chuồn êm, Diêm Chủ giống như đã bị bệnh tương tư, thỉnh thoảng thất thần, có khi thậm chí đang nghe cấp dưới bẩm báo sự tình, vừa giống như đi vào cõi thần tiên vừa hiện ra một nụ cười, khiến hai người Ảnh Nhất và Hồi Lang lo lắng không thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Khôi Phục Dung Nhan!

Trong rừng lịch luyện, mập mập dẫn Phụng Cửu tới nơi có nguồn nước, thật ra, đó là dòng suối nhỏ nằm lấp sau một lùm cây.

"Tiểu Cửu, chính là nơi này, chúng ta có thể nhanh chóng tắm rửa và thay đổi quần áo ở chỗ này là được." Mập mập nói, bắt đầu tự mình cởi quần áo.

Thấy vậy, Phụng Cửu mở to mắt, nói: "Vây người tắm ở đây đi! Ta đi lên thượng du." Trong khi nói, đã đi về hướng thượng du.

Mập mập nghe xong hơi sững sốt: "Người đi đến thượng du? Đó không phải là ta sẽ tắm nước mà người đã tắm hay sao?"

"Ta không tắm, ta chỉ rửa mặt và thay quần áo." Phụng Cửu nói, quay đầu lại quét mắt nhìn hắn một cái, nói: "Không được phép qua đây."

"Ách..... Được thôi!"

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng hắn cũng không đi qua, chỉ trở lại bên dòng suối nhỏ và nhanh chóng tắm rửa, rửa cuộc, ở địa phương như vậy vẫn không an toàn.

Phụng Cửu cảm ứng hơi thờ xung quanh, sau khi thấy không có người khác, lúc này mới cởi hồng y nhiễm máu và thay một bộ sạch sẽ, lại đi vào dòng suối nhỏ bên cạnh, lấy tay vốc nước lên rửa mặt, rửa sạch sẽ thuốc mỡ trên mặt, lộ ra dung nhan vốn có.

Dùng mặt nước làm kính, nàng có thể nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của ảnh ngược trong nước, da thịt tuyết trắng cùng với ánh mắt trong vắt sáng rực động lòng người. Toàn bộ những vết sẹo vốn ở trên mặt đã biến mất vô tung, dẫn đến sự xuất hiện của một dung nhan tuyệt mỹ khiến người hít thở không thông.

Người trong kính nước gọi lên một nụ cười nhẹ, trong tươi cười mang theo ba phần tà mị, bảy phần tùy ý, tôn lên cùng với ánh mắt trong trẻo, khiến cả người nàng thoát nhìn có một hơi thở tôn quý không giống người thường.

Mặc dù trước đây, Tô Nhược Vân từng mang dung nhan của Phụng Thanh Ca, nhưng, nàng ta rửa cuộc cũng không phải là nàng, cho dù có gương mặt tương tự, thần thái và khí chất đều không giống nhau.

Mà Phụng Cửu lại khác, khuôn mặt này dường như không trái ngược với cảm xúc của nàng, bởi vì trong kiếp trước của nàng, đây chính là dung nhan vốn có của nàng, dung nhan mà nàng đã quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn.

Thay đổi một thân hồng y sạch sẽ, rửa mặt, cảm giác cả người rực rỡ hẳn lên, ngay cả tâm tình cũng cảm thấy sung sướng theo. Nàng lấy ra túi nước từ trong không gian và đổ đầy nước, ngay sau đó liền nghe giọng nói của mập mập truyền đến từ phía sau.

"Tiểu Cửu, người đã xong chưa?"

"Rồi."

Nàng lên tiếng, thu túi nước vào trong không gian, đứng lên và xoay người nhìn về phía mập mạp: "Đi thôi!"

Lúc này mập mạp đã nhìn thấy nàng, không tránh khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc: "Ngươi... ngươi là Tiểu Cửu?" *Vì sao thay đổi một thân quần áo, rồi mặt, lại giống như đã thay đổi thành người khác?*

"Có phải bị ta kinh diễm rồi hay không? Ha ha ha!" Phượng Cửu cười lớn, nhìn hắn, trêu ghẹo nói: "Ta chính là tuần mỹ tiêu sái như vậy, ngươi không cần hâm mộ, hâm mộ cũng không ích gì."

Nghe thấy lời này, mập mạp thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực: "Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng ngươi là nữ!"

Phượng Cửu cười ranh mãnh, có chút tự luyện sờ soạng mặt mình một chút, nói: "Àn, khá nhiều người khi nhìn thấy khuôn mặt này của ta đều nói như vậy."

Giọng nói rơi xuống, nàng nhìn về phía mập mạp, trầm tư một hồi, hỏi: "Điểm kinh nghiệm của ta đã đủ rồi, chỉ cần bóp nát ngọc bài là có thể đi ra ngoài, vậy còn ngươi? Ngươi tính toán làm sao bây giờ?"

"Ngươi... ngươi phải rời khỏi nơi này?"

"Àn, ta còn có việc trong người, không thể ngồi lâu ở chỗ này." Nàng gật đầu nói.

Nghe vậy, mập mạp suy nghĩ một lúc, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Vậy ngươi hãy rời đi trước đi! Điểm kinh nghiệm của ta còn chưa đủ, tuy rằng nơi này hung hiểm, nhưng ta cũng không thể tránh mãi được. Nếu không, chắc chắn sẽ trở thành tâm ma trên con đường tu tiên, ta muốn khắc phục nó ở chỗ này, chờ đủ điểm kinh nghiệm ta sẽ rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Dị Biến!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy vậy, Phượng Cửu vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Vậy ngươi bảo trọng, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại."

"Àn, ngươi cũng vậy." Mập mạp nhếch miệng cười, nói: "Tiểu Cửu, rất vui được quen biết ngươi."

"Cảm, có lẽ ngươi sẽ cần dùng đến." Nàng cười với hắn, ném ra một bình dược cho hắn.

"Đây là cái gì?"

Mập mạp kinh ngạc nói, mở ra và đồng thời nhìn vào bên trong, Phượng Cửu đã bóp nát khối thẻ bài bạch ngọc. Một luồng ánh sáng phát ra từ tấm ngọc bài, cuốn cả người nàng đưa đi.

Chỉ còn lại mập mạp kích động nắm bình dược trong tay, mở to hai mắt không thể tin nổi: "Tê! Đó là dược tề cấp ba!"

Mà Phượng Cửu lúc này, sau khi luồng ánh sáng qua đi, thân ảnh cũng đã xuất hiện ở trên một chỗ đất trống. Một khi nàng đứng vững, liền thấy có vài tên lão giả đang vây xung quanh nàng, nhìn chằm chằm và đánh giá nàng.

"Ngươi là đệ tử môn phái nào?"

Bốn tên lão giả đến từ ba môn phái riêng biệt cùng với học viện Tinh Vân, khi bọn họ vừa nhìn thấy có đệ tử nắm ngọc bài đột nhiên có điểm kinh nghiệm vọt lên một ngàn điểm, liền biết người kia nhất định đã đụng phải cự măng cấp 7 bên trong.

Chỉ là, trong số các đệ tử được phái đi vào lịch luyện, thực lực của bọn họ căn bản không đủ để đối phó với con cự măng cấp 7, như vậy, là ai đã giết cự măng?

Trong lòng nghi hoặc, bọn họ chờ ở chỗ này, rốt cuộc, người nọ cũng bóp nát ngọc bài và bị truyền tống ra đây, và bọn họ nhìn thấy thiếu niên hồng y xa lạ xuất hiện ở chỗ này.

Mới gặp thiếu niên này, ngay cả vài tên lão giả đều không khỏi thán khen một tiếng: Thật là một thiếu niên xuất sắc!

Hơi thở tà tử mà đường hoàng, phảng phất như khí chất tôn quý đã có sẵn từ khi sinh ra, cùng với khuôn mặt tuần mỹ mang theo một chút tà khí. Nhân vật như vậy, ngay cả trong học viện hay môn phái bọn họ cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn đến bốn gã lão giả đang nhìn chằm chằm và đánh giá nàng, Phụng Cửu cười, ánh mắt hơi đổi, nói: "Ta đã..... xông làm vào đó."

Ba đạo sư của ba môn phái cùng với học viện Tinh Vân đều ở chỗ này, tất nhiên nàng không thể giả mạo nói rằng mình là một người trong số bọn họ.

"Xông làm vào đó?"

Bốn người đều nhăn mày, nói như chém đinh chặt sắt: "Chuyện này không có khả năng!" Xung quanh nơi lịch luyện không chỉ có thiết hạ trận pháp, còn có kết giới, xem thiếu niên này chỉ là tu sĩ cấp bậc linh sư, sao có thể xông làm vào được?

"Sao lại không có khả năng? Không phải ta đã ra ngoài từ bên trong đó hay sao?" Phụng Cửu nói, bước bước chân muốn đi. Tuy nhiên, nàng vừa đi được hai bước, sắc mặt khẽ biến, trong lúc nhất thời ứa ra mồ hôi lạnh.

Vài tên lão giả vốn định ngăn hãm lại, nhưng thấy thiếu niên kia đột nhiên có phản ứng không thích hợp. Bốn người nhìn nhau, cuối cùng, vẫn là lão giả Tinh Vân lên tiếng hỏi: "Người vẫn ổn chứ?"

Trong cơ thể bắt đầu tràn ra một luồng hơi thở hùng hậu khiến sắc mặt nàng càng ngày càng thêm tái nhợt, loại hơi thở này tung hoành xông thẳng vào trong gân mạch khiến nàng chỉ muốn chửi ầm lên.

Đáng chết! Nhất định là máu của cự mãng cấp 7 đang tác quái!

Lập tức, không quan tâm tới bất cứ điều gì khác, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống điều chỉnh hơi thở đang tán loạn ở trong cơ thể.

Bốn gã lão giả nhìn thấy cả người hấn dâng lên một luồng hơi thở hùng hậu, sắc mặt chợt trắng chợt hồng, tên lão giả Tinh Vân vỗ về râu, hình như nhận ra điều gì đó, nói: "Trên người hấn phát ra hơi thở hỗn tạp của máu cự mãng rất hùng hậu, hơi thở đang quay cuồng bên trong cơ thể, hẳn là hẳn đã uống máu cự mãng."

"Cái gì? Uống vào máu cự mãng cấp 7? Chuyện này không có khả năng, đúng không? Uống xong máu cự mãng cấp 7 thì ngay cả tu sĩ Trúc Cơ chi sơ cũng sẽ nổ tan xác mà chết. Thiếu niên này bất quá cũng chỉ mới là tu sĩ linh sư, nếu thật sự uống xong máu ma thú cấp 7 sớm đã nổ tan xác mà chết!"

Ba tên lão giả kia không tin, bởi vì tình huống như vậy từ trước tới giờ chưa từng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Thăng Cấp Không Thể Tin Nổi!

Lão giả học viện không mở miệng nói gì, chỉ vuốt ve bộ râu, khoanh chân ngồi đánh giá thiếu niên hồng y, trong ánh mắt cơ trí mang theo cân nhắc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Phụng Cửu khoanh chân ngồi xuống, dẫn hơi thở tán loạn trong cơ thể hướng tới chỗ đan điền. Cổ hơi thở rất hùng mãnh lại hùng hậu, khiến gân mạch nàng tăng lên phảng phất giống như đang bùng nổ, gân mạch dưới làn da bành trướng, liên tục lưu động tăng lên hạ xuống.

Cả người nàng mồ hôi chảy ròng, sắc mặt khi trắng khi đỏ. Loại đau đớn đến từ bên trong cơ thể, khiến nàng suýt nữa gần như bất tỉnh vì không chịu đựng nổi. Nhưng nàng biết, lúc này nếu nàng không tiếp tục, chỉ sợ nàng sẽ kết thúc.

Bốn lão giả vây quanh ở chung quanh nhìn thấy, một người trong đó có chút không thể tin nổi nói: "Thật không nghĩ tới thiếu niên này đã uống máu cự mãng cấp 7 còn có thể kéo dài được tới hiện tại, bất quá, khí huyết đang quay cuồng dâng trào, chỉ sợ sẽ không thể nào căng nổi nữa."

"Khó nói, thiếu niên này có thể kéo dài được tới hiện tại, đã đủ thấy bất phàm." Lão giả học viện vuốt râu và tiếp tục nói: "Chúng ta tạm thời hãy giúp hấn hộ pháp đi! Nếu như hấn chịu đựng được, thực lực nhất định là tăng vọt!"

Nghe lão nói như vậy, ba người khác lập tức gật gù đầu, ngồi xuống ở cách đó không xa, hộ pháp cho thiếu niên hồng y.

Khi thời gian yên lặng trôi qua, một người lão giả trong đó nhìn thấy linh lực trong thân thể thiếu niên hồng y đang tăng lên với tốc độ báo động, không khỏi hô nhỏ thành tiếng.

"Mau xem! Thật sự đang thăng cấp!"

"Tê! Vẫn còn đang tăng lên! Linh sư cấp 3 còn chưa có dấu hiệu dừng lại!"

Trong lòng mấy người khiếp sợ, qua một lát sau, không ngờ lại thấy thiếu niên một lần nữa từ linh sư cấp 4 tăng lên linh sư cấp 5!

"Sao... sao thăng cấp lại dễ dàng như vậy? Thiếu niên này rốt cuộc là tới từ đâu?"

Mấy người lú lù, phải biết rằng, tu vi linh lực khác với tu vi huyền lực. Nhiều tu sĩ cả đời đều không thể đột phá cấp bậc đại linh sư và tiến vào tu sĩ Trúc Cơ. Trong khi đó, chỉ có thể trở thành tu sĩ Trúc Cơ, mới có thể tính là tu tiên, mới có thể đạt được tuổi thọ hai trăm năm.

Trong trăm tên đại kiếm sư, nhiều lắm cũng chỉ có một hai người thể có thăng cấp thành công. Muốn từ Trúc Cơ tiến vào Kim Đan, đó càng là vận người chọn một, khả ngộ bất khả cầu (hiếm gặp).

Có những tu sĩ đã qua trăm tuổi, bất quá cũng chỉ là cấp bậc đại linh sư, mà thiếu niên này, chỉ mới hơn mười tuổi, sự thăng cấp lại giống như bàn đạp, một cấp lại một cấp cứ thế tiến lên, sao không thể khiến trong lòng bọn họ không khiếp sợ vận phần?

Dưới ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của bốn người, thiếu niên hồng y ước chừng đã khoanh chân điều tức ngồi ở nơi đó ba ngày ba đêm. Thực lực cũng nhanh chóng tăng lên theo cấp độ liên tiếp. Có lẽ do đã nhìn chăm chăm vào hán ba ngày ba đêm, bốn tên lão giả đã bị tốc độ thăng cấp gần như biến thái của hán đánh sâu vào giác quan thật lâu mà không thể nào hoàn hồn.

Ba ngày ba đêm, bọn họ không ngủ không nghỉ, cứ như vậy trừng mắt nhìn chăm chăm thiếu niên hồng y, trong lòng hoàn toàn cùng nghĩ đến một ý niệm.

Mặc kệ thiếu niên này đến từ môn phái nào, nhất định phải nghĩ mọi cách đem hán tiến vào làm môn hạ bọn họ!

"Nhìn... hán... hán lại thăng cấp....."

Một lão giả nuốt nuốt nước miếng, hai mắt tỏa ra ánh sáng kích động không thôi, nhìn chăm chăm thiếu niên hồng y. Biểu tình kia, giống như người mười ngày nửa tháng không được ăn cơm đang nhìn chăm chăm vào một khối thịt mỡ, hận không thể nhào lên phía trước đoạt hán vào trong môn phái của mình.

"Tê! Hán... hán đây là đang muốn đánh sâu vào đại linh sư!"

Lão giả học viện trường lớn con mắt, vẻ mặt không thể tin nổi. Thời gian ba ngày ba đêm này, thiếu niên hồng y cứ nhiên từ sơ cấp linh sư liên tiếp tiến thăng tới linh sư cấp 9, hiện giờ, còn sắp đánh sâu vào đại linh sư. Đây... đây quả thực chính là biến thái!

Note: Một số bạn hỏi ad về cấp bậc tu luyện, nhưng nói thật là ad chịu vì ad chỉ dịch thẳng từ truyện mà không phải là tác giả. Vì thế, các bạn đọc thông cảm, ad không biết liệt kê danh sách cấp bậc thế nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Ngồi Cùng Bàn!

Nàng lặng lẽ lấy tay che nửa khuôn mặt, nửa ghé vào trên bàn mà nhìn nam tử áo đen giống như hạc trong bầy gà. Khí thế kia, uy áp kia, không phải là Diêm Chủ phong nhã thì là ai? Phía sau hán còn có hai người Ảnh Nhất và Hôi Lang đi theo!

Chỉ là, bọn họ vì sao lại đến Lục Đạo thành? Không phải là nghe được tin tức về Quý Y đang ở chỗ này, cho nên chạy tới đây để bắt nàng chứ?

Tắc tắc! Thật sự là nhỏ mọn!

Lúc này, nàng cũng không nghĩ ai là người nhỏ mọn? Đã trốn chạy còn nhân tiện mang theo cả nhân sâm ngàn năm của nhân gia.

"Không đúng! Dường như hán vẫn chưa từng gặp qua bộ dáng của ta!"

Lúc này nàng mới nhớ tới, trên mặt nàng vốn có những vết sẹo đầy mặt, sau đó trên mặt nàng vẫn luôn bôi thuốc mỡ, không ai trong số bọn họ từng nhìn thấy khuôn mặt nàng sau khi đã khôi phục!

Vì thế, hiện tại nếu nàng đứng ở trước mặt bọn họ, phỏng chừng bọn họ cũng không thể nhận ra nàng, đúng không?

Nghĩ vậy, nàng nhếch miệng cười, ho nhẹ một tiếng và ngồi thẳng sống lưng, tiếp tục ăn bát mỳ sốt dầu (cay) trước mặt.

"Chủ tử, mỳ sốt dầu nơi này là món ăn đặc sản của Lục Đạo thành, chủ tử có muốn ném thử hay không?" Hôi Lang hỏi Diêm chủ trước mặt và chỉ vào gian hàng đầy người.

Diêm Chủ đang muốn lắc đầu, bỗng nhiên nhìn thoáng qua thiếu niên bạch y đang vui đùa ngồi ăn bát mỳ sốt dầu nơi đó. Không biết vì sao, hai chân đã cất bước, đi tới ngồi xuống đối diện với thiếu niên bạch y.

Phượng Cửu đang thưởng thức món ăn, nghĩ sau khi ăn xong bát mỳ này thì nhanh chóng chạy đi. Rốt cuộc, ánh mắt Diêm Chủ thật sự là rất nham hiểm. Nếu nàng không chạm mặt hán còn tốt, nếu như chạm mặt, thật sự không biết có thể bị nhận ra hay không.

Cho nên, nàng mới không ngẩng đầu lên mà vùi đầu vào ăn uống, ai ngờ, khi vừa ăn được một nửa, đã thoáng nhìn thấy một người ngồi xuống đối diện với bàn. Chỉ cần cổ khí thể kia, nàng không cần ngẩng đầu cũng biết đó là Diêm Chủ.

Chẳng lẽ hần đã nhận ra ta? Không có khả năng đi?

Hay là hần cũng muốn ăn một bát mỳ sốt dầu? Sách! Đúng thật là oan gia ngõ hẹp! Nơi nào cũng có thể gặp hần!

"Lão bản, đưa tới một bát mỳ sốt dầu." Hôi Lang kêu lên, sau đó cùng với Ảnh Nhất đứng ở phía sau chủ tử.

"Vâng vâng."

Lão bản nhìn thấy khí thể trên người ba người kia thật sự rất nhiếp người, không khỏi có chút kinh sợ, liên tục đáp lời và bung lên một bát mỳ nóng hầm hập, sau đó nói: "Vị này, hãy cẩn thận kéo bóng miệng."

Diêm Chủ nhíu mày, nhìn bát mỳ sốt dầu được đưa đến trước mắt, lại nhìn thấy thiếu niên kia ngồi ăn ngon lành, hơi chững lại, hỏi: "Ăn ngon không?"

Giọng nói trầm thấp mang theo nghi vấn, hần nhìn thiếu niên kia vẫn luôn cúi thấp đầu xuống, từ sau khi nhìn thấy hần ngồi xuống cũng không ngẩng đầu lên. *Chẳng lẽ là vì không dám nhìn hần? Chẳng lẽ..... thật sự là nàng?*

Nghĩ vậy, tâm tình đột nhiên tốt lên, ánh mắt thâm thúy khi nhìn thấy miệng hơi sưng của thiếu niên (bởi vì mỳ sốt dầu cay), không thể không xẹt qua một nụ cười.

Tuy nhiên, Hôi Lang không thể nhìn rõ cảnh tượng này, lại cho rằng Diêm Chủ đang hỏi hần. Vì thế, tiến lên một bước mở miệng cười, nói: "Chủ tử, bát mỳ này phải ăn cay mới ngon, ngài nếm thử sẽ biết, tuy nhiên hãy cẩn thận kéo nóng, dầu cay này là....."

Lời còn nói chưa xong, đã thấy ánh mắt chủ tử lạnh lùng quét về phía hần, khiến hần có chút lúng túng, dừng lại và cẩn thận hỏi: "Chủ tử... sao... có chuyện gì vậy?"

Ảnh Nhất đứng ở phía sau Diêm Chủ liếc mắt nhìn Hôi Lang một cái, trợn trắng mắt nói không nên lời.

Chủ tử rõ ràng đang hỏi thiếu niên bạch y, nơi nào là đang hỏi hần? Hần ăn cần tiến lên trả lời làm gì? Quả thực chính là một kẻ lỗ mãng, ánh mắt cũng không nhìn xem một chút.

"Lão bản, tính tiền!"

Phượng Cửu hô lên một tiếng, có ý hạ thấp giọng nói, đồng thời cũng ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Bị Ảnh Nhất Bỏ Cong!

Khi Diêm Chủ nhìn thấy thiếu niên ngẩng đầu lên, vốn tưởng rằng ánh vào đáy mắt sẽ là khuôn mặt bị hủy, nhưng không ngờ, lại là một gương mặt tuyệt mỹ yêu diễm.

Rõ ràng thiếu niên ăn mặc một thân quần áo màu trắng, nhưng cổ tình, trên người hần phảng phất có một loại hơi thở yêu tinh yêu diễm đầy mị hoặc. Đuôi lông mày nhẹ dương, ánh mắt nửa híp, cùng với hai má trắng nõn như tuyết có chút ửng hồng, còn có cánh môi hơi sưng, tất cả hơi thở đều rất mị hoặc yêu nghiệt.

Đây là một người thiếu niên có mị lực vô biên, chưa trưởng thành mà đã yêu nghiệt như vậy, nếu như qua vài năm nữa, mị lực ấy tất sẽ không thể cường lại cả nam lẫn nữ!

Nhìn thiếu niên này, đáy mắt hần có một chút thương thức mờ nhạt, nhưng trong lòng lại là một sự mất mát sâu sắc.

Không phải là nàng.

Ánh mắt Phượng Cửu nhìn thẳng vào ánh mắt đang đánh giá của Diêm Chủ, bởi vì nàng biết, nếu như lúc này có một chút lùi bước và né tránh, nhất định hần sẽ nhận ra. Bởi vậy, nàng hào phóng đón nhận ánh mắt đánh giá của hần, mặc kệ hần nhìn xem.

Không có ngoài ý muốn, nhìn thấy trong đôi mắt hần đồng thâm thúy của hần loé lên ánh sáng, trong nháy mắt kia xẹt qua tia thất vọng, vẫn ánh vào đáy mắt nàng.

Nàng tung ra một đồng bạc và bước nhanh về phía lão bản, cười nói: "Không cần thối lại, tính cả vị này cho ta." Trong khi nói, ánh mắt nàng mang theo tươi cười liếc nhìn Diêm Chủ một cái, xoay người liền cất bước rời đi.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử." Lão bản cầm đồng bạc nói lời cảm tạ, lại tặng cho Diêm Chủ một đĩa ăn sáng: "Vị này, nếu không đủ, cứ việc ăn." Lúc này mới lui ra.

Mà lúc này, ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ nửa híp, tầm mắt dừng ở trên người thân ảnh màu trắng kia, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn thân ảnh màu trắng dần dần đi xa, trong mắt hần chột bắn ra một tia ánh sáng, đột nhiên đứng lên: "Đáng chết!"

Nữ nhân này! Cư nhiên dám lừa dối hần!

Nhìn thấy chủ tử bọn họ đứng dậy liền đuổi theo, Hôi Lang sững sốt một chút, hỏi: "Chủ tử, ngài đang làm gì vậy?" *Vì sao lại đuổi theo thiếu niên kia?*

"Nhanh đuổi theo, hỏi nhiều như vậy làm gì?!" Ảnh Nhất khẽ quát một tiếng và vội vàng đuổi theo. ....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, Phượng Cửu sau khi lẩn vào trong đám người, liền nhanh chóng nện bước nhanh hơn, lẩn mình một cái, đã biến mất trong ánh mắt Diêm Chủ ở phía sau.....

Diêm Chủ đuổi theo, lại phát hiện thân ảnh kia đã không thấy tung tích, lập tức, đi về phía trước tìm kiếm.

Hôi Lang và Ảnh Nhất đuổi theo ở phía sau, thấy chủ tử bọn họ cư nhiên đuổi theo thiếu niên xa lạ và mặc kệ ném hai người bọn họ ở nơi này, Hôi Lang không khỏi vừa đuổi theo vừa phân nân.

"Sở thích của chủ tử gần đây vì sao trở nên kỳ quái như vậy? Tuy rằng thiếu niên kia lớn lên rất yêu nghiệt, nhưng đó rốt cuộc cũng là nam! Chẳng lẽ, chủ tử thật sự đã bị tiểu tử Quý Y bẻ cong? Hiện tại vừa nhìn thấy thiếu niên tuổi mới thì không nhận được, muốn bắt hần về?"

Nghe thấy những lời này, Ảnh Nhất trừng mắt liếc nhìn hần một cái: "Người ít nói bậy đi! Để chủ tử nghe thấy thì người sẽ đón nhận hậu quả."

"Ta cũng chỉ nói lời nói thật..... chủ... chủ tử....."

Sắc mặt Hôi Lang biến trắng, ngượng ngùng nhìn chủ tử đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời, nụ cười trên mặt có chút hơi gượng gạo.

Diêm Chủ liếc mắt nhìn hần, giọng nói trầm thấp mang theo lạnh lẽo: "Bẻ cong?"

"Chủ... chủ tử thứ tội!"

Hôi Lang quỳ một gối xuống, mồ hôi lạnh ứa ra, run rẩy nói: "Thật ra... thật ra thuộc hạ muốn nói... thuộc hạ đã bị Ảnh Nhất bẻ... bẻ cong....."

Nghe được lời này, Ảnh Nhất bị hoảng sợ, trừng mắt lên, dùng một chân đá hần: "Người đang nói bậy gì vậy!"

Giọng nói rơi xuống, vội vàng thay đổi sắc mặt nghiêm túc nói với Diêm Chủ: "Chủ tử, ngài đừng nghe hần nói lời vô nghĩa, thuộc hạ đi theo hướng bình thường! Thật sự! Thuộc hạ chỉ thích nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Khiến Nàng Tự Xuất Hiện!

Diêm Chủ liếc mắt nhìn hai người một cái, giọng nói trầm thấp mà từ tính truyền ra từ trong miệng: "Bốn quân mặc kệ hai người các người ai bẻ cong ai, hiện tại, đi tìm người cho bốn quân!"

Hai người vừa nghe thế, vội vàng hỏi: "Chủ tử muốn tìm thiếu niên vừa rồi?"

"Đúng vậy." Diêm Chủ trầm giọng đáp lời, dừng lại một lúc, liếc mắt nhìn hai người một cái, lúc này mới nói: "Hần là Quý Y."

"Cái gì?"

Hai người cả kinh, không hẹn mà cùng kinh hô ra tiếng. *Quý Y? Thiếu niên mặc áo choàng trắng? Là thật hay giả? Chủ tử làm sao có thể nhận ra?*

"Chủ tử sẽ không nhận sai người, đúng không? Thiếu niên mặc áo choàng trắng, sao hần có thể là Quý Y?"

Hôi Lang căng da đầu hồi, thật sự là rất khó tin. Thiếu niên hỷ dung lúc trước cùng với thiếu niên khoác áo choàng trắng tuấn mỹ tuyệt luân lại là cùng một người.

Ánh mắt Diêm Chủ lạnh lùng quét qua hắn một cái.

Ảnh Nhất thấy vậy, lập tức nói: "Thuộc hạ lập tức đi tìm!" Giọng nói rơi xuống, nhanh chóng rời đi.

"Thuộc hạ cũng đi tìm, nhất định sẽ tìm được người!" Hôi Lang cũng vội vàng nói, không dám hỏi thêm, bước nhanh rời đi.

Diêm Chủ khoanh tay đứng đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm ở trong đám người. Hắn hơi dừng lại một lúc sau đó cất bước đi lên đường cái, dung nhập vào bên trong đám người.....

Lúc này Diêm Chủ bọn họ cũng không biết, người bọn họ đang tìm, đang ngồi ở một chiếc bàn của một gian hàng nhỏ cách bọn họ không quá mấy mét, những lời bọn họ đã nói cũng nghe vào trong tai.

Kỳ quái, rốt cuộc thì hắn làm sao mà nhận ra nàng?

Phượng Cửu sờ sờ mặt mình, không thể hiểu được. Rõ ràng hắn chưa gặp qua dung nhan hoàn hảo của nàng, làm sao có thể nhận ra được nàng sau khi đã khôi phục dung nhan?

Sau khi ngồi trong gian hàng nhỏ một lúc lâu, nàng bắt đầu bước ra từ bên trong. Nàng thoáng nhìn phải nhìn trái, sau đó nhanh chóng đi về hướng khách điểm. Tìm kiếm suốt một đêm, Hôi Lang và Ảnh Nhất cũng không thể tìm được bóng dáng Phượng Cửu. Rốt cuộc, Lục Đạo thành có mấy trăm vạn người, trong thành lại chia thành nhiều khu vực, mỗi một khu vực ít nhất cũng phải có mấy chục vạn người. Muốn tìm một người giữa mấy chục vạn người nơi đây, không phải là nói dễ hơn làm?

Đợi cho đến bình minh, hai người trở lại trong sân, hướng về phía nhà chính của chủ tử bẩm báo: "Chủ tử, thuộc hạ đã tìm suốt một đêm, đều không có tin tức Quý Y."

"Không cần tìm nữa."

Trong phòng truyền đến giọng nói của Diêm Chủ: "Bồn quân đã có biện pháp khiến nàng tự mình xuất hiện."

Nghe được lời này, Hôi Lang và Ảnh Nhất nhìn nhau. *Khiến Quý Y tự mình xuất hiện? Không có khả năng đi? Hắn tránh bọn họ đều chỉ e không kịp, làm sao có thể tự mình xuất hiện đây?*

Nhưng, chủ tử bọn họ từ trước đến nay đều không làm gì nếu không nắm chắc. Chẳng lẽ, thật sự có biện pháp khiến Quý Y tự mình xuất hiện?

Mà Phượng Cửu lúc này, vừa ra ngoài sau khi đã tiến vào không gian trung tu luyện một đêm, cảm thấy cả người rất sáng khoái.

Tu vi linh lực đã là đại linh sư, nàng phải chuẩn bị sẵn sàng để đánh sâu vào Trúc Cơ Kỳ, tuy có được tề hỗ trợ tu vi tiến cấp, nhưng muốn đi vào Trúc Cơ Kỳ, còn cần phải có Trúc Cơ đan mới được.

Tuy nhiên, nàng còn chưa tiếp xúc qua đan dược trong thế giới này, muốn luyện chế Trúc Cơ đan, những vật cần đến cũng không ít.

Vốn dĩ nghĩ rằng Lục Đạo thành cũng là một thành trấn cực kỳ phồn hoa, có thể mua một số đồ để luyện đan ở đây. Nhưng hiện tại lại bị Diêm Chủ theo dõi, ngấm lại đều cảm thấy đau đầu.

Diêm Chủ này, vì sao luôn giống như âm hồn không tan như vậy?

Sau khi thay đổi một bộ hồng y và đi ra cửa, đi vào một cửa hàng xa hoa gọi là Trần Bảo Hiên.

"Công tử, thỉnh vào bên trong, cứ tự nhiên nhìn xem, nếu nhìn thấy vật nào thích, giá cả đều có thể thương lượng." Chưởng quầy ở bên cạnh cười nói, mang theo Phượng Cửu vào bên trong.

Ánh mắt nàng xẹt qua trong ngăn tủ một chút, hỏi: "Chưởng quầy, nơi này của các người có lò luyện đan không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Chui Đầu Vào Lưới!

"Ha ha, có có có, ta đưa cho công tử xem."

Chưởng quầy cười đáp lời, đi vào bên trong quầy và lấy ra một đỉnh nhỏ hình tam giác và bày ra trước mặt Phụng Cửu: "Công tử thỉnh xem, đây là linh khí đan phẩm cấp 9, thích hợp cho tu sĩ mới học luyện đan nhất."

Phụng Cửu cầm lấy chiếc đỉnh hình tam giác giống như chiếc lư hương nhìn nhìn, hỏi: "Cái này có thể luyện đan sao?"

Nghe thấy lời này, vị chưởng quầy sững sốt, ý cười trên mặt hơi cứng đờ, liếc mắt nhìn Phụng Cửu một, cười nói: "Công tử, đây là linh khí phẩm cấp 9, chỉ cần rót linh lực vào là có thể sử dụng. Sau khi rót linh khí vào chiếc đỉnh nhỏ này sẽ biến lớn, tất nhiên là có thể luyện đan."

"Phẩm cấp 9? Phẩm cấp 9 hình như là cấp thấp nhất đi? Có thứ gì tốt hơn sao?"

"Công tử nhìn cái này xem, đây là đan lô phẩm cấp 7, nó là một kiện tác phẩm của đại sư luyện khí, bất luận là ngoại hình hay chất lượng đều trên trung phẩm. Còn có một kiện này nữa, đây là song long đỉnh, là một kiện đan lô phẩm cấp 6, cũng là thành phẩm cấp đại sư, công tử có thể nhìn xem có thích một kiện nào không?."

Chưởng quầy bày biện hết mấy cái đan lô nhỏ lên trên, để Phụng Cửu có thể chọn lựa.

Nàng cầm lấy một trong những đan lô nhìn nhìn, hỏi: "Phẩm cấp 6 thì có giá bao nhiêu?"

"Ha ha, một kiện linh khí phẩm cấp 6, định giá là 8 vạn 8 ngàn 888 đồng tiền vàng, nếu công tử thành tâm muốn nó, ta có thể bỏ đi số lẻ cho công tử, chỉ lấy 8 vạn 8 ngàn 880 đồng vàng."

"Đắt vậy sao?"

Phụng Cửu kinh ngạc nhìn về phía chưởng quầy: "Chỉ một lư hương nhỏ như vậy đã là 8 vạn 8 ngàn 880 đồng vàng? Đây đúng là cướp tiền!"

Chưởng quầy vừa nghe thì kéo kéo khóe miệng: "Công tử, đây không phải là lư hương, đây là đan lô, là linh khí, 8 vạn 8 ngàn 880 đồng vàng mua một đan lô phẩm cấp 6 là một mức giá rất hợp lý."

Phụng Cửu lắc đầu: "Quá đắt, ta mua không nổi! Một trăm đồng bạc tương đương với một đồng vàng, 8 vạn đồng vàng, phải có bao nhiêu đồng bạc? Thứ này cũng quá đắt tiền."

Nghe được lời này, chưởng quầy nhất thời không nói nên lời, bởi vì chưa từng gặp qua khách nhân như vậy.

Rốt cuộc, hắn nhìn thấy vị công tử mặc bộ hồng y có khí độ rất bất phàm, một bộ nhẹ nhàng quý công tử bộ dáng, vốn tưởng rằng là cái không thiếu tiền con em quý tộc, ai ngờ.....

Phụng Cửu ánh mắt vừa chuyển, cười híp mắt hỏi: "Chưởng quầy, người này có không bán cái loại này luyện khí Thư Tạ?"

Thứ này như vậy quý, nếu là có thể chính mình luyện, kia có thể tính ra một số tiền không nói, chính mình còn có thể lợi dụng luyện khí kiếm tiền, ngẫm lại vẫn là không tồi.

Chưởng quầy sững sốt một chút, nhìn Phụng Cửu liếc mắt một sau, mới nói: "Nhưng thật ra có người thả bồn ở chỗ này bán, chỉ cần một trăm đồng vàng, người xem hạ đi!" Hắn từ trong ngăn tủ lấy ra một quyển cũ nát Thư Tạ đệ tiến lên.

Phụng Cửu tiếp nhận đại khái phiên hạ, thấy bên trong cái gì đều có ghi lại, liền nhìn về phía chưởng quầy: "Như vậy cũ cũng muốn một trăm đồng vàng? Năm mươi đồng vàng, ta mua!"

Chưởng quầy khóe miệng vừa kéo, nói: "Ta nói công tử, người chém giới cũng quá độc ác đi? Một mớ miệng liền một nửa chém, cái này làm cho chúng ta như thế nào làm buôn bán? Như vậy đi! Người nếu thật muốn muốn, tám mươi cái đồng vàng liền cầm đi, không có tám mươi cái đồng vàng liền không bán."

Nghe vậy, Phụng Cửu cười, sáng khoái bỏ tiền mua, đem kia sách vở thu hồi sau, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhiên, mới ra cửa hàng liền thấy được một hình bóng quen thuộc, nhìn thấy kia thân ảnh khi, nàng ánh mắt sáng lên, lộ ra một mặt ý cười triều người nọ chạy qua đi, đồng thời giương giọng hô một tiếng.

"Đại thúc!"

Đưa lưng về phía Phụng Cửu đang ở trên đường cái đi tới Lăng Mặc Hàn nghe thấy thanh âm khi, liếc hạ ánh mắt xẹt qua một mặt u quang, khóe môi nhỏ đến khó phát hiện gọi lên một mặt ý cười.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Diêm Chủ Phúc Hắc!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn xoay người, nhìn thân ảnh màu đỏ đang bước nhanh chạy về phía hắn, tâm tình bỗng nhiên bay lên khó hiểu, nhưng biểu tình trên mặt lại toàn là nghi hoặc và hồ hững.

"Người là?"

"Là ta! Quý Quý." Nàng chớp chớp đôi mắt với hắn, biểu tình trên mặt toàn là vui sướng: "Đại thúc, sao người lại ở chỗ này?"

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn đứng lúc hiện lên một tia kinh ngạc: "Người là Quý Y?"

Hắn đè thấp giọng nói vài phần, nhìn thoáng qua về phía chung quanh: "Mặt người....."

"Hắc hắc, trị hết rồi! Thế nào? Có phải tuần mỹ tuyệt luân anh tuần vô song hay không?" Nàng cười hỏi một cách đầy tự mãn.

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Mặc Hàn dừng ở trên làn da mịn màng trắng như tuyết của nàng, thu hết dung nhan tuyệt mỹ của nàng vào trong đáy mắt. Ánh mắt hơi loé xẹt qua một nụ cười cực nhanh, ý vị thâm trường nói: "Àn, người rất kinh diễm."

Phượng Cửu thoáng nhìn qua chung quanh, nói: "Có người đang tìm ta, trên đường cái rất không an toàn, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đi! Ta mời người ăn cơm, thế nào?"

"Được." Hắn gật đầu lên tiếng, khóe miệng nhỏ đến nỗi khó phát hiện cong lên.

"Vây đi thôi! Phía trước có một căn tử lâu." Phượng Cửu nói, mang theo hắn đi về phía tiệm rượu phía trước.

Sau khi hai người bọn họ biến mất, Hôi Lang và Ảnh Nhất xuất hiện từ trong chỗ tối đều mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hôi Lang lầm bầm nói: "Chủ tử nói có biện pháp khiến Quý Y tự mình xuất hiện, không nghĩ tới, thật sự đúng là có thể khiến Quý Y tự mình ra tới!"

Ảnh Nhất líu lưỡi, nói: "Chủ tử cũng quá phúc hắc, thật sự có thể nghĩ tới biện pháp này, nếu như bán Quý Y đi, Quý Y vẫn còn giúp bang chủ tử đếm tiền."

Nghĩ đến biểu tình nghiêm trang nhưng lạnh lùng thờ ơ của chủ tử trước đó, trong lòng Ảnh Nhất khinh bỉ: *Chủ tử sẽ phóng chùng đã vui ngất trời, còn giả vờ mang một bộ dáng kinh ngạc ngoài ý muốn.* "Chúng ta có muốn đi theo phía sau nhìn xem hay không?" Hôi Lang dùng khuỷu tay hích Ảnh Nhất một cái, hỏi.

"Theo sau?" Ảnh Nhất liếc mắt nhìn hắn: "Người không sợ hỏng mất chuyện tốt của chủ tử sao?"

Nghe được lời này, lúc này Hôi Lang mới nghĩ ngợi tâm tư: "Vây chúng ta sẽ quay về trước?"

"Àn, đi thôi! Quý Y rất tinh ranh! Nếu như chúng ta đi theo, nhất định sẽ bị phát hiện, quay về trước chờ tin tức chủ tử." Ảnh Nhất nói, lập tức rời đi cùng hắn.

Bên kia, Phượng Cửu và Lăng Mặc Hàn đi vào tử lâu và ngồi xuống trong một căn phòng. Sau khi gọi vài món ăn, nàng tiếp tục hỏi: "Đại thúc, người không cần quay về học viện Tinh Vân sao? Vì sao lại đến Lục Đạo thành?"

Lăng Mặc Hàn rót rượu, nói: "Ta tuy là đạo sư Tinh Vân, nhưng ta có đặc quyền, không cần thường xuyên lưu tại học viện."

Hắn rót rượu vào ly cho nàng, hỏi: "Người nói có người đang tìm người, chẳng lẽ là người Diêm Điện?"

"Chính là bọn họ, Diêm Chủ kia quả thực chính là âm hồn không tan, ta đã chạy ra ngoài còn đuổi theo một đường lại đây, ở chỗ này cư nhiên lại gặp phải hắn, cũng may, ta lại cho hắn trượt lần nữa."

Nàng đắc ý đào dạt nói: "Muốn tìm một người trong Lục Đạo thành, thậm chí hắn là chủ nhân Diêm Điện, phóng chùng cũng không dễ dàng như vậy."

Âm hồn không tan?

Đôi mắt Lăng Mặc Hàn hạ xuống, khóe môi hơi cong lên: "Nghe nói, Diêm Chủ thật sự rất thần bí, rất nhiều người chưa gặp qua gương mặt thật của hắn, người bị chụp đi lâu như vậy, có cơ hội nhìn thấy hắn hay không?"

"Đã nhìn và thấy, mặc dù không nên nói, nhưng hắn xác thật lớn lên thực sự khiến người chảy nước miếng. Tuy nhiên, hắn quá nguy hiểm, chỉ có thể nhìn xem từ xa, không thể tới gần sờ."

Nàng than một tiếng lắc đầu nói, vẻ mặt tiếc hận.

Lăng Mặc Hàn vừa nghe thấy những lời này, khóe miệng vừa kéo, liếc nhìn nữ nhân có tâm sắc một cái, mỉm cười với ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Bách Bảo Lâu!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn hạ liễm đôi mắt, uống xuống ngụm rượu, giọng nói trầm thấp không nhanh không chậm truyền ra: "Ta thấy ngươi có thể sống thoát ra khỏi Diêm Điện, nghĩ đến, Diêm Chủ kia cũng không hề bạc đãi ngươi."

Nghe vậy, Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn thấy khuôn mặt hắn đều bị một đồng râu che mất hơn phân nửa, cũng không thấy rõ chân dung. Tuy nhiên, ánh mắt nàng xoay chuyển đánh giá qua lại ở trên khuôn mặt hắn.

Nhìn lông mày và đôi mắt trên khuôn mặt của hắn có vài phần quen thuộc, trong lòng nàng chợt nhảy dựng, ý cười nơi khóe môi hơi cứng lại. Giọng điệu của nàng vẫn lười biếng như cũ, mang theo vài phần tò mò hỏi: "Đại thúc, ngươi rốt cuộc là bao nhiêu tuổi? Giữ một lượng râu lớn như vậy không cạo, không nóng sao?"

Lăng Mặc Hàn ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thói quen."

"Nga! Thói quen!"

Nàng cười cười, giúp hắn rót rượu: "Tới tới tới, uống rượu, khó gặp được ngươi ở chỗ này. Đúng rồi đại thúc, ngươi tới Lục Đạo thành này để làm gì?"

"Ta tới đây để giải quyết vài chuyện." Hắn thấy nàng bung chén rượu lên liền uống, nhíu mày, nói: "Bụng rỗng đừng uống rượu, ăn chút đồ ăn đi." Trong khi nói, giúp nàng gấp chút đồ ăn rồi đặt ở trong chén trước mặt nàng.

Nhìn hắn nhiệt tình quá độ, Phượng Cửu hơi ngưng ngừng gật đầu: "Được."

Hai người lặng lẽ ăn, thỉnh thoảng nói vài câu, mà Lăng Mặc Hàn tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy mình là người ngoài, thỉnh thoảng giúp nàng kẹp đồ ăn.

"Ăn nhiều một chút."

Nhìn đồ ăn đã chất đống như ngọn núi nhỏ trong chén, lại nhìn thấy hắn đang gấp một đũa qua đây, nàng vội vàng ngăn trở: "Đại thúc, đừng giúp ta gấp nữa, ngươi xem đã nhiều như vậy, ta ăn không hết."

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn lúc này mới chú ý tới trong chén đồ ăn trước mặt nàng xác thật đã được chất đống như một ngọn núi nhỏ, không khỏi ho nhẹ một tiếng, đảo mắt có chút không được tự nhiên, tự mình bắt đầu ăn.

Phượng Cửu thấy một màn như vậy thì cười híp mắt, ánh mắt hơi đổi, nói: "Đại thúc, ngươi có quen thuộc với Lục Đạo thành hay không? Dự lát nữa ta muốn đi mua một ít tài liệu luyện khí, ngươi có thể mang ta đi nhìn xem hay không?" "Có thể." Hắn gật đầu nói.

Ánh mắt nàng sáng lên, lập tức nói ngay: "Vậy được, chúng ta ăn xong lập tức đi."

Nhìn thấy hai mắt nàng sáng lên, Lăng Mặc Hàn không thể không hỏi: "Ngươi không sợ gặp phải những người Diêm Điện đang tìm kiếm ngươi sao?"

"Không phải đã có đại thúc ở chỗ này sao?"

Nàng cười híp mắt nhìn hắn, nói: "Đại thúc, ngươi sẽ không trơ mắt nhìn ta bị bắt đi, đúng không?"

Lăng Mặc Hàn không đáp lời, sau khi lau lau khóe miệng, nói: "Đi thôi!" Giọng nói rơi xuống, cất bước đi ra ngoài.

Phượng Cửu đứng lên đi theo, nhìn thân ảnh hắn cất bước đi ở phía trước, ánh mắt khẽ nhúc nhích, tiện đà, bước nhanh đuổi kịp.

Sau khi đi xuống dưới lầu và thanh toán, dưới sự dẫn dắt của Lăng Mặc Hàn, bọn họ đi tới một toà thương lầu xa hoa với cửa hiệu có hai mặt tiền.

Nhìn vào toà nhà cao khoảng ba tầng, cùng với trang hoàng xa hoa đắt đỏ bên ngoài, ánh mắt nàng dừng trên ba chữ ở giữa: "Bách Bảo Lâu? Đại thúc, đồ vật nơi này có phải rất đắt hay không? Quá đắt ta mua không nổi!"

Nghe thấy những lời này, Lăng Mặc Hàn thoáng liếc mắt nhìn nàng một cái, tiện đà, cất bước đi vào: "Cứ tiến vào nhìn xem đi!"

Đi vào bên trong, lúc này Phượng Cửu mới phát hiện, đồ vật ở trong Trân Bảo Hiên lúc trước so với Bách Bảo Lâu bên này, quả thực chính là con kiến so với con voi, kém xa quá nhiều.

"Chưong quây, đỉnh này các ngươi bán thế nào?"

Nàng chỉ vào một cái đỉnh nhỏ bên trong quây, hỏi. Bởi vì nhìn thấy thế đánh dấu phía dưới, đây chính là một kiện linh phẩm có phẩm cấp 4, nàng thật sự có chút tò mò. Tiểu đỉnh linh khí phẩm cấp 4 có thể bán được bao nhiêu tiền?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Vứt Một Bút Trốn Chạy!

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Đây là một kiện linh khí phẩm cấp 4, giá trị bốn mươi hai vạn tám nghìn kim tệ." Chưong quây một bên vừa nói, vừa liếc mắt nhìn hai người một cái, hỏi: "Không biết công tử muốn tìm loại linh khí nào? Lão phu có thể giới thiệu giúp công tử."

Vừa nghe thấy giá, Phượng Cửu lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn về phía chưong quây, nói: "Ta muốn mua một ít kim loại, không biết các ngươi nơi này có không?"

"Có, thỉnh công tử chờ một lát." Chưong quây gọi một người tới, giao đãi một tiếng, không lâu sau, người nọ liền lấy ra một khối thép lớn.

"Công tử, ngài nhìn xem thế này đủ sao? Nếu như không đủ, phía sau còn có."

"Cái này bán thế nào?" Nàng đánh giá khối thép kia, nhìn cũng giống như kim loại bình thường, không có gì khác biệt.

Chưong quây cười nói: "Ha ha, đây cũng không phải là vật quý trọng gì, một khối to này chỉ cần mười đồng vàng là đủ."

Nghe vậy, Phượng Cửu đi qua một bên, hạ giọng hỏi: "Đại thúc, vật này có đúng không?"

Lăng Mặc Hàn thoáng liếc mắt nhìn nàng một cái, hỏi: "Ngươi định mua cái này về để học luyện khí?"

"Đúng vậy! Vốn dĩ muốn mua cái đan lô, bắt quá quá đắt, ta mua không nổi, cho nên liền nghĩ tự mình học học, xem có thể tự mình luyện chế ra cái đan lô để dùng hay không, như thế nào? Chú ý của ta không tồi chứ?"

Nhìn bộ dáng nàng dào dạt đắc ý, hần âm thầm lắc đầu, đi vào bên cạnh quây, chỉ vào một cái đan lô bên trong, nói với chưong quây: "Mang cái này ra cho nàng."

"Ha ha, được." Chưong quây cười đáp lời, đang muốn lấy đan lô ra, bỗng nghe thấy giọng nói của thiếu niên hồng y truyền đến.

"Không cần, ta mua nguyên liệu trở về học luyện khí, ta cũng không tin luyện chế không ra một cái."

Chưong quây cười cười, nói: "Ha ha, luyện khí cũng không phải dễ dàng giống như nói nói như vậy. Muốn luyện chế ra đan lô phẩm cấp 4, không có kinh nghiệm mười năm thì luyện chế không ra."

Phượng Cửu choáng váng, liếc nhìn dòng chữ phía dưới đan lô: [Nhất phẩm Linh Khí, giá: hai trăm tám mươi vạn đồng vàng]

"Đại thúc, cái này đắt như vậy, ta mua không nổi."

Ánh mắt thâm thúy của hần xẹt qua trên người nàng, nói: "Bách Bảo lâu có thể dùng vật đổi vật."

"Dùng vật đổi vật ta cũng không có đồ vật gì đáng giá có thể giao dịch. Tuy nhiên, đại thúc, chúng ta hãy thảo luận một chút."

Nàng dựa sát vào bên người hần, khẽ thấp giọng nói, cười toe toét nói: "Chúng ta cũng khá quen thuộc, ngươi cho ta mượn được không?"

Nhìn gương mặt đáng yên ghé vào trước mắt hần lấy lòng, trong lòng hần nhảy dựng, hơi thở trở nên hơi loạn, cố gắng áp chế mới nhịn xuống xúc động muốn ôm nàng vào lòng, giọng nói trầm thấp tại một khắc này trở nên hơi khàn.

"Mượn của ta, ta muốn có lợi tức."

Thu hết biểu tình hiện tại của hần vào trong đáy mắt, ánh mắt Phượng Cửu hơi lóe, cười nói: "Lợi tức thì lợi tức."

Vì thế, Phụng Cửu cuối cùng cầm lấy tấm thẻ Tử Tinh Táp của hắn đưa cho. Sau khi mua một đồng lớn đồ vật và thu vào trong không gian, khoe môi luôn dương lên ý cười không thể nào ngăn được.

"Đại thúc, chúng ta đi thôi!" Nàng nói với tươi cười nở đầy trên khuôn mặt. Tuy nhiên, ngay sau đó, sắc mặt bỗng hơi đỏ: "Tê!"

Nhìn thấy sắc mặt nàng hiện lên vẻ khó coi, hắn nhú mày, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đau..... bụng!"

Nàng nhăn mặt khó coi, nhìn về phía chuông quây: "Chuông quây, nơi này của các ngươi có nhà xí hay không?"

Chuông quây cũng hơi sững sốt một chút, tiện đà gật gật đầu: "Có, ở phía sau."

Nàng nhìn về phía Lăng Mặc Hàn, nhăn mặt nói: "Đại thúc, ta phỏng chừng vừa rồi ăn đồ hư vào bụng, ta đi nhà xí trước, ngươi chờ ta ở đây một lúc được không?"

"Đi đi!" Lăng Mặc Hàn nói, lập tức thấy nàng chậm rãi chạy về phía sau.

Cho đến khi, hắn đợi thời gian gần một nén hương cũng không thấy nàng quay lại, giống như ý thức được điều gì, bỗng nhiên lao về phía sau.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Nghiến Răng Nghiến Lợi!

Nhìn nhà xí trống rỗng, sắc mặt Lăng Mặc Hàn đen trầm xuống dưới, ánh mắt thâm thúy neho lại, lộ ra vài phần hơi thở nguy hiểm.

"Được! Được lắm! Lúc này đây cư nhiên trốn thoát ở dưới mí mắt bốn quân, lá gan không nhỏ!"

Giọng nói kia, lộ ra vài phần nghiến răng nghiến lợi.

Ngắm lại cũng đúng, hắn đã dùng thân phận Lăng Mặc Hàn để xuất hiện, ai ngờ này còn chưa đầy nửa ngày, cư nhiên nàng đã phát giác ra có điểm không thích hợp. Hắn bị vót một bút cũng cảm thấy không sao, vấn đề là, nữ nhân kia cư nhiên lại chạy!

Khuôn mặt hắn tối sầm sờ sờ cảm râu, nàng rốt cuộc làm thế nào mà nhận ra hắn? Hơn nữa, đã nhận ra hắn từ khi nào?

Chẳng lẽ nói, ngay khi hắn thiết kế dùng thân phận Lăng Mặc Hàn để xuất hiện, nàng cũng đã tương kế tựu kế?

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Đối với bên kia, Phụng Cửu trở lại khách điểm trực tiếp nằm lên trên giường, vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. Ngay cả khi đã trở lại khách điểm, đã ở trong sương phòng, trái tim vẫn còn đang nhảy thành thịch.

Quá kích thích!

Không nghĩ tới đại thúc thực sự chính là Diêm Chủ! Càng không nghĩ tới nàng cư nhiên tự mình đưa tới cửa! Cũng may nàng phát hiện ra sớm và kịp thời xoay sở, bằng không chắc chắn nàng lại thua ở trong tay hắn!

Chẳng phải nàng đã nói rồi sao! Thân hình hai người sao có thể sẽ tương tự như vậy? Ngay cả mặt mày cũng không sai biệt lắm. Hơn nữa, lúc trước Diêm Chủ cũng xuất hiện trong Lục Đạo thành, đại thúc sao cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Được lâu Diêm Chủ đang nghiên cứu chế tạo giải dược hàn độc ngàn năm, trên người đại thúc cũng có hàn độc ngàn năm, điều này cũng khéo quá mức, nếu như nàng phản ứng không kịp, phỏng chừng thật sự đã trở thành ngọc tử.

"Không được, phỏng chừng là không thể ngăn người thêm ở Lục Đạo thành. Hiện tại đồ vật cũng đã mua được tương đối đầy đủ, vẫn nên đi chợ đen tìm Lân Sương trước rồi sau lại nói."

Nàng lật mình và nhảy ra khỏi giường, sau khi đi đến bên cạnh bàn rót ly nước để uống, lúc này mới đi xuống lầu trả phòng với chuông quây, nhân tiện nhờ chuông quây dẫn ra phía sau chuồng ngựa, ai ngờ.....

"Đây là tọa kỵ của ta?" Nàng nhìn thấy chuông quây dắt ra một con ngựa trắng, lông mày hơi dựng lên, khoe môi hơi cau, lộ ra một nụ cười, chỉ là, nụ cười này lại không đạt tới đáy mắt.

Chường quây ngăn ra, hỏi: "Chẳng lẽ đây không phải là tọa kỵ của công tử sao? Ta nghe tiểu nhị nói tọa kỵ của công tử có màu trắng, nơi này cũng chỉ có một con ngựa màu trắng này thôi!"

"Vậy tiểu nhị đâu?"

"Sáng nay hắn đã nghỉ việc....." Nói đến đây, sắc mặt Chường quây biến đổi: "Chẳng lẽ hắn đã trộm đổi ngựa của công tử?"

"Ngựa? A!"

Phượng Cửu cười lạnh: "Tọa kỵ của ta là một con linh thú, cũng không phải là một con ngựa."

Ý thức được vấn đề nghiêm trọng, Chường quây vội vàng nói: "Thật không phải, công tử vào ở nơi này của chúng ta, không ngờ xảy ra chuyện như vậy. Là do chúng ta quản lý có sai sót, công tử hãy thông thả chờ một chút, ta lập tức sai người đi tìm tiểu nhị kia. Hắn là người làm công mới nghỉ việc sáng nay, hiện tại hắn là còn ở trong nhà."

Thấy Chường quây thực sự không hiểu rõ, sắc mặt nàng lúc này mới hoà hoãn, nói: "Tìm người mang ta tới đó!"

Chường quây vội vàng đáp lời, giao đãi người trông coi khách điểm, tự mình mang theo Phượng Cửu đi tới nơi ở của tiểu nhị, chỉ là, ở trên đường cái bọn họ đã nhìn thấy tiểu nhị, trên mặt tràn đầy tươi cười đang rẽ về hướng ngõ nhỏ đi đến.

"Là hắn! Hắn ở đó!" Chường quây chỉ vào, lời nói vừa rơi xuống, đã thấy bóng đỏ bên người nhảy lên, tiến về phía trước. Thấy vậy, hân vội vàng đuổi kịp.

.....

Đối với bên kia, khi Hôi Lang và Ảnh Nhất nhìn thấy chủ tử bọn họ trở về với sắc mặt khó coi, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, Hôi Lang dừng lại một lúc trước khi cẩn thận hỏi: "Chủ tử, Quý Y đâu? Sao không mang hân về cùng?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Lão Bạch Bị Trộm!

Lời này vừa rơi xuống, đã thấy chủ tử nhà hân liếc mắt lạnh quét hân một cái, ánh mắt kia, khiến đáy lòng hân dựng đứng.

Chẳng lẽ, đã ra xảy ra điều gì ngoài ý muốn? Trong lòng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi tiếp.

Chủ tử luôn coi trọng ngoài dự kiến đối sự tình Quý Y, vốn tưởng rằng chủ tử thế nào cũng sẽ chờ đến buổi tối mới trở về, ai ngờ này còn chưa tới nửa ngày đã quay trở lại, phỏng chừng, thật đúng là đã xảy ra sự tình ngoài ý muốn.

Chỉ là, rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ Quý Y không cho chủ tử một sắc mặt tốt?

Hai người mang tâm tình thấp thỏm, nhìn khuôn mặt chủ tử bọn họ hắc trầm không nói một câu đã vào phòng đóng cửa lại.

Sau một lúc, hai người mới nhìn nhau, đi ra phía ngoài viện và bắt đầu thấp giọng nghị luận.

"Ngươi nói xem đã xảy ra chuyện gì?" Hôi Lang nhìn Ảnh Nhất hỏi.

Ảnh Nhất suy nghĩ, nói: "Khẳng định là có quan hệ với Quý Y, nếu không sắc mặt chủ tử sẽ không khó coi như vậy."

"Ngươi nói đi! Sớm không cho đi theo, nếu như chúng ta âm thầm đi theo, chúng ta có thể biết được chủ tử và Quý Y rốt cuộc xảy ra chuyện gì!"

Nghĩ nghĩ, Ảnh Nhất đề thấp giọng xuống, nói: "Hay là thế này, ngươi đi ra ngoài hỏi thăm một chút? Sau khi chủ tử chúng ta trở về đã đi qua những nơi nào? Còn có, Quý Y đã đi đâu? Trong Lục Đạo Thành cũng có người của chúng ta, việc này không khó tra."

"Tra sự tình của chủ tử hôm nay? Điều này..... không ổn?" Hôi Lang về mặt khó xử: "Này như để chủ tử biết được, chúng ta sẽ ăn không hết thì bực đem đi!"

"Ngươi là người hầu thân cận của chủ tử, ta là ảnh vệ của chủ tử, ngươi xem chủ tử trở về sắc mặt khó coi như vậy, chẳng lẽ chúng ta không nên tìm hiểu tình huống rõ ràng hơn hay sao? Huống chi, việc này tám chín phần mười là có quan hệ với Quý Y, nếu ngươi không dám tra hành tung hôm nay của chủ tử, vậy hãy tra Quý Y."

Nghe hấn nói như vậy, dường như cũng có vài phần đạo lý, bởi vậy, Hôi Lang gật đầu nói: "Được, ta sẽ đi một lúc rồi về."

Hấn vừa đi được vài bước thì đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn Ảnh Nhất một cái, hỏi: "Sao ngươi không tự mình đi? Việc này ngươi cũng có thể làm được!"

Ảnh Nhất nhìn hấn một cái, nói: "Ta phải ở chỗ này bảo vệ chủ tử!"

"Ta cũng có thể ở chỗ này bảo vệ chủ tử, ngươi đi tra, miễn cho quay đầu lại ta lại phải chịu tội." Hôi Lang vừa đi đã quay trở về, ý bảo Ảnh Nhất đi tra.

"Ngươi thật sự không đi?"

"Không đi!" Hôi Lang lắc đầu, cảm thấy đây không phải là việc tốt.

"Không đi thì ta đi, bắt quá, sau khi trở về đừng hỏi gì ta."

"Dựa vào cái gì?"

Ảnh Nhất vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Bởi vì ta chỉ tra Quý Y." Chỉ tra Quý Y, cho dù bị chủ tử biết cũng không việc gì.

"Gian trá!" Hôi Lang nhỏ giọng chửi, nhìn hấn đi xa, lập tức quay trở lại viện thủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, trong một con hẻm nhỏ.

Phượng Cửu dẫm lên lưng tiểu nhị, cúi người xuống và thương thức chúi thủ trong tay, nhìn tiểu nhị quỳ rạp trên mặt đất với sắc mặt kinh sợ.

"Ngươi đã mang tọa kỵ của ta đi đâu vậy?"

"Cái... cái gì tọa kỵ? Ta.... ta không biết..... A!"

Lời còn chưa nói xong, một tiếng kêu thê lương thảm thiết đã vang lên.

Chỉ thấy, mu bàn tay của tiểu nhị đang quỳ rạp trên mặt đất đã bị chúi thủ đâm qua, máu tươi lập tức thẳng dòng tràn ra. Chưởng quầy vội vã cả kinh, thân thể run lên nhìn về phía Phượng Cửu.

"Công... công tử, chuyện gì cũng từ từ, ngàn vạn đừng gây ra án mạng."

Phượng Cửu rút chúi thủ ra, lau lau máu tươi ở trên mặt tiểu nhị, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp lộ ra vài phần thờ ơ, nhưng lại lạnh lẽo đến nổi nhiếp người.

"Tọa kỵ của ta đâu?"

Sắc mặt tiểu nhị trắng bệch nhìn thanh chúi thủ sắc bén nuốt nuốt nước miếng, run giọng nói: "Ồ... ở Dự Vân Lâu..... Tê a!"

*****

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Phân Tranh Giữa Đẩu Thú Trường!

"Dự Vân Lâu?"

Nàng nhàu mày, nhìn về phía chưởng quầy đang xoa mồ hôi lạnh một bên: "Đó là nơi nào?"

Sau khi nghe được tên lâu, chưởng quầy hơi sững sốt một chút, tiện đà giận dữ tiến lên đập tiểu nhị mấy đá: "Ngươi thật đáng chém ngàn đao! Tay chân ngươi không sạch sẽ! Cư nhiên dám bán tọa kỵ của khách nhân tới Dự Vân Lâu, đáng giận!"

"Tê! A! Chưởng quầy đừng đánh, công tử tha mạng, tiểu nhân cũng không dám nữa....." Tiểu nhị khóc lóc cầu xin, lúc này nào có nửa điểm vui vẻ giống như khi nhận bạc lúc trước?

Nghe đến công tử hồng y một bên còn đang chờ hấn nói, chưởng quầy có chút bất an lúng túng nói: "Dự... Dự Vân Lâu là... là nơi thư giãn của con em

quý tộc và một số tu sĩ trong thành lúc nhàn nhả không có việc gì. Nơi đó không giống như những địa phương khác, nơi đó khách nhân có thể mua bán mảnh thú hoặc linh thú sau đó sẵn lòng và bán chết chúng."

Nghe được những lời này, ánh mắt Phượng Cửu nhíu lại, chân dẫm lên mu bàn tay bị thương đang chảy máu của tiểu nhị, giọng nói lạnh như hàn băng truyền ra.

"Người trộm tọa kỵ của ta như thế nào?"

Với tính cách lười như chó bệnh của Lão Bạch kia, cho dù là Bách Hiểu không phải lúc nào cũng có thể làm cho nó di chuyển, tiểu nhị này làm thế nào đưa nó đến Dự Vân lâu để bán?

"Ta... là ta đã thả chút được ở... ở trong tôm cá nó ăn, sau đó... sau đó dùng xe đẩy chuyên dụng... chờ đi."

Tiểu nhị lúc này đều đã chết tâm, vốn nghĩ khách nhân không phát hiện ra tọa kỵ biến mất nhanh như vậy, ai ngờ hắn còn chưa kịp chạy trốn, khách nhân đã tìm tới hắn.

Phượng Cửu đuổi tay giật mạnh một cái, kéo cánh tay của hắn rời ra, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương thảm thiết bất chợt vang lên, ngay sau đó, đã thấy tiểu nhị kia đau đến nổi ngất xỉu.

Chương quỳ cả kinh, vội hỏi: "Hắn... không phải là hắc... đã chết, đúng không?"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn tiểu nhị trên mặt đất một cái, nói: "Phế một cánh tay của hắc mà thôi, không chết được."

Giọng nói rơi xuống, nói tiếp: "Dự Vân lâu ở đâu? Mang ta đi."

Chương quỳ nuốt nuốt nước miếng, nói: "Công tử, những vật bị bán vào Dự Vân lâu không thể quay về được nữa. Hơn nữa, bọn họ cũng không phải dễ chọc....."

"Bọn họ không dễ chọc, ta thì dễ chọc sao?"

Nàng liếc mắt nhìn chương quỳ một cái: "Tọa kỵ của ta bị mất bởi người của khách điểm các ngươi, việc này khi ta quay đầu lại sẽ tính sổ với các ngươi, nhanh dẫn đường, đừng đẩy tôi đẩy lui."

Cuối cùng, chương quỳ bất đắc dĩ đành phải đem Phượng Cửu tới trước Dự Vân lâu: "Chính là nơi này, công tử.... ta... ta sẽ không đi vào."

Phượng Cửu vẫy vẫy tay, ý bảo hắc đi về trước, tự mình cất bước đi vào, dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị sau đó đi đến đấu thú trường ngoài trời.

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton*.....

Đấu thú trường được hình thành bởi những lồng sắt cao tới 3m, dùng để nhốt mảnh thú, ước chừng có hàng trăm lồng sắt, bên trong có hàng trăm mảnh thú hoặc linh thú.

Lúc này xung quanh sân là một mảnh trảm trở khen ngợi, toàn bộ nơi này thoạt nhìn thật là náo nhiệt, thậm chí, một số tiếng đánh đổ cùng với tiếng nói chuyện cũng truyền vào trong tai.

"Các ngươi nói xem, Liễu công tử có thể thuần phục được con linh mã này sao? Hơn nữa, nếu không phải chính mắt thấy, thật sự nhìn không ra con ngựa béo phì này lại có năng lực lớn như vậy."

"Đúng vậy, nghe nói mới được mua về lúc rạng sáng, vốn không có ai chú ý tới, bởi vì con ngựa béo này vẫn luôn lười biếng nằm bò. Mãi đến khi mấy con mảnh thú bị người săn đuổi bắn chết nên chúng trở nên nóng nảy, đấu đá lung tung rồi nhào về phía con ngựa béo, lúc ấy tất cả mọi người giữa sân đều cho rằng con ngựa béo phì chắc chắn chết rồi. Không nghĩ tới tình thế bị đảo ngược. Các ngươi tới muộn nên không nhìn thấy được, một màn kia đã khiến tất cả mọi người trong toàn trường đều đứng lên ồ lên một tiếng."

"Hắc, toàn bộ các thế gia đều hăng hái phân tranh với một con ngựa béo phì này, Dự Vân lâu cũng trộm cười thầm. Bọn họ sẽ kiếm được bao nhiêu tiền từ việc này?"

Nghe những lời này truyền vào trong tai, Phượng Cửu nhìn về giữa sân trong đấu thú trường, nhìn thấy con ngựa béo phì trong sân, đúng là tên Lão Bạch kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Ai Thuần Phục Ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lúc này, tên công tử mặc cảm y trong sân đột nhiên bỏ nhào vào trên người Lão Bạch, ôm lấy phần cổ của nó rồi xoay người muốn cưỡi lên trên, nhưng Lão Bạch vùng người, cả người hắn bị hất bay vọt lên không, quay cuồng ở giữa không trung trước khi rơi xuống mặt đất và lui lại phía sau vài bước.

Tại thời điểm đó, Lão Bạch tựa hồ có chút bồn chồn bất an, đá móng chân trên mặt đất, thấp giọng hí lên vài tiếng, trong giây lát xông về phía nam tử cảm y, hạ gục tên nam tử cảm y mới vừa đứng vững bước chân và đè bẹp hắn ở phía dưới bụng.

Khi nhìn thấy nam tử cảm y bị ép tới nổi sắc mặt đỏ lên không thể giãy giụa, mọi người bên ngoài bắt đầu cười to, tiếng cười hỗn tạp quanh quần khắp nơi, hết sức vang dội.

Nam tử cảm y bị mọi người cười nên có chút buồn bực xấu hổ, hơn nữa không thể nào đẩy ra con ngựa béo phi đang đè ở trên người mình, nhất thời tức giận, từ không khí lấy ra một thanh chủy thủ lập tức đâm mạnh về phía Lão Bạch.

Phượng Cửu nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt léo lên tia lạnh lùng, ngón tay khẽ nhúc nhích, bắn ra một cây ngân châm, hừ một tiếng.

"Tê!"

Nắm từ cảm y đau đớn kinh hô một tiếng, hít hà một hơi, chủy thủ trong tay rơi xuống. Khi hắn nhìn thấy cây ngân châm lủng lủng nơi cổ tay, hắn tức giận gầm lên.

"Ái! Là ai ám toán ta!"

Mọi người nhìn thấy hành động của hắn vốn đang đâm xuống nhưng lại dừng lại và hô đau một tiếng, chủy thủ trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất, không khỏi khe khẽ thì thầm.

Lúc này, Phượng Cửu từ trong đám người, nhón mũi chân một chút, đề khí và bay xuống giữa sân.

Mọi người chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ chợt loé lên trước mắt, hồng y phát phối ở giữa không trung. Ngay sau đó, nhanh nhẹn rơi xuống mặt đất. Thiếu niên dung nhan tuấn mỹ, toàn thân quý khí yêu nghiệt, khoanh tay đứng trong đầu thú trường, cảm hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn xuống, quả nhiên là một bộ tôn quý vô song, hơi thờ nhếch người.

"Người này à? Vì sao đột nhiên vào đó?"

"Thiếu niên này thật đẹp! Chẳng lẽ là đệ tử quý tộc nào đó?"

"Đường như không phải là người Lục Đạo thành chúng ta, trước kia ta chưa từng thấy qua."

Trong khi mọi người đang bàn tán nghị luận, người của Dự Vân lâu lập tức bước ra khỏi lối vào, bởi vì Phượng Cửu đột nhiên xâm nhập vào đầu thú trường, đang muốn mở miệng dò hỏi, đã nghe thấy giọng nói của thiếu niên hồng y truyền ra.

"Lão Bạch, lại đây."

Phượng Cửu gọi một tiếng, liền thấy thân thể Lão Bạch đang quỳ rạp trên mặt đất đề nặng nam tử cảm y run lên, đột nhiên quay đầu, vừa thấy Phượng Cửu thì hí lên một tiếng, vui sướng chạy qua.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều hiện lên thần sắc khác nhau, ánh mắt nhất nhất dừng ở trên người thiếu niên hồng y, âm thầm đánh giá.

Nhìn có vẻ như con ngựa béo phi này thuộc về thiếu niên hồng y? Nhưng, nếu là của hắn, vì sao lại bị bán tới Dự Vân lâu? Ánh mắt mọi người ánh chuyển hướng nhìn về phía người Dự Vân lâu, muốn nhìn một chút, bọn họ sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Trong sân, Phượng Cửu vỗ vỗ đầu Lão Bạch, nói: "Đừng lo, ta đến mang ngươi về."

"Con linh thú này là của Dự Vân lâu chúng ta, không thể để công tử mang đi." Một người nam tử trung niên đi tới phụ một tay, nhìn Phượng Cửu trong bộ hồng y, nói.

"Không tồi! Bán công tử còn chưa thuận phục nó, sao có thể để nó đi được?"

Nam tử cảm y cũng đã đi tới, mặt hung dữ nhìn chằm chằm Phượng Cửu: "Chính ngươi đã dùng ngân châm ám toán ta, đúng không? Ngươi thật to gan!"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn người nọ một cái, cười lạnh: "Ngươi xác định vừa rồi không phải là Lão Bạch nhà ta đã thuận phục ngươi?"

Nghe được lời này, mọi người chung quanh đều tức cười thành tiếng, sắc mặt nam tử cảm y cũng đỏ lên theo, quát một tiếng chói tai về phía Phượng Cửu: "Ngươi làm càn!"

Trong giây lát bí mật mang theo một luồng khí trong nắm tay, chỉ là, nắm tay còn chưa đụng tới Phượng Cửu, đã bị nàng dùng một chân đá bay cả người ra ngoài.

Chương 242: Sát Ý Nổi Lên!

"Án!"

Lúc này, cả người nam tử mặc cảm y quỳ rạp trên mặt đất kêu rên một tiếng, vì bụng bị đá một chân nên đau kịch liệt, trên trán nháy mắt chảy ra mồ hôi lạnh. Hắn muốn đứng lên, nhưng trong một chốc một lát không thể triệu hồi được sức lực để đứng lên.

Mà mọi người nhìn thấy một màn như vậy, nháy mắt yên tĩnh lại, tựa hồ có chút không thể tưởng tượng. Rốt cuộc, nam tử cảm y chính là đệ tử Liễu gia, thực lực tu vi có thể coi như xuất sắc ở cùng thế hệ. Tuy nhiên hiện tại, cư nhiên bị thiếu niên hồng y đá một chân đã nằm sấp xuống, sao không khiến bọn họ kinh ngạc?

Nam tử trung niên một bên nháy mắt khi nhìn thấy thiếu niên hồng y đá chân ra, ánh mắt khẽ nhúc nhích, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc cực nhanh, hơi hơi nghiêng mắt, một lần nữa đánh giá thiếu niên hồng y.

Có lẽ đã phát hiện ra ánh mắt đánh giá của hắn, đôi mắt trong trẻo của thiếu niên hồng y thanh u ánh mắt mang theo lạnh lẽo triều hắn xem ra, kia trong nháy mắt, hắn thể nhưng phảng phất có loại ảo giác, dường như đứng ở trước mặt hắn không phải một thiếu niên, mà là một vị chí tôn vương giả!

Loại hơi thở sắc bén cùng với uy áp nhiếp người phụt ra từ trong ánh mắt, khiến hắn không nhận được chấn động trong lòng. Nếu nói ban đầu cảm thấy thiếu niên này có thể là con em quý tộc nào đó, vào giờ khắc này, hắn có thể kết luận, lai lịch của thiếu niên này chắc chắn rất phi phàm!

Cũng vì ý niệm này hiện lên trong lòng, sắc mặt của hắn cũng hoãn hoãn lại, nói: "Vị công tử này, không bằng hãy đến phía sau nói chuyện?" Đồng thời, bàn tay làm ra động tác mời.

Nhưng lúc này, nam tử cảm y ở trên mặt đất đứng lên với khuôn mặt âm đạm: "Đi? Muốn chạy đi đâu? Người thật sự nghĩ người Liễu gia ta dễ khi dễ vậy sao? Đạp ta một chân đã muốn rời đi? Không có cửa đâu!"

Giọng nói rơi xuống, hắn bắt đầu khởi động hơi thở linh lực trên người, một đạo lười dao gió được hình thành ở trong lòng bàn tay hắn, đồng thời thân thể nháy mắt lao về phía Phượng Cửu, lười dao gió trong tay cùng lúc bỏ xuống về phía nàng.

Phượng Cửu vốn định đi theo nam tử trung niên đi ra ngoài theo lối ra ở một bên, bỗng nhiên nhận thấy được âm thanh kiếm khí sắc bén phía sau, đồng thời khi xoay người nhìn lại, liền thấy kiếm khí đang chém về phía nàng. Khi nàng đang chuẩn bị tránh đi, lại thấy Lão Bạch dùng đuôi ngựa tung ta tung tão ném qua bên người nàng.

Nếu như tránh đi, kiếm khí kia chắc chắn sẽ dừng ở trên người Lão Bạch. Nghĩ vậy, nàng nhíu mắt lại, hai tay ngưng tụ một dòng khí đánh chặn lại kiếm khí kia. Chỉ nghe xẹt qua một tiếng vút, dòng khí mà nàng ngăn cản đã tước ống tay áo của nàng thành từng mảnh nhỏ, lộ ra hai cổ tay nõn trắng như tuyết.

Da thịt tuyết trắng, vô cùng mịn màng, cơ hồ ở trong nháy mắt, khiến không ít nam tử bên ngoài thở ra một hơi thở nặng nề, một đám nhìn chằm chằm dung nhan thiếu niên hồng y tuấn mỹ yêu nghiệt, thâm nghĩ, thiếu niên này lớn lên xuất sắc như vậy, nếu là nữ tử, sẽ khuynh thành đến như thế nào?

Phượng Cửu chỉ cảm thấy hơi đau trên mặt một chút, nàng nâng ngón tay lên nhẹ nhàng lau một cái, có chút máu như hạt ngọc tán ra ở trong lòng bàn tay.....

Thấy vậy, bên môi nàng chậm rãi tràn ra một tươi cười quyến rũ mỉa mai. Tươi cười kia phảng phất như hoa anh túc nở rộ trong gió xuân, đẹp không sao tả xiết, lại cũng lộ ra vài phần hơi thở khát máu đầy nguy hiểm.....

Nàng nheo mắt lại, nháy mắt trên người tràn ngập ra sát khí lạnh lẽo, nhưng đúng ngay lúc này, nam tử cảm y phảng phất như không phát hiện được điều gì, bởi vì, hắn cũng bị nụ cười quyến rũ mỉa mai bên môi của người trước mắt mê hoặc, trong mắt hiện lên vài phần si mê vì nó, toàn không thấy sự phản nộ lúc trước.

Nhưng nam tử trung niên của Dự Văn lâu một bên lại âm thầm kinh hãi, đặc biệt khi nhận thấy sát ý tràn ngập tản ra từ trên người thiếu niên hồng y, càng thêm kinh hãi vạn phần. Lúc hắn đang muốn mở miệng, đã thấy thân ảnh màu đỏ chợt lóe, lao về phía nam tử cảm y, tốc độ cực nhanh, khiến hắn muốn ngăn cản cũng đều không kịp.....

Chương 243: Dám Giết Không?

"A!"

Nắm từ cảm y kinh hô, cả người cứng đờ, bởi vì, cô họng đã bị thiếu niên hồng y dùng một tay gắt gao chế trụ, lực đạo rất nặng, phảng phất giống như chỉ cần tăng thêm một chút sức lực là có thể cắt đứt cổ hần, khiến hần kinh hãi không thôi.

"Công tử không thể!"

Nam tử trung niên kinh hô, nếu như thiếu gia Liễu gia chết ở chỗ này, không chỉ có Dự Vân lâu bọn họ chọc đến phiền toái, ngay cả thiếu niên hồng y cũng khó có thể gánh vác được lửa giận của Liễu gia.

"Tê! Hần muốn làm sao? Không phải là muốn giết thiếu gia Liễu gia chứ?"

"Không có khả năng, hần không có lá gan kia, giết hần ta? Chính hần cũng không sống được."

Bên ngoài mọi người đang nghị luận, kinh hãi bởi hành động của thiếu niên hồng y. Tuy nhiên, bọn họ đều cảm thấy thiếu niên hồng y không dám giết thiếu gia Liễu gia. Rốt cuộc, tại trong Lục Đạo thành, giết một vị thiếu gia của một thế gia, chính là công khai thách thức với thế gia đó. Thiếu niên hồng y chỉ là một kẻ hèn bên ngoài, chắc chắn hần không có lá gan kia.

Không chỉ mọi người bên ngoài đều cho rằng như thế, ngay cả thiếu gia Liễu gia đang bị Phượng Cửu chế trụ cổ họng cũng cho rằng như thế. Sau khi kinh sợ qua đi, hần ta lập tức bình tĩnh lại, ánh mắt mang theo khiêu khích nhìn Phượng Cửu.

"Muốn giết ta? Ngươi dám sao? Đi ra ngoài hỏi thăm một chút, trong Lục Đạo trong này, ai không biết Liễu gia chúng ta?"

Chỉ có nam tử trung niên Dự Vân lâu một bên biết được, thiếu niên hồng y đã thật sự động sát tâm. Hần không cho rằng, thiếu niên hồng y không dám động thủ giết Liễu thiếu gia. Rốt cuộc, người thiếu niên nhiều xúc động, có đôi khi khởi sự làm gì căn bản không hề suy xét đến hậu quả.

Phượng Cửu neho mắt lại, khước môi hơi câu, chậm chạp nói: "Liễu gia? Rất lợi hại sao?"

Tay nàng đang bóp nơi cổ họng hần dần dần siết chặt, bởi vì tay nàng đang bóp chặt cổ họng hần đang nâng lên, do đó, thiếu gia Liễu gia cũng theo đó bắt đầu khó thở, không thể không nhón chân lên, làm giảm cảm giác hít thở không thông ở cổ.

Khi sắc mặt dần dần tím tái, ngay cả lời cũng không thể nói, nhìn thiếu niên hồng y trước mắt, trong lòng hần chợt có một tia kinh hoàng, một tia kinh sợ.

Nhìn sắc mặt nam tử cảm y dần dần tím tái, hai tay ôm chặt tay nàng gãy giữa muốn thoát ra, nàng lại hiện lên một nụ cười nguy hiểm gần như quỷ dị.

"Kẻ đã làm tổn thương trên gương mặt ta, khi đã chết, thi thể phỏng chừng đều sẽ bị dã thú gặm cắn đến nỗi cặn bã cũng không thừa. Ngươi nói xem, ngươi muốn chết như thế nào?"

Thấy một màn này, nam tử trung niên không tiện mở miệng, bởi vì hần biết, nếu như hần tiếp tục mở miệng khuyên, sẽ chỉ khiến thiếu niên hồng y càng mau giết thiếu gia Liễu gia. Nhìn thấy tình huống này có chút không ổn, khi hần đang nghĩ ngợi có nên đề tăng cao ra mặt giải quyết hay không, đã nghe thấy vài tiếng quát chói tai truyền đến.

"Thà thiếu gia nhà ta ra!"

Vài tên hộ vệ vốn đang canh giữ bên ngoài, ngay khi nghe thấy thiếu gia nhà hần đã xảy ra chuyện, một người lập tức nhanh chóng hồi phủ để đi báo tin, ba người khác nhanh chóng tiến vào xem xét.

Quả nhiên nhìn thấy bộ dáng thiếu gia nhà hần đang bị thiếu niên hồng y bóp cổ đến nỗi sắp tắt thở, lập tức phóng qua các lồng sắt xung quanh và vọt xuống dưới.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Lúc này Phượng Cửu cũng không biết, tại trong phòng khách quý của Dự Vân lâu, thành chủ Lục Đạo thành đang tiếp đón một người ăn mặc hồng y và mang mặt nạ "Quý Y", cũng bởi vì trận động tĩnh này đã khiến cho hai người trong phòng khách quý chú ý tới. Thành chủ và "Quý Y" kia cũng chú ý nhiều hơn đối Phượng Cửu trong sân.

Thành chủ nhìn thấy "Quý Y" cực kỳ cảm thấy hứng thú đối thiếu niên hồng y phía dưới, lập tức cười nói: "Nhìn đáng vẻ là con em quý tộc, nhưng hơi ít hiểu biết, tuổi còn trẻ bừa bãi quá mức. Nếu như giết thiếu gia Liễu gia, thiếu niên kia cũng không cần nghĩ có thể sống mà rời khỏi Lục Đạo thành."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 244: Mang Hắc Tới Tay!

"Thiếu niên này lớn lên thật sự xuất sắc, bộ dáng tuấn mỹ thật là hiếm thấy."

Người nam tử mặc một bộ hồng y mang mặt nạ Mạn Đà La nhìn chăm chăm Phượng Cửu phía dưới, ánh mắt mang theo vài phần cực nóng.

Thành chủ nghe được lời này, ánh mắt hơi lóe, cười nói: "Quý Y các hạ có lẽ không biết, ở trong Lục Đạo thành có chỗ gọi là Tuấn Nam Phường, dung nhan của tất cả nam nhân nơi đó đều rất xuất sắc."

"Nam tử trong Tuấn Nam Phường, sao có quý khí và tà mị của thiếu niên này? Thiếu niên này mới là cực phẩm!"

Ánh mắt "Quý Y" cực nóng dừng ở trên cổ tay tuyết trắng của Phượng Cửu phía dưới, tầm mắt nhìn theo hướng lên trên, đảo qua phần cổ duyên dáng của hắn, lại thu vào đáy mắt dung nhan tinh mỹ tuyệt luân có mang theo hơi thở tà mị yêu nghiệt, càng nhìn, trong lòng càng thêm xao động.

Thành chủ Lục Đạo thành vừa nghe được lời này, cũng âm thầm lưu luyến.

Hắn dường như chưa từng nghe nói, Quý Y có sở thích đoạn tụ? Nhưng từ khi hắn tiếp xúc với Quý Y tới nay, lại phát hiện hắn thật ra không có hứng thú gì đối với mỹ nhân, nhưng đối với nam tử lại rất chú ý.

Chỉ là, nếu như người bình thường khen thì tốt. Rốt cuộc, trong Tuấn Nam Phường muốn dạng nam nhân nào mà không có? Nhưng nếu đánh lên chủ ý vào thiếu niên hồng y phía dưới, hắn lại có chút do dự.

Tuy rằng hắn muốn cầu xin chút được từ Quý Y, tìm mọi cách nịnh hót với Quý Y, nhưng, hắn thân là thành chủ Lục Đạo thành, hành sự tất nhiên không thể khác người quá mức, nếu không, ảnh hưởng cũng sẽ quá lớn.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn còn đang do dự, đã nghe thấy giọng nói của Quý Y truyền đến.

"Thường thành chủ, nếu như ngươi có thể giúp ta, mang thiếu niên này tới trong tầm tay ta, như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi."

Nghe vậy, thành chủ ngẩn ra, nhìn về phía Quý Y bên người. Những lời này của Quý Y chính là tương đương với một lời hứa hẹn, với hắn mà nói, đây chính là một cơ hội.

"Được! Ta sẽ suy nghĩ biện pháp." Hắn gật đầu lên tiếng, đã thấy "Quý Y" bên người kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, thấy vậy, hắn cũng quay đầu nhìn xuống.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Ba gã hộ vệ lần lượt xông vào trong sân, vung đao công kích thiếu niên hồng y, muốn bức hắn phải buông tay đang bóp cổ ra, nhưng không ngờ, hắn xoay người một cái, dùng thiếu gia Liễu gia để ngăn cản, khiến thiếu gia nhà mình trở thành cái khiến thịt.

"A!"

"Thiếu... thiếu gia!"

Tên hộ vệ cả kinh, sắc mặt đều tái nhợt, sợ tới mức cả người run rẩy. Ngay lúc này liền bị Phượng Cửu dùng một chân đá ra trúng đầu, cả người hôn mê bất tỉnh.

Hai người khác muốn tiến lên, nhưng lại không dám dùng đao, sợ sẽ khiến thiếu gia nhà hắn bị thương. Nhưng chỉ sau một vài cú đá, cũng bị Phượng Cửu đánh bay, kêu thảm nằm trên mặt đất, không tài nào đứng lên.

Mà lúc này, sắc mặt Liễu thiếu gia đã tái nhợt không còn chút máu, sau lưng bị ăn một đao nên máu tươi dừng tràn ra, nhiễm hồng quần áo hắn. Hắn đau đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng cố tình, yết hầu vẫn đang còn bị chế trụ, không thể nào tránh thoát.

Lúc này, Phượng Cửu nhìn chăm chăm thiếu gia Liễu gia, ý thức được sợ hãi nên đang run rẩy, giọng nói lười biếng mang theo hơi thở thị huyết, nói: "Cứ như vậy bóp chết ngươi thì thật sự quá dễ dàng cho ngươi, không bằng, ta đổi phương pháp khác?"

"Ngươi... ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi phải biết rằng... ta... nếu như ta chết rồi ngươi cũng không sống được!" Liễu thiếu gia run giọng nói.

"Để ngươi ném thử tư vị sống không bằng chết là như thế nào?"

Giọng nói vui vẻ của Phượng Cửu truyền ra mang theo lạnh lẽo. Giọng nói rơi xuống, nàng bất chợt chuyển tay nắm chặt hai tay của hắn, xoay người và uốn hai tay hắn ra phía sau lưng hắn. Hai tay hắn, những nơi bị tay nàng sờ qua, chỉ nghe thấy từng tiếng xương cốt phát ra răng rắc, cùng với đó là một tiếng kêu thảm thiết thê lương chói tai, vang lên nhiều lần.

Cho đến khi nàng ngừng tay, khi mọi người nhìn tới Liễu thiếu gia ở trên mặt đất, sôi nổi hít hà một hơi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 245: Nháy Mắt Hạ Gục!

Chỉ thấy, Liễu thiếu gia bị xoắn như quả bóng nằm trên mặt, cả người không biết đã bị gấp lại như thế nào, chỉ nhìn thấy tay chân hắn đều bị xoắn ra phía sau, ngay cả cổ hắn cũng xoay sang một bên, xương cốt toàn bộ thân mình phẳng phất đều bị dập bẻ cong và co lại bên nhau.

Không chỉ có như thế, gân mạch thân thể tựa hồ còn đang run rẩy, từng đường gân xanh vẫn đang di động, cảm hắn đã bị dờ xuống, không thể nói nên lời, chỉ có thể vừa kêu a a vừa chảy nước miếng.

Nhìn đến thiếu gia Liễu gia lúc trước còn hăng hái khí phách, hiện tại thành dáng vẻ thế này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thiếu niên hồng y muốn đối nghịch với Liễu gia hay sao? Dám vận một thân xương cốt Liễu thiếu gia biến thành bộ dáng sống không bằng chết. Điều này... điều này nếu như để người Liễu gia nhìn thấy, chẳng phải sẽ có một con thịnh nộ hay sao?

Nam tử trung niên bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy, cũng đành phải nuốt nuốt nước miếng, trong lòng kinh hãi.

Thiếu niên hồng y ra tay quá mức đáng sợ!

Giết người bất quá là chia đầu xuống đất, nhưng hắn lại vận một thân xương cốt thiếu gia Liễu gia, hơn nữa không biết đã vận dụng thủ pháp gì đã vận thân thể hắn thành dáng vẻ này. Liễu thiếu gia tuy rằng còn sống, nhưng tình huống trước mắt quả thực là sống không bằng chết.

Một thân xương cốt đã bị gãy, chỉ sợ không có cách nào khôi phục lại. Nếu không thể khôi phục lại, vậy hắn sẽ giống như phế nhân mà thôi. Đối với một tu sĩ mà nói, nếu như trở thành phế nhân, đó là sự tình tàn nhẫn đến mức nào?

"Lão Bạch, chúng ta đi." Phượng Cửu vỗ vỗ lưng đang chờ bên người, muốn rời khỏi đây.

Tuy nhiên, năng lúc này, muốn rời đi sao có thể dễ dàng như vậy?

"Công tử, chỉ sợ ngươi không thể cứ rời đi như vậy."

Nam tử trung niên mở miệng nói, liếc mắt nhìn thân thể thiếu gia Liễu gia run rẩy trên mặt đất một cái, nói: "Người Liễu phủ còn chưa tới, nếu công tử đi rồi, chỉ sợ chúng ta không thể gánh nổi trách nhiệm."

Nghe vậy, Phượng Cửu dừng bước chân lại và quét mắt liếc hắn một cái, nhíu mày: "Nói như vậy, ngươi muốn ngăn cản ta?"

Nam tử trung niên chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ truyền đến từ phía bên ngoài. Giọng nói kia, ẩn chứa uy áp cường đại, chấn đến nỗi toàn bộ sân đều rung động vài cái. "Người nào dám động tới đệ tử Liễu gia?!"

Một người lão giả áo xám lao tới ngay khi giọng nói vừa mới rơi xuống, ngay trong nháy mắt xuất hiện ở phía bên trong. Khi lão nhìn đến thân thể bị vận của Liễu thiếu gia đang nằm trên mặt đất, giận tím mặt, cả người nháy mắt tản ra hơi thở uy áp lạnh lẽo.

"Là ai! Là ai dám phế người Liễu gia ta?!"

Tiếng quát chói tai vang lên, ánh mắt sắc bén hung ác nham hiểm đảo qua mọi người ở đây, dừng lại ở trên người thiếu niên hồng y. Bởi vì, nam tử trung niên nhận ra được, đó là quân sự Dự Vân lâu, tất nhiên không có khả năng dă thương người Liễu gia bọn họ. Như vậy, chỉ còn lại thiếu niên hồng y kia!

Mục tiêu một khi được khoá định, bàn tay lão uốn cong một cái, hình thành một dòng khí giống như móng vuốt, trong giây lát đánh úp về phía Phượng Cửu, cắt về phía cổ họng. Sát khí thật mạnh, khiến nhân tâm kinh sợ run rẩy.

Phượng Cửu đưa lưng về phía lão giả áo xám, nheo ánh mắt lại, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Tay nàng khẽ nhúc nhích, một thanh chuỷ thủ sắc bén xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Chỉ thấy thân ảnh màu đỏ chột lóe, chuỷ thủ sắc bén nháy mắt đánh ra, vạch tới lão giả áo xám.

"Tê!"

Một tiếng hút không khí vang lên, lão giả áo xám nhanh chóng thu hồi tay lại, nắm chặt cổ tay đã bị hồng sâu một lỗ của mình, ánh mắt nhìn chằm chằm Phượng Cửu càng thêm âm trầm.

"Tiểu nhi vô tri! Dám đối địch với Liễu gia ta, lão phu thấy ngươi thật sự chán sống!"

Phượng Cửu câu môi cười, nhưng ý cười lại không đạt tới đáy mắt: "Lão đồng tây, ta thấy ngươi mới là chán sống!"

Giọng nói rơi xuống, thân ảnh màu đỏ không hề có cảnh báo tiến lên về phía trước, tốc độ cực nhanh, khiến toàn bộ mọi người bên ngoài đều kinh ngạc mở to hai mắt.

"Huru!"

Thanh âm sắc bén xẹt qua, máu tươi vẩy ra, một thân ảnh cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống, đến chết, cặp mắt vẫn còn hoảng sợ mở to, tựa hồ không cam lòng cứ chết đi như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Không Phải Vật Trong Ao!

Bịch!

Thân thể đâm sầm xuống mặt đất phát ra từng tiếng vang rất mạnh, những người bên ngoài đầu thú trường cả kinh khiếp sợ đứng lên một loạt, không thể tưởng tượng nhìn một màn trong sân.

"Thiên a! Hắn thật sự đã giết Tam trưởng lão Liễu gia!"

"Tê! Thật sự... thật sự đã hạ gục trong nháy mắt!"

"Tam trưởng lão Liễu gia chính là một vị tu sĩ Trúc Cơ cấp 4, thật sự... thật sự chết dưới một chiêu của một thiếu niên?"

"Điều này... thiếu niên này rốt cuộc từ đâu tới? Chẳng lẽ tu vi của hắn còn muốn lợi hại hơn cả Tam trưởng lão Liễu gia hay sao?"

"Đây là một sự tình lớn! Thiếu niên này đã chọc phải phiền toái lớn....."

Âm thanh ồn ào hỗn loạn nháy mắt khiến cho tất cả bắt đầu hỗn loạn, một đám kinh hô thì thầm nghị luận, ánh mắt kinh hãi hoàn toàn dừng ở trên người thiếu niên hồng y trong sân, bị sự tàn nhẫn và lớn mật của hắn dọa sợ, càng kinh hãi khi hắn trong nháy mắt đã hạ gục một người tu sĩ thực lực Trúc Cơ!

Phải biết rằng, tu vi Trúc Cơ cũng không thể so sánh với tu sĩ linh sư hay đại linh sư. Một người tu tiên khi đã bước vào con đường tu tiên, chính là đã có được tuổi thọ hai trăm năm! Người tu tiên có thể dặm chân một dặm lập tức có thể khiến cho vô số linh sư và đại linh sư đều hoảng sợ quỳ rạp xuống trên mặt đất!

Nhưng hiện tại, cư nhiên bị một thiếu niên hồng y hạ gục trong nháy mắt.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Không chỉ những người trong sân người đều bị kinh hãi, ngay cả Thường thành chủ của Lục Đạo thành cũng bị sự ngoan tuyệt quyết đoán của thiếu niên hồng y chấn kinh, càng không cần phải đề cập tới Quý Y giả vốn đang đứng ở bên người thành chủ, đang dùng ánh mắt thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm Phượng Cửu.

"Người này, tuyệt đối không phải là vật trong ao!"

Khiếp sợ qua đi, thành chủ kinh ngạc cảm thán lên tiếng, lắc đầu nhìn về phía "Quý Y" một bên, nói: "Thiếu niên này, chỉ sợ không thể động tới."

Hắn là thành chủ Lục Đạo thành, duyệt qua vô số người, tất nhiên có thể thấy được sự tàn nhẫn và quyết đoán của thiếu niên hồng y không giống như một nhà người bình thường có thể bồi dưỡng ra được.

Ngay cả khi đối phương đã biết rõ lão giả kia là người Liễu gia, hơn nữa lại là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng dám nói giết liền giết, còn là hạ gục trong nháy mắt. Khí phách này, tuyệt đối là con em quý tộc tầm thường quả quyết không có khả năng có được!

"Quý Y" kia tự nhiên cũng đã nhìn ra, đừng nói tới thành chủ, nháy mắt ngoan tuyệt của thiếu niên hồng y cũng khiến hắn chấn kinh, nhưng cố tình, càng là như thế, càng khó chiếm được tới tay, chấp niệm trong lòng hắn càng sâu sắc hơn.

Hắn chẳng qua vốn chỉ nhìn thấy dung nhan của thiếu niên hồng y tuấn mỹ, khí độ bất phàm nên có tâm lý tìm kiếm của lạ, nhưng hiện tại, hoàn toàn đã bị gọi lên hứng thú.

Trong sân, Phượng Cửu hít một hơi, quét mắt liếc qua lão giả đã tắt thở bỏ mình một cái, ánh mắt xẹt qua Liễu thiếu gia một bên đang vịn vịn bên nhau, hừ lạnh một tiếng, ngược mắt quét về phía chung quanh, giọng nói lạnh lùng ẩn chứa hơi thở lạnh lẽo truyền ra.

"Còn có ai muốn ngăn trở bản công tử rời đi? Không ngại thì hãy đứng ra đây!"

Khi giọng nói mát lạnh ẩn chứa tàn khốc rõ ràng truyền vào trong tai mọi người chung quanh, một đám đều mang sắc mặt phức tạp nhìn hắn, nhưng không ai dám đi ra ngoài ngăn trở hắn.

Đùa sao! Ngay cả tu sĩ Trúc Cơ hẳn đều có thể nháy mắt hạ gục chỉ trong một chiêu, bọn họ tiến lên ngăn trở? Đó không phải tiết tấu tìm chết hay sao?

Tên nam tử trung niên Dự Vân lâu chỉ đứng nhìn Phượng Cửu, lúc này cũng không dám nói gì nữa.

Đây đã không phải là sự tình mà Dự Vân lâu bọn họ có thể nhúng tay vào, phé thiếu gia Liễu gia, nháy mắt hạ gục Tam trưởng lão Liễu gia, việc này rất nhanh sẽ được truyền tới Liễu gia, đến lúc đó.....

Nghĩ vậy, ánh mắt hắn hơi lóe, thiếu niên này, rốt cuộc bản lĩnh lớn bao nhiêu? Hơn nữa, phía sau rốt cuộc có cọc chống dạng nào? Dám nói giết trưởng lão Liễu gia liền giết?

Hắn chẳng lẽ, không sợ lửa giận của người Liễu gia, không sợ người Liễu gia lấy mạng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Liễu Gia Tức Giận!

Mà bọn họ không biết chính là, ở trong Liễu gia, một người lão già mang biểu tình hoảng sợ chạy tới chủ viện, vừa chạy vội, vừa kêu lên: "Gia chủ! Gia chủ không tốt, đã xảy ra chuyện! Đã xảy ra chuyện!"

Giọng nói của lão già vang lên ở Liễu gia, khiến cho mọi người trong phủ chú ý, các viện người đều sôi nổi ra ngoài xem xét.

Tại chủ viện, Liễu gia chủ đang nói chuyện cùng với hai vị trưởng lão, khi nghe thấy giọng nói bên ngoài, bọn họ cũng hơi có chút kinh ngạc.

"Đường như là giọng của lão Tứ?" Một vị trưởng lão trong đó mở miệng nói, nhìn thoáng qua vị gia chủ, nói tiếp: "Ta đi ra ngoài nhìn xem."

Tuy nhiên, lão vừa mới đứng lên, còn chưa kịp đi ra khỏi cửa phòng, đã thấy thân ảnh bên ngoài vội vàng lao vào.

"Gia chủ, không tốt, đèn trường mệnh của Tam trưởng lão đã tắt!"

Lời này vừa ra, sắc mặt ba người trong phòng đại biến.

"Cái gì? Sao có thể!"

Ba người trầm miệng một lời kinh hô, trong giọng nói có sự không thể tin nổi cùng với khiếp sợ.

"Thật sự đã tắt! Vừa tắt ngay lúc này, đèn trường mệnh của lão thật sự đã tắt! Hơn nữa, đèn trường mệnh của đại công tử cũng lúc sáng lúc tối, chỉ sợ tình huống cũng không tốt!"

Khi nghe được những lời này, Liễu gia chủ nhanh chóng đi ra ngoài, đồng thời hét lớn: "Người tới! Người tới! Tam trưởng lão và đại công tử đã đi nơi nào? Có người nào biết?"

Giọng nói truyền ra từ trong phủ, một người hộ vệ vội vàng tới bẩm.

"Hồi gia chủ, lúc trước có hộ vệ đi theo đại công tử ra cửa, từng quay trở về nói đại công tử đã xảy ra chuyện ở Dự Vân lâu, vừa lúc Tam trưởng lão ở tại tiền viện nghe được, đã lập tức đuổi đến đó."

Nghe được lời này, sắc mặt gia chủ biến đổi, lập tức nói với ba vị trưởng lão phía sau: "Ta đi tới Dự Vân lâu trước, các ngươi lập tức dẫn người vây quanh Dự Vân lâu, không thể để kẻ giết Tam trưởng lão chạy thoát!"

"Vâng!" Ba vị trưởng lão vội vàng đáp lời, thấy gia chủ nhanh chóng đề khí lao ra bên ngoài, lúc này mới nhanh chóng triệu tập nhân mã chạy tới Dự Vân lâu.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dự Vân lâu.

Ở trong ánh mắt mọi người, Phượng Cửu một bộ hồng y loá mắt đi tới bên người Lão Bạch, vỗ vỗ đầu của nó: "Lão Bạch, chúng ta đi."

Lần này, mọi người cũng chỉ có thể nhìn thiếu niên hồng y nắm cương ngựa đi ra hướng bên ngoài, không có một người dám ngăn trở, ngay cả quân sự Dự Vân lâu cũng chỉ trông mắt nhìn thiếu niên rời đi.

Bởi vì hấn biết, thiếu niên này không cần hấn cản, cũng sẽ không thể rời được nơi đây.

Tất cả mọi người nhìn thiếu niên nắm con ngựa béo phì đi ra khỏi đầu thú trường, đi tới bên ngoài, đi ra đại môn Dự Vân lâu.

Hầu hết tất cả mọi người đều đi theo phía sau thiếu niên, giết Tam trưởng lão Liễu gia, phế đi thiếu gia Liễu gia, chẳng lẽ, thiếu niên này thật sự có thể sống mà rời khỏi nơi này?

Ngay khi Phụng Cửu nắm Lão Bạch chuẩn bị rời đi, một tiếng rống giận truyền từ xa tới gần, bí mật mang theo uy áp cường đại cuốn đến.

"Là người phụng nào dám giết ta trưởng lão Liễu gia! Lăn ra đây cho ta!"

Lửa giận ngập trời cùng với uy áp cường đại sắc bén xé toạc không khí tràn ra, ngay lập tức, toàn bộ không khí dường như đều bị co đọng lại vài phần. Loại hơi thở đầy áp lực và trầm thấp này, cùng với tiếng rống giận điếc tai kia, khiến cho bá tánh bên ngoài Dự Vân lâu sôi nổi né xa ba thước, chỉ sợ hơi bất cẩn một cái sẽ bị lan đến gần.

Đồng thời khi Liễu gia chủ đi vào, ba gã trưởng lão cũng đã theo đuôi ngay phía sau, cùng với cả đội gần trăm tên hộ vệ vàng tiến đến. Đội ngũ hùng hổ khiến những người bán hàng rong trên đường cái và các bá tánh sôi nổi hoảng sợ nhường ra một con đường rộng rãi.

Đường cái vốn rất náo nhiệt, cũng bởi vì một màn bất ngờ xảy ra mà trở nên yên tĩnh, một đám nín thở, tò mò kinh ngạc nhìn đội ngũ Liễu gia bước nhanh đi tới phía trước Dự Vân lâu, nhanh chóng vây quanh về phía hai bên, bao vây toàn bộ Dự Vân lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 248: Tới Nạp Mạng!

Cơ hồ ở trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều dừng ở thiếu niên hồng y đang nắm con ngựa béo đứng ở trước Dự Vân lâu. Giờ khắc này, tuy rằng bọn họ căn bản không quen biết hấn, không biết hấn là ai, nhưng không thể không toát một phen mồ hôi lạnh gùm hấn.

Một số người, trong tâm âm thầm bội phục sự trấn định và dũng khí của thiếu niên hồng y lúc này, nếu đổi thành những người khác, khi nhìn thấy trận thế của Liễu gia, phỏng chừng đã bị dọa nằm liệt xuống đất.

"Là người phụng nào giết trưởng lão Liễu gia ta! Lăn ra đây cho ta!"

Giọng nói hung ác nham hiểm và sắc bén của Liễu gia chủ truyền ra lần nữa, ánh mắt sắc bén mãnh liệt nhìn chăm chăm vào phía trong Dự Vân lâu. Hấn lúc này, căn bản không nghĩ tới, thiếu niên một bộ hồng y mang thân sắc bình tĩnh trước mắt hấn, đang nắm con ngựa béo phì đứng ở trước Dự Vân lâu, là người đã giết Tam trưởng lão Liễu gia hấn.

Bởi vậy, ngay cả khi lúc này hấn đã chú ý tới ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người thiếu niên hồng y, cũng không nghĩ theo chiều hướng đó. Rốt cuộc, Tam trưởng lão là một người tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, một thiếu niên miệng còn hơi sữa sao có thể giết được?

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Lúc này, một người nam tử trung niên ăn mặc cẩm y hoa phục đi ra từ trong Dự Vân lâu, lúc này đúng là chủ tử Dự Vân lâu —— Tào Mục.

Mặc dù Dự Vân lâu chỉ là một cái lâu, nhưng thế lực cũng không khác gì thế lực của một gia tộc trung đẳng trong Lục Đạo thành, cũng đúng là bởi vì như vậy, mới không ai dám nháo sự tại Dự Vân lâu nơi này. Rốt cuộc, thế lực của một gia tộc trung đẳng vẫn cực kỳ đáng sợ.

Tào Mục đi ra liếc mắt nhìn thiếu niên hồng y một bên một cái, tiện đà, chấp tay thi lễ với Liễu gia chủ: "Liễu gia chủ, đã lâu không gặp."

"Tào lâu chủ, hôm nay ta không có thời gian hàn huyên với ngươi, ngươi nói cho ta biết, Tam trưởng lão quý phủ là bị người nào giết chết? Con ta hiện tại như thế nào!"

Liễu gia chủ mang sắc mặt âm trầm hỏi, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Tào Mục, không dung hấn né tránh nửa phần.

"Vị công tử này, còn thỉnh ngươi giải thích một lời cho Liễu gia chủ!" Tào Mục nhìn về phía Phụng Cửu một bên nói.

Cũng theo sau lời hấn vừa mới nói, Liễu gia chủ chấn kinh, ngạc nhiên mở to hai mắt mà nhìn, tức giận chỉ vào thiếu niên hồng y đang nắm ngựa béo: "Là hấn giết?"

Phụng Cửu liếc, ắt nhìn Tào Mục một cái, tiện đà, nhìn về phía gia chủ Liễu gia phía trước, giọng nói rõ ràng mang theo lạnh lẽo truyền ra.

"Là ta giết, vậy thì sao?"

Là ta giết, vậy thì sao?

Là ta giết, vậy thì sao?

Một vụ nổ xảy ra ngay trong đầu mọi người, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Thiếu niên này điên rồi đúng không? Ngay trước mặt Liễu gia chủ cư nhiên còn dám nói ra những lời như vậy, hẳn thật sự không sợ chết?

Không chỉ có Liễu gia chủ không thể tin được, ngay cả ba gã trưởng lão một bên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, bởi vì thực lực của thiếu niên đứng tại nơi đó, ngay cả ba gã trưởng lão Trúc Cơ cũng đều không phải, sao có thể giết được tam trưởng lão đã là Trúc Cơ cấp 4?

Nhưng cố tình, biểu tình của mọi người chung quanh, cùng với những gì Tào Mục nói, đều chứng minh rằng, chính thiếu niên hồng y này đã giết Tam trưởng lão Liễu gia bọn họ!

Hơn nữa, thiếu niên cũng tự mình thừa nhận, là hắn giết thì sao? Thừa nhận này, vẫn khiến bọn họ cảm thấy khó có thể tin.

Hắn đã giết như thế nào? Một thiếu niên mà tu vi linh lực chỉ ở cấp bậc đại linh sư, làm thế nào giết được tu sĩ Trúc Cơ?

Lúc này, Liễu thiếu gia cả người run rẩy và bị văng thành một quả bóng được người nâng ra ngoài.

Khi nhìn đến bộ dáng nhũn từ nhà mình như vậy, thịnh nộ của Liễu gia chủ không thể nào áp chế, giống như một con sư tử đã bị chọc giận, tức giận không thôi. Cả người hấn phóng ra uy áp cường đại cùng với dòng khí sắc bén, ngay một khắc này đánh tới thiếu niên hồng y.

"Nhài ranh cuồng vọng! Tới nạp mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Binh Khí Gặp Nhau!

Nhìn thấy bàn tay Liễu gia chủ nắm chặt, bí mật mang theo hơi thở sắc bén đánh úp về phía nàng, ánh mắt Phụng Cửu nhíu lại, nhanh chóng điều động hơi thở linh lực trên người, đưa tới chưởng bên trong bàn tay nhằm ngăn chặn công kích của hắn. Hai quyền chạm vào, những tiếng đánh nhau cùng với âm thanh sắc bén của dòng khí gào thét truyền ra.

Hai người đều bắt đầu khởi động linh lực bên trong cơ thể, tản ra xung quanh khiến cho không khí trở nên ngột ngạt. Khi nhìn thấy thiếu niên hồng y có thể giao thủ với Liễu gia chủ mà không rơi vào thế hạ phong, mọi người vây xem đều âm thầm khiếp sợ.

Liễu gia chủ chính là tu sĩ Trúc Cơ giai đoạn 6, chưa kể đến phẩm cấp chi kém tu tiên một bậc có thể áp chết người, hơn nữa, thiếu niên hồng y chỉ là đại linh sư mà thôi. Cho dù với tuổi tác này của hắn, có được tu vi như vậy là rất hiếm thấy.

Nhưng, nếu lấy yếu địch mạnh mà không bị đánh bại, đây căn bản là điều không có khả năng xuất hiện, nhưng cố tình hiện tại.....

"Bịch!"

Nắm tay của hai người đánh vào nhau, hai luồng khí lưu tách ra từ nắm tay bọn họ, ở trước nắm tay bọn họ hình thành một dòng khí linh lực mà mắt thường có thể nhìn thấy được, cũng bởi vì sự va chạm của hai luồng khí này, thân thể hai người nháy mắt bị đánh lui mấy bước.

Liễu gia chủ lui ra phía sau vài bước sau mới đứng vững bước chân, trong lòng âm thầm khiếp sợ. Thiếu niên này có thể chống đỡ được công kích của hắn? Điều đó cũng đúng, nếu không phải thực sự có thực lực nào đó, sao có thể giết được Tam trưởng lão Liễu gia hắn?

Phụng Cửu lui về phía sau vài bước, buông lỏng nắm tay ra, xoay chuyển bàn tay đã bị đâm đau, neho mắt lại. Qua một phen giao thủ này, nàng đã đại khái biết được thực lực của Liễu gia chủ.

Tuy rằng tu vi linh lực của nàng không bằng đối phương, nhưng nàng thắng bởi những chiêu thức xảo quyết và quỷ dị trong người. Đối phương muốn giết nàng sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng nếu nàng muốn giết đối phương, cũng không phải không có khả năng.

Lúc trước, lão giả Trúc Cơ Kỳ kia, không phải đã là chết ở trong tay nàng hay sao?

Hiện tại, nàng muốn suy xét chính là, nếu như sau giết Liễu gia chủ, nàng làm thế nào để rút lui toàn thân? Rốt cuộc, sức của một người là hữu hạn, với thực lực hiện giờ của nàng, muốn đối phó với toàn bộ gia tộc theo kiểu xa luân chiến thật sự là ứng phó không nổi.

"Xem ra ta đã xem thường ngươi!"

Liễu gia chủ nói giọng âm trầm, vốn không nghĩ sẽ rút vũ khí của hắn ra, tại một khắc này đây, hắn đã lấy binh khí ra.

Chỉ thấy tay hắn duỗi ra phía trước, một luồng ánh sáng loé lên, một thanh trường kiếm dài có hình dạng giống như một cành liễu bị uốn cong, xuất hiện ở trong tay hắn. Gần như ngay tại thời điểm hắn rút thanh trường kiếm này ra, chung quanh lập tức truyền đến những tiếng kinh hô ở trong không khí.

"Tê! Đó là thanh bảo kiếm gia truyền của Liễu gia, Liễu Diệp kiếm!"

"Đây chính là một linh khí thượng phẩm, dùng nó để chiến đấu, thực lực tăng lên cũng không phải là nhỏ tí tẹo!"

"Liễu gia chủ không phải quá mức chứ?! Đối phương rốt cuộc chỉ là một thiếu niên, hắn không chỉ lớn tuổi hơn rất nhiều, tu vi cũng mạnh hơn so với thiếu niên kia, hiện tại còn lấy Liễu Diệp kiếm ra, đây rõ ràng là đang bắt nạt người sao!"

"Các ngươi thì biết gì, thiếu niên kia đã giết tam trưởng lão Liễu gia, chính là đã đánh vào thể diện Liễu gia, nếu như là hắn một gia chủ còn thua ở trong tay thiếu niên kia, sau này Liễu gia làm thế nào dùng chân được trong Lục Đạo thành?"

Tiếng nghị luận xung quanh không ngừng, bên nào cũng cho mình là đúng, hoàn toàn đang xem náo nhiệt. Một số người sau khi nhìn thấy một màn như vậy, âm thầm lắc đầu: Thiếu niên này, hôm nay chỉ sợ thật sự sẽ phải chết ở đây.

Ánh mắt Phượng Cửu lúc này rơi xuống trên thân Liễu Diệp kiếm, thân kiếm tản ra hơi thở linh khí, chứng minh đây là một thanh kiếm bất phàm. Tuy nhiên nàng biết, thanh kiếm này nếu như so với Thanh Phong Kiếm, vẫn thua kém quá xa.

Nhưng ở trong trường hợp như vậy, không thích hợp lấy Thanh Phong Kiếm ra để dùng, bởi vậy, nàng rút chủy thủ ra.

"Ha ha ha ha! Tiểu nhi vô tri, muốn dùng thanh chủy thủ ngắn để giao thủ cùng ta?"

Khóe môi Phượng Cửu hơi câu, lộ ra một nụ cười lạnh tà tứ: "Đối phó với ngươi, chủy thủ là quá đủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Hoa Máu Nở Rộ!

Lời này vừa ra, mọi người chung quanh thở ra một hơi khí lạnh, thầm nghĩ: Thiếu niên này, thật sự rất cuồng vọng!

Liễu gia chủ nghe được lời này, sắc mặt trầm xuống, giống như đã bị chọc giận, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo. Hắn bắt đầu khởi động hơi thở linh lực trên bàn tay đang nắm Liễu Diệp kiếm. Trên mũi kiếm dòng khí gào thét tản ra, kiếm khí sắc bén giống như những lưỡi dao băng, khiến cho một số người gần hắn đều không thể không lùi lại vài bước.

"Ta thật muốn nhìn xem, một tiểu nhi như ngươi rốt cuộc có gì để cản trở....."

Hắn nói còn chưa nói xong, hơi thở đã bị ngừng lại, giống như bị người bóp chặt cổ họng, những lời nói sau đó rốt cuộc không thể nói ra. Chỉ thấy, sắc mặt hắn trở nên tối tăm hung ác nham hiểm, khiến người kinh hãi. Một đôi mắt ẩn chứa lửa giận gắt gao trừng mắt nhìn thiếu niên đáng chết đột ngột ra tay!

Bởi vì thiếu niên đột nhiên ra tay, tốc độ của thiếu niên nhanh đến nỗi hắn không thể tưởng được. Chờ đến khi hắn có phản ứng lại, chỉ thấy chủy thủ lạnh lẽo đã tới gần cổ họng của hắn. Ngay một khắc kia, trong lòng hắn tự nhiên nhảy dựng, trong giây lát có một chút kinh sợ và kinh ngạc không nên có.

Tay nắm kiếm theo bản năng nâng lên để ngăn cản lại, chỉ có thể khó khăn chặn lại chủy thủ chém về phía cổ họng của hắn, nhưng lại không kịp ngăn chặn lưỡi dao đột ngột chuyển hướng về phía cánh tay hắn.

"Vút!"

Một kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Một đao đâm xuống sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương cốt. Máu tươi ngay trong nháy mắt vẩy ra, cùng với âm thanh hít không khí bởi sự kinh ngạc của hắn truyền ra, và tiếng kinh hô của những người Liễu gia khác!

"Tê!"

"Gia chủ!"

Nhìn thấy máu tươi dừng mảnh trang ra từ cánh tay gia chủ bọn họ, nhanh chóng nhiễm đỏ toàn bộ ống tay áo hắn. Cũng vì cánh tay bị thương nên đã được buông xuống, nhẹ nhẹ run rẩy. Máu tươi từng giọt nhỏ xuống mặt đất từ đầu ngón tay hắn, nở ra nhiều đóa hoa mai màu đỏ tươi.....

"Ta đã nói rồi, đối phó với người, một thanh chủy thủ ngắn là đủ rồi!"

Đã đã Phụng Cừ lui lại vài bước và neho mắt lại, khoẻ môi hơi gọi lên một độ công, tựa hồ như tâm tình rất tốt nhìn Liễu gia chủ buông tay đang nhỏ máu tươi xuống.

Mọi người ở đây đều kinh hãi bởi hành động và sự tàn nhẫn không giống lẽ thường của thiếu niên, sau đó lại nghe thấy hắn dùng miệng lưỡi nói với giọng không chút để ý và mang theo vài phần thường thức, lập tức nhìn qua Liễu gia chủ run rẩy khoẻ miệng, nghiêng răng giận dữ.

"Những bông hoa máu nở trên mặt đất thật là đẹp! Trông rất quyến rũ và khát máu. Liễu gia chủ, người nói đúng không?"

Nàng cười híp mắt nhìn Liễu gia chủ mang sắc mặt tối sầm có thể tích ra nước, nhìn một đôi mắt gắt gao của hắn trừng nàng, phảng phất như nàng đã làm ra sự tình nào đó không thể tha thứ. Khỏe môi nàng không thể không hơi gọi lên, cười sung sướng.

"Giết hắn cho ta!"

Liễu gia chủ cắn răng, âm đạm ra lệnh.

Ba gã trưởng lão một bên lĩnh mệnh một tiếng, khi đang muốn ra tay, lập tức nghe một giọng nói trầm thấp uy nghiêm truyền đến.

"Chậm đã!"

Đột nhiên có người lên tiếng ngăn cản, mọi người chung quanh đều ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía giọng nói phát ra. Một khi vừa thấy, mọi người đều sôi nổi cung kính gọi một tiếng.

"Thành chủ."

Người chung quanh nhanh chóng mở ra một con đường, kinh ngạc với sự xuất hiện của thành chủ ở chỗ này. Có nhiều tầm mắt còn dừng lại ở trên người nam tử hồng y mang mặt nạ bên người thành chủ,

Nhiều người nơi đây đều là đệ tử hoặc thế gia trong thành, đều là tu sĩ có đầy đủ thông tin. Lúc trước từng nghe nói tới Quý Y đã đi vào Lục Đạo thành, đang được thành chủ tự mình chiêu đãi. Hiện giờ nhìn đến nam tử hồng y mang mặt nạ này, tất cả đều đang suy đoán, người này có phải chính là Quý Y hay không?

Cùng với suy nghĩ này, ánh mắt một đám mang theo tìm tòi nghiên cứu và đánh giá rơi xuống trên người nam tử hồng y.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Quý Y Thật Giả!

Trong khi đó, ánh mắt của nam tử hồng y, cũng đồng thời dừng lại ở trên người Phụng Cừ một thân hồng y yêu kiều.

Tầm mắt Phụng Cừ vốn dừng ở trên người Liễu gia chủ, khi cảm nhận được một ánh mắt cực nóng đang nhìn nàng chăm chăm, nàng theo bản năng nhìn về phía tầm mắt kia. Khi ánh mắt chạm tới nam tử cũng mặc hồng y và mang mặt nạ mạn đà la, lông mày hơi cong lên một chút.

Lúc nàng nhìn thấy nam tử kia dùng loại ánh mắt mang theo thêm nhỏ dãi và đáng khinh nhìn nàng, đôi mắt nàng trở nên lạnh lùng. Khi vừa mới tới Lục Đạo và nghe nói nơi này có Quý Y, không nghĩ tới hôm nay nàng đã đụng phải hắn.

Nhìn đáng vẻ, dường như là đồ háo sắc. Hơn nữa, là một tên đoạn tụ.

Tầm mắt nàng vừa chuyển, dừng ở trên người thành chủ, bất động thanh sắc đánh giá một phen. Thành chủ Lục Đạo thành, nghe nói không lâu trước đây vừa mới thăng cấp, đột phá nút cổ chai đã lâu không thể đột phá, trở thành tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ cần một bước nữa sẽ trở thành tu sĩ Kim Đan.

Gia chủ Liễu gia vốn đang mang vẻ mặt thịnh nộ âm trầm, sau khi nhìn thấy thành chủ và nam tử hồng y mang mặt nạ, trong mắt vui vẻ, lên tiếng dò hỏi.

"Thành chủ, vị này có phải chính là Quý Y các hạ gần đây thanh danh truyền xa?"

"Không tề, đúng là Quý Y."

Thường thành chủ gật gù đầu, nhìn thoáng qua người bên người. Cũng sau khi hắn vừa nói xong, mọi người chung quanh lập tức bắt đầu kích động.

"Quý Y? Thật sự chính là Quý Y? Nghe nói Quý Y như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, không nghĩ tới thật sự tới Lục Đạo thành chúng ta."

"Đúng vậy! Nghe nói được tề của Quý Y gần giống như thần dược, lập tức cho thấy hiệu quả ngay sau khi uống nó, nếu như có thể cầu được một lọ được thăng cấp của hân, cho dù giá trên trời ta cũng không tiếc!"

"Không sai, ta nghe nói thành chủ cũng vì có được của Quý Y mới đột phá tiến vào Trúc Cơ đại viên mãn, trước mắt tu vi chỉ kém một bước là có thể tiến vào Kim Đan. Nếu như có thể, ta cũng muốn xin thuốc từ Quý Y, dù phải trả bao nhiêu tiền cũng được!"

"Người suy nghĩ quá nhiều, ngay cả gia tộc ta cũng không mua nổi, chỉ dựa vào người cũng muốn cầu một lọ? Điều đó không có khả năng. Người cũng biết, thành chủ đã phải trả bao nhiêu mới có được một lọ được kia? Được của Quý Y, đó là có tiền cũng không mua được."

Chỉ nhìn thấy Quý Y xuất hiện, những đệ tử thế gia chung quanh, một đám đều bắt đầu tranh luận. Có người nhanh chóng phái người về gia tộc báo tin, nói cho tộc trưởng trong nhà mình biết, hiện tại Quý Y đang ở trước Dị Vân lâu.

Trong khi đó, nam tử hồng y nhìn thấy mọi người chung quanh mang theo ánh mắt tôn sùng và kích động dừng ở trên người hân, lúc này cũng không thể không lộ ra tươi cười, nhẹ nhàng hất cằm lên, trong ánh mắt thể hiện cảm giác về sự ưu việt, hưởng thụ hết sự tôn sùng của mọi người tại khắc này đây.

Phượng Cửu nhìn một màn như vậy, liếc mắt nhìn thiếu niên hồng y một cái, khóe môi gọi lên cười nhạt một tiếng, không cho là đúng.

Một Quý Y giả, còn không biết xấu hổ, tự mình đắc chí hấp thụ cảm giác tốt đẹp ở nơi đó? Quả thực không biết nên gọi là gì!

Tuy nhiên, tiếng cười nhạt báng này của nàng, lại khiến cho mọi người chung quanh bất mãn, đặc biệt là Liễu gia chủ đang nóng lòng lấy lòng Quý Y, càng thêm căm tức nhìn về phía Phượng Cửu, lạnh giọng hét lớn.

"Ồ trước mặt thành chủ và Quý Y, đứa trẻ như người cũng dám cuồng vọng và làm càn như thế? Người tới! Giết hân ngay tại chỗ cho ta!"

"Liễu gia chủ, chậm đã." Thành chủ mở miệng nói, ngăn trở động tác của bọn họ.

"Thành chủ, người có ý gì?" Sắc mặt Liễu gia chủ hơi trầm xuống, cho rằng thành chủ đang muốn che chở thiếu niên hồng y, bởi vậy giọng điệu cũng trở nên âm trầm hơn.

Mà lúc này, nam tử hồng y mang mặt nạ đã đi về phía trước, đi tới trước mặt Phượng Cửu, nhìn chăm chăm dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân, càng thêm khó nén sự hưng phấn và thèm nhỏ dãi trong mắt.

Hân không mở miệng đã tề, một khi mở miệng, khiến cho mọi người chung quanh kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Ta Thực Sự Dễ Dàng Xúc Động!

"Theo ta như thế nào? Ta đảm bảo tánh mạng của người an toàn, còn hứa để người tùy tiện dùng được tề."

Nghe được lời này, ngay cả đám người Liễu gia chủ cũng không thể không mang vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía nam tử hồng y mang mặt nạ kia, hoang mang.

Điều này... lời này là có ý gì? Muốn thiếu niên hồng y theo hân? Cùng hân làm gì? Những lời này... là do bọn họ suy nghĩ quá nhiều, đúng không?

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy đôi mắt của Quý Y mang mặt nạ nhìn chăm chăm thiếu niên hồng y một cách thèm thường, trên trán một đám đều xẹt qua hắc tuyến.

Xem ra, không phải bọn họ suy nghĩ quá nhiều, Quý Y vốn dĩ chính là có ý kia.

Nhưng, thèm khát thiếu niên hồng y trước mặt mọi người thế, hành vi cử chỉ của Quý Y này cũng quá khiến người lưu luyến.

Khi Phượng Cửu nghe được lời nói kia, nàng khẽ cười khẽ thành tiếng, giọng của nàng mát lạnh dễ nghe, nhưng nếu nghe cẩn thận, lại có thể nghe ra sự lạnh lẽo cùng với sát khí trong tiếng cười của nàng.

Tuy nhiên, chỉ thấy nàng thưởng thức chùy thủ trong tay, lông mày hơi nhướn lên, liếc mắt nhìn nam tử hồng y một cái, giọng điệu mang theo ba phần trào phúng bảy phần lười biếng, hỏi.

"Người là vị nào?"

"Ta là Quý Y, cũng là một dược tề sư, chỉ cần người theo ta, người sẽ có được chỗ tốt không thể tưởng tượng được."

Ánh mắt thêm thường của hắn nhìn thẳng ở trên người Phượng Cửu, tầm mắt dời xuống một chút, qua lại lưu luyến ở trên người nàng, ánh mắt kia, có tính xâm lược rất nặng, khiến người cực kỳ không vui.

Khéo môi Phượng Cửu gọi lên, nhìn thấy sự dâm dăng trong mắt "Quý Y", trong mắt nàng xẹt qua một ánh sáng tăm tối, trên dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân tràn ra một nụ cười mỉa mai, nhưng biểu tình lại rất bén lén nói: "Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ thực sự dễ dàng xúc động."

Lời này vừa ra, mọi người chung quanh ngay lập tức choáng váng, kinh ngạc nhìn thiếu niên hồng y hành động và nói với giọng điệu như vậy, qua lại đáp lời của "Quý Y".

Có thể... có thể thiếu niên hồng y cũng có ý kia, đúng không?.....Edit & Dịch: Emily Ton..

Cùng lúc đó, trong một sân nào đó trong Lục Đạo thành, Ảnh Nhất vừa vội vàng lao vào, vừa kêu lên: "Chủ tử! Chủ tử! Đã xảy ra chuyện!"

Hồi Lang ngăn cản hắn, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Ngươi không phải đã đi ra ngoài hỏi thăm tin tức về Quý Y sao? Vì sao nhanh như vậy đã quay trở lại?"

"Đúng vậy! Cho nên mới có rắc rối!" Ảnh Nhất vừa đẩy hắn ra, vừa hỏi: "Chủ tử có ở trong phòng không?"

"Có, chủ tử chưa từng ra ngoài."

Hồi Lang đáp lời, không nhận được, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ảnh Nhất không đáp lời hắn, chỉ hô to nơi cánh cửa phòng đang bị đóng chặt: "Chủ tử, Quý Y đã xảy ra chuyện! Có người muốn giết hắn!"

Gần như ngay khi lời nói rơi xuống, đã thấy cửa phòng mở ra, một người toàn thân áo đen tản ra hơi thở uy nghiêm, Diêm Chủ xuất hiện ở trước mặt hai người.

Nhưng thấy khuôn mặt hắn đen lại, ánh mắt lạnh lẽo nhiếp người, tầm mắt dừng ở trên người Ảnh Nhất, hỏi với giọng vững vàng: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thuộc hạ vì lo lắng cho chủ tử, cho nên cố ý ra ngoài dò xét một phen, khi đang trở về, nghe được tin tức nói rằng, Quý Y và thành chủ Lục Đạo thành cùng nhau xuất hiện ở Dự Vân lâu, hơn nữa dường như Dự Vân lâu đã xảy ra chút sự tình."

Hắn liếc mắt nhìn Diêm Chủ một cái, nói: "Một người thiếu niên hồng y đã giết Tam trưởng lão Liễu gia trong thành, Liễu gia đã dẫn theo một đội nhân mã rất lớn bao vây quanh Dự Vân lâu, nói muốn tru sát thiếu niên hồng y kia. Dựa theo hình dung của bá tánh, thuộc hạ suy đoán thiếu niên hồng y chỉ sợ chính là Quý Y!"

"Cái gì? Muốn tru sát Quý Y?"

Hồi Lang kinh hô một tiếng, trong khi nhìn thấy chủ tử nhà hắn biến đổi sắc mặt, thân ảnh nháy mắt vọt đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Một Màn Đắm Máu!

Hai người thấy thế, lập tức nhanh chóng hoàn hồn đuổi kịp!

Tru sát Quý Y? Lá gan người Liễu gia cũng quá lớn, không sợ chủ tử bọn họ sẽ diệt cả tộc hắn sao?

Bởi vì tốc độ chủ tử bọn họ cực nhanh, cơ hồ nháy mắt đã không nhìn thấy thân ảnh, bởi vậy, Hồi Lang mở miệng hỏi: "Ảnh Nhất, Quý Y vì sao lại tự mình chạy đến Dự Vân lâu? Tra ra "hắn" và chủ tử đã phát sinh ra chuyện gì không?"

"Vì sao lại tới Dự Vân lâu thì ta không biết, ta chỉ biết rằng, lá gan tiểu tử Quý Y cũng quá lớn, dám vót chủ tử một bút sau đó liền trượt, ta đoán rằng hắn đã phát hiện ra thân phận của chủ tử."

"Cái gì? Vót chủ tử một bút*?" (笔: bút ở đây ý nói một khoản/món tiền)

Hồi Lang kinh ngạc kinh hô: "Khó trách khi chủ tử trở về sắc mặt lại thúi như vậy, thì ra đã bị Quý Y lừa?"

Ảnh Nhất kinh ngạc cảm thán nói: "Đúng vậy! Ta không thể không ngả mũ với tiểu tử này. Cũng chỉ có hắn mới có thể khiến chủ tử ăn nhiều thứ một như vậy, nhưng vẫn còn có thể sống sót và nhảy nhót như thế. Thật sự không hiểu từ đâu nhảy ra kỳ ba này, khả năng sống sót quá mạnh mẽ."

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Cũng giống như Diễm Chủ bên này, khi Ánh Nhất và Hôi Lang đều đang chạy tới Dự Vân lâu, trước đại môn Dự Vân lâu, không khí như đang cô đọng lại.

Một đám đầu mang sắc mặt khó coi, bởi vì biểu tình ngưng ngưng cùng với lời nói của thiếu niên hồng y khiến người suy nghĩ bậy bạ. Đương nhiên, có một người ngoại lệ.

"Quý Y" mang mặt nạ lại bởi lời Phương Cửu nói mà trở nên hưng phấn, nhìn bên môi thiếu niên tràn ra nụ cười quyến rũ mỉa mai, cùng với dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân nhiễm một sự ngưng ngưng. Hắn ta không thể không cất bước đi tới trước mặt thiếu niên, ánh mắt nhìn thẳng mang theo hưng phấn tà ác nhìn thiếu niên hồng y.

Thần thái mỉa mai của thiếu niên khiến một lòng cuồng nhiệt của hắn ta nhảy lên, một luồng nhiệt nóng bắt đầu chảy ở trong lòng, khiến hắn ta không nhận được vươn tay về phía vòng eo của thiếu niên: "Nếu ngươi nguyện ý..... A!"

Hắn ta còn chưa nói xong, đã vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương, âm thanh kia bén nhọn chói tai, cắt qua trong không khí yên tĩnh, phá vỡ mọi trầm mặc, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người chung quanh, cũng trong giây lát khiến mọi người giật mình bừng tỉnh với một cú sốc!

"A!"

"A....."

"A!"

Âm thanh kinh hô hoảng sợ truyền ra chung quanh, có vẻ có chút hỗn loạn, một số người trong số họ thậm chí đều bưng kín miệng, cả người run rẩy.

Mọi người nhìn đến một màn khát máu tàn nhẫn, máu tươi đầm đìa, rừng mình ón lạnh, một đám không thể không lùi lại vài bước, hoảng sợ nhìn thiếu niên yêu nghiệt mang biểu tình tà tử quyến rũ.

"Ta đã nói, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta thực sự sẽ dễ dàng xúc động, ngươi lại không tin!"

Thiếu niên tuấn mỹ đón gió mà đứng, biểu tình tà mỉa mai lạnh lẽo, sát khí khát máu tràn ngập tản ra ở trên người hắn, nhưng lời nói ra lại có vẻ bất đắc dĩ và vô tội như thế.

Tuy nhiên, lúc này khiến mọi người hoảng sợ không phải sát khí trên người hắn, mà là ngón tay đang nhỏ máu của hắn.....

Ánh mắt mọi người lúc trước vẫn luôn dừng ở trên người thiếu niên hồng y và Quý Y, bởi vậy cũng nhìn thấy được thiếu niên hồng y đánh rớt mặt nạ Quý Y, cùng lúc đó móc một đôi mắt của Quý Y ra và ném xuống mặt đất.....

Hắn... hắn thật sự móc tròng mắt của Quý Y ra!

Thủ pháp rất tàn nhẫn, quý dị đến nỗi khiến cho không người nào kịp ngăn cản hắn, khiến cho bọn họ chỉ có thể run rẩy trong tim, trơ mắt nhìn một màn đầm máu và tàn nhẫn phát sinh ở trước mắt.....

"A..... mắt ta..... mắt ta..... Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!"

Hai tay "Quý Y" vừa che đôi mắt đang chảy máu tươi vừa hét lên thảm thiết, khi hắn ta buông tay ra, có người đã không nhận được nôn khan một trận.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Quan Sát Từ Chỗ Tối!

Chỉ thấy, trên khuôn mặt máu chảy đầm đìa, có hai lỗ thủng đầy máu khiến người sợ hãi. Không có mặt nạ che lấp, thần sắc điên cuồng trên mặt hắn ta rơi vào trong mắt mọi người, cùng với hai lỗ thủng máu chảy đầm đìa, khiến trái tim mọi người không thể không run rẩy.

Hiện tại may mắn vẫn là ban ngày, nếu là buổi tối, nhất định có thể hù chết người.

Hắn ta đang điên loạn xung quanh, không biết từ nơi nào rút ra một thanh chủy thủ múa may lung tung, giọng nói bén nhọn nghe vào trong tai mọi người có vẻ có chút chói tai.

Chung quanh đều không ai dám động, cũng không ai dám tiến lên, bởi vì bị một màn đầm máu và bị thủ đoạn của thiếu niên kia chấn kinh.

Đó chính là Quý Y! Quý Y gần đây thanh danh truyền xa! Hắn... hắn dám đào một đôi mắt của Quý Y như vậy!

Tình huống như vậy, căn bản khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ, mà Quý Y đã mất đi một đôi mắt, cho dù điều phối được tề lợi hại, trở thành người mù, vậy hết thầy cũng đều uống công.....

"Ta giết ngươi! Giết ngươi! Giết ngươi....."

Hắn ta la hoảng và vùng chui thủ lao loạn đâm loạn, nhưng bị Phượng Cửu gạt ngã trên mặt đất.

"Bịch!"

"A!"

Bị quăng ngã đâm về phía mặt đất, hắn bị đau, kêu thảm, nhưng không người nào dám tiến lên dìu hắn, giúp hắn. Bởi vì mọi người đều biết, dù cho hắn ta là Quý Y, giờ khắc này, hắn ta đã không còn giá trị nữa.

Ngay khi hắn ta đang điên cuồng hô to làm bộ muốn bò dậy, một bàn chân đã dẫm lên phía sau lưng hắn ta, đẩy hắn ta quay lại trên mặt đất lần nữa.

"Ngươi không phải là Quý Y sao? Như thế nào? Đây là tất cả năng lực ngươi có?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mang theo lạnh lẽo truyền ra từ trong miệng Phượng Cửu, chỉ cần chỉ dùng một chân, đã khiến cho người trên mặt đất không thể đứng dậy.

Hắn ta giãy giụa, thét lên, nhưng trước mắt đen tối. Loại bất lực này khiến hắn ta kinh hoàng, khiến cả người hắn ta lâm vào điên cuồng, triệu hồi tất cả hơi thở linh lực trong cơ thể với ý định kéo theo Phượng Cửu nổ tan xác từ vòng.

Nhưng khi linh lực trên người hắn ta bắt đầu khởi động, Phượng Cửu nhận thấy được sự không thích hợp nên đã dùng một tay vận dụng huyền lực, nhắc người trên mặt đất tung lên không trung. Ngay khi hắn ta hết sức bay lên giữa không trung, chỉ nghe một tiếng âm vang truyền đến, một tiếng nổ theo đó vang lên, cùng với một mảnh huyết nhục mơ hồ rơi xuống.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, ẩn trong chỗ tối, Hôi Lang và Ảnh Nhất đã tới một hồi đành phải nuốt nuốt nước miếng, trên mặt không có gì ngoài vẻ khiếp sợ.

Ôi mẹ ơi!

Không nghĩ tới Quý Y lại tàn bạo như thế, khi hắn động tay quả thật không hề có một chút hàm hồ nào.

Nhìn thấy Quý Y giả bị móc đôi mắt xuống, cuối cùng nổ tan xác mà chết, Hôi Lang vỗ vỗ ngực mình đang nhảy bùm bùm, thầm nghĩ: Thì ra Quý Y đã thủ hạ lưu tình với hắn, nếu như thật sự tàn nhẫn, chỉ sợ kết cục của hắn chẳng khác gì Quý Y giả.

Lúc này hắn cảm thấy vô cùng may mắn, vì hắn cũng chưa từng chọc qua "hắn", bằng không, chỉ sợ lúc ấy không phải chỉ bị suy yếu mấy ngày, mà sợ rằng chỉ một giây đều có khả năng bị cắt đi!

Mà Ảnh Nhất lại có chút lo lắng nhìn về phía chủ tử, người vẫn đang ẩn nấp một bên giống như bọn họ. Thầm nghĩ: Thân thủ Quý Y lợi hại như vậy, thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế, nếu chủ tử và "hắn" ở bên nhau, chỉ sợ không an toàn chút nào!

Hướng chi, Quý Y dễ bạo lực như vậy, chủ tử sao có ngăn chặn được? Dựa theo tình hình này, bất cứ lúc nào chủ tử đều có khả năng trở thành người phía dưới.

Nghĩ nghĩ, Ảnh Nhất nhìn về phía Diêm Chủ, đè thấp giọng, hỏi: "Chủ tử, chúng ta thật sự không đi ra?" Cứ trốn ở nơi này nhìn, thật sự tốt sao?

"Trước tiên hãy nhìn kỹ rồi hãy nói."

Ánh mắt Diêm Chủ thâm thúy tùy ý đường hoàng rơi trên thân ảnh màu đỏ. Có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy một mặt của nàng như vậy, bởi vậy, hắn muốn hiểu thêm một chút về nàng mà hắn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Tru Sát Ngay Tại Chỗ!

Trước kia hẳn chỉ biết nàng xảo trá tai quái, giáo hoạt như hồ ly, hiện tại mới biết, thì ra nàng còn có một mặt tàn nhẫn lạnh lẽo như vậy. Nhưng vì sao, cổ tình hẳn càng nhìn càng cảm thấy thích?

Trong đôi mắt hắc đồng thâm thúy tràn ra một sự dịu dàng, môi mỏng gợi cảm gợi lên một nụ cười nhỏ đến nỗi rất khó phát hiện. Ánh mắt gắt gao dừng ở trên người thân ảnh màu đỏ, nhìn nàng tùy ý thi triển thân thủ chán áp địch nhân.

Nàng như vậy, phong hoa vô song, có vẻ tự tin như vậy, tỏa sáng vạn tượng như vậy, khiến hẳn khó dời tầm mắt.

Khi Ảnh Nhất mắt sắc chú ý tới chủ tử nhà hẳn đang dùng loại ánh mắt dịu dàng nhìn Quý Y, cả người hẳn nổi lên một thân da gà, không khỏi rung mình một cái.

Phẩm vị chủ tử nhà hẳn thật không giống người thường, đối với một màn như vậy cũng có thể lộ ra ánh mắt như thế, thật sự khiến hẳn quá bội phục.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Trong khi đó, trước Dự Vân lâu, mọi người bắt đầu hồi phục lại tinh thần từ trong kinh hải sau một màn huyết nhục rụng rơi, cảm tức nhìn thiếu niên hồng y tùy ý cuồng vọng. Trong đó, gia chủ Liễu gia tức giận quát lên một tiếng chói tai.

"Người này thù đoạn ác độc, tâm địa tàn nhẫn, không thể lưu! Tru sát hẳn ngay tại chỗ cho ta!"

Giọng nói âm trầm ẩn chứa sát khí và uy áp cường đại truyền ra, gần như trong nháy mắt kia, ba gã trưởng lão Liễu gia đều vây quanh thiếu niên hồng y đang đứng. Ba người hình thành một vòng công kích tam giác, hơi thở linh lực hùng hậu bắt đầu khởi động ở trên người bọn họ. Ngay sau đó, khẽ quát một tiếng, không hẹn mà cùng đánh úp về phía thiếu niên hồng y ở giữa.

Ba người hùng hổ ra tay, sát khí tràn ngập tản ra từ trên người bọn họ, tràn ngập bên trong không khí tại đây, dòng khí gào thét tràn ra giống như từng đạo lưỡi dao gió sắc bén, thổi mạnh cắt ngang trong không khí, tất cả đều đánh về phía thiếu niên hồng y.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiêu Phong ?0.9M viewsEntertainmentPhượng Cửu nheo mắt lại, điều động hơi thở linh lực trong cơ thể, đón nhận công kích của ba người. Chủy thủ nắm trong tay nàng cắt ra một luồng đao cương sắc bén ở trong không khí, với thân pháp quý dị cùng với công kích xảo quyết xuyên qua bên người ba gã trưởng lão.

Khi nhìn thấy ba vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ của Liễu gia công vây đối phó thiếu niên hồng y, mọi người chung quanh âm thầm nuốt nước miếng, trái tim đều co lại thật chặt.

Ba gã trưởng lão Trúc Cơ Kỳ chiêu chiêu đều rất tàn nhẫn, từng bước đều là sát khí, chẳng lẽ thiếu niên hồng y vẫn có thể trốn thoát?

Thấy ba gã trưởng lão Liễu gia thật sự đối phó với một mình Quý Y, Ảnh Nhất có chút lo lắng nên đề thấp giọng nói: "Chủ tử, người Liễu gia cũng quá không biết xấu hổ, sao có thể ý vào người nhiều đề khi dễ một mình Quý Y, hơn nữa còn là ba lão nhân Trúc Cơ Kỳ, chúng ta có nên đi ra ngoài hỗ trợ hay không? Nếu như còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ Quý Y sẽ bị bọn họ đá thương."

Dù sao cũng là người trong tim chủ tử, bọn họ cũng không thể trơ mắt nhìn "hắn" bị người đá thương!

Diêm Chủ hít mắt nhìn một màn phía trước, cũng không mở miệng, cũng không đưa ra bất kỳ dấu hiệu nào.

Nhưng thật ra Hôi Lang đã đề thấp giọng, nói: "Ảnh Nhất, người không cần phải lo lắng, ba lão nhân Trúc Cơ kia không có khả năng là đối thủ của Quý Y, người hãy chờ mà xem! Không qua bao lâu, ba người kia nhất định sẽ nằm sấp xuống mặt đất."

Giọng nói hơi dừng lại, hẳn tiếp tục nói: "Hơn nữa, cho dù có nguy hiểm nhưng chủ tử đang ở chỗ này cũng sẽ không để Quý Y bị thương. Vì thế vẫn nên nhìn xem sao. Chẳng lẽ người không hiểu kỳ, thực lực của Quý Y rất cuộc mạnh như thế nào?"

Nếu "hắn" một lần nữa trốn thoát dưới mí mắt bọn họ, thật sự rất mất mặt. Hẳn đang muốn nhân cơ hội này, cẩn thận nhìn xem rốt cuộc cực hạn của Quý Y ở đâu, như vậy sau này mới không tiếp tục sẽ bị ăn một ở trên tay "hắn".

Huống chi, hẳn cũng cảm thấy ba lão nhân Trúc Cơ kia không thể khiến "hắn" bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Đánh Lén Sau Lưng!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nghe được lời này, Ảnh Nhất nhìn thoáng qua về phía chủ tử, thấy chủ tử cũng không nói chuyện, hiển nhiên là đồng ý với lời Hôi Lang nói. Vì thế, hẳn

cũng không mở miệng nữa, mà chỉ chú ý tới cuộc giao chiến phía trước.

Vốn lo lắng Quý Y sẽ thua ở trên tay ba lão nhân Trúc Cơ, nhưng bây giờ nhìn qua, liền phát hiện nhiều chỗ trên người ba lão nhân kia đã bị chùy thủ của Quý Y gây thương tích, càng đánh càng hiện lên sự chật vật. Ngược lại, trên người Quý Y ngay cả một miệng vết thương cũng không có.

Mà không chỉ bọn họ đã nhìn ra, ngay cả mọi người trước Dự Vân lâu nhìn xem trận chiến cũng nhìn ra những gì đang xảy ra.

"Tê! Chẳng lẽ thực lực của thiếu niên hồng y không chỉ dừng ở cấp bậc đại linh sư?"

"Không có khả năng! Trên người hắn rõ ràng cũng chỉ là thực lực cấp bậc đại linh sư, hơi thở linh lực của hắn cũng không cường đại, chỉ có thân pháp quá mức quý dị. Hơn nữa, võ kỹ của hắn cũng thật sự kỳ lạ, ta thậm chí chưa từng gặp qua võ kỹ có công kích quý dị như vậy, phỏng chừng, có thể là võ kỹ giai cấp thượng phẩm."

"Võ kỹ thượng phẩm? Sao có thể? Nghe nói trong Lục Đạo thành chúng ta cũng chỉ có thành chủ mới có được một quyền võ kỹ công pháp thượng phẩm, một thiếu niên như hắn, sao có thể có được đồ vật trân quý như vậy?"

"Ta đã sớm nói thiếu niên này lai lịch không bình thường mà các ngươi không tin? Các ngươi xem đi! Hiện tại nếu người Liễu gia không thu tay, phỏng chừng tất cả đều sẽ chết ở chỗ này."

"Xem ra, lần này Liễu gia đã dấn lên ván sắt, không thể bắt được thiếu niên này, ngược lại mất đi một vài người trụ cột của gia tộc. Nếu như cả ba trưởng lão đều chết, vậy thì địa vị Liễu gia phỏng chừng sẽ phải thối lui từ một gia tộc trung lưu thành một gia tộc nhỏ."

"A!"

Đột nhiên một tiếng hét thảm truyền ra, trong lòng mọi người đều cả kinh căng thẳng, nhìn về phía mấy người. Chỉ thấy một lão giả bị đá ra sau, đột nhiên ngã xuống đất, cả người không ngừng run rẩy, hơn nữa trong miệng còn phát ra đau đớn khó nhịn.

"Tê! Đau quá! A....."

Thấy một màn như vậy, Liễu gia chủ kinh nghi bất định, sai người đỡ trưởng lão trở về: "Nhị trưởng lão, người bị thương đến nào?"

Hắn xem xét trên dưới, ngoại trừ trên người bị một chút vết thương nhỏ trên da thịt ra, không hề thấy có chấn thương nào khác, nhưng sắc mặt nhị trưởng lão lại trắng bệch, đau đớn đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra, khiến trong lòng hắn không thể không kinh hãi.

"Ta... cả người... cả người ta đều đau, tê! A....." Nhị trưởng lão cắn răng nói, nhưng không thể cố nén được, chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất.

"Tê!"

Ngay lúc này, phía sau lưng Tứ trưởng lão cũng bị chùy thủ cắt một đao, miệng vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy được xương, máu tươi dừng mãnh tràn ra, nhiễm hồng quần áo màu xám của lão.

Nhìn thấy bước chân Tứ trưởng lão lao đảo lùi lại, sắc mặt Liễu gia chủ rút cuộc đại biến. Hắn nhìn thấy không chỉ có Tứ trưởng lão bị thương sau lưng, ngay cả trên người Đại trưởng lão cũng phủ kín vết thương, không thể không nhanh chóng đi tới trước mặt thành chủ.

"Thành chủ, tiểu tử này thủ đoạn ác độc, không chỉ giết người Liễu gia ta, còn giết Quý Y, chẳng lẽ thành chủ định cứ khoanh tay đứng nhìn không để ý tới như vậy hay sao?"

Nghe được lời này, thành chủ vốn không có ý định nhúng tay vào, nhăn mày lại, sau khi liếc mắt nhìn Liễu gia chủ một cái, lại nhìn về phía thiếu niên hồng y với sức chiến đấu bất phàm và thủ đoạn tàn nhẫn, nói: "Các ngươi đã đấu ba địch một, nếu vẫn không thể bắt được hắn, vậy hãy để hắn đi thôi!"

Quý Y đã chết, mà lai lịch thiếu niên này nhất định rất phi phàm, hắn cần gì phải vì một người đã chết mà đắc tội với một thiếu niên có sức chiến đấu kinh người như thế?

Huống chi, người như vậy, sau lưng không có khả năng không có chỗ dựa, nếu như thật sự chết trong Lục Đạo thành, chắc chắn sẽ phiền toái rất lớn!

Nhìn thấy thành chủ không có ý định quản, Liễu gia chủ cắn chặt hàm răng, không cam lòng, thấy thiếu niên hồng y đang đưa lưng về phía hắn và giao thủ cùng với Đại trưởng lão, trong mắt hung ác nham hiểm của hắn hiện lên một tia ánh sáng lạnh. Ngay sau đó, hắn cầm Liễu Diệp kiếm trong tay, với tốc độ lấy che tai không kịp đâm tới từ phía sau lưng thiếu niên hồng y!

"Đi tìm chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Thêm Một Người Chết!

Nhìn thấy một màn như vậy, chung quanh không ít người kinh ngạc mở to hai mắt, tựa hồ không nghĩ tới, đường đường là gia chủ Liễu gia thế sẽ làm ra sự tình đánh lên sau lưng. Đối với mọi người ở đây mà nói, bọn họ đều là người có thân phận có địa vị, khinh thường người đánh lên đả thương sau lưng. Cho dù đánh thắng, cũng chỉ là người trơ tiền.

Nếu như muốn thắng, bọn họ càng hy vọng đường đường chính chính đánh bại đối phương, lấy tính mạng đối phương!

Bởi vậy, khi nhìn thấy Liễu gia chủ thế giới trò thủ đoạn tiểu nhân trước mặt mọi người, một đám còn đang kinh ngạc hoàn toàn lắc đầu thờ dài, quả thật rất thất vọng với hắn.

Cũng có những người không nghĩ như thế, cho rằng như vậy cũng không có gì không đúng. Dưới tình huống không thể đánh thắng, chỉ cần có thể giết được đối phương, dùng bất cứ biện pháp gì đều có thể chấp nhận, bọn họ cũng không cảm thấy hành động này của hắn có gì không ổn.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sau khi Diêm Chủ ở trong chỗ tối nhìn thấy một màn này, đôi mắt thâm thúy hơi trầm xuống, ánh mắt ẩn chứa sát khí nhìn chằm chằm Liễu gia chủ đang cầm kiếm đánh lên, môi mỏng hơi nhấp nhưng không nói chuyện.

Tuy nhiên, sát khí trên người hắn, cùng với sắc mặt trầm xuống, đều khiến Ảnh Nhất và Hồi Lang bên người hắn biết, cho dù Liễu gia chủ không chết ở chỗ này, phỏng chừng không thêm được mấy ngày nữa, cũng sẽ chết!

Bọn họ không ra tay giúp vội, bởi vì, bọn họ nhìn thấy Quý Y phản ứng rất nhanh, "hắn" thậm chí không thêm quay đầu cũng nhận thấy được sát ý phía sau, nháy mắt phản kích lại.

"Leng keng!"

Đao kiếm va chạm vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy, những hoa lửa nhẹ nhàng bắn ra từ sự ma sát của đao kiếm, đao cương sắc bén cùng với kiếm khí chống lại lẫn nhau, phát ra tiếng sắc bén của dòng khí giống như tiếng huyết sáo.

Hai người giao chiến ở trong đao quang kiếm ảnh, tốc độ cực nhanh, khiến mọi người vây xem chỉ nhìn thấy từng luồng khí xẹt qua ở chung quanh, tước xuống mặt đất, lưu lại từng luồng vết kiếm.

Ngay thời khắc khi hai người đang giao thủ, đại trưởng lão vừa bị đánh lui vừa chuyển hai tay, linh lực bắt đầu khởi động thành lưỡi dao gió, hình thành hai mũi kiếm vô hình với thế hung mãnh chém tới sau lưng Phụng Cửu.

Đã từng chứng kiến Liễu gia chủ vô sỉ, hiện tại lại nhìn thấy đại trưởng lão cũng học theo cử chỉ kia, không ai nói gì thêm nữa.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, Phụng Cửu vận lực lên mũi chân và đá về phía cánh tay của Liễu gia chủ, chỉ nghe một tiếng xương cốt đứt gãy răng rắc rất rõ ràng truyền ra. Liễu Diệp Kiếm nắm trong tay cũng vì một cú đá của nàng bay ra khỏi tay, bật lên ở giữa không trung và xoay vòng sau đó rơi xuống mặt đất loảng xoảng một tiếng.

"Tê!"

Liễu gia chủ hít hà một hơi, dưới chân lão đảo lui về phía sau. Hai tay hắn đều đã bị thương, lần này, muốn tiếp tục chiến đấu là không có khả năng.

Vào thờ điểm đó, Phụng Cửu đá gãy cánh tay Liễu gia bỗng nhảy lên không trung, dáng người duyên dáng mang theo khí thế nhiếp người đứng ở trên không. Hồng y lóa mắt theo gió bay bay ở giữa không trung, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt ngậm một nụ cười khát máu mỉa mai. Trong nháy mắt phát ra phong hoa loa mắt, lệnh người trước mắt sáng ngời, trong lòng chấn động.....

Thật đúng là một mỹ thiếu niên phong hoa tuyệt đại!

Lúc mọi người ở đây không nhận được thăm khen một tiếng trong lòng, ngay sau đó tình huống nháy mắt biến hoá. Thân ảnh màu đỏ sáng ngời khiến mọi người loá mắt ở giữa không trung, nháy mắt bắn ra chùy thủ trong tay. Chỉ nghe một tiếng hu của dòng khí cắt qua trong không khí, sau đó vèo một tiếng đâm vào cổ họng của đại trưởng lão!

"Tê!"

Nhìn thấy đại trưởng lão Liễu gia phát không ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể cứng đờ, ánh mắt mở to không cam lòng, mọi người không thể không hít hà một hơi, cuồng phong trong lòng bất chợt nhấc lên, thật lâu cũng không thể nào bình phục lại.....

"Đại trưởng lão!"

Liễu gia chủ khó tin kinh hô, không thể nào tiếp nhận kết cục như vậy. Hắn phần lớn nhìn chằm chằm vào thiếu niên hồng y, đột nhiên, ngửa mặt lên trời lên tiếng cười điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 258: Thánh Thú Trấn Tộc!

"Ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười của hắc ấn chứa uy áp cường đại, chấn đến nỗi màng tai mọi người hơi đau, chỉ nghe tiếng cười đột ngột dừng lại, ánh mắt hung ác nham hiểm giống như rắn độc gắt gao nhìn chăm chăm thiếu niên một thân hồng y phát phơ, giọng nói nồng đậm sát khí truyền ra từ trong miệng.

"Có thể bức Liễu gia ta đến nông nỗi như vậy, ngươi xác thật rất có bản lĩnh! Chỉ là, hôm nay ta chắc chắn sẽ lấy mạng ngươi tại đây! Mới có thể dập tắt mối hận trong lòng ta!"

Giọng nói rơi xuống, hắc bóp nát ấn phù bạch ngọc một chỗ bên hông, quát chói tai một tiếng: "Thôn Vân Thú!"

Gần như ngay khi hắc bóp nát ấn phù bạch ngọc bên hông, một luồng ánh sáng xông thẳng lên không trung. Cũng vào lúc này, ở trước đại môn Liễu gia, một thạch thú (con thú bằng đá) với bộ dáng kỳ lạ rất lớn bất chợt phát ra tiếng rầm rã vỡ vụn của đá, khiến cho toàn bộ gia tộc Liễu gia khiếp sợ.

"Không tốt! Đã xảy ra chuyện! Thạch thú ngoài cửa phù chúng ta hình như bị nứt ra rồi!"

Giọng nói một khi truyền khắp Liễu gia, động tĩnh thạch thú giống như bị vỡ ra, chấn nỗi đến toàn bộ Liễu gia đều hơi rung lên. Lão thái gia đang ở trong sân sau khi nghe thấy động tĩnh này, cả người cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Trong phủ xảy ra đại sự gì? Gia chủ đâu? Gia chủ đang ở đâu? Mau tìm hắc tới gặp ta!"

Lão vừa hét lên, vừa cầm quả chuông vội vàng chạy tới bên ngoài cửa lớn, có hộ vệ tiến lên bẩm báo.

"Lão thái gia, gia chủ mang theo ba vị trưởng lão tới Dự Vân Lâu, đã đánh nhau với người nơi đó."

"Nghịch tử! Hắc đã chọc phải nhân vật lớn nào rồi? Ngay cả thánh thú trấn tộc của Liễu gia ta cũng kinh động tới, hắc đây là muốn hủy căn cơ trăm năm của Liễu gia ta hay sao?!"

Liễu lão thái gia tức giận đến nỗi dùng quả chuông đập thật mạnh ở trên mặt đất, hô to: "Mau! Mau! Đi mời vài vị thúc công, cùng nhau chạy đến Dự Vân lâu!" Trong khi nói, vội vàng đi ra bên ngoài.

Đi tới bên ngoài, Liễu lão thái gia chỉ nhìn thấy một trong hai con thạch thú thật lớn ở trước đại môn, dường như bắt đầu di chuyển vang lên tiếng động ầm ầm. Thạch thú vốn luôn ngồi ở đó giống đứng dậy, thân thể run lên, trên người đá vụn tan ra đầy đất, lộ ra tướng mạo vốn có của con thạch thú.

"Rống!"

Tiếng gầm lên giận dữ chấn phá trời cao. Uy áp cường đại của thánh thú cùng với hơi thở và tiếng rống giận đầy ra ở trên bầu trời, khiến cho toàn bộ Lục Đạo thành bắt đầu run rẩy, dẫn tới các gia tộc cùng với bá tánh trong thành đều khiếp sợ.

Khi Liễu gia lão thái gia nhìn thấy thánh thú trấn tộc ngoài cửa hiện lên tướng mạo vốn có, cả người run lên, hai chân mềm nhũn, cả người tê liệt ngã xuống mặt đất: "Xong rồi..... Xong rồi....."

"Lão thái gia!"

Hai chân hộ vệ đi theo cũng run rẩy, vội vàng đỡ lấy lão, lúc này trong lòng cũng khiếp sợ không thôi. Bọn họ cũng không biết, thạch thú trước đại môn lại cất giấu một con thánh thú lớn uy phong như thế!

Lần đầu tiên nhìn thấy thánh thú, bọn họ chỉ cảm thấy bị uy áp do thánh thú phóng xuất ra chấn nhiếp đến nỗi sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người run rẩy.

Thánh thú lắc đầu vung vẩy lông tóc và đuôi gân cốt giãn ra, từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng hơi thở. Nó hừ thật mạnh một cái, quay đầu liếc mắt nhìn Liễu lão thái gia một cái. Sau đó nhún thân thể xuống một cái, sau lưng vừa giãn, vọt lên không trung về phía bầu trời đầy ánh sáng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong lúc này, ở trước Dự Vân lâu, mọi người cũng bị chấn nỗi cực kỳ kinh ngạc.

"Ồ, Thôn Vân Thú? Đó không phải là thánh thú trấn tộc Liễu gia hay sao?"

"Thánh thú trấn tộc Liễu gia? Nghe nói năm đó Liễu gia cũng bởi vì có Thôn Vân thú này mới nhảy lên tới gia tộc trung đẳng, nhưng đã rất nhiều năm nay

chưa từng thấy Thôn Vân thú xuất hiện."

"Liễu gia chủ thật sự dám sử dụng thánh thú trấn tộc tới giết thiêu niên hồng y. Xem ra, hôm nay hai người này nếu không bỏ mạng một người tại đây, trận này phong ba này sẽ không bao giờ dừng lại được."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Diêm Chủ Chặn Giết!

Trong khi đó, Phượng Cửu nhìn luồng ánh sáng phóng lên cao, cùng với giọng nói tự tin của Liễu gia chủ, có chút kinh ngạc.

Nếu như đó là khế ước thú của hắn, vì sao không xuất hiện trực tiếp? Mà phải đang chờ nó xuất hiện? Chẳng lẽ Thôn Vân thú vừa rồi hắn gọi, không phải khế ước thú của hắn?

Nếu không phải là khế ước thú của hắn, vì sao lại nghe hắn triệu hoán?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong chỗ tối, Hôi Lang nói với Diêm Chủ: "Chủ tử, Thôn Vân thú của Liễu gia là một con thánh thú có cấp bậc linh thú. Đó là khế ước thú do tổ tiên Liễu gia lưu lại. Nếu như đối đầu với Quý Y, chỉ sợ lành ít dữ nhiều."

Nghe được lời này, ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn thân ảnh màu đỏ một cái, thấp giọng phân phó: "Các người ở chỗ này trong chừng."

Giọng nói rơi xuống, nháy mắt đã rời đi. Tốc độ cực nhanh giống như một luồng tia chớp, đợi khi Hôi Lang và Ảnh Nhất quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng hắn.

"Người nói với chủ tử sẽ làm gì?" Hôi Lang ngo ngắc hỏi.

Ảnh Nhất nghĩ nghĩ, nói: "Chắc là nửa đường chặn giết Thôn Vân thú."

Vừa nghe lời này, khoe miệng Hôi Lang có giật, quay đầu không có lời nào để nói. Hắn nhìn về phía thân ảnh màu đỏ trước Dự Vân lâu, thấp giọng thờ dãi: "Chỉ vì Quý Y mà chủ tử thật sự không từ bất cứ việc xấu nào cả!"

Với thực lực của chủ tử bọn họ, đừng nói là chặn giết một con thánh thú, cho dù giết một con thần thú cũng tuyệt đối chỉ cần phẩy tay. Nhưng, khiến hắn không nghĩ tới chính là, chỉ chém đầu thánh thú mà thôi, chủ tử cư nhiên tự mình động thủ. Ngược lại, để cho hai người bọn họ nhàn nhã ở chỗ này nhìn xem náo nhiệt.

Ài! Ai khiến chủ tử coi trọng Quý Y đây? Phòng chừng là sợ bọn họ thất thủ, cho nên mới tự mình ra tay! Chỉ có thể nói, Thôn Vân thú kia gặp được chủ tử, cũng chỉ có xui xẻo mà thôi.

Ai bảo nó không biết xui xẻo làm sao, cố tình trở thành thánh thú trấn tộc của người Liễu gia? Nếu trở thành thánh thú trấn tộc của Liễu gia thì thôi, đằng này Liễu gia chủ không biết sống chết, lại còn dám vận dụng thánh thú tới tru sát Quý Y. Quả thực đã phạm vào tối kỵ của chủ tử bọn họ.

Theo thời gian trôi qua, mọi người chợt nhận thấy có chút không thích hợp. Ngay cả Phượng Cửu vốn đang nghĩ muốn nhìn xem Thôn Vân thú trông như thế nào, lúc này cũng không thể không nhíu mày lại.

Ngay sau đó, thân ảnh màu đỏ loé lên, tiếp cận Liễu gia chủ đang bất an lo âu nhìn xung quanh, nắm lấy cổ họng hắn.

"Ấn!"

Liễu gia chủ bỗng nhiên cả kinh, khi cổ họng căng thẳng, báo cho hắn biết rằng sống chết của mình đã được quyết định ở trong tay thiếu niên hồng y, sắc mặt trắng bệch.

"Rống!"

Đột nhiên, từ đâu đó trên bầu trời quanh quẩn tiếng gầm lên giận dữ, sau khi âm thanh kia truyền vào trong tai mọi người, nhưng rất nhanh chóng biến mất, phảng phất giống như chỉ là ảo giác của bọn họ, không hề xuất hiện.

"Thôn Vân thú của người đâu? Ta đã đợi nó lâu rồi."

Sau khi nàng liếc mắt nhìn về phía phát ra âm thanh một cái, hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng mang theo lạnh lẽo. Trong mắt nửa híp ẩn chứa sát ý nhìn Liễu

gia chủ. Chỉ cần đám người thành chủ không ra tay, chỉ cần đối phó với mấy người Liễu gia này, nàng vẫn rất dư dả.

Đối với thánh thú Thôn Vân thú gì đó.... A! Nàng là người có được thượng cổ thần thú, sẽ sợ một con thánh thú quèn hay sao?

"Nghịch tử! Ngươi, đồ nghịch tử! Ngươi đang muốn hại toàn bộ Liễu gia phải không? Ngươi muốn hủy toàn bộ Liễu gia phải không?"

Giọng nói tức giận truyền tới từ nơi xa, mọi người theo ánh mắt nhìn lại, đã thấy lão thái gia Liễu gia cùng với vài tên lão giả vội vàng đi đến. Liễu lão thái gia cầm đầu, trên mặt hoàn toàn tức giận. Nếu không phải có hai gã hộ vệ nâng đỡ, phỏng chừng cũng không thể tới nơi này.

"Phụ, phụ thân....."

Liễu gia chủ ngăn người, không nghĩ tới phụ thân hắn cũng tới nơi này. Hơn nữa, ngay cả nhóm tộc lão trong tộc cũng đều tới đây.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Họa Không Liên Quan Tới Tộc!

Hắn ngần ngại nhìn bọn họ mang vẻ mặt tức giận bước nhanh đi đến. Hắn không biết, vì sao Thôn Vân thú không tới? Thay vào đó là phụ thân hắn cùng với vài vị tộc lão tới? Rốt cuộc, Thôn Vân thú đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người chung quanh nhìn thấy Liễu gia nghiền nát ấn phù bạch ngọc triệu hoán Thôn Vân thú nhưng nó không tới, ngược lại là Liễu lão thái gia cùng với vài vị tộc lão tới, không thể không hơi ngăn người, một đám bắt đầu trầm tư.

Lúc trước tiếng thú rống, rõ ràng chính là thánh thú không thể nghi ngờ, nhưng lâu như vậy vẫn không thấy Thôn Vân thú xuất hiện. Điều gì đang thực sự xảy ra ở đây?

"Vị công tử này, lão phu ở đây xin nhận lỗi với công tử, còn mong công tử giơ cao đánh khẽ, tha cho con ta một mạng."

Liễu lão thái gia vẫy hai gã hộ vệ đang đỡ lão lui ra phía sau, bùm một tiếng, quỳ xuống trước mặt Phượng Cửu.

Một khi hành động này của lão vừa ra, toàn bộ quý tộc chung quanh đều giật mình trong lòng. Trong khi những nhóm gia chủ cùng với những người lớn tuổi lộ ra ánh mắt trầm tư. Bởi vì bọn họ biết, hành động này của lão chính là muốn bảo vệ Liễu gia.

Tới giờ khắc này rồi, cũng chỉ có Liễu gia chủ vẫn chưa tỉnh táo lại, không biết chính mình đã đặt chân trên ván sắt.

Thiếu niên hồng y này, không chỉ có thực lực tự thân rất cường hãn, sức chiến đấu kinh người, mà thể lực sau lưng, chỉ sợ càng đáng sợ hơn. Nếu Liễu gia đối địch cùng hắn, nhẹ thì Liễu gia chủ khinh địch khiến vài tên trưởng lão bỏ mạng, nặng thì sẽ liên lụy tới toàn bộ Liễu gia, sẽ vì tất cả những gì Liễu gia chủ đã làm hôm nay, đều bị chôn cùng!

"Vị công tử này, xin hãy giơ cao đánh khẽ."

Vài vị tộc lão cũng không nói câu nào lập tức quỳ xuống. Bọn họ không hề giải thích, không tranh luận ai đúng ai sai, cũng không lấy thế áp người, càng không muốn đòi công đạo cho những người đã chết. Bọn họ chỉ nghĩ muốn giữ được Liễu gia, giữ được gia tộc bọn họ.

Một đường tới đây đã có người nói cho bọn họ biết toàn bộ sự tình đã xảy ra, với kinh nghiệm của bọn họ, tất nhiên biết rằng hôm nay Liễu gia đã gặp phải phiền toái rất lớn. Nếu không xử lý được, chỉ sợ, toàn bộ Liễu gia hôm nay vì những chuyện của gia chủ bọn họ làm ra, sẽ bị chôn cùng.

Ở thời khắc như vậy, bọn họ vứt hết thân là tộc lão cao ngạo, vứt hết trường giả uy nghi trên người bọn họ, hạ thấp tư thế, không vì lợi ích của những người đã chết, chỉ vì lợi ích của những người còn sống.

Chung quanh yên tĩnh lại một lần nữa, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Phượng Cửu.

Thiếu niên hồng y sẽ xử lý như thế nào? Đối mặt một màn như vậy, hắn sẽ làm thế nào?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong chỗ tối, Diêm Chủ lặng yên trở về cũng nhìn một màn này, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người Phượng Cửu. Chỉ cần nàng không muốn Liễu gia tồn tại, như vậy, trước ngày mai hắn sẽ khiến Liễu gia biến mất không còn một mảnh!

Phượng Cửu hít một hơi nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra trầm tư. Nàng là người ân oán phân minh, người khác lấy lễ đối đãi, nàng sẽ không dùng thế áp người. Nhưng đối phó với những người động sát niệm đối với nàng, nàng cũng tuyệt không hề nương tay.

Những lão già quý gồi trước mặt này, biểu tình một đám đều rất thành khẩn, ánh mắt lộ ra cầu xin nhìn nàng, khiến nàng nhất thời có chút lưỡng lự.

Là gia chủ bọn họ muốn giết nàng, chỉ cần gia tộc bọn họ không sử dụng lực lượng tới giết nàng, vậy nàng cũng không cần phải diệt một tộc người bọn họ.

Liễu gia chủ nhìn thấy một màn như vậy, rốt cuộc ý thức được mình rốt cuộc đã làm điều gì. Trong lúc nhất thời, hắn ngơ ngẩn nhìn phụ thân và nhóm tộc lão quý trên mặt đất.

Giờ khắc này, hắn mới biết được, bởi vì hắn bốc đồng liều lĩnh, vội vàng hạ sát lệnh lung tung, đã đắc tội với thiếu niên không biết lai lịch này. Hiện giờ, gia tộc không dám chống lại, đám người thành chủ không muốn ra tay tương trợ. Nếu như hắn không chết, gia tộc của hắn, chỉ sợ đều phải trả giá đại giới vì những việc mà hắn đã làm hôm nay....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Quý Y Ở Đâu?

"Người giết ta đi! Họa này không liên quan tới người trong tộc, thỉnh người giờ cao đánh khẽ, phóng cho Liễu gia ta một con ngựa."

Liễu gia chủ lâm bảm nói, toàn bộ thân thể đều thả lỏng xuống, không nghĩ sẽ phản kháng nữa, trong mắt sát khí và sự không cam lòng rốt cuộc tan đi.

Tới một khắc như vậy, hắn đã không còn lựa chọn. Hắn không có bản lĩnh giết được thiếu niên hồng y, người chết kia cũng chỉ có thể là hắn, nếu như hắn không chết mà họa tới gia tộc, đó chính là dù hắn đã chết, cũng không có mặt mũi để nhìn liệt tổ liệt tông Liễu gia.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

"Kha hội trường chợ đen đến!"

Đột nhiên, một giọng nói ẩn chứa linh lực truyền đến, đánh vỡ không khí yên tĩnh nặng nề trước Dự Văn lâu. Gần như khi vừa nghe thấy tin tức Kha hội trường chợ đen đã tới, ánh mắt mọi người đều theo bản năng nhìn về phía thiếu niên một bộ hồng y.

Kha hội trường chợ đen! Thế lực chợ đen đã trải rộng khắp các quốc gia, chính là chỗ dựa sau lưng Quý Y! Hiện giờ bọn họ tìm tới, nhất định đã biết tin tức Quý Y ở chỗ này rồi mới tới. Nhưng... nhưng trước mắt, Quý Y đều đã chết, còn bị chết thảm như vậy, nếu như để người chợ đen biết tới, vậy sẽ như thế nào?

Đám người thành chủ nghĩ tới điểm này, ánh mắt Liễu gia chủ vốn đã âm trầm cũng nghĩ đến điểm này. Trên mặt hắn vốn đã tuyệt vọng hiện lên một tia hy vọng. Hắn nghĩ, nếu như người chợ đen có thể báo thù cho Quý Y, giết thiếu niên hồng y, vậy thì Liễu gia hắn đã có thể được cứu!

Mọi người đều mang biểu tình bồn chồn không thoải mái, chỉ có Phượng Cửu vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu.

Nàng nhìn Liễu gia chủ đã bị bóp chặt cổ họng nhưng vẫn chuyển mặt nhìn về chỗ phát ra giọng nói, khẽ môi hơi câu: "Người đang suy nghĩ gì vậy? Cảm thấy bọn họ có thể cứu được người? Hay là bọn họ có thể giết được ta?"

Liễu gia chủ nhấp môi run lên nhẹ. Hắn liếc nhìn phụ thân cùng với đám người tộc lão vẫn đang quý trên mặt đất một cái, khẽ thở dài một tiếng, nhắm lại mắt: "Người giết ta đi! Dùng mạng của ta kết thúc hết thầy này đi!"

"Đúng vậy, ta có thể buông tha Liễu gia, nhưng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho một kẻ nào có ý nghĩ muốn giết chết ta."

Giọng nói của Phượng Cửu nhẹ nhàng chậm rãi rơi xuống, sát ý xẹt qua trong mắt. Bàn tay nắm chặt cổ họng của hắn, răng rắc một tiếng, vặn gãy hoàn toàn cổ họng Liễu gia chủ khiến hắn không thể chống cự. Đến chết, hắn cũng chỉ kêu rên nghẹn một tiếng trước khi trút ra hơi thở cuối cùng.

"Bịch!"

Nàng buông tay ra, cả người Liễu gia chủ lập tức ngã gục, vừa lúc ngã ở trước mặt mọi người Liễu gia.

Nhìn Liễu gia chủ đã tắt thở, ánh mắt Liễu lão thái gia ngẩn ngơ, khó nén đau xót cùng với bất đắc dĩ. Mà vài tộc lão cũng giật giật khóe miệng, nhưng không nói một câu, chỉ nhìn thi thể trước mặt than nhẹ một tiếng.

Trách ai? Hận ai? Nên đi tìm ai?

Hết thầy này, đều chỉ có thể oán trách chính bọn họ, hận chính bọn họ, bởi vì, đây đều là do bọn họ tự tìm, cũng bởi vì, đây là thế giới cường giả vi tôn.....

Đám người thành chủ cũng thờ dài trong lòng. Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới!

Liễu gia chủ cứ chết đi như vậy. Bọn họ thật sự chỉ nghĩ tới lúc ban đầu, nhưng lại không nghĩ tới kết cục. Bọn họ vốn tưởng rằng người đối đầu với Liễu gia, cuối cùng người chết sẽ là thiếu niên hồng y. Nhưng tới giờ khắc này rồi, không ai dám coi khinh hắn, cũng không ai dám làm cản ở trước mặt hắn.

Cũng trong lúc này, âm thanh trầm ổn rõ ràng đang nên bước từ xa đã truyền tới gần. Tiếng bước chân đều đặn khiến mọi người ngẩng đầu lên nhìn lại. Chỉ thấy, một đội ước chừng 50 tên hắc y vệ đang đi tới từ trên đường cái. Một đám 50 mui tên hắc y vệ khí thế lạnh lẽo thấu xương, hơi thở trầm ổn, nhìn có vẻ giống như đó đều là những cao thủ đã được chọn lựa kỹ càng.

"Ha ha ha, Quý Y ở đâu? Quý Y ở đâu? Mau nói cho hắn, ta tới đón hắn về!"

Kha hội trưởng dẫn đầu nhanh chóng đi đến, tươi cười nói lớn, khi thấy một màn trước cửa Dự Vân lâu thì lập tức dừng chân, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Mọi người sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt Kha hội trưởng lướt qua thi thể nằm trên mặt đất, sau đó nhìn về những người Liễu gia đang quỳ.

Xung quanh vô cùng im lặng, không ai nói chuyện với hắn, bởi vì không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ nói rằng Quý Y đã chết, lại còn bị thiếu niên mặc hồng y móc mắt nên bạo thể mà chết?

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy, chỉ là lúc này không ai đại dột lên tiếng.

"Ồ? Vị này là..."

Ánh mắt Kha hội trưởng rơi vào người thiếu niên mặc hồng y, nhìn thấy thiếu niên này hắn lập tức nghĩ đến Quý Y, hình dáng rất giống, chỉ là thiếu niên này có dung mạo vô cùng xuất sắc, còn Quý Y thì lại thường xuyên đeo mặt nạ, ngay cả hắn cũng chưa được nhìn thấy dung nhan thật của Quý Y, hắn không biết đây có đúng là Quý Y mà hắn cần tìm không?

Thiếu niên này chính là người đã giết Quý Y!

Lời này không ít người muốn hô lên, nhưng bọn họ không có can đảm đó.

Đột nhiên một âm thanh vui mừng vang lên phá vỡ bầu không khí quỷ dị ở Dự Vân lâu:

"Chủ tử!"

Lãnh Sương mặc một bộ trang phục màu đen chạy từ đội ngũ đằng sau tới, mặc dù nàng mặc đồ đen nhưng khí chất thanh cao và dung mạo xinh đẹp không hề bị ảnh hưởng, vẫn vô cùng quyến rũ.

Kha hội trưởng nghe được tiếng gọi của Lãnh Sương, lập tức giật mình nhìn xung quanh: "Đâu? Quý Y ở đâu?"

Vừa dứt lời, Kha hội trưởng đã thấy một con gió lướt qua bên cạnh hắn, Lãnh Sương đã nhanh chóng chạy đến trước mặt thiếu niên mặc hồng y.

"Chủ tử? Ngươi sao rồi? Không sao chứ?"

Lãnh Sương nắm chặt cánh tay Phượng Cửu, đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy quần áo trên người Phượng Cửu có vết dao chém thì giọng nói của Lãnh Sương lập tức trở nên lạnh lẽo: "Là ai? Ai dám gây chuyện với chủ tử?"

"Ha ha! Ha ha! Thì ra Quý Y lão đệ có dung mạo xuất sắc như vậy. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy dung mạo của ngươi, thật sự là khiến cho người ta kinh ngạc."

Kha hội trưởng nhìn thấy Lãnh Sương tiến lên nhận chủ, liền cười lớn đi tới, vừa đi vừa hỏi:

"Quý Y lão đệ, mấy ngày nay ngươi sống tốt không? Chúng ta nghe nói ngươi chạy tới Lục Đạo thành nên lập tức chạy đến, chỉ sợ không kịp gặp mặt ngươi mà thôi."

Mọi người xung quanh đều bị một màn này làm cho kinh ngạc đến ngây người, chuyện này rốt cuộc là sao?

Quý Y?

Quý Y không phải đã bị thiếu niên mặc hồng y kia giết chết rồi sao? Sao Kha hội trưởng lại nhận làm người? Còn nữ tử áo đen đột nhiên xuất hiện kia, vì sao nàng lại gọi thiếu niên mặc hồng y là chủ tử? Vì sao Kha hội trưởng lại vui vẻ chào đón thiếu niên mặc hồng y? Vì sao lại gọi thiếu niên đó là Quý Y?

Lúc này sắc mặt thành chủ đã thay đổi, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, ngay cả chân cũng có chút run rẩy không vững.

Chuyện này sao lại trở thành như vậy? Chẳng lẽ thiếu niên hồng y này mới là Quý Y thật sự?

Trời ạ! Hắn đã làm chuyện ngu xuẩn gì đây?

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Quý Y?

Đây mới là Quý Y thật sự sao?

Vậy Quý Y bị móc mắt lúc này là ai?

“Kha hội trưởng, đã lâu không gặp!”

Khóe môi Phụng Cửu nhếch lên một nụ cười, nàng khẽ lên tiếng, một câu nói đã thừa nhận thân phận Quý Y, khiến cho tất cả mọi người sửng sốt.

Nghe được lời nói của Phụng Cửu, nụ cười trên mặt Kha hội trưởng càng sâu, chỉ là khi thấy vẻ mặt của người xung quanh giống như bị dọa sợ thì không khỏi kinh ngạc: “Bọn họ sao vậy?”

Phụng Cửu liếc mắt nhìn những người đó một chút, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý: “Có lẽ là bị... hoảng sợ...”

Lúc này, thành chủ lập tức tiến lên hành lễ: “Quý Y các hạ, Thường mỗ có mắt không trông, nhận nhầm Quý Y giả, thật sự là có lỗi...”

“Nhận nhầm Quý Y? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Kha hội trưởng kinh ngạc nhìn Phụng Cửu và Thường thành chủ:

“Chẳng lẽ trước khi ta đến ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện đã qua, không cần nhắc lại.”

Phụng Cửu nói xong, lập tức nhìn về phía mấy người Liễu gia đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt hơi trầm xuống, đi lên trước mặt bọn họ, nói:

“Mọi chuyện chấm dứt ở đây, các người trở về đi!”

Nghe Phụng Cửu nói vậy, đám người Liễu gia quỳ trên mặt đất kích động đến mức suýt nữa rơi lệ, bọn họ cứ nghĩ thiếu niên mặc hồng y này chính là Quý Y thì Liễu gia bọn họ xong rồi, không ngờ Quý Y lại buông tha cho bọn họ, không truy cứu...

“Đa tạ Quý Y đại nhân, đa tạ...”

Bọn họ cảm kích dập đầu cúi lạy, bày tỏ sự biết ơn từ tận đáy lòng, bởi vì Quý Y giờ cao đánh khẽ nên Liễu gia bọn họ mới có thể thoát được kiếp nạn diệt môn.

Ngay sau đó, bọn họ nhanh chóng dẫn người rời đi, không dám dừng lại ở chỗ này, chỉ sợ Quý Y sẽ đổi ý.

“Quý Y các hạ, mời đến phủ thành chủ nghỉ ngơi, cho Thường mỗ cơ hội tạ tội.” Thường thành chủ đứng ở một bên lên tiếng, muốn cứu vãn mọi chuyện làm sai lúc trước.

Ánh mắt Kha hội trưởng rơi lên người Thường thành chủ, trong mắt lóe lên một tia sáng, hừ, muốn tạ tội sao?

“Không cần!”

Phụng Cửu lạnh nhạt trả lời, sau đó quay sang bên cạnh nói với Lãnh Sương: “Đất Lão Bạch lên đây.”

Lãnh Sương nhìn theo ánh mắt Phụng Cửu, thấy được một con ngựa béo đang nằm ngáy khò khò trên mặt đất, Lãnh Sương vô cùng tò mò, không hiểu tại sao chủ tử lại thu nhận con vật như vậy, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm cương dắt ngựa đi.

Bởi vì cương ngựa bị kéo căng, Lão Bạch cũng tỉnh dậy, nhìn thấy Lãnh Sương mặc đồ đen lộ ra thân hình quyến rũ liền nuốt nước bọt một cái, áp sát vào bên cạnh Lãnh Sương.

“Ta đã sắp xếp chỗ ở rồi, chúng ta đi qua trước, chuyện khác sẽ nói sau!” Kha hội trưởng nói xong liền làm tư thế mời Phụng Cửu.

“Ừ!” Phụng Cửu ừ một tiếng, cất bước đi về phía trước, nhưng vừa bước đi lại lập tức dừng lại, ánh mắt nhìn về một chỗ vắng vẻ không có người.

Thấy Phụng Cửu dừng bước, Kha hội trưởng hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao!” Phụng Cửu lắc đầu, sau đó xoay người đi tiếp.

Lãnh Sương kéo Lão Bạch theo sau, một đoàn người đi về chỗ của Kha hội trưởng, không bao lâu sau liền biến mất khỏi Dự Vân lâu.

Ở chỗ tối, Ảnh Nhất và Khôi Lang nhìn nhau, sau đó nhìn về phía chủ tử bọn họ: “Chủ tử, không phải người muốn bắt Quý Y trở về sao?”

“Ai nói với người bọn quân muốn bắt nàng trở về?” Diêm chủ liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó phất tay áo, xoay người rời đi.

Thấy hắn rời đi, hai người lập tức sững sờ, Khôi Lang hạ thấp giọng hỏi: “Không phải chủ tử tới đây vì Quý Y sao? Nếu không phải muốn bắt Quý Y trở về thì đến làm gì? Đừng nói với ta là chủ tử chỉ đến để nhìn Quý Y một cái nha?”

Ảnh Nhất vội vàng liếc mắt nhìn Khôi Lang, vẻ mặt không chút thay đổi: “Vấn đề này ta cảm thấy người nên đi hỏi chủ tử thì tốt hơn.”

Vừa dứt lời, Ảnh Nhất cũng xoay người rời đi.

“Hỏi chủ tử sao? Người nghĩ rằng ta có dũng khí đó hả?” Khôi Lang nói thầm, sau đó cũng vận khí đuổi theo Ảnh Nhất.

Sau khi bọn họ rời đi, toàn bộ Dự Vân lâu vẫn yên tĩnh, không ai dám lên tiếng nói chuyện, đám người ở Dự Vân lâu nhìn nhau một chút, sau đó vội vàng tản đi.

Ở bên kia, khi Phượng Cửu về đến viện do Kha hội trưởng chuẩn bị thì lập tức đi tắm, thay đổi bộ quần áo nhuộm máu rồi mới đi ra bên ngoài.

“Chủ tử, ta cho người chuẩn bị vài thứ, người ăn một chút đi.”

Lãnh Suong nhìn dung nhan Phượng Cửu đã khôi phục lại, cảm thấy rất vui vẻ: “Nếu lão thái gia biết dung nhan chủ tử đã khôi phục thì nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Tuy bị người của Diêm điện bắt đi nhưng chuyện này ta cũng có không ít thu hoạch.” Phượng Cửu phất tay một cái, nhìn mấy món trên bàn đều là món nàng thích ăn, không khỏi cười híp mắt nhìn về phía Lãnh Suong.

“Lãnh Suong, có người bên cạnh thật tốt, người xem, ngay cả việc ta muốn ăn gì thì không cần nói người cũng biết.”

Phượng Cửu cầm đũa bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói:

“Người cũng ngồi xuống ăn cùng đi, dù sao một mình ta ăn cũng không hết.”

“Không cần đâu chủ tử, ta đã giữ lại một phần trong nhà bếp rồi.” Lãnh Suong vừa nói vừa đi đến bên cạnh giúp Phượng Cửu múc canh.

“Đúng rồi, hôm đại hội thi đấu đó ai đoạt giải nhất?” Phượng Cửu lên tiếng hỏi, lâu rồi nàng cũng không có thời gian nghe ngóng chuyện này.

“Là chợ đen đoạt giải nhất.”

Lãnh Suong nói xong, liền nhìn Phượng Cửu: “Chủ tử, sau khi chủ tử bị bắt cóc, bên ngoài có người bán đấu giá thuốc của chủ tử với giá cao, vì vậy trong thời gian này danh tiếng của Quý Y ai ai cũng biết...”

“Hắn là do người Diêm điện làm, nhưng ta không hiểu hắn làm việc này có mục đích gì, có lẽ cũng không có ý xấu...” Nghĩ đến vị Diêm chủ kia nàng lại nhớ đến Thôn Vân thú của Liễu gia.

“Lãnh Suong, lúc các người đến có thấy một con thánh thú không?”

Lãnh Suong suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không nhìn thấy, nhưng có nghe được âm thanh gào rống, lúc đó ta đã vào thành rồi.”

“Ồ, thì ra là thế!” Phượng Cửu gật đầu, nàng cảm thấy thánh thú kia sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, còn có vị Diêm chủ kia nữa, trong Lục Đạo thành này có tai mắt của bọn họ, Dự Vân lâu xảy ra chuyện lớn như vậy chẳng lẽ bọn họ lại không biết?

Nhưng trực giác của nàng khi đó... hẳn là không sai.

Hắn đến Dự Vân lâu để làm gì? Nếu như muốn bắt nàng trở về thì hẳn đã có không ít cơ hội có thể ra tay, nhưng hắn lại không làm vậy, còn có thánh thú kia nữa, rõ ràng nàng nghe được tiếng gào rống giận dữ của nó nhưng nó lại không xuất hiện, nàng đoán chuyện này nhất định có quan hệ với Diêm chủ.

Bởi vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện nên Phượng Cửu đi nghỉ từ rất sớm, Lãnh Suong muốn ở lại trông chừng nhưng lại bị Phượng Cửu bắt đi nghỉ.

Kha hội trưởng cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay có chút khác thường nên đã đưa Phượng Cửu về biệt viện nghỉ ngơi trước, sau đó liền có người đem mọi chuyện ở Dự Vân lâu kể lại với hắn.

Sau khi nghe xong đầu đuôi sự việc, Kha hội trưởng cũng không nói gì, hắn cảm thấy không thể tin nổi, Quý Y lại dám dùng sức mạnh của một người đối địch với cả một gia tộc trung đẳng, lại còn thắng lợi tuyệt đối...

Màn đêm buông xuống, không gian hoàn toàn yên tĩnh, lúc này bỗng có một thân ảnh màu đen xuất hiện trong hậu viện, đập trên mái nhà, im lặng không một tiếng động đi tới trước cửa một căn phòng, đẩy cửa sổ, bay vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 262: Chương 269: Bàn Luận Sau Lưng Chủ Tử

Dường như ngay khi thân ảnh màu đen từ cửa sổ tiến vào phòng thì gian phòng lập tức sáng lên, một âm thanh lười biếng truyền đến: “Diêm chủ, nửa đêm khuya khoắt ngươi không ở nhà ngủ, tới đây tìm ta làm gì?”

Nghe Phụng Cửu nói như vậy, ánh mắt Diêm chủ khẽ động, khóe môi nhếch lên một nụ cười, âm thanh trầm thấp cũng từ trong miệng truyền ra: “Ngươi biết bốn quân sẽ tới sao?”

Vừa dứt lời, hắn liền nhanh chóng đi đến chỗ Phụng Cửu.

“Diêm chủ, lúc ngủ ta không mặc quần áo đâu...”

Bước chân hắn dừng lại, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu, âm thanh giống như rượu ngon khiến người ta say đắm: “Không sao, bốn quân không ngại.”

Phụng Cửu nằm trên giường, không nói thêm gì, nàng xoay người ngồi dựa vào thành giường, chỉ thấy thân ảnh màu đen bước tới, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người nàng, hơi nhíu mày hỏi: “Không phải ngươi nói ngươi không mặc quần áo sao?”

Nàng cười híp mắt giống như hồ ly: “Biết Diêm chủ đến đây, sao ta dám không mặc quần áo chỉnh tề? Vì vậy tối nay ta cố ý mặc sẵn quần áo để chờ Diêm chủ.”

“Chờ bốn quân?”

Hắn đi đến bên giường, dừng chân lại, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân đang ngồi ôm chần ở trên giường. Mặc dù nàng vẫn mặc một thân nam trang nhưng bởi vì đang nghỉ ngơi nên tóc nàng vẫn buông xõa.

Nhìn những sợi tóc đen nhánh buông xõa của nàng, còn có mấy sợi râu xuống ở một bên mặt khiến cho nàng càng trở nên quyến rũ, hắn không nén nổi tâm tư ẩn giấu trong lòng.

Phụng Cửu bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm, nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy nàng cười ngượng ngùng: “Diêm chủ, ngươi tới đây tìm ta có chuyện gì sao?”

Nghe được xưng hô của nàng, Diêm chủ nhíu mày: “Bốn quân rất già sao?”

Phụng Cửu im lặng, nàng rất muốn nói, Diêm chủ, ngươi bắt sai trọng điểm rồi!

“Bốn quân rất già sao?”

Hắn hỏi lại lần nữa, dường như rất miễn cảm với vấn đề này, đôi mắt đen láy của hắn nhìn chăm chú vào nàng, giống như nàng không nói ra đáp án thì hắn sẽ không bỏ qua.

“Ha ha! Ngươi không già, không già!” Phụng Cửu ngượng ngùng cười, cảm thấy tên Diêm chủ này nhất định bị thần kinh rồi, nửa đêm lại đến đây nói với nàng vấn đề này.

Ánh mắt Diêm chủ nhìn vào gương mặt trắng nõn của nàng, sau đó nhìn xuống đôi môi anh đào đang chuyển động của nàng, nghiêm túc lên tiếng:

“Bốn quân năm nay mới hai mươi lăm tuổi, còn chưa có hôn ước.”

“Hả?”

Phụng Cửu nghe hắn nói như vậy, lại nhìn gương mặt nghiêm túc của hắn, không nhịn được cười, lập tức cười ra thành tiếng.

Phụng Cửu lấy tay che miệng, nhịn cười, ho nhẹ một cái rồi nói: “Chuyện này... Diêm chủ, dựa vào nhan sắc của ngươi, ta nghĩ là...”

“Ngươi không hiểu ý của bốn quân sao?”

Hắn cắt ngang lời nàng, ánh mắt phức tạp nhìn thẳng vào mắt nàng. Hắn đã nói rõ ràng như vậy, nàng vẫn không hiểu sao?

Nghe vậy, Phụng Cửu khẽ giật mình, lập tức sững sờ: “Không phải ngươi nói mới hai mươi lăm tuổi, chưa thành thân sao? Ta nghe hiểu mà...”

Thấy vậy, sắc mặt Diêm chủ tối sầm lại, không hiểu là do đầu óc của nàng chậm chạp hay do hấn tỏ tình chưa đủ thành ý?

Diêm chủ thấy Phụng Cửu đang dùng gương mặt vô tội nhìn hấn, dường như nàng không hiểu tại sao hấn lại tức giận, vì vậy hấn cũng có chút xấu hổ, nhưng ánh mắt hấn lập tức thay đổi, hấn đột nhiên cúi đầu, để nàng xuống giường.

"Người làm gì đó!"

Hành động diễn ra bất ngờ của hấn làm nàng sợ, hai mắt nàng trừng lên, theo bản năng chống hai tay lên lồng ngực hấn không để hấn đè xuống. Nhưng hơi thở nam tính bất ngờ sát lại gần, khuôn mặt tuần tú đầy mỹ lực đột ngột phóng to trước mặt, khiến cho trái tim vừa hạ xuống của nàng đột ngột nhảy dựng lên.

Ánh mắt sâu xa của Diêm chủ chăm chú nhìn nàng, hai tay chống hai bên người nàng, cả người phủ lên người nàng, vậy nàng dưới thân không để nàng trốn thoát.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, nghe thấy mùi thuốc tươi mát thuộc về nàng, ánh mắt của hấn sâu dần, yết hầu chuyển động, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính (*), hơi khàn vang lên: "Người thật sự không biết bản quân muốn gì sao?"

Phụng Cửu nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng to sát mặt nàng, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: "Chuyện này... Diêm chủ, hai ta đều là nam, nếu người ép ta lên giường thì quả thật không tốt lắm, để người ta nhìn thấy sẽ hiểu lầm đó..."

Tuy nàng cảm thấy hấn rất đẹp, rất hấp dẫn, nhưng toàn thân người đàn ông này chứa đầy hơi thở nguy hiểm. Nàng sợ nếu chọc phải thì về sau sẽ gây phiền toái cho mình. Huống hồ nàng không thể nào nhìn thấu sức mạnh của hấn, đánh cũng đánh không lại, nên tốt nhất vẫn không nên có bất cứ quan hệ gì với hấn.

"Người là nam sao?"

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của hấn xẹt qua một nụ cười, lóe lên rồi biến mất, nhanh đến mức không thể nào phát hiện.

"Đương nhiên!"

Nàng cao giọng nói, nhưng đang ở vị trí bên dưới nên giọng nói và phong độ không đủ mạnh mẽ.

Diêm chủ nhìn dung nhan tinh tế tuyệt đẹp dưới thân mình, hô hấp càng thêm nặng nề.

Khoảng cách gần như vậy, hấn thậm chí còn có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của nàng, nhìn cái miệng nhỏ nhắn, tròn bóng mọng nước của nàng nói một hồi, hấn nhận ra bản thân hấn hoàn toàn không nghe nàng nói gì, vì tất cả lực chú ý đều nằm trên cánh môi ướm ắt, kiều diễm, thoát nhìn hết sức xinh đẹp của nàng.

Thật muốn hôn lên, nếm thử mùi vị đó...

Suy nghĩ trong đầu, cộng với thôi thúc trong lòng khiến hấn thật sự làm như vậy, cả người hấn dần dần hạ thấp xuống, ánh mắt sâu thẳm càng lúc càng nóng bỏng của hấn rơi trên đôi môi mê người kia.

Phụng Cửu ngây dại!

Thấy khuôn mặt hấn thấp dần xuống, nàng giật mình mở to mắt kinh ngạc nhìn hấn.

Người đàn ông này thật sự là đại thúc rìa mép bất tỉnh vì bị nàng không cẩn thận hôn trúng trong rừng Cửu Phúc kia sao?

Từ khi nào hấn trở nên không biết xấu hổ như vậy?

Mất thấy đôi môi mọng gợi cảm sắp hôn lên môi nàng, hai tay chống trên lồng ngực hấn của nàng bỗng nhiên vô lực, làm cách nào cũng không đẩy hấn ra được, giống như một ngọn núi lớn đè xuống. Thấy vậy, ánh sáng trong mắt nàng vừa chuyển, lập tức lên tiếng.

"Đại thúc!"

Tiếng đại thúc này quả nhiên làm Diêm chủ ngơ ngẩn cả người, ánh mắt vốn chỉ rơi trên môi liền nhích lên một chút, lập tức nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt đang nhìn hấn của cô gái nhỏ, tựa như hấn đã làm chuyện gì đó vô cùng độc ác.

Dù da mặt hấn dày đến đâu thì lúc này cũng không tiện tiếp tục nữa.

"Đại thúc, tuy người thích nam sắc, nhưng cũng không nên xuống tay với ta! Ta chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, là cô non mới ló đầu ra ngoài, người còn không biết xấu hổ muốn ăn ta sao?"

Nghe đến lời này, khóe miệng Diêm chủ không nhịn được giật giật, gương mặt tuần tú cũng tối sầm lại, ánh mắt hấn lạnh lẽo quét qua vẻ mặt vô tội của cô gái nhỏ, khí nóng giống như nghẹn trong bụng không phát ra được.

"Ý của người có phải là con trâu già như bản quân đây không nên ăn cây cỏ non như nhà người sao?"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại.

Nếu có thể, hắn quả thật muốn bóp chết cô gái nhỏ luôn khiến người ta tức chết này.

***

(*)Từ tính: Giọng nói trầm ấm, cuốn hút giống như lực hút của nam châm.

"Ha ha, ta cũng đâu có nói như vậy."

Nàng ngượng ngùng cười, thấy sắc mặt hắn trầm xuống, trong mắt có vẻ xấu hổ thì vội nói: "Mau đứng dậy đi, hai người đàn ông làm như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm!"

Nghe đến đây, Diêm chủ bức bội nở nụ cười, lui lại từng bước, sau đó lấy một vật trong không gian ra, nhét thẳng vào ngực nàng, còn hắn thì đen mặt xoay người bỏ đi.

Phượng Cửu giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì đã sờ trúng cái đầu đầy lông mềm mại nên lập tức cúi đầu xuống nhìn, đôi mắt không khỏi sáng rực lên: "Ồ? Đây là chó con sao? Đẹp quá đi!"

Con vật trắng mềm bụ bẫm trong lòng giống y như một quả cầu thịt, bộ lông xù trắng như tuyết. Lúc này, đôi mắt xanh biếc của nó đang trừng lên nhìn nàng chăm chăm.

Thân hình nhỏ bé của nó làm ra dáng vẻ hung ác như vậy khiến cho nàng không nhận được, lập tức đưa tay ra vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Chó con!"

Nàng mừng rỡ gọi, chợt nghĩ đến Diêm chủ hình như đã xoay người rồi đi, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy bóng dáng của hắn nữa.

"Thật không ngờ hắn lại có thể tặng chó con cho mình để làm sủng vật." Nàng tự mình lẩm bẩm, cũng không tiếp tục để ý đến hắn nữa mà chỉ tập trung vuốt ve bộ lông của chó con, cười híp mắt nói: "Đã có Lão Bạch rồi, vậy gọi người là Tiểu Bạch thì thế nào?"

Vừa dứt lời, hình như lại nhớ tới gì đó, nói thêm: "Hình như Tiểu Bạch không ổn lắm, Tiểu Bạch là tên cũ của Lão Bạch!"

"Ừm, cứ gọi người Cầu Cầu là được rồi." Nàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, quyết định tên cho nó.

Mà Phượng Cửu đang ôm Cầu Cầu cũng không thấy được đôi con ngươi xanh lam của nó đang nhìn nàng đầy phẫn nộ, nhưng nó lại không dám làm gì nàng, chỉ có thể ngoan ngoãn làm một "con chó nhỏ".

Hôm sau, lúc Lãnh Sương thấy chủ tử nhà mình ôm trong lòng một quả cầu thịt đi ra ngoài thì hơi kinh ngạc, nhưng cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ nói: "Chủ tử, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong."

Phượng Cửu ngồi xuống, vừa ăn vừa vuốt một ít cho Cầu Cầu, nhưng thấy nó kiêu ngạo quay đầu, rõ ràng là rất xem thường đồ ăn này.

Thấy vậy, nàng cũng không để ý, ăn sáng xong thì đưa Cầu Cầu cho Lãnh Sương chăm sóc, tự mình đi đến tiền viện, định tâm sự với Kha hội trưởng chuyện sau này.

Trong đại sảnh...

"Ha ha, Quý Y lão đệ, đệ tới rồi, lại đây ngồi đi."

Kha hội trưởng bày trà và điểm tâm lên, đợi sau khi Phượng Cửu ngồi xuống rồi mới nói: "Lần này chợ đen của chúng ta thật sự phải cảm ơn đệ. Nếu không phải đệ, năm nay cũng không thể lấy được hạng nhất. Nhưng điều làm Kha mỗ áy náy nhất là việc để cho Quý Y lão đệ bị người Diêm điện bắt đi, khiến đệ hoảng sợ..."

Vừa dứt lời, hắn cười nhìn Phượng Cửu, nói: "Ta đặc biệt chuẩn bị hậu lễ, là vì tạ ơn Quý Y lão đệ."

Sau đó hắn vỗ tay mấy cái, liền thấy hai người hộ vệ bưng khay vào.

Phượng Cửu nhìn, thấy trên khay đang phủ vải đỏ, cũng nhìn không ra là cái gì, nàng cũng không lên tiếng nhưng khóe môi lại chứa đựng ý cười, lặng lẽ nhìn.

Kha hội trưởng tiến đến xúc vải đỏ lên, cười nói với Phượng Cửu: "Đây là san hô hồng ngọc dưới đáy biển, là san hô cực phẩm, có thể dùng để thưởng thức, cũng có thể dùng để an thần. Hơn nữa, san hô hồng ngọc này có linh lực dồi dào, bày trong phòng ngủ hoặc nơi tu luyện có thể giúp tăng tu vi..."

"Cảnh đẹp ý vui, quả thực là đồ tốt." Phượng Cửu gật đầu, ánh mắt dừng trên san hô hồng ngọc đẹp đẽ kia, sau đó liếc nhìn về phía khay thứ hai.

"Ha ha, còn cái thứ hai này là Tuyệt Y Thiên Tầm, do ta cố ý tìm cho đệ." Hắn xúc vải đỏ lên, lộ ra một bộ y phục màu trắng bạc nhìn giống như nhuyễn

giáp (*).

***

(*) Nhuyễn giáp: Là một loại áo giáp sắt có công dụng phòng thủ. Tuy làm bằng sắt nhưng tương đối mềm mại, không bị thô cứng như áo giáp sắt chuyên dụng của binh lính bình thường.

Kha hội trưởng nhìn nhuyễn giáp Tuyết Y Thiên Tầm rồi nói: "Thật ra đây chỉ là một món pháp bảo có khả năng phòng ngự. Nó có thể cản ba lần công kích của tu sĩ Kim Đan, có thể ngăn một lần công kích của tu sĩ Nguyên Anh. Chỉ cần mặc lên người, nó sẽ hoàn toàn tự động phóng to hoặc thu nhỏ kích cỡ sao cho vừa người. Có Tuyết Y này trong tay, sau này nếu lão đệ gặp nguy hiểm cũng có thêm một phần bảo vệ."

Thấy hai lễ vật này, thần sắc trên mặt Phượng Cửu dịu dàng thêm một chút, nhìn về phía Kha hội trưởng, chấp tay nói: "Hai lễ vật này chắc đã khiến Kha huynh tốn không ít công sức, ta ở đây xin đa tạ trước."

Nghe hắn nói một câu Kha huynh, Kha hội trưởng mừng rỡ trong lòng, cười ha ha lên tiếng: "Lão đệ thích là tốt rồi, thích là tốt rồi."

Nói xong, lại lấy một món đồ từ ống tay áo ra, cười nói với Phượng Cửu: "Hai món này là tạ lễ, còn cái này là thù lao cho việc lần này lão đệ đã giúp chợ đen lấy hạng nhất..."

"Lão đệ xem đi!" Bàn tay hắn mở ra, lộ ra một con thuyền tinh xảo, nhỏ bé trắng lẹ.

"Đây là..." Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hắn.

"Ha ha, đây là một món pháp khí phi hành thượng phẩm, có thể biến lớn có thể biến nhỏ, có thể chứa hơn trăm người. Trong này, thiết bị đầy đủ, toàn bộ những thứ cần dùng đều có, nó được gọi là phi thuyền Hào Hoa."

Kha hội trưởng nhìn sự kinh ngạc trong mắt nàng, cười nói: "Có chiếc phi thuyền này, lão đệ muốn quay về Diệu Nhật quốc lúc nào cũng được. Không chỉ có vậy, trong các nước dưới cấp năm thì ai sở hữu phi thuyền này chỉ cần đăng kí một chút là có thể tùy ý ra vào."

Phượng Cửu nhận lấy rồi quan sát, mặt đầy ý cười: "Vậy thì ta nhận..."

Thứ này giống như máy bay ở hiện đại, muốn đi đâu cũng tiện, thế thì tốt quá rồi! Dựa vào giá cả của pháp khí ở nơi này, chiếc phi thuyền này có thể được xem là vật vô giá. Dù sao ngay cả hoàng thất của Diệu Nhật quốc cũng không có vật xa hoa như vậy.

Nhận được lễ vật quý giá như vậy làm cho Phượng Cửu cảm thấy hơi ngại. Vì vậy, nàng lấy một chiếc bình nhỏ từ trong nhẫn không gian ra: "Kha huynh, đây là Ngưng Linh dịch do ta điều phối. Kha huynh tìm một thời điểm thích hợp mà dùng, nó có thể giúp huynh đột phá phẩm cấp lúc này."

"Ngưng, Ngưng Linh dịch ư?"

Nghe thế Kha hội trưởng hơi kích động. Hắn ở chợ đen nên biết được trong số thuốc nàng điều chế ra gần đây có một loại tên là Ngưng Linh dịch. Sau khi Thường thành chủ uống một lọ thuốc này không lâu thì đột phá cảnh cửa tu vi tầng thứ chín. Dù hắn là hội trưởng chợ đen thì trong khoảng thời gian này cũng chỉ nghe nói đến Ngưng Linh dịch, chứ chưa được nhìn thấy. Nhưng không nghĩ tới, nàng vừa ra tay thì đã đưa cho hắn một lọ Ngưng Linh dịch...

Phượng Cửu mỉm cười: "Đúng vậy, là Ngưng Linh dịch. Thật ra, ta còn muốn phiền Kha huynh một việc."

Kha hội trưởng cầm Ngưng Linh dịch trong tay, vẻ mặt vừa kích động, vừa có chút hốt hoảng.

Hắn vừa nghe thấy Phượng Cửu có việc nhờ hắn thì lập tức hỏi: "Chuyện gì? Mời lão đệ nói, chỉ cần vi huynh có thể làm được thì nhất định sẽ không chối từ."

Hắn biết nếu có thể có quan hệ tốt với Quý Y thì sau này sẽ có rất nhiều ích lợi, chẳng hạn như Ngưng Linh dịch trong tay hắn...

Ngưng Linh dịch! Đây chính là thần dược thăng cấp, một lọ Ngưng Linh dịch ở bên ngoài cũng đủ khiến cho người ta tranh nhau đến vỡ đầu. Bây giờ đừng nói nàng có một chuyện cần hắn giúp, dù là mười chuyện hắn cũng làm đến cùng.

"Ta cần một vài thư tịch liên quan đến luyện đan, mong Kha huynh tìm giúp..."

"Ha ha, chuyện này không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ đưa cho đệ."

Hắn sáng khoái đáp lời, việc này đối với hắn cũng không phải là việc khó khăn gì. Nhưng vừa dứt lời, ánh mắt hắn lập tức sáng lên nhìn thiếu niên áo đỏ trước mặt, khẽ hỏi: "Lão đệ, lễ nào đệ còn là một vị luyện đan sư hay sao?"

Phượng Cửu cười nói: "Dược tễ và luyện đan cũng cùng một phái, học thêm một ít mà thôi, ta nghĩ cũng không khó lắm."

"Ha ha, với tài năng thiên phú của lão đệ, ta tin đệ nhất định sẽ trở thành một luyện đan sư xuất sắc. Đệ yên tâm, chuyện thư tịch cứ giao cho ta." Hắn vỗ ngực nói, sau đó sai hai hộ vệ đặt mọi thứ sang một bên, để cho Phượng Cửu cất vào trước.

Nghĩ một lúc, hắn nói thêm: "Hôm qua, lúc chàng vắng tôi, sau khi trở về có không ít người muốn đến thăm hỏi lão đệ, nhưng đều bị ta cản ở ngoài. Chuyện lão đệ một mình đối chọi với Liễu gia, ta tin rằng không lâu nữa chuyện này sẽ truyền ra ngoài, chắc chắn danh tiếng Quý Y của lão đệ sẽ càng thêm nổi tiếng."

Hắn nhìn Phụng Cửu tuần tú vô song, một thân hồng y trước mặt, trong mắt đều là vẻ khen ngợi: "Thật không nghĩ tới, lão đệ không chỉ xuất sắc ở phương diện dược tễ, đến cả tu vi cũng xuất sắc như vậy. Hơn nữa dung mạo cũng thuộc loại ít người có thể sánh bằng, quả thật là trời cao hậu đãi!"

Nghe hắn tán thưởng không ngừng, trên mặt Phụng Cửu cũng có thêm mấy phần ý cười, nàng nói: "Kha huynh, nếu có người tới thăm, huynh hãy giúp ta từ chối. Gần đây ta không muốn gặp người khác, rất phiền phức."

Nói xong nàng chấp tay thi lễ, thu lễ vật rồi rời đi trước.

Trở lại trong viện, trong lòng nàng vui vẻ lấy phi thuyền Hào Hoa ra cho Lãnh Sương xem: "Ngươi xem, đây là pháp khí phi hành, sau này chúng ta cũng có thể tự mình trở về. Chiếc thuyền nhỏ này lại có thể chứa hơn trăm người. Ta vừa mới xem thử, bên trong cái gì cũng có, quả thật là đồ tốt!"

"Chủ tử định trở về sao?"

Lãnh Sương cũng đến cạnh bàn, sau khi nhìn thấy chiếc phi thuyền nhỏ thì hỏi một tiếng.

"Chuyện này không vội, ta vẫn còn chuyện muốn làm. Được rồi, ngươi lấy bản đồ Thanh Đằng quốc lại đây giúp ta." Nàng nói rồi nhìn thoáng vào trong viện, thấy con vật nhỏ kia đã ngồi trước cửa nhìn nàng, không khỏi nở nụ cười.

"Cầu Cầu, lại đây." Nàng vẫy tay gọi nó.

Lãnh Sương đáp một tiếng rồi ra ngoài, tìm giúp nàng một tấm bản đồ của Thanh Đằng quốc.

Vật nhỏ tròn xoe với bộ lông xù trắng muốt ngồi xổm ở đó nhìn chăm chăm nàng, sững sờ một lúc rồi mới chậm rãi đi tới bên chân của nàng.

"Ngaoan quá..."

Phụng Cửu cười khanh khách bế nó lên, đặt lên bàn và bộ lông của nó rồi nói: "Nhìn chẳng giống chó con lắm, trông có vẻ giống tiểu linh thú hơn."

"Gừ!"

Cầu Cầu giật khỏe miệng "gừ" một tiếng, liếc mắt nhìn nàng rồi nằm gục xuống bàn không để ý đến nàng nữa.

"Vật nhỏ này, khinh thường ta sao?"

Nàng cười khẽ rồi gõ nhẹ vào đầu nó, không khỏi suy nghĩ, Diêm chủ tặng cho nàng vật nhỏ này, và lại cũng không truy cứu chuyện nàng lấy mất nhân sâm nghìn năm của hắn, có phải nàng nên làm chút gì đó không nhỉ?

Nghĩ đến chuyện Diêm chủ và đại thúc là cùng một người, nàng không khỏi than nhẹ. Nói xem, sao trên đời này có thể có nhiều người trùng hần độc ngàn năm như vậy chứ? Nàng sớm đã đoán được hai người này có thể có chút liên quan với nhau, nhưng không ngờ rằng hai người lại là cùng một người.

Còn ở bên kia, trong sân viện lại là một khung cảnh khác...

Hai người Khôi Lang và Ảnh Nhất canh giữ bên cạnh thấy chủ tử bọn họ đang ăn sáng thì liếc mắt nhìn nhau, sau đó lặng lẽ lui xuống.

Ra bên ngoài, Ảnh Nhất nhỏ giọng hỏi: "Ngươi nói chủ tử có chuyện gì vậy? Đêm qua ngài ấy đến tìm Quý Y, sao lại mang bộ mặt tức giận trở về? Chẳng lẽ Quý Y không dụ dỗ hòa nhã với chủ tử sao?"

Khôi Lang nhìn vào bên trong, nhỏ giọng trả lời: "Chắc là tặng đồ không đúng. Ngươi nói xem, dù Quý Y là một thiếu niên, nhưng cũng là đàn ông mà! Chủ tử lại tặng cho hắn cục cưng nhỏ đó... chẳng phải là đầu đất sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Chương 270: Quà Đáp Lễ

"Vậy ngươi nói thử xem, ngài ấy tặng thứ gì vậy?"

"Tất nhiên là..."

Âm thanh vừa phát ra, Khôi Lang liếc nhìn Ảnh Nhất đang cúi đầu, cả người thoáng cứng đờ, xoay người lại: "Chủ, chủ tử..."

Sao hấn lại xui xẻo vậy chứ? Mỗi lần nói xấu chủ nhân cũng đều để cho chủ nhân nghe thấy.

"Nói đi, theo như ngươi nói, thì tặng gì mới thích hợp?" Diêm Chủ không nổi giận, chỉ nhìn hấn hỏi. Dường như hấn cũng đang suy nghĩ chuyện này...

Thấy vậy, Khôi Lang thở phào nhẹ nhõm, nhếch môi cười, nói: "Chủ nhân, theo thuộc hạ thấy Quý Y nhất định sẽ thích đồ đắt tiền. Người xem, chẳng phải là hấn đang phải lần trốn, còn cầm theo nhân sâm nghìn năm của Dược lâu nhà chúng ta hay sao? Thuộc hạ nghĩ, thay vì tặng một vật cưng nhỏ, thì chi bằng chủ tử tặng vài loại pháp khí linh bảo gì đó còn hơn, trong thời khắc then chốt Quý Y còn có thể dùng được."

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt Diêm chủ lóe lên, thích đồ đắt tiền ư? Hấn là nàng không thiếu tiền mới đúng. Dù sao một lọ dược tề của nàng cũng có thể bán với giá trên trời rồi.

Nhưng tặng một món pháp khí linh bảo cũng là chủ ý không tệ.

Vì vậy hấn chỉ liếc mắt nhìn Khôi Lang rồi xoay người bỏ đi.

Thấy chủ tử trở về viện rồi, Ảnh Nhất thở phào một hơi, vỗ vai Khôi Lang nói: "Ngươi có biết con vật cưng chủ tử tặng là gì không?"

"Chẳng phải chỉ là một con thú cưng thôi sao?"

"Nó là Thôn Vân thú, chủ tử chẳng những không giết nó, trái lại còn tặng nó cho Quý Y. Nhất định là muốn để nó đi theo bên người Quý Y, bảo vệ cho Quý Y."

"Thôn, Thôn Vân thú? Không phải nó là thánh thú trấn trạch của Liễu gia sao?" Khôi Lang kinh ngạc mở to hai mắt.

"Không sai, ta nghe chủ tử nói nó thuộc cấp bậc thánh thú. Sau một khoảng thời gian nữa thì sẽ có thể thăng cấp trở thành thần thú, cũng không thể so sánh nó với vật cưng nhỏ bình thường được."

"Quả thật chủ tử đối xử với Quý Y vô cùng tốt! Nhưng thật đáng tiếc... Ngươi nói xem, tại sao Quý Y không phải là con gái chứ?" Khôi Lang lắc đầu thờ dãi. Đối với chuyện chủ tử yêu một người đàn ông, hấn vẫn không thể nào suy nghĩ thông suốt được.

Lúc này đang ở bên ngoài, nếu như trở về, với thân phận của chủ tử thì vốn không thể ở cùng một chỗ với Quý Y. Nói cho cùng thì chủ tử cao cao tại thượng như thế, đừng nói Quý Y là nam, ngay cả nữ thì cũng không xứng với chủ tử.

Nhưng mà, lời này hấn chỉ dám nghĩ, nếu để hấn nói ra thật thì hấn cũng không dám.

Vào lúc giữa trưa, trong viện của Phụng Cửu.

Nàng xếp thành quả nghiên cứu lúc sáng vào lọ thuốc. Đây là dược hoàn do nàng đặc biệt nghiên cứu cho đại thúc, có thể dùng để áp chế hàn độc ngàn năm trong người, cũng xem như là quà đáp lễ của nàng dành cho hấn.

"Không phải chủ tử chỉ điều phối dược tề thôi sao?" Lãnh Sương ở bên cạnh thấy nàng bỏ viên dược hoàn to bằng đầu ngón út vào lọ, không khỏi hơi kinh ngạc, vì chưa từng thấy nàng chế dược hoàn.

"Dược hoàn ta cũng biết cách điều chế, có điều khá phức tạp, bình thường cũng không có thời gian làm."

Nàng đẩy lọ thuốc lại, cười nói: "Chẳng qua đây là quà đáp lễ cho người ta, tặng dược tề thì không tốt lắm nên phải dùng dược hoàn. Mất một buổi sáng, cuối cùng cũng làm xong."

"Có thể khiến chủ tử nhọc lòng như vậy, ta nghĩ giao tình giữa người này và chủ tử hấn là không bình thường."

"Giao tình?" Phụng Cửu chớp mắt, giơ ngón trỏ lên: "Sai rồi, không có giao tình gì cả. Chẳng qua ta lừa hấn không ít thứ, nên cũng phải trả lại chút gì đó."

Nàng phát tay áo đứng dậy, xoay người nói: "Ta đi nghỉ một lát, đừng để người khác làm phiền ta."

"Dạ." Lãnh Sương trả lời, chỉ thấy một bóng hình đột nhiên xuất hiện, nàng đang chuẩn bị phòng thủ theo bản năng thì bỗng nghe thấy giọng của người kia truyền đến.

"Quý Y!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Chương 271: Có Mưu Đồ Gì

Phượng Cửu dừng bước, vô cùng ngạc nhiên nhìn về hướng có người đi đến: “Khôi Lang, người đến đây làm gì?”

Đem qua chủ tử của hắn đến, hôm nay tên này đến, chủ tử bọn họ đúng là không coi ai ra gì, tự do ra vào như nhà bọn họ vậy...

Khôi Lang lườm Lãnh Suông đứng cạnh một cái, chân mày hơi nhíu lại, nghĩ thầm: “Quý Y đã có chủ tử rồi nhưng bên cạnh lại dẫn theo một cô gái xinh đẹp thế này, vậy thì Quý Y đặt chủ tử ở vị trí nào?”

Sao chủ tử lại không có phản ứng gì? Lẽ nào chủ tử lại để cho Quý Y tự do nuôi dưỡng nữ nhân xinh đẹp? Chẳng lẽ không sợ Quý Y không cưỡng lại được sức quyến rũ của nữ nhân bên cạnh sao?

Gạt đi ý nghĩ trong đầu, hắn nhìn Phượng Cửu đang mặc bộ y phục màu đỏ, lớn tiếng nói: “Quý Y, ta thay mặt chủ tử đến đưa đồ!”

Vừa nói hắn vừa bước lên phía trước, lấy ra một chiếc vòng bát quái nhỏ để trên bàn đá rồi nói: “Đây là vòng bát quái Càn Khôn, là một loại pháp khí thượng phẩm, có thể trấn áp kẻ địch, cũng có thể dùng làm vũ khí phi hành. Còn đây là Phượng Tỷ, chủ tử nói Quý Y thích dùng dao găm nên đã đặc biệt mang Phượng Tỷ đến đây, cây dao găm này vô cùng sắc nhọn, hơn nữa nó cũng là một loại pháp khí, nếu như trong lúc chiến đấu quan trọng thì chắc chắn nó sẽ là cánh tay đắc lực trợ giúp cho Quý Y.”

Phượng Cửu nhìn hai thứ để trên bàn, ánh mắt sáng rực lên rồi nhìn Khôi Lang hỏi: “Mấy thứ này chắc đáng giá lắm đấy nhỉ?”

Khỏe miệng Khôi Lang khề co lại rồi liếc hắn một cái, nói bằng giọng cứng nhắc: “Những thứ này đều là những đồ vô cùng quý giá, chủ tử nói người phải giữ nó cẩn thận, không được mang đi bán!”

Nghe xong, lông mày Phượng Cửu dựng ngược lên: “Vô duyên vô cớ sao lại tặng đồ cho ta? Lại còn quý giá như vậy nữa! Rốt cuộc thì chủ tử nhà người có mưu đồ gì?”

Nghe xong những lời này, Khôi Lang tròn tròn mắt: “Người, người không biết sao?”

Không phải chứ? Hắn không biết chủ tử thích hắn? Vậy lúc này chủ tử đang muốn làm gì? Yêu đơn phương sao?

Chủ tử nhà hắn giới giang là thế, lẽ nào tên Quý Y này lại không nhìn thấy sức hấp dẫn vô biên của chủ tử nhà hắn?

Nghĩ đến lúc này chủ tử của hắn đang vì Quý Y mà hờn vía lên mây, nhưng Quý Y lại không biết tấm lòng của chủ tử, Khôi Lang có chút tức giận. Nhìn dáng vẻ này thì e là đến cả tay Quý Y chủ tử chắc cũng chưa được sờ. Nếu như có thể thì hắn rất muốn đánh ngất tên Quý Y này mang về cho chủ tử.

Chỉ là hắn có lòng mà lại không có sức, dù sao thì tên Quý Y này cũng không phải là người dễ đối phó, không cẩn thận là có thể mất mạng ngay.

Vì thế hắn nhìn Quý Y, nói bằng giọng tức giận: “Chủ tử chỉ lệnh cho ta mang đồ đến, đồ cũng đã đưa rồi, ta cũng phải về rồi, cáo từ.”

Vừa dứt lời liền quay người đi, nhưng lại bị Phượng Cửu gọi lại.

“Đợi đã!”

Hắn quay lại, hỏi với sắc mặt khó chịu: “Còn chuyện gì nữa?”

“Mang cái này cho chủ tử nhà người đi! Nói với hắn, tuy không thể chữa trị tận gốc hàn độc ngàn năm, nhưng mỗi tháng dùng một viên lúc hàn độc phát tác thì có thể tạm thời không chế được khí lạnh, làm cho khí lạnh không lan ra khắp cơ thể.”

Nàng lấy lọ thuốc viên ra đưa cho Khôi Lang, bảo hắn chuyển giúp.

“Thứ này thực sự có thể khống chế hàn độc ngàn năm sao?” Khôi Lang có chút kích động, hắn không thể tưởng tượng nổi, người ở Dược lâu của bọn họ đã nghiên cứu thuốc giải lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tìm ra, nhưng sao Quý Y này lại làm được?

Phượng Cửu liếc hắn một cái: “Sao? Nghi ngờ bản lĩnh của ta?”

“Không, không, ta không có ý đó, Quý Y, người yên tâm, ta nhất định sẽ giao tận tay nó cho chủ tử, cảm ơn, cáo từ.” Hắn vui mừng cầm lọ thuốc cất đi, sau khi chấp tay hành lễ một cái, lập tức nhún chân nhảy vọt đi.

Nếu đúng như những gì Quý Y nói, vậy thì mỗi tháng chủ tử sẽ không phải chịu nỗi khổ của hàn độc nữa. Quá tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Chương 272: Không Nợ Gì Nhau

Phượng Cửu cất hai thứ kia đi, gấp dài một cái rồi quay về phòng nghỉ ngơi, Lãnh Surong thì ngồi xếp bằng trong sân tu luyện, còn Cầu Cầu lông xù lại nằm một chỗ trên bàn đá trong sân.

Cũng không biết là trôi qua bao lâu thì Phượng Cửu đang chìm sâu trong giấc ngủ say kia mới tỉnh giấc, lúc nhìn thấy một tên mặc áo đen ngồi bên cạnh giường, không khỏi giật mình rồi vỗ ngực thở dốc: “Dọa ta hết hồn, ngươi đến đây làm gì?”

Giọng nói của nàng có chút tức giận, bởi vì hấn xuất hiện mà không báo trước như vậy khiến nàng cảm thấy không có một chút cảm giác an toàn nào cả.

Hơn nữa vì thực lực của hấn quá thâm hậu nên ngay cả nàng cũng không thể nhận ra.

Có lẽ là nhận được lọ thuốc viên mà nàng đặc biệt làm ra cho hấn nên trong lòng Diêm chủ rất vui vẻ, nhìn thấy người con gái đang vỗ ngực thở gấp kia gần hấn, đuôi lông mày của hấn khẽ nhếch, khóe môi cong lên, giọng nói trầm thấp mang theo nụ cười không dễ nhìn ra.

“Lá gan của nàng chỉ to đến thế thôi sao?”

Phượng Cửu xoay người bước xuống giường, ôm y phục rồi bước xuống giường hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?”

Phượng Cửu đi ra bàn rót lấy một chén nước, mở cửa nhìn ra ngoài, thấy Lãnh Surong rõ ràng bị điểm huyết đứng yên trong sân, đến nói cũng không nói được nên không khỏi than lên một tiếng, đi ra bên ngoài giúp nàng giải huyết.

“Chủ tử, hấn...”

“Được rồi, sau này nhìn thấy hấn thì không cần chặn hấn lại nữa, ngươi không chặn được hấn đâu, ở đây không có việc của ngươi nữa, lui xuống trước đi!” Nàng vẫy vẫy tay, có ý bảo nàng ta đi trước.

“Vâng”. Lãnh Surong nhìn Diêm chủ một cái rồi xoay người rời đi.

Thấy nàng ngồi xuống sân, Diêm chủ cũng bước ra, ngồi đối diện nhìn nàng, tỏ vẻ kiêu ngạo, giọng nói trầm thấp: “Bồn quân đến để hỏi một chút, thuốc viên mà nàng điều chế cho bồn quân có phải kiêng kỵ thứ gì không?”

“Ha ha!”

Nghe đến đây, Phượng Cửu còn chưa nói gì thì Khôi Lang với Ảnh Nhất trốn trên cây đã chịu không nổi mà cười phá lên, âm thanh vừa phát ra đã thấy không phù hợp nên vội vàng bịt miệng lại, nhưng âm thanh đó vừa phát ra đã khiến cho hai con người ở bên bàn đá trong sân nghe thấy rồi.

Phượng Cửu liếc Diêm chủ một cái rồi lại nhìn lên trên cây: “Ngươi còn dẫn theo hai cái đuôi nữa tới sao?”

Sắc mặt Diêm chủ lúc này cũng hơi trầm xuống, ánh mắt sâu xa lạnh lẽo quét về phía hai người kia: “Hai ngươi còn không mau cút về?”

Khôi Lang với Ảnh Nhất vừa thấy đáng vẻ đó, khi lời vừa dứt liền lập tức rời khỏi, không dám ở lại nhìn trộm nữa.

“E hèm!”

Diêm chủ ho nhẹ một tiếng rồi liếc nhìn nàng tiếp tục nói: “Còn nữa, bồn quân... bồn quân đến là để cảm ơn nàng!”

Nghe xong, nàng phát phát tay, cười híp cả mắt vào nói: “Không cần cảm ơn, ta lấy đồ của ngươi, giúp ngươi chế thuốc viên kia, chúng ta coi như hòa, ta cũng không nợ ngươi cái gì!”

Tuy nhiên nghe những lời này, sắc mặt của Diêm chủ lại trở nên rất khó nhìn, khuôn mặt vốn hòa nhã lúc này cũng trở nên tối sầm, hấn nhìn khuôn mặt tràn đầy vui vẻ kia, cau mày hỏi: “Ngươi làm như vậy vì không muốn dính líu gì với bồn quân đúng không?”

Phượng Cửu nhìn hấn một cách kỳ lạ: “Tại sao ta lại phải dính líu gì với ngươi?”

Nghe nàng nói những lời này, môi Diêm chủ nhếch lên, nhìn nàng bằng ánh mắt sâu xa lạnh lẽo, vốn chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng nhìn thấy nàng như vậy nên đến cả một chữ hấn cũng không nói ra được.

Mím môi một lúc lâu, hấn bỗng đứng lên trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi của nàng, chẳng nói câu nào đã phất áo bỏ đi.

Thấy vậy Phượng Cửu ngồi chống cằm, ánh mắt hơi thay đổi, cũng không biết là đang nghĩ gì, một lúc sau cũng đứng lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Chương 273: Khó Mở Lời

Khôi Lang và Ảnh Nhất trở về nhà lập tức nhỏ tiếng thảo luận, đoán xem chủ tử lúc trở về sẽ trông như thế nào? Ai ngờ, chưa nói được mấy câu thì đã nhìn thấy chủ tử của bọn họ bước đến, hai người lập tức đứng lên, lễ phép chào một tiếng.

“Chủ tử!”

Diêm chủ lườm bọn họ một cái, lúc định bước nhanh về phòng thì chân lại dừng lại, quay đầu lại nhìn hai người kia, giọng nói trầm thấp: “Cỏ ở sân sau mọc dài rồi, hai người đi dọn đi! Nhớ là phải tự nhỏ!”

Nói xong cũng không nhìn xem hai người ở phía sau ngạc nhiên thế nào thì đã đi thẳng vào phòng.

“Nhỏ... Nhỏ cỏ sao?”

Hai người nhìn nhau đầy kinh ngạc, khoe môi run rẩy. Với thực lực của hai người họ thì đến cả đám gia chủ của sáu thành cũng không có mấy người có thể sánh bằng, vậy mà lại bảo nhân tài như bọn họ đi nhỏ cỏ sao?

“Người nói xem, có phải chủ tử lại phải chịu đả kích gì rồi không?” Khôi Lang lẩm bẩm nói, nét kinh ngạc trên mặt vẫn chưa mất đi.

“Đi thôi, nhỏ cỏ thì nhỏ cỏ, như vậy còn tốt hơn là bị ném đến Thanh Phong lâu”. Ảnh Nhất vỗ vai hắn một cái rồi đi đến sân sau.

Không cần nói nữa, chắc chắn chủ tử lại chịu đả kích gì từ Quý Y rồi. Chỉ đáng thương cho bọn họ thôi!

Đám ám vệ ở chỗ tối trong nhà cũng không nhịn được cười, nhìn Ảnh Nhất và Khôi Lang ngồi xổm nhỏ cỏ trong sân sau.

Diêm chủ quay về phòng càng nghĩ lại càng tức, không hiểu tại sao bản thân lại quay về. Giống như cô vợ bé nhỏ đang oán hận vậy, lẽ nào hắn vẫn còn muốn chờ nữ nhân không có lương tâm kia đến dỗ dành hắn hay sao?

Chuyện này có nghĩ cũng không bao giờ xảy ra, nữ nhân kia chắc không dính chặt lấy hắn đâu.

Càng tức giận thì lại càng không kìm chế được, mới ra bàn ngồi không được bao lâu thì hắn lại đứng lên đi ra ngoài, định đi đến chỗ Phượng Cửu lần nữa để nói cho rõ ràng.

Nhưng vừa bước đến cửa thì đột nhiên dừng lại, hai tay sắp kéo cửa ra cũng dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo, mím chặt môi, hừ một tiếng rồi quay người lại đi về phía bàn trà, sau đó ngồi xuống.

Nếu như bây giờ đi tìm nàng thì chắc chắn sẽ nhận được một câu: “Người lại đến đây làm gì?”

Nghĩ đến đây, hắn đành phải đè nén sự kích động trong lòng mình xuống, vừa mới về giờ lại qua đó, vậy thì hắn sẽ trở thành cái gì đây? Việc này không cần gấp rút như vậy chứ?

Vì thế hắn cố nhịn, nhưng những lời trong bụng vẫn chưa nói ra thì lại giống như có luồng khí nóng trong lòng, không thoát ra được. Cho dù cả ngày chỉ ăn lộc tiên (*) thì vẫn không thấy thoải mái, đứng ngồi cũng không yên.

Mãi mới chờ được đến ngày hôm sau, hắn vừa rửa mặt xong đã đi ra ngoài, thấy Khôi Lang với Ảnh Nhất bước đến, nhìn hai người họ một cái: “Nhỏ xong cỏ rồi sao?”

“Chủ tử! Nhỏ xong rồi!”

Hai người vội vàng đáp. Có trời mới biết hôm qua hai người họ đã ngồi cả ngày nhỏ cỏ, sáng nay thức dậy thì cả người đều đau ê ẩm.

Bỗng nhiên, ánh mắt Ảnh Nhất lại nhìn đến bộ hắc bào trên người chủ tử của bọn họ, môi khẽ mấp máy nhưng lại không nói nên lời, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“Ồ nhà họ đi!” Sau khi Diêm chủ nói xong liền rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Ảnh Nhất mới ngẩng đầu lên: “Khôi Lang, người có thấy không?”

“Thấy gì?” Khôi Lang xoa thắt lưng rồi đi đến bên bàn ngồi xuống.

“Bộ hắc bào mà hôm nay chủ tử mặc là bộ mới!” Ảnh Nhất có chút lú lẫm không nói gì, chỉ biết chủ tử lại một lần nữa làm thay đổi nhận thức của hắn.

Thì ra người đàn ông khi rơi vào tình đơn phương lại trở nên như vậy...

Thật đáng sợ!

Khôi Lang nghe xong cũng cảm thấy kinh ngạc: “Không phải chứ?”

Lúc này hẳn không đề ý đến điểm này.

Tuy nhiên lúc Diêm chủ đến nhà Phụng Cửu, sắc mặt lại trở nên tối sầm, giống như mưa to gió lớn sắp đến, khắp người đều tỏa ra khí lạnh khiến cho người khác hít thở không thông...

***

(*) Lộc tiên: Lộc pín (Chữ Hán: 鹿鞭; bính âm lù biān) hay pín hrou hay ngầu pín hrou là dương vật của các loài hrou nai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Chương 274: Nhanh Về Cố Đô

Sân trước vắng tanh không bóng người, cả trong lẫn ngoài cũng không nhìn thấy hình bóng của nàng, hẳn đi vào bên trong thì nhìn thấy chân gối đã gấp gọn gàng, vì vậy lập tức quay người đi ra ngoài rồi đi thẳng đến phòng khách.

Mới sáng sớm Kha hội trưởng đã nghe nói có người đến tìm, sau khi rửa mặt xong liền đi đến phòng khách, vừa bước vào đã nhìn thấy một nam nhân mặc hắc bào ngồi ngay ngắn trên chủ vị, dung mạo khôi ngô tuấn tú nhưng hơi lạnh lùng, cả người toát ra khí thế của cường giả, khí thế này không hề giống như giả vờ mà giống như là trời sinh đã có vậy, chỉ là người này đột nhiên xuất hiện ở đây khiến cho hắn có chút run sợ.

Tên này là ai? Chỉ riêng năng lượng ẩn giấu thôi cũng khiến cho hắn kinh hồn rồi, ở trong sáu thành này chắc không thể xuất hiện một nhân vật tài giỏi như vậy.

Có lẽ cũng là vì khí thế của đối phương quá mạnh nên Kha hội trưởng không thể không bước lên hành lễ, rồi hỏi: “Không biết các hạ là?”

“Quý Y đâu rồi?”

Kha hội trưởng sững người một lát rồi nói: “Hôm qua Quý Y đã đi rồi, nhưng đi đâu thì lại không nói, nghe ý của Quý Y thì chắc là muốn đi vòng vòng khắp nơi...”

Vừa nói xong câu này, nhìn lên thì thấy sắc mặt nam nhân mặc hắc bào ngồi trên chỗ của chủ vị càng ngày càng tối đen lại, giống như đang nổi trận lôi đình, hơi thở của cả phòng khách cũng theo đó mà ngưng lại, khiến cho hắn đứng trong phòng khách mà lại cảm thấy toàn thân lạnh toát, đến thở thôi mà cũng cảm thấy khó khăn.

Hắn vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc thì người đàn ông này là ai?

Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi tiếp thì đã thấy bóng đen lướt qua bên cạnh, người đàn ông vốn ngồi ngay ngắn trên chủ vị đã rời khỏi, mà luồng khí lạnh đè nén lúc này ngập tràn trong phòng khách cũng theo đó mà biến mất.

Lúc Diêm chủ trở về, Khôi Lang và Ảnh Nhất đã đứng chào một bên.

“Chủ tử, cố đô có tin cấp báo truyền đến.” Khôi lang đưa cho hắn bức thư.

Sau khi Diêm chủ xem ấn ký trên bức thư xong liền mở nó ra, một luồng khí linh lực xoẹt qua, ấn ký kia liền biến mất, hắn lấy từ bên trong ra một tờ giấy, bên trên có viết hai chữ: “Nhanh về.”

Tay vừa thu lại thì lại có một tờ khác, chỉ nhìn thấy một luồng linh khí mà mắt có thể nhìn thấy được đang chuyển động trong lòng bàn tay, sau đó tờ giấy trong tay đã biến thành tro. Hắn nhíu chặt môi, ánh mắt sâu xa bỗng có vẻ u buồn, trầm giọng căn dặn: “Xử lý nốt mọi chuyện ở đây cho xong rồi lên đường về cố đô!”

“Vâng!” Hai người đồng thanh đáp rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Còn ở bên kia...

Mặt trời đã sắp lặn, trời cũng tối dần, đám người Phụng Cửu đi từ chập tối ngày hôm qua, lúc này đang nghỉ ngơi đi dạo trên đường núi, Phụng Cửu cười Lão Bạch, Lãnh Sương cười ngửa đi bên cạnh, Cầu Cầu giống con chó con cùng Lãnh Sương cười trên lưng ngựa.

Bởi vì Lão Bạch không muốn cõng nó.

“Chủ tử, gần đây hình như có nhà dân, hay là đêm nay chúng ta đến đó ở nhờ một đêm được không?” Lãnh Surong nhìn thấy ở phía trước không xa có ánh đèn nên đi gần đến bên Phụng Cửu nói.

“Được. Dù sao thì chúng ta cũng không vội quay về!” Phụng Cửu đáp.

Lúc bọn họ đi thì tất cả đều ngồi trên phi thuyền, lúc đến đoạn đường trước mặt thì mọi người lại xuống cưỡi ngựa ngắm cảnh, dù sao bọn họ cũng không vội.

Ở đây cách nước Diệu Nhật rất gần, nếu dùng phi thuyền đi thì cũng chỉ đi mất có nửa ngày, khoảng cách không xa, vì thế không cần vội.

“Lão Bạch, đi nhanh lên, đến mấy nhà phía trước là có thể tìm đồ ăn cho người rồi!” Nàng cười rồi vỗ đầu Lão Bạch, bỗng nghĩ đến điều gì đó, nàng nhìn về phía Cầu Cầu đang nằm trên lưng ngựa.

Lúc rời đi, nàng vốn định để Cầu Cầu ở lại cho Diêm chủ, ai ngờ bọn họ vừa lên phi thuyền thì con vật nhỏ bé này lại sợ bị bỏ rơi nên lập tức chạy theo rồi trốn tít vào bên trong, gọi thế nào cũng không chịu chui ra.

Cho nên nguồn gốc của Cầu Cầu thế nào thì nàng cũng rất nghi ngờ, có lẽ nó không phải là một con chó con tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268: Chương 275: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Thực ra nàng không biết Diêm chủ đã nói gì với nó mà thôi, Diêm chủ nói với nó nếu như nó không thể ở bên Phụng Cửu để bảo vệ nàng thì nó cũng không đáng sống trên đời này.

Nó đường đường là thánh thú cấp một, vậy mà lại bị uy hiếp giữa ban ngày ban mặt, nhưng nó lại sợ sự uy hiếp của người kia, không có cách nào phản kháng lại.

Nghĩ đến thực lực của nam nhân đó, Cầu Cầu vốn đang nằm ngoan ngoãn trên lưng ngựa đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, rùng mình một cái.

Cũng tại nó xui xẻo, vốn tưởng sinh ra từ đá thì có thể tự do tự tại nhưng ai ngờ lại gặp phải một tên nam nhân có thực lực dũng mãnh vô cùng biến thái như vậy! Lại còn vừa uy hiếp vừa rút của nó một sợi thần hồn nữa, nếu không nghe lời thì cái mạng nhỏ của nó có thể sẽ mất bất cứ lúc nào.

Ánh mắt khinh thường của nó quét qua người thiếu niên áo đỏ kia một cái nhưng lại không nhìn ra người thiếu niên đó có điểm gì đặc biệt, hơn nữa tu vi lại quá yếu đuối khiến nó đường đường là thánh thú cấp một lại phải bảo vệ hắn, hắn được lợi quá rồi.

Lão Bạch vừa nghe thấy phía trước có đồ ăn thì nước bọt đã chảy dài ra, dòn sức xuống chân rồi chạy một mạch về phía trước, bỏ lại một luồng khói bụi phía sau cho Lãnh Surong và Cầu Cầu..

Cầu Cầu đang nằm thì bị sặc bụi, tức đến mức ngồi thẳng dậy nhìn thân hình đang chạy như điên ở phía trước.

Đầu tên này có vấn đề sao? Chỉ biết ăn ăn ăn! Sao không ăn đến chết đi cho rồi!

Một lúc sau, khi đến sườn núi chỗ cách hai nhà kia không xa nữa thì Phụng Cửu lại có chút kinh ngạc, nàng cười trên lưng Lão Bạch, siết chặt dây cương rồi nhìn về phía trước, trong mắt chợt lóe sáng.

Lãnh Surong đuổi theo sau đi đến bên cạnh nàng, thấy nàng dừng lại không đi tiếp, chỉ đứng nhìn hai căn nhà sáng đèn kia, Lãnh Surong cảnh giác nói: “Chủ tử ở đây chờ một lát, ta đi thăm dò qua trước đã.” Nói xong liền nhảy xuống ngựa rồi đi về phía đó xem xét.

“Ta đi cùng với người!”

Phụng Cửu cũng nhảy xuống đất, dắt theo Lão Bạch, nhưng dường như Lão Bạch lại không muốn đi vào, hí lên vài tiếng, chân nó bắt an đạp vài cái xuống đất.

Phụng Cửu khẽ cười, vuốt nhẹ đầu nó rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, đi thôi!”

Thấy vậy, Lão Bạch mới cúi đầu đồng ý, ngoan ngoãn đi bên cạnh nàng.

Cầu Cầu đang nằm trên lưng ngựa lúc này cũng hơi hé mắt ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Phụng Cửu rồi lại nhìn về phía hai ngôi nhà kia, cũng không kêu gì mà cùng đi theo.

Ở đây chỉ có hai nhà, trong nhà đều sáng đèn, có lẽ bình thường có rất ít người đi qua đây, đứa bé trai đang ngồi nghịch đá trước cửa nhà kia chắc

khoảng bốn năm tuổi gì đó, nhìn Phụng Cửu mặc một bộ y phục màu đỏ và Lãnh Suồng mặc một bộ y phục màu đen dắt ngựa đi tới bằng ánh mắt đầy tò mò.

Bỗng nhiên đứa bé đứng thẳng dậy chạy vào nhà, vừa chạy vừa hét: “Cha, mẹ, có người đến, có hai người đến!”

“Xuy! Xuy!”

Lão Bạch phun ra hai luồng hơi từ mũi, chân đạp đất có chút buồn bực, đầu nghiêng sang một bên, muốn kéo Phụng Cửu rời đi.

Nhìn dáng vẻ kỳ lạ của Lão Bạch, mắt Phụng Cửu cũng chuyển động, nàng nhìn về phía ngôi nhà kia một cái rồi lại nhìn qua một ngôi nhà khác ở cách đó không xa, ánh mắt từ từ hạ xuống, không biết là đang nghĩ đến điều gì.

Một lúc sau đứa bé trai chạy ra, nhưng chỉ đứng ở trước cửa nhìn Phụng Cửu, Lãnh Suồng, Lão Bạch và Cầu Cầu bằng ánh mắt đầy tò mò.

Nhưng lúc này, ở cửa nhà lại thấp thoáng xuất hiện bóng dáng của một người phụ nữ trẻ tuổi đang nhìn về phía có người đi đến, nhẹ giọng hỏi: “Khách từ đâu đến?”

Phụng Cửu nghe thấy giọng nói này liền ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn thấy người phụ nữ trẻ tuổi với khuôn mặt trắng bệch này thì hình ảnh ấy đã theo đó mà in sâu trong đáy mắt nàng.

Vừa nhìn một cái, trong lòng đã cảm thấy hơi chấn động...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Chương 276: Không Ổn

Nàng kìm nén lại nỗi khiếp sợ trong lòng, trên mặt không để lộ một chút khác thường nào, ngược lại nàng còn nở một nụ cười: "Chúng ta là người qua đường, vừa lúc sắc trời đã tối, nhìn thấy nơi này có nhà, nên muốn đến đây ở nhờ một đêm, không biết có thuận tiện hay không?"

Phu nhân im lặng, quan sát Phụng Cửu và Lãnh Suồng ở ngoài cửa, lại liếc nhìn vật cưỡi của bọn họ, hơi do dự.

"Mẹ, mẹ để ca ca và tỷ tỷ này ở lại đi! Dương Dương thích ca ca xinh đẹp."

Nhóc con bốn năm tuổi kéo nhẹ ống tay áo của mẫu thân mình, giọng nói non nớt mềm mại, trong đôi mắt xinh đẹp, trong suốt lóe lên một hi vọng, ẩn chứa sự khẩn cầu và mong đợi, khiến người ta nhìn thấy cũng không đành lòng từ chối.

Phu nhân thấy vậy, lộ ra vẻ mặt yêu thương, sờ lên đầu đứa trẻ, nói với Phụng Cửu và Lãnh Suồng: "Mời hai vị vào! Nhà cửa đơn sơ, nếu tiếp đón có chỗ nào không chu đáo, xin hai vị đừng trách."

Nàng mở cửa, nghiêng người ra dẫu tay xin mời, cũng bởi vì cửa phòng mở ra nên Phụng Cửu và Lãnh Suồng thấy được trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu duy trì ánh sáng ở trên bàn.

"Cảm ơn, đã làm phiền phu nhân rồi."

Phụng Cửu chấp tay thi lễ, để cho Lãnh Suồng trói lão Bạch và con ngựa kia ở bên ngoài, lúc này mới cất bước vào nhà.

Mặc dù trong phòng đơn giản, nhưng được dọn dẹp rất ngăn nắp, có lẽ ánh mặt trời chiếu sáng không đủ, trong nhà có chút lạnh lẽo, nhất là vào ban đêm càng rõ ràng hơn.

"Ca ca, huynh muốn uống nước không?"

Thằng nhóc bò lên trên ghế nhìn Phụng Cửu, chỉ vào ấm nước trên bàn nói: "Trong này có nước, Dương Dương khát cũng có thể uống."

Ánh mắt của Phụng Cửu rơi vào trên người phu nhân, nhìn thấy phu nhân nhẹ nhàng đi về phía sau, dáng người dịu dàng, bước đi mềm mại, cách nói chuyện cho thấy là người được giáo dục tốt, có lẽ cũng không phải là một người thôn phụ bình thường ở nông thôn.

Chỉ là, ở nơi như thế này, tại sao lại có gia đình như vậy?

Nàng thu lại ánh mắt, ổn định tâm trạng nhìn về đứa nhóc tinh ranh ở trước mắt, trong lòng than nhẹ một tiếng, khẽ hỏi: "Đệ tên là Dương Dương sao? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Đúng vậy, tên của đệ là Dương Dương, ca ca, hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của Dương Dương! Mẫu thân đang làm trứng muối cho Dương Dương ăn."

Đứa nhóc dựa vào trên bàn, nhìn dung nhan tuấn mỹ của Phụng Cửu, ngây thơ nói: "Ca ca thật xinh đẹp, Dương Dương chưa thấy người nào đẹp hơn ca ca."

"Ồ, thì ra hôm nay là sinh nhật của đệ!"

Nàng kinh ngạc nhìn đôi mắt long lanh và vẻ mặt hưng phấn của đứa nhóc, suy nghĩ một chút, nàng lấy ra một viên dạ minh châu lớn bằng quả nho đưa cho hắn, cười khê: "Vật này tặng cho đệ làm quà sinh nhật."

"Ồ! Hạt châu này thật xinh đẹp, còn phát sáng nữa."

Đứa nhóc ngạc nhiên nhìn hạt châu kia, tự tay tiếp nhận rồi vui sướng rời khỏi ghế, chạy về phía sau nhà, cất tiếng gọi lớn: "Cha, mẹ, ca ca tặng con một viên hạt châu phát sáng."

Lúc này Lãnh Sương đi đến bên cạnh Phụng Cửu, nhìn thoáng qua phía sau, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, ta cảm giác nơi này không ổn, chủ tử thực sự muốn ở lại nơi này sao?"

Nơi đây chỉ có hai gia đình, bên kia cũng sáng đèn nhưng không thấy nửa bóng người, nhà bên này cũng chỉ có đứa nhóc kia có chút giống người bình thường, phu nhân kia nhìn không ổn lắm, còn có nam chủ nhân trong nhà này, từ khi các nàng bước vào cửa thì chưa từng gặp, xem ra chỗ này thật sự không ổn...

Ánh mắt của Phụng Cửu lóe lên, nhìn về phía sau rèm nói: "Đúng là không ổn, có điều đứa bé kia rất bình thường, chỉ có người lớn là không bình thường thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Chương 277: Tiếng Cười Đêm Khuya

Vừa nói xong, nàng nhìn qua Lãnh Sương hỏi: "Cầu Cầu đâu?"

"Ở bên ngoài, nằm trên lưng ngựa, không chịu đi xuống."

"Kệ nó đi! Chắc là nó không có việc gì, nhưng người thì phải cẩn thận, buổi tối đừng chạy lung tung." Nàng căn dặn xong, liền thấy rèm khẽ lay động, đứa nhóc chạy ra.

"Ca ca, mẹ nói vật này rất quý trọng, Dương Dương không thể nhận." Nói xong lập tức trả lại dạ minh châu trong tay cho Phụng Cửu. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng đứa bé chưa thấy qua loại đồ chơi nào đẹp như thế này, trong đôi mắt lộ ra vẻ không nỡ.

Phụng Cửu cười nói: "Không sao, cầm lấy đi!" Vừa nói xong liền nhìn thấy phu nhân kia bùng ra một đĩa trứng muối.

"Trong nhà cũng không có gì tốt để tiếp đãi hai vị, mọi người ăn tạm mấy quả trứng muối này vậy!" Giọng nói của phu nhân nhẹ nhàng ôn nhu, ánh mắt nhìn Dương Dương đều là tình thương sâu sắc và nuông chiều của người mẹ.

"Ca ca, hạt châu này Dương Dương thật sự có thể nhận sao?" Hắn nháy mắt nhìn Phụng Cửu, lại nhìn mẫu thân ở bên cạnh.

"Dạ minh châu này rất quý giá, đứa nhỏ cũng không hiểu chuyện, công tử nên thu lại!" Phu nhân nhẹ giọng nói, ra hiệu cho Dương Dương trả hạt châu lại cho Phụng Cửu.

"Không có việc gì, chỉ là món đồ chơi cho đứa bé, giữ lại đi!" Phụng Cửu cười nói, để cho Dương Dương nhận lấy.

Thấy vậy, phu nhân liền nhẹ nhàng hành lễ với Phụng Cửu: "Như vậy, ta thay mặt Dương Dương cảm ơn lễ vật của công tử."

Nhìn thấy dáng vẻ hành lễ dịu dàng của phu nhân, ánh mắt của Phụng Cửu khẽ chuyển động, nàng cười nhạt không nói gì.

Không bao lâu, phu nhân để lại Dương Dương ở phía trước cùng với Phụng Cửu, còn nàng lại xoay người đi vào phía sau.

"Dương Dương, phòng sát vách kia là ai ở vậy?" Phụng Cửu nhìn đứa nhỏ đang ăn trứng hỏi.

"Là gia gia và bà bà, có điều thân thể của gia gia và bà bà không tốt, bình thường bọn họ ở trong phòng không đi ra ngoài."

"Ồ? Phụ thân đệ đâu? Có ở nhà không?"

"Lần trước có người xấu đến đây làm phụ thân bị thương, hiện tại phụ thân nằm trên giường dưỡng thương!" Hắn đưa trứng muối cho Phụng Cửu, ôn nhu nói: "Ca ca, huynh cũng ăn đi! Mẫu thân nói ăn trứng muối mới có thể bình an trưởng thành."

Nghe vậy, nàng mỉm cười, tiếp nhận trứng đã lột vỏ rồi bắt đầu ăn, một lát sau, phu nhân kia bưng lên một món rau, một đĩa thịt và hai chén cơm rồi nói với Phụng Cửu: "Trong nhà cũng không có gì khác, món ăn là rau dại, thịt thỏ bắt được trong rừng, công tử ăn đỡ một chút vậy!"

Sau đó, nàng ta dẫn Dương Dương đi xuống phía sau, để hai người Phụng Cửu và Lãnh Sương ở lại phòng khách.

Đợi sau khi nàng ta rời đi, Phụng Cửu liếc nhìn một đĩa rau cải, một đĩa thịt và hai chén cơm ở trên bàn, rồi mới nói với Lãnh Sương: "Ngồi xuống ăn đi! Mặc dù người trong nhà này có chút kỳ lạ, nhưng chắc là không có ác ý đối với chúng ta."

Nghe chủ tử nói như vậy, Lãnh Sương liền đáp lại, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh bàn, bưng cơm lên bắt đầu ăn.

Cảnh đêm dần dần buông xuống, dường như xung quanh càng trở nên lạnh lẽo, ngay cả tiếng côn trùng kêu ở bên ngoài cũng trở nên rõ ràng hơn trong bóng đêm vắng, lộ ra mấy phần quỷ dị.

Phụng Cửu và Lãnh Sương được sắp xếp nghỉ ngơi ở trong phòng, ở nơi này khắp nơi đều lộ ra vẻ quỷ dị, hai người muốn nghỉ ngơi cũng khó, vì vậy, Lãnh Sương nhận canh chừng ban đêm, còn Phụng Cửu đã khoanh chân nhắm mắt lại đi tu luyện.

Trước nửa đêm vẫn bình tĩnh, nhưng từ nửa đêm trở đi thì có tiếng gió vù vù đập vào cửa sổ, phát ra âm thanh mạnh mẽ, tiếng gió gào thét ở bên ngoài, nghe có chút đáng sợ.

Cũng ngay vào lúc này, một tiếng cười không biết truyền đến từ đâu, quanh quẩn ở trong màn đêm, trong không khí, giống như một tiếng sấm, đánh thức Phụng Cửu và Lãnh Sương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Chương 278: Tất Cả Đều Là Quỷ

Hai người lập tức mở mắt đứng lên, nhưng chưa chờ bọn họ hành động, bên ngoài bỗng có cuồng phong gào thét, mang theo tiếng hét thảm thiết tràn đầy phẫn nộ.

"Vì sao? Vì sao không chịu buông tha cho chúng ta? Vì sao?"

Đó là giọng nói già nua và khàn đặc, mang theo một tia sắc bén, vào ban đêm càng rõ ràng hơn, đó không phải là giọng nói của phu nhân, ngược lại giống như một ông già, nhưng...

Đôi mắt của Phụng Cửu khẽ nhúc nhích, nhìn bên ngoài rồi nói với Lãnh Sương: "Chuyện không liên quan đến mình đừng đi ra."

Vừa nói chuyện, nàng vừa đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Khi nghe Phụng Cửu nói như vậy, Lãnh Sương hơi run sợ, đáp lại một tiếng vâng, rồi đi đến canh chừng ở phía sau nàng.

Bên ngoài, một nam tử trung niên mặc áo đạo sĩ trong tay cầm phát trần bay lơ lửng trên không, khí tức linh lực mạnh mẽ ở trên người hắn bắt đầu tràn ra.

Một bà lão và một ông lão cùng đỡ nhau đứng trên mặt đất, trên mặt đầy nước mắt cùng với không cam lòng, mà bao phủ quanh trên người bọn họ không phải là linh khí dày đặc, mà là âm khí u ám.

"Bỏ qua cho các người? Ha ha, nằm mơ sao?"

Người đàn ông trung niên đứng lơ lửng trên không cười lớn một tiếng: "Người và quý khách biệt, nếu bốn đạo không gặp qua mấy người thì thôi, nhưng đã gặp, thì nhất định phải thu phục các người!"

Lúc vừa nói xong, phát trần trong tay hắn vung lên, một luồng khí tức linh lực có ánh sáng mạnh mẽ đánh xuống phía dưới, trong không khí, chỉ nghe thấy một âm thanh sắc bén lướt qua, bà lão và ông lão đang đứng trên đất lúc này cũng bị chọc giận.

"Chúng ta sinh ra không hại người, lại nhận hàm oan mà chết, chỉ là chết đi hóa thành u hồn cũng chưa hại người qua đường vô tội. Người luôn miệng nói chính đạo, nhưng ngay cả chúng ta cũng không chịu buông tha, luôn muốn thu phục chúng ta, đã như vậy, chúng ta liều mạng hồn phi phách tán cũng muốn giết người!"

Ông lão tức giận hét lên, dường như khi còn sống hắn là một tu sĩ, sau khi chết, oán khí tràn ngập trên người không tiêu tan, âm khí cũng rất nặng, tiếng

gào thét của ông vừa phát ra, cả người ông lập tức bay lên, móng của đôi tay dài ra, đánh về phía đạo sĩ kia.

Mà trong phòng, Lãnh Sương nghe nói như vậy liền không nhịn được mở mắt ra, hoảng sợ nhìn về phía Phụng Cửu nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, người nhà này là, là quý?”

Phụng Cửu gõ nhẹ mặt bàn, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải là toàn bộ.”

“Không phải là toàn bộ sao?”

Lãnh Sương ngạc nhiên, chợt nghĩ đến chủ tử nói chỉ có đứa bé kia là bình thường, không khỏi lên tiếng: “Ý của chủ tử là chỉ có đứa bé kia là người?”

“Đúng vậy.”

Phụng Cửu nói: “Lúc còn chưa vào cửa ta chỉ thấy hơi thở của một người, chính là đứa bé trai, mà cha mẹ và ông bà của hắn, có lẽ đều đã chết, bởi vì ta không cảm giác được hơi thở người sống ở đây ngoại trừ chúng ta và đứa bé...”

“Nhưng điều này sao có thể được? Nếu như là quý thì sao lại mang theo một đứa bé còn sống?” Lãnh Sương cảm thấy không thể tưởng tượng được. Thế gian này có người, có tiên, tất nhiên cũng sẽ có quỷ, cũng chính vì thế giới này tồn tại ba loại này, mới tạo thành tam giới.

“Ta vẫn chưa gặp ba quý hồn kia, không biết bọn họ như thế nào, có điều mẫu thân của Dương Dương có lẽ không phải là ác quỷ, đối với chúng ta quả thật là không có ác ý, ngay cả chuyện ăn cơm tối nay, đồ ăn đều là những món chúng ta có thể ăn, mà không phải là làm phép biến đất cát, lá cây thành đồ ăn.”

Nghe nói như thế, lúc này Lãnh Sương mới nhớ ra, lúc bụng đói ăn cùng với thịt lợn, phu nhân kia còn cố ý nói một tiếng là rau củ đại và thịt thỏ, lúc đó nàng ta biết chủ tử đã nhìn ra được nàng ta không phải là người rồi sao?

“Chủ tử, vậy bọn họ ở chỗ này là...”

“Có lẽ là vì đứa bé.”

Nàng than nhẹ một tiếng rồi nói: “Người ở bên ngoài kia nói cũng không sai, người và quỷ khác biệt, bọn họ ở cùng một chỗ với Dương Dương quá lâu, dương khí ở trên người Dương Dương sẽ càng yếu đi, đến lúc đó chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 272: Chương 279: Canh Hai Có Chuyện

Nghe âm thanh, hình như bên ngoài lại có thêm giọng nói của nam nhân, hai người lập tức suy đoán, chắc là phụ thân của Dương Dương rồi.

Nghĩ vậy, đôi mắt của Phụng Cửu hạ xuống, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi, tiếng đập cửa cùng với một tiếng gọi khẽ truyền đến.

“Công tử.”

Nghe thấy giọng nói này, Lãnh Sương đề phòng đi về phía trước, canh giữ ở trước người Phụng Cửu.

“Chuyện gì?” Phụng Cửu ra hiệu cho Lãnh Sương lui ra.

“Mời công tử mở cửa, có chuyện gấp cầu xin công tử.”

Nghe vậy, nàng ra hiệu cho Lãnh Sương bước đến mở cửa. Lãnh Sương hơi dừng lại một chút mới tiến lên mở cửa phòng, lúc nhìn thấy phu nhân ở ngoài cửa, lòng bàn tay của phu nhân hơi lạnh.

Phu nhân này cũng không phải là người, mà là quỷ! Nghĩ vậy, nàng nuốt nước bọt, hơi lui lại một bước.

Nếu là người nàng sẽ không sợ, nhưng lại là quỷ...

Phụng Cửu nhìn lại, liền nhìn thấy phu nhân với vẻ mặt tái nhợt đang ôm Dương Dương ngủ say đi đến, một tiếng bạch vang lên, phu nhân kia đột nhiên quỳ ở trước mặt nàng.

“Công tử.”

“Ngươi làm gì vậy?” Phụng Cửu hơi nhíu mày, thấy trên mặt của nàng ta đầy nước mắt.

“Lão đạo sĩ kia lại đến nữa rồi, trong miệng hắn luôn nói muốn thu phục chúng ta, nhưng thực ra là hướng về Dương Dương của nhà ta, từ nhỏ trong bụng của Dương Dương đã mang linh châu, nhưng không thể lấy linh châu ra được, lão đạo sĩ này đã nói muốn luyện Dương Dương thành nhân đan để tăng tu vi, thật sự là chúng ta không có cách nào khác, chỉ có thể đến đây cầu xin công tử.”

Nàng khẽ nức nở: “Ta biết công tử không phải người thường, đã sớm nhìn ra chúng ta là u hồn không phải người, mặc dù chúng ta là quý hồn nhưng chưa bao giờ hại người, ở lại chỗ này đều là vì đứa nhỏ, một nhà chúng ta có chín mươi chín miệng ăn bây giờ cũng chỉ còn lại đứa bé Dương Dương này, công tử, công tử, van cầu người, van cầu người cứu giúp chúng ta!”

Nàng ta khóc nức nở, giọng nói mang theo sự nóng vội, lộ ra vẻ bất lực và tuyệt vọng, khiến trong lòng Phụng Cửu hơi trầm xuống, nàng vốn muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng lại không chống cự được tiếng cầu xin này, nếu nàng không giúp, không nói đến mấy quý hồn này, ngay cả đứa nhỏ này, vận mệnh cũng sẽ nhiều chông gai.

Mặc dù nàng trời sinh tính tình lạnh nhạt, nhưng trẻ con vô tội, sao nàng có thể nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn?

Ánh mắt nàng nhìn vào đứa bé đang ngủ say, thì ra trong bụng mang linh châu, khó trách từ lúc đi vào nàng đã thấy linh lực dồi dào trên người đứa bé này, Mặc dù khuôn mặt đứa bé vô cùng tái nhợt, nhưng lại có thể sống chung với mấy quý hồn này mà vẫn giữ được tính mạng, thì ra là vì có linh châu bảo vệ.

Hơi dừng lại, nàng nhìn phu nhân hỏi: “Ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào?”

Nghe nói như thế, trong lòng phu nhân vui vẻ, vội vàng nói: “Ta chỉ cầu công tử mang theo con ta rời đi, để nó có thể bình an lớn lên.”

“Lãnh Sương, nhận lấy đứa bé.” Nàng lạnh nhạt phản phó, tỏ ý là nàng đã đáp ứng.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử!”

Nàng ta vội nói cảm ơn, nín khóc, mỉm cười giao đứa bé trong lòng cho Lãnh Sương, nhìn con trai đang ngủ say, trong lòng nàng ta lộ vẻ không nỡ, nhìn đứa bé thật lâu rồi nói với Phụng Cửu:

“Công tử, mọi người nhanh chóng rời đi theo con đường phía sau!”

Nàng vừa nói xong liền chạy ra bên ngoài.

Lãnh Sương ôm đứa nhỏ giật mình hỏi:

“Chủ tử, chúng ta mang hắn về thật sao?”

Lãnh Sương không ngờ chủ tử sẽ giúp quý hồn kia.

“Nhà chúng ta không ngại có thêm một miệng ăn, mang về thì mang về, có gì đáng lo hay sao?” Phụng Cửu không đồng ý nói.

“Nó nhỏ như vậy lại không có phụ mẫu và người thân, cũng rất đáng thương.”

Trong mắt Lãnh Sương lộ vẻ thương tiếc nhìn Dương Dương ngủ say. Nàng và đệ đệ của nàng sống nương tựa lẫn nhau, đệ đệ nàng có nàng chăm sóc, nhưng đứa bé này, nhỏ như vậy lại không có người thân, không khỏi động lòng trắc ẩn.

“À!”

Một tiếng kêu thê lương phá vỡ cảnh đêm, khiến trong lòng của hai người ở trong phòng chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Chương 280: Lúc Nên Ra Tay Thì Phải Ra Tay

“Ngươi trông coi đứa bé, ta đi ra xem một chút.” Nàng nói một tiếng với Lãnh Sương rồi bước ra ngoài.

Mở cửa ra, nàng nhìn thấy mấy quý hồn té trên mặt đất kêu la thảm thiết, từ giữa không trung tản ra từng luồng khí mang theo tia sáng, những tia sáng đó đánh vào trên người mấy quý hồn phát ra âm thanh sắc nhọn.

Khi nhìn thấy mấy quỷ hồn té trên mặt đất trở nên mờ nhạt, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tiêu tán, Phụng Cửu lập tức nhìn về phía gã đạo sĩ đang vùng nhẹ phát trần, ngón tay nàng khẽ động, trong lúc đó một cây ngân châm kẹp ở hai ngón tay bay về phía đạo sĩ đang đứng giữa không trung.

“Xoẹt!”

Ngân châm bị cây phát trần của đạo sĩ kia đánh rơi, cũng chấm dứt cảnh đánh mấy quỷ hồn, hắn nghiêm ngặt liếc nhìn về Phụng Cửu, trầm giọng quát lớn: “Tiểu tử này là ai? Lại dám cùng làm bạn với quỷ sao? Đúng là đáng chết!”

Vừa nói chuyện, hắn vừa vùng cây phát trần lên, một luồng khí đánh tới Phụng Cửu.

“Àm!”

Sát khí đến trước mặt, Phụng Cửu không chút hoang mang, lập tức nghiêng mình tránh ra, liếc mắt nhìn đạo sĩ kia nói: “Các hạ vừa ra tay chính là sát chiêu, chẳng lẽ cũng muốn biến ta thành u hồn dã quỷ?”

“Ha ha, ha ha! Tiểu tử, hôm nay thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Đúng là ta muốn giết ngươi đó, thì sao nào?” Đạo sĩ cười ha ha, giọng nói lộ ra vẻ ngạo mạn và tàn nhẫn, cũng không có lòng từ bi của người tu đạo.

“Công tử đi mau, tu vi của lão đạo sĩ này là Trúc Cơ kỳ đỉnh cao, công tử đừng chống chọi lại với hắn, mau dẫn con ta chạy trốn đi!” Nam tử yếu ớt đứng lên quát lớn với Phụng Cửu, hy vọng bọn họ sẽ ngăn lại được đạo sĩ kia, có thể đổi lấy cơ hội sống sót cho con của hắn và thiếu niên này.

Phụng Cửu liếc nhìn bọn họ, không làm theo lời bọn họ nói, mà giương mắt liếc nhìn đạo sĩ kia, khóe môi gợi lên một nụ cười thần nhiên: “Dọc theo con đường này, có không ít người muốn giết ta, nhưng đến cuối cùng đều bị ta giết chết.”

Giọng nói của nàng lười biếng, lộ ra mấy phần không thèm để ý, chỉ là một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ đỉnh cao mà thôi, không đáng để nàng coi trọng.

“Nếu hiện tại ngươi rời đi, ta có thể lưu lại cho ngươi một mạng.” Nàng nhìn đạo sĩ ở giữa không trung, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Nhưng người ở chỗ này vốn không xem lời của nàng là thật, dưới góc nhìn của bọn họ thì thiếu niên này ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không phải, sao có thể giết được lão đạo sĩ?

Lão đạo sĩ kia cũng nghĩ như vậy, vì thế, sau khi nghe lời nói của nàng liền cười khinh thường: “Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta? Chi sợ là ngươi không...”

Lời nói của hắn còn chưa nói hết lập tức phát hiện thiếu niên mặc hồng y vừa rồi còn đang đứng trên mặt đất đã bay lên trên không trung, trên tay thiếu niên xuất hiện một thanh trường kiếm mang theo ánh sáng lạnh lẽo, chỉ thấy hồng y khẽ động, một khắc sau, ngực hắn tê rần, cả người cứng đờ, hắn khiếp sợ không thể tưởng tượng được nhìn chằm chằm thiếu niên mặc hồng y cùng với thanh kiếm trong tay thiếu niên đó.

“Thanh, Thanh Phong kiếm! Ngươi, ngươi...”

“Àm!”

Phụng Cửu đá một cước, đồng thời rút trường kiếm ra, nhìn thấy đạo sĩ ôm bụng ngã xuống đất, hừ lạnh: “Để cho ngươi đi ngươi lại không đi, đây chính là kết cục.”

Một kiếm của Phụng Cửu đâm vào chính giữa trái tim của đạo sĩ, hắn còn chưa kịp trút hơi thở cuối cùng đã chết, nhưng đến tận lúc chết hắn cũng không biết thiếu niên mặc hồng y này là ai? Tại sao lại cầm Thanh Phong kiếm trong tay? Càng không thể nào hiểu được, chính mình đường đường là tu sĩ Trúc Cơ kỳ đỉnh cao, vì sao lại bị giết chết bởi một thiếu niên còn chưa đến Trúc Cơ?

Càng không thể nào tiếp nhận được, thiếu niên này không nói một tiếng đã động thủ, để hắn chết đi như vậy, thật sự không cam lòng...

Mấy u hồn kia khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, bọn họ cũng không thể tưởng tượng được tình hình đã thay đổi trong nháy mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quỷ Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 274: Chương 281: Thần Hồn Mộc

Phụng Cửu lau sạch Thanh Phong kiếm cầm trong tay, thu vào trong chuôi kiếm, tiến lên phía trước, lột sạch đồ trên người tên đạo sĩ kia không còn gì. Sau cùng, ngay cả cây phát trần kia nàng cũng không buông tha. Vì đó là một món pháp khí, dù nàng không dùng được thì cũng có thể mang đi bán lấy tiền.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử!”

Phía sau truyền tới tiếng khẩu đầu tạ ơn khiến Phượng Cửu quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt kích động của bốn quỷ hồn đang quỳ lạy trên mặt đất.

“Đứng lên đi! Ta còn có chuyện muốn hỏi các ngươi.” Trong tay nàng phóng ra một ngọn lửa, đốt thi thể của tên đạo sĩ kia.

“Vâng, không biết công tử muốn hỏi gì?” Bốn họ đỡ nhau đứng dậy, thân hình nhỏ bé trong suốt, hình như linh hồn hơi bất ổn.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn họ nói: “Quý thì chính là quý, ta muốn biết các ngươi làm cách nào để duy trì hồn phách không bị hồn phi phách tán? Nếu một người vì oán hận và có vương bận trong lòng tích tụ thành âm hồn thì có thể giải thích được, nhưng các ngươi ở đây là một nhà bốn người, tất cả đều có thể bảo vệ quý hồn là vì sao?”

“Mỗi công tử đi theo chúng ta.” Bốn người nói, rồi dắt nàng đến một gian phòng khác ở phía sau, đào từ lòng đất lên một mảnh gỗ màu nâu đỏ.

“Không giấu gì công tử, chúng ta có thể ngưng tụ hồn phách không để bay mất là vì hai năm trước, có một vị đại sư xin chén nước uống, chúng ta lập tức làm cho hắn một ít cơm chay. Ông ấy nói trong lòng bọn ta không có cái ác chỉ có cái thiện, cũng nghĩ đến cháu trai Dương Dương còn nằm trong tã lót của ta, nên đã ban cho chúng ta một miếng Thần Hồn Mộc để chúng ta có thể ăn nấp, nuôi dưỡng hồn phách. Trong hai năm qua, chúng ta luôn ghi nhớ, lòng mang cảm kích nên không dám chứa ác ý, nhưng không ngờ lại bị tên đạo sĩ kia để mất tới. Tội nay, nếu không có công tử thì e rằng ngay cả quý chúng ta cũng không thể làm được.”

Phượng Cửu nghe nói như vậy, nhìn vào Thần Hồn Mộc, lúc này nàng mới hiểu ra, thì ra trong đó vẫn còn có chuyện như thế.

Nhưng nàng lại hỏi: “Nếu vị đại sư kia có lòng tốt như vậy, mấy người các ngươi lại là quỷ hồn, sao khi đó không phó thác Dương Dương cho ông ấy?”

“Có.”

Người nói chuyện lúc này là người đàn ông trẻ tuổi kia, hắn nhìn Phượng Cửu nói: “Lúc đó bọn ta lập tức thỉnh cầu vị đại sư kia mang Dương Dương đi. Dù sao bọn ta thân là quỷ hồn, trên người khó tránh có dính âm khí, sợ con trai đi theo chúng ta sẽ không tốt, nhưng đại sư lại từ chối. Nói là đến thời cơ thích hợp, ắt sẽ có quý nhân tương trợ. Trải qua đêm nay, chúng ta mới biết hóa ra quý nhân trong miệng đại sư chính là công tử.”

Phượng Cửu sờ sờ cằm, trầm nghĩ: “Thế gian này vẫn còn thế ngoại cao nhân biết bấm độn dự đoán tương lai như thế này sao?”

“Đạo sĩ kia đã chết, tiếp theo mọi người có dự tính gì không?” Nàng nhìn bọn họ hỏi.

“Xin công tử mang Dương Dương rời khỏi đây! Chúng ta, chúng ta là quỷ, không thể ở cùng nó.” Người phụ nữ khẽ nắc, dù trong lòng không nỡ, nhưng cũng không có cách khác.

“Xin công tử dắt cháu trai của chúng ta rời đi! Đại ân của công tử, kiếp sau chúng ta mới có thể báo đáp.” Ông lão và bà lão thi lễ với Phượng Cửu.

Người đàn ông trẻ tuổi ôm người phụ nữ nói: “Chỉ cần Dương Dương có thể sống, chúng ta không cầu mong gì hơn nữa. Công tử, Dương Dương của chúng ta chỉ có thể trông cậy vào người. Chúng ta không có thứ gì để tặng cho công tử, Thần Hồn Mộc là linh vật thượng hạng, mong công tử hãy mang theo!”

Nghe vậy, Phượng Cửu hơi nhú mày, đưa mắt nhìn họ. Thần Hồn Mộc quả thật là món đồ tốt, nó chính là thần mộc thượng cổ. Đại sư để lại đồ cũng rất hào phóng, lại để lại cho bọn họ một miếng Thần Hồn Mộc quý giá như thế.

Có điều, con người của nàng cũng có nguyên tắc, không phải vật gì cũng lấy, vật gì cũng ham.

“Quý cũng có thể tu thành quý tu, thật ra ở chỗ của ta vốn có một bộ công pháp thích hợp cho các ngươi tu luyện, các ngươi có muốn đi theo ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 275: Chương 282: Trở Về Diêu Nhật

Lời này vừa nói ra, bốn quỷ hồn đều giật mình, trong mắt lộ ra vẻ không thể nào tưởng tượng nổi.

“Công. . công tử nói quý hồn có thể tu luyện công pháp sao?”

Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả? Công pháp của quý tu còn khó tìm hơn nhiều so với công pháp của tu sĩ! Lúc còn làm người, bọn họ chỉ mới nghe qua, chứ chưa từng nhìn thấy.

Nếu bọn họ có công pháp có thể tu luyện thành quý tu, thì không cần lo lắng đến chuyện khi cạn kiệt âm khí sẽ không có cách nào tồn tại trong trời đất

nữa! Hơn nữa, nếu quý tu tu luyện đến trình độ nhất định, thì có thể không sợ ánh mặt trời chiếu vào! Dù vào ban ngày, bọn họ cũng có thể tự do ra ngoài đi lại.

Đối với bọn họ thì lời nói này đúng là một cảm dỗ không có cách nào ngăn cản được...

Không những được trở thành quý tu, còn có thể bảo vệ Dương Dương. Đây là chuyện bọn họ vốn không dám nghĩ đến.

“Không sai.”

Phượng Cửu gật đầu trả lời, nghiêm nghị nói: “Nhưng mà, nếu mấy người các ngươi theo ta, vậy thì phải nhận ta làm chủ, không được làm việc xấu hại người. Nếu không, không cần người ngoài thu phục mấy người các ngươi, ta cũng sẽ cho các ngươi hồn phi phách tán.”

“Chúng ta nguyện làm việc vì chủ tử! Không bao giờ phản bội! Nếu làm trái lời ngày hôm nay, chúng ta tình nguyện bị thiên lôi đánh cho hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.”

Bốn quý hồn cung kính quỳ xuống, kích động nói. Đối với bọn họ, bất luận là nhận người trước mặt làm chủ hay có thể tu luyện thành quý tu, thì cũng chỉ có lợi chứ không có hại. Dù nàng không có công pháp để cho họ tu luyện, nhưng chỉ tính riêng chuyện hôm nay nàng đã cứu bọn họ thì bọn họ sẽ tuyệt đối không phản bội nàng.

“Vậy được, mọi người quay về Thần Hồn Mộc nghỉ ngơi dưỡng sức. Ta có một sơn trang, đúng lúc cho các ngươi vào đó canh giữ, đồng thời cũng có thể ở đó tu luyện, về phần Dương Dương thì cứ yên tâm giao cho ta đi...”

“Vâng.” Bốn quý hồn trả lời.

“Ta vẫn chưa biết các ngươi tên gì?” Nàng nhìn bọn họ rồi hỏi.

“Chủ tử, ta tên là Triệu Vũ Hòa, đây là nương tử Lâm Tâm Huệ của ta, đây là phụ thân Triệu Đức Cao và mẫu thân Phàn Quyên của ta.”

Nghe vậy, Phượng Cửu liền nói: “Ta tên là Phượng Cửu, cứ vậy đi! Dù sao trời cũng sắp sáng rồi, mau lên đường rời khỏi đây!”

Nói xong, nàng lấy phi thuyền ra ném vào không trung, thấy phi thuyền biến thành hình dạng lớn liền nói với Lãnh Sương: “Ôm Dương Dương vào trước đi.”

“Dạ.” Lãnh Sương trả lời, đi lên phi thuyền trước, bố trí ổn thỏa cho Dương Dương rồi mới xuống lại, bịt kín mắt ngựa, buộc ngựa trên phi thuyền, rồi mang Lão Bạch đi theo.

Lúc mấy người Triệu gia nhìn thấy phi thuyền, không khỏi nuốt nước bọt. Đúng là phi thuyền, còn là phi thuyền tráng lệ như vậy. Chủ tử này của bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì?

“Mọi người vào trong Thần Hồn Mộc đi!” Phượng Cửu ra hiệu, bảo bọn họ trở về Thần Hồn Mộc.

Bốn người đáp lại, lúc này mới biến thành bốn luồng ánh sáng tiến vào trong Thần Hồn Mộc, theo Phượng Cửu lên phi thuyền, đi đến Diệu Nhật quốc...

Hai ngày sau, vì phi thuyền quá mức nổi bật, lúc tới bên ngoài thành của một trấn ở biên giới Diệu Nhật quốc, nàng liền thu hồi Phượng Phi (*), ba người cưỡi ngựa đi vào thành. Dù sao bọn họ cũng có nhiều thời gian, không nhất thiết phải chạy về thành Vân Nguyệt vội.

Sau khi vào thành, vì đã vào trong lãnh thổ Diệu Nhật quốc, nên Phượng Cửu muốn tìm một chỗ đổi lại nữ trang, mua cho Dương Dương vài bộ quần áo...

(*) Phượng Phi: Tên của phi thuyền do Phượng Cửu đặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Chương 283: Nam Tử Gặp Trên Đường

Bộ bạch y trên người Phượng Cửu phối hợp với dung mạo tuyệt đẹp của nàng thì dù đi đến đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người. Chưa nói đến khuôn mặt tuyệt đẹp, thì dáng người xuất sắc đầy khí chất của nàng cũng được coi là cực kì hiếm thấy trong số các thế gia ở nơi phồn hoa, chứ đừng nói là ở trong trấn nhỏ nơi biên giới khá vắng vẻ này.

Lãnh Sương mặc bộ quần áo màu đen sát người như lúc trước, dáng vẻ là lúot, khuôn mặt lạnh lùng, tuy xinh đẹp nhưng lại khiến người khác không dám đến gần.

Vì tiến vào thành, nên các nàng cười ngửa đi chậm rãi. Dương Dương ngồi phía trước Phụng Cửu càng thêm tò mò nhìn ngắm xung quanh, khuôn mặt đầy hứng thú.

Phụng Cửu hơi nghiêng đầu nói: “Lãnh Suong, bọn ta đến quán mì hoành thánh nhỏ phía trước đội ngươì. Ngươi đi mua một ít lương khô để trên đường chúng ta có cái ăn, tiện thể mua về cho Dương Dương chút bánh ngọt và một ít đồ ăn vặt...”

“Dạ.” Lãnh Suong lên tiếng, hai chân thúc ngựa đi về phía trước.

Còn Phụng Cửu và Dương Dương thì lại đi đến quán hoành thánh nhỏ cách đây không xa, gọi hai tô hoành thánh vừa ăn vừa chờ.

“Phụng tỷ tỷ, trong thành đẹp quá, có rất nhiều thứ mà trước đây Dương Dương chưa từng thấy.” Hai mắt của nó ánh lên tia sáng nhìn nàng, cả người đều toát ra tâm tình vui sướng và mãn nguyện.

“Trong nhà tỷ tỷ đẹp hơn nhiều.”

Nàng xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, nói:

“Ăn nhanh đi! Ăn xong chúng ta sẽ lên đường.”

“Dạ.” Dương Dương phấn khởi gật đầu, tự dùng thìa múc hoành thánh lên ăn.

Từ đoạn đường này về sau, Dương Dương luôn tỏ ra lạnh lùng, hiểu chuyện khiến Phụng Cửu vô cùng yêu quý. Thấy nó gục mặt xuống ăn hoành thánh, đáng vẻ vô cùng dễ thương khiến Phụng Cửu cũng không khỏi nở một nụ cười dịu dàng.

Mà ở giữa lầu hai của tửu lâu đối diện quán hoành thánh nhỏ, một nam tử mặc áo bào màu xanh thẫm chấp tay đứng bên cửa sổ. Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, thấy nơi quán hoành thánh nhỏ có một thiếu nữ mặc bạch y tuyệt đẹp, hơi nghiêng mặt, lộ ra ý cười dịu dàng.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến hắn không thể dời mắt đi được.

Đẹp quá!

Tuy hắn đã gặp không ít mỹ nhân, nhưng thiếu nữ mặc bạch y này hoàn toàn không giống với những mỹ nhân hắn từng gặp.

Nàng ngồi ở hàng quán đơn sơ, phong thái lười biếng mà tùy ý, trong sự lười biếng của nàng còn toát ra khí chất thanh nhã khiến người ta không thể không ngoái lại ngắm nhìn.

Có lẽ cảm nhận được hắn đang nhìn nàng, nụ cười trên mặt nàng thu lại, ngược mắt nhìn về phía hắn. Lúc đối diện với ánh mắt của nàng, lòng hắn hơi rung động.

Một đôi mắt thật đẹp!

Đôi mắt trong vắt kia sâu thẳm không thấy đáy, ẩn giấu sự sắc sảo bén nhọn. Lúc mới nhìn thấy nàng, hắn vốn tưởng nàng chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp hiền lành, nhưng cái nhìn này lại cho hắn biết thiếu nữ này tuyệt đối không phải người tầm thường.

Ánh mắt của nàng có khí thế kinh người, đôi mắt trong veo tỏa ra sự lạnh lùng và hờ hững. Không có né tránh, không có thẹn thùng, ngược lại còn mang theo sự dò xét đối với ánh mắt của hắn.

Thấy vậy, khóe môi hắn hơi cong, trong mắt hiện lên một tia hứng thú.

Một người đàn ông trung niên đứng sau lưng nam tử thấy thế, men theo ánh mắt nhìn xuống, ánh mắt cũng lập tức rơi trên người thiếu nữ bạch y nơi quán nhỏ, hơi quan sát rồi lập tức thu lại ánh mắt, cung kính trông chừng phía sau nam tử.

Phụng Cửu thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn hoành thánh. Khí thế cả người nam tử kia bắt phàm, đoán chừng cũng chẳng phải người tầm thường. Nàng chỉ qua đường, cũng không hi vọng trên đường sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Bởi vậy, cũng chẳng chú ý đến nam tử kia.

Nhưng đúng lúc này, thấy trên đường có không ít người đều tụ tập vào một chỗ, dường như còn nghe thấy tiếng bàn luận xung quanh truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 277: Chương 284: Bám Đuôi

“Hình như là một cô nương mặc áo đen, tiếc là lại đụng phải hai huynh muội kia.”

“Đi đi đi, đi nhanh nhanh lên, trong thành chúng ta chưa có ai dám phản cao thấp với bọn họ, ta đoán là người nơi khác tới.”

Nghe lời đó, ánh sáng trong mắt Phụng Cửu lóe lên, nhìn hướng mọi người chạy đến xem náo nhiệt, hơi dừng lại, hỏi: “Dương Dương, ăn xong chưa?”

“Đệ ăn no rồi, nhưng chưa ăn hết thì phải làm sao?” Tiểu tử kia không muốn lãng phí, còn mức nước canh uống, thấy trong bát còn sót lại vài sợi hoành thánh, về mặt tiếc nuối.

Thấy vậy, Phụng Cửu khẽ cười, xoa đầu nó nói: “No rồi thì không cần ăn nữa, đừng ăn no quá, lát nữa còn có bánh ngọt thì làm sao!”

Nàng tươi cười trả tiền, lúc này một tay nắm tay nó, tay kia dắt Lão Bạch đi về hướng đám người kia.

“Chủ tử thấy hứng thú với nàng ấy sao? Có cần thuộc hạ cho người mời nàng ấy tới không?”

Người đàn ông trung niên trên lầu thấy ánh mắt của chủ tử vẫn dõi theo bạch y nữ tử kia thì mở miệng hỏi thử.

Sau khi nam tử đang đứng chấp tay nghe lời đó thì quay đầu sang liếc nhìn hắn, nói: “Người nghĩ, người mời được nàng sao?”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên ngẩn ra, không hiểu hỏi: “Chủ tử, lời này có nghĩa là gì?”

Sao chủ tử lại không thể mời nổi một cô gái? Huống hồ, với thân phận của chủ tử nhà hắn, muốn đề cô gái kia đến đây thật sự rất dễ dàng.

Nam tử không nói gì. Chẳng qua khi nhìn hình bóng màu trắng đang đi đến chỗ đám người kia, thì lập tức xoay người bước xuống lầu, định bám đuôi nàng đi xem.

Người đàn ông trung niên thấy vậy, cũng vội đuổi theo.

Bị đám người vây quanh trong một mảnh đất trống, một nam tử thân hình hơi gầy bị một nữ tử dáng người to béo đè ở dưới, không thể đứng dậy. Vì toàn bộ trọng lượng của nữ tử kia đều đè ép lên người hắn, khiến mặt hắn đỏ lên, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

“Mau, mau đứng dậy đi!”

Nam tử cố gắng đẩy nữ tử to béo đứng dậy, nhưng hoàn toàn không đẩy được.

“Ai ui... Ca... Ngực của muội đau, nàng ta đạp một cước vào ngực muội, đau quá... Đau đến nỗi muội không đứng dậy nổi.”

Nữ tử to béo nằm ngửa, mặt lên trên, lưng úp xuống dưới. Vì phía dưới có đại ca nhà mình làm đệm đỡ, nên lúc ngã xuống nàng không thấy đau. Nhưng vì ngực bị đạp một cước đau đến hít thở không thông nên ngay cả sức để đứng dậy cũng không có.

Lãnh Sương cả người mặc một bộ đồ đen bó sát lạnh lẽo liếc mắt nhìn hai người. Lúc chuẩn bị dắt ngựa rời đi thì thấy chủ tử đang dắt Lão Bạch và Dương Dương đứng trong đám người, lập tức chạy tới.

“Chủ tử, mua xong hết đồ rồi.”

Phụng Cửu liếc nhìn hai người dưới đất, gật đầu: “Vậy thì đi thôi!” Nàng ôm Dương Dương lên lưng Lão Bạch, bản thân mình cũng xoay người lên theo. Hai chân thúc vào bụng Lão Bạch một phát, quát khẽ một tiếng rồi đi về phía trước.

Lãnh Sương cũng điểm nhẹ mũi chân phi người lên ngựa, theo sau nàng rời đi.

Thấy hai cô gái cứ cười ngựa rời đi như vậy, mọi người xung quanh không khỏi giật mình ngây người, chỉ thấy lá gan của hai người này thật sự không nhỏ, trực tiếp đánh hai đứa con nhà giàu ở chỗ họ rồi bỏ người đi.

Nam tử kia đứng trong đám người vây xem nhìn thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia sáng như đang săn mồi. Lần này đến tiểu quốc Diệu Nhật cấp chín, không ngờ còn có thể gặp được người con gái có cả nhan sắc và phong thái đều hoàn mỹ như vậy.

Thấy bóng hình màu trắng dần đi về phía xa, hắn không ngừng vận khí đuổi theo thân ảnh phía trước.

Người đàn ông trung niên đằng sau thấy thế lập tức ngạc nhiên, trong mắt thoáng qua một chút trầm tư, hơi nhíu mày đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 278: Chương 285: Không Hề Phòng Bị

Phượng Cửu cười Lão Bạch tiến lên phía trước. Vì đang đi trên đường lớn, nên tốc độ không nhanh. Nàng cũng không hỏi Lãnh Surong lúc này có chuyện gì? Tựa như một màn vừa rồi chưa hề xuất hiện, cũng không quan tâm.

Thật ra, cũng không phải là nàng không quan tâm, mà là vì nàng biết Lãnh Surong không có việc gì, cũng chẳng có chuyện gì đáng để nàng quan tâm hỏi đến.

“Chủ tử, phía sau có người đi theo chúng ta.” Lãnh Surong cười ngửa đi bên cạnh Phượng Cửu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía nam tử đang đi theo sau.

“Đi thôi! Không cần để ý đến hắn.”

Phượng Cửu phớt lờ, không cần quay đầu cũng biết là nam tử trên lầu lúc này. Đối phương mang theo ánh mắt có tính xâm chiếm làm nàng muốn bỏ qua cũng khó, dám theo đuôi các nàng, vậy cứ để bọn họ theo đi! Trái lại nàng muốn xem thử, làm sao đối phương theo được các nàng.

“Đồ ăn vặt ta sai người mua cho Dương Dương đâu? Lấy một ít ra đi.” Nàng chìa tay về phía Lãnh Surong nói.

“Đều ở trong đây.” Lãnh Surong đưa một cái túi nhỏ cho nàng.

Phượng Cửu nhận xong thì đưa cho Dương Dương ngồi phía trước: “Này, cầm ăn đi, nhưng đừng ăn quá nhiều một lúc.”

“Cảm ơn Phượng tỷ tỷ.” Dương Dương cười vui vẻ, vui mừng nói cảm ơn.

“Ngaoan.” Nàng nhéo nhéo khuôn mặt tươi cười của nó.

Nam tử phía sau vẫn nhìn theo bóng lưng của nàng, nhưng nhất cử nhất động của nàng, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một tiếng cười cũng đều rơi hết vào mắt hắn, cũng làm cho hắn nảy sinh hứng thú đặc biệt.

Hai người trước mặt cười ngửa đi tiếp. Mãi đến khi ra khỏi cửa thành, hai người phía sau vẫn cứ đi theo. Chỉ khác là sau khi ra khỏi cửa thành, hai người đều ngơ kiêu phi hành, theo sau Phượng Cửu cách chưa tới mười thước.

Phượng Cửu cũng không nói gì nên Lãnh Surong không để ý tới nữa. Vì đối phương chỉ đi theo, vẫn chưa tiến thêm một bước làm ra chuyện gì, nhưng nên phòng bị thì Lãnh Surong vẫn phải phòng bị.

Cứ như vậy, đoàn người lấy cái phương thức quái đản này đi về phía trước. Phượng Cửu khẽ vén lọn tóc rũ trước mặt ra đằng sau tai, cảm nhận gió nhẹ hiu hiu trước mặt. Trong mắt nàng xẹt qua một tia sáng âm u, khóe miệng nhỏ cong lên một nụ cười quỷ dị.

Qua thêm khoảng nửa nén hương, phía sau truyền đến hai tiếng vật nặng rơi xuống và vang lên hai tiếng kêu đau đớn.

“Bịch! Bịch!”

“Ui da!”

Lãnh Surong vẫn chú ý phía sau. Vì vậy, khi thấy ngư kiếm của bọn họ chặt vật rơi xuống từ độ cao hơn hai thước giữa không trung thì vô cùng kinh ngạc.

Nhìn lại về phía chủ tử, khi thấy bên môi nàng hiện lên ý cười, lúc này mới hiểu được, thì ra là chủ tử ra tay.

“Chủ tử, người, người không sao chứ?”

Sắc mặt người đàn ông trung niên khẽ biến, vì khí tức linh lực cả người đột nhiên biến mất nên cảm thấy vô cùng kinh sợ. Sau khi té rơi xuống đất, bắt chập trên người dính đầy bùn đất, hắn vội vã phòng bị nhìn xung quanh.

Lúc này, trong lòng nam tử kia cũng vô cùng khiếp sợ, hắn hết sức kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh màu trắng trước mắt.

Là hắn sơ suất! Hoàn toàn không nghĩ tới cô gái này lại có bản lĩnh lớn như vậy. Nàng thậm chí không cần quay đầu lại, không cần ra tay với bọn họ, mà cũng có thể khiến bọn họ mất hết linh lực trong lúc không phòng bị.

Lẽ nào, nàng là một được sư?

Nhưng chuyện này vốn không thể nào. Tiểu quốc Diệu Nhật cấp chín như thế này sao có thể có được sư tôn quý?

Như vậy, cũng chỉ có một khả năng khác!

Có lẽ là trên người của nàng mang theo loại thuốc không màu không vị, có thể làm tu sĩ mất hết linh lực!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 279: Chương 286: Quay Về Thành Vân Nguyệt

Phượng Cửu ngồi lên người Lão Bạch, từ trên cao liếc nhìn hai người ngã trên mặt đất, thanh âm lười nhác mang theo tia lạnh truyền ra.

“Tốt nhất hai người đừng đi theo, bằng không lần tới không phải chỉ là chút giáo huấn đơn giản thế này đâu.”

Phượng Cửu cảnh báo xong lập tức quay đầu, hai chân kẹp lấy bụng của Lão Bạch, khẽ quát một tiếng, sau đó Lão Bạch phi nhanh về phía trước.

Lãnh Sương lập tức cười ngửa đuổi theo, không bao lâu sau, bọn họ đã biến mất trong tầm mắt của hai người trên mặt đất...

“Chủ tử, cô gái này quả thực không phải người bình thường.”

Nam tử trung niên kia nhìn họ cười ngửa rồi đi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có thể im hơi lặng tiếng đánh ngã bọn họ như vậy, chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nam tử trẻ tuổi nở nụ cười, đáy mắt xẹt qua tia u ám: “Ta đã nói cô ấy không người bình thường! Ánh mắt của ta không sai được.”

“Thuộc hạ chỉ vui mừng vì cô ấy không xuống tay giết chúng ta.” Dưới tình huống như vậy, nếu như nàng muốn giết bọn họ, chỉ sợ bọn họ thực sự lành ít dữ nhiều.

Nam tử liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cô ấy không biết chúng ta là ai, chúng ta cũng không có ân oán với cô ấy, sao lại giết chúng ta?”

Lời nói vừa dứt, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, trong mắt hiện ra khí thế kiên định: “Chỉ là không ngờ ở Diệu Nhật quốc, một tiểu quốc cấp chín lại có một nữ tử tuyệt mỹ xuất sắc như vậy, thật khiến người ta... vừa gặp đã khó quên.”

Đúng vậy, tuy chỉ gặp nhau ngắn ngủi như vậy, nhưng nữ tử này đã gọi lên tâm tư chiếm hữu của hắn.

Hấp dẫn ánh mắt của hắn chính là dung mạo tuyệt đẹp của nàng, tiếp đó là khí chất trên người nàng cùng với đáy mắt che giấu sự mạnh mẽ kia, nhưng điều khiến hắn không ngờ được chính là nàng có thể lặng im không một tiếng động đánh ngã hai người bọn họ, hơn nữa hoàn toàn không mất công sức.

Cơ trí này, thủ đoạn này khiến hắn vốn chỉ có chút hứng thú đã trở nên thật sự rung động.

Nữ nhân này, hắn muốn nàng!

Hắn muốn đặt nữ nhân cao ngạo mà lạnh lùng này dưới thân mà chiếm lấy nàng, nhất định sẽ có cảm giác vô cùng thành tựu!

Phượng Cửu không biết trong lòng người này đang tính kế, nếu biết thì có lẽ sẽ quay lại đâm hắn một đao.

Hai người diu nhau ngồi xuống bên đường nghỉ ngơi, ước chừng khoảng một canh giờ, hiệu lực của thuốc tan đi, linh lực toàn thân mới hồi phục lại.

“Chủ tử, chúng ta phải quay về Thanh Đằng quốc sao?” Nam tử trung niên kia nhìn hắn hỏi.

Nam tử có chút trầm tư: “Ừ, quay về trước đã, sau đó sai người điều tra thân phận của cô gái kia.”

“Vâng.”

Nam tử trung niên bất đắc dĩ trả lời, hắn cảm thấy tốt nhất là không nên đụng chạm đến nữ tử kia, nhưng không biết tại sao chủ tử lại cảm thấy hứng thú, vì vậy hắn cũng chỉ có thể tuân theo.

Phía bên kia, Lãnh Sương có chút không hiểu, hỏi: “Chủ tử, người dùng thuốc khi nào vậy? Sao ta không nhìn thấy?”

Phượng Cửu nhếch môi, cười nói: “Nếu để người nhìn thấy, sao có thể khiến hai người bọn họ trúng chiêu được?”

Phượng Cửu nhìn con đường phía trước, nói: “Sau khi đến thành Vân Nguyệt, người mang Thần Hồn Mộc đến thung lũng Đào Hoa, để bọn họ canh chừng nơi đó, gọi đệ đệ người cùng quay về Phượng phủ.”

Nghe vậy, trên mặt Lãnh Sương lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Vâng!”

Nghĩ đến đệ đệ, trong lòng nàng có chút mềm mại.

Dọc đường du ngoạn, ước chừng khoảng nửa tháng sau, bọn họ mới đến thành Vân Nguyệt, sau khi vào thành Vân Nguyệt, Phượng Cửu cùng Lãnh Sương liền chia đường đi, Lãnh Sương cười ngửa đến thung lũng Đào Hoa, còn Phượng Cửu cười Lão Bạch, dẫn theo Dương Dương và Cầu Cầu đi đến Phượng phủ.

Bởi vì Lão Bạch không chịu để Cầu Cầu cười trên đầu nó, vì thế Cầu Cầu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chạy trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Chương 287: Phụng Thanh Ca Trở Về

“Biết tin gì chưa? Nghe nói Quan Tập Lãm đi ra từ Quan gia kia đã trở thành đệ nhất cao thủ trên bảng vàng chợ đen.”

“Chuyện này ta đã biết được hai ngày rồi, lực chiến đấu và thiên phú của Quan Tập Lãm quả thực kinh người, ta từng đến trận đấu võ của chợ đen xem thử, thân thủ kia thực sự quá tuyệt, Quan gia lại đuổi hắn ra ngoài, đúng là ngu ngốc...”

“Khoảng thời gian này không ít gia tộc đều muốn lôi kéo hắn, thậm chí còn muốn dùng phương pháp liên hôn đưa hắn vào gia tộc, chỉ là nghe nói hắn muốn tự lập môn hộ, khiến rất nhiều người tức giận.”

“Đúng vậy! Hắn không phải đã xây một căn nhà lớn ở cạnh Phụng phủ hay sao? Nghe nói lúc này đang trang trí, hình như chỉ đợi chọn ngày lành tháng tốt để vào nhà.”

“Vậy có lẽ Quan gia sẽ hối hận muốn chết.”

“Ha ha, đó là tất nhiên.”

“Gần đây đại tiểu thư của Phụng phủ cũng không thấy xuất hiện, hình như là ra ngoài rèn luyện?”

“Nói đến vị tiểu thư của Phụng phủ này quả thật khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi, nàng ấy lại có thể khiến cho Phụng lão gia hủy bỏ hôn sự cùng tam vương gia, lẽ nào nàng ấy không sợ mặt nàng ấy đã bị hủy dung rồi, hủy bỏ nốt mối hôn sự này thì về sau sẽ không ai thèm lấy sao?”

“Không ai thèm lấy thì sao? Phụng phủ chỉ có nàng ấy là huyết thống dòng chính, cho dù không lấy chồng, Phụng phủ cũng nuôi được nàng, có điều ta nghe nói tam vương gia không chịu hủy hôn, chuyện này hình như vẫn đang dây dưa đó.”

“Tam vương gia là người trẻ tuổi xuất sắc nhất của Diệu Nhật chúng ta, đại tiểu thư Phụng gia có thể gả cho hắn cũng xem như là có phúc ba đời, thật không biết...”

Người kia cứ nói mãi, vô tình liếc mắt nhìn xung quanh, lập tức kinh ngạc mở to hai mắt.

Hai người bên cạnh thấy thế quay đầu lại nhìn, vừa nhìn cũng kinh ngạc mở to hai mắt. Bọn họ không ngờ bọn họ đang nói xấu sau lưng người khác thì lại bị chính đương sự nghe thấy.

Nghe xong những lời này, Phụng Cửu cười nhạt, liếc mắt nhìn mấy người kia, sau đó cười Lão Bạch đi về Phụng phủ.

Thì ra ca ca nàng trong thời gian ngắn như vậy đã trở thành đệ nhất bảng vàng chợ đen, còn mua được nhà rồi, quả thực không tồi.

Còn hôn sự của nàng cùng Mộ Dung Dật Hiền... quay về giải quyết thôi!

Đội nàng đi xa, mấy người kia mới chậm rãi hoàn hồn lại, lấp ba lấp báp nói: “Người kia là đại tiểu thư của Phụng phủ, Phụng Thanh Ca sao? Mặt của nàng ấy hồi phục rồi?”

“Xem bộ dạng đúng là khỏi rồi, nói là ra ngoài luyện tập, đoán chừng là đi tìm người chữa trị khuôn mặt.”

Tên còn lại nói, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc: “Thật không hổ là đệ nhất mỹ nhân Diệu Nhật quốc chúng ta, dung nhan cùng khí chất này quả thực khiến người ta kinh ngạc...”

Bởi vì Phụng Cửu cười Lão Bạch nên rất dễ khiến người khác chú ý, lại thêm dung mạo của nàng đã hồi phục, dung nhan tuyệt đẹp khiến người ta nhìn thấy liền kinh ngạc kêu lên.

“Đó không phải là tiểu thư Phụng Thanh Ca của Phụng gia sao?”

“Mau nhìn đi! Dung nhan bị hủy của nàng ấy đã khôi phục rồi!”

Trên đường đi đến Phụng phủ, tất cả những chỗ Phụng Cửu đi qua đều vang lên tiếng hô đầy kinh ngạc của người dân trong thành Vân Nguyệt.

“Mọi người biết gì chưa? Tiểu thư của Phụng gia, Phụng Thanh Ca trở về rồi! Mặt của nàng ấy cũng khỏi rồi...”

Như vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, không bao lâu, khắp nơi đều nghe được tin tức.

Phủ Mộ Dung Dật Hiền.

Mộ Dung Dật Hiền đứng cả người lên sau án thư, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng mừng rỡ nhìn tên hộ vệ kia, hỏi: “Người nói Phụng Thanh Ca trở về rồi?”

“Vâng, đại tiểu thư Phụng gia đã trở về, bởi vì cưới một con ngựa quái dị đi trên phố nên không ít người đều nhìn thấy, hơn nữa dung nhan bị hủy cũng đã khôi phục.”

Hộ vệ nói xong chỉ cảm thấy bên cạnh một con gió lướt qua, ngẩng đầu nhìn đã không thấy thân ảnh của chủ tử...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Chương 288: Về Nhà

Còn chưa đến cửa chính Phụng phủ, người nhà đã nghe tin nàng trở về, đều mừng rỡ đứng ở cửa chờ.

Phụng Tiêu diu lão thái gia đứng đợi ở ngoài cửa, ánh mắt lão thái gia ngập tràn vui vẻ thỉnh thoảng lại nhìn quanh con phố kia, kích động lái nhai.

“Đứa bé này cũng thật là... ra ngoài cũng không nói trước, mấy ngày này ta không hề ngon giấc, ngày ngày lo lắng nó ở ngoài có gặp nguy hiểm hay không, con nói xem nếu nó dẫn theo mấy người Phụng Vệ đi còn được, nhưng nó chỉ mang theo nha đầu Lãnh Sương kia, may mà hiện giờ bình an trở về, tảng đá trong lòng ta cuối cùng cũng có thể bỏ xuống rồi.”

“Xi! Cha cũng chỉ có tiền đồ này thôi à.”

Phụng lão thái gia liếc mắt nhìn Phụng Tiêu, trên mặt ngập tràn ý cười, đáy lòng tản ra sự vui sướng cùng kích động lây sang cả những người bên cạnh, khiến cho mọi người đều mong ngóng đại tiểu thư trở về.

“Về rồi, về rồi! Đại tiểu thư đã trở về!”

Có hạ nhân ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên, chỉ về phía thân ảnh màu trắng xuất hiện trên phố kia.

Bởi vì nàng cưới Lão Bạch chậm rãi đi tới, cao hơn tầm mắt của mọi người, nên dường như vừa xuất hiện thì mọi người đều nhìn thấy. Vui mừng qua đi, mọi người nhìn thấy dung nhan bị hủy của đại tiểu thư đã thực sự khôi phục thì không khỏi kinh ngạc, vui mừng hô lên.

“Lão thái gia, lão gia, dung nhan của đại tiểu thư hồi phục rồi!”

“Ha ha... Phụng nha đầu trở về rồi, nhanh, mau đi đốt pháo!”

Phụng lão thái gia vui mừng kêu lên, lời nói vừa dứt, tiếng pháo hoa liên nổ đom đóp trước cửa chính của Phụng phủ, lập tức khiến cho người xung quanh vây đến, tò mò nhìn xung quanh.

Phụng Cửu từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của người nhà, không khỏi lộ ra nụ cười, nhìn mọi người ở cửa đốt pháo, bầu không khí vui mừng náo nhiệt lập tức bao trùm khắp nơi...

Dương Dương ngồi ở phía trước nhìn thấy cảnh náo nhiệt này liền hơi lùi về phía sau, một tay nắm lấy ống tay áo của nàng, có chút vui mừng lại có chút sợ sệt.

Nhận ra được sự bất an của Dương Dương, Phụng Cửu nở nụ cười, nhẹ xoa cái đầu nhỏ của nó, sau đó nhìn về phía trước, khẽ nói: “Gia gia, phụ thân, con đã trở về.”

“Đứa nhóc con này, sao lại có thể nói đi liền đi, cũng không thêm thương lượng với mọi người một câu, khiến phụ thân lo lắng. Hiện giờ trở về là tốt rồi, quay về là tốt rồi!”

Nói xong, Phụng Tiêu bước lên dắt Lão Bạch, nhìn thấy đứa bé ngồi ở phía trước, kinh ngạc hỏi: “Đứa bé này ở đâu ra vậy?”

Phụng Cửu xoay người xuống ngựa, sau đó ôm Dương Dương xuống.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Đây vẫn đang ở trên đường! Mau mau, vào nhà rồi nói.” Phụng lão thái gia trừng mắt nhìn Phụng Tiêu, sai người dắt ngựa xuống dưới, nhưng không ngờ một hộ vệ căn bản không kéo được Lão Bạch.

“Đại tiểu thư, con ngựa này không chịu đi.” Hộ vệ kia sờ mũi, có chút ngượng ngùng nói.

Nghe vậy, Phụng Cửu khẽ cười một tiếng, bước lên sờ đầu Lão Bạch, nói mấy câu bên tai nó, sau đó thấy Lão Bạch vẫy đuôi, lúc này mới đạp móng rời đi.

Mà Cầu Cầu lẫn trong đám người đã sớm chạy vào trong Phụng phủ.

“Ha ha, con ngựa này không tồi, chỉ là bộ dạng có chút quái lạ.” Phụng Tiêu cười lớn, nhìn con ngựa trắng có hình dáng giống con rồng kia, có chút tò mò rốt cuộc đây là cái giống gì?

“Phụng gia gia, Phụng thúc thúc.” Giọng nói non nớt mang theo chút rụt rè vang lên.

Phụng lão thái gia và Phụng Tiêu sững sờ, nhìn đứa trẻ đang dựa vào người nha đầu Phụng Cửu, đôi mắt trong suốt mang theo tia bất an cùng sợ hãi, hai người không nhận được mà nở nụ cười, khen ngợi một câu.

“Đứa bé ngoan, đi nào, vào trong trước đã!”

Đoàn người đi vào bên trong, nhưng một tiếng gọi khẽ từ phía sau truyền tới khiến bọn họ dừng bước...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Chương 289: Nhấn Tâm Vạch Trần

“Thanh Ca.”

Một tiếng Thanh Ca khiến cho tất cả mọi người đã bước vào cửa hơi ngừng lại, quay đầu liếc nhìn.

Nhìn thấy thân ảnh tôn quý mặc áo dài màu tím đứng cách Phụng phủ không xa kia, mọi người không khỏi nhìn về phía Phụng Thanh Ca một chút.

Người đến là tam vương gia Mộ Dung Dật Hiền, vị hôn phu của nàng, tuy rằng nói hôn sự của hai người đã được Phụng lão thái gia đồng ý hủy hôn nhưng bởi vì Mộ Dung Dật Hiền không muốn nên chuyện hôn sự đến hiện tại vẫn còn dây dưa, quan hệ của hai người cũng chưa cắt đứt.

Bách tính vậy xem vốn dĩ không coi trọng chuyện hôn sự của hai người họ, bởi vì Mộ Dung Dật Hiền là người trẻ tuổi nổi bật nhất, có thiên phú xuất sắc nhất ở Diệu Nhật, tiền đồ thênh thang.

Mà tuy Phụng Thanh Ca là đại tiểu thư Phụng phủ lại là đệ nhất mỹ nhân Diệu Nhật, thế nhưng ở thế giới lấy thực lực làm trọng này, thực lực của nàng trong mắt người đời lại là bình thường, không được người ta coi trọng, thậm chí ngay cả thực lực thiên phú của đích nữ ở một số gia tộc còn lợi hại hơn nàng, chứ đừng nói đến khoảng thời gian trước dung nhan còn bị hủy.

Cứ coi như hiện giờ dung mạo khôi phục, nhưng thực lực tu vi của nàng quá yếu, trong mắt mọi người thì nàng không xứng với Mộ Dung Dật Hiền, dù sao đứng cạnh tài giỏi thì nhất định phải là một nữ tử cả dung mạo lẫn thực lực đều hạng nhất.

“Mọi người vào trước đi!” Nàng giao Dương Dương cho Phụng lão thái gia, để mọi người vào trước.

“Được, vậy các con nói chuyện đi!” Phụng lão thái gia nói xong mới dẫn Dương Dương vào trong.

Phụng Tiêu liếc mắt nhìn Mộ Dung Dật Hiền, lắc đầu, thở dài một tiếng rồi cũng theo vào. Tuy rằng ông rất hài lòng với Mộ Dung Dật Hiền nhưng đáng tiếc con gái ông không thích hắn, ông cũng không có cách. Cho dù ông có hài lòng với hắn, tất cả cũng phải theo ý muốn của con gái ông.

Mộ Dung Dật Hiền đi lên trước, nhìn gương mặt nàng vốn dĩ có vài vết sẹo đã biến mất hoàn toàn, dung nhan hồi phục xinh đẹp hơn hẳn trước kia, nhìn nàng tuyệt đẹp lại xa cách như vậy, tim hắn nhói đau, trên mặt lại lộ ra ý cười dịu dàng.

“Phía trước không xa có một quán trà, đi uống một chén!”

Phụng Cửu liếc nhìn hắn, thấy không ít bách tính xung quanh vây lại nhìn, liền gật đầu cùng hắn đi đến sương phòng trên tầng hai của một quán trà cách đó không xa.

Trong sương phòng, bầu không khí hơi cứng nhắc, không có thân mật cùng yêu thương, cũng không có sự thẹn thùng si mê của những người đang yêu.

Hai người ngồi bên bàn, Mộ Dung Dật Hiền rót trà cho nàng, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt xa cách của nàng, hắn khẽ khép đôi mắt giấu đi sự đau lòng, ánh mắt nhìn nước trà trong tay: “Phụng gia gia đến tìm phụ vương ta nói chuyện hủy hôn, ta không đồng ý.”

Phượng Cừ bung trà lên nhấp một ngụm, nghe thấy lời này, con người khẽ động, liếc nhìn hắn, nói: “Chuyện hủy hôn ta đã nói với người rồi, hai chúng ta không hợp, nín giữ cũng không có ý nghĩa gì.”

“Không hợp?”

Hắn ngơ ngác ngược mắt nhìn thần sắc lạnh nhạt của nàng, cay đắng cười: “Chúng ta có thể nói là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sao lại không hợp? Ta biết nàng nhất định là vì lúc đầu ta không nhận ra nàng mà giận ta, ta cũng biết đó là sai lầm của ta, thế nhưng Thanh Ca, lẽ nào nàng không thể cho ta thêm một cơ hội sao?”

Nghe lời này, Phượng Cừ nhìn hắn cười, khẽ lắc đầu, đôi mắt trong sáng như nhìn xuyên thấu mọi chuyện, giọng nói âm áp chậm rãi truyền ra, vô tình đánh thẳng vào trái tim hắn.

“Kỳ thực người không yêu Phượng Thanh Ca sâu đậm như trong tưởng tượng của người, với sự thông minh của người, tin rằng đã sớm nhận ra người đang ngồi trước mặt người và Phượng Thanh Ca mà người quen thuộc không hề giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Chương 290: Ăn Uống No Say

Nghe thấy lời này, chén trà trên tay Mộ Dung Dật Hiền khẽ run, con người co rút lại, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Thấy thần sắc của hắn, nàng nhếch mép, nói: “Nếu đã biết, sao phải giả vờ như không biết gì cả? Có lẽ Phượng Thanh Ca trước kia thật lòng yêu mến người, nhưng Phượng Cừ ta thì không, người đối với ta giống như một người lạ, cho nên ta nhất định phải hủy hôn.”

“Phượng Cừ?” Hắn ngược mắt nhìn nàng.

“Không sai, ta tên Phượng Cừ, cũng có thể gọi là Phượng Thanh Ca, nhưng tuyệt đối không phải là Phượng Thanh Ca ái mộ người trước kia.”

Nghe vậy, hắn chớp mắt, dường như muốn hỏi gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Hắn bung trà để sát bên môi khẽ nhấp một ngụm, cố gắng bình tĩnh lại, rất lâu sau mới nói: “Ta biết, hôn sự này ta đồng ý hủy.”

“Tốt nhất là vậy.” Khóe môi nàng khẽ nhếch, lộ ra ý cười.

Nhìn gương mặt tràn đầy vẻ vui sướng của nàng, đôi mắt hắn lóe sáng, nói: “Ta muốn làm quen nàng từ đầu.”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng, hắn lộ ra ý cười ôn hòa: “Nàng nói không sai, từ lần gặp đầu tiên trong quán trà kia, gặp lại ở thung lũng Đào Hoa, lại thêm một lần gặp mặt trên đường, nàng đều làm ta kinh diễm, khiến tim ta đập thành thịch, khiến cho ta không sao quên được nàng, cho nên cứ coi như là hủy hôn, ta cũng sẽ theo đuổi nàng.”

Phượng Cừ lắc đầu đứng lên, khẽ cười nói: “Ta khuyên người đừng lãng phí tâm tư đặt lên người ta, từ từ tu luyện cho tốt đi!”

Phượng Cừ biết rất rõ bản thân sẽ không yêu loại người như Mộ Dung Dật Hiền, tuy rằng hắn rất xuất sắc nhưng không hợp với nàng.

Nhìn nàng xoay người rời đi, hắn cũng không ngăn cản, bởi vì hắn biết chỉ cần hắn đủ mạnh mẽ, đủ xuất sắc, vậy thì cuối cùng cũng có một ngày nàng nhất định sẽ là nữ nhân của hắn!

Ở cái thế giới lấy thực lực làm chủ này, kẻ mạnh sẽ nhận được sự tôn sùng, kẻ yếu sẽ không có cách nào tồn tại được, cho dù sau lưng nàng có Phượng phủ nhưng thế giới này lớn như vậy, rồi cũng sẽ có một ngày nàng biết rằng chỉ có kẻ mạnh mới có thể bảo vệ được nàng.

Mà nàng nói cũng không sai, quả thực hắn phải cố gắng tu luyện, Diệu Nhật quốc chỉ là bàn đạp của hắn, hắn sẽ không dây dưa ở đây cả đời, bên ngoài còn có bầu trời rộng lớn hơn nặc hắn bay lượn..

Phượng phủ.

Phượng Cừ về đến nhà, còn chưa bước chân vào phòng đã nghe thấy giọng nói của Quan Tập Lãm truyền đến.

“Sao tiểu Cừ vẫn chưa quay về? Cái tên Mộ Dung Dật Hiền kia cũng thật là, nam nhân đại trượng phu lại yếu đuối như vậy, chẳng có chút thú vị nào.”

“Ai nói ta không trở về?” Nàng cười đi vào liền thấy Quan Tập Lãm đang ngồi, hắn vừa nhìn thấy nàng liền mừng rỡ ra đón.

“Tiểu Cừ, muội về rồi, ta vừa nghe nói muội về đã lập tức chạy đến.”

“Huynh đã mò đến tận đây rồi, ta có thể không trở về sao?”

Nàng cười nói, sau đó nhìn xung quanh không thấy Dương Dương trong phòng liền hỏi: “Gia gia, Dương Dương đâu?”

“Nó buồn ngủ, ta để hạ nhân đưa nó đi nghỉ ngơi rồi.”

Lão gia tử cười nói: “Ta căn dặn nhà bếp làm mấy món con thích ăn, đợi lát nữa cùng chúng ta uống vài chén rồi quay về phòng nghỉ ngơi.”

Phượng Tiêu nghe thấy lời này của lão thái gia thì có chút không tán đồng, khẽ nhíu mày nói: “Cha, Thanh Ca vừa mới trở về, nhất định là mệt mỏi muốn chết rồi, muốn uống cũng phải để Thanh Ca nghỉ ngơi trước chứ? Cha xem, Thanh Ca ra ngoài một chuyến, cả người đều gầy đi nhiều, có lẽ ở bên ngoài đã chịu không ít khổ cực...”

Nghe vậy, Phượng Cửu cười nói: “Không sao, con không...”

Nhưng nàng chưa nói hết câu đã bị đánh gãy.

“Ừm, ta cũng cảm thấy tiểu Cửu nên đi nghỉ ngơi trước, buổi tối mấy người chúng ta ăn uống no say một bữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Chương 291: Tặng Quà

Thấy vậy lão thái gia vuốt râu, cười lớn phát tay: “Ha ha, được, được rồi, theo mấy người, Phượng nha đầu đi đi, nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay phải uống vài chén cùng gia gia.”

“Cũng được, vậy con đi về nghỉ ngơi một lát.”

Nàng khẽ cười, bước được hai bước liền dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, cười cười quay lại: “Vẫn chưa đưa quà!”

“Đưa nhóc này ra ngoài luyện tập còn có quà gì tặng cho chúng ta sao?”

Phượng Tiêu lắc đầu cười, ông cảm thấy nàng có thể bình an vô sự trở về là tốt rồi, thật sự không cần quà tặng, nhưng khi ông nhìn thấy đồ vật nàng cầm, không khỏi mở to hai mắt, gương mặt không thể tin nổi.

“Đây, đây, đây là san hô hồng ngọc sao? Cái này, cái này con lấy được từ đâu?”

Trong nháy mắt, trong đầu Phượng Tiêu có vô số ý nghĩ, nhìn san hô hồng ngọc vô cùng quý giá trước mắt, ông chỉ cảm thấy món quà này thật sự quá tốt!

Thứ này là vật vô giá, có thể dùng để tu luyện, trong hoàng thất ông cũng chỉ mới nhìn thấy một con nhỏ, nhưng con gái ông lại cho ông một con to như vậy, nghĩ thôi đã cảm thấy hưng phấn rồi.

Phượng Cửu cười hí hóp, nói: “Cha, cái này tặng cho cha!” Nói xong liền mang ý cười nhìn về phía gia gia ở một bên, lấy ra một hồ lô rượu đưa lên trước.

“Gia gia, đây là con cố ý mang về cho người, con thử rồi, mùi vị nồng đậm, dư vị vô hạn, hơn nữa hồ lô đựng rượu này còn là một pháp bảo, có thể chứa được hai trăm năm mươi cân rượu, sau này gia gia muốn uống rượu thì không cần lo không đủ đựng nữa rồi.”

“Ha ha, được, được, đây là tấm lòng của Phượng nha đầu, biết thứ ta thích nhất chính là rượu.” Lão thái gia vui sướng nhận lấy, không đợi nói, lập tức vịn nắp hồ lô ngửi mùi thơm của rượu.

Chỉ thấy ông hít một hơi sâu, hơi nhắm mắt, khuôn mặt ngây ngất: “Thật thơm! Hơn nữa có linh khí nồng đậm, đây chính là rượu ngon mà cả Diệu Nhật quốc này cũng không tìm được!”

“Thật sao? Con uống thử được không?”

Phượng Tiêu vừa nghe thấy vậy liền bước lên trước, ai biết lão thái gia lập tức ôm lấy hồ lô rượu vào trong lòng, một tay gạt ông ra: “Đi ra, đây là cháu gái ngoan của ta mang về tặng cho ta, con cũng có quà mà, đừng nghĩ đến những thứ của ta.”

Nhìn hai người cười đùa âm ỉ, trong mắt Phượng Cửu cũng hiện lên tia dịu dàng, gia đình như vậy thật tốt, đơn giản mà ấm áp, tuy ít người nhưng ai ai cũng coi trọng tình thân, kiếp trước nàng không cảm nhận được tình thân, ở đây nàng lại có được tất cả.

“Ca, đây là cho huynh.” Nàng cười lấy ra một bàn bát quái đưa cho Quan Tập Lãm.

Quan Tập Lãm ngó ra, vui mừng nói: “Ta cũng có quà sao?”

Nghe vậy, Phụng Cửu nhin không được, khẽ cười: “Đương nhiên, huynh cũng là người nhà của muội, ông và cha đều có, sao có thể thiếu huynh được?”

Nàng cười nói: “Đây là bàn bát quái, là pháp bảo, có thể dùng để bay trên không, cũng có thể dùng để đối phó với kẻ địch.”

Nghe được lời của nàng, Quan Tập Lãm cầm lấy bàn bát quái kia ngắm nghía, gương mặt mừng rỡ.

“Được rồi, muội đi về viện đây.” Nàng cười nói, lúc này mới đi vào trong viện.

Khi chạng vạng tối, Lãnh Surong và Lãnh Hoa cùng trở về, bữa tối trong phủ cũng đã chuẩn bị xong, hạ nhân bận rộn tới lui, khiến toàn bộ Phụng phủ thoạt nhìn náo nhiệt không thôi.

Phụng Tiêu đang trêu đùa với Dương Dương liền cao giọng gọi: “Lãnh Surong, người đi xem Thanh Ca dậy chưa, bảo nó có thể tới rồi, bên này chuẩn bị gần xong rồi, chỉ đợi nó đến là có thể khai tiệc.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 285: Chương 292: Hủy Bỏ Hôn Ước

“Vâng.”

Lãnh Surong đáp lại một tiếng, đang đi đến hậu viện thì đã nhìn thấy chủ tử của nàng đang ngáp đi ra, thấy vậy nàng liền gọi một tiếng: “Chủ tử.”

“Ừm.” Phụng Cửu đáp lại một tiếng, vừa mới tỉnh ngủ nên nàng vẫn còn hơi buồn ngủ, cả người uể oải.

“Chủ tử.” Lãnh Hoa nhìn thấy gương mặt nàng không khỏi lộ ra ý cười mừng rỡ, đến bên cạnh nàng gọi một tiếng.

Ánh mắt Phụng Cửu nhìn một vòng trên người hấn, cười nói: “Xem ra cơ thể đã cường tráng lên không ít.”

“Mỗi ngày ta đều luyện thái cực, hiện tại thân thể đã khỏe rồi.” Lãnh Hoa có chút vui mừng nói.

“Vậy là tốt rồi.”

Nàng gật đầu, đi về phía lão thái gia đã không nhin được mà uống rượu, cười nói: “Gia gia à, người không sợ uống say sao? Rượu này rất mạnh, một lần uống cũng không thể uống quá nhiều.”

“Ha ha, không sao, không sao, tửu lượng của ta vẫn còn rất tốt!”

Lão thái gia cười lớn, lại nhấp thêm một ngụm rượu, vẫy tay gọi: “Nếu mọi người đến đủ rồi, vậy để hạ nhân mang thức ăn lên, nào nào, qua đây ngồi.”

“Phụng tỷ tỷ.”

Dương Dương chạy tới ôm lấy chân nàng, gương mặt vui vẻ: “Nhà của Phụng tỷ tỷ đẹp thật đấy, Phụng thúc thúc còn dẫn Dương Dương đi xem cá nữa!”

Nghe vậy, Phụng Cửu khẽ cười, xoa đầu của nhóc: “Thích là được rồi, đệ ở đây phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

“Vâng ạ, Dương Dương sẽ nghe lời.” Nó gật đầu lia lịa, giọng trong vắt đáp lại.

Một đêm này, cả nhà vui mừng tụ tập, vừa ăn vừa nói chuyện, mãi đến khi sắc trời dần khuya, mọi người đều có chút say, mới bắt đầu trở về phòng.

Hai ngày sau, tin hủy bỏ hôn ước của Mộ Dung Dật Hiền và Phụng Thanh Ca truyền khắp thành Vân Nguyệt, tin tức vừa truyền ra, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người vỗ tay tán thưởng, có thể nói đa số mọi người đều không xem trọng hôn ước của hai người này, bây giờ hôn ước của hai người bị hủy, trái lại trong thâm tâm mọi người ai nấy đều vui mừng.

Dù sao trong mắt bọn họ Phụng Thanh Ca căn bản không xứng với tam vương gia xuất chúng như vậy. Nam nhân giống như hấn, thế lực phía sau và thực lực bản thân của nữ nhân bên cạnh phải vô cùng xuất sắc mới có thể xứng đôi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Phụng Thanh Ca không xứng với Mộ Dung Dật Hiền, chỉ có người của Phụng phủ cảm thấy Mộ Dung Dật Hiền không xứng với Phụng Thanh Ca, vì thế khi mà bách tính bên ngoài đều bàn bạc sôi nổi, tất cả hộ vệ và hạ nhân trong Phụng phủ đều tức giận bất bình.

Với bọn họ, đại tiểu thư mạnh hơn bất kỳ ai! Xuất sắc hơn tất cả nữ nhân khác!

Mà Phụng Cửu ở trong viện không hề quan tâm đến chuyện này, nàng chỉ cần biết hủy được hôn ước là được rồi, trong nháy mắt không gian cũng có một ít linh được, trước mắt cũng có thể bắt đầu học luyện đan rồi.

Trên phương diện tu vi, muốn tiến cấp trở thành tu sĩ Trúc Cơ, Trúc Cơ đan không thể thiếu, còn chưa kể cả Diệu Nhật quốc này muốn tìm một viên Trúc Cơ đan thời cũng đã khó, ngay cả cô, nàng cũng cảm thấy không phải nàng đích thân luyện ra thì không thể khiến nàng an tâm.

Hơn nữa trong cuốn sách của sư phụ cho nàng có nhắc đến một loại Trúc Cơ đan hoàn mỹ, trong vạn viên Trúc Cơ đan mới có một, nếu như có thể có Trúc Cơ đan đó, vậy thì con đường tu luyện sau này sẽ dễ dàng hơn rồi.

Vì vậy khoảng thời gian này nàng cũng không vội vã tu luyện, mà là đợi đến khi chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ, đến khi đó lúc tiến vào Trúc Cơ kỳ mới có thể không có sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 286: Chương 293: Tiếng Nổ Lớn

Phụng Tiêu đi vào nhìn thấy nàng đang đọc sách trong viện, trên gương mặt uy nghiêm lộ ra ý cười yêu thương cưng chiều: “Đang xem sách gì đó? Xem nghiêm túc như vậy sao?”

“Cha.”

Nàng gấp sách đứng lên, gian trá liếc nhìn ông cười: “Con đang nghiên cứu một chút về đồ vật mới.”

“Thần bí như vậy, được rồi, cha cũng không hỏi nữa, cha qua đây để nhìn con một chút, thuận tiện nói với con tiểu viện mà con muốn đã sai người dọn dẹp rồi, khu viện kia con muốn dùng để làm gì? Có dùng không để cha cho người mang thêm ít đồ vào đó?”

“Không cần, dọn sạch là được rồi.”

Nàng cười nói: “Thời gian này có thể con sẽ hơi bận, Dương Dương làm phiền cha chăm sóc rồi.”

“Con yên tâm! Thằng nhóc rất ngoan, ta mời người đến dạy nó đọc sách tập viết, đợi thêm một thời gian lại dạy nó mấy chiêu võ cơ bản, đi thôi! Cha cùng con đến xem khu viện kia, nếu có chỗ nào không vừa ý cha sẽ kêu người làm lại.”

“Vâng.” Nàng nở nụ cười, cùng ông đi ra ngoài.

Khi hai người đi đến chỗ hòn non bộ trong phủ, từ xa đã nghe thấy tiếng cười, ngược mắt lên nhìn liền thấy Lão Bạch toàn thân trắng như tuyết, to béo đang chọc ghẹo mấy tỷ nữ.

Thấy một màn như vậy, Phụng Tiêu cười nói: “Vốn dĩ cha đã sai hạ nhân buộc Lão Bạch trong chuồng ngựa, ai ngờ nó không chịu ở lại, hai ngày nay cha sai người tháo dây nó ra không cột nó lại, để nó đi loang quanh trong phủ.”

Nhìn Lão Bạch đang nằm ngửa trên đất, bốn chân chống vó lên trời tùy ý để các tỷ nữ xoa bụng nó, thoải mái híp mắt, ông lắc đầu cười nói: “Lão Bạch này rất có linh tính, cha thấy nó rất thích đi gặp các tỷ nữ, đối với các hộ vệ lại luôn liếc mắt xem thường, quả thực rất kỳ lạ, ngay cả lão thái gia cũng nói chưa từng thấy con long mã nào giống như Lão Bạch.”

Phụng Cửu liếc nhìn Lão Bạch đang nằm ngửa để lộ bụng ra, có chút bất lực.

“Lão Bạch rất háo sắc, khi con gặp nó, chủ nhân trước của nó trên đường có kéo thế nào, cầu nó thế nào nó cũng không đi, ai ngờ vừa gặp con liền trực tiếp đến gần, một mình nó đuổi theo con cả một đoạn đường, sau này chủ nhân trước của nó mới tặng nó cho con.”

Hai người đi đến gần, mấy tỷ nữ vội vàng đứng lên cung kính hành lễ, thấp giọng nói: “Lão gia, tiểu thư.”

“Hi!”

Lão Bạch xoay thân từ dưới đất đứng lên, muốn đi đến bên cạnh Phụng Cửu, nhưng lại bị Phụng Tiêu cản lại.

“Này, con long mã nhà người định làm gì con gái ta sao.”

Phượng Cửu đứng ở phía sau nhìn thấy cha mình dùng thân hình to lớn mạnh mẽ chặn trước mặt, ngăn cản Lão Bạch đang lại gần, không khỏi cười khề một tiếng.

“Cha, cha đưa đến đây là được rồi! Con sẽ tự đi đến viện.”

Nàng đi ra từ phía sau, lúc đi qua Lão Bạch hơi híp mắt nhìn xuống cái bụng béo của nó, cười cười quay đầu nói: “Đừng cho tên nhóc Lão Bạch này ăn no quá, để nó giảm cân đi.”

“Chuyện này con yên tâm, giao cho cha không thành vấn đề, đợi quay lại cha sẽ kéo nó chạy vài vòng.” Phượng Tiêu cao giọng cười, ra hiệu nàng rời đi, bản thân mình ở lại, dắt Lão Bạch đi tới chỗ khác.

Sau khi Phượng Cửu vào trong phòng liền lấy ra lò luyện đan và một số linh dược từ trong hòm ở chỗ Diêm chủ, bắt đầu học từ đan dược đơn giản thường thấy nhất, ngăn ngở ở trong viện đến ba canh giờ.

Bởi vì nàng đóng cửa phòng, nên không ai biết nàng làm gì bên trong, mãi đến khi đột nhiên trong Phượng phủ có một tiếng vang lớn giống như tiếng nổ phát ra, chấn động đến nỗi mặt đất ở Phượng phủ hơi rung chuyển, mọi người trong phủ mới kinh ngạc chạy ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287: Chương 294: Lần Đầu Thất Bại

Thấy một đám khói ngập trời ở trong viện và một mùi khó ngửi ngập tràn trong không khí, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

“Hình như là phòng mà đại tiểu thư sai người dọn dẹp!”

“Sáng nay đại tiểu thư vào trong, đến bây giờ vẫn chưa đi ra.”

“Trời ơi! Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Vừa nghĩ đến chuyện này, tỷ nữ cùng hộ vệ đều nhao nhao chạy đến khu viện kia, chỉ sợ đại tiểu thư của bọn họ thực sự xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì rồi? Xảy ra chuyện gì?”

Phượng lão thái gia nghe thấy âm thanh cũng chạy đến, nhìn ngó xung quanh, khi nhìn thấy đám khói bốc lên từ khu viện phía trước, càng thêm ngạc nhiên: “Nơi đó xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lão thái gia, nơi đó là khu viện đại tiểu thư sai người dọn dẹp, sáng nay đại tiểu thư vào trong đó, đến giờ vẫn chưa ra ngoài, tiếng nổ lớn vừa rồi vang lên từ khu viện đó, hình như là có cái gì đó phát nổ.”

Quản gia vội vàng chạy lên nói, còn chưa dứt lời đã nhìn thấy lão thái gia một tay cầm lấy áo choàng chạy như bay về phía viện, quản gia cũng sợ một lúc mới vội vàng chạy theo.

Khi mọi người vội vàng vàng đến khu viện, vừa bước qua cửa liền nhìn thấy một màn khiến bọn họ không khỏi trợn tròn mắt.

Chỉ thấy đại tiểu thư tuyệt mỹ động lòng người của bọn họ lúc này toàn thân đen như mực, bần thiêu ngã trên mặt đất, bộ quần áo nàng mặc thường ngày đã không nhìn ra được màu sắc vốn có của nó, trên tóc dính đầy bã thuốc màu đen, hình như là vì đụng phải đám khói có nhiệt độ cao, trên mặt cũng có chỗ đen chỗ trắng, cả người thoát nhìn nhếch nhác, ngồi ho khan trên đất, mà đám khói trong căn phòng trước mặt nàng đã bắt đầu bốc ra.

Đây, đây là tình huống gì?

Mọi người sợ hãi, có một người kịp hoàn hồn lại, kêu lên: “Đại tiểu thư, người không sao chứ?”

“Khụ khụ...”

Phượng Cửu bị bắn ra ngoài ngồi sụp xuống đất, một tay xoa đám khói đang bốc ra từ căn phòng trước mặt, một tay che mũi miệng ho khan, nàng chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn thấy không ít người vây bên ngoài viện liền xua tay.

“Ta không sao, mọi người không cần vây ở đây, nên làm gì cứ làm đi.”

Sau khi nói xong, nàng đi về phía phòng luyện đan đang bốc khói nghi ngút. Vừa quay về phòng, nắp lò kia đã nổ tung, luồng khí trong lò luyện đan kèm

thêm mấy chục vị linh dược nàng dùng cũng bắn hết ra, ngay cả bản thân nàng cũng không tránh kịp mà bị luồng khí kia bắn ra ngoài, khiến cho toàn thân nàng bắn thiu.

Mở cửa sổ ra để đám khói tan đi, nhìn thấy căn thuốc rơi đầy trên đất, gương mặt nàng đau xót.

“Quá lãng phí, chỗ thuốc này tốn không ít tiền mới mua được.”

“Phượng nha đầu? Phượng nha đầu, cháu không sao chứ?”

Lão thái gia từ bên ngoài chạy đến, bước vào phòng luyện đan, quán gia canh giữ ở ngoài cửa viện, còn những người khác đã rời đi.

Phượng Cửu quay đầu nhìn ông, nàng sờ mũi, cười nói: “Gia gia, cháu không sao, chỉ là lãng phí số thuốc tốt trong lò thôi.”

“Người không sao là được rồi, ta nghe nói tiếng nổ lớn kia còn bốc khói, cứ tưởng rằng xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lão thái gia thấy nàng không sao, chỉ là toàn thân có chút bắn thiu, lúc này mới yên tâm, khi nhìn đồng hồ đặc biệt trong phòng cùng với lò luyện đan kia, hơi ngạc nhiên hỏi: “Cháu là đang... luyện đan?”

“Cháu đang học! Nhưng lần này không thành công rồi!”

Nàng bắt đầu diễn nhún vai: “Quả nhiên nói thì dễ, làm rồi mới biết khó khăn chồng chất.”

Đề xuống sự kinh hãi trong lòng, Phượng lão thái gia yêu chiều nói: “Đừng nản lòng, gia gia tin cháu nhất định có thể làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Chương 295: Cố Chấp

“Vâng, cháu nhất định có thể làm được.”

Nàng nở nụ cười gian xảo, nói: “Gia gia, khu viện này của cháu không cho phép ai vào, người quay lại nói với người phía dưới, ngay cả cha cháu cũng không được.”

“Ha ha, được rồi, chuyện này không thành vấn đề, cha cháu đã dắt Lão Bạch ra ngoài lượn vài vòng rồi, hiện tại cũng không ở trong phủ, nếu như có ở phủ đoán chừng đã sớm xông đến rồi.”

Ông cười, nhìn phòng luyện đan đã luyện thành một đồng hồ nát: “Có muốn tìm người qua đây giúp cháu hay không?”

“Đội Lãnh Sương trở về, để nàng ấy qua đây là được rồi.”

“Vây được rồi! Cháu cẩn thận một chút, đừng làm mình bị thương.” Ông không yên tâm dặn dò.

“Vâng, cháu biết rồi.” Trong lòng nàng ấm áp, sau khi tiễn Phượng lão thái gia đi mới quay trở về phòng luyện đan thu dọn lại, sửa sang lại từ đầu.

Một lúc lâu sau, nàng đứng trước lò luyện đan điều động linh lực cùng hơi thở trong cơ thể, châm lửa dưới lò luyện đan, thổi ngọn lửa lui về phía sau, nàng thu tay lại, vừa khống chế sự mạnh yếu của ngọn lửa dưới lò, vừa chú ý đến nhiệt độ của lò luyện đan.

Lò đan lúc này mấy bước đầu tiên vẫn rất tốt, đến khi ngưng đan mới phát hiện vấn đề, hẳn là do nàng chưa khống chế tốt được hỏa lực và linh lực.

Có thất bại lần đầu rồi, lần luyện đan này nàng suy nghĩ càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, không dám lơ là, chỉ là sau khoảng hai canh giờ, lò luyện lại chấn động, nàng vừa nhìn đã sửng sốt, giấy tiếp theo liền chạy nhanh ra ngoài.

“Àm!”

Một lần nữa khói tràn đầy trong viện, lần này mọi người trong phủ chỉ sửng sốt một lúc, sau đó lại tiếp tục làm việc của mình, bởi vì lão thái gia đã căn dặn chuyện ở khu viện kia của đại tiểu thư không cần quan tâm, cũng không cần đến xem.

Chỉ là bọn họ có chút tò mò, rốt cuộc đại tiểu thư đang làm gì trong đấy? Sao lại có tiếng nổ?

Lúc này Phượng Cửu quả thật có chút cố chấp, nàng ở trong viện một lúc, nhìn thấy đám khói kia tan đi, lại đi vào lần nữa, lần này ngay cả lò luyện đan kia cũng đã đổ xuống.

Thấy vậy, khoe miệng nàng hơi nhếch lên, cũng may mà lúc đó những thứ ở trong hàm của Diêm chủ đều là hạng nhất, nếu không làm lại nhiều lần như vậy ước chừng đã sớm hỏng.

Lần này cố chấp đến gần tới, nhưng cả ngày qua đi cũng không thể chế ra được một thành phẩm đan dược, hơn nữa lại lãng phí khá nhiều linh dược, khiến hàng tích trữ trong nhẫn không gian của nàng cũng không còn đủ.

Lãnh Suong vừa mới hồi phủ liền nghe thấy tiếng nổ lớn, bước chân hơi ngừng lại, thấy hộ vệ và tỷ nữ trong phủ đều có bộ dạng thờ ơ nên lập tức đi đến khu viện hoang vu nhìn thử, thầm nghĩ: “Hắn là chủ tử đang luyện đan...”

Đi đến ngoài viện, lập tức thấy thấy chủ tử bị sắc khói đang khom người, hai tay chống đầu gối ho khan, Lãnh Suong khẽ gọi một tiếng: “Chủ tử, ta quay về rồi.”

Hôm nay nàng ra ngoài đi đến chợ đen, bởi vì bị vướng chút chuyện, lúc này mới trở về.

“Lãnh Suong? Người trở về thật đúng lúc.”

Nàng đi đến trước cửa viện, lấy ra đơn thuốc đưa cho nàng: “Đến chợ đen lấy mỗi thứ hai mươi phần linh dược trên đơn cho ta, vị thuốc màu đỏ sẫm phía trên cùng này phải lấy ba mươi phần, trong đây có tiền, cầm đi mua đi.”

“Vâng.” Lãnh Suong không hỏi nhiều, sau khi nhận lấy đơn thuốc liền nhanh chóng quay lại chợ đen.

Không ai ngờ Phụng Cửu lần này lại cố chấp như vậy, mỗi một lần thất bại lại làm lại một lần, không hề nản lòng, nàng không tin không thể luyện ra một viên đan dược tốt!

Vì vậy, nàng ở trong phòng luyện đan khoảng ba ngày ba đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 289: Chương 296: Sét Đánh Giữa Ban Ngày

“Cha, người nói xem, Thanh Ca ở trong đó đã ba ngày ba đêm, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Hay là để con vào trong xem thế nào?”

Phụng Tiêu có chút lo lắng nói, hắn bị chặn đứng ngoài cửa viện không được vào, do đó cũng không biết tình hình bên trong rốt cuộc thế nào?

Lão thái gia liếc hắn một cái nói: “Con không thấy ngay cả ta cũng đứng ở đây chờ sao? Phụng nha đầu nói rồi, ai cũng không được vào quấy rối, khi nào muốn ra thì sẽ tự mình ra, yên tâm, không có chuyện gì.”

Tuy ông nói thế nhưng đôi mắt vẫn bắt giác nhìn về phía trong viện.

Nói không vội, nói không lo lắng, đều là giả. Cũng đã ba ngày ba đêm, ngoại trừ Lãnh Suong đưa cho nàng chút đồ ăn, thì nàng cũng không quay về nghỉ ngơi, như thế còn có thể chịu đựng được bao lâu chứ?

Suy nghĩ một chút, hắn nhìn về phía Lãnh Suong đang canh chừng ở trong viện nói: “Người đi xem một lần nữa, xem con bé đã muốn ra chưa?”

Nhưng Lãnh Suong lại đứng bất động nói: “Chủ tử ra lệnh cho ta ở chỗ này coi chừng, nàng không gọi, ta không thể tới quấy rối.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói: “Lão thái gia, gia chủ, mọi người về trước đi! Nơi này có ta coi chừng sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

“Vậy được rồi! Nếu như có chuyện gì nhất định phải báo cho chúng ta biết.”

Phụng lão thái gia nói rồi quay người bước đi, nhưng lại thấy Phụng Tiêu vẫn còn đứng đó liền nói: “Đi thôi? Con còn sống ra đó làm gì? Ở nhà mình con còn lo lắng cái gì?”

Phụng Tiêu im lặng nhìn ông một cái thầm nghĩ: Rõ ràng chính cha cũng lo lắng mà...

Có điều ông cũng không canh chừng ở ngoài viện nữa, mà theo chân lão thái gia đi về.

Nhìn hai người rời đi, Lãnh Suong thu hồi ánh mắt, lặng lẽ canh chừng, không cho bất kỳ ai lại gần. Khoảng chừng qua một canh giờ, chợt ngửi thấy một mùi thuốc nồng đậm lan tỏa trong không khí, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, ngược nhìn về phía phòng luyện đan.

Chủ tử luyện thành rồi?

Nếu như là điều phối dung dịch thuốc thì vị thuốc sẽ không nồng đậm mà lại có chút hương thơm thanh mát như thế, hơn nữa, mùi hương này ngửi vào làm cho tinh thần thư thái, dường như mọi sự mệt mỏi trong người đều tan đi, thật tò mò, chủ tử luyện chế đan dược này có công hiệu gì?

Tuy nhiên, trong lúc đó, tại phòng luyện đan, Phụng Cửu toàn thân rối bời, chân mày nhíu chặt, mồ hôi toát ra, điều tiết lại hô hấp, khống chế ngọn lửa, ngưng đan thành hình, tuy đã ngửi được mùi hương thuốc nồng đậm tỏa ra trong không khí, nhưng nàng vẫn không dám lơ là.

Mãi đến khi ngưng đan thành hình, khi nàng vừa thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên một tia sét trên bầu trời giáng xuống làm nàng kinh hãi.

“Ầm ầm!”

Ầm thanh chấn động ầm ầm của tia sét thứ nhất từ bầu trời giáng xuống, xuyên qua nóc phòng đánh trúng lò luyện đan, khiến nàng kinh hãi lui lại, mở to hai mắt.

“Đây, đây là luyện đan dẫn đến lỗi kiếp sao?”

Nội tâm của nàng vô cùng khiếp sợ, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía lỗ hổng trên đỉnh phòng bị sét đánh, xuyên thấu qua lỗ hổng, nàng nhìn thấy những tầng mây ùn ùn kéo đến giữa thanh thiên bạch nhật, tiếng sấm ầm ầm rền vang dữ dội.

“Nguy rồi! Giữa ban ngày lại có sét đánh, động tĩnh lớn như vậy, ắt sẽ kinh động khắp nơi!” Phụng Cửu hoảng hốt.

“Ầm ầm!”

Khi đạo thiên lôi thứ hai đánh xuống, đúng như lời Phụng Cửu nói, sét đánh giữa thanh thiên bạch nhật nên đã kinh động đến thế lực các phương trong thành Vân Nguyệt, kẻ cả quốc chủ ở trong hoàng cung cũng bị làm cho kinh động, không ai phái người đi kiểm tra, mà tự mình điều động, vận khí phi theo hướng có đạo thiên lôi.

Lão thái gia trong Phụng phủ nghe thấy tiếng sấm, sắc mặt cũng biến sắc. Ông coi như cũng là người đi nhiều biết rộng, đương nhiên biết rằng có thể dẫn động thiên lôi là chuyện lớn đến mức nào.

Ngay lập tức, ông vừa bước nhanh về phía phòng luyện đan vừa lo lắng gọi: “Phụng Tiêu! Phụng Tiêu! Canh chừng cửa chính! Người nào dám xông vào giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 290: Chương 297: Bất Thường

Nghe được động tĩnh, Phụng Tiêu tất nhiên cũng biết trong phủ xảy ra chuyện lớn, hơn nữa xem chừng rắc rối này còn liên quan đến nữ nhi mấy ngày không ngủ không nghỉ của ông. Vì thế, khi nghe thấy tiếng hét đầy nội lực của cha ông, âm thanh uy nghiêm hàm chứa hơi thở huyền lực cường đại của ông cũng theo đó truyền ra.

“Các thị vệ Phụng phủ nghe lệnh! Canh chừng Phụng phủ cho ta, một con ruồi cũng không để lọt vào!”

Thị vệ trong phủ lập tức căng thẳng, nhanh chóng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cùng lúc đồng thanh đáp: “Vâng!”

Trong các viện của Phụng phủ, âm thanh mạnh mẽ mang theo chiến ý lạnh thấu xương vang lên, những thị vệ này vốn dĩ có người canh giữ ở trong viện, có người canh giữ ở đường đi, có người canh giữ ở hoa viên, cũng có người ẩn nấp trong bóng tối.

Nhưng khi bọn họ nghe thấy lời của lão thái gia và Phụng Tiêu, thì từng người đều nhanh chóng tản ra các viện trong Phụng phủ, phòng tránh có người từ ngoài tường xông vào.

Người làm trong phủ dưới sự phân phó của quân gia, canh chừng trong phủ, họ nghi ngờ nhìn về phía đám mây đen ùn ùn trên trời và nơi sét đánh, trong lòng kinh hãi không thôi.

Giữa trời nắng lại có sét đánh, hơn nữa sự việc kỳ quái này hình như có liên quan đến đại tiểu thư của họ?

Cầu Cầu đang lười biếng nhồi người trên hòn giả sơn nằm phơi nắng, khi nhìn thấy sét từ trên trời giáng xuống, cũng ngồi bật dậy, trong con mắt chứa sự sắc bén, lập tức co chân chạy về trong viện.

Giữa ban ngày dẫn lỗi kiếp đến? Nữ nhân kia đang làm cái gì?

Không chỉ có Cầu Cầu vội vã tiến đến, ngay cả Lão đang chui dưới váy tỷ nữ cũng hơi ngẩng đầu, nhìn về bầu trời nơi đó, mũi khụt khịt, rồi cũng nhanh chóng chạy tới...

“Àm àm!”

Khi tia sét thứ ba giáng xuống, mây đen ùn ùn trên bầu trời cũng dần dần tan ra, trong Phụng phủ dường như đã khôi phục trạng thái bình thường ban đầu, nhưng tất cả mọi người đều biết, có vấn đề rồi.

Bởi vì người các nơi đều ùn ùn kéo đến ngoài cửa chính Phụng phủ, hoặc kinh hãi, hoặc tò mò nhìn cánh cửa cửa chính đóng chặt của Phụng phủ.

Sét đánh giữa ban ngày, còn là ba tia sét, Phụng phủ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người đều muốn biết, nhưng Phụng phủ suy cho cùng cũng không phải nhà bình thường, cửa chính Phụng phủ đóng chặt, dù họ tò mò cũng không dám tự ý xông vào.

“Người nói xem Phụng phủ đã xảy ra chuyện gì? Sao lại dẫn tới thiên lôi?”

“Cái này ai mà biết được? Cửa chính Phụng phủ đóng chặt, ai dám gõ cửa?”

“Gõ thì sợ người ta cũng sẽ không nói, nhưng ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Mau nhìn! Đó không phải là quốc chủ sao? Ngài ấy lại đích thân đến!” Một vị gia chủ khẽ kêu, ý bảo mọi người nhìn về phía thân ảnh đang đi về phía họ.

Một vị gia chủ khác trầm tư nói: “Quốc chủ cũng đã đích thân tới, có thể thấy, sự tình nhất định không phải chuyện đùa, cửa chính Phụng phủ, ta nghĩ nhất định sẽ mở ra.”

“Ừm, không sai, cho dù chúng ta không vào được Phụng phủ thì quốc chủ nhất định sẽ vào được.”

Trong âm thanh rì rào của mọi người, quốc chủ Mộ Dung Bác điểm mũi chân một cái bay lên nóc một lầu rượu, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy nóc đình viện trong Phụng phủ, nhìn không được tình hình bên trong viện, nhưng có thể khẳng định, ba đạo thiên lôi đó chắc chắn là Phụng phủ dẫn tới.

Trong ánh mắt chột lóe lên một tia sáng, ông đứng chấp tay sau lưng, điểm nhẹ mũi chân, đến trước cửa chính Phụng phủ, gõ lên cánh cửa đóng chặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Chương 298: Luyện Đan Thành Công

“Ai gõ cửa!”

Một giọng nói từ sau cửa chính vang ra, đó là giọng của Phụng Tiêu, vừa cứng rắn, vừa uy nghiêm.

“Phụng Tiêu, mở cửa!”

Giọng nói trầm ổn có chút uy nghiêm của Mộ Dung Bác cũng vang lên, giọng nói của ông mang khí thế của kẻ mạnh, lời vừa nói ra đương nhiên là mệnh lệnh.

Khi nghe thấy tiếng ở bên ngoài, Phụng Tiêu khẽ nhíu mày, nét mặt uy nghiêm dần trầm xuống, chần chờ một lát, giọng nói cứng rắn mang theo chút áy náy truyền ra.

“Quốc chủ, xin thứ cho thần không thể tuân lệnh.”

Khi nghe thấy câu nói này, Mộ Dung Bác đứng ngoài cửa khẽ nhíu mày, lập tức thẹn quá hóa giận. Ông đường đường là quốc chủ một nước, tự mình tới gõ cửa mà Phụng phủ lại đóng cửa đuổi khách?

Không chỉ có Mộ Dung Bác, ngay cả những người đứng xem ở gần đó cũng ngạc nhiên.

Thật không ngờ!

Không ngờ Phụng Tiêu lại dám từ chối quốc chủ ở ngoài cửa!

Quá to gan lớn mật!

Phượng phủ không giống thế gia của bọn họ, Phượng Tiêu không những là gia chủ của Phượng phủ mà còn là đại tướng quân quyền thế của Diệu Nhật quốc, thuộc hạ của Mộ Dung Bác, lần này từ chối mệnh lệnh của quốc chủ, nhất định không phải chuyện nhỏ.

“Phượng Tiêu! Người biết người đang nói cái gì không?” Sắc mặt của Mộ Dung Bác trầm xuống, giọng nói cũng lộ ra vài phần lạnh nhạt và tức giận.

Giữa lúc bầu không khí ở cửa chính Phượng phủ đang căng thẳng, thì ở trong phòng, Phượng Cửu mở lò luyện đan ra, khi nhìn thấy ba viên đan được màu nâu đỏ, nụ cười vui sướng lập tức nở rộ.

Nàng thành công rồi!

Không có ai hướng dẫn, nàng đã dựa vào những hiểu biết và kinh nghiệm về y dược, dựa vào những giải thích đơn giản trên sách từng bước suy nghĩ ra cách luyện đan, mất ba ngày ba đêm, lãng phí không ít linh dược cuối cùng cũng thành công!

Nàng lấy ba viên thuốc ra, đặt lên bàn quan sát, thấy linh lực lưu động trên đan dược, Ngũ Đạo Đan Văn hiện lên trên đan dược nho nhỏ, có thể thấy rõ ràng bằng mắt thường.

“Quả nhiên là Ngũ Đạo Đan Văn, chẳng trách có thể dẫn đến lỗi kiếp.”

Nàng nhìn đan văn trên đan dược, trong lòng có chút kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ. Không ngờ lần đầu luyện đan thành công của nàng lại đạt cấp cao như thế, trên sách ghi lại, chỉ có Ngũ Đạo Đan Văn trở lên mới có thể dẫn đến lỗi kiếp.

Còn chưa kể đây là Diệu Nhật quốc cấp chín, ngay cả Thanh Đằng quốc cấp sáu muốn tìm một đan dược mà có Ngũ Đạo Đan Văn cũng không dễ dàng gì.

“Lần này được rồi, lãng phí nhiều linh dược như vậy cũng coi như không lỗ.”

Nàng khẽ cười, lấy bình ra, lần lượt bỏ ba viên đan dược vào ba cái bình, thu lại không gian rồi thu lò luyện đan xong mới ra khỏi phòng.

Phượng lão thái gia đứng ngoài viện vừa nhìn thấy nàng đi ra liền hỏi: “Phượng nha đầu! Đan dược đó cháu luyện thành chưa? Ba đạo thiên lôi đó đã làm mọi người kinh động, ngay cả quốc chủ cũng chạy tới, cha con đang canh chừng ngoài cửa, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Nghe tới đây, ánh mắt của Phượng Cửu lóe lên, đi về phía sau lão thái gia, nói với Lãnh Sương: “Thu dọn bên trong một chút.”

“Vâng.” Lãnh Sương lên tiếng, lúc này mới đi về phía phòng luyện đan.

“Gia gia, không có chuyện gì, không cần lo lắng, bằng danh tiếng của Phượng phủ chúng ta, không ai dám xông vào đâu.”

Nàng bước tới chỗ ông cười nói: “Mặc dù mất không ít thời gian, nhưng cháu đã luyện thành công đan dược rồi, việc này cũng là do cháu suy nghĩ không chu toàn, cháu cũng không ngờ rằng lần đầu luyện đan đã có thể dẫn đến lỗi kiếp, cháu cũng bị dọa sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 292: Chương 299: Tò Mò Hại Chết Con Mèo

Nghe tới đây, lão thái gia mắt sáng lên, kích động tới nỗi giọng nói run rẩy: “Ta nghe nói, có được đan dược từ Ngũ Đạo Đan Văn trở lên mới có thể dẫn sét đến? Cháu... Đan dược này lẽ nào là Ngũ Đạo Đan Văn sao?”

“Vâng, chính là Ngũ Đạo Đan Văn.”

Nàng mỉm cười đáp lại, nhìn nét mặt kích động của ông nói: “Gia gia, người đi về phía trước xem một chút, cháu về tắm rửa thay y phục rồi qua, gia gia nhớ dặn dò hạ nhân phải giữ bí mật, quốc chủ hỏi thì cái gì cũng không nói là được.”

Lão thái gia tuy không biết đan đó có công hiệu gì, nhưng lúc này trong lòng cũng hết sức mừng rỡ.

“Cháu nói không sai, dựa vào uy danh của Phượng phủ chúng ta, người bên ngoài cũng không dám xông vào, coi như là quốc chủ thì cũng không làm được gì. Cháu đi tắm rửa đi! Gia gia đến phía trước xem tình hình.”

Ông vội vã nói, sau khi sửa sang lại mới đi về phía cửa chính.

Thấy thế, Phượng Cửu cũng đi vào trong viện, sai người chuẩn bị nước tắm.

Lúc này, Mộ Dung Bác trước cửa chính Phượng phủ đã tức giận đến cực điểm, hắn muốn đập tung cửa Phượng phủ, hoặc trèo qua tường bao để vào,

nhưng thân phận và sự kiêu ngạo của hắn không cho phép hắn làm ra hành động hạ lưu như vậy, nhưng bỏ đi thì quá mất mặt, vì vậy nhất thời bầu không khí ngoài cửa vô cùng kì lạ...

Đúng lúc này, cửa lớn vốn đóng chặt mở ra một tiếng kệt, vẻ mặt tươi cười của Phụng lão thái gia có thêm vài phần áy náy ra đón.

“Ồi! Điều trách lão phu, lão phu đã sai Phụng Tiêu canh chừng cửa chính không cho ai vào, thật không ngờ cũng kinh động đến cả quốc chủ, còn để quốc chủ ở ngoài cửa, thật là thất lễ.” Phụng lão thái gia chấp tay lia lịa, luôn mồm xin lỗi, vừa nói vừa đi về phía trước mặt quốc chủ.

“Quốc chủ, xin mời vào trong.” Phụng lão thái gia làm dấu tay mời, nhẹ nghiêng người để hắn đi trước.

Sắc mặt Mộ Dung Bác tối sầm lại liếc Phụng Tiêu, phất ống tay áo một cái, hừ mạnh một tiếng rồi mới bước vào.

Những người cách đó không xa thấy cảnh này vẻ mặt khác nhau, có người lướt lên phía trước, gọi Phụng lão thái gia đang cất bước đi vào trong.

“Lão thái gia xin dừng bước.”

Lão thái gia quay lại, nhìn thấy hai người đàn ông trung niên phía sau, đó là hai vị gia chủ trong mấy đại gia tộc ở thành Vân Nguyệt, liền nở nụ cười hỏi: “Hai vị gia chủ có chuyện gì sao?”

Nghe thế, trong bụng bọn họ oán thăm: Không phải biết rõ rồi còn cố hỏi sao? Bọn họ muốn hỏi chuyện gì lẽ nào ông còn không biết?

Dù rằng là như thế, trên mặt lại tỏ vẻ như không có chuyện gì: “Là như vậy, chúng ta thấy ba tia sét đánh trong viện của Phụng phủ, không biết là do cái gì dẫn tới? Lão thái gia có thể giải thích sự tò mò của chúng ta được không?”

Phụng lão thái gia dừng bước, tay vuốt vuốt râu nhìn về phía hai người họ, ánh mắt xẹt qua đám người cách đó không xa. Cả đám người đó, từng người đều chờ nghe đáp án của ông, gương mặt nghiêm nghị của ông bỗng lộ ra ý cười, nói một câu làm cho bọn họ tức giận.

“Đúng là tò mò hại chết con mèo, tuổi tác của hai vị cũng cao rồi, chớ nên tò mò là tốt nhất.”

Phụng lão thái gia nhìn mọi người rồi quay lưng đi vào trong, sắc mặt hai vị gia chủ đỏ lên, trừng mắt im lặng một hồi lâu nhìn cửa Phụng phủ từ từ đóng lại.

Mọi người cách đó không xa nghe thấy câu này cũng đều ngạc nhiên, bọn họ không ngờ rằng Phụng lão thái gia không để cho hai người kia chút thể diện nào mà lại nói trắng ra như thế, dù sao địa vị của hai vị thành chủ kia ở thành Vân Nguyệt cũng không phải là thấp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Chương 300: Giải Thích Cái Gì

Có điều, địa vị của Phụng phủ sao lại thấp hơn bất kỳ một thế gia quý tộc nào ở thành Vân Nguyệt được chứ?

Nghĩ đến sự hùng mạnh ở phía sau Phụng phủ, hai người vốn dĩ có chút khó chịu trong lòng cũng thoải mái vài phần.

Ngay cả quốc chủ cũng bị từ chối ở ngoài cửa, thì bọn họ tính là cái gì? Nếu quốc chủ đã vào trong, chắc hẳn là có cái gì dẫn sét đến, bọn họ chắc hẳn sẽ biết được, vì thế càng không nên nhất thời vội vàng.

Mà lúc này, trong đại sảnh của Phụng phủ, quốc chủ ngồi ở chủ vị vẻ mặt tối sầm lại, tuy không nói gì, nhưng rõ ràng là vẫn còn một bụng tức giận vẫn chưa nguôi.

“Quốc chủ, mời uống trà.”

Sau khi hạ nhân bưng trà lên và lui xuống, lão thái gia đưa tay mời, lúc này Phụng Tiêu đứng bên cạnh ông, hơi cúi đầu.

Mộ Dung Bác liếc nhìn hai người, sắc mặt tối sầm, một tay bê chén trà lên, một tay cầm nắp khê gạt lá trà, sau khi nhấp một ngụm, trầm giọng nói: “Nói đi! Ba đạo thiên lôi đó là thế nào?”

Nhưng sau khi ông hỏi câu này, đáp lại ông lại là sự im lặng, vừa uống trà vừa nhui mày, nhìn về phía lão thái gia, trong ánh mắt lộ ra không vui: “Sao thế? Không thể nói sao?”

Phụng lão thái gia khẽ thở dài, áy náy nói: “Quốc chủ, việc này thật sự không biết nói thế nào, bởi vì lão phu cũng không biết nên nói thế nào.”

Nghe nói thế, vẻ mặt vốn âm áp của quốc chủ lại trầm xuống, ánh mắt sắc sảo ẩn chứa sự cưỡng ép quét mắt nhìn Phụng lão thái gia và Phụng Tiêu.

“Chuyện có thể dẫn đến sấm sét, chẳng lẽ các người cảm thấy là chuyện nhỏ hay sao? Võ tu muốn dẫn đến lỗi kiếp thì thực lực cũng phải đạt đến cấp Vô Hoàng, bây giờ trong Phụng phủ dẫn tới ba đạo thiên lôi, kinh động đến cả thành Vân Nguyệt, lẽ nào không nên cho bốn quân một câu trả lời thỏa đáng sao?”

“Không biết quốc chủ muốn câu trả lời thế nào?”

Một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi mang theo chút thờ ơ đã làm tan bầu không ngột ngạt ở trong đại sảnh.

Mộ Dung Bác nhìn về phía giọng nói đó, chỉ thấy Phụng Thanh Ca mặc một bộ quần áo màu trắng tao nhã bước vào, khí tức tự nhiên không dính bụi trần, dung mạo vô cùng xinh đẹp, cũng khó trách khiến đứa con trai xuất sắc nhất của ông lại thích nàng như vậy.

Phụng lão thái gia thấy nàng đi ra, liền không nói gì nữa, thu hồi ánh mắt, im lặng ngồi đó uống trà, dường như giao lại toàn bộ mọi chuyện cho nàng xử lý.

Phụng Tiêu thấy thế, mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn “giả chết” như lão thái gia.

Lúc Phụng Cửu chậm rãi bước vào giữa đại sảnh, sau khi hành lễ, đứng yên nhìn Mộ Dung Bác đang ngồi vị trí chủ vị.

Có lẽ là vì đối phương ở thượng vị đã lâu, đã thành thói quen, thường dùng giọng ra lệnh để phân phó mọi chuyện, nếu đổi lại là người khác thì sẽ không dám tới hỏi, dù sao chuyện của Phụng phủ, bọn họ không nói, ai có thể làm gì được họ?

Sau khi Mộ Dung Bác nghe thấy câu nói của nàng, khẽ nhún mày, trầm giọng nói: “Người có ý gì? Bốn quân vì ba đạo thiên lôi mà tới, các người chỉ cần nói sự thật cho bốn quân là được, nhiều lời làm gì?”

Phụng Cửu cười cười hỏi: “Xin hỏi quốc chủ, ban ngày giáng ba tia sét mà thôi, sao lại làm như chuyện lớn chứ? Ba đạo thiên lôi này lại không đánh chết người, cũng không làm long trời lở đất, hơn nữa ba đạo thiên lôi này đánh xuống hậu viện Phụng phủ nhà ta, Phụng phủ bọn ta phải giải thích cái gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 294: Chương 301: Tức Giận Rời Đi

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Bác lạnh lùng liếc nhìn nàng, sau đó quay lại nhìn về phía Phụng Tiêu, gằn giọng: “Phụng Tiêu!”

Một tiếng “Phụng Tiêu” này ẩn chứa uy nghiêm áp chế của kẻ mạnh cùng với khí thế của kẻ bề trên, tiếng nói của hắn vừa phát ra, dùng mắt thường có thể thấy được luồng khí màu đen bắt đầu khởi động ở trong đại sảnh, khiến người khác có cảm giác bị đè nén.

Phụng Tiêu không nhìn được liền bước ra: “Có thần.”

Mộ Dung Bác không thể tức giận với Phụng lão thái gia, bởi vì đó là lão thái gia của Phụng phủ, cho dù hắn là người đứng đầu của một nước nhưng cũng phải nghe theo lời dạy bảo của tổ tiên, huống nhện Phụng lão thái gia ba phần.

Còn về Phụng Thanh Ca, chỉ là con gái của Phụng Tiêu, đại tiểu thư của Phụng phủ. Thứ nhất không phải là thần tử của hắn, thứ hai cũng không phải là con dâu của hắn, hơn nữa nàng lại là tiểu bối, tức giận với nàng ta chỉ bằng trực tiếp chất vấn Phụng Tiêu.

Hắn liếc mắt nhìn Phụng Tiêu đang cung kính hành lễ, vừa mở miệng liền hỏi: “Ba đạo thiên lôi đó là chuyện gì vậy?”

“Chuyện này...”

Phụng Tiêu ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Mộ Dung Bác, gương mặt mờ mịt lắc đầu: “Thần cũng không biết là chuyện gì xảy ra.”

Ông thật sự không biết. Lúc ông nghe được tiếng động thì đã nghe thấy lời dặn dò của lão thái gia rồi, sao biết được chuyện thiên lôi là chuyện gì?

Có điều, tóm lại đều là chuyện nhà ông, hơn nữa con gái bảo bối của ông không tránh khỏi có liên quan. Vì vậy, cho dù ông biết cũng sẽ nói là không biết.

Vốn dĩ Mộ Dung Bác đã vô cùng tức giận rồi, khi nghe được lời này thì mạnh mẽ đặt chén trà trong tay xuống, lập tức đứng lên, không nói gì, tức giận phát tay áo rời đi.

Hành động bất ngờ này của hắn khiến ba người trong sảnh hơi ngạc nhiên, không có nói gì, chỉ im lặng nhìn hắn rời đi.

“Thanh Ca, rốt cuộc là chuyện gì đây? Con ở trong phòng đó rốt cuộc đã gây rối gì rồi? Sao lại dẫn đến thiên lôi?” Phụng Tiểu hỏi, trong bụng mơ hồ suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định.

Có thể dẫn đến thiên lôi chỉ có ba trường hợp, một là trời giáng dị bảo, hai là tu vi tăng cấp, ba là luyện được đan dược quý giá, chỉ là ba trường hợp này ông đều cảm thấy có chút khó tin.

“Lãnh Sư, canh chừng ngoài cửa, không cho người nào đến gần.” Phụng Cửu lên tiếng phân phó.

“Dạ.” Lãnh Sư ở phía ngoài lên tiếng, canh chừng ở ngoài cửa.

Thấy vậy, trong lòng Phụng Tiểu không khỏi khẩn trương, nhìn về phía con gái đang lộ ra nụ cười sung sướng, trong lòng bỗng cảm thấy có chút khẩn trương.

“Gia gia, cha, mọi người ngồi đi.” Nàng tỏ ý kéo Phụng Tiểu ngồi vào chỗ ngồi, chính mình lại ngồi vào ghế ở giữa hai người, rồi lấy một chiếc bình từ trong nhẫn không gian ra, đổ một viên đan dược vào lòng bàn tay.

“Mọi người nhìn này, đây là Tạo Hóa đan, chính là nó dẫn ba đạo thiên lôi đến đó.”

Lão thái gia sống đến từng này tuổi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đan dược có Ngũ Đạo Đan Văn, hơn nữa còn do cháu gái ông luyện ra. Lúc này chỉ cảm thấy máu toàn thân đang sục sôi, gương mặt đỏ bừng vì kích động, hai tay run nhẹ.

“Tốt tốt tốt! Phụng nha đầu, cháu khiến gia gia nở mày nở mặt rồi!”

Lão thái gia còn có thể nói ra lời, cả người Phụng Tiểu thì ngây dại ra, đôi mắt của ông trừng to, chỉ cảm thấy toàn bộ máu xông lên não. Sau một lúc, do quá kích động nên lập tức ngất đi.

Phụng Cửu ngạc nhiên hô lên: “Cha?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 295: Chương 302: Tạo Hóa Đan

Phụng lão thái gia nhìn thấy thì cười mắng một tiếng: “Thật không có tiền đồ.”

Phụng Cửu ngạc nhiên, nhìn không được nở nụ cười nói: “Lãnh Sư, gọi hai người vào đây dìu cha ta về phòng nghỉ ngơi.”

Lãnh Sư ở bên ngoài đáp lại, sau đó gọi hai tên hộ vệ vào, dìu Phụng Tiểu về phòng.

Trong đại sảnh, Phụng Cửu đưa bình đựng Tạo Hóa đan cho lão thái gia, cười nói: “Gia gia, Tạo Hóa đan này là để cho người đó.”

“Cho ta?”

Lão thái gia hơi ngạc nhiên, sau đó khoát tay áo: “Sao có thể được? Cháu vì đan dược này ba ngày ba đêm không ngủ rồi, hơn nữa dùng không ít dược liệu. Cái này cháu giữ lại cho bản thân đi! Gia gia tuổi đã cao rồi, đan dược này cho ta cũng không có ích gì.”

“Ai nói vô dụng?”

Nàng cười giả dối, nói: “Gia gia, người còn chưa biết tác dụng của Tạo Hóa đan này đó!”

Tiếng nói của nàng hơi ngừng lại: “Người cũng biết đó, người tu luyện huyền lực luôn ăn một viên Tạo Hóa đan để có thể tẩy rửa đi những tạp chất ở trong cơ thể nhiều năm, rèn luyện gân cốt, mở rộng gân mạch. Không chỉ có như vậy, bởi vì tẩy rửa tạp chất trong cơ thể, gân cốt được rèn luyện nên gân mạch sẽ giãn ra, trong vòng hai tháng thì tốc độ tu luyện cũng có thể tăng lên rất nhiều.”

“Hon nữa, tu vi hiện giờ của gia gia là giai đoạn đầu trong tám đoạn của cảnh giới Võ Tông, nếu như dùng Tạo Hóa đan, cháu tin trong vòng hai tháng gia gia có thể đột phá cảnh cửa đầu tiên của Võ Tông, bước vào cấp bậc đỉnh cao.”

Nghe đến câu này, lão thái gia mở to hai mắt với vẻ mặt khó tin, lầm bầm: “Tạo Hóa đan này thật sự có công hiệu thần kỳ như vậy sao?”

“Đương nhiên, chỉ với viên đan dược nho nhỏ này đã dùng hơn mười vị linh dược trân quý đó, hơn nữa còn là đan dược phẩm cấp Ngũ Đạo Đan Văn, đương nhiên là có công hiệu đó rồi.”

Nàng cười cười, nhét lọ vào trong tay ông: “Hon nữa, nếu gia gia không tin thì thử xem chẳng phải sẽ rõ sao?”

“Nhưng cháu vất vả luyện ra được một viên, cho gia gia rồi thì...”

Nghe vậy, nàng kẻ sát vào người của ông, thần bí nói: “Gia gia, cháu lén nói cho người biết vậy. Cháu đã luyện ra ba viên, sau này sẽ đưa cho cha một viên, còn dư lại một viên đem đi chợ đen bán đầu giá, đến lúc đó mua thêm linh dược rồi luyện tiếp là có mà.”

Nghe vậy, lão thái gia mới cười vui vẻ, liền đáp lời: “Được được được, vậy gia gia nhận.”

Nhìn cháu gái ngày càng có bản lĩnh, ông vui mừng nói: “Nha đầu này thực sự là càng ngày càng giỏi đó!”

Nếu để người ta biết được nàng luyện ra được Tào Hóa đan có Ngũ Đạo Đan Văn, nhất định sẽ kinh sợ vô cùng, nàng còn trẻ như vậy, không biết thế gian lòng dạ hiểm ác. Nếu như bị người có ý đồ biết được thì sẽ bóp chết nàng từ trong trứng nước...

Nghĩ đến đây, ông thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm nghị dạy bảo: “Phượng nha đầu, cháu phải biết rằng giấu dốt so với bộc lộ tài năng càng có thể bảo vệ được chính mình, gặp người khác chỉ có thể tin được ba phần. Cháu còn trẻ đã có được danh hiệu Quý Y, nếu như có thêm Tào Hóa đan phẩm cấp Ngũ Đạo Đan Văn này, khó tránh được thế lực đằng sau chợ đen sẽ không có ý đồ xấu.”

“Cho nên gia gia khuyên cháu không nên cho mọi người biết về Tào Hóa đan, nếu thật phải đưa ra cũng không thể ở Diệu Nhật quốc cấp chín nhỏ nhỏ này. Bằng không, chỉ sợ đan dược này vừa được đưa ra, phiền phức cũng sẽ theo tới.”

Thấy trong mắt ông có lo lắng không che giấu được, trong lòng Phượng Cửu trở nên âm áp, nhẹ giọng nói: “Gia gia yên tâm, cháu biết, Tào Hóa đan này được đưa ra sẽ gây sóng gió, cháu cũng sẽ cẩn thận, không gây phiền toái cho bản thân đâu. Có điều, sau khi trải qua chuyện hôm nay, cháu nghĩ quốc chủ đối với Phượng gia chúng ta có thể sẽ có ý kiến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Chương 303: Tin Tức Kinh Người

Nàng nói rất súc tích, lão thái gia nhất định sẽ hiểu được ý của nàng!

“Ta biết! Từ xưa đế vương không thích nhất chính là thần tử công cao lấn chủ, huống chi Phượng phủ chúng ta có thế lực như vậy. Sau chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ trong lòng quốc chủ sẽ có bất mãn rất lớn đối với Phượng gia chúng ta.”

Hành vi ngang nhiên coi thường mệnh lệnh quốc chủ này sẽ để lại trong lòng Mộ Dung Bác một cái gai. Chỉ là chuyện ngày hôm nay bọn họ thật sự không có cách nào.

Nếu như dựa vào sự thực mà trả lời, hẳn ta biết được Phượng nha đầu chính là Quý Y, hơn nữa còn là một người luyện đan, chỉ sợ Phượng nha đầu chắc chắn bị Mộ Dung Bác giám sát, trở thành người luyện đan dành riêng cho hoàng tộc của hắn.

Dù sao, thân là người đứng đầu một bộ tộc, ông biết rõ, đối với người bề trên mà nói, nếu như biết được có người luyện đan thì ông cũng phải lôi kéo gia nhập vào tộc của ông, vì tộc nhân của ông mà cống hiến sức lực.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ, chính vì hiểu rõ đạo lý này nên lúc nhìn thấy ba đạo thiên lôi đánh xuống, ông mới lệnh Phượng Tiêu canh ở cửa lớn, ai dám xông vào giết không tha!

Bởi vì ông biết rõ, nếu như để người khác biết được cháu gái của ông có thể luyện đan, thì cho dù Phượng gia cũng sợ là không che chở được cho nàng.

Cũng chính vì như vậy, khi biết được thiên phú tuyệt vời của nàng, ông chỉ nghĩ đến cách làm sao để giấu đi thiên phú kinh thiên này. Trước khi nàng vẫn chưa lớn mạnh, cố gắng dùng năng lực lớn nhất của bọn họ bảo vệ tốt cho nàng, để nàng nghỉ ngơi dưỡng sức, không nên tỏa sáng quá sớm.

Giống như bọn họ suy đoán, Mộ Dung Bác trở lại trong cung không kim nén được cơn giận trong lòng nên lập tức vung tay lửa đồ vật trên bàn xuống, ông tức giận ngồi xuống, ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua tia sát ý.

Rốt cuộc Phượng phủ đang che giấu cái gì?

Có thể dẫn đến ba đạo thiên lôi, không ngoài một số khả năng, nhưng bất luận là khả năng nào thì ông cũng tuyệt đối không cách nào chấp nhận được.

Thế lực Phượng phủ ngày nay đã quá mạnh mẽ rồi, đặc biệt là đội Phượng Vệ đã đủ để vượt qua cấm vệ hoàng thất. Một thế lực như vậy, nếu như dùng tốt thì là một thanh kiếm đôi địch có lợi, nếu dùng không tốt thì lưỡi đao sắc bén sẽ nhắm về phía ông!

Việc ba đạo thiên lôi này dần dần cũng bình lặng trôi qua, như chưa hề phát sinh.

Tuy là không có ai tiếp tục nghe ngóng tin tức phủ Phụng, nhưng trong lòng bọn họ vẫn luôn ghi nhớ chuyện này, ngay cả dân chúng ở phố lớn ngõ nhỏ cũng nhắc đến chuyện ba đạo thiên lôi vào ngày đó. Chỉ là, mặc dù đề tài này có người thảo luận, nhưng lại không có người nào đưa nó lên bàn tiệc để bàn luận.

Bọn họ giống như là cố ý bỏ qua, ngay cả Mộ Dung Bác trong khoảng thời gian này cũng không phải người tới hỏi, cũng không triệu kiến Phụng Tiêu.

Còn về Mộ Dung Dật Hiền, sau khi hủy hôn ước với Phụng Cửu thì bề quan tu luyện, đối với việc này xem như chưa từng nghe thấy.

Kéo dài gần một tháng, dần dần mọi người cũng quên luôn chuyện này, rất ít người bàn luận về việc của Phụng phủ, toàn bộ các thế lực lớn ở thành Vân Nguyệt cũng dần khôi phục lại bình yên giống như ngày xưa.

Mãi đến khi, một tin tức được truyền từ Thanh Đẳng quốc đến đã phá vỡ sự bình yên trong thành, khơi dậy một trận sóng lớn trong thế lực của mỗi đại gia tộc, khiến người khác cảm thấy khó tin...

Trong Phụng phủ, Phụng Tiêu nghe được tin tức liền tức giận, lúc này khuôn mặt uy nghiêm của ông do tức giận mà trở nên đáng sợ kinh người. Sau khi ông giao cho quân gia trông coi Phụng phủ, bản thân lập tức đi vào hoàng cung...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 297: Chương 304: Cự Tuyệt Thánh Chỉ

Phụng Tiêu giận dữ chạy đến hoàng cung nhưng ngay cả cửa của hoàng cung còn không được đi vào đã bị cản lại.

“Phụng tướng quân, quốc chủ có lệnh, chút nữa sẽ có người đưa thánh chỉ đến Phụng phủ, mời Phụng tướng quân về cho!” Tám gã tướng lĩnh cấm vệ ngăn bước chân của Phụng Tiêu lại, không cho ông bước vào hoàng cung.

“Khốn kiếp!”

Phụng Tiêu vô cùng tức giận, ngay cả những lời thô tục ông cũng nói ra, mắt hồ uy nghiêm trợn lên giận dữ nhìn tám gã cấm vệ đang cản đường ở phía trước, trầm giọng quát lên: “Các ngươi tránh ra cho ta! Ta muốn vào cung gặp quốc chủ!”

Tám người không khỏi cười khò, nói: “Phụng tướng quân, xin đừng làm khó chúng thần, quốc chủ lệnh chúng thần canh chừng ở đây đợi Phụng tướng quân chính là vì không muốn gặp tướng quân. Nếu như tướng quân cứ khăng khăng xông vào, tám người chúng thần e là sẽ đầu rơi xuống đất.”

Dựa vào năng lực của bọn họ muốn ngăn cản được Phụng Tiêu, căn bản là không thể nào, nhưng quốc chủ lại lệnh bọn họ canh chừng ở đây không cho Phụng Tiêu vào cũng chính vì lợi dụng điểm này, nếu bọn họ để Phụng Tiêu đi vào, xem như lấy mạng của bọn họ để bồi tội.

“Chết tiệt!”

Phụng Tiêu giận dữ, nhìn hoàng cung ngay trước mắt nhưng không vào được, cảm giác bút rút này khiến ông chỉ muốn chửi thề, đang muốn xoay người hỏi phủ, lại thấy một hình bóng từ bên trong đi ra, lập tức lớn tiếng gọi.

“Tam vương gia!”

Mộ Dung Dật Hiền đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng gọi của Phụng Tiêu liền ngẩng đầu nhìn lại, sai bước về phía ông: “Tiêu thúc, người muốn vào cung gặp phụ vương ta sao?”

“Đúng, ta muốn đi vào nhưng không vào được.” Ông quét mắt nhìn về tám tên cấm vệ, tám người thấy thế nhao nhao cúi đầu.

Mộ Dung Dật Hiền nhìn tám gã tướng lĩnh, rồi nói với phụng Tiêu: “Tiêu thúc, chúng ta tìm nơi nào đó để nói chuyện đi!”

“Được.”

Không thể vào hoàng cung được thì thăm dò tin tức từ người Mộ Dung Dật Hiền vậy, rốt cuộc là quốc chủ có ý gì đây?

Vốn định tìm một từ lâu gần đó, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Vì vậy cuối cùng vẫn là về Phụng phủ.

Trong phòng khách Phụng phủ, không đợi Phụng Tiêu mở miệng, Mộ Dung Dật Hiền liền hỏi: “Tiêu thúc, Thanh Ca có ở nhà không ạ? Việc này nàng biết không?”

“Nó không có ở nhà, nó đi ra ngoài còn chưa về.”

Chính vì đưa con gái bảo bối của ông không có ở nhà, lão thái gia thì còn trong thời gian bế quan, cho nên Phụng vương phủ chỉ có mình ông trông coi, cho nên bây giờ xảy ra việc, hai người bọn họ còn chưa biết...

Vốn dĩ ông muốn giải quyết rõ ràng chuyện này trước khi bọn họ biết được nhưng ai biết ngay cả mặt của quốc chủ còn không gặp được, nghĩ đến đây một bụng tức giận lập tức không kìm chế được.

“Phụ vương của người rốt cuộc là bị sao vậy? Chuyện như vậy sao có thể không hỏi chúng ta mà đã tự ý làm chủ? Việc này nếu như để cho Thanh Ca biết được, không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu, thực sự là đang làm bừa mà.”

Mộ Dung Dật Hiền mấp má môi, nói: “Sau khi ta nghe được tin tức này liền lập tức vào cung ra sức ngăn cản, nhưng ta thấy phụ vương ý đã quyết, sợ rằng không có cơ hội lay chuyển, bằng không, ông ấy cũng sẽ không từ chối gặp Tiêu thúc.”

“Chúng ta tuyệt đối không đồng ý chuyện này!”

Phụng vương Tiêu đứng lên, nói với Mộ Dung Dật Hiền: “Nếu ta không có cách nào gặp được quốc chủ, vậy thì xin Tam vương gia thay ta chuyển lời, Phụng gia chúng ta chỉ có một đứa con là Thanh Ca, sao có thể đồng ý việc này!”

Mộ Dung Dật Hiền suy nghĩ, đang muốn mở miệng, chợt nghe tiếng truyền chỉ từ bên ngoài truyền đến.

“Thánh chỉ đến! Phụng Thanh Ca tiếp chỉ!”

Nghe được tiếng nói truyền chỉ, Phụng Tiêu đen mặt đi ra, liếc người truyền chỉ, cười lạnh: “Không ngờ chính là Tướng gia tự mình truyền chỉ! Thực sự là nể mặt Phụng vương phủ ta quá rồi! Chỉ là hôm nay Tướng gia đến công cốc rồi, nữ nhi của ta không có ở nhà, thánh chỉ này xin Tướng gia mang về cho!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298: Chương 305: Phong Lâm Trắc Phi

Nghe thấy lời này, Tướng gia đã trung niên cười ha hả: “Phụng tướng quân, tức giận như vậy là vì cái gì đây? Người nên biết rằng đây là chuyện tốt mà biết bao nhiêu người muốn còn không được. Thanh Đằng quốc là quốc gia cấp sáu, có thể liên hôn cùng với bọn họ chính là phúc khí tu mấy đời mới được đó.”

“Huống chi, lúc trước phái người đến cầu hôn lại là thái tử điện hạ của Thanh Đằng quốc, đó là quốc chủ tương lai của Thanh Đằng quốc, mặc dù chỉ là trắc phi nhưng cũng là vinh dự cao nhất rồi.”

“Vinh dự cái chết tiết gì? Ngọc quý trên tay Phụng Tiêu ta lại làm trắc phi cho kẻ khác? Còn là vinh dự cao nhất? Nếu đã là chuyện tốt thì sao người không để con gái người đi đi?”

Phụng Tiêu giận dữ, vừa mở miệng liền trực tiếp nói to tiếng, bởi vì Tướng gia đang đứng ở trước mặt nên cả gương mặt đều là nước bọt, khiến sắc mặt của Tướng gia cũng trở nên lúc xanh lúc đỏ.

Tướng gia lau mặt một cái, nể nang thầm: Tên Phụng Tiêu này chính là một người lỗ mãng từ đầu đến đuôi!

Trong bụng thầm giận, nhưng cũng nhớ kỹ nhiệm vụ của chuyến đi này. Vì vậy nghiêm nghị nói: “Chuyện hôn sự này không đơn thuần là chuyện của riêng Phụng gia nhà người, mà nó liên quan đến quan hệ hai nước, người nên biết rằng Thanh Đằng quốc là nước lớn cấp sáu. Mùrì Diệu Nhật quốc cũng không sánh được với binh lực và thực lực của nước đó, nếu như chuyện hôn sự này có sơ sót gì, người cũng biết Diệu Nhật quốc chúng ta lúc nào cũng có khả năng rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục đó?”

“Nhưng cũng không có lý do gì mà lấy con gái ta đi làm trắc phi cho người khác! Huống hồ, lão tử đã sớm hứa, nó có thể làm chủ hôn sự của nó, không ai được can thiệp vào!”

Tướng gia đều đã nói hết những lời hay rồi, nhưng nói với Phụng Tiêu giống như đàn gảy tai trâu vậy nên không quan tâm ông nữa: “Nếu như con gái người không có ở nhà, vậy thì người tiếp chỉ cũng giống nhau thôi.”

Vừa nói vừa mở thánh chỉ đang muốn đọc, ai ngờ hành động của hắn lại chọc giận đến Phụng Tiêu, ông không nói gì đã tiến lên một tay cầm lấy cổ áo của hắn nhấc lên.

“Phụng Tiêu! Người làm cái gì vậy? Mau buông ta xuống!”

Thực lực của hắn không bằng Phụng Tiêu, bây giờ lại bị bất ngờ nắm lấy cổ áo nhấc cả người lên, cổ bị áo siết chặt, có chút không thở nổi, sắc mặt cũng đỏ lên, quơ hai tay loạn xạ.

“Lão tử đã nói rồi, thánh chỉ này không tiếp, ngươi còn dám tuyên chỉ sao?”

Phượng Tiêu tức giận đùng đùng mắng, xách cổ áo của hắn mang ra ngoài, ném hắn ra ngoài cửa lớn Phượng phủ: “Cút! Còn dám tới ta chặt hai chân của ngươi!”

Vừa dứt tiếng, cửa lớn Phượng phủ ầm một cái đóng lại, chỉ còn lại một đám tùy tùng bị đuổi ra ngo ngắc nhìn nhau.

“Phượng Tiêu! Ngươi... cái đồ lỗ mãng nhà ngươi! Ta nhất định phải đến trước mặt quốc chủ vạch tội ngươi!”

Cả người Tướng gia ngồi dưới đất, áo bào bị kéo nhăn nhúm vô cùng chật vật, nhìn thấy cửa lớn Phượng phủ đóng sầm lại, vì tức giận quá độ nên hắn lớn tiếng mắng chửi. Sau khi đứng lên lập tức sửa sang lại quần áo, nổi giận đùng đùng trở về hoàng cung.

Một số người âm thầm chú ý đến động tĩnh của Phượng phủ thì giật mình. Phượng Tiêu đây là muốn phản hay sao? Lại dám ném Tướng gia ra ngoài? Chẳng lẽ Phượng Tiêu muốn từ chối thánh chỉ, không làm theo thánh chỉ?

Thực ra dưới cái nhìn của bọn họ, có thể có được sự ưu ái của thái tử điện hạ Thanh Đằng quốc là một việc vô cùng tốt. Dù sao, Thanh Đằng quốc không phải là một quốc gia bình thường, cho dù là làm trắc phi, địa vị đó tuyệt đối cũng không tầm thường.

Chỉ là bọn họ không hiểu, đường đường là thái tử điện hạ Thanh Đằng quốc, muốn kiểu nữ nhân nào mà chả có chứ? Sao lại phái người đến cầu thân, lại còn chỉ đích danh là Phượng Thanh Ca?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 299: Chương 306: Nghe Theo Hay Là Chết

Dưới cái nhìn của bọn họ, Phượng Thanh Ca ngoài dung nhan tuyệt đẹp ra thì thực lực không ra gì cả, ngay cả làm nữ nhân của Tam vương gia Mộ Dung Dật Hiền còn không xứng, sao có thể xứng với thái tử Thanh Đằng quốc?

Mộ Dung Dật Hiền ở trong Phượng phủ cũng có chút ngạc nhiên. Bởi vì hắn không ngờ Phượng Tiêu không những không tiếp chỉ, mà còn ném Tướng gia ra ngoài, đây chính là trực tiếp đánh vào mặt phụ hoàng hắn, dựa vào tính khí của phụ hoàng hắn, sau khi biết chuyện chỉ sợ sẽ nổi trận lôi đình.

“Hừ! Lại còn vinh dự to lớn? Phượng gia ta không cần vinh dự đó!”

Phượng Tiêu nổi giận đùng đùng trở lại trong sảnh, thấy Mộ Dung Dật Hiền đứng ở trong viện còn chưa rời đi, nhân tiện nói: “Tam vương gia, ngươi cũng trở về đi! Quân gia, tiền khách!”

Có lẽ bởi vì hành động của Mộ Dung Bác khiến ông phẫn nộ, vì vậy ngay cả nhìn Mộ Dung Dật Hiền ông cũng cảm thấy không vừa mắt.

“Tiêu thúc, chờ chút.”

Mộ Dung Dật Hiền gọi ông lại: “Tiêu thúc, dù sao phụ vương ta cũng là người đứng đầu của một quốc gia, cách cư xử hôm nay của người thực sự không nên.”

“Cách cư xử của ta không thích hợp, lẽ nào cách làm của phụ vương người là đúng sao? Phượng gia ta mấy đời bảo vệ Diệu Nhật quốc, bây giờ Phượng phủ ta cũng chỉ còn lại một viên minh châu Thanh Ca ở trong tay. Thậm chí hắn cũng không thêm hỏi ý kiến của bọn ta, trực tiếp đồng ý hôn nhân này, để con gái ta đi làm trắc phi của người khác? Nghe cho rõ, là trắc phi đó? Ai mà thêm?”

Mộ Dung Dật Hiền trong lòng cũng không chịu nổi: “Ta nghĩ hành động này của phụ vương cũng là không có biện pháp nào khác, dù sao Thanh Đằng quốc là quốc gia cấp sáu. Nếu như bọn họ tạo áp lực, Diệu Nhật chúng ta căn bản không chịu được.”

“Được rồi, người cũng đừng nói nữa, dù sao ta sẽ không để nữ nhi của ta làm trắc phi cho người khác.” Ông khoát tay áo, cũng không nghe Mộ Dung Dật Hiền nói nhiều nữa, cất bước rời đi.

“Tam vương gia, mời.” Quân gia đứng một bên hơi khom người đưa tay mời.

Thấy vậy, Mộ Dung Dật Hiền cất bước đi ra ngoài, lúc ra cửa sảnh, hắn dừng bước chân lại, nghiêng người hỏi quân gia: “Đại tiểu thư của mọi người không nói là đi đâu sao? Khi nào trở về?”

Quân gia cười, áy náy nói: “Việc này nô tài như chúng ta không thể biết được.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiền không hỏi nhiều nữa, cất bước ra khỏi cửa Phượng phủ.

Trong hoàng cung.

“Àm!”

Sau khi nghe Tướng gia bẩm báo xong, một tay của Mộ Dung Bác đập ở trên bàn, cả người tức giận đứng lên, lớn tiếng hô to: “Người đâu! Nhốt Phụng Tiêu vào thiên lao cho bốn quân!”

Tướng gia đứng ở một bên nghe lời này vội vã ngăn cản: “Quốc chủ bớt giận, tuyệt đối không thể được.”

“Phụng Tiêu như này quá lỗ mãng rồi! Nếu bốn quân không cho hắn một bài học, chắc hắn đã quên hắn còn là thần tử của bốn quân đó!”

Mộ Dung Bác giận dữ, trầm giọng nói: “Công khai trái lệnh, cự tuyệt không tiếp chỉ, đây cũng đủ để trị tội bất kính của hắn rồi!”

Tướng gia thở dài: “Quốc chủ, dù sao Phụng Tiêu không phải là người bình thường, cả Phụng gia do hắn trấn thủ. Nếu như nhốt hắn vào thiên lao, ắt sẽ khiến thế lực Phụng phủ rối loạn, thật sự không thể được.”

“Lẽ nào lại bỏ qua cho hắn như vậy? Không tính toán với hắn? Vậy mặt mũi của bốn quân ở đâu?” Sự tức giận trong lòng ông rất khó tiêu tan, nghĩ đến thời gian trước bị cự tuyệt ngoài cửa, bây giờ Phụng Tiêu lại kháng chỉ, một lần nữa khiêu chiến quyền uy của ông, sự nhẫn nại của ông đã đến cực điểm.

“Quốc chủ, thái tử điện hạ Thanh Đằng quốc ít ngày nữa sẽ tới. Đến lúc đó, giao việc này cho hắn xử lý không phải là được hay sao? Thần tin, đến lúc đó Phụng Tiêu nhất định không dám cự tuyệt mối hôn nhân này. Phụng phủ của hắn dù cho ở Diệu Nhật quốc có lớn hơn nữa thì cũng không đánh lại thế lực của Thanh Đằng quốc. Nếu không muốn bị diệt vong, vậy chỉ có nghe theo, điểm này, bọn họ không thể không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Chương 307: Thanh Ninh Quận Chúa

Nghe câu này, Mộ Dung Bác nở nụ cười, nhìn Tướng gia tán thưởng, nói: “Cũng may có khanh nhắc nhở bốn quân, nếu không, bốn quân chắc chắn sẽ làm ra quyết định sai lầm.”

Tướng gia chấp tay cười, nói: “Có thể vì quốc chủ mà chia sẻ âu lo, đó là vinh hạnh của thần.”

Còn về bên kia, Phụng Cửu đã luyện đan trong thung lũng Đào Hoa được một tháng rồi, đã có thể hiểu rõ các bước luyện đan và khống chế ngọn lửa cùng với linh lực.

Một tháng qua, chỉ có lần đó ở sau viện Phụng phủ là xuất hiện đan dược phẩm cấp Ngũ Đạo Đan Văn. Bởi vì lo lắng lại dẫn đến sấm sét làm rối loạn nên một tháng này năng luyện chế đều là một số đan dược dưới cấp năm.

Trúc Cơ đan có cấp hai hoặc cấp ba thì xuất hiện rất phổ biến ở các nơi, cấp bậc cao hơn nữa cũng có, chỉ là thuộc về cấp bậc quý báu, thông thường rất ít nhìn thấy ở những buổi đầu giá.

Linh dược mà Trúc Cơ đan cần không phải là đặc biệt hiếm thấy. Ngược lại, những linh dược đó tương đối phổ biến, nhưng muốn luyện những linh dược đó thành Trúc Cơ đan không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng thí nghiệm trong một tháng, năm mươi phần linh dược Trúc Cơ đan chỉ luyện thành công có hai lò, nhưng lại chỉ có ba đường vân.

Ba đường vân đối với việc chuẩn bị Trúc Cơ hoàn mỹ thì còn kém quá xa, đường vân đan càng thấp thì đan độc càng nhiều, hiệu quả của thuốc cũng không mạnh.

Lãnh Sương từ bên ngoài tiến vào nhìn chủ tử đang suy nghĩ phương pháp luyện đan dược, nàng hơi do dự có nên tiến lên không.

Lấy một lò đan cảm mẫu được luyện ra bỏ vào trong bình, Phụng Cửu không ngần đầu hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Vừa hỏi vừa thu hồi lại linh dược được bày ra trên bàn, cũng thu lại lò luyện đan.

“Chủ tử, trong thành truyền ra một tin tức.” Nàng đi lên trước nói.

“Tin tức gì? Có liên quan tới ta?” Phụng Cửu ngần đầu nhìn về phía Lãnh Sương hỏi, nếu không liên quan đến nàng, chắc Lãnh Sương cũng sẽ không do dự như vậy.

“Có liên quan đến chủ tử.”

Lãnh Sư quỳ xuống nói: “Thái tử Thanh đăng quốc phải người đưa thư liên hôn cho quốc chủ, nói rõ muốn cưới chủ tử làm trắc phi, chưa được sự đồng ý của lão thái gia và lão gia nhưng quốc chủ đã tự động đồng ý chuyện hôn sự này rồi.”

Nghe vậy, Phụng Cửu chớp chớp lông mi: “Thái tử Thanh đăng quốc? Hình như ta không quen biết người đứng đầu như thế!”

Sau đó nàng hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Phản ứng của cha ta thì sao?”

“Sau khi lão gia nghe được tin tức đã chạy đến hoàng cung muốn gặp quốc chủ, nhưng ngay cả cửa hoàng cung còn không vào được. Sau đó lúc quốc chủ phái Tướng gia đến phủ tuyên chỉ thì bị lão gia ném ra ngoài.”

“Việc này đúng là phong cách làm việc của cha ta.” Nàng nhin không được khẽ cười.

“Chỉ là tuyên chỉ không được, quốc chủ lại ra một thánh chỉ thông báo với toàn bộ trên dưới Diệu Nhật quốc, phong chủ tử làm Thanh Ninh quận chúa, chuẩn bị gả làm trắc phi của thái tử Thanh Đăng quốc.”

“Thanh Ninh quận chúa?”

Phụng Cửu khẽ cười: “Mộ Dung Bác chắc chắn ta sẽ làm theo sắp xếp của hân ta sao? Làm ra nhiều trò như vậy, đến lúc đó nếu như không xuống đài được thì mất mặt lắm đó.”

Thấy nàng không để ý lắm, Lãnh Sư liền hỏi: “Chủ tử, có cần về phủ xử lý không?”

“Trong khoảng thời gian này ta cần tu luyện, việc này tạm thời để đó đi, chúng ta không quay về chắc hẳn cũng không làm được gì đâu.” Nàng thờ ơ nói, lấy ra đan dược mới vừa luyện xong đưa cho Lãnh Sư.

“Đây là đan cầm máu, người nhận lấy đi, uống trực tiếp thì trị được xuất huyết bên trong, đập vụn ra đắp thì trị được ngoại thương.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: Chương 308: Sát Khí Ngập Trời

“Trong tháng sau ta muốn bế quan tu luyện, người chú ý nhiều một chút đến tình hình trong nhà, nếu không có chuyện quan trọng thì không cần quấy rầy ta.” Nàng giao phó xong, lúc này mới đi đến tiểu viện.

Sau khi Lãnh Sư đáp lại, cũng không đuổi theo, mà thu dọn đồ vật trong đan viện này một chút, rồi mới xoay người rời đi.

Phụng Cửu trở lại trong sân rồi đi tắm rửa, sau đó lác mình đi vào nhẵn không gian.

Tu vi của nàng chỉ đạt tới cấp bậc võ sư huyền khí, nàng định trong vòng nửa tháng này tăng tu vi đến đại võ sư huyền cực cảnh đỉnh phong, ở trong nhẵn không gian có linh lực nồng đậm trợ giúp nàng tu luyện, còn có được tể có thể giúp thực lực của nàng tăng lên.

Hướng chỉ ở bên ngoài ba ngày tương đương với một ngày trong không gian, thời gian chênh lệch càng nhiều thì càng có lợi cho nàng tu luyện, vì vậy nàng rất có lòng tin có thể đột phá trong nửa tháng này, tiến vào đại võ sư huyền cực cảnh đỉnh phong.

Nhìn thấy Tiểu Phụng Hòa đang ngủ say vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nàng liền tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu khoanh chân tu luyện...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khiến người ta tò mò là gần đây Phụng phủ lại không có động tĩnh gì, cũng rất hiếm gặp Phụng gia đại tiểu thư bước ra cửa, qua hỏi thăm, mới biết được vốn dĩ Phụng gia đại tiểu thư cũng không có ở trong phủ, mà Phụng lão thái gia thì đang bế quan.

Vốn tưởng rằng sự tình cứ như vậy yên ổn lắng xuống, mãi đến khi Phụng gia đại tiểu thư trở về, Phụng lão thái gia xuất quan, hoặc là Thái tử điện hạ của Thanh Đăng quốc tự mình tới đây mới có thể đánh vỡ sự yên lặng này, nhưng lại không nghĩ tới, dưới sự yên ổn này, sát khí đang bắt đầu khơi dậy...

“Lão Bạch, chúng ta lại dạo thêm một vòng rồi trở về phủ! Thừa dịp Thanh Ca không ở nhà, ta bảo người ta làm thêm món ăn cho người được không?”

Trong đường núi, Phụng Tiểu mặc thường phục ngồi trên lưng lão Bạch dẫn nó đi tản bộ, đây là chuyện mà gần đây ông nhất định phải làm mỗi ngày, đó chính là giúp nữ nhi của ông huấn luyện lão Bạch thật tốt, giảm mỡ trên người nó.

“Hi!”

Vừa nghe thấy được thêm đồ ăn, lão Bạch tỏ ra vô cùng hưng phấn, đuôi ngựa vung lên, ngay cả móng ngựa cũng dao động theo, như đang nói cho ông biết, chủ ý này không tệ, nó rất thích.

“Ha ha! Được rồi, người đừng lắc lung tung nữa, để tránh ta bị ngã xuống.”

Phượng Tiêu cười ha ha, hai chân kẹp lấy phần bụng của lão Bạch, vổ đầu của nó nói: “Thực ra mấy ngày nay người đã cường tráng không ít, có điều cho dù là vậy cũng không thể lơ là được, nên biết rằng mọi việc đều quý ở kiên trì.”

“Xuy!”

Lão Bạch phun ra hai luồng hơi thở từ trong mũi, chậm rãi đi về phía trước.

Trong lúc đó, cây cối ở hai bên đường núi không gió mà động, lá cây tươi tốt phát ra tiếng xào xạc, điều này khiến cho Lão Bạch vốn dĩ đi về phía trước phải dừng lại, nhìn trái phải xung quanh một lần, kêu lên một tiếng rồi quay trở về.

Phượng Tiêu cũng nhận thấy có điều không thích hợp, vốn dĩ về mặt buông lỏng lúc này lại trầm xuống, ánh mắt sắc bén lướt nhìn xung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Là bằng hữu từ đâu đến? Không ngại ra gặp một lần.”

Giọng nói của ông vừa dứt, xung quanh dừng lại, nhưng sau một khắc, một mũi tên nhọn lại được bắn ra từ trong bụi cây, kèm theo luồng sát khí sắc bén đánh về phía Phượng Tiêu đang cười trên lưng lão Bạch.

“Xoẹt!”

Phượng Tiêu nhíu mày, cơ thể hơi lui về phía sau, nhanh chóng tránh né mũi tên nhọn này, nhưng mũi tên thứ hai, thứ ba lần lượt được bắn ra mang theo sát khí tàn bạo.

“Leng keng! Leng keng!”

Lúc này Phượng Tiêu lấy đại đao ra đỡ, khi lưỡi đao cùng mũi tên nhọn va chạm vào nhau, ông cảm thấy từ mũi tên nhọn này truyền đến một lực lượng mạnh mẽ khiến bàn tay ông hơi tê dại, khi phá hủy hết những mũi tên nhọn này thì một mũi tên khác lại bay về phía cánh tay cầm đao của ông...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 302: Chương 309: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

“Xoẹt!”

Mũi tên nhọn kia xẹt qua ống tay áo của ông, ông không bị thương, nhưng lại làm rách áo bào. Sát khí của đối phương sắc bén khiến cho ông không dám khinh thường, lập tức điều chỉnh lại toàn bộ huyền lực trong cơ thể, quan sát bốn phương tám hướng, nhanh chóng tiến vào trạng thái ứng chiến.

Sau khi ông đánh rơi hơn mười mũi tên nhọn, liền nhìn thấy hai, ba mươi người áo đen xuất hiện ở xung quanh, người dẫn đầu đeo mặt nạ quý khiến người ta không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng khí tức mạnh mẽ ở trên người lại khiến cho Phượng Tiêu sinh ra cảnh giác và nghi hoặc.

Thực lực như vậy, ở Diệu Nhật quốc cũng là rất hiếm thấy, cũng không phải là người có thể tùy tiện là mời được, như vậy người này là ai? Vì sao phải ám sát ông?

Kẻ dẫn đầu dùng ánh mắt ẩn chứa sát khí nhìn Phượng Tiêu, hắn không nói gì, chỉ giơ tay lên làm một động tác, những người áo đen ở xung quanh lập tức lao về phía Phượng Tiêu, từng thanh trường kiếm ẩn chứa khí tức huyền khí sắc bén đánh về phía Phượng Tiêu.

Từng đạo kiếm khí phát ra tiếng gào thét, những người áo đen kia tiến lui có trình tự, ngay cả công kích cũng có người công người thủ, hiển nhiên là đã tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc.

“Leng keng!”

Phượng Tiêu vung lên đại đao ở trong tay, đao khí lạnh thấu xương phát ra một tiếng, đánh về phía những người áo đen ở xung quanh khiến bọn họ không thể không lui lại vài phần, ông ngồi cười trên lưng lão Bạch, cũng không ham chiến, sau khi mở ra một con đường liền trầm giọng thét lớn: “Lão Bạch! Đi!”

Siết chặt cương ngựa sắp sửa chạy đi, lúc muốn quay đầu lại, trong lúc đó trên không xuất hiện hai lão giả áo xám che mặt, khí thế vô cùng mạnh mẽ, một người trong đó đánh ra một chưởng.

Chỉ thấy chưởng phong mạnh mẽ lướt nhanh trong không khí, mắt thường có thể nhìn thấy được huyền khí tràn ngập trong lòng bàn tay của bọn họ, tốc độ cực nhanh, ra tay tàn nhẫn, khiến cho Phượng Tiêu vốn không kịp phòng bị và tránh né đã bị lão Bạch làm ngã.

“Àm àm!”

“Phụt!”

Phượng Tiêu chỉ thấy phần ngực có cảm giác đau đớn khó tả, dường như lực phủ ngũ tạng đã bị xé rách, đau đến tận xương cốt, khiến cho ông không cách nào nhìn được, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã xuống đất.

Máu tươi bắn tung tóe trên da lông trắng như tuyết của lão Bạch, dường như có nhiều đóa hoa máu nở ra trong đồng tuyết, chói mắt khiến người ta kinh ngạc.

Phượng Tiêu ngã xuống mặt đất, lăn thêm hai vòng, bất chấp trong cơ thể đau nhức, ông gắng gượng xoay người đứng lên, nhưng không ngờ lại phun ra một ngụm máu tươi lần thứ hai, cả người vô lực ngã xuống.

Hai, ba mươi người áo đen vây ở xung quanh, thực lực của người dẫn đầu rất mạnh, hơn nữa đột nhiên lại xuất hiện hai lão giả áo xám, thực lực cũng cao hơn ông rất nhiều, ông lập tức phân tích tình hình, thực lực của hai bên cách xa quá lớn, không hề có cơ hội chiến thắng!

Thấy tình hình bất lợi đối với ông, Phượng Tiêu không do dự lấy ra đạn tín hiệu bắn lên bầu trời, chỉ hy vọng cứu binh có thể đến trước lúc ông bị giết chết, nếu không ngày hôm nay, chỉ sợ ông thật sự phải bỏ mạng ở nơi này!

“Dừng!”

Đạn tín hiệu vừa bắn lên lập tức nổ rộ rực rỡ như pháo hoa.

“Giết hắn đi!”

Lúc đạn tín hiệu vừa bắn ra, người dẫn đầu đeo mặt nạ quý liên quát chói tai, chỉ là giọng nói kia vừa xuất hiện, trong lòng của Phượng Tiêu lập tức chấn động, không thể tin được ngẩng đầu nhìn hân.

Người dẫn đầu vừa hạ sát lệnh, trên người hai lão giả áo xám tản ra sát khí, nhanh chóng ra tay đánh về phía Phượng Tiêu, định lấy mạng của ông trong một chiêu này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 303: Chương 310: Lão Bạch Ra Tay

Vào giờ khắc này, nhìn thấy tín hiệu nổ rộ trên trời, hình thành rõ nét một chữ Phượng, mọi người đều kinh ngạc.

“Đó là tín hiệu của Phượng phủ! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chỗ đó hình như là đường núi gần Lương Sơn!”

“À!”

Có người hoảng sợ la lên: “Nhất định là Phượng tướng quân đã xảy ra chuyện rồi! Gần đây ông vẫn luôn cười con bạch mã kỳ lạ đi dạo quanh đường núi, chính là muốn huấn luyện con ngựa béo mập kia.”

Vừa nói xong, liền nhìn thấy có không ít tu sĩ chạy đến Lương Sơn kia. Phượng Tiêu đối với bọn họ mà nói là trấn quốc tướng quân, làm người hào phóng chính nghĩa, bọn họ không biết cũng cho qua, nếu như đã biết, có thể giúp được nhất định sẽ giúp một tay.

Cùng lúc đó, khi người của Phượng phủ nhìn thấy tín hiệu kia, trong lòng cảm giác nặng nề, triệu tập đội ngũ nhanh chóng bay về hướng có tín hiệu.

Không ai có thể hiểu rõ hơn ý nghĩa của tín hiệu kia so với bọn họ! Tín hiệu của Phượng phủ có vài loại, mà tín hiệu xuất hiện trên bầu trời đúng lúc là một loại tín hiệu cầu cứu khẩn cấp!

Dưới tình huống nghiêm trọng đến cỡ nào gia chủ mới dùng tới tín hiệu cầu cứu kia? Trong lòng của nhiều thị vệ ở Phượng phủ cảm thấy nặng nề, vội vàng đi cứu viện, quân gia thì chạy đến chỗ lão thái gia bế quan...

Trông thấy sát khí trí mạng hướng về phía ông, lúc này Phượng Tiêu ngay cả đứng lên cũng không thể, hướng chỉ là tránh né.

Ông khẽ động thì lực phủ ngũ tạng liền đau đến nỗi ngay cả hít thở cũng khó khăn, nguy hiểm đến gần nhưng viện binh chưa tới, ông lại không có cách nào tự cứu mình, trong lòng ông không khỏi có chút bi thương.

Nhưng ngay sau đó, ý chí chiến đấu của ông lại bùng cháy...

“A!”

Chỉ thấy Lão Bạch ở bên cạnh hí lên một tiếng, chớp mắt đã đến che chở ở trước người của ông, ngay lúc hai tên lão giả kia sắp tấn công, chân sau của nó bỗng nhiên giơ lên đá một cái, đôi chân vừa ra, không ngờ đá một lão giả bay ra ngoài.

“Hừ!”

Bước chân của lão giả kia hơi lui lại phía sau, bởi vì con ngựa dùng hết sức, thậm chí ngay cả đứng hẳn ta cũng đứng không vững, hẳn ta lui về phía sau vài mét rồi ngã ngồi xuống đất, che lại ngực bị đá đau, đôi mắt trừng lớn.

Lúc đầu bị đá chỉ cảm thấy một luồng lực đá tới, nhưng sau đó, liền cảm thấy chỗ bị đá dường như có một luồng lực tràn ra, khiến cho máu trong người hẳn bắt đầu xông lên cổ họng, tràn ra ở trong miệng.

Có chút khó tin lau đi máu tươi tràn ra ở khóe miệng, ánh mắt của lão giả mở to, kinh ngạc và khiếp sợ nhìn con ngựa kỳ lạ canh giữ ở bên cạnh Phụng Tiêu.

Mà một tên lão giả khác cũng cảm thấy kinh ngạc vì cảnh đó, bàn tay vốn dĩ định đánh về phía cổ họng của Phụng Tiêu, lúc này hơi dừng lại, nhìn thấy từ trong mũi của con ngựa kỳ lạ kia phun ra hai luồng hơi thở, thổi tung bụi đất, tầm mắt của hắn ta đột nhiên trở nên mơ hồ, trong lúc đó chỉ thấy con ngựa kia kêu lên một tiếng, vó trước nâng lên...

“Phanh!”

“A!”

Trong tiếng la hét hoảng sợ kèm theo nỗi đau nhức nhề nhẹ, tên lão giả này càng nghiêm trọng hơn so với người trước, cả người trực tiếp bay ra ngoài rớt xuống trên mặt đất, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, nhuộm đỏ cả vạt áo của hắn.

“Phụt!”

Nhìn thấy một màn khiến người ta khiếp sợ, Phụng Tiêu ngây người, vốn dĩ ông cho rằng chắc chắn mình phải chết, không chỉ Phụng Tiêu, mà ngay cả đám người áo đen và người dẫn đầu cũng kinh ngạc sửng sờ.

Tu vi của hai tên lão giả kia là thuộc dạng nào? Đây chính là cường giả Vô Tông đỉnh phong! Thế mà lại bị một con ngựa có dáng dấp kỳ lạ đá bay?

Phụng Tiêu ngây người, sau đó lập tức lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, ông lấy được nữ nhi cho ông để phòng ngừa vạn nhất ra dùng, cảm giác đau nhức dần dần đã dịu đi, ông nhặt đại đao lên rồi đứng dậy...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Chương 311: Khát Máu

Trong đôi mắt Phụng Tiêu bắn ra tia lửa nóng hừng hực nhìn về người dẫn đầu áo đen, tức giận nói: “Muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!”

Vừa dứt lời, ông vung lên đại đao trong tay, đao khí sắc bén kèm theo sát khí mạnh mẽ đánh về hướng đám người áo đen ở xung quanh, đao khí phát ra tiếng gào thét xẹt qua trong không khí, khiến cho đám người áo đen tránh né không kịp, đánh tan đội hình bao vây của bọn họ.

Bị Vô Tông đỉnh phong đã thương còn có thể đứng dậy sao?

Người dẫn đầu đeo mặt nạ thấy một màn như vậy liền mở to đôi mắt, nghĩ đến ông ta vừa mới uống vật kia, chẳng lẽ là được?

Nghĩ vậy, trong lòng lập tức chấn động, thậm chí hắn không có thời gian suy nghĩ được của ông ta được lấy ra từ đâu, mà trước tiên đè nén lại, phát ra tiếng thét lạnh lùng, truyền mệnh lệnh!

“Giết ông ta! Đừng để ông ta sống sót quay trở về!”

Vừa dứt lời, đám người áo đen nhanh chóng bao vây tấn công, bởi vì huyền khí trên mỗi người bắt đầu khởi động, kiếm khí và sát khí hòa vào nhau, tạo thành một luồng khí đầy áp bức.

“Giết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Từng tiếng quát chói tai ầm chứa sát khí vô tận, âm thanh kia chấn động đến nỗi khiến cho cây cối có chút lung lay, âm thanh quanh quẩn ở trong không khí, từng đạo sát khí đều hướng về phía Phụng Tiêu đang bị bao vây ở giữa, mùi máu tươi nhẹ nhàng tràn ngập trong không khí...

“Ha ha! Ha ha!”

Phụng Tiêu bước đi mạnh mẽ uy vũ, eo gấu đứng thẳng, một tay cầm đại đao, một tay nắm chặt thanh kiếm đâm thẳng lên trời cười to.

Uy áp của Vô Tịch của ông hóa thành từng luồng khí mà mắt thường có thể nhìn thấy đánh ra xung quanh, những người áo đen ôm đầu la hét thảm thiết. Dưới sự uy áp của ông, kiếm trong tay bọn họ đều rơi xuống đất, đau khổ lẫn lộn, chịu không nổi uy áp đè ép, mắt mũi đều chảy máu.

“A!”

Tiếng kêu la thảm thiết điếc tai nhức óc, xé rách chân trời khiến người ta kinh ngạc!

Tiếng cười mộc mạc chợt dừng lại, ánh sáng trong đôi mắt hồ lô lên tia sắc bén, toàn thân tràn ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ, lạnh đến thấu xương, đại đao trong tay cùng với huyền khí trong cơ thể bỏ một đao mạnh mẽ trên mặt đất, âm thanh trầm thấp mà hùng hậu mang theo sự tức giận thét lớn.

“Ta sẽ cho các ngươi nhìn xem, Phụng Tiêu ta là ai! Cho các ngươi nhìn xem thế nào là một người giữ quan ải, vạn người không thể phá!”

“Ầm! Ầm ầm!”

Một đạo kia dường như chém tan không khí, đánh xuống mặt đất, phát ra tiếng nổ ầm ầm ầm, lưu lại trên mặt đất một vết đao thật sâu.

Luồng đạo khí kia vẫn đi thẳng về phía trước, từng người áo đen ở bên cạnh bị đánh bay chém thành hai khúc, lập tức mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí...

Nhưng không chờ mọi người kịp phản ứng, đại đao trong tay ông lại phản công, cả người tản ra ý chí kiên cường, đó là một loại khí thế khát máu tàn nhẫn được tích lũy từ chiến trường khiến người ta sợ hãi!

Phụng Tiêu lúc này giống như hung thần ác sát khiến cho lòng người run sợ, ông giống như tu la vùng đại đao trong tay cắt đi sinh mệnh, chỉ cần đại đao vùng lên thì ngay sau đó liền vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương của đối phương.

“A...”

Một đầu người bị chém bay ra, máu tươi từ cổ phun ra như suối, bắn tung tóe đầy mặt của người áo đen ở bên cạnh, hiện trường đầm máu khiến trong lòng bọn họ sinh ra ngạc nhiên và sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Chương 312: Tu La Đến Từ Địa Ngục

Sự khát máu trên người ông, ý chí chiến đấu khiếp người và lạnh thấu xương trên người ông, khiến cho những người áo đen kia không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, sau đó lui về phía sau, trong lòng sợ hãi vô cùng, ngay cả tiến lên chiến đấu cũng không dám.

Người dẫn đầu đeo mặt nạ nhìn thấy mấy người áo đen sợ hãi lui lại, hấn tức đến nỗi thét lên: “Kẻ nào lui lại giết không tha!”

Lời này vừa nói ra, mặc dù trong lòng vô cùng hoảng sợ, bọn họ cũng không thể không tiến lên ứng chiến, chỉ thấy mọi người nắm chặt thanh kiếm trong tay, thét lớn một tiếng để tiếp thêm can đảm cho chính mình.

“Leng keng!”

“A!”

Âm thanh của đao kiếm chạm vào nhau tạo thành từng luồng khí sắc bén vang lên trong không khí, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết xé rách bầu trời, chim chóc trú ngụ trong cây cối ở hai bên đường núi ồn ào vỗ cánh bay cao...

Đại đao chém xuống, máu tươi bắn tung tóe, nhiễm đỏ trên đất, Phụng Tiêu càng chiến đấu anh dũng thì thi thể trên mặt đất càng ngày càng nhiều hơn, vô số thi thể không có đầu, có người bị chém thành hai khúc, nỗi sợ hãi trước khi chết của những người áo đen vẫn còn dừng lại trên mặt của bọn họ, đôi mắt hoảng sợ mờ to, đến chết cũng không thể nhắm mắt.

Máu tươi nhuộm đỏ cả áo bào trên người Phụng Tiêu, có máu của ông, cũng có máu của những người áo đen kia, giờ khắc này ông cũng đã chứng minh được lời nói của ông lúc này, một người giữ quan ải, vạn người không thể phá!

Phàm là mỗi một người áo đen tiến lên đều chết ở dưới đao của ông! Sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, khiến cho người nam nhân đeo mặt nạ cũng không khỏi thán thán một tiếng: Phụng Tiêu này, hoàn toàn xứng đáng với danh tiếng trấn quốc tướng quân!

Nhưng nếu để cho viện binh của ông ta đến, vậy thì hẳn muốn giết ông ta lại càng không thể!

Nghĩ vậy, sát ý lóe lên trong mắt, hân giờ lên ám tiễn trong tay, nhắm trúng bóng dáng đang chiến đấu.

“Huru!”

Một mũi tên bắn ra, không trúng.

“Huru!”

Bắn ra mũi tên thứ hai, xẹt qua bờ vai của ông, vẫn không trúng chỗ hiểm.

Ngay vào lúc hân chuẩn bị bắn ra mũi tên thứ ba thì hai lão già kia bắt đầu chậm chạp đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm con bạch mã đang trợ giúp Phụng Tiêu chiến đấu, hận không thể tiến lên chém chết nó.

Nhưng bọn họ đã trải qua một màn lúc trước nên cũng hiểu rõ, con ngựa này có một đôi sừng rồng, nó là một con linh thú, hơn nữa còn là một con linh thú hiếm thấy, vì vậy hai người cũng không muốn giết nó, mà chỉ mong sau khi giết Phụng Tiêu thì có thể thuần hóa con linh thú này!

“Tất cả lui ra! Phụng Tiêu này để chúng ta giết!”

Hai lão già đồng thanh nói, giờ tay lên ra hiệu cho mấy người áo đen còn sót lại lui về sau, dù sao thực lực cũng cách xa, cứ để bọn họ tiến lên đánh cũng sẽ bị giết chết, dù sao Phụng Tiêu cũng không phải là người bình thường!

Sau khi nghe được lời của hai lão già, bảy, tám người áo đen còn lại không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy chủ tử của bọn họ cũng không nói gì, lúc này mới âm thầm lui ra.

Sức chiến đấu của Phụng Tiêu thật đáng sợ!

Lúc đến đây bọn họ có ba mươi người, nhưng bây giờ chỉ còn lại mấy người bọn họ, nếu như lại đấu tiếp, không thể nghi ngờ bọn họ cũng sẽ chết ở chỗ này!

Cả người Phụng Tiêu đầy máu tươi xoay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn nam nhân đeo mặt nạ, sau đó nhìn sang hai tên lão già kia.

Để ông đối phó với hai cường giả Vô Tông đỉnh phong, nói thật ông cũng không nắm chắc.

Nhưng ông có thể kéo dài thời gian! Chỉ cần kéo dài đến khi viện binh đến, ông sẽ có cơ hội sống sót!

“Ngươi muốn kéo dài thời gian để chờ viện binh đến sao? Ha ha, lão phu nói cho ngươi biết, ngươi không có cơ hội đó.”

Tiếng cười âm u vừa dứt, sát khí lập tức tràn ra!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 306: Chương 313: Chắc Chắn Phải Chết

Uy áp của Vô Tông đỉnh phong vừa ra, khiến cho máu trong người Phụng Tiêu lập tức quay cuồng xông lên cổ họng, ông cảm thấy trong miệng hơi tanh, mùi máu tươi nhẹ nhàng tràn ra từ trong miệng...

Ngay lúc này, hai tên lão già kia ngưng tụ huyền khí trong tay đánh về phía ông, tốc độ của Vô Tông đỉnh phong được tăng lên đến đỉnh cao nhất, khiến cho ông không kịp nhìn thấy rõ đối phương ra tay như thế nào thì cả người ông đã bị đánh bay ra ngoài.

“Àm! Àm!”

Hai tiếng động mạnh mẽ đánh vào ngực ông, một người thì nắm đầm nặng nề đánh xuống, người còn lại đánh ra một chưởng mạnh mẽ, hai đạo công kích đều ẩn chứa huyền khí cường đại, trí mạng và tàn nhẫn!

“Phụt!”

Phượng Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi phun ra từ trong miệng, đồng thời cả người bị đánh bay, ông chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau nhức và khó chịu, trong lúc mơ hồ ông chỉ thấy bóng dáng của hai lão già kia lại đánh về phía ông, cảm thấy chưởng phong mạnh mẽ kia sắp đánh lên đỉnh đầu của ông.

“A!”

Lão Bạch tức giận hí lên, trông thấy một trong hai lão già định đánh lên đỉnh đầu của Phượng Tiêu, nó chạy về phía trước đâm mạnh vào lão già kia, đụng cả người ông ta bay ra ngoài.

“Chết tiệt!”

Một chưởng của lão già kia không kịp đánh xuống, cả người đã bị đụng bay ra ngoài, lực của con ngựa mạnh như vậy, cho dù là Vô Tông cũng không thể đỡ nổi sức va chạm của lão Bạch, cả người chặt vật lộn xuống mặt đất ngã chổng vó lên trời.

“Súc sinh!”

Một lão già khác nhìn thấy lại là con ngựa này làm hỏng chuyện, tức giận đến nổi mắng một tiếng, đá chân một cái, tay cầm lấy thanh trường kiếm ở trên mặt đất, rút huyền khí vào kiếm rồi chém về phía lão Bạch.

Vốn dĩ không định giết nó, nhưng nó lại một lần nữa làm hư chuyện của bọn họ, vậy thì không thể lưu lại!

“Xuy!”

Lão Bạch phun ra hai luồng khí tức từ trong hơi thở, tựa như nó đang giễu cợt ông ta không biết tự lượng sức mình, cơ thể xoay lại để móng ngựa quay về phía lão già kia rồi quấy đuôi.

“Phụt!”

Một tiếng phụt vang lên, một làn khói màu vàng nâu tỏa ra từ móng của nó, hơi khói màu vàng nâu giống như khói độc, vô cùng hôi, trực tiếp phun lên trên mặt của lão già kia, ngay sau đó nó hất đuôi ngựa lên tát ông ta một cái, khiến ông ta sặc đến ngất xỉu.

Nhìn thấy một màn như vậy, mấy người áo đen còn sót lại cùng với người nam nhân dẫn đầu đeo mặt nạ đều ngạc nhiên lùi một bước về phía sau, tránh đi luồng khí màu vàng nâu bắt đầu lan tràn ra. Trong nháy mắt, người nam nhân dẫn đầu đeo mặt nạ nhìn thấy lão Bạch kêu lên một tiếng rồi đi về phía người đang nằm sấp trên mặt đất, để Phượng Tiêu bị trọng thương đang hấp hối lên trên lưng rồi quay trở về.

Thấy vậy, hần lập tức liền hành động, giờ ám tiễn trong tay lên nhắm về phía trái tim Phượng Tiêu, trong mắt lóe lên sát khí, ám tiễn lấy khí thể sắc bén không hề do dự bắn ra.

“Hưu!”

“A!”

Phượng Tiêu yếu ớt kêu lên một tiếng, ở sau lưng cắm vào một cây ám tiễn nhỏ bé, máu đỏ tươi đã biến thành đen, vốn dĩ ông có thể miễn cưỡng ngồi thẳng người, nhưng lại vì cây ám tiễn này mà nằm sấp xuống lưng của lão Bạch, mặc kệ nó chạy băng băng trở về...

Nam nhân đeo mặt nạ đang muốn đuổi theo thì mơ hồ nghe được động tĩnh của viện binh đến đây, lúc này khẽ quát một tiếng: “Rút lui!”

Hần không cam lòng quay đầu nhìn lại một cái, rồi mang theo những người còn lại nhanh chóng rút lui, mặc dù không thể tận mắt nhìn thấy ông ta tắt thở, có điều ông ta đã trúng hai chưởng của hai cường giả Vô Tông đỉnh phong, hơn nữa còn trúng ám tiễn tẩm độc của hần, cho dù là đại la thần tiên đến đây cũng không thể cứu được ông ta!

Nghĩ vậy, lúc này nỗi lo lắng trong lòng mới dịu xuống, nhanh chóng rút lui, biến mất trong đường núi...

“Phượng Tiêu!”

Giọng nói lo lắng và kinh ngạc của lão thái gia truyền đến.

Nhưng khi ông nhìn thấy con trai yếu ớt nằm sấp trên lưng của lão Bạch thì trong lòng bỗng dâng lên cảm giác kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: Chương 314: Lành Ít Dữ Nhiều

“Hi!”

Lão Bạch nhìn thấy lão thái gia xuất hiện nên vui mừng hí lên một tiếng, không ai biết là nó đã sợ Phụng Tiêu cứ như vậy mà chết đi đến nhường nào, nếu thực sự chết đi như vậy, vậy thì chủ nhân chẳng phải sẽ đau lòng đến chết hay sao?

Chớp mắt một cái, lão thái gia đã đi đến bên cạnh Lão Bạch, nhìn thấy đứa con trai bị ám tiễn độc cắm sau lưng, còn chảy ra máu đen, mọi cũng trở nên tím đen lại, cả người đã mất đi ý thức, trong lòng ông cảm thấy có chút đau đớn, ông đỡ Phụng Tiêu từ trên lưng Lão Bạch xuống, hai tay run run cầm được tễ giải độc cho Phụng Tiêu uống.

“Đề lại một nhóm ở lại lực soát! Những người còn lại theo ta hồi phủ!”

Nói xong câu cuối, ông cũng theo Phụng Tiêu nhanh chóng đi về phía Phụng phủ.

Cùng lúc đó, Phụng Cửu đang ở trong nhẵn không gian tu luyện cũng bất ngờ cảm thấy trong lòng không yên, một loại cảm giác sợ hãi chiếm giữ trái tim nằng, trái tim nằng đập thành thịch rất mạnh, giống như gặp phải chuyện gì đó không tốt vậy, khiến nằng không thể nào chuyên tâm tu luyện được.

Thế nên nằng thở nhẹ một hơi rồi lách người ra khỏi nhẵn không gian, vừa mở cửa ra thì đã thấy sắc mặt Lãnh Suồng rất kỳ lạ vội vàng chạy đến.

“Chủ tử! Trong nhà xảy ra chuyện rồi!”

Nghe xong lời này, trong lòng Phụng Cửu bỗng trầm xuống, nói: “Ta về trước, ngươi về sau đi!”

Vừa nói dứt lời thì người đã chạy ra bên ngoài rồi.

Lúc dân chúng trong thành Vân Nguyệt nhìn thấy Phụng lão gia cũng Phụng Tiêu đang hôn mê bất tỉnh trở về thì tất cả mọi người trong thành Vân Nguyệt đều kinh sợ.

“Không phải chứ? Đúng là Phụng Tiêu sao? Kẻ nào mà lại to gan dám ám sát hần vậy? Thực lực của hần đã là Vô Tông rồi!”

“Này! Xem ra vết thương không nhẹ đâu, sau lưng còn cắm mũi tên kia, xem ra tình hình này không được tốt lắm!”

Mọi người đều nhỏ giọng bàn tán xôn xao, tất cả đều không ngờ lại có người có thể khiến Phụng Tiêu bị thương đến như vậy, hơn nữa còn là ở trong thành Vân Nguyệt nữa chứ, có thể nói, nhìn thấy Phụng Tiêu bị thương như vậy thì trong lòng gia chủ của một vài gia tộc chắc đã tự mình đoán ra được rồi.

Sau khi Phụng lão gia cũng Phụng Tiêu về phủ, toàn bộ Phụng phủ đều ở trong trạng thái lo lắng không yên, đại phu trong phủ đã bị dẫn đến sân của Phụng Tiêu để kiểm tra, sân trong của Phụng Tiêu đều có hộ vệ bao quanh, toàn bộ đều đang ở trong trạng thái cảnh giác cao độ.

“Lão... Lão thái gia... Gia chủ... Gia chủ e là... là...”

Sau khi đại phu trong phủ bắt mạch xong thì trong lòng vô cùng hoảng sợ, sắc mặt trở nên trắng bệch, quỳ rạp xuống đất, đến nói thôi mà cũng run rẩy không nói hết lời.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng lão thái gia bỗng trầm xuống, cố gắng đè nén nỗi hoang mang lẫn lo lắng trong lòng, giọng nói già nua vang lên: “Có gì cứ nói thẳng ra! Tình hình của nó rất cuộc như thế nào rồi?”

“Trong người gia chủ không chỉ có độc mà còn bị nội thương còn rất nặng, xương cốt đều đã bị vỡ nát, ở ngực lại có máu tụ, lần này chỉ e là lành ít dữ nhiều!”

Nói xong những lời này, đại phu liền cúi đầu xuống, không dám nhìn sắc mặt của lão thái gia, thấp giọng nói: “Hơn nữa, ám tiễn trên lưng của gia chủ cũng không thể nhổ được, nếu như nhổ nó ra thì chắc chắn gia chủ sẽ mất mạng!”

Nghe xong những lời này, lão thái gia chỉ cảm thấy như trời đất quay cuồng, cả người lung lay, may mà có Lãnh Hoa ở bên cạnh đỡ lấy nên mới không ngã xuống.

“Gia gia, nghĩa phụ thế nào rồi?”

Bên ngoài vọng đến giọng nói vội vàng của Quan Tập Lẫm, cùng với đó là tiếng cửa bị đẩy ra, hần vội vã bước từ ngoài vào.

“Ngươi lui xuống trước đi!”

Lão thái gia phát tay cho đại phu lui xuống, Lãnh Hoa đỡ ông đến bên ghế, trông ông giống như vừa mất hết hồn phách vậy, vẻ mặt vô cùng đau khổ, dường như chỉ một lát mà đã già hơn mười tuổi..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 308: Chương 315: Đưa Đại Phu Tới

“Lão thái gia, người đừng lo lắng quá, con đã sai người báo tin cho tỷ tỷ rồi, sau khi chủ tử nhận được tin này sẽ lập tức quay về, với y thuật của chủ tử thì gia chủ nhất định sẽ không sao đâu!” Lãnh Hoa nhẹ nhàng an ủi rồi rót cho ông một chén trà.

Quan Tập Lẫm bước lên phía trước nhìn đôi môi tím tái của nghĩa phụ hần, vội vàng hỏi: “Gia gia! Độc mà nghĩa phụ trúng phải có loại dược tề nào có thể tạm thời khống chế được trước không?”

“Có, lúc ta tìm thấy nó thì đã cho nó uống, cũng may mà Phụng nhi đầu có giữ lại một ít để đề phòng, nếu không thì e rằng nó không thể chịu được đến khi quay về nữa rồi.”

Sau khi lão thái gia nghe Lãnh Hoa nói vậy thì mới tỉnh táo trở lại, chỉ là trong lòng vẫn rất lo lắng.

Dù gì thì Phụng Tiêu bị thương nặng như vậy, hơn nữa lại còn trúng độc, loại độc này hình như rất mạnh, ông đã cho Phụng Tiêu uống dược tề giải độc nhưng vẫn không giải hết được độc tố mà chỉ có thể tạm thời áp chế nó, cũng chỉ có thể đợi Phụng nhi đầu kia nhanh chóng quay về xem xem có còn cách nào khác hay không mà thôi.

Quan Tập Lẫm trầm tư nói: “Với tu vi của nghĩa phụ mà còn bị thương như vậy, chắc chắn thực lực của đối phương phải rất mạnh, hơn nữa ở trong thành Vân Nguyệt này, người có tu vi như vậy lại kết thù với nghĩa phụ thì có thể là ai cơ chứ?”

Phụng lão thái gia lắc đầu: “Lúc ta mang nó về thì quên mất không kiểm tra lại hiện trường lúc đó, nhưng đã để lại một đội Phụng vệ ở lại lục soát rồi, hi vọng là có thể tìm ra một chút manh mối gì đó!”

“Lão thái gia, Tam vương gia cầu kiến!” Bên ngoài vọng vào giọng nói của Phụng vệ.

Nghe vậy, lão thái gia quay sang nói với Quan Tập Lẫm: “Người ra xem sao, có gì thì ngăn tên này lại không cho nó vào, bây giờ ta không muốn gặp ai cả!”

“Vâng!” Quan Tập Lẫm đáp một tiếng rồi căn dặn Lãnh Hoa chăm sóc tốt cho lão thái gia, xong xuôi mới đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Ở bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiền bị cản ở ngoài sân vừa nhìn thấy Quan Tập Lẫm từ trong phòng bước ra thì ánh mắt liền sáng lên, hần không thể ngờ được rằng Quan Tập Lẫm lại có quan hệ thân thiết với Phụng gia đến vậy, đến hần còn bị ngăn lại ở bên ngoài, vậy mà Quan Tập Lẫm lại có thể tự do ra vào mà không bị ai ngăn cản.

“Tam vương gia!”

Quan Tập Lẫm chấp tay hành lễ rồi nhìn hần nói: “Trong phủ xảy ra chuyện nên bây giờ mọi người đều đang rất lo lắng, mong Tam vương gia thứ lỗi vì không thể tiếp đón người chu đáo!”

Nghe ra câu đùa khách khéo của hần nên Mộ Dung Dật Hiền cũng không so đo với hần mà chỉ nói: “Bổn vương nghe được tin Phụng thúc gặp chuyện nên vội vàng đến đây xem thử, sau khi phụ vương ta biết được tin này thì cũng đã phái hai đại phu có tiếng đến đây xem có giúp đỡ được gì không, nếu như bổn vương không tiện vào, vậy thì để hai vị đại phu này vào xem bệnh giúp Phụng thúc đi! Y thuật của bọn họ có thể xem là đứng đầu cả thành Vân Nguyệt này đấy!”

Nghe vậy, ánh mắt của Quan Tập Lẫm lướt qua người của người đàn ông trung tuổi và lớn tuổi đứng sau hần, nghĩ một lát rồi nói: “Đợi một lát để ta vào trong hỏi xem sao!”

Cũng không biết tiêu Cừ lúc nào mới trở về, nếu như gia gia không có ý kiến gì thì có thể để cho hai vị đại phu kia vào xem qua tình trạng của nghĩa phụ trước cũng được.

Mộ Dung Dật Hiền gật đầu rồi nhìn theo bóng Quan Tập Lẫm.

“Mời vào trong!” Quan Tập Lẫm đi đến bên cạnh Mộ Dung Dật Hiền rồi giơ tay làm động tác mời vào.

Lúc này Mộ Dung Dật Hiền mới dẫn theo hai vị đại phu đi vào, vừa vào phòng đã nhìn thấy lão thái gia ngồi bên giường với dáng vẻ mệt mỏi, còn Phụng Tiêu thì nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tím tái, tình trạng này xem ra rất không ổn.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng hần bỗng trầm xuống, không nghĩ rằng tình trạng lại nghiêm trọng như vậy. Rốt cuộc là kẻ nào? Dám ở trong thành Vân Nguyệt làm cho Phụng Tiêu bị thương đến mức này?

“Các người mau đến xem xem thế nào!” Mộ Dung Dật Hiền bảo hai vị đại phu đi lên trước xem bệnh.

Chương 309: Chương 316: Phụng Cửu Trở Về

Đội hai vị đại phu kia tiến lên, hần liền đến trước mặt lão thái gia hành lễ rồi hỏi: “Phụng gia gia, đã tìm ra được kẻ nào làm chuyện này chưa?”

Lão thái gia lắc đầu rồi thở dài nói: “Chưa, lúc đó ta chỉ quan tâm đến việc đưa Phụng Tiêu về nên cũng không quan sát kỹ, đến nay nó vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh thế này, ta làm gì còn tâm trí nào mà điều tra xem tên đó là ai nữa!”

“Phụng gia gia, người đừng lo lắng quá, Tiêu thúc là người phúc lớn mạng lớn nên nhất định sẽ không sao đâu!”

Hần nhẹ nhàng an ủi rồi nhìn về phía hai vị đại phu vừa bắt mạch xong đang lui xuống, nhìn sắc mặt của hai người họ lộ rõ vẻ vô cùng nghiêm trọng nên vội vã hỏi: “Thế nào rồi?”

Hai vị đại phu nhìn nhau một cái rồi quay sang hành lễ với bọn họ, nói: “Lão thái gia, vết thương của Phụng tướng quân quá nặng, hơn nữa ở ngực còn tích tụ máu đông, trong người còn mang kịch độc, y thuật của bọn ta không tinh thông, không dám chữa trị.”

Mộ Dung Dật Hiền nghe xong những lời này, lông mày hần liền nhíu lại rồi hỏi: “Lẽ nào không có cách nào sao?”

Hai vị đại phu trầm tư một lúc rồi nói: “Nếu như có thể tìm thấy Quý Y thì may ra sẽ cứu được, chỉ là Quý Y kia hành tung bí ẩn, bây giờ cũng không biết người đang ở nơi nào, cho dù có tìm thấy hần thì cũng quá muộn rồi!”

Trước đó lão thái gia cũng đã nghe đại phu trong phủ nói qua rồi, bây giờ lại nghe hai người này cũng nói vậy, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, về mặt đau xót của ông khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

“Nếu đã vô phương cứu chữa, vậy thì mọi người cứ về trước đi! Bây giờ nghĩa phụ ta như vậy nên cũng không tiện tiếp khách, cũng nhờ Tam vương gia thay chúng ta gửi lời cảm ơn đến Quốc chủ.” Quan Tập Lâm nói xong rồi giơ tay lên làm động tác mời ba người họ ra về.

Mộ Dung Dật Hiền nhìn Quan Tập Lâm một cái rồi quay sang lão thái gia nói: “Phụng gia gia, vậy thì ta về trước đây, ta sẽ phái người nghe ngóng tin tức xem Quý Y đang ở nơi nào, nếu như có tin gì về hần, ta nhất định sẽ phái người đi mời hần đến!”

“Vất vả cho người rồi!” Lão thái gia gật đầu rồi nhìn ba người họ.

Mộ Dung Dật Hiền vừa ra khỏi cửa lớn của Phụng phủ đã bảo hai vị đại phu kia về trước phục lệnh, còn mình thì đến chợ đen để nghe ngóng tin tức về Quý Y, nếu như Quý Y đã về đến thành Vân Nguyệt thì có lẽ Tiêu thúc vẫn còn có cơ hội sống sót.

Nhưng lúc hần đang trên đường đi đến chợ đen thì đã gặp phải một tên mặc áo đen vội vã đi về phía Phụng phủ, thấy vậy bước chân hần hơi ngừng lại, quay đầu lại nhìn bóng dáng ấy một cái rồi bám theo, vì thế mà lại quay lại Phụng phủ.

Trong hoàng cung, lúc này Quốc chủ ở trong cung điện đang hỏi: “Vệ tình trạng của Phụng Tiêu thế nào rồi?”

“Bẩm Quốc chủ, tình trạng của Phụng tướng quân không được khả quan cho lắm, trong người ngài ấy không chỉ bị nội thương nghiêm trọng mà lại còn bị trúng kịch độc, chắc chắn là có thuốc để khống chế kịch độc trong cơ thể ngài ấy, nếu không thì e rằng tính mạng của ngài ấy đến giờ cũng không còn, hai người chúng thần cũng chỉ dám bắt mạch kiểm tra qua thôi, chứ không dám chữa trị cho ngài ấy.”

“Ồ! Nói như vậy tức là hần bị thương rất nghiêm trọng đúng không?” Quốc chủ nhíu mày hỏi.

Hai vị đại phu nhìn nhau một cái rồi nói: “Nếu không có kỳ tích xảy ra thì e rằng ngài ấy không sống nổi qua đêm nay!”

Quốc chủ ngồi trên chủ vị nghe thấy những lời này xong thì ngồi ngả trên ghế rồi lẩm bẩm nói: “Kỳ tích? Trên thế gian này lấy đâu ra lắm kỳ tích đến vậy...”

Nhưng bọn họ lại không biết được rằng, một bóng người màu trắng đã lặng lẽ trở về Phụng phủ, hơn nữa còn yên lặng đến mức không kinh động đến bất cứ người nào mà đã có thể đi đến sân trong của Phụng Tiêu.

Đám hộ vệ đứng canh xung quanh nhà cũng chỉ nhìn thấy một bóng áo trắng xoẹt qua, đang định động thủ thì phát hiện ra người đó chính là đại tiểu thư đã xa nhà lâu ngày.

Chương 310: Chương 317: Tình Trạng Nguy Kịch

“Đại tiểu thư!”

Đám thị vệ quỳ một gối xuống đất cung kính hành lễ.

Phượng Cửu nhìn đám thị vệ bao vây xung quanh nhà, nàng ra hiệu tỏ ý giữ im lặng rồi căn dặn: “Không có sự cho phép của ta, không được để người khác đến gần đây nửa bước!”

Vừa nói dứt lời liền đi vào bên trong.

“Vâng!” Đám thị vệ đồng thanh đáp, đợi nàng đi vào nhà xong mới đứng dậy.

Mấy người trong phòng nghe thấy bên ngoài có tiếng vọng vào thì đã vội vàng ra đón, lúc nhìn thấy nàng, suýt chút nữa lão thái gia đã rơi lệ.

“Phượng nha đầu, Phượng nha đầu về rồi, cha con...”

Về kiên cường trước mặt người ngoài đến khi gặp được người thân thì lập tức sụp đổ, để lộ ra sự lo lắng lẫn lo sợ vẫn luôn được kìm nén trong lòng ông, giọng ông có chút nghẹn ngào, tròng mắt hơi đỏ lên, giống như nước mắt đang trực trào tuôn ra.

Phượng Cửu bước nhanh về phía trước đỡ ông, áy náy nói: “Gia gia, là Phượng nha đầu không tốt nên muộn thế này mới quay về!”

“Không đâu, về là tốt rồi, về là tốt rồi, Phượng nha đầu, nhanh, nhanh vào xem cha con đi!” Lão thái gia lau nước mắt rồi kéo nàng đi thẳng vào trong phòng.

Vào phòng, Phượng Cửu bước nhanh vào bên trong, lúc nhìn thấy Phượng Tiêu nằm nghiêng một bên ở trên giường, sắc mặt hơi biến sắc. Nàng bước nhanh đến bên cạnh giường rồi kiểm tra qua cho ông một lượt, càng khám lâu thì lại càng sợ hãi.

Nhìn thấy sắc mặt nàng có vẻ nghiêm trọng, lão thái gia vốn được Quan Tập Lâm đỡ cũng lo lắng quá không chịu được mà hỏi: “Nó thế nào rồi? Có thể cứu được không?”

Lúc hỏi câu này, trong lòng ông vẫn lo lắng không ngừng, sợ nhất là người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh.

“Tình trạng rất nguy kịch!”

Nàng không quay đầu lại mà nói luôn, rút đồ đạc từ nhẫn không gian ra rồi nói: “Ca, huynh đến đây giúp muội một chút, để muội rút ám tiễn kia ra trước!”

“Được!” Quan Tập Lâm trả lời xong rồi nhanh chóng bước đến.

“Lãnh Hoa, đi lấy cho ta một chậu nước sạch đến đây!”

“Vâng!” Lãnh Hoa đáp rồi xoay người đi ra ngoài, không lâu sau đã bưng một chậu nước sạch vào.

Lão gia không thể giúp đỡ được gì nên chỉ đành ở một bên nhìn lo lắng.

Chỉ thấy Phượng Cửu rửa sạch tay trước rồi xé lớp áo sau lưng của cha nàng ra, nhìn ám tiễn một chút, lòng mày nhíu lại.

Đây là mũi tên có móc ngược, nếu như cứ rút thẳng nó ra như vậy thì sẽ mất rất nhiều máu, nếu máu không cầm được thì sẽ rất nguy hiểm. Vì thế nàng đành phải dùng một con dao nhỏ rạch phần thịt xung quanh ám tiễn ra, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận rút ám tiễn ra, máu tươi cũng theo đó mà tràn ra, kèm theo một chút máu đen.

Quan Tập Lâm nhìn ám tiễn kia được lấy ra từng chút từng chút một, cuối cùng đến lúc nó lộ ra ngoài thì một tay Phượng Cửu nhô nó ra, đồng thời chuẩn bị sẵn thuốc cầm máu rắc vào chỗ máu chảy, phải đổ cả một lọ thuốc thì mới có thể cầm được máu.

Phượng Cửu bó vết thương ở sau lưng lại, lấy từ đồng đồ nghề ra một dụng cụ nhỏ mà lại sắc, giống như ống thép vậy, căn dặn mọi người: “Đặt ông ấy nằm xuống, sau đó cắt phần vạt áo trước ngực ra!”

Quan Tập Lâm làm theo những gì nàng nói, vừa lui ra thì đã thấy nàng không nói thêm gì nữa mà đã cầm dụng cụ sắc nhọn kia lên rạch một đường ở ngực của Phượng Tiêu, chứng kiến cảnh đó, cả người hấn giật nảy lên, suýt chút nữa đã kêu lên thất thanh.

Một dòng máu tươi theo ống thép mà phun ra ngoài, giống như cột máu, bắn đầy lên người Phượng Cửu.

Chỉ nhìn thấy một tay của nàng đang vận khí rồi áp sát vào ngực của cha nàng, đợi đến lúc trong miệng của cha nàng cũng tràn ra máu tươi thì lúc đó mới ấn chỗ cảm ứng thép ở trên ngực xuống, xong xuôi mới nhanh chóng rút ống thép ra để xử lý vết thương.

Lão thái gia nhìn thấy cảnh này thì chỉ cảm thấy trước mắt toàn là màu của máu, trong phòng tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc của Phụng Tiêu khiến cho ông suyết chút nữa cũng đứng không vững được, nhưng cũng chính thời khắc này thì bên ngoài lại truyền đến âm thanh...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Chương 318: Thuộc Đến Từ Chợ Đen

“Lão thái gia!”

Giọng nói đó là của quản gia trong nhà. Lúc nghe thấy tiếng đó, lão thái gia cũng trấn tĩnh lại tinh thần, hít sâu một hơi rồi mới để Lãnh Hoa đỡ bước ra ngoài.

Mở cửa ra nhìn thấy quản gia đang đứng ở giữa sân nên hỏi: “Có chuyện gì?”

“Lão thái gia, người quản lý ở chợ đen đến rồi, nói là biết lão gia xảy ra chuyện nên đã đặc biệt mang đến đây loại thuốc có thể cứu mạng được.” Nhìn sắc mặt khó che giấu được vẻ lo lắng lẫn một mối của lão thái gia, trong lòng quản gia khẽ thở dài một hơi, cũng không biết gia chủ bây giờ thế nào rồi!

Nghe vậy, lão thái gia bỗng dừng người lại một lúc rồi hỏi tiếp: “Hắn bây giờ đang ở đâu?”

“Quan thiếu gia có lệnh không tiếp bất cứ ai, vì thế lão nô cũng không cho hắn vào nhà nên bây giờ hắn đang đứng ở ngoài cổng lớn đợi!”

Đúng lúc lão thái gia đang chần chừ không biết có nên nhận thuốc hay không thì trong phòng bỗng vọng ra giọng nói của Quan Tập Lẫm: “Lãnh Hoa, người vào đây một lát!”

Lãnh Hoa đáp lại một tiếng, giúp lão thái gia đứng vững lại rồi nhanh chóng đi vào trong, không lâu sau đã lại đi ra rồi ghé sát vào tai lão thái gia nói vài câu.

“Như vậy đi! Người dẫn hắn đến phòng khách, ta đến đó xem thế nào.” Lão thái gia bảo quản gia ra mời hắn vào nhà.

Nhưng quản gia lại không đi ngay mà lại đứng yên tại chỗ hỏi lại: “Lão thái gia, Tam vương gia cũng đang ở ngoài cửa, việc này... Có để tam vương gia vào đây không?”

“Bảo hắn về trước đi, nói là trong phủ bây giờ không rảnh để tiếp khách, ai đến cũng không gặp!” Lão thái gia phát tay nói.

“Vâng!” Quản gia đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

“Người ở lại đây đi, xem giúp được gì thì giúp!” Lão thái gia quay sang nói với Lãnh Hoa, bảo hắn ở lại còn mình thì đi ra sân rồi đứng lại, nhìn đám thị vệ canh giữ xung quanh nhà nói: “Chuyện đại tiểu thư trở về không được đề cho bất kỳ ai biết được!”

Đám thị vệ đồng thanh đáp: “Vâng!”

Do chỗ này có bọn họ canh giữ, đám hạ nhân trong phủ cũng không thể ra vào bên này, vì thế chuyện đại tiểu thư về lúc này chắc rằng chỉ có những người ở nơi này mới biết được.

Bên ngoài cửa lớn Phụng phủ.

Việc Phụng Tiêu xảy ra chuyện, tin tức này giống như lông vũ bay đầy trời nên dường như cả thành đều đã biết tin này, các thế lực lớn hay người của các gia tộc đều rất quan tâm đến việc sống chết của Phụng Tiêu.

Dù gì đi chăng nữa, Phụng phủ tuy có trụ cột nhưng huyết mạch chính thống lại chỉ có một mình Phụng Tiêu, hơn nữa Phụng lão thái gia tuổi tác cũng đã cao rồi, đã nhiều năm không đột phá, mà con của Phụng Tiêu lại chỉ có một đứa con gái, nếu như Phụng Tiêu không sống được nữa, vậy thì e rằng Phụng phủ cũng sẽ rơi vào nguy cơ sụp đổ mà thôi.

Vì thế, lúc nhìn thấy quản lý chợ đen đến Phụng phủ thì trong lòng mọi người không khỏi có chút cảm giác kinh ngạc.

Lẽ nào là Phụng Tiêu có giao tình với người ở chợ đen sao? Phụng Tiêu vừa xảy ra chuyện thì người ở chợ đen đã mang thuốc đến! Có điều, theo lời của người ở chợ đen đó thì có lẽ Phụng Tiêu vẫn có thể giữ lại được cái mạng này, dù chợ đen ở thành Vân Nguyệt này cũng chỉ là một phần rất nhỏ bé nhưng các loại thuốc trong chợ đen không những có rất nhiều loại quý giá mà còn có thể cứu được mạng người.

Chỉ là loại thuốc cứu mạng quý giá đến vậy mà chợ đen lại mang đến tặng không cho Phụng phủ hay sao?

Cửa lớn của Phụng phủ kêu cách một tiếng rồi mở ra, quản gia đứng trước cửa cung kính mời người quản lý chợ đen vào trong, sau đó quay sang nói với Mộ Dung Dật Hiền mấy câu rồi cửa lớn lại đóng lại.

Phòng khách Phụng phủ.

“Phụng lão gia!” Quản lý chợ đen nhìn Phụng lão gia hành lễ.

“Nghiêm quân sự!”

Lão thái gia cũng đáp lễ rồi nói: “Mời ngồi!”

Nghiêm quân sự không ngồi mà chỉ nói: “Hôm đó lúc Quý Y rời đi đã bảo chợ đen phải chú ý quan tâm đến Phụng phủ, hôm nay ta nghe được tin Phụng tướng quân xảy ra chuyện, tình hình có chút nguy cấp nên đã đặc biệt mang hai lọ dược tề này đến đây, hy vọng là có thể giúp Phụng tướng quân vượt qua cơn nguy hiểm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Chương 319: Đích Thân Tới Xem

Nghe thấy vậy, lão thái gia vội vàng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn Nghiêm quân sự, đây đúng thực là giúp người khi gặp nạn mà! Cho dù con ta có thể vượt qua nguy hiểm hay không thì hôm khác ta sẽ mang lễ đến nhà để cảm ơn”

“Lão thái gia quá lời rồi!”

Nghiêm quân sự cười rồi lấy hai lọ dược tề đưa cho ông, sau đó nói: “Một lọ dùng để trị nội thương còn một lọ dùng để giải độc, lão thái gia hãy nhanh chóng cầm đi cho Phụng tướng quân dùng đi, Nghiêm mô không ở lại nữa, xin cáo từ!”

Hắn chấp tay nói xong rồi xoay người rời đi.

Lão thái gia vội vàng bảo quản gia tiễn Nghiêm quân sự đi, còn mình thì cầm dược tề đến phòng Phụng Tiêu.

Lúc ông quay lại phòng thì hình như trong phòng đã được quét dọn qua rồi, bộ y phục nhuộm đầy máu mà Phụng Tiêu mặc trên người đã được Quan Tập Lâm và Lãnh Hoa thay ra, tuy Phụng Tiêu vẫn còn hôn mê nhưng hơi thở dường như đã không còn yếu như trước nữa rồi.

“Phụng nha đầu, cha cháu thế nào rồi? Có còn nguy hiểm đến tính mạng nữa không?” Lão thái gia đi đến bên cạnh Phụng Cửu lo lắng hỏi.

Phụng Cửu nháp một ngụm trà nóng mà Lãnh Hoa bùng lên, thở phào nhẹ nhõm rồi nói: “Gia gia yên tâm đi, trước mắt thì không còn nguy hiểm nữa, có điều có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không thì còn phải chờ đến tối nay xem có bị phát sốt hay không đã, nếu như sốt quá cao mà không thể hạ xuống được thì e rằng khó mà giữ được tính mạng!”

“Nếu sốt cao thì phải làm sao đây?” Sắc mặt lão thái gia trắng bệch, chỉ cảm thấy trái tim có gì đó đau nhói.

“Đêm nay cháu sẽ ở lại đây trông chừng!”

Nàng nói xong rồi quay sang trấn an lão thái gia: “Gia gia đừng lo lắng quá, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Nghe nàng nói vậy, lão thái gia cho dù có lo lắng thì cũng không nói được gì nữa, mà chỉ lấy hai lọ dược tề kia ra đưa cho nàng: “Đây là đồ mà Nghiêm quân sự ở chợ đen mang đến, một lọ dùng để trị nội thương, còn một lọ dùng để giải độc, có thể dùng được không?”

Phụng Cửu lắc đầu: “Cháu đã cho cha uống giải độc đan rồi, dược tính cả nó còn mạnh hơn nhiều so với dược tề, bây giờ không cần dùng thêm bất kỳ loại dược tề nào nữa, hai lọ dược tề này gia cứ giữ lại đi!”

Quan Tập Lâm đứng bên cạnh nhìn thấy trên người nàng vẫn còn nhuộm vài vết máu liền lên tiếng nói: “Tiểu Cửu, ở đây có ta trông nom là được rồi, muội hãy về trước tắm rửa thay y phục đi!”

“Ừm! Phụng nha đầu, cháu hãy về tắm rửa trước đi đã, ở đây có chúng ta trông nom là được rồi!”

Lão thái gia nhìn thấy sắc mặt nàng có vẻ rất mệt mỏi nên thương xót nói: “Chắc là cháu nghe được tin này nên đã vội vã trở về đây, từ thung lũng Đào Hoa đến đây mất không đến một canh giờ, hơn nữa lại giúp cha cháu trị bệnh, chắc là đã mệt lắm rồi, cháu tắm rửa xong rồi nghỉ ngơi một lát đi rồi hãy tới! Buổi tối ở đây còn cần có cháu nữa!”

“Vâng, đợi lát nữa cháu sang bên kia nghỉ ngơi một chút là được rồi!”

Nàng hơi mỉm cười, đang định đi ra thì lại dừng bước lại nói: “Gia gia, chuyện cháu trở về đừng để lộ ra ngoài, lát nữa quay lại cháu sẽ nói rõ ràng về chuyện cha cháu bị tập kích!”

Lão thái gia gật đầu rồi nói: “Gia gia biết rồi, đã căn dặn mọi người rồi, cháu cứ yên tâm đi!”

Nghe xong, Phụng Cửu mới đi về phòng mình.

Trong hoàng cung,

“Cái gì? Người nói quản lý của chợ đen mang thuốc đến tặng cho Phụng Tiêu?” Mộ Dung Bác ở trong đại điện nghe được tin này, trong lòng cảm thấy rất căng thẳng.

Mộ Dung Dật Hiền đứng trong điện nhìn thấy cảnh này nên trong lòng có chút ngạc nhiên, nhìn lại cha mình một cái rồi gật đầu nói: “Nhi thần đã hỏi qua tên Nghiêm quân sự này, hẳn nói là nhận được sự ủy thác của Quý Y trước khi đi, muốn hắn phải quan tâm chăm sóc cho Phụng gia!”

Mộ Dung Bác ổn định lại cảm xúc rồi hỏi: “Vậy bây giờ Phụng Tiêu đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa?”

“Việc này nhi thần cũng không rõ, bởi vì người ta không cho con vào trong!”

Nghe xong, Mộ Dung Bác đứng dậy rồi nói: “Xem ra đích thân bốn quân phải đến đó một chuyến rồi, nếu không thì trong lòng ta không yên tâm được!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Chương 320: Cây Cao Đón Gió Lớn

Nghe những lời này, Mộ Dung Dật Hiền hơi trầm tư một lúc rồi nhìn ông nói: “Phụ vương, nhi thần nghĩ lúc này phụ vương không nên đi thì tốt hơn!”

“Hả? Sao con lại nói vậy?” Mộ Dung Bác nhìn hắn hỏi.

“Phụ vương thử nghĩ mà xem, lúc này Phụng tướng quân đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết nên chắc chắn Phụng phủ sẽ không tiếp khách, hơn nữa lại xảy ra chuyện như vậy, lúc này không chỉ là bọn họ mà ngay đến cả các thế lực lớn và các gia tộc khác ở trong thành cũng sẽ chú ý hơn đến động tĩnh của Phụng phủ, phụ vương cũng đã phái đại phu đến đó xem xét tình hình rồi, cũng đã thể hiện được tâm ý rồi. Vì vậy với tình huống trước mắt thế này, nhi thần nghĩ rằng phụ vương không nên đến đó thì tốt hơn.”

“Ý của con là, nếu như bốn quân đến đó, sợ rằng sẽ bị người đời nghi ngờ là người đằng sau ám sát Phụng Tiêu sao?” Lòng mày ông hơi nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đứa con này.

Mộ Dung Dật Hiền không trực tiếp trả lời mà chỉ chấp tay cung kính đáp: “Chỉ là nhi thần cảm thấy trước mắt phụ vương không nên đến Phụng phủ mà thôi!”

Nghe vậy, Mộ Dung Bác trầm tư một lát rồi quay ra nói: “Những lời con nói cũng có lý, nếu như đã không thể đi, vậy thì con hãy đi đến nhà kho chọn lấy vài loại thuốc giống như vậy mang đến đó, không chừng bọn họ có thể sẽ dùng đến cũng nên!”

“Vâng!” Mộ Dung Dật Hiền đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Chỉ mong rằng những gì hắn đoán là không đúng, chuyện này thực sự không phải là việc mà cha hắn làm ra, nếu không hậu quả e rằng sẽ không thể lường trước được...

Còn bên kia, trong Phụng phủ.

Trong sân của Phụng Tiêu, trong phòng, lão thái gia, Phụng Cửu và cả Quan Tập Lãm đang ngồi nói về chuyện Phụng Tiêu bị tập kích, thông qua phân tích và loại trừ thì kết quả cuối cùng lại khiến cho lão thái gia có chút khó tin.

“Không! Không phải vậy! Sao lại có thể như vậy được chứ! Có lẽ chúng ta đã đoán sai rồi cũng nên!” Lão thái gia không muốn tin, bởi vì đáp án kia khiến ông không thể nào chấp nhận được.

Phụng Cửu thờ dãi một hơi rồi nói: “Với sức mạnh của Phụng phủ chúng ta thì có lẽ cả Diệu Nhật quốc này cũng chẳng có mấy người dám trở thành địch với chúng ta, hơn nữa việc này lại xảy ra trong phạm vi thành Vân Nguyệt, muốn cháu không nghi ngờ thì cũng rất khó!”

“Có lẽ... Có lẽ là do người của nước khác đến ám sát cha cháu cũng nên, có lẽ...” Ông còn chưa nói dứt lời thì đã bị Phụng Cửu cắt lời.

“Đúng, có lẽ cũng có khả năng là như vậy, chỉ có điều mấy năm gần đây mấy tiểu quốc cấp chín cũng không xảy ra chiến tranh với Diệu Nhật chúng ta, do vậy khả năng bọn họ tự nhiên ra tay với cha cũng không quá lớn!”

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hơn nữa, có thể biết rõ quy luật sinh hoạt gần đây của cha, lại còn sức mạnh có thể khiến ông ấy trở nên như vậy, trong cả thành Vân Nguyệt này có thể có mấy người, gia gia chắc hẳn cũng biết!”

“Tuy ở hiện trường xảy ra sự việc không để lại một chút dấu vết nào có ích nhưng có thể điều tra ra được hai, ba mươi tên cao thủ như vậy, trừ quốc chủ của Diệu Nhật là Mộ Dung Bác ra thì thử hỏi ai là người có thể làm ra chuyện này? Gia gia đừng quên là quân vương từ trước đến nay vẫn luôn đa nghi, hưởng hồ sức mạnh của Phụng gia chúng ta bây giờ quả thực là nỗi lo ngại lớn nhất của hắn, đây chẳng phải là động cơ ám sát hay sao?”

Lời nàng nói rất bình thường nhưng từng câu từng chữ mà nàng phân tích ra lại rất có lý, rất sâu sắc.

Cây cao đón gió lớn. Câu này rất hợp với Phụng phủ.

Lão thái gia ngồi im không nói gì, chỉ là trán ông hơi nhăn lại giống như đang âm thầm chịu đựng chuyện gì đó, ông hít sâu vào rồi lại từ từ thở ra, nhìn Phụng Cửu đang ngồi ở trước mặt, nói với giọng già nua mang theo vẻ mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: Trao Quyền Thoái Lui

“Đợi cha cháu tỉnh lại, nếu như người ám sát đúng thật là quốc chủ, vậy chúng ta hãy trao lại quyền rồi từ chức đi.”

Nghe những lời đó, Phụng Cửu cau mày lại, cứ có chút bất trắc là gia gia nàng lại muốn từ chức.

Dường như lão thái gia nhìn thấu được sự hoài nghi và kinh ngạc trong lòng nàng, ông thở dài rồi giải thích: “Năm đó tăng tổ phụ của cháu từng để lại di mệnh, nếu như sau này, bề trên thật sự muốn truy sát Phụng gia của chúng ta thì chính là lúc Phụng gia trao quyền lui về ở ẩn. Tăng tổ phụ của cháu và tổ phụ của quốc chủ từng qua lại, cũng từng nói rằng đời sau của Phụng gia sẽ không coi Mộ Dung gia là kẻ thù.”

“Lẽ nào hắn muốn giết chúng ta thì chúng ta cũng để mặc cho hắn giết mà không làm gì sao?” Nàng nhún mày, có chút không đồng tình.

“Tăng tổ phụ của cháu đương nhiên không phải kiểu người mù quáng đó, ông ấy từng nói, nhện một lần chứ nhất định không có lần hai. Nếu như chúng ta nhượng chúng hai lần rồi mà chúng còn không chịu bỏ qua vậy thì chúng ta không cần quan tâm đến tình xưa nữa. Bởi vậy, đợi cha của cháu tỉnh lại, nếu sự việc đúng như lời cháu nói thì chúng ta sẽ giao lại quyền tổ ý nhượng bộ xem sao.”

Nói tới đây, ông lại thở dài: “Ta chỉ hi vọng những phỏng đoán của chúng ta là sai, nếu như sự thật đúng là như vậy thì thật khiến người ta thất vọng.”

Phụng Cửu vẫn lặng im, một lúc lâu sau mới nói: “Gia gia, cho dù ra sao thì trước mắt vẫn phải chờ cha cháu thoát khỏi nguy hiểm rồi mới tính tiếp. Hôm nay người cũng mệt rồi, người quay về nghỉ ngơi đi, nơi này có cháu và ca ca rồi.”

“Đúng vậy, gia gia, chỗ này có chúng cháu là được rồi.”

Quan Tập Lãm nói xong rồi lại nói với Lãnh Hoa đang đứng ở bên cạnh: “Người đưa lão thái gia quay về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Lãnh Hoa đáp lời, tiến lên đỡ lấy tay của lão thái gia, nhẹ nhàng nói: “Lão thái gia, con đưa người quay về nghỉ ngơi.” “Cũng được, vậy ta quay về nghỉ ngơi một chút, tối ta lại đến thăm.”

Lão thái gia đứng lên, nói: “Vốn dĩ ta đã bế quan tu luyện rồi, cũng chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá, chỉ là không ngờ được chuyện này lại xảy ra.”

Nghe vậy, Phụng Cửu nhún miệng cười yếu ớt, nói: “Gia gia, mặc dù người chưa đột phá qua mức đỉnh cao của Võ Tông để bước vào giai đoạn Vô Hoàng, nhưng dù gì cũng đã bước vào giai đoạn thứ ba của đỉnh cao Võ Tông huyền kỳ rồi mà, có lẽ hiện tại sức mạnh của người như vậy là tốt nhất rồi.”

Lão thái gia gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ trong phủ chúng ta xảy ra chuyện như vậy mà ta lại thăng cấp trở thành một người cấp bậc Vô Hoàng thì e rằng... Hừ! Đề sau rồi nói vậy!”

Ông lại thở dài rồi cất bước ra ngoài.

Đêm đó, Phụng Cửu luôn túc trực bên cạnh Phụng Tiêu. Đúng như nàng lo lắng, đến tối toàn thân ông phát sốt vì vết thương. May mà nàng đã sớm chuẩn bị, nàng vừa giúp ông hạ sốt, vừa nhẹ nhàng thay thuốc cho vết thương, cuối cùng đến nửa đêm nhiệt độ cơ thể của ông cũng trở lại bình thường.

“Tiểu Cửu, nhiệt độ cơ thể của cha đã trở lại bình thường rồi, người đi nghỉ ngơi đi!” Quan Tập Lãm rót cho nàng một cốc nước. Thấy nàng bận rộn cả đêm ở trước giường nên có chút lo lắng.

Nàng mới mười sáu tuổi nhưng đã phải lo lắng cho cả Phụng phủ rồi. Vừa phải trị bệnh cho cha của nàng, vừa phải chăm sóc cho lão thái gia, vừa phải quản lý mọi việc lớn bé của Phụng phủ lại còn phải đề phòng quốc chủ giờ trò với Phụng phủ nữa. Phải làm nhiều việc như vậy, hẳn chỉ nhìn thôi cũng thấy mệt mỏi rồi.

Nàng ngồi xuống bên giường, kéo chăn cao lên giúp cha nàng rồi nói: “Mặc dù nhiệt độ cơ thể hạ rồi nhưng nội thương rất nặng nên độc tố trong cơ thể vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn, ta cũng không biết liệu ngày mai ông ấy có thể tỉnh lại không?”

“Người đừng quá lo lắng, nghĩa phụ là người tốt nên nhất định sẽ không sao.” Tuy nói vậy, nhưng trong lòng hẳn cũng biết, ngực Phụng Tiêu đã bị đánh vỡ nát, nội tạng cũng bị thương nghiêm trọng, cho dù nàng có điều chế được đan dược thì cũng chỉ có thể giữ lại được tính mạng cho ông mà thôi, tỉnh lại hay không còn chưa biết được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 315: Sống Hay Chết

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của Lãnh Sương từ bên ngoài vọng vào.

“Chủ tử.”

“Vào đi.”

Trong phòng, Phụng Cửu và Quan Tập Lãm cùng ngồi xuống chiếc bàn ở gian ngoài, hai người nhìn thấy Lãnh Sương mặc một chiếc váy màu đen, tay bụng kháy đi đến.

“Chủ tử, thiếu gia, đây là cháo tổ yến mà lão thái gia sai người nấu.” Nàng bưng hai bát tổ yến đến trước mặt hai người bọn họ rồi mới lui sang một bên.

“Gia gia của ta đã ngủ chưa?” Phụng Cửu vừa ăn cháo tổ yến vừa hỏi.

“A Hoa vừa hầu hạ lão thái gia, đệ ấy bảo lão thái gia đã ngủ rồi.”

Lãnh Sương nói xong thì dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tám vị đội trưởng của Phụng vệ đến rồi, đang ở bên ngoài chờ gặp chủ tử.”

Phụng Cửu ăn xong bát cháo tổ yến rồi đẩy sang một bên: “Để bọn họ ở lại trong phủ đi, khi nào ta rảnh rồi sẽ đến gặp bọn họ.”

“Vâng.” Lãnh Sương đáp rồi đi ra ngoài truyền lời.

Sau khi tám người đang ở bên ngoài kia nghe được những lời nói đó thì nhìn nhau rồi rời đi. Bọn họ nghe thấy tin tức gia chủ gặp chuyện nên vội vã quay về, họ vốn cho rằng đại tiểu thư không có nhà nhưng hóa ra nàng ấy đã về rồi.

Chỉ là, không biết hiện giờ tình hình của gia chủ thế nào rồi? Không biết ngài ấy có quả nổi kiếp nạn này không?

Mặc dù tám người họ đi ra sân, nhưng không đi xa mà chỉ im lặng canh giữ xung quanh sân giống như những thị vệ ở trong phủ.

Đêm đó, không chỉ nhóm người Phụng Cửu không ngủ mà Mộ Dung Bác đang ở trong hoàng cung cũng không thể ngủ. Cả đêm ông vô cùng lo lắng, tự hỏi không biết Phụng Tiêu ra sao rồi? Đã chết chưa? Hay vẫn chưa chết? Nếu như Phụng Tiêu vẫn chưa chết mà lúc đó Phụng Tiêu lại nhận ra giọng nói của ông thì e rằng...

Nghĩ tới đó, ông liền đứng dậy đi đi lại lại, đứng ngồi không yên ở trong tẩm cung. Ông chỉ mong trời nhanh sáng để phái người đi nghe ngóng một chút.

Vốn dĩ Mộ Dung Bác muốn phái người đi trong đêm nay để diệt cỏ tận gốc rồi. Nhưng sau khi nghe được đêm nay Phụng phủ canh gác rất nghiêm ngặt thì lại thu hồi ý nghĩ đó. Nếu như đêm nay lại phái người đi ám sát thì e rằng sẽ khiến bọn họ nghi ngờ.

Sau khi cân nhắc đi cân nhắc lại thì ông cũng chỉ đành dẹp ý nghĩ đó sang một bên.

Cũng giống như bọn họ, Mộ Dung Dật Hiền cũng cả đêm không ngủ, hôm nay những hành động và vẻ mặt của phụ vương hẳn khiến hẳn có chút hoài nghi. Chỉ sợ rằng việc Phụng Tiêu gặp thích khách có liên quan đến phụ vương của hắn, nếu như vậy thì e rằng...

Không! Có lẽ hần đoán sai rồi, phụ vương của hần có lẽ sẽ không làm việc mà không nghĩ tới hậu quả như vậy.

Nhưng trong thâm tâm của hần lại có một giọng nói nói với hần rằng sự việc này mười phần là do phụ vương của hần làm. Bởi vì ông ấy muốn giết Phụng Tiêu, nếu như lúc đó Phụng Tiêu chết rồi, vậy thì tất cả những việc về sau đều nằm trong lòng bàn tay của ông, và ông cũng sẽ không có ánh mắt lo lắng hoảng hốt như thế.

Đêm nay những thế lực trong thành Vân Nguyệt đều im ắng. Nếu như Phụng Tiêu cứ như vậy mà ra đi thì Phụng phủ sẽ ra sao? Nếu như Phụng Tiêu cứ như vậy mà ngã xuống thì Phụng phủ sẽ thuộc về hoàng thất hay bị những chi khác của Phụng phủ chiếm mất?

Dù sao, nếu như không có Phụng Tiêu gánh vác cả Phụng phủ mà chỉ dựa vào Phụng lão thái gia đã lớn tuổi và Phụng Thanh Ca năm nay mới mười sáu tuổi thì cơ bản là không thể giữ nổi Phụng phủ to lớn đó. Hiện tại bọn họ cũng rất tò mò muốn xem kết cục cuối cùng của Phụng phủ sẽ như thế nào? Vì vậy bọn họ cũng rất quan tâm đến sự sống chết của Phụng Tiêu.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, hầu hết các gia tộc và các thế lực đều phái người đi nghe ngóng thông tin...

Mà điều khiến người ta kinh ngạc đó chính là trong Phụng phủ lại không hề có tiếng khóc bi thương, trước cửa lớn không treo đèn lồng trắng, cũng không hề có thông tin Phụng Tiêu đã mất được truyền ra.

Như vậy là Phụng Tiêu còn sống sao?

Sau khi bị thương và bị trúng độc nặng như vậy mà vẫn còn sống được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316: Trở Thành Người Thực Vật

Hầu như tất cả mọi người đều hướng về phía Phụng phủ, ngóng trông xem ở nơi đó có truyền ra tin tức gì không. Chỉ có điều nếu như không phải là Phụng phủ cố ý để lộ tin tức ra ngoài thì bọn họ có muốn nghe ngóng cũng không thể nghe ngóng được.

Bởi vì cho dù là thị vệ, người hầu hay những tên sai vặt trong Phụng phủ đều được chọn lựa một cách nghiêm ngặt. Hơn nữa có người nói, người hầu và những tên sai vặt ở trong đó cũng được phân thành nội viện và ngoại viện, người của ngoại viện không thể đặt chân vào nội viện, họ chỉ được phép hầu hạ ở một vài chỗ phía trước hậu viện thôi.

Vì vậy nếu như không phải bọn họ cố ý để lộ thì tin tức của Phụng phủ sẽ vĩnh viễn không lọt ra ngoài.

Nhưng việc Phụng Tiêu bị ám sát thì cả thành đều biết, cũng có đại phu từng khám bệnh cho ông nói rằng ông không sống được qua đêm nay. Vậy thì cho dù ngày hôm nay ông ấy sống hay chết thì có lẽ Phụng phủ sẽ truyền tin ra ngoài, vì vậy bọn họ chỉ cần tin tức đó truyền ra là có thể biết rõ được mọi việc.

Nhưng tin tức này mãi cho đến giữa trưa mới được truyền ra.

“Cái gì? Phụng Tiêu không chết mà bị hôn mê trở thành người thực vật sao? Vậy thì so với đã chết có gì khác biệt chứ?”

“Là không chết được, nghe nói được tể được chuyển đến từ chợ đen đã bảo toàn được mạng của ông ấy nhưng do lục phủ ngũ tạng đã trúng độc hơn nửa xương ngực bị gãy nát khiến toàn bộ ngũ tạng bị tổn hại nên mới rơi vào hôn mê, nghe nói không có cơ hội tỉnh lại nữa.”

Nghe được lời đó, một người hỏi: “Là thật hay giả vậy? Ông ấy thật sự đã thành người thực vật sao? Vậy không bằng cứ thế mà chết đi...”

“Còn không phải sao? Người nghĩ xem ông ấy đường đường là một vị tướng quân uy phong, là một cao thủ Vô Tông mà bây giờ lại trở thành bộ dạng này, thật đúng là sống không bằng chết mà.” Một người khác thở dài, lắc đầu tiếc nuối nói.

“Ôi chao! Nếu như Phụng tướng quân ngã xuống thì Phụng phủ này e rằng...” Tên còn lại nghe thấy vậy liền nở nụ cười nói: “Phụng phủ có như thế nào thì cũng không liên quan đến chúng ta. Từ xưa tới nay, việc này cũng xảy ra rất nhiều rồi, ta đoán, chỉ cần một khi tin tức này được truyền đi thì những chi khác của Phụng phủ nhất định sẽ sinh loạn.”

“Những chi khác của Phụng phủ sao? Phụng phủ vốn không giống như các gia tộc khác. Bọn họ sớm đã tách ra thành từng nhà khác nhau rồi, cho dù có là những chi khác thì họ cũng không dây dưa gì với nhau đâu.”

“Ha ha, điều này rất khó nói. Nếu như Phụng Tiêu ngã xuống vậy thì chỉ còn lại Phụng lão thái gia và Phụng đại tiểu thư. Chúng ta đều biết, Phụng lão thái gia không phải là bị mắc chứng hay quên sao? Mặc dù nghe nói gần đây không phát tác nữa nhưng khi nào phát tác thì không ai biết trước được. Hơn nữa Phụng đại tiểu thư chỉ mới mười sáu tuổi, tuổi còn quá nhỏ. Vậy thì ta hỏi mọi người, làm gì còn ai có thể gánh vác được Phụng phủ chứ?”

Theo ta thấy, những chuyện phiền phức của Phụng phủ sắp tới rồi.”

“Khó nói, không phải là Phụng đại tiểu thư sớm đã tiếp nhận Phụng lệnh rồi sao? Có Phụng vệ tuân theo mệnh lệnh của nàng ấy thì ai dám đến Phụng phủ quấy rối chứ?”

“Nếu như không có thực lực thì làm gì có ai phục tùng theo một tiểu nha đầu hư danh chứ? Ai mà không biết thời này người ta chỉ tôn trọng những người mạnh thôi. Nếu như không có thực lực lẽ nào có thể dùng tay thay quân lệnh sao? Người thực sự là quá ngây thơ rồi.”

Bên này mọi người xôn xao bàn luận thì ở hoàng cung bên kia, khi Mộ Dung Bác nghe được tin tức này thì cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cả người ông ngồi xuống long ý, hỏi lại tên ám vệ đang đứng phía dưới.

“Việc này có thật không? Tên Phụng Tiêu đó thật sự đã thành người thực vật rồi sao?”

“Thông tin mà thuộc hạ nghe ngóng được đúng là như vậy, còn không biết có thật hay không vì nô tài không thể tìm được cách đến gần Phụng phủ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Bác đứng lên khỏi long ý, chấp tay đi đi lại lại ở đại điện. Một lát sau, ông dặn dò một thị vệ: “Truyền hai vị đại phu xuất cung cùng bốn quân.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 317: Nàng Đã Về Chưa

Bởi vì cả đêm qua Phụng Cửu không ngủ nên sáng nay mới để cho lão thái gia thay thế trông coi ở trong phòng, bản thân nàng thì đi về phòng nghỉ ngơi bù một chút.

Còn những tin tức được truyền ra ngoài đó, đương nhiên là sau khi nàng, lão thái gia cùng với Quan Tập Lãm thương lượng mới cho người loan tin ra ngoài nên tin tức mới được truyền đi, còn những chuyện về sau thì trước mắt họ vẫn chưa đề ý tới.

Bởi vậy, sau buổi trưa, khi các gia tộc lần lượt phái người đem thuốc tới tận cửa và muốn thăm Phụng Tiêu thì đều do lão thái gia đi đối phó.

Những người đó đa phần là muốn đến xem tình trạng của Phụng Tiêu, lão thái gia đương nhiên không thể để cho bọn họ vào gặp Phụng Tiêu, nhưng ông cũng để quân gia dẫn một hai người vào thăm Phụng Tiêu đang hôn mê.

“Phụng lão thái gia cũng đừng quá lo lắng, Phụng tướng quân vẫn còn giữ được tính mạng, cho dù hiện tại đang hôn mê nhưng nhất định sẽ có cơ hội tỉnh lại.” Một vị gia chủ nhẹ giọng khuyên, hẳn ta cũng chỉ có thể an ủi như vậy thôi.

Một vị gia chủ khác gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu như Diệu Nhật quốc của chúng ta không có thầy thuốc cao tay vậy thì có thể đi mời thầy thuốc từ những nước khác. Mà chưa nói đến việc đi đến những nước khác, nếu như có thể tìm được Quý Y rồi mời hắn đến chữa bệnh cho Phụng tướng quân, có lẽ hắn sẽ tìm được cách khiến tướng quân tỉnh lại.”

“Trước mắt cũng chỉ còn cách tung tin mời danh y của bốn phương thôi. Nếu như có thể tìm được tung tích của vị Quý Y kia thì lão phu cũng có thể nhẹ lòng. Chỉ có điều tình trạng hiện tại của con ta như vậy...” Ông lắc đầu, khuôn mặt tràn đầy sự bi thương và bất đắc dĩ.

“Lão thái gia, quốc chủ tới.” Quân gia trực cửa quay vào bẩm báo.

Lão thái gia đi ra đón, chỉ để lại Lãnh Hoa túc trực ở bên giường, hai vị gia chủ nhìn nhau rồi cũng đi cùng lão thái gia.

“Tham kiến quốc chủ.” Lão thái gia chấp tay hành lễ, nhưng vẫn chưa kịp khom lưng xuống thì đã được Mộ Dung Bác đỡ dậy.

“Lão thái gia không cần đa lễ, Phụng Tiêu thế nào rồi?” Đỡ lão thái gia dậy, Mộ Dung Bác liền mở miệng hỏi, giọng điệu quan tâm. Đây đích thực là một bộ dạng quan tâm lo lắng cho thân tử...

Khóe mắt của lão thái gia ửng đỏ, ông lắc đầu, vẻ mặt mang theo sự bi thương khó giấu: “Cũng may là còn có người quản sự của chợ đen mang được tể đến cứu mạng, nhưng cũng chỉ giữ được cái mạng, còn vẫn chưa tìm được cách khiến nó tỉnh lại. Chỉ e rằng... e rằng không thể tỉnh lại nữa.”

Nói tới đây giọng của ông bỗng nghẹn ngào, ông giơ ống tay áo lên lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Lão thái gia đừng vội, hôm nay bốn quân dẫn theo hai vị thầy thuốc tới là để bọn họ xem bệnh cho Phụng tướng quân. Nói không chừng sẽ tìm ra được cách chữa bệnh cho tướng quân.”

“Lão phu tạ quốc chủ trước.” Ông ấy chấp tay nói, sau khi hai vị gia chủ kia hành lễ ông mời bọn họ cùng vào.

Nghe theo sự ra hiệu của quốc chủ, hai vị thầy thuốc kia lần lượt tiến lên, họ kiểm tra rất cẩn thận, càng kiểm tra càng cảm thấy kinh ngạc. Rõ ràng là hôm qua lúc bọn họ tới, Phụng Tiêu chỉ còn sót lại một hơi thở, hơn nữa còn có vẻ không chống đỡ nổi...

Nhưng đến ngày hôm nay, mặc dù nhìn Phụng Tiêu không khác gì so với hôm qua nhưng hô hấp đã mạnh trở lại. Rõ ràng là đã lấy lại được tính mạng, điều này càng khiến bọn họ bội phục sự thần kì của dược tể được đưa tới từ chợ đen. Loại dược tể đó thật sự là có công dụng cải tử hoàn sinh sao? Rõ ràng là người sắp chết mà lại có thể cứu sống được?

Hai người đó lui xuống khỏi giường, họ đi đến phía trước mặt của quốc chủ đang ở gian ngoài, cung kính bẩm báo: “Quốc chủ, mặc dù tính mạng của Phụng tướng quân đã giữ lại được nhưng nội thương quá nặng, hơn nữa độc cũng chưa được loại bỏ sạch, bởi vậy dẫn đến việc không thể tỉnh lại. Nếu như tìm được Quý Y thì có lẽ sẽ có cơ hội tỉnh lại.”

“Sao? Thật vậy sao?”

Mộ Dung Bác tỏ vẻ trầm ngâm rồi quay sang hỏi lão thái gia: “Phụng Tiêu xảy ra chuyện mà Thanh Ca vẫn chưa quay về sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 318: Quốc Chủ Đi Rồi

Nghe vậy, hai vị gia chủ nhìn lão thái gia, bọn họ vẫn chưa quên rằng vị quốc chủ này có ý muốn giúp Phụng Thanh Ca đính hôn với...

Mặc dù trong mắt mọi người Phụng Thanh Ca gả cho thái tử của Thanh Đảng quốc làm trắc phi cũng khá vinh hạnh rồi nhưng trong mắt Phụng Tiêu thì lại khác, ông cảm thấy vị trí trắc phi này không xứng với con gái bảo bối của ông. Lúc đó Phụng Tiêu cũng giận dữ vì chuyện này, ông còn nắm cổ áo của vị Tướng gia đến tuyên chi ném ra ngoài, rõ ràng là tỏ ý không bằng lòng với mối hôn sự này.

Còn bây giờ, Phụng Tiêu đã ngã xuống, Phụng Thanh Ca lại ra ngoài chưa về thì không biết cái mối hôn sự này rốt cuộc sẽ ra sao?

Nghĩ đến đó, hai người kia tò mò nhìn về phía quốc chủ và lão thái gia.

Mà lúc này nét mặt của lão thái gia vẫn tỏ vẻ bi thương như cũ, nói: “Ta chỉ truyền tin báo nó nhanh chóng quay về, ta vẫn chưa nói cho nó biết rằng cha nó xảy ra chuyện. Nếu như để nó biết thì nó sẽ rất lo lắng.”

Nghe vậy, Mộ Dung Bác không tiếp tục hỏi nữa: “Lão thái gia cũng đừng quá lo lắng, Phụng Tiêu còn sống đã là điều hiếm thấy rồi. Bỏn quân tin nếu như có thể tìm được lương y thì nhất định bệnh của hắn sẽ khỏi.”

“Ta xin nhận những lời chúc của quốc chủ.”

Lão thái gia hơi cúi đầu chấp tay nói. Lúc đó trong đôi mắt đang cụp xuống của lão thái gia không còn sự bi thương nữa mà tràn đầy tức giận, nhưng lúc ông ngẩng đầu lên thì sự tức giận đó cũng lập tức biến mất, như thể nó chưa từng xuất hiện vậy, làm người ta không thể phát hiện được.

Mấy người họ lại nói chuyện thêm một lúc nữa, sau khi Mộ Dung Bác rời đi, hai vị gia chủ kia cũng lần lượt cáo từ.

Sau khi tiễn tất cả mọi người về rồi lão thái gia chẳng nói thêm gì nữa, sắc mặt tối sầm quay lại ngồi ở trong sân của Phụng Tiêu. mấy tên đội trưởng của Phụng vệ đang trông coi ở những điểm bí mật gần đó nhìn nhau, họ đều cảm thấy có chút kì lạ.

“Mọi người nói xem, đại tiểu thư đã về rồi nhưng tại sao lão thái gia lại nói với những người đó là chưa về?”

“Lão thái gia nói như vậy chắc chắn là có dụng ý riêng của ngài ấy.”

“Sao ta lại cảm thấy đây là chủ ý của đại tiểu thư nhỉ?”

“Lại nói đến chủ tử, thật không ngờ rằng lúc quay về khuôn mặt của nàng ấy đã hồi phục rồi, thậm chí còn chẳng nhìn thấy một cái sẹo nào.”

Nghe hắn gọi chủ tử, những người khác như cười như không, liếc mắt nhìn hắn: “Xem ra trận đánh đó của đại tiểu thư đã thu phục được người rồi.”

Người nam nhân mặc áo lam liếc mắt nhìn bọn họ, cười nói: “Này, đừng trách ta không nhắc nhở các người, không chịu nghe lời dạy của bậc tiền bối thì chỉ có chịu thiệt thôi.”

Đang nói, thì nhìn thấy Phụng Cửu ở cách đó không xa, nàng mặc một chiếc váy trắng rất mộc mạc đang đi tới.

“Nhìn xem, đó là chủ tử.”

Nam nhân mặc áo lam mỉm cười, không nói thêm điều gì nữa, tiến lên phía trước, cung kính hành lễ: “La Vũ tham kiến chủ tử.”

Phượng Cửu dừng bước, nhìn hắn rồi cười nhạt: “Là người sao?”

Hắn nhếch miệng cười: “Ồ, chủ tử vẫn còn nhớ thuộc hạ sao?”

“Không phải người là người lần trước bị ta đánh cho một trận sao?” Nàng nhú mồm nhìn hắn thêm một cái nữa rồi lại nhìn lướt qua mấy người vừa đi tới nhưng nàng không nói gì mà rào bước đi vào trong sân.

“Gia gia.” Nàng gọi một tiếng, lão thái gia đang ngồi trong sân liền ngẩng đầu lên.

“Phượng nha đầu tới rồi sao? Quốc chủ vừa mới đi.”

Lão gia đứng dậy hỏi: “Cháu có muốn vào thăm cha cháu không? Đi nào, gia gia đi vào cùng cháu.”

“Vâng ạ.” Nàng đáp lời, nàng để Lãnh Surong ở ngoài canh giữ còn bản thân mình thì đi vào trong phòng cùng lão thái gia.

Cửa phòng đóng lại, chẳng ai biết nàng đang làm gì trong đó. Mấy người kia bị Lãnh Surong cản lại, không cho tới gần nên cũng chỉ có thể đứng canh gác bên ngoài sân, chỉ có La Vũ là mặt dày cứ quần lấy Lãnh Surong hỏi đông hỏi tây.

“Lãnh Surong, ta tên La Vũ, người còn nhớ ta không?” Nhưng đáp lại nụ cười mà hắn tự nhận là mê người đó chỉ là một ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Surong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Được Thiện

Người lui ra ngoài sân canh giữ đi.” Lãnh Surong cau mày, nhìn tên nam nhân mặc áo lam đang đi tới kia.

Nghe vậy, đôi mắt La Vũ khẽ dao động nói: “Chủ tử không còn bắt ta ra ngoài sân canh giữ nữa đâu.”

Hắn nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt kia, nhếch miệng cười: “Yên tâm, chúng ta đều là người một nhà.”

Lãnh Surong nhú mồm, nhìn thấy hắn ngهنgh ngàng ngồi xuống chiếc bàn ở trong sân, tự do uống trà và ăn điểm tâm trên bàn, nhưng nàng nhớ tới lời dặn dò trước đó của chủ tử nên cũng không đuổi hắn ra ngoài, chỉ để hắn canh giữ ở trong sân chứ không để cho hắn đến gần cửa phòng nữa bước.

Những người khác thấy thế, trong lòng cảm thấy có chút kì lạ. Họ nhìn Lãnh Surong đang quay ngược quay xuôi rồi lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, trầm tư suy nghĩ.

Còn trong phòng, lão thái gia và Phượng Cửu đi vào gian trong, Lãnh Hoa đang đứng cạnh giường còn Phượng Tiêu nằm trên giường vẫn hôn mê như cũ.

“Chủ tử.” Lãnh Hoa thấy nàng, cung kính hành lễ rồi lui sang một bên.

Phượng Cửu ngồi xuống bên giường, nàng bắt mạch cho cha xong lập tức rút ngân châm từ nhẫn không gian ra, giải những huyết đạo mà trước đó nàng đã điểm. Khoảng nửa nén hương, Phượng Tiêu trước đó vẫn ngủ say bỗng từ từ mở mắt.

Lão thái gia nhìn thấy vậy, tâm trạng rất vui vẻ, khỏe mắt ông ửng đỏ nhìn Phượng Cửu, tảng đá đè nặng trong lòng ông cuối cùng cũng có thể đặt xuống rồi.

Sáng nay, Phượng nha đầu nói với ông rằng cha nàng đã tỉnh lại, nhưng lúc ông sang thăm thì thấy Phượng Tiêu vẫn hôn mê. Sau đó ông lại nhìn thấy Phượng nha đầu dùng mấy cái ngân châm châm lên người con trai ông, nhưng Phượng Tiêu vẫn hôn mê đến tận khi mọi người tới thăm...

Mặc dù lúc đó ông không tận mắt chứng kiến con trai ông tỉnh lại nhưng ông tin lời nói của Phượng nha đầu và cũng đi sắp xếp mọi chuyện theo lời dặn của nàng. Bây giờ có thể nhìn thấy Phượng Tiêu hôn mê mãi không tỉnh đã tỉnh lại rồi thì trong lòng ông vô cùng xúc động.

“Phượng Tiêu, con dọa chết bọn ta rồi.” Lão thái gia ghen ngào nói, sau đó thở phào một hơi.

Phượng Tiêu mở miệng, muốn nói chuyện nhưng hơi thở của ông vẫn còn khá yếu ớt nên chỉ có thể mấp máy môi không nói lên lời.

“Cha, người yên tâm, nếu điều dưỡng tốt thì thân thể của người sẽ dần dần khỏe lại thôi.”

Phượng Cửu nhẹ giọng nói: “Mặc dù các vết thương trên thân thể cha khá nghiêm trọng nhưng người có thể tỉnh lại là tốt rồi. Chỉ cần từ từ điều dưỡng thì một tháng sau là cha có thể xuống giường đi lại được.”

Vết thương nặng nhất của ông chính là ngực bị chấn động mạnh nên ngũ tạng đều bị tổn hại. Nếu như không phải là y thuật của nàng tinh thông lại từng nghiên cứu về dược tễ và đan dược thì bị thương nặng như vậy đúng là hết thuốc chữa. Với y thuật của nàng cộng với đan dược hoặc dược tễ thì khoảng một tháng thôi là nàng có thể khiến thân thể của cha nàng hồi phục được năm, sáu phần.

“Trong khoảng thời gian này nhất định phải để cho cha cháu nghỉ ngơi. Qua ngày hôm nay chắc sẽ không có thêm người đến thăm nữa, nếu có thì gia gia cũng phải mời họ quay về.”

“Được, được, tất cả mọi chuyện đều nghe theo cháu.” Lão thái gia lập tức đồng ý, ông sẽ đối phó với những người đến thăm rồi mời họ quay về.

Lúc này, ngoài cửa phòng có người gõ nhẹ hai tiếng rồi một hình bóng đi vào.

“Tiểu Cửu, ta mang cháo đã nấu như đến đây.” Quan Tập Lãm bưng một nồi cháo nhỏ tới, nhìn thấy lão thái gia cũng ở đó, hắn gọi một tiếng gia gia.

Lão thái gia vừa nghe thấy bát cháo này là để cho Phượng Tiêu ăn thì hỏi: “Hiện tại, cha của ngươi có thể ăn được cháo sao? Ngực của nó bị nội thương nặng như vậy chỉ e rằng...”

Phượng Cửu mỉm cười, tiến lên đỡ lấy nồi cháo nhỏ rồi múc ra một bát: “Đây là dược thiện (*) do cháu chuẩn bị cho cha. Cha bị thương phần nội tạng nên dùng thuốc phải hết sức cẩn thận. Dược tính của số thuốc này khá ôn hòa, có tác dụng chữa trị phần nội tạng bị thương mà lại khiến cơ thể người bệnh dễ dàng hấp thụ.”

***

(*) Dược thiện: Món ăn được nấu từ các vị thuốc, hoặc các thành phần trong món ăn kết hợp với nhau có tác dụng chữa bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Muốn Có Lão Bạch

Nhân lúc nàng múc cháo thì Quan Tập Lãm cũng đi đến bên giường cẩn thận dìu Phượng Tiêu ngồi dậy để Phượng Tiêu có thể dễ dàng ăn cháo.

Bưng bát cháo được nấu rất như đến bên giường, Phượng Cửu vừa thổi cho nó nguội bớt, vừa nói: “Cha, trong này con có bỏ thêm linh dịch. Nó vừa có thể khiến ngũ tạng đang bị thương bình phục, vừa có thể khôi phục được thể lực và khiến hơi thở ổn định hơn. Nào, cha, cẩn thận nóng.”

Lão thái gia ở bên cạnh thấy Phượng Cửu chăm sóc cha nàng rất tỉ mỉ chu đáo thì cười mỉm rồi gật đầu.

Ai nói có con trai mới tốt chứ?

Ai nói chỉ có con trai mới có thể gánh vác được việc phát triển gia tộc chứ?

Việc mà nam tử có thể làm, thì nữ tử cũng có thể làm, thậm chí còn có thể làm tốt hơn đó chứ!

Dòng chính huyết mạch Phượng phủ nhà ông coi như chỉ có mỗi Phượng nha đầu này. Nhưng đứa bé này từ nhỏ đã không cần mọi người phải bận tâm lo nghĩ, hiểu thuận với trường bối, sống biết trên biết dưới. Bây giờ Phượng phủ xảy ra chuyện, nếu như đổi lại là một nam nhi thì e rằng sẽ không chịu đựng nổi áp lực đến nỗi chân tay luống cuống rồi.

Còn nàng, mới chỉ là một khuê nữ mười sáu tuổi, nhưng đã phải lo toan trên dưới, dùng bờ vai nhỏ bé của nàng gánh vác cả Phượng phủ, chống đỡ cả một khoảng trời cho Phượng phủ.

Nghĩ vậy, trong lòng ông xúc động vô cùng, vừa kiêu ngạo vừa thương xót.

“Cha, cha ngủ tiếp đi.”

Phượng Cửu nhẹ giọng nói, sau khi cho Phượng Tiêu ăn hết bát cháo, nàng nhờ Quan Tập Lãm đỡ Phượng Tiêu nằm xuống ngay ngắn. Nàng chỉ để mình Lãnh Hoa ở lại canh giữ còn ba người họ đều đi ra ngoài.

“Gia gia, ca, chúng ta đến chỗ của cháu nói chuyện nhé!” Nàng nhìn hai người họ rồi nói.

“Được.” Hai người kia đáp lời, gật đầu.

Phượng Cửu nhìn đám người La Vũ đang đứng trong sân nói: “Các người canh giữ ở trong sân, không có sự cho phép của ta thì không được cho người ngoài bước vào trong phòng nữa bước.”

Mấy người đó nhìn nhau rồi trầm giọng đáp lời: “Vâng!” Sau khi dặn dò Phượng vệ canh giữ sân xong thì ba người họ cùng đi về chỗ của nàng.

Bên kia, trong hoàng cung.

Sau khi hồi cung, Mộ Dung Bác nhìn hai tên đang đứng trong điện, ngập ngừng hỏi: “Các người thấy sao? Phượng Tiêu có thật là hôn mê không tỉnh và thành người thực vật rồi không?”

Không phải là ông nghi ngờ mà là ông cảm thấy việc này có chút khó tin.

Ông vốn tưởng rằng Phượng Tiêu chắc chắn phải chết rồi, nhưng ai biết được được tể mà chợ đen mang đến lại có thể giữ lại được tính mạng của Phượng Tiêu. Hơn nữa bọn họ cho rằng sau khi Phượng Tiêu giữ lại được tính mạng rồi thì sẽ tỉnh lại nhưng thật không ngờ Phượng Tiêu lại rơi vào hôn mê rồi trở thành người thực vật.

Mặc dù đối với ông mà nói chuyện này là một chuyện tốt, nhưng không hiểu sao trong lòng lại luôn có một nỗi bất an không tên.

Hai tên trong điện kia nhìn nhau, trầm suy nghĩ rồi mới mở miệng nói: “Quốc chủ, Phượng Tiêu trúng của chúng thần mỗi người một chương, lúc đó chúng thần dùng gần bảy phần lực đạo. Nếu như là người bình thường thì sớm đã chết rồi, cũng chỉ có Phượng Tiêu mới chống trụ được đến giờ. Nhưng chúng thần tin rằng tuy hãn không chết nhưng cũng không khác người chết là mấy. Dù sao ngũ tạng của hãn bị trúng hai chương nên bị tổn thương rất nặng, e rằng thần tiên cũng không cứu được.”

Có lẽ Mộ Dung Bác cũng chỉ cần nghe một câu khẳng định của họ, nghe để yên tâm mà thôi. Lúc này nghe được hai người này nói như vậy thì hãn cũng có thể đặt nỗi lo trong lòng xuống rồi.

“Ừ, bốn quân cũng cảm thấy có lẽ là như vậy.”

Hãn gật đầu rồi mỉm cười: “Hai ngày nay hai vị vất vả rồi.”

“Có thể san sẻ nỗi lo giúp quốc chủ, đó là may mắn của chúng thần, chỉ có điều...”

Giọng nói của hai người hơi ngập ngừng, có chút lưỡng lự, bộ dạng có vẻ như có điều muốn nói nhưng lại không biết có nên nói hay không.

Thấy vậy, Mộ Dung Bác khẽ cười: “Hai vị có chuyện gì thì mời cứ nói thẳng.”

Nghe vậy, hai người kia cũng không che giấu nữa, trực tiếp nói: “Quốc chủ, là như thế này, chúng thần... muốn con ngựa gọi là Lão Bạch đó, không biết quốc chủ có thể nghĩ cách không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 321: Dám Không Tuân Theo Sao

Con ngựa có dáng dấp kỳ quái đó nhất định là một linh thú, chỉ là bọn họ không nhận ra chất lượng và chủng loại của nó. Nhưng trong tình hình như vậy nó cũng không sợ uy áp Võ Tông cùng sát khí của hai người bọn họ, bọn họ tin rằng chất lượng của nó chắc chắn không tồi.

Nếu như có thể có được nó, bọn họ nhất định sẽ thuần phục nó, khiến nó trở thành linh thú tọa kỵ của bọn họ. Nói cho cùng thì bọn họ chưa bao giờ gặp một linh thú vừa có linh tính lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy. Sau trận chiến ngày ấy, trong bụng bọn họ vẫn muốn có được nó.

Nghe thấy lời của hai người này, Mộ Dung Bác sững sờ: “Các người muốn con ngựa kia sao? Theo bốn quân biết, con ngựa đó là Lão Bạch của Phượng Thanh Ca mang về lúc ra ngoài rèn luyện. Nếu như muốn nàng tặng đi, chỉ sợ là không có khả năng.”

Từ trận chiến ngày đó, ông cũng biết con ngựa kia không giống như bình thường, hai người Võ Tông đỉnh phong lại có thể bị hai vó của nó hai đạp bay dễ dàng. Vậy thử hỏi, ngựa bình thường có bản lĩnh này hay không?

Chỉ có điều, ông đường đường là quốc chủ lại muốn đi tranh giành một con tọa kỵ... những lời này thật sự là có chút khó nói.

“Phượng Tiêu ngã xuống, Phượng phủ cũng chỉ còn lại hai người, một Phượng lão thái gia đã già và Phượng Thanh Ca chưa tới mười sáu tuổi. Lão thái gia kia còn có chút chứng suy giảm trí nhớ, còn Phượng Thanh Ca lại không có thực lực. Đợi mấy ngày nữa, chỉ sợ ngay cả Phượng phủ bọn họ cũng không giữ được thì sao lại có thể giữ được một con ngựa?”

“Nếu quốc chủ không tiện mở miệng, vậy chỉ bằng đợi thêm một chút thời gian. Lão phu cảm thấy, đến lúc đó nếu như quốc chủ mở miệng thì Phượng

Thanh Ca cũng không dám không tuân theo, dù sao Phụng Tiêu ngã xuống cũng khiến Phụng phủ bây giờ không còn như xưa rồi.”

Mộ Dung Bác nghe những lời này cũng thấy dao động, liền cười nói: “Cũng được, vậy ta trì hoãn chút thời gian. Đợi đến lúc có cơ hội thích hợp, bọn quân chắc chắn tặng con ngựa kia cho hai vị.”

“Được như vậy, chúng ta cảm ơn quốc chủ trước.” Hai người chấp tay thi lễ, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Dưới góc nhìn của bọn họ, chuyện này căn bản là không có khó khăn gì. Phụng Tiêu ngã xuống, chẳng lẽ Phụng phủ lại không phải là một con dê béo đợi làm thịt sao? Chỉ là một con ngựa mà thôi, đến lúc đó chỉ sợ cho dù nàng muốn giữ lại cũng không giữ được!

Cùng trong lúc đó, tám gã Phụng vệ canh giữ ở trong viện của Phụng Tiêu ngồi túm tụm xung quanh đột nhiên nổi lên ý nghĩ phá vỡ cửa phòng đóng kín kia...

“Mọi người nói xem, gia chủ đúng là hôn mê bất tỉnh sao?” Một người có chút hiếu kỳ.

“Có lẽ vậy, không phải ngay cả quốc chủ cũng đưa đại phu qua đây tra xét sao? Huống chi nghe nói gia chủ lúc đó bị thương rất nghiêm trọng, có thể giữ mạng cũng đã rất tốt rồi.”

“Nhưng sao ta lại cảm thấy việc này có chút gì không đúng lắm? Nếu không thì chúng ta vào xem xem?” Một người kiến nghị, trong giọng nói có mấy phần nóng lòng muốn thử.

“Ta khuyên các ngươi đừng có suy nghĩ này! Chủ tử vừa rồi đã giao phó, không có lệnh của nàng, không cho phép vào trong.” La Vũ mặc sắc phục xanh lam, hai tay chống nạnh, đứng dựa vào cái cây trong sân nhìn bọn họ chăm chăm. Giọng nói của hắn lạnh nhạt, lúc này trên mặt cũng mất đi vẻ vui đùa hàng ngày.

“Nhưng chúng ta đều không biết tình hình của gia chủ như, trong lòng cũng không yên tâm được! Hơn nữa, Phạm Lâm y thuật không tồi, để hắn giúp gia chủ xem bệnh không chừng có thể biết được tình hình của gia chủ...”

Phạm Lâm mặc một bộ bạch y ôn tồn tao nhã, hơi trầm tư rồi nói: “Chưa được đại tiểu thư và lão thái gia cho phép đã tự ý đi vào cũng không hay. Ta cảm thấy hay là thôi đi! Những điều nên cho chúng ta biết thì sẽ cho chúng ta biết, những điều không muốn để cho chúng ta biết thì chúng ta tốt nhất cũng đừng đi tìm hiểu.”

Những người khác có vài người khẽ gật đầu biểu thị tán thành, chỉ có một người hơi lộ ra bất mãn: “Chuyện này cũng đâu có gì nghiêm trọng? Không phải vào xem chút thôi sao? Mọi người không dám đi vào, tự ta đi vào được chưa? Chỉ cần các ngươi không nói thì đại tiểu thư cũng sẽ không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322: Chi Thứ Của Phụng Gia

Hắn vừa dứt lời, lập tức đi về phía cửa phòng khép kín.

“Tề Khang!” Một người đều gần giọng quát hắn.

Tên Phụng vệ đi lên trước dừng bước lại rồi quay đầu nhìn bọn họ với vẻ cười cợt: “Mọi người căng thẳng quá rồi, ta sẽ không làm gì với gia chủ đâu, chỉ là tò mò vào xem thôi, không sao đâu.”

Hắn vừa dứt lời liền giơ tay đẩy về phía cửa phòng. Cùng lúc này, cánh tay đưa ra bị người ta bắt lại khiến hắn hơi nghiêng đầu nhìn. Thì ra là La Vũ đang giữ lấy tay hắn.

“La Vũ, ngươi làm gì vậy?”

Sắc mặt La Vũ tối sầm nhìn hắn, trong mắt rõ ràng đã có chút không vui: “Tề Khang, lúc chủ tử đi đã giao phó chúng ta canh giữ nơi này, không ai được phép vào mà chưa có sự cho phép. Lúc đó ngươi cũng nhận lời rồi thì đừng khiến cho chúng ta khó xử.”

Tề Khang thấy ánh mắt hắn vô cùng nghiêm túc liền khẽ run sợ. Hắn ta từng sốt ruột rồi thu tay lui bước về sau, đồng thời quay đầu nhìn mấy người sau lưng cũng thấy vẻ nghiêm túc trên gương mặt bọn họ. Lúc này hắn ta mới áy náy cười.

“Xin lỗi, chỉ vì ta có chút tò mò thôi, vậy ta không đi vào là được rồi mà.”

Vốn dĩ chuyện này xem ra cũng không đến mức quá nghiêm trọng, nhưng hôm nay thấy từng người bọn họ như vậy cũng làm cho hắn xấu hổ. Hắn thực sự không có ý nghĩ khác, mà chỉ là muốn biết tình trạng sức khỏe của gia chủ bây giờ, thật không ngờ hắn nhất thời kích động, suýt nữa đã làm cho các huynh đệ của hắn khó xử.

Tề Khang là người nhỏ tuổi nhất trong số tám người, nhưng cũng không phải là người không biết lý lẽ, sau khi ý thức được việc làm sai trái của mình, hắn lập tức xin lỗi.

Mấy người thấy vậy khẽ thở phào một hơi, lúc này mới thật sự yên tâm.

Kỳ thực bọn họ cũng không biết, Phụng Cửu không chỉ dặn dò bọn họ canh chừng nơi đây không cho người ta tiến vào, nàng còn dặn dò ám vệ thi hành mệnh lệnh trấn giữ. Nếu có người không được nàng cho phép mà dám tự động tiến vào, thì cho dù là ai cũng phải giết!

Những động tĩnh trong viện cũng tự có ám vệ bẩm báo toàn bộ cho nàng. Cho dù nàng không có ở đây, nhưng cũng biết rõ mọi chuyện đã xảy ra ở nơi này. Hai ngày sau, nàng cố ý từ bên ngoài vội vã trở về. Mà việc nàng trở về cũng là để cho mọi người trong thành đều nhìn thấy bóng dáng của nàng, để khiến cho mọi người đều biết nàng đã quay lại.

Trong thành lan truyền tin tức nàng trở về khiến Mộ Dung Dật Hiền lập tức chạy tới Phụng phủ. Chi là không ngờ lúc đi tới ngoài cửa lớn của Phụng phủ đã thấy mười mấy người chờ ở bên ngoài. Hắn nhỏ giọng giao cho người hầu theo sau hỏi thăm một chút mới biết thì ra là chi khác của Phụng phủ tới đây.

Thấy thế, hắn cũng không đi vào Phụng phủ mà tìm chỗ trà lâu cách Phụng phủ không xa. Hắn ngồi xuống uống trà ở lầu hai, đồng thời cũng chú ý đến cửa chính của Phụng phủ.

“Lão thái gia! Đại tiểu thư! Chi thứ Phụng gia chúng ta đã tới bên ngoài, nói là muốn gặp gia chủ một chút.” Quân gia bẩm báo lại tình hình bên ngoài rồi đợi hai người giao phó.

“Chi thứ? Chi thứ nào?” Lão thái gia khẽ cau mày hỏi.

“Là Nhị lão thái gia...”

Lão thái gia nghe vậy hơi trầm tư rồi liếc nhìn sang Phụng Cửu bên cạnh, thấy nàng cũng không mở miệng, ông nói với quân gia: “Dẫn bọn hắn tới phòng khách để ta qua xem thử.”

“Vâng.” Quân gia đáp lời xong lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

“Phụng nha đầu, cháu thấy thế nào?” Lão thái gia hỏi dò.

“Chắc là bọn họ đã nghe thấy cha ngã xuống nên tới đánh chủ ý lên đầu của chúng ta.” Nàng khẽ cười lơ đãng. Những việc ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu, những kẻ lang sói đang nhìn chằm chằm vào Phụng phủ chỉ có nhiều hơn chứ không hề ít.

“Không sai! Máy người này đều là những kẻ hung ác độc địa, ta ra ngoài đuổi bọn chúng đi.” Lão thái gia nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

“Gia gia.” Nàng gọi ông lại, con người trong sáng lấp lánh khẽ chuyển động...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Dĩ Tâm Bùng Bùng

Lão thái gia dừng bước rồi quay đầu nhìn về phía nàng.

Phụng Cửu đứng lên, đi tới phía ông nhẹ nhàng nói: “Để cháu đi là được rồi, gia gia hãy ở đây cùng cha!”

“Cháu đi?” Lão thái gia hơi ngạc nhiên, có chút lo lắng nàng ứng phó không lại.

“Chẳng qua chỉ là vài người của chi thứ, lẽ nào gia gia còn lo lắng cháu ứng phó không được?” Nàng khẽ cười gian xảo rồi phát nhẹ ống tay áo, dời bước đi về phòng khách phía trước.

Còn lúc này, những người đang chờ ở đại sảnh đã có người sốt ruột.

“Tại sao lâu như vậy vẫn còn chưa tới? Không đặt chúng ta trong mắt phải không?”

“Đúng vậy, Phụng Tiêu ngã xuống nên ngay cả cách tiếp đãi khách cũng không hiểu nữa phải không?”

Nghe mấy người bất mãn đang lăm lăm trong sảnh, lão giả đang nhắm mắt nắm quả chuông (1) trong tay liền ngồi ngay ngắn rồi mở mắt quát: “Câm miệng!”

Một tiếng quát này khiến mọi người trong sảnh đều yên tĩnh trở lại, ai cũng không dám phát ra thêm tiếng động nào. Mãi đến khi giọng nói của quản gia ở bên ngoài truyền đến.

“Đại tiểu thư đến!”

Mọi người trong sảnh nghe vậy, đều nhìn về bóng người đang đi tới từ phía ngoài.

Chỉ thấy người đi tới mặc trang phục màu trắng với dáng vẻ tinh tế mà mềm mại, bước chân uyển chuyển, lộ ra sự ưu nhã chậm rãi tiến đến. Mỗi một bước của nàng, làn váy trắng đều như bọt nước bắt đầu ập tới tràn ra vô cùng đẹp đẽ.

Lại nhìn lên trên thấy dung nhan của nàng thanh nhã tuyệt trần, kết hợp với da dẻ trắng như tuyết khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn đã không thể quên được.

Đúng là không hổ danh đệ nhất mỹ nhân Diệu Nhật quốc.

Chỉ là, nghe đồn là một chuyện, lúc nhìn thấy nàng lại là một chuyện khác. Bọn họ cảm thấy trên người của nàng có một khí chất đặc biệt khiến người ta không dám tới gần, hơn nữa khí chất này không hề thua kém so với dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Nhìn thấy nàng khiến tâm tư của mọi người cũng xao động. Thử nghĩ xem, một nữ nhân yếu ớt như vậy làm sao có được năng lực gánh vác toàn bộ Phụng gia?

Nghĩ tới đây, bọn họ càng cảm thấy hôm nay đi tới nơi này là việc đúng đắn.

“Thanh Ca tham kiến Nhị thúc công và các vị thúc bá.” Sau khi nàng thi lễ với lão già cùng với mấy người đàn ông trung niên trong sảnh, lúc này mới đi tới ngồi xuống vị trí chủ nhà.

“Tại sao ngươi lại tới? Gia gia ngươi đâu?” Lão già mở miệng hỏi, giọng nói có vài phần bị coi nhẹ nên không vui.

“Mấy ngày nay chuyện trong phủ tương đối nhiều, gia gia trăm công nghìn việc nên thân thể có chút mệt mỏi, lúc này đang nghỉ ngơi.” Giọng nói của nàng êm dịu với ngữ điệu chậm rãi, giống y như một thiên kim đại tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng không hiểu thế sự.

Giờ khắc này nàng cho người ta cảm giác ngoan ngoãn mà vô hại.

Sau khi nghe được lời của nàng, lão già liếc mắt nhìn nàng với giọng nói thâm trầm: “Chúng ta đã nghe nói chuyện của cha ngươi, chính bởi vì đã nghe nói nên mới có ý qua đây. Dù sao chúng ta cũng là máu mủ tình thân, bây giờ Phụng phủ xảy ra chuyện, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Nghe lời này, Phụng Cửu lấy nước trà của hạ nhân dâng tới rồi khẽ nhấp một ngụm, cũng để che giấu một nụ cười trào phúng nở ra bên môi. Nàng cúi đầu từ tốn uống trà.

Lão già thấy nàng không mở lời liền tiếp tục nói: “Nước không thể một ngày không có vua, nhà không thể một ngày không có chủ. Bây giờ phụ thân ngươi ngã xuống mà gia gia ngươi lại tuổi già, còn ngươi lại là một thân nữ nhi, cho nên lần này ta tới là muốn thương lượng một chút với gia gia ngươi. Ta đề cử thúc thúc của ngươi nắm giữ Phụng gia cho các ngươi trước để ổn định lại trên dưới của Phụng phủ. Chỉ có thực lực Võ Tông của thúc thúc ngươi mới có thể nhận trách nhiệm nặng nề này.”

***

(1) Quái tượng: Gậy chống của người già.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 324: Muốn Đoạt Quyền

Phụng Cửu đặt chén trà xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhàn nhạt, nàng biết mấy nam tử trẻ tuổi phía sau kia đang nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng đưa mắt nhìn mấy nam nhân trung niên đang ngồi trong sảnh, cuối cùng nhìn về phía nhị thúc công kia, cười nói: “Nhị thúc công có lòng, bây giờ mọi thứ trong phủ bọn ta đều ổn cả, cũng không cần thúc thúc đến quản lý thay Phụng gia bọn ta.”

Giọng của nàng hơi ngừng, mang theo chút thờ ơ: “Huống hồ, tuy mọi người là người Phụng gia, nhưng Phụng phủ từ thời gia gia, các vị trưởng bối đã dọn ra ăn riêng ở riêng cả rồi. Nên chuyện của Phụng gia bọn ta, nhị thúc công không nên nhúng tay vào thì tốt hơn.”

“Người nói gì vậy? Có người nói chuyện với trưởng bối giống như người sao?” Hân nói với giọng điệu không vui, khuôn mặt già nua nhiều nếp nhăn cũng trầm xuống, rõ ràng là không ngờ nàng chỉ là tiểu bối lại dám nói chuyện với bọn họ như vậy.

“Phượng Tiêu cũng đã ngã xuống rồi, người xem, ngay cả một đũa nhóc cũng không có quy củ.” Đám người đàn ông trung niên ngồi hai bên cũng trầm giọng nói, ánh mắt chỉ trích nhìn Phượng Cửu.

Mà mấy nam tử trẻ tuổi đứng đó thì lại đang suy nghĩ, nếu bọn họ có thể nhập vào dòng chính Phượng phủ thì sau này cũng có thể thân cận thêm với tiểu đường muội này. Còn có thể lực của Phượng vệ, nếu do người của chi thứ hai quản lý thật, thì coi như chi thứ hai của bọn họ thật sự đã có thể đoạt quyền rồi.

“Ha ha...”

Nghe từng lời chỉ trích của bọn họ, Phượng Cửu cười khê một tiếng. Nàng hơi dựa vào đằng sau ghế ngồi, tay nâng sợi tóc rũ ở bên cạnh lên nghịch nghịch rồi thường thức. Về mặt mang theo mấy phần thờ ơ, phong thái lười biếng cũng theo đó tỏa ra.

Dường như tiếng cười của nàng vừa vang lên, khí tức cả người cũng bắt đầu thay đổi. Nếu nói ban nãy nàng ngoan hiền như một con mèo nhỏ, khiến người ta cảm thấy yếu đuối có thể lấn lướt, thì lúc này nàng lại lười biếng như một con sư tử đang say giấc, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm làm người ta cảm thấy lạnh sống lưng, một luồng khí lạnh từ dưới chân dâng lên khiến bọn họ đứng ngồi không yên.

“Người cười gì đấy?” Bởi vì bị nụ cười của nàng dọa sợ, một người đàn ông trung niên trầm giọng hỏi.

Phượng Cửu khẽ chớp mắt, lạnh nhạt liếc mắt nhìn họ, khóe môi hơi cong lên: “Đương nhiên là cười các người không biết tự lượng sức mình rồi!”

Lời nàng vừa nói ra khiến mọi người xấu hổ một lúc, chỉ thấy lão giả kia nặng nề gõ gậy xuống mặt đất, lớn tiếng quát lên: “Đối với trưởng bối mà lại vô lễ như vậy! Người thật lão xược! Gọi gia gia người ra đây! Ta muốn hỏi xem hân dạy dỗ tiểu bối như thế nào mà lại để cho một tiểu bối không đặt trưởng bối vào mắt như vậy.”

Rõ ràng, Phượng Cửu thấy vẻ mặt của mỗi người họ đều rất tham lam, nhưng lại làm ra dáng vẻ hiền ngang chính nghĩa, nên vô cùng chướng mắt.

Ngón tay trắng nõn tinh tế của nàng gõ nhẹ lên bàn, thấy từng người họ lộ ra vẻ mặt không cam lòng, tất cả đều muốn chiếm đoạt Phượng phủ của nàng. Nghĩ vậy, khóe môi cong nhẹ thành một nụ cười, trong mắt bỗng lóe một tia gian xảo, chỉ nghe thấy giọng nói mang theo mấy phần lười biếng của nàng vang lên.

“Các người đã nói muốn giúp chúng ta quản lý Phượng phủ, thì chắc hẳn phải có vài phần thực lực. Nếu không, đừng nói gia gia ta không chịu giao quyền lớn của Phượng phủ ra, ngay cả ta cũng không đồng ý, chứ đừng nói đến Phượng vệ của Phượng phủ bọn ta.”

“Có điều...”

Giọng của nàng hơi ngừng, mỉm cười nhìn bọn họ.

Nghe thế, con người của những người trong sảnh sáng lên, trong mắt bắn ra tia sáng nhìn về phía nàng, vội vàng hỏi: “Có điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 325: Người Thì Không Được

Thấy vẻ mặt vội vàng của họ, Phượng Cửu nhếch môi cười: “Có điều, nếu như có thể đánh thắng ta, ta nhất định sẽ chấp tay giao quyền lớn của Phượng phủ ra.”

Nghe vậy, mọi người hơi sững sốt, sau đó không nhịn được bắt đầu cười lớn tiếng. Trong đó có một nam tử trung niên cười lớn, giọng mang theo khinh thường: “Chỉ dựa vào người? Người đừng đùa, đừng nói là ta, ngay cả người cùng lứa với người cũng mạnh hơn người.”

“Thật không?”

Nàng khẽ cười, vẻ mặt tươi tắn hết như một chú thỏ trắng nhỏ nhắn vô hại: “Trong phủ có một sân luyện võ, chi bằng đến đó ngay đi?”

Đề nghị này của nàng vừa đưa ra, mọi người trong sảnh chỉ thiếu điều giơ cả tay cả chân lên tán thành. Vì vậy, dưới sự hướng dẫn của nàng, cả đám người đi đến sân tập võ gần phía sau núi.

Mà dọc theo đường đi, lông mày của lão giả kia hơi nhíu, ánh mắt mang theo quan sát và tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm Phượng Cửu, tựa như muốn nhìn xuyên thấu tâm hồn nàng. Tiếc là hiện ra trước mắt lão chỉ là một thiếu nữ đáng vẻ vô hại, khiến người ta không thể đoán được điều gì.

Sau khi nghe được chuyện này, mọi người trong phủ đã nhỏ tiếng bàn luận. Có điều bọn họ thân là người của Phượng phủ, dù bàn luận to nhỏ ở trong phủ thì cũng sẽ không truyền tin tức này đi. Nhưng vì biết chuyện này, nên có người trong bọn họ cũng đi theo xem thử.

Sau khi tám đội trưởng Phượng vệ nghe được chuyện này, cũng hơi kinh ngạc: “Không phải chứ? Chỉ mình đại tiểu thư mà dám theo bọn họ ư? Theo ta biết, bên chi thứ hai cũng có nhiều nhân tài, có một người mới tiến vào cấp bậc Vô Tông ở tháng trước. Nếu đại tiểu thư giao đấu với hắn, chẳng phải là thua chắc rồi sao?”

“Đại tiểu thư không phải là người như vậy đâu. Nếu nàng làm thế, có lẽ nàng đã nắm chắc phần thắng rồi.”

“Sao có thể? Chi với thực lực của nàng ấy sao? Đừng đùa.” Một người phát tay áo, vẻ mặt không tin.

Chỉ có La Vũ sau khi nghe được tin này thì ánh mắt sáng lên, khoác bả vai của Phạm Lâm bên cạnh nói: “Đi thử đi, chúng ta đi xem chủ tử trị người. Ta đã nói với người, người vẫn chưa giao thủ với nàng, động phải nàng ấy thật sự chỉ có xui xẻo thôi, mọi người đừng nghi ngờ thân thủ của nàng được không? Hiếm có cơ hội xem thử, đừng bỏ lỡ.”

Vừa dứt lời, La Vũ lập tức vừa đẩy vừa kéo dắt Phạm Lâm đi, hướng về phía sân luyện võ.

Những người khác thấy vậy, hơi dừng một chút, cũng đi theo đến sân luyện võ.

Ám vệ canh giữ xung quanh tiểu viện thờ dài trong lòng. Bọn họ cũng muốn đi xem, nhưng tiếc là phải canh giữ viện này, không được rời khỏi.

Phượng Tiêu đang nói chuyện với lão thái gia trong phòng, sau khi nghe được tin tức, cũng không nói gì thêm. Hắn biết rõ Phượng nha đầu, nếu không nắm chắc thì sẽ không làm như thế. Hắn đoán nàng làm vậy là muốn giết gà dọa khỉ. Người của chi thứ hai cũng thật là, cứ khăng khăng đến gặp vào lúc này, thật làm người ta thất vọng!

Vốn muốn để Lãnh Hoa đến truyền lời, bảo nàng hạ thủ lưu tình, nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Nếu không cho bọn họ một bài học kinh nghiệm, những người này sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không sợ, thế thì tùy ý nàng đi vậy!

Chỗ sân luyện võ vốn có không ít hộ vệ trong phủ vây quanh quan sát, nhưng vẫn chưa thấy được cuộc chiến thì đã bị quản gia đuổi đi hết, bắt họ ai về chỗ nấy. Vậy nên, đến lúc cuối chỉ còn lại khoảng mười người của chi thứ hai, vài người đội trưởng Phượng vệ cùng với Lãnh Sương và quản gia ở cạnh trông chừng.

“Đường muội, cha ta nói, để tránh bị người ta nói ông ấy ý lớn hiếp nhỏ, để ta tới gặp muội là được.” Nam tử trẻ tuổi tiến lên, giữa hai lông mày đầy vẻ kiêu ngạo.

Nhưng sau khi Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn thì lắc đầu: “Người thì không được!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Không Có Ý Tốt

Nghe thế, sắc mặt nam tử trẻ tuổi kia đen kịt lại.

Hắn không được? Sao hắn lại không được?

“Khẩu khí của đường muội lớn thật, vẫn chưa thử mà! Sao lại biết ta không được?” Hắn hỏi lại, ánh mắt mang theo vài tia khiêu khích quét qua người nàng, rõ ràng là có ý đồ riêng.

Mà lời này của hắn vừa nói ra, Phượng Cửu vẫn chưa nói gì thì sắc mặt đám người La Vũ cách đó không xa đều đã trầm xuống. Ánh mắt rét lạnh nhìn nam tử kia chằm chằm. Nhất là La Vũ, bàn tay nắm thành nắm bóp chặt các ngón tay, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Chiếm tiện nghi từ miệng chủ tử của của hắn? Hừ! Tiểu tử này, hắn nhớ kỹ!

Phượng Cửu thấy ánh mắt của hắn căm rờn đảo quanh người nàng, hơn nữa hình như lời kia là để cho nàng không hiểu theo nghĩa bình thường. Thấy vậy, nàng chỉ hơi nhún mày nhìn hắn, khỏe môi hơi cong, ý cười chứa đựng vài phần nguy hiểm.

“Người đã muốn thử, vậy thử xem đi! Chỉ hy vọng, người sẽ không hối hận.”

Lão giả kia và mấy nam tử trung niên ở bên cạnh nghe lời này, trong lòng khẽ động, thấy hơi nghi ngờ một chút. Rõ ràng nàng chẳng có thực lực gì, sao có thể tự tin như vậy?

Một nam tử trung niên trong đó thấy vậy, đang muốn mở miệng bảo con của hắn lui xuống, ai ngờ con hắn đã bước lên phía trước.

“Đến đây đi! Ta để muội thử xem sự lợi hại của ta!” Hắn nở nụ cười không có ý tốt, sau đó bày ra tư thế ứng chiến.

Phượng Cửu thấy thế vội bước tới chỗ để vũ khí trên sân luyện võ, lúc ngón tay lướt qua thân kiếm thì hơi dừng lại, cũng không biết nghĩ đến điều gì mà chỉ thấy nàng lắc đầu mỉm cười. Cuối cùng, chọn một cây mộc côn dài khoảng một thước hai.

“Người không cần chọn vũ khí sao?” Nàng nhướn mày nhìn nam tử trẻ tuổi đối diện. Nghe nói người này là đường huynh của nàng. Nhưng vẫn là đường huynh họ hàng xa cùng lứa, nên cũng không thân. “Ha ha, đối phó với muội, tay không là được.”

Hắn cất giọng cười lớn. Sau một khắc, trên mặt hiện lên một vẻ xấu xa, nói: “Đường muội, muội cũng nên cẩn thận.”

Vừa dứt lời liền bất ngờ xông lên, tay tạo thành trảo, vừa ra tay đã chụp về phía ngực Phượng Cửu, thấy sắc mặt của tám người Phượng vệ cách đó không xa tới sầm lại.

“Tên đâm tặc này.”

La Vũ thấp giọng mắng. Thân là nam tử chính trực, lúc nhìn thấy một người có hành động hạ lưu như vậy, hắn thật muốn xông lên đập cho hai cước.

“Thật làm mất mặt đàn ông.”

Sắc mặt của tám người cũng cực kì khó coi nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi kia, còn nói gì đến thân thích nữa chứ, có họ hàng thân thích như vậy thì chẳng nhận còn hơn!

Những người khác không mở miệng, chỉ cau mày nhìn cảnh đó. Mà Phạm Lâm để ý về mặt Lãnh Sương đứng cách đó không xa lại lạnh lùng và bình tĩnh nên hơi ngạc nhiên, ánh mắt của hắn lập tức dời đến sân luyện võ. Lần này vừa nhìn xong, chân mày vốn hơi nhíu lại lập tức thả lỏng ra.

Sắc mặt của bạch y nữ tử ở giữa sân hồ hững, nàng chỉ đứng đó không nhúc nhích, mộc côn trong tay cũng giống như thuận tay cầm lên, không có khí thế gì đáng nói. Lúc nàng thấy nam tử trẻ tuổi kia vừa ra tay đã nhắm vào ngực, thì chỉ nhíu mày, nhếch miệng cười khẩy.

Lúc mắt nhìn thấy tay của nam tử trẻ tuổi kia sắp tập kích đến ngực của nàng, chỉ thấy nàng lùi một bước, kết hợp nghiêng người, mộc côn trong tay nhanh chóng vung ra đập xuống các ngón tay nam tử trẻ tuổi. Lúc mộc côn gõ xuống, bọn họ thậm chí còn có thể nghe được tiếng gió.

Sau đó lại vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết của nam tử trẻ tuổi kia..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 327: Cái Được Không Đủ Bù Cái Mất

“A! A!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết đã át đi âm thanh xương hắn vỡ vụn. Một cơn gió đập xuống đã đánh nát toàn bộ xương tay của hắn, trong chớp mắt tay hắn sưng phù lên như móng heo. Tay còn lại của hắn nắm chặt cánh tay đau, co quắp lại, cả người cũng giật giật tại chỗ, cố gắng giảm bớt cảm giác đau đớn.

“A... Tay của ta... A! Đau chết mất...”

Thấy cảnh tượng như vậy, nét mặt của tám người Phượng vệ khẽ thả lỏng, vẻ mặt có chút hả hê.

“Đáng đời!”

“Đánh hay lắm!”

Hai người La Vũ và Tề Khang không hẹn mà cùng lên tiếng. Vừa dứt lời, hai người nhìn nhau nở nụ cười. Bọn họ nhìn bóng hình màu trắng ở trong sân, cảm thấy nàng đánh một cơn này thật hả giận.

Mà mấy người chi thứ hai chứng kiến cảnh này, sắc mặt trở nên khó coi. Lúc thấy hắn ra tay tập kích lên ngực Phượng Cửu thì họ đã cảm thấy mất hết mặt mũi, nhưng bây giờ thì tốt rồi, vừa mới động thủ đã bị nàng đánh cho một cơn.

Vì lúc một cơn đó rơi xuống, tầm mắt của bọn họ bị chính nam tử chặn lại. Nên nhìn từ góc độ của bọn họ thì một cơn đó cũng không nặng lắm. Bởi vậy khi thấy hắn kêu la thảm thiết thế này thì chỉ cảm thấy hắn không có tiền đồ, đã đánh mất mặt mũi của họ trước mặt mấy tên Phượng vệ và Phượng Thanh Ca.

Nhưng đúng lúc này, một côn trong tay Phụng Cửu vung lên lần nữa, một côn đánh xuống chỗ xương cẳng chân của hắn, chỉ nghe hắn hét thảm một tiếng, cả người cũng vì thế mà lao đảo, cơ thể nghiêng ngả lơ lửng giữa không trung. Mọi người chỉ thấy một luồng côn khí mạnh mẽ đánh ra, và một tiếng lướt nhanh qua sân luyện võ, rồi đánh bịch một tiếng xuống giữa hai chân hơi mở do vừa ngã xuống của nam tử trẻ tuổi. .

“A!”

“Ồ!”

“Á!”

“Hừ!”

Gần như cùng một lúc, những âm thanh khác nhau vang lên từ miệng của nhiều người. Mọi người xung quanh thấy cảnh đó của nam tử đều không tự chủ kẹp chặt hai chân. Hai mắt kinh sợ mở to, trong lòng chột run rẩy.

“A! Chiêu này quá độc ác! Đến cả ta đứng xem mà cũng thấy đau không chịu được...”

La Vũ kẹp chặt hai chân nói, chỉ thấy lần trước chủ tử đập hắn đã rất thủ hạ lưu tình. Ít ra thì lần đó chủ tử chỉ đánh vào khuôn mặt tiêu sái của hắn, chứ cũng không ra tay với tiểu đệ của hắn. . .

Tề Khang nuốt một ngụm nước bọt, gương mặt sợ hãi: “Này, chiêu này của đại tiểu thư thật độc! Quá độc!”

Lúc này hắn đang suy nghĩ, nếu ngây ngô vào nhầm phòng của chủ tử, thì liệu tiểu thư có thương cho hắn một côn như thế không?

Nghĩ thế, hắn không tự chủ được hơi rùng mình.

Quả nhiên, hoặc là nữ nhân sẽ không ác, một khi đã ác thì quả thật không phải là người!

Phạm Lâm nhìn nam tử trẻ tuổi bị một côn đánh bay ra ngoài, rơi xuống trước mặt đám người chi thứ hai, ngay cả kêu la cũng không kêu được, chỉ đau đến ngất đi, hắn liền vuốt cằm nói: “Côn này đánh xuống, chắc là tiểu đệ đã bị liệt đến tám, chín phần.”

Những người khác nhìn cánh tay vừa mới thu một côn về sau lưng của đại tiểu thư, cũng nói: “Thật nhìn không ra, vị đại tiểu thư này... Hừm, nữ tử dịu dàng vô hại mà cũng có thể vung ra một côn đầy lực sát thương như vậy, thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

“Huy nhi! Huy nhi!”

Người đàn ông trung niên kêu lên, sau khi đỡ người đang hôn mê bất tỉnh dậy mới phát hiện hình như toàn bộ xương tay hắn đều nát hết, mềm nhũn rũ xuống. Cả bàn tay đều be bét máu, mà chỗ hai chân, là nơi yếu ớt nhất của nam tử, lúc này hình như cũng chảy máu, thấm đỏ cả quần. Cả người hắn bắt đầu co quắp lại, đột nhiên ngẩng đầu, cắn hận nhìn Phụng Cửu cách đó không xa, quát chói tai.

“Lòng dạ người thật độc ác! Không quan tâm đến huyết mạch thân tình thì thôi, lại còn ra tay ngoan độc như vậy! Đây là người muốn phế nó!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 328: Mù Mới Lo Cho Nàng

Phụng Cửu nheo mắt cười lạnh, giễu cợt nói: “Huyết mạch thân tình? Đến các người mà cũng dám nói đến huyết mạch thân tình gì đó với ta sao? Thật sự cho rằng cha ta ngã xuống thì có thể lần lướt Phụng phủ nhà ta? Quả lý Phụng gia nhà ta à? Các người xứng sao?”

Nghe thế, sắc mặt người của chi thứ hai thay đổi liên tục. Thấy cô gái này không che giấu nữa, sắc mặt lạnh nhạt, ngôn ngữ sắc bén, giờ phút này họ mới biết, nàng vốn đã chơi đùa với bọn họ ngay từ đầu!

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng nghĩ sẽ để bọn họ nhập vào Phụng gia, cũng chưa từng nghĩ sẽ để bọn họ quản lý Phụng phủ! Nàng chỉ cố tình làm nhục bọn họ, làm cho bọn họ khó chịu!

“Phụng Thanh Ca, người được lắm! Được! Được lắm!”

Nam tử trung niên tức giận đến mức cắn chặt răng, giao con trai bị thương đang hôn mê cho người phía sau chăm sóc. Hắn đi đến phía nàng, giận dữ nói: “Hôm nay, hãy để ta thay mặt Phụng Tiêu dạy dỗ người thật tốt!”

Thấy nam tử trung niên đi đến chỗ nàng, sắc mặt của tám Phụng vệ khẽ biến, nói: “Hắn là người của chi thứ hai tháng trước mới tiến vào Võ Tông. Dù

thân thù của đại tiểu thư có tốt cũng chỉ ở mức nhảy bén mà thôi, e rằng nàng đấu với hắn sẽ chịu thiệt thòi.”

“Chúng ta lên giúp đi! Dám khi dễ đại tiểu thư ở địa bàn Phụng phủ? Đúng là muốn chết mà!”

“Đúng vậy, thật sự xem chúng ta là vật trang trí hả?”

“Lên.”

Mấy người họ quát rồi tiến lên, nhưng lúc này đã thấy Lãnh Suông bước tới, chặn đường của họ.

“Các ngươi không nên đi khiến chủ tử thêm phiền.”

Giọng nói rét lạnh kết hợp với vẻ mặt băng sương nghìn năm không đổi của nàng khiến người ta khiếp sợ.

“Hắn là Võ Tông, chủ tử có đối phó được không?” La Vũ hơi run, lúc hỏi ra lời này, lòng có chút cảm giác khó tin.

Lãnh Suông đi theo bên người chủ tử một thời gian khá lâu rồi, nếu chủ tử không đối phó được thì nàng ấy chắc chắn là người đầu tiên xông lên, nhưng bây giờ lại đến ngăn cản họ, thì có thể nói...Chủ tử thật sự đủ sức để đối phó với nam tử trung niên cấp bậc Võ Tông ư?

Chuyện này có thể sao?

Nghĩ vậy, hắn hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt run sợ, kinh ngạc nhìn về phía Phụng Cửu.

Những người khác nghe thế, ánh mắt cũng mang theo vài phần khó tin nhìn về phía thân ảnh màu trắng kia.

Bọn họ gặp nàng lúc nàng mặc trang phục màu đỏ xinh đẹp lóa mắt, đó là một vẻ đẹp tùy tiện lười nhác, nhưng cả người vẫn tỏa ra ánh sáng tự tin và tôn quý. Bây giờ nàng mặc bạch y đứng giữa sân lúc ban ngày, mới gặp lần đầu thì tạo cho người khác cảm giác dịu dàng vô hại, rất giống một chủ tử ngoan, không có tí công kích nào.

Nhưng cái này cũng chỉ gây ảo giác cho người ta lúc mới gặp gỡ mà thôi. Nếu không, lúc này tên nam tử trẻ tuổi kia cũng không bị nàng làm cho thảm đến vậy.

Nhớ đến lúc nàng đập một côn đó xuống, toàn thân mấy người họ run cả lên, ai nấy đều nuốt nước bọt, không tự chủ kẹp hai chặt chân.

Lo cho nàng? Sợ rằng, bọn họ mù thật thì mới lo cho nàng..

Mà giữa sân luyện võ, Phụng Cửu nhìn nam tử trung niên sát khí đằng đằng kia đang bước nhanh đến, hắn vung tay mang theo một luồng sức mạng tát vào mặt nàng.

Chân mày nàng cau lại, lui về sau, ném một côn trong tay đi, tay không trực tiếp đáp trả, dùng tốc độ quý dị bắt lấy cổ tay đang tát xuống.

Nàng nhẹ nhàng nghiêng người, vặn cổ tay đang chế trụ xuống kéo ra sau, bẻ một cái, tiếng xương gãy răng rắc vang lên, tay còn lại nắm bả vai kéo hắn xuống.

“A!”

Con đau dữ dội kéo đến không báo trước khiến người đàn ông trung niên kêu thảm thiết, vô cùng khiếp sợ và kinh hãi..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 329: Trợn Tròn Mắt

Trong tiếng kêu đau thảm thiết của hắn, xung quanh truyền đến tiếng hít thở khó tin, những người vây xem tròn mắt nhìn cảnh này.

Nếu không phải xảy ra trước mặt họ thật, thì nói gì bọn họ cũng không thể tin nổi, đường đường là một Võ Tông mà lại bị chế phục chỉ với một chiêu như vậy sao?

“A!”

Sau khi người đàn ông trung niên bị đá vào dưới đầu gối, chân hắn khụy lại, quỳ xuống. Cơ thể bị đè xuống hơi cúi về phía trước, cánh tay bị kéo xuống bị bẻ cong ấn lên lưng, hắn muốn vùng vẫy thoát ra thì phát hiện hắn không làm được.

Người của chi thứ hai tròn tròn mắt!

Tám Phụng vệ cũng bối rối! Chủ tử thật biến thái!

Thân thủ, thực lực như vậy, ai dám nói nàng không chống đỡ nổi toàn bộ Phụng phủ? Còn ai dám lên tiếng đòi giúp nàng quản lý Phụng phủ?

Lòng mọi người xung quanh đều run rẩy, người của chi thứ hai kinh hồn bạt vía. Họ không ngờ Phụng Thanh Ca lại có thân thủ quý dị như vậy, bọn họ thật sự không biết tự lượng sức mình quá rồi.

Mà lòng của nhóm người Phụng vệ run lên vì kích động, kích động dưới thân thủ và thực lực xuất chúng của nàng. Dưới cái nhìn của họ, chỉ có nhân tài xuất sắc như vậy mới xứng làm chủ nhân của bọn họ!

Trong đám người, đôi mắt đục ngầu già nua của lão giả chi thứ hai có chút khiếp sợ và kinh hãi. Có lẽ người ngoài nhìn không ra, nhưng lão vẫn thấy rõ, rõ ràng trong thời khắc đó nàng có thể lấy tính mạng của nam tử trung niên kia, nhưng nàng không làm, chỉ bẻ gãy tay của hắn. Nàng đã thủ hạ lưu tình với bọn họ rồi.

Hắn nghĩ, nếu không phải bọn họ đều chung họ Phụng, e rằng chỉ riêng việc hôm nay đến đòi nhập vào Phụng phủ, cũng đã đủ để họ chết hết tại chỗ!

Nghĩ vậy, trong lòng lão giả vô cùng sợ hãi, mồ hôi lạnh túa ra, vội dùng gậy chống đỡ mới có thể tránh cho cơ thể không ngã xuống đất. Lão giả nắm chặt tay một người đàn ông trung niên khác đang kinh ngạc đến ngất người, giọng run run nói: “Mau, mau mang hắn về, chúng ta, chúng ta đi!”

Nhưng lúc này không ai dám tiến lên, từng người đứng ở đó khiếp sợ nhìn về mặt lạnh lùng của nữ tử tuyệt đẹp kia.

“Thả ta ra! Ngươi thả ta ra!”

Nam tử trung niên bị đè lại ra sức giãy giụa, tức giận quát chói tai. Nhưng sau một khắc, chỉ thấy có bàn tay nặng nề đánh vào gáy hắn. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, cả người nằm úp xuống đất ngất đi.

Về mặt Phụng Cửu hờ hững lạnh lùng nhìn về phía đám người chi thứ hai, âm thanh trong trẻo có thêm cảnh cáo sắc bén từ miệng truyền ra: “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Các ngươi thân là con cháu thứ xuất của Phụng gia, nên có bộ dạng của thứ xuất. Nếu xuất hiện chuyện như vậy thêm lần nữa, thì ta không ngại để cho chi thứ hai các ngươi biến mất ở Phụng gia đâu.”

Nghe được âm thanh cảnh cáo truyền đến, người của chi thứ hai chỉ cảm thấy giật mình. Lòng bọn họ chợt chìm xuống, không ai nghi ngờ tính chân thực trong lời nói này của nàng, bởi từ thủ đoạn ra tay của nàng cũng biết, nàng không phải một người nhớ đến huyết mạch thân tình gì đó.

Nếu thật sự có lần sau, họ chắc rằng, tuyền đối sẽ như lời nàng nói hôm nay, để cho chi thứ hai của họ biến mất ở Phụng gia

Lão giả hít một hơi thật sâu, đè xuống sợ hãi trong lòng, đưa mắt nhìn Phụng Cửu: “Ta biết rồi, ta sẽ quản giáo tốt người của chi thứ hai. Chuyện như ngày hôm nay, nhất định sẽ không xảy ra lần nữa.”

Nghe vậy, Phụng Cửu cong môi cười: “Quản gia, tiễn bọn họ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 330: Bức Họa Quý Y

“Vâng.” Quản gia chỉnh đốn lại tinh thần, cung kính lên tiếng. Lúc này mới đi đến chỗ người của chi thứ hai, dẫn bọn họ ra bên ngoài.

Thấy bọn họ ảo não rời đi, ngay cả dáng vẻ gây sự cũng không dám. La Vũ thoải mái cười to, sai bước đi tới chỗ Phụng Cửu, về mặt lấy lòng: “Chủ tử, bây giờ ta mới biết thì ra người tốt với ta như vậy.”

Phụng Cửu khẽ nhún mày đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt xẹt qua mấy người Phụng vệ bên kia, cất bước ra khỏi sân luyện võ.

Thấy nàng cũng không nói chuyện với hắn, La Vũ vẫn mặt dày đi theo.

Sân luyện võ yên tĩnh trở lại, chỉ còn bảy người Phụng vệ đứng trong đó.

“Mọi người thấy sao? Với thân thủ và thực lực của đại tiểu thư, có tư cách làm chủ tử của chúng ta không?” Phạm Lâm mỉm cười, nhìn mấy người còn lại.

Mấy người họ trầm tư, một người trong đó nói: “Đại tiểu thư quả thực là ngoài dự liệu của chúng ta. Nếu nàng như vậy, quản lý Phụng vệ không thành vấn đề.”

“Không sai, phong cách xử lý của nàng ấy rất mạnh mẽ quyết đoán, nên ác thì ác, sự quyết đoán như vậy người bình thường vốn không thể sánh được. “

“Ừ, ta cũng cảm thấy vậy. Lần trước không có cơ hội nào để tiếp xúc với nàng, mà lần này có vẻ như chúng ta đã bỏ sót rất nhiều chuyện. Ta thấy nàng ấy như một mảnh hồ ngủ say. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay tuyệt đối sẽ kinh người!”

“Có điều chúng ta trở về đã lâu như vậy, nàng cũng không dặn dò hay sai bảo gì chúng ta, xem chúng ta như người tàng hình, sẽ không bắt mắt với chúng ta chứ?” Tề Khang hơi bận tâm hỏi.

Lúc này, hần cũng đang suy nghĩ, có phải chuyện ngày đó đã bị nàng biết hết rồi không?“Suy nghĩ nhiều cũng không làm được gì, đi thôi!”

Mấy người họ nhìn nhau, cất bước trở về. Trong lòng bọn họ đều biết, có lẽ không phải bọn họ đang quan sát xem thử nàng có đủ tư cách làm chủ tử của bọn họ hay không, mà là nàng đang quan sát xem bọn họ có đủ tư cách làm thuộc hạ của nàng hay không.

Ở một đất nước xa xôi khác, một hắc y nhân đi đến phòng của Khôi Lang, sau khi dâng lên một mẫu tin tức thì lặng lẽ lui xuống.

Ảnh Nhất ngồi cạnh bàn uống trà liếc mắt, hơi tò mò hỏi: “Là tin tức chủ tử sai người đi điều tra sao?”

“Ừ, hôm đó Quý Y rời đi, không phải chủ tử đúng lúc bị công việc cản trở không thể đến tìm hần sao? Sau khi trở về thì sai ta đi tra một số tin tức về hần, đây cũng là tin tức mới truyền đến gần đây nhất.” Khôi Lang vừa đáp lời, vừa mở tờ giấy định xem thử.

“Ồ Thanh Đàng quốc không tìm được người, chủ tử lại chỉ điểm xuống dưới, bảo ta phái người đến Diệu Nhật quốc âm thầm điều tra nghe ngóng. Nhưng đến giờ mới có tin từ bên kia truyền đến.”

“Tiểu quốc cấp chín? Quý Y sao lại đến đó?” Ảnh Nhất hơi nhíu mày. Hần nghĩ dù như thế nào thì Quý Y cũng không thể là người của tiểu quốc cấp chín đi ra bên ngoài được. Suy cho cùng, tiểu quốc cấp chín không thể sinh ra được tể sư như hần.

“Ta đây sao biết được? Chủ tử cũng không nói, chỉ bảo ta phái người đến Diệu Nhật quốc tra thử thôi.” Nói đến đây, hần rút tờ giấy trong túi ra.

Phía trên là một bức họa chân dung, người trong tranh mặc một bộ hồng y, dung nhan tuyệt đẹp, đôi mắt kia ẩn chứa sự狡 hoạt và thông minh, giống như đang xuyên qua trang giấy nhìn thẳng vào bọn họ, khoe môi hơi cong mang theo vài phần tà mị, thoạt nhìn chính là bộ dạng yêu nghiệt kia của Quý Y.

Khôi Lang cầm bức họa lắc đầu, tấm tắc lên tiếng: “Người xem, chủ tử như thế này là tương tự đến tận xương ròi! Để ta vẽ Quý Y thì ta cũng vẽ không ra nét mặt Quý Y sống động như thế này. Nếu nói trong lòng chủ tử không có hần, ta không tin.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 331: Diêm Chủ Yêu Đơn Phương

Ảnh Nhất đưa mắt nhìn hần: “Người nói sai rồi, nhớ thương nhau là chuyện của hai người. Còn chủ tử sao, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là yêu đơn phương. Nếu trong lòng Quý Y có chủ tử cũng sẽ không đến mức mỗi lần quay về đều chạy trốn như vậy.”

“Thật ra chuyện này cũng không thể trách Quý Y. Người nói xem, hần cũng là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, giống một gốc cây non. Dù biến thái hơn người thường một chút, nhưng cũng không thể phủ nhận hần thật sự chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Hơn nữa, chủ tử như vậy là đồng tính đó! Quý Y kia rất bình thường, chủ tử thích hần là một chuyện, hần không thích chủ tử là một chuyện khác. Người nói chủ tử thích hần, cũng không thể dám chắc là sẽ bẻ cong được hần nha...”

Nghe vậy, Ảnh Nhất nhìn hần một cách quý dị: “Ý người là Quý Y bình thường, còn chủ tử không bình thường sao?”

Khôi Lang ngồi ngay ngắn, bỗng nhiên quay đầu nhìn xung quanh, lúc này mới cười toe toét nói: “Chủ tử vốn dĩ không bình thường, người nói đàn ông bình thường có thể không thích mỹ nhân ngực to, eo nhỏ, da trắng mà lại đi thích đàn ông sao?”

“Nhưng mà...”

Hần điều chỉnh sắc mặt, liếc nhìn Ảnh Nhất, ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Chủ tử chính là chủ tử, chủ tử thích nam hay nữ cũng không phải chuyện thuộc hạ như chúng ta có thể ngăn cản. Nên khi thấy lòng chủ tử vẫn vương Quý Y, ta cũng hết sức vội vàng giúp chủ tử, chỉ hi vọng chủ tử có thể bẻ cong được Quý Y, để hai người có tình sẽ về một nhà.”

“Ồ, người đang lo ta sẽ mách lẻo với chủ tử sao?”

Ảnh Nhất nhấp một ngụm trà, hỏi: “Ta nhìn giống người biết mách lẻo sao?”

Khôi Lang đưa mắt nhìn hấn, tức giận: “Ngươi sẽ không mách lẻo, ngươi chỉ chạy đến trước mặt chủ tử khai hết vào những lúc say rượu thôi.”

“Khụ!” Ảnh Nhất không được tự nhiên ho khan một tiếng, nói: “Ta say rượu nói linh tinh mà thôi, chủ tử sẽ không cho là thật chứ?”

“Ừ, không cho là thật, chủ tử chỉ bảo lần tới tìm chút rượu mạnh cho ngươi ném thử thôi.”

Nói đến chuyện này, hấn hít một hơi: “Nếu không phải bình thường ngay cả một người có thể nói chuyện tán gẫu cũng không có, thì ta cũng không đến mức bị ngươi gài bẫy nhiều lần như vậy.”

“Hừ! Không phải ngươi đang tán gẫu đó hả? Rõ ràng ngươi đang bàn luận sau lưng chủ tử, nói chuyện linh tinh về chủ tử, trừ ta ra thì ai dám nghe?” Lời này chỉ có nhóm hai người phụ tá đặc lực đi theo chủ tử bọn hấn mới dám âm thầm nghị luận, đổi lại là người ngoài, ai dám làm vậy chứ?

Ảnh Nhất nói, thấy hấn cảm bức họa Quý Y kia mãi không bỏ xuống, lập tức lên tiếng nói: “Ngươi cẩn thận với bức họa một chút, đừng làm hỏng, chủ tử dặn phải phải giao bức tranh này lại cho ngài ấy. Ngươi không biết đâu, hình như lúc chủ tử vẽ xong thì cảm bức tranh này đứng ở song cửa lầu bầu mắng Quý Y không có lương tâm, ta nghĩ chủ tử mê muội rồi, ta đoán nếu không vương phải chuyện bên này, chủ tử đã đi tìm Quý Y từ sớm rồi.”

“Biết rồi biết rồi, nếu không để tiện cho người bên dưới tìm ra tung tích của Quý Y, chủ tử cũng sẽ không để bức tranh này truyền xuống tay người dưới.” Khôi Lang nói, để bức họa cầm trong tay xuống bàn rồi mới mở tin tức điều tra ra xem. Chỉ một lát sau, hấn kinh ngạc mở to hai mắt, khó tin đứng bật dậy.

“Cái, cái gì? Quý Y là nữ?”

“Phụt! Khụ khụ!”

Ảnh Nhất đang uống trà, nghe được lời của Khôi Lang nói xong thì phun hết ra, rớt xuống mặt bàn, trong nháy mắt đã thấm ướt bức họa kia...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 332: Tin Tức Của Quý Y

Ảnh Nhất ngạc nhiên nhìn sang hấn: “Ngươi... ngươi nói gì?”

Khôi Lang kích động cầm mẫu tin tức trong tay cười lớn: “Ha ha! Thật tốt quá! Hóa ra Quý Y là nữ! Vậy thì chủ tử bình thường, sau này chúng ta có thể có tiểu chủ tử rồi, ha ha...”

Tiếng cười của hấn ngừng một chút, tròn to hai mắt nhìn Ảnh Nhất: “Ngươi thăm rồi, dám làm ướt bức họa của Quý Y.”

Ảnh Nhất sùng sốt một hồi, nhìn bức họa bị hấn phun nước trà tung tóe lên. Nhớ đến nhiều lần chủ tử giao phó, hấn phải giao bức tranh này trở về thì da đầu lập tức tê dại.

“Ta xem chút tin tức.”

Hấn đoạt lấy mẫu giấy vào tay xem thử, càng xem càng kinh ngạc: “Quý Y không chỉ thân là nữ nhi, mà còn là người của tiểu quốc cấp chín đi ra ngoài rèn luyện sao? Thật không ngờ nơi như vậy lại có thể sinh ra một nhân vật như nàng.”

“Ha ha, bất luận nàng là người nước nào, nếu cứ như vậy thì sau này chủ tử có thể dắt Quý Y đứng trước mặt mọi người được rồi, không bị người ta bảo đồng tính nữa. Được rồi, ngươi nói việc Quý Y là nữ có phải chủ tử đã sớm biết rồi không?”

Hấn chợt nghĩ, có lẽ chủ tử đã sớm biết việc này.

“Có thể.”

Ảnh Nhất gật đầu, nghĩ đến việc chủ tử yêu thích Quý Y không chút che giấu, nhất định là đã sớm biết chuyện nàng là nữ. Nếu không, dù chủ tử không sợ ánh mắt của người bên cạnh như thế nào đi nữa, cũng không thể nào để người ngoài nói ngài ấy đồng tính được.

Nghĩ vậy, hấn sờ cằm. Hình như nói chủ tử đồng tính cũng chỉ có hai người là hấn và Khôi Lang...

Đang muốn nghĩ thêm, thì thấy Khôi Lang cầm mẫu tin tức và bức họa bị nước văng tung tóe đi ra ngoài.

“Ta đi báo tung tích của Quý Y cho chủ tử.”

Khôi Lang nhếch miệng cười, giơ bức họa trong tay lên, không có ý tốt nói: “Tiện thể nói luôn chuyện bức họa này với chủ tử.”

Vừa dứt lời, trong nháy mắt đã ra bên ngoài viện.

“Đồ độc ác!”

Ảnh Nhất tức giận thấp giọng mắng, lập tức vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Trong phòng, Diêm chủ một thân áo bào đen ngồi trước thư án xử lý công việc. Sau khi bận bịu một lúc, hần thả bút phê duyệt trong tay xuống, bưng chén trà cạnh bên nhấp một ngụm.

“Chủ tử!”

“Vào đi.”

Sau khi Khôi Lang ở ngoài nghe thấy âm thanh bên trong truyền ra, mới đẩy cửa phòng đi vào, cười toe toét bước nhanh đến trước thư án hưng phấn nói: “Chủ tử, có tin tức của Quý Y.” Trong khi nói chuyện, hần tiến lên đưa mẫu tin tức, và cả bức họa bị nước trà văng tung tóe lên.

Khi thấy chủ tử cau mày nhìn chằm chằm bức họa kia, hần không có đạo nghĩa nói: “Ảnh Nhất uống trà không cẩn thận, phun cả nước trà lên bức họa mất rồi.”

Ảnh Nhất nghe thế vội vã tiến vào, hần giận dữ nhìn Khôi Lang, quỳ một chân trên đất thỉnh tội: “Do thuộc hạ sai, xin chủ tử trách phạt.”

Diêm chủ liếc mắt nhìn hai người bọn họ, không nói gì, chỉ cúi đầu lật xem mẫu tin tức trong tay. Càng xem chân mày càng nhíu chặt, nhất là khi nhìn thấy một người tên Mộ Dung Dật Hiền đính hôn với nàng, sắc mặt càng đen trầm xuống.

Mãi đến khi xem đến phần cuối cùng, thấy trên tin tức mới nhất có nói hôn ước giữa hai người đã được giải trừ, chân mày nhú chặt lúc này mới buông lỏng ra, trên gương mặt tuấn mỹ và cương nghị hiện ra một nụ cười nhạt không dễ gì phát hiện. Tất nhiên là hần rất hài lòng với tin tức này.

Khôi Lang vừa chú ý đến sắc mặt của hần, vừa thận trọng nói: “Chủ tử, vì Diệu Nhật quốc cách xa chúng ta, nên chúng ta vẫn chưa lấy được tin tức mới nhất, nhưng hiện giờ đã biết tung tích của Quý Y rồi, chủ tử có muốn mau chóng đến thăm không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Nữ Nhân Tốt Sợ Nam Nhân Theo Đuổi

Nghe vậy, Diêm chủ ngược mắt nhìn, khuôn mặt tuấn mỹ hơi trầm xuống.

Khôi Lang ngượng ngùng cười cười: “Lúc này thuộc hạ đã đọc tin tức, đã biết Quý Y là nữ rồi. Thuộc hạ nghĩ nữ nhân xuất sắc như Quý Y nếu không ở bên cạnh chủ tử thì chỉ sợ nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất.”

Diêm chủ hơi dựa vào sau ghế, hai tay khoanh trước ngực khẽ nhìn hần, môi mím hơi cong thành một nụ cười, âm thanh trầm thấp mang theo từ tính truyền ra từ miệng hần: “Người nghĩ bốn quân sẽ thua tên đàn ông khác sao? Hay là nghĩ nàng sẽ dễ dàng để người khác câu đi mất?”

Câu?

Nghe thế, nét mặt của Ảnh Nhất đang quỳ dưới đất run rẩy, vội cúi đầu. Chủ tử đang coi tất cả những người khác giới tiếp cận Quý Y thành nam nhân dụ dỗ nàng ấy sao? Nhưng hình như người luôn câu dẫn Quý Y cũng chỉ có mình chủ tử thôi!

Dù thế, nhưng hần cũng không dám nói thẳng lời này ra.

Khôi Lang nghe được câu hỏi của hần, khóe môi cũng run rẩy, ngượng ngùng cười nói: “Thuộc hạ không có ý đó, nhưng người xưa có câu, nữ nhân tốt sợ nam nhân theo đuổi. Dù nữ nhân đó có tốt tới đâu, cao ngạo lạnh lùng tới đâu, cũng sợ đàn ông quấn quýt theo đuổi họ.”

Nghe thế, ánh sáng trong mắt Diêm chủ khẽ động, hần nhìn Khôi Lang nói: “Ý người là, bốn quân chỉ cần học được cách theo đuổi đó thì nhất định sẽ cuốn được nàng về nhà sao?”

Cuốn?

Ảnh Nhất thật sự không có can đảm ngẩng đầu lên. Hần chỉ muốn nói, chủ tử trúng độc tình của Quý Y quá sâu rồi, ngay cả những chữ như “câu” và “cuốn” cũng có thể thốt ra từ miệng của chủ tử khi phách cao quý nhà hần.

Hơn nữa, nghe ngữ khí của ngài ấy, hình như còn định thực hiện...

Giờ phút này, hắn không khỏi ngẩng đầu trừng mắt nhìn Khôi Lang.

Hắn cảm thấy Khôi Lang toàn ra chiêu bày bịp, toàn đưa ra những chủ ý lung tung. Hắn thật sự không nghĩ ra, chủ tử khí phách cao quý của bọn họ sẽ quần lấy một nữ nhân như thế nào, hơn nữa còn cố gắng bắt cóc nàng...

Khác với phản ứng của Ảnh Nhất, Khôi Lang có vẻ vô cùng hưng phấn. Sau khi nghe chủ tử nói, đôi mắt hắn tỏa ra tia sáng: “Không sai, không sai. Chủ tử, nữ nhân đều thích dây dưa, nhưng không thể quá phiền. Chuyện này cũng phải có biện pháp. Có nữ nhân rụt rè không chịu gạt đầu dễ dàng, cũng có người lại muốn thử xem người nam nhân kia xem trọng nàng ấy đến cỡ nào.”

“Hơn nữa, lấy điều kiện như chủ tử, nếu đổi thành cô gái khác, sao đáng để chủ tử quần lấy? Chỉ cần một ánh mắt, một câu nói của chủ tử thì đã có đầy nữ nhân nhào vào rồi.”

Diêm chủ đưa mắt nhìn hắn, trầm nghĩ: Ngay cả Khôi Lang cũng nhìn ra hắn không có sức hấp dẫn với Quý Y kia sao?

Suy nghĩ một chút, hắn khoát tay áo, nói: “Các người lui ra đi!”

Khôi Lang đang nói hăng say nghe vậy hơi sững sốt, đang muốn mở miệng hỏi thêm một câu “khi nào đi tìm Quý Y” thì đã bị Ảnh Nhất từ dưới đất đứng dậy kéo ra bên ngoài.

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Ảnh Nhất nói, sau đó kéo Khôi Lang đi thẳng ra bên ngoài.

Hai người lui ra ngoài liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt Diêm chủ lóe lên, nhìn bức họa trong tay. Người trong tranh lộ ra ánh mắt xảo quyết tinh ranh, khoe mẽ mang theo một nụ cười tà mị làm người ta vừa yêu vừa hận, khiến lòng hắn như bị một sợi lông chim cọ vào, vô cùng ngứa ngáy...

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của người trong bức họa, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần ý cười: “Vật nhỏ, nàng chạy không thoát được đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chỉ Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 334: Chương 341: Vì Nàng Giữ Một Viện

“Hắt xì!”

Vừa cất thuốc bột đã điều chế xong vào trong bình, Phượng Cửu hắt hơi một cái, nàng vuốt vuốt mũi, thấp giọng nỉ non: “Chẳng lẽ có ai đó đang nhớ ta?”

Lời vừa nói ra, nàng liền lắc đầu cười, bởi vì cảm thấy ý nghĩ bỗng dưng xuất hiện trong đầu này thật không thể tin được. Dù sao, những người sẽ nhớ nàng đều đã ở bên cạnh nàng rồi.

“Tiểu Cửu.”

Quan Tập Lãm thân mặc huyền y nhanh chóng bước vào, trên mặt mang vẻ vui sướng, nói: “Đại trạch của ta đã sửa xong rồi, bên trong có không ít đồ đạc, thời gian vào ở đại trạch ta cũng chọn xong rồi, chính là ba ngày sau.”

Nghe nói thế, Phượng Cửu cũng nờ nộ cười: “Thật không? Vậy thì tốt quá, từ khi trở về đến nay ta đều không có thời gian đi xem, đi, ta muốn xem người đã sửa sang đại trạch thành thế nào rồi.”

Sau đó nàng giao chiếc bình trong tay cho Lãnh Sương: “Đây là thuốc trị thương cho cha ta, người cầm tới đưa cho Lãnh Hoa giúp ông thay thuốc, sau đó nói với gia gia ta đến nhà Quan Tập Lãm xem một chút.”

Bởi vì mấy ngày nay, thân thể cha nàng khôi phục rất tốt, tinh thần cũng không tệ, cho nên việc thay thuốc đều do Lãnh Hoa làm.

“Vâng.” Lãnh Sương đáp lời, tiếp nhận bình thuốc rồi đi về phía sân của Phượng Tiêu.

“Đi thôi.” Quan Tập Lãm vui vẻ nói, dẫn nàng đến Quan gia do một tay hắn xây dựng.

Hai nhà ở bên cạnh nhau, vừa đi ra cửa lớn một đoạn liền thấy ngay đại trạch, lúc đi tới cửa lớn đại trạch, Phượng Cửu dừng bước, ngẩng đầu nhìn.

Quan Tập Lãm bên cạnh thấy ánh mắt nàng rơi trên tấm bảng được phủ vải đỏ, cười nói: “Chữ phía trên là ta mời gia gia đề, đến khi vào nhà ở mới vén lên, đi thôi, chúng ta vào bên trong xem.”

“Được.” Nàng cười đáp lời, cùng hắn đi vào đại trạch.

“Chủ tử, đại tiểu thư.”

Trong phủ chỉ có loáng thoáng vài hạ nhân đang quét dọn và một tên quản gia, khi nhìn thấy hai người đi vào đều vội vàng ngừng việc trong tay, qua đây hành lễ.

“Các người cứ làm việc đi.” Quan Tập Lãm phát tay ra hiệu, dẫn Phượng Cửu vào bên trong, giới thiệu các địa phương trong phủ và ý nghĩa xây dựng cho nàng.

“Người xem, nơi này là đông viện chủ, sau này là chỗ ta ở, đây là viện lớn nhất, về sau sáng sớm có thể luyện quyền ở đây, nơi đây ta còn cho người lắp đặt các cọc gỗ luyện quyền, đúng rồi, ta dẫn người đi xem viện của người.”

“Ta cũng có viện riêng sao?” Nàng ngẩn ra, nhìn về phía hắn.

“Dĩ nhiên rồi, người là muội muội của ta, làm sao có thể không giữ cho người một viện được? Phượng phủ là nhà của người, nơi đây cũng là nhà của người, trong nhà này mãi mãi đều có một chỗ cho người.”

Hắn cười nói: “Biết người thích thanh tịnh, cho nên ta giữ lại nam viện cho người.”

Nghe thấy lời nói của hắn, trong lòng Phượng Cửu ấm áp, khóe môi cong lên, nở nụ cười vui vẻ: “Cảm ơn...”

“Người trong nhà cảm ơn cái gì.” Hắn ha ha cười, dẫn nàng tới nam viện.

“Lớn như vậy?”

Thấy hắn lưu lại toàn bộ nam viện cho nàng, không khỏi hơi ngạc nhiên, bình thường ngoại trừ chủ viện ra, những viện khác đều có thể phân ra thành hai đến ba viện nhỏ, mà hắn lại biến toàn bộ nam viện thành một viện lớn, diện tích cũng chỉ nhỏ hơn so với chỗ của nàng ở Phượng phủ một chút mà thôi.

“Lớn ở mới thoải mái, người xem, ta còn cho người làm xích đu nữa, hai bên trái phải trong viện đều trồng cây đào, về sau không chỉ có quả đào ăn, còn có hoa đào để thưởng thức, không tệ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 335: Chương 342: Thiệp Mời Của Quan Gia

“Đúng, viện rất lớn, cũng rất đẹp, chỉ là, ca, người giữ lại một viện lớn như vậy, về sau ta không ở đây thì rất lãng phí.” Phượng phủ ở ngay sát bên cạnh, nhưng nếu nàng không tới ở thực sự rất lãng phí.

“Không sao, ta cũng chỉ có một mình, giữ lại thì giữ lại thôi.” Hắn vung bàn tay to lên, không để bụng nói.

Nghe vậy, Phượng Cửu cười khê: “Về sau người gặp người người thích, lại sinh mấy đứa trẻ, thì sẽ không phải ở một mình nữa rồi.”

“Ha ha, chuyện đó còn xa lắm! Hơn nữa, hiện tại ta cũng không có tâm tư.”

Hắn cười lớn, hai tay bắt chéo sau lưng, nhìn đại trạch cảm thấy rất thành tựu, nói: “Ta chỉ muốn tự tay xây dựng một Quan gia thuộc về ta, sau này có đến địa phương khác, nếu có thể tìm được cha mẹ ta thì sẽ đón bọn họ trở về nhà ở.”

Phượng Cửu nhìn gương mặt đầy mong đợi của hắn, không khỏi nói: “Người nhất định có thể tìm được bọn họ!”

Đó là tâm nguyện của hắn, cũng là chuyện hắn vẫn muốn làm, nàng tin tưởng, chỉ cần trong tim hắn có niềm tin thì không gì là không làm được!

Giống như việc hắn đích thân xây dựng Quan gia, không có người bên cạnh hỗ trợ, hoàn toàn dựa vào chính hắn, chính là dựa vào lòng tin cổ chấp kia!

Hai tay Quan Tập Lãm bắt chéo sau lưng, trên mặt đều là ý cười, dường như nhớ tới cái gì, vội vàng nói với Phượng Cửu: “Đúng rồi tiểu Cửu, ta còn muốn đi tìm gia gia thương lượng chuyện ba ngày sau vào nhà ở một chút, bởi vì ta còn rất nhiều việc không hiểu, vào nhà ở phải mời những người nào, tổ chức ra sao...”

“Vây đi thôi! Hiện tại gia gia chắc là ở trong viện của cha.” Nàng cười, cùng hắn đi về phía Phượng phủ.

Dưới sự giúp đỡ của lão thái gia, ông giúp quan Tập Lãm liệt kê những người phải mời, đơn giản chỉ là một vài gia tộc và thế lực trong thành, để cho mọi người biết, Quan Tập Lãm hẳn đã tự mình xây dựng được một gia tộc thuộc về chính hắn, từ nay trở đi, Quan gia của hắn cũng nằm ở thành Vân Nguyệt.

Cho dù, hiện tại gia tộc này chỉ là một gia tộc nhỏ, nhưng bằng thực lực của bản thân hắn, cuối cùng sẽ có một ngày khiến người khác không dám khinh thường!

Một ngày này, Quan Tập Lãm sai người đưa từng tấm thiệp mời đã viết xong đến tay của từng gia tộc và thế lực trong thành, mời bọn họ ba ngày sau đến Quan phủ mừng hắn tấn gia, uống một chén rượu mừng.

Có thể nói, sau khi nhận được thiệp mời mà Quan Tập Lãm sai người đưa tới, thần sắc của mỗi gia tộc đều không giống nhau, mỗi người suy tính, thiệp mời Quan Tập Lãm đưa đến này, đến lúc đó bọn họ đi? Hay là không đi?

Quan Tập Lãm này cũng là một nhân vật, tuổi còn trẻ đã quyết đoán xây dựng một gia tộc thuộc về hắn như vậy, có thể nói gần một năm nay hắn trưởng thành thật kinh người, mà sự phát triển của hắn khiến bọn họ cực kỳ xem trọng.

Nếu có thể giữ quan hệ tốt với hắn, cũng có thể xem là một chuyện tốt. Chỉ là...

Bọn họ cũng đều biết, Quan Tập Lãm là nghĩa tử của Phụng Tiêu, nếu như hắn gửi thiệp mời trước khi Phụng Tiêu xảy ra chuyện, vậy bọn họ nhất định sẽ cho người chuẩn bị lễ vật tốt nhất đến cửa chúc mừng, nhưng hôm nay, Phụng Tiêu hôn mê bất tỉnh, địa vị Phụng phủ cũng theo Phụng Tiêu ngã xuống mà tràn ngập nguy cơ, thiệp mời của Quan Tập Lãm đưa tới cửa lúc này, thật đúng là khiến bọn họ có chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Chương 343: Chuẩn Bị Một Phần Hậu Lễ

Mà vấn đề này, không phải chỉ có một, hai gia tộc do dự.

Tại một gia tộc bậc trung trong thành Vân Nguyệt, gia chủ đang nghị sự cùng mấy vị trưởng lão, sau khi nghe được người phía dưới trình lên thiệp mời, cũng nhũn mỳ.

Hắn cầm thiệp mời, nhìn về phía một lão giả ngồi phía dưới bên trái, hỏi: “Đại trưởng lão, người cảm thấy đến lúc đó chúng ta đi hay không đi?”

Lão giả vuốt râu mép, liếc mắt nhìn tấm thiệp mời màu đỏ, nói: “Mặc dù Quan Tập Lãm một tay xây dựng Quan gia, nhưng cũng chỉ là một gia tộc nhỏ, căn bản không thể so sánh với các gia tộc có căn cơ hùng hậu ở thành Vân Nguyệt, vì vậy, coi như không đi cũng không có vấn đề gì, có điều...”

Lời nói của hắn dừng lại một chút, lại nói: “Quan Tập Lãm xác thực là một thanh niên quyết đoán có bản lĩnh, tuy gần đây không đáng để mắt, nhưng về lâu dài lại không giống thế, không nói đến thực lực của bản thân hắn, chỉ dựa vào mối quan hệ với Phụng phủ thì Quan gia của hắn tuy nhỏ, cũng có thể đứng vững trong thành. Gia chủ nên phái người hỏi thăm một chút dự định của các gia tộc khác, rồi mới quyết định cũng không muộn.”

“Ừ, đại trưởng lão nói có lý.” Vị gia chủ kia gật đầu đồng ý, vẫy tay phân phó người đi hỏi thăm chút tin tức.

Về phần bên kia, mọi người trong Quan gia nghe được tin Quan Tập Lãm ba ngày sau tấn gia mà sắc mặt rất khó coi, lúc này, bầu không khí trong đại sảnh Quan gia trở nên bí bách, khiến người ta có chút không thở nổi.

“Không ngờ kẻ lỗ mãng kia lại có thể trưởng thành nhanh như vậy, đến giờ mới được bao lâu? Không ngờ lại có bản lĩnh xây được phủ trạch rồi!” Một người đàn ông trung niên âm trầm lên tiếng, hiển nhiên rất đố kỵ với Quan Tập Lãm, đồng thời sâu trong đáy lòng cũng có một tia hâm mộ.

“Nhất định là Phụng phủ giúp hắn, bằng không trong thời gian ngắn như vậy, một mình hắn làm sao có thể làm được?” Một tên khác nói, hắn cau mày, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

“Xi, hắn đã rời khỏi Quan gia chúng ta, lại nhận Phụng Tiêu làm nghĩa phụ, Phụng phủ sao có thể không giúp hắn?”

Gia chủ ngồi trên chủ vị sắc mặt âm trầm, nghe lời nói của bọn họ, thật lâu sau, mới bình tĩnh lên tiếng: “Phụng phủ có giúp đỡ hắn hay không chúng ta không biết, có điều, quả thật bản thân hắn cũng có vài phần bản lĩnh, bằng không cũng không chiếm giữ danh hiệu đệ nhất trên bảng vàng ở chợ đen.”

Khi người này rời khỏi Quan gia, bọn họ cho rằng hắn sẽ như chó nhà có tang ở bên ngoài, không có chỗ để về, thì hắn lại nhận Phụng Tiêu làm nghĩa phụ, bây giờ lại tự mình xây dựng được một tiểu Quan gia.

Những người bằng tuổi hắn trong gia tộc, có mấy người có thể làm được như vậy? Có lẽ là không có ai làm được!

“Lão thái gia đến!”

Quan gia bên ngoài cao giọng hô một tiếng, mọi người trong sảnh rùng mình, vội vã đứng lên nghênh tiếp.

Chỉ thấy Quan lão thái gia trong tay chống拐杖 đi đến, ánh mắt sắc bén quét qua mọi người trong sảnh, sau đó rơi trên người gia chủ đang nghênh đón.

Gia chủ Quan gia bước lên trước đỡ ông ngồi vào vị trí chủ nhà, rồi hỏi: “Phụ thân, sao lại tới đây?”

“Ta hỏi ngươi, Quan Tập Lãm có gửi thiệp mời qua đây không?”

Nghe thấy lời này của lão thái gia, mọi người trong sảnh nhìn nhau, đều cúi thấp đầu.

“Không có.” Giọng nói của gia chủ Quan gia cũng trở lên cứng rắn, không ngờ phụ thân hắn lại quan tâm đến vấn đề này.

Lúc nghe được không có, Quan lão thái gia nhíu mày, trầm mặc một lúc, rồi phân phó: “Không có cũng không sao, đến lúc hỷ tân gia, ngươi cũng chuẩn bị một phần hậu lễ đưa qua.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 337: Chương 344: Niềm Vui Tân Gia

“Phụ thân, ngay cả thiệp mời hỷ cũng không gửi đến cho chúng ta, tất nhiên là xem chúng ta không bằng người lạ, chúng ta cần gì phải tiếp cận hắn trước?” Về mặt gia chủ Quan gia không vui, rõ ràng hắn không muốn làm theo lời ông dặn.

Lão thái gia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Ta nói đưa thì đưa đi! Nếu ngươi không đưa, đến lúc đó ta sẽ đích thân sắp xếp người đưa đi!”

Sắc mặt ông tối sầm, nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Đối với Quan Tập Lãm, ông vẫn luôn hối hận, nếu trước đây không phải ông quá bất công, Quan gia bọn họ cũng không mất một hạt giống tốt như vậy, mà bây giờ, cho dù ông muốn bù đắp cũng quá muộn, chỉ có thể làm những thứ này.

Thấy lão thái gia và gia chủ âm ỉ không vui, mọi người trong sảnh hai mặt nhìn nhau, không ai nói gì.

Thời gian ba ngày, rất nhanh đã trôi qua.

Một tràng tiếng pháo phá vỡ yên tĩnh của buổi sáng, vui vẻ chào đón một ngày mới. Đối với Quan Tập Lãm, hôm nay chính là một ngày xúc động khó quên.

Trời còn chưa sáng, hắn đã thức dậy sắp xếp việc trong việc ngoài, người trong phủ hắn cũng không nhiều, vì vậy, Phụng Cửu điều vài người đến hỗ trợ, về phần bàn tiệc trực tiếp đặt ở đại tửu lâu trong thành, để bọn họ cho người đem tới, bớt được không ít việc.

“Ca, ngươi cũng đừng bận rộn quá, chuyện kế tiếp đều giao phó xong rồi, hiện tại chỉ chờ đến giờ ra ngoài phủ đón khách là được.”

Phụng Cửu cười đi đến bên người hắn. Hôm nay, nàng vẫn mặc bạch y như cũ, tóc đen vấn nhẹ lên, chỉ để lại hai lọn tóc buông xuống trước ngực, khiến dung nhan tuyệt đẹp của nàng tăng thêm mấy phần quyến rũ.

“Thời gian cũng đến rồi, tiểu Cửu, ngươi ở trong phủ giúp ta chiêu đãi khách là tốt rồi, ta ra cửa chính đón khách.” Quan Tập Lãm cười nói, sau khi giao phó xong liền nhanh chóng bước ra ngoài cửa lớn.

Người đầu tiên đến Quan phủ chúc mừng là Nghiêm quân sự ở chợ đen, hắn dẫn theo hai người, chuẩn bị hậu lễ, còn chưa đến gần đã chấp tay chúc mừng.

“Ha ha, Tập Lãm, chúc mừng, chúc mừng!”

“Đa tạ Nghiêm quân sự bận trăm công nghìn việc vẫn bớt chút thời gian đến đây, nhanh vào bên trong đi.” Đồng thời hắn cũng chấp tay mỉm cười, mời Nghiêm quân sự vào trong.

“Lý mỗ chúc mừng Quan thiếu chuyển đến chỗ ở mới!” Một vị gia chủ mang theo hai người con cháu cũng chuẩn bị hậu lễ đến, tiến lên nói lời chúc mừng.

“Đa tạ, đa tạ, mời Lý gia chủ vào bên trong.” Sau khi Quan Tập Lãm chấp tay đáp lễ, liền đưa bọn họ vào cửa chính, để quân gia dẫn vào bên trong.

Theo thời gian trôi qua, liên tục có người đến, bởi vì khách khứa mà toàn bộ Quan phủ trở lên náo nhiệt, giọng nói tiếng cười của khách khứa liên tục truyền ra, làm cả Quan phủ tràn ngập bầu không khí náo nhiệt, vui mừng.

“Ca, đều đến gần hết rồi phải không?” Phụng Cửu đi đến bên cạnh hấn hỏi.

Quan Tập Lãm nghiêng đầu nhìn về phía nàng, cười nói: “Ừ, khách mời đều đến đông đủ rồi, đi thôi! Chúng ta vào đi.”

“Được.” Nàng cười, đang muốn xoay người, chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến.

“Quan thiếu, chúc mừng tân gia, tại hạ không mời mà đến, xin ly rượu mừng.”

Mộ Dung Dật Hiền mặc một bộ áo dài màu trắng, nho nhã mà cao quý chậm rãi bước đến, theo sau là một tên sai vặt đang cầm lễ vật, tuy là nói với Quan Tập Lãm, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Phụng Cửu, nhìn thấy nàng, ánh mắt của hấn khẽ chuyển động.

Lúc nhìn thấy hấn, Quan Tập Lãm cũng có vài phần kinh ngạc, hấn quay đầu nhìn Phụng Cửu, lại nhìn Mộ Dung Dật Hiền, ánh mắt thâm thúy, lúc này mới nói: “Người tôi là khách, tam vương gia, mời vào bên trong.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 338: Chương 345: Lễ Vật Của Quý Y

“Mời.” Phụng Cửu xoay người lại, liếc mắt nhìn Mộ Dung Dật Hiền, làm động tác mời.

Mộ Dung Dật Hiền mỉm cười, lúc này mới bước vào.

Đang lúc Quan Tập Lãm cũng bước theo vào, khóe mắt lại liếc thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cửa lớn, lúc người bên trong xóc màn xe bước ra, ý cười trên mặt hấn lập tức biến mất không còn dấu tích.

Quan lão thái iga được người đỡ xuống xe ngựa, là thân gia gia của hấn, chỉ có điều, từ một khắc kia, lúc hấn bước ra khỏi Quan gia, thì đã không có quan hệ gì với hấn rồi.

Lần này tân gia, hấn cũng không đưa thiệp mời cho bọn họ, hấn thấy, bọn họ đã vô tình với hấn, hấn cũng không cần có nghĩa với bọn họ.

“Tập Lãm, ta là tới tặng quà, chúc mừng cháu hoàn thành phủ mới, vui về tân gia.” Lão thái gia chống gậy拄杖 đi đến, ra hiệu cho một lão giả phía sau đưa lễ vật lên trước.

“Không cần.”

Giọng nói của hấn lạnh lẽo cứng rắn, trên mặt không chút biểu tình nhìn Quan lão thái gia: “Quan phủ nhỏ nhỏ của ta, không dám thu đại lễ của các hạ.”

Hấn chấp tay ôm quyền nói, rồi không nhìn bọn họ nữa, xoay người bước vào bên trong.

Thấy vậy, Quan lão thái gia nặng nề thở dài một tiếng: “Đều trách ta, đều trách ta!”

Lão giả cầm lễ vật đứng bên cạnh thấy vậy nói: “Lão thái gia, chúng ta trở về thôi!”

Đã sớm biết kết quả, nhưng Quan lão thái gia vẫn muốn tự mình đến xác minh. Có lẽ, trong lòng lão thái gia không cam lòng, cũng không muốn tin tưởng, Quan Tập Lãm đã không có quan hệ với Quan gia nữa rồi.

“Đi thôi!” Quan lão thái gia thở dài một tiếng, nhìn cánh cửa Quan phủ, trong lòng muôn vàn cảm xúc, cuối cùng cũng chỉ có thể cô đơn ngồi lên xe ngựa rời đi.

Không ai nhìn thấy, ở một góc đường, một nữ tử đứng từ xa nhìn lại, kinh ngạc đến ngây người. Nàng không phải ai khác, chính là Kha Tâm Nhà đã từ hôn với Quan Tập Lãm.

Nam tử ngày xưa không được nàng coi trọng đã một tay xây dựng gia tộc, trở thành gia chủ, cho dù là một gia tộc nhỏ, nhưng tốc độ phát triển như vậy, đối với một người trẻ tuổi cũng đã được coi là rất xuất sắc.

Trong lòng nàng lộ vẻ chua xót, sớm biết có hôm nay, hà cớ gì lúc trước còn như thế?

Nếu không phải trước đây nàng từ hôn, nam tử ngày càng xuất sắc, thành thực kia, sẽ là nam nhân của nàng, mà Quan gia này, cũng sẽ có một nửa của nàng, nhưng hôm nay...

Càng nghĩ, lòng càng khó chịu, nhưng nàng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể xoay người rời đi.

Bầu không khí bên trong Quan phủ náo nhiệt vô cùng, bởi vì Quan Tập Lãm đang bùng chén đi từng bàn kính rượu, tiếng cười tiếng nói của khách liên tục truyền ra, cũng vào lúc này, quân gia vội vã chạy vào, trên mặt không che giấu được kinh hãi và kích động.

“Chủ tử, Quý Y phái người đến tặng lễ!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ tiệc rượu đều yên tĩnh lại, trên mặt mọi người lộ vẻ khó tin, sau khi giật mình đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Quan Tập Lãm đang bùng chén rượu, trong đầu mọi người đều xẹt qua vô số ý niệm.

Quan Tập Lãm có giao tình với Quý Y?

Quý Y lại phái người đưa lễ vật đến chúc mừng?

Mà sau khi Quan Tập Lãm giật mình để chén rượu xuống, hắn lập tức nhìn về phía hai lão giả đi từ bên ngoài vào. Đó là người của chợ đen, hắn nhận ra bọn họ.

“Tại sao là các người?” Nghiêm quân sự ở chợ đen cũng kinh ngạc đứng lên.

Hai người kia gật đầu với Nghiêm quân sự, sau đó ôm quyền thi lễ với Quan Tập Lãm, nói: “Quan thiếu, chúng ta chịu sự ủy thác của Quý Y, đưa lễ vật đến tặng.”

Vừa dứt lời, trong tay hai người đưa ra hai chiếc hộp hình chữ nhật tinh xảo khiến mọi người ồn ào suy đoán.

Quý Y này đưa tặng lễ vật gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339: Chương 346: Chuyện Của Ta Không Cần Người Xen Vào

Ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đều đổ dồn lên người Quan Tập Lãm, đoán già đoán non, Quý Y này là luyện được sư, hắn gửi quà mừng đến có lẽ nào là được tể không?

Nhưng rõ ràng Quan Tập Lãm không muốn để cho mọi người biết nên sau khi ra lệnh cho người nhận quà xong, hắn cũng chỉ chào hỏi rồi mời hai vị khách lớn tuổi vào trong ngồi, sau đó tự tay rót rượu kính hai người họ, dù gì thì hai người này cũng là nhân vật không thường xuyên xuất hiện ở chợ đen, nếu như không phải hai người họ có quan hệ với Quý Y thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy hai người họ, chứ nói gì đến việc hai người họ đích thân đến đây thế này.

Cùng với lời mời của hắn, mọi người lại vui vẻ uống rượu tiếp, chỉ là trong lòng mọi người cũng có một cách nhìn khác đối với Quan gia mới nổi lên này, càng cảm thấy hôm nay đến đây là việc làm đúng đắn.

Những người có quan hệ với Quý Y, nếu như bọn họ có thể kết bạn được với những người ấy thì chắc chắn sẽ không bao giờ phải chịu thiệt.

Trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều nghĩ cách để làm thân với Quan Tập Lãm, cũng có người quay sang bên Phụng Cửu để nghe ngóng về tình trạng của Phụng Cửu, Mộ Dung Dật Hiền ngồi cùng bàn với nàng lúc nào cũng quay sang nhìn nàng, muốn tìm cơ hội để nói chuyện với nàng.

Đến giữa bữa tiệc, Phụng Cửu đứng lên ra ngoài đi vệ sinh thì Mộ Dung Dật Hiền cũng đứng lên đi ra cùng nàng..

Lúc Phụng Cửu trở lại thì thấy Mộ Dung Dật Hiền ngồi như tượng ở trong đình. Thấy vậy, nàng chỉ nhìn lướt qua hắn một cái rồi đi thẳng vào bên trong, nhưng mới đi được vài bước thì đã bị hắn cản lại.

“Có chuyện gì?” Nàng hơi nhăn mày lại, nhìn hắn đang đứng cản ở phía trước.

“Thanh Ca, cha ta đã chỉ định hôn sự kia cho nàng, nàng biết rồi chứ?” Ánh mắt Mộ Dung Dật Hiền nhìn thẳng vào dung mạo tuyệt trần của nàng, khuôn mặt vẫn vậy nhưng khí chất không giống như ngày xưa nữa.

“Hôn sự?”

Nàng cười nói: “Ta đồng ý rồi sao?”

Nghe vậy, trong lòng hấn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn: “Chuyện này ta sẽ cố gắng hết sức để khuyên phụ vương ta thu hồi mệnh lệnh, nàng cũng không cần lo lắng quá!”

Theo hấn thấy thì câu nói này của nàng chính là không đồng ý, nhưng nếu phụ vương hấn không chịu thu lại mệnh lệnh thì chỉ sợ là hôn sự này nàng không gả đi không được, dù gì thì Thanh Đằng quốc này cũng là quốc gia cấp sáu, lớn hơn nhiều so với Diêu Nhật của bọn họ.

Trong thế giới này, bất luận là sinh ra ở đâu, chỉ cần có sức mạnh là có thể đại diện cho tất cả. Giống như nàng vậy, nếu như sau lưng không phải có Phụng hoàng phủ chống lưng thì với dung mạo của nàng chắc chắn sẽ không được sống tự do tự tại như vậy.

Phụng Cửu cười nhẹ, lạnh lùng nói: “Chuyện của ta không cần ngoại nhân xen vào!”

Nàng bước về phía trước, lúc đi qua người hấn thì chân bỗng dừng lại nói: “Còn chuyện hôn sự của ta, ngoài ta ra thì không có ai có thể thay ta làm chủ!”

Mộ Dung Dật Hiền hơi sững người, hấn nghiêng đầu sang nhìn thì chỉ thấy bóng dáng màu trắng kia đã đi vào bên trong rồi.

Bước chân của nàng thông dong là vậy, tao nhã là vậy, giống như trong mắt hoàn toàn không màng đến chuyện này...

Nhìn cả người nàng toát ra vẻ tự tin và ung dung, hấn bỗng cảm thấy mình có chút lạc lõng, không biết từ bao giờ mà trong kí ức của hấn, hình bóng dịu dàng ấy đã không còn tồn tại nữa, mà nàng bỗng nhiên trở nên xa lạ, dường như giữa nàng và hấn không thể nào quay trở lại như lúc trước được, cũng không thể bước tiếp cùng nhau, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa...

“Thanh Ca, ta phải làm gì cho nàng đây?”

Giọng hấn nhỏ dần, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ lẫn bất lực, muốn buông tay nhưng lại không thể...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 340: Chương 347: Chuẩn Bị Trao Quyền

Một ngày tất bật từ sáng đến tối, sau khi tiễn khách xong, đám hạ nhân cũng bắt đầu thu dọn bọn tàn cục, Quan Tập Lãm tiễn Phụng Cửu về Phụng hoàng phủ, mấy người ngồi với nhau nói về chuyện đã xảy ra trong ngày.

“Được lắm, bọn họ có thể đến như vậy thì tức là bọn họ cũng rất xem trọng cháu, cho dù là những gia tộc rất nhỏ thì cũng có thể mời được gia chủ của các gia tộc lớn trong thành đến nhà, hãnh diện như vậy cũng không phải là nhỏ đâu!” Phụng hoàng thái gia vuốt râu cười nói, nhìn Quan Tập Lãm với vẻ mặt khen ngợi.

“Nếu không phải được gia gia giúp đỡ thì hôm nay cháu chắc chắn sẽ không làm được gì.”

Hấn cười có chút ngại ngùng rồi nói: “Còn có tiểu Cửu nữa, dùng danh tiếng Quý Y của mình để người của chợ đen mang quà đến, cháu nhìn thấy mấy người đó vừa nghe thấy việc Quý Y tặng quà thì mắt ai nấy đều sáng bừng cả lên.”

“Ha ha! Đúng vậy! Quý Y là nhân vật thế nào cơ chứ? Ở tiểu quốc cấp chín như Diêu Nhật, cho dù là gia tộc lớn hay hoàng thất thì đều muốn được kết quan hệ với Quý Y.” Lão thái gia nhìn Phụng Cửu bằng ánh mắt đầy hãnh diện, trong lòng rất đắc ý.

Chẳng ai có thể ngờ được, vị Quý Y danh tiếng ngời ngời kia lại là cháu gái ông.

“Gia gia, bây giờ chuyện của ca ca cũng đã xong rồi, chúng ta có phải nên xử lý việc trong phủ một chút không?” Phụng Cửu nhìn về mặt cười đầy đắc ý của lão thái gia hỏi.

“Cháu muốn nói đến chuyện trao quyền thoái lui hay sao?”

Lão thái gia nghiêm mặt nhìn nàng rồi nói: “Chuyện này gia gia đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, định sáng mai sẽ vào cung, nhà chúng ta không làm chức trấn quốc tướng quân này thì cũng chẳng ai dám làm gì chúng ta, chúng ta không làm chắc bọn họ còn vui mừng không kịp nữa!”

“Vâng! Vậy thì ngày mai có cần cháu đi cùng không?”

Lão thái gia xua tay nói: “Không cần, không cần đâu, cháu ở nhà là được rồi, chuyện này cứ để ta đi là được!”

Thấy vậy, Phụng Cửu gật đầu rồi nhìn Quan Tập Lãm nói: “Ca! Hôm nay cũng bận cả ngày rồi, mau về nghỉ ngơi đi!”

“Được rồi! Vậy ta về trước đây, nếu như có chuyện gì thì cứ đến tìm ta.” Hân cười nói rồi cúi người chào, sau đó xoay người ra về.

“Gia gia, cháu đi xem Lão Bạch thế nào.”

“Đi đi!” Lão thái gia đồng ý rồi cười nhìn nàng rồi đi.

Chuyện Lão Bạch cứu Phụng Tiêu, trong phủ cũng chỉ có mấy người họ biết, cũng chính vì thế mà bọn họ hết sức kinh ngạc khi Lão Bạch lại có thể ngăn cản được hai cao thủ Vô Tông đỉnh phong, chỉ là bọn họ vẫn không thể nào nhìn ra được nó là loại linh thú cấp nào.

Dù gì thì nó vẫn là linh thú biến dị, bình thường ngoài lười nhác với háo sắc ra thì nó chỉ có biết ăn mà thôi. Nếu không phải trải qua chuyện này thì thật sự không ai biết nó có năng lực như thế.

Bọn họ cũng không giam giữ nó, nó và Cầu Cầu kia cả ngày ở trong Phụng phủ sinh sống rất tự do, có điều nơi nó thường ở nhất chính là chỗ hòn giả sơn, bởi vì chỗ đó bình thường có rất nhiều tỳ nữ đi qua, vì thế mà lúc nào Lão Bạch cũng canh chừng ở đây.

Quả nhiên, vừa mới đến gần hòn giả sơn đã nghe thấy tiếng của các tỳ nữ bên đó truyền đến, vừa đến gần thì đã nhìn thấy cái đuôi của Lão Bạch đang treu ghẹo hai tỳ nữ đi ngang qua, hai tỳ nữ kia vừa giữ váy vừa men theo đường nhỏ rồi đi.

“Hì!”

Lão Bạch bỗng hí lên một tiếng, vừa quay đầu lại nhìn thì đã thấy Phụng Cửu nên vui mừng chạy đến chỗ nàng.

“Lão Bạch, thói háo sắc của ngươi mãi không thể thay đổi được, sớm muộn gì cũng chuốc họa vào thân!”

Nàng vỗ đầu nó, sau đó vuốt ve kiểm tra xem nó có béo lên không rồi nói: “Gần đây lại lười biếng rồi đúng không? Ngươi xem ngươi đi, bụng ngươi lại béo ra rồi đây này!”

“Hừ!”

Lão Bạch hừ lên một tiếng rồi vẫy đuôi về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 341: Chương 348: Có Con Gái Thật Tốt

“Đi thôi! Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát!” Nàng vỗ đầu nó rồi kéo Lão Bạch đến chuồng ngựa, buộc dây cương lên, đúng lúc dẫn Lão Bạch ra đến cửa thì gặp Cầu Cầu, nó lập tức nhảy tót vào lòng nàng.

“Ngươi cũng muốn ra ngoài sao?” Phụng Cửu nhìn xuống thứ nhỏ nhắn đang nằm trong lòng nàng.

“Vậy được rồi! Ta nói trước cho ngươi biết, ra bên ngoài rồi thì không được chạy lung tung biết chưa!” Nàng vừa vuốt lông Cầu Cầu vừa dặn dò, hai chân kẹp chặt lấy Lão Bạch rồi phi thẳng về phía ngoài ô.

Bởi vì đêm cũng khuya rồi nên Phụng Cửu cũng không ở bên ngoài quá lâu, đi được một vòng thì đã quay về, tắm rửa qua loa xong rồi lại vào nhẩn không gian tu luyện đến tận sáng sớm hôm sau.

Sau khi nàng rửa mặt xong liền đi đến phòng của gia gia nàng, vừa vào đã nhìn qua một lượt, thấy mấy tên Phụng vệ đều đang ở đây, La Vũ còn cười toe toét nhìn nàng chào hỏi một tiếng, thấy vậy, nàng quay lại dặn dò Lãnh Sương ở phía sau rồi đi thẳng vào phòng.

“Chủ tử!” Lãnh Hoa ở trong phòng hầu hạ, vừa nhìn thấy nàng đã bước đến hành lễ.

“Ừm!”

Nàng đáp lại một tiếng rồi đi vào bên trong, đi đến bên giường, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Cha, hôm nay người cảm thấy thế nào?”

“Cũng khá hơn nhiều rồi, nhưng ngực vẫn hơi đau một chút.” Phụng Tiêu nằm trên giường, bởi vì bị thương nên nhìn có vẻ gầy đi rất nhiều.

“Đề con xem xem!”

Nàng ngồi xuống bên giường rồi vạch áo ở ngực ông ra để kiểm tra chỗ bị thương, sau đó lại bắt mạch, một lúc lâu sau mới thu tay lại: “Vết thương ở

ngực là nặng nhất, tuy đã uống thuốc rồi nhưng muốn hồi phục hoàn toàn thì còn cần một khoảng thời gian nữa, đợi gia gia về thì con lại ra ngoài một chuyến, con phải đến rừng Cửu Phục tìm vài vị thuốc để chế thành thuốc bôi ngoài da cho cha, tốc độ hồi phục cũng sẽ nhanh hơn một chút.”

“Rừng Cửu Phục?”

Phượng Tiêu sững người một lát rồi lắc đầu nói: “Không được! Nơi đó quá nguy hiểm, một đứa con gái như con sao có thể đến đó được, nếu như thiếu vị thuốc nào đó thì chúng ta có thể mua mà, hà tất phải mạo hiểm như vậy!”

“Không sao đâu, con muốn đến nơi đó, dù gì nơi đó con cũng quen thuộc, hơn nữa những vị thuốc khác có thể mua được chứ loại thuốc này bên ngoài không có chỗ nào bán cả!” Có lẽ đối với người khác, rừng Cửu Phục là một nơi nguy hiểm trùng trùng nhưng đối với nàng thì nơi này lại là một vùng đất quý.

Tiểu Phượng Hòa nhất được chính là ở chỗ đó, người ca ca tốt bụng của nàng cũng quen biết được ở đó, còn cả vị đại thúc kia nữa...

Nghĩ đến người mà nàng vẫn luôn gọi đại thúc lại chính là tên Diêm chủ trong nóng ngoài lạnh thì khóe môi nàng khẽ mỉm cười lại.

Lúc đầu vì không cẩn thận nên môi của hai người mới chạm vào nhau, sau đó hần đã ngắt đi luôn, nhưng sau này khi ở Thanh Đằng quốc, hần lại có biểu hiện rất kỳ lạ, có một lần hần còn muốn... muốn hôn nàng?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của nàng vô cùng kỳ lạ, trong lòng bỗng xẹt qua cảm giác khó hiểu.

Nhìn đứa con gái ngồi mất hồn ở cạnh giường, Phượng Tiêu chỉ cười chứ không nói gì, giống như âm thầm quan sát nàng, trong lòng tràn đầy sự hãnh diện của người làm cha.

Con gái của ông vẫn luôn là mỹ nhân đẹp nhất, chỉ là không biết rốt cuộc tương lai có người đàn ông nào có thể xứng được với nàng không đây!

Tuy ông hy vọng nàng có thể gả cho một người tốt nhưng cứ nghĩ đến việc không dễ dàng gì mới nuôi dạy được một đứa con gái khôn lớn trưởng thành, vậy mà nó lại trở thành con nhà người khác, trong lòng người làm cha như ông vẫn cảm thấy có chút gì đó thật đau xót. Nghĩ lại thì hôn sự của nàng với Mộ Dung Dật Hiền bỏ đi cũng tốt, như vậy thì nàng lại càng có thể ở bên cạnh ông thêm mấy năm nữa rồi.

Chỉ là đi một tên Mộ Dung Dật Hiền lại tới một tên thái tử Thanh Đằng quốc, tuy bọn họ đã tỏ rõ về bất mãn nhưng đến giờ cũng không thấy quốc chủ nói gì, nghĩ vậy, trong lòng ông cũng có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 342: Chương 349: Tìm Thuốc

Phượng Cửu ở cùng cha nàng cả buổi sáng, gần đến giờ Ngọ thì mới thấy gia gia nàng trở về.

“Phượng nha đầu, gia gia đã làm xong việc rồi!” Lão thái gia đi vào trong nhà với nụ cười nở trên môi, sau khi đến bàn rót chén nước uống xong liền đi thẳng vào bên trong, nhìn thấy Phượng Tiêu ngồi đầu giường sắc mặt khá tốt nên đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

“Gia gia, quốc chủ không làm khó người chứ?” Phượng Cửu nhìn ông rồi hỏi. Tuy nói mọi quyền hạn đều trả lại cho Mộ Dung Bác rồi nhưng thế lực của Phượng phủ bọn họ vẫn khiến người khác không dám xem nhẹ, chắc chắn tên quốc chủ kia cũng sẽ không yên tâm về bọn họ.

“Không đâu! Phượng phủ chúng ta từ bỏ quyền lực, ta thấy hần rất vui thì có, làm sao có thể làm khó một lão già như ta được? Ngược lại, mấy vị các lão lại muốn giữ ta lại, muốn ta thay đổi quyết định, bọn họ là những người phụng sự triều đình từ triều trước nên đương nhiên là biết được sự trung thành của Phượng phủ chúng ta đối với Diệu Nhật quốc này, chỉ là...” Lão thái gia thở dài một tiếng, hành động của Mộ Dung Bác thật sự đã khiến cho ông thất vọng.

Phần lớn cuộc đời của bọn họ đều bảo vệ Diệu Nhật quốc này cho hần, nhưng đến cuối cùng thì sao? Mộ Dung Bác lại muốn giết cháu trai ông, lại còn muốn để cháu gái của ông gả cho người ta làm trắc phi!

Trắc phi? Nói thì dễ nghe lắm, nhưng thực ra khác nào làm tiểu thiếp đâu.

Nàng đường đường là viên minh châu của Phượng phủ, vậy mà lại phải gả làm tiểu thiếp sao? Cho dù là làm chính phi thì những nam nhân bình thường cũng không xứng được với Phượng nha đầu nhà ông.

“Nếu đã giao lại hết quyền lực rồi, vậy thì đừng lo chuyện của bọn họ nữa, gia gia, cháu nói với người chuyện này, cháu muốn đến rừng Cửu Phục tìm mấy vị thuốc cho cha, chuyện trong nhà vẫn cần người quản lý giúp!” Nàng nói dự định của nàng ra, chuyện đi đến rừng Cửu Phục lần này nàng cũng đã tính toán xong rồi, đi đi về về cũng chỉ cần khoảng nửa tháng là đủ.

“Rừng Cừ Phục?”

Lão thái gia nhăn mày hỏi: “Nơi đó không an toàn, một đứa cháu gái như cháu sao có thể đến đó được? Vị thuốc còn thiếu đó lẽ nào không thể mua được sao?”

Thấy những lời gia gia với cha nàng nói giống nhau như đúc, Phụng Cừ không thể không mỉm cười: “Không mua được, bởi vì cho dù là chợ đen cũng không có nó, hơn nữa chỗ có nó thì chỉ có cháu mới biết là ở đâu, vì thế cháu nhất định phải đi đến đó một chuyến!”

“Có điều mọi người đừng quá lo lắng, rừng Cừ Phục kia cháu đã quá quen thuộc rồi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Cháu cũng tính rồi, muộn nhất cũng chỉ nửa tháng là về rồi, nếu như nhanh thì chắc cũng chỉ mất mười ngày là cùng!”

Nghe nàng nói như vậy, lão thái gia suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy thì cháu dẫn thêm mấy tên Phụng vệ đi cùng cháu đi, trên đường cũng có thể giúp đỡ cháu, như vậy chúng ta cũng yên tâm hơn.”

Nàng lắc đầu: “Không cần đâu, một mình cháu đi là được rồi, một mình đi cũng nhanh hơn, hơn nữa vết thương của cha vẫn chưa khỏi nên người ở đây không ai có thể bỏ đi được, cứ để bọn họ ở đây canh giữ, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Vậy thì bảo Tập Lâm đi với cháu đi!”

“Gia gia, cháu cũng không phải là trẻ con, cháu đã nói là không có nguy hiểm gì thì chắc chắn sẽ không có nguy hiểm, cháu còn muốn nhờ ca ca chăm sóc cho mọi người trong thời gian cháu không có ở nhà nữa, nếu không thì cháu ở bên ngoài cũng không yên tâm được.”

“Nhưng...” Lão thái gia đang định nói gì đó thì đã bị nàng ngắt lời.

“Không cần nhưng nhị gì nữa, gia gia, mọi người phải tin tưởng cháu chứ!”

Nàng khẽ cười, cũng không để cho bọn họ có cơ hội nói thêm gì nữa đã vội vàng đi ra ngoài: “Cháu đi nói chuyện với ca ca, sau đó sẽ đi chuẩn bị để ngày mai lên đường.”

“Nha đầu này...” Lão thái gia lắc đầu không biết nói gì thêm

“Thôi bỏ đi, để nó đi đi! Nó đã nói là không sao thì chắc chắn không sao đâu, có điều, tốt nhất để nó dẫn theo Lão Bạch đi cùng, dù gì thì Lão Bạch cũng là linh thú, sức chiến đấu của nó cũng ngang với Võ Tông, có Lão Bạch đi cùng thì cho dù có gặp phải chuyện gì thì cũng có thể giúp đỡ nó một chút.”

“Ừm! Vậy con nghỉ ngơi đi, ta đi nói với nó!” Lão thái gia đồng ý rồi đứng lên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 343: Chương 350: Lại Đến Rừng Cừ Phục

Chỉ là vừa gặp nhau xong, bây giờ ông lại không tìm thấy bóng dáng của nàng ở trong phủ nữa, vừa nhìn thấy Lãnh Sương từ bên ngoài đi vào đã vội vàng hỏi: “Lãnh Sương, Phụng nha đầu đâu rồi?”

“Lão thái gia, chủ tử đi rồi, người dẫn La Vũ đi cùng rồi!”

“Con nha đầu này, chỉ dẫn theo một mình La Vũ đi đến rừng Cừ Phục, nếu như gặp phải chuyện gì nguy hiểm thì phải làm sao? Không được, ta phải sai mấy tên nữa đuổi theo bảo vệ nó mới được!” Giọng lão thái gia vô cùng lo lắng, quay người đi tìm mấy tên Phụng vệ.

Lãnh Sương định gọi ông lại nhưng nghĩ một lúc lại thôi. Lúc chủ tử đi đã căn dặn mấy tên Phụng vệ kia bảo vệ tốt Phụng phủ, bảo vệ gia chủ cho tốt, nếu như bọn họ nghe lệnh của chủ tử rồi mà lại còn nghe lệnh của lão thái gia nữa, vậy thì chắc chắn chủ tử sẽ không bỏ qua cho mấy tên Phụng vệ này.

Lúc lão thái gia tìm thấy bảy người khác thì bảy người này đang ngồi trong đình, bởi vì bọn họ vừa bị gọi đến đây, nhưng lại được giao nhiệm vụ không giống nhau, nghĩ đến chuyện người đi cùng với đại tiểu thư là La Vũ, sắc mặt bọn họ lại có chút kỳ lạ.

“Mọi người nói xem, tại sao đại tiểu thư lại dẫn một mình La Vũ đi cùng?”

“So về thực lực, trong số chúng ta La Vũ cũng chỉ thuộc hạng trung, tại sao ra ngoài lại dẫn hắn đi cùng?”

Phạm Lâm vừa cười nói: “Trong số chúng ta cũng chỉ có La Vũ nhận chủ, không dẫn hắn theo thì dẫn ai theo?”

“Nhưng chúng ta cũng không nói là không nhận chủ mà!”

“Đây là đang kiểm tra chúng ta!”

Một người khác cười nói rồi lắc đầu: “Thôi đi, dù sao cũng bảo chúng ta ở lại trông chừng nơi này, vậy thì chúng ta cứ ở đây canh giữ cho tốt là được rồi!”

“Lão thái gia đến rồi!” Một người trong đám đứng lên nói, sau đó bảy người cùng đứng dậy.

“Chào lão thái gia!” Bảy người cung kính hành lễ.

Lão thái gia xua tay nói: “Mấy người các ngươi về chuẩn bị đi rồi nhanh chóng lên đường, Phụng nha đầu chỉ dẫn theo một mình La Vũ đến rừng Cửu Phục nên ta cảm thấy không yên tâm!”

Rừng Cửu Phục?

Bảy người quay sang nhìn nhau, bọn họ chỉ biết đại tiểu thư dẫn theo La Vũ ra ngoài chứ không biết rằng bọn họ đi đến rừng Cửu Phục, nơi đó là nơi nguy hiểm trùng trùng, nằng đến đó làm gì không biết!

Nhưng bọn họ lại hơi sững lại, cũng không trả lời gì mà chỉ nói lời xin lỗi: “Lão thái gia, thứ cho chúng thuộc hạ không thể tuân lệnh.”

Lão thái gia sững người hỏi: “Tại sao lại không?”

“Trước khi đại tiểu thư đi đã lệnh cho chúng thuộc hạ phải canh giữ Phụng phủ, bảo vệ lão thái gia với gia chủ, cho nên trước khi đại tiểu thư quay về, chúng thuộc hạ không thể rời khỏi đây được!”

Nghe những lời này, lão thái gia sững lại một lát, nhất thời không nói lên lời. Lúc này ông cũng hiểu được dụng ý của Phụng nha đầu. Rõ ràng là muốn xem xem rốt cuộc mấy tên Phụng vệ này nghe theo mệnh lệnh của nàng đến mức độ nào.

Thấy vậy, ông cũng chỉ đành thờ dãi: “Vậy thì bỏ đi!”

Sau đó ông lại nghĩ, không biết có nên phái mấy người khác đi theo hay không?

Mấy tên Phụng vệ dường như hiểu được tâm tư của ông, nhìn nhau một cái rồi ra dấu bảo Phạm Lâm nói.

“Lão thái gia!”

Phạm Lâm chấp tay cung kính nói: “Thực ra lão thái gia không cần lo lắng quá cho an nguy của đại tiểu thư, với sự hiểu biết của chúng thuộc hạ về đại tiểu thư thì nàng sẽ không làm những việc mà bản thân không nắm chắc đâu, dù sao nàng cũng dẫn La Vũ cùng đi mà, vậy nên chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì đâu, huống hồ điều làm nàng lo lắng nhất bây giờ lại chính là sự an toàn ở trong nhà.”

Lão thái gia nhìn bọn họ một lượt, khuôn mặt lộ ra vẻ đồng tình: “Mấy người các ngươi là Phụng vệ giỏi nhất được chọn ra, có thể đi cùng Phụng nha đầu cũng là phúc lớn của các ngươi!”

Thấy sắc mặt của bọn họ có chút nghi hoặc và không hiểu nên ông đành cười lớn lên: “Chuyện này... sau này các ngươi sẽ biết thôi!”

Nói xong, ông phát tay áo rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 344: Chương 351: Ngụy Trang Xuất Thành

Ở bên kia, khuôn mặt La Vũ tràn đầy đau khổ nhìn Phụng Cửu đang đi rất nhanh ở phía trước: “Chủ tử, chúng ta chỉ ra ngoài thôi mà, hà tất phải biến bản thân thành ăn mày thế này?”

Hắn kéo lại bộ y phục cũ rách nát đang mặc trên người, trái một chỗ rách phải một chỗ vá, cũng không biết lấy của tên hạ nhân nào trong phủ, mái tóc rối bù nhìn như tổ chim, người không biết còn tưởng hắn đã lâu lắm rồi không gội đầu!

Còn khuôn mặt anh tuấn mê người của hắn nữa, bị chủ tử bôi đen nhem, xấu đến mức không thể xấu hơn được nữa. Lại nhìn đến đôi giày dưới chân hắn, cũng không biết là được nhặt từ đâu về, đầu ngón chân vừa cử động một cái thì đã lộ ra ngoài.

Với bộ dạng này, hắn còn cảm thấy mình đáng thương hơn cả những tên ăn mày ở trong thành Văn Nguyệt.

Nhìn chủ tử ở phía trước, cũng mặc bộ y phục rách nát nhưng so với hắn lại đẹp hơn nhiều, tóc cũng không rối như vậy, nhưng trên mặt cũng bôi đen lại, chỉ là đôi mắt của nàng lại sáng vô cùng đẹp, rất thu hút sự chú ý của người khác.

Thấy bước chân của nàng nhẹ nhàng thoải mái thảnh thơi lại còn huyết sắc, hắn không khỏi ngạc nhiên, thực sự không ngờ được rằng chủ tử lại còn giỏi cả chuyện này.

Không phải lúc ra khỏi nhà ai cũng muốn mình trở nên xinh đẹp gọn gàng hay sao? Chắc cũng chỉ có người chủ tử xinh đẹp như hoa kia của hắn mới đi ngược lại với tất cả mọi người mà thôi.

“Như vậy mới không khiến người khác chú ý đến, cũng không chuốc thêm phiền phức!” Nàng quay đầu lại nhìn hắn rồi cười dịu dàng, đôi mắt của nàng giống như trăng khuyết khiến người khác nhìn vào đã bị rung động ngay lập tức, chỉ là vẻ mặt như vậy cùng với hàm răng trắng sáng kia thì nhìn thế nào cũng không thấy giống một kẻ ăn mày.

Thấy vậy, hắn hét lên một tiếng nói: “Chủ tử, người xinh đẹp như vậy thì có cái trang thế nào cũng không thấy giống ăn mày đâu!”

“Đương nhiên rồi, cho nên ta mới muốn thay đổi hóa trang lại một chút nhưng không ngờ lại hóa trang thành tên ăn mày!”

Nàng khẽ cười nói: “Đi nhanh lên! Đừng dừng lại ở thành này quá lâu!”

“Vâng!” Hắn đành phải đồng ý rồi bước nhanh về phía trước.

Chỉ là sau khi đi được một đoạn thì hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn bước chân không một mỏi của người phía trước, đến thở gấp cũng không bị, ngược hẳn với hắn, còn chưa ra khỏi thành Vân Nguyệt đã phải chạy đuổi theo đến mức thở không ra hơi, mồ hôi ướt đầm.

Rốt cuộc là nàng đi như thế nào vậy? Tại sao nhìn thì thấy gần mà đuổi mãi vẫn không kịp nàng?

“Phù phù! Chủ tử, chủ tử, người đợi ta với!” Hắn vừa giơ tay lên lau mồ hôi vừa gọi.

Phượng Cửu đang đi phía trước cũng dừng lại rồi quay lại, nhìn hắn thở gấp không khỏi nhăn mày một cái: “Mới đi có thể mà đã mệt rồi sao? Xem ra thể lực của ngươi cũng chẳng ra sao cả!”

Nghe xong câu này, La Vũ giương mắt lên nhìn, chỉ muốn nói rằng, không phải thể lực của hắn kém mà là thể lực của nàng quá kinh khủng.

Nhưng cuối cùng, sau khi hắn thở hổn hển xong mới nói tiếp: “Chủ tử, chúng ta không thể tìm một cỗ xe ngựa để đi hay sao? Chứ với tốc độ thế này thì biết đi đến bao giờ?”

Từ đây đến rừng Cửu Phục cũng phải mất khoảng ba ngày, nếu thực sự chỉ đi bộ thế này thì e rằng sẽ càng lâu hơn...

Nhưng khi Phượng Cửu nghe xong câu này thì nàng chỉ cười rồi lườm hắn một cái: “Ngươi chỉ cần đi theo là được!”

Nói dứt lời lại tiếp tục đi về phía trước.

Không còn cách nào khác, La Vũ cũng chỉ đành tiếp tục đi mà thôi, hắn cũng không biết rốt cuộc trong hồ lô của nàng đang bán loại thuốc gì nữa!

Mãi đến khi hai người đi ra khỏi thành Vân Nguyệt, đến nơi không có bóng người rồi, Phượng Cửu mới gạt tay một cái, một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo đã hiện ra trong lòng bàn tay của nàng, cứ theo bàn tay nàng mà rộng ra rồi biến ra lớn hơn ở trước mặt hai người, La Vũ đang thở hổn hển đột nhiên nhìn thấy cảnh này không khỏi tròn mắt kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 345: Chương 352: Đi Bằng Phi Thuyền

“Đây... Đây là cái gì?”

Hắn tròn trĩnh mắt lên nhìn, không thể tưởng tượng nổi chiếc thuyền nhỏ kia lại dần dần trở nên to ra, to đến mức mà có thể chứa được cả hai người họ mới dừng lại. Hắn bước dài một bước lên phía trước rồi vừa sờ vừa xem chiếc thuyền, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Đây là thuyền gì vậy? Nó được làm ra từ chất liệu gì? Sao ta chưa từng nhìn thấy loại chất liệu này bao giờ? Bên trong thật tinh xảo, giống như còn có phòng ở bên trong vậy! Không phải sao? Hay là trang trí?”

Nhìn hắn đi vòng quanh sờ soạng chiếc phi thuyền này một lượt giống như đang nghiên cứu về nó, Phụng Cửu không khỏi bật cười, lắc đầu rồi đi lên thuyền.

“Người đang làm cái gì vậy? Mau lên đây!”

“Chủ tử! Đây... Đây là phi thuyền sao? Đây thực sự là phi thuyền sao?”

Hai mắt hấn sáng rực lên, nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái: “Chủ tử có phi thuyền! Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Vừa nói dứt lời thì đã nhảy tót lên phi thuyền, đứng trong thuyền hết sờ trái rồi lại nhìn phải, giống như là đứa trẻ vui mừng vì tìm thấy bảo bối gì đó vậy.

Phụng Cửu lấy từ nhẫn không gian ra một miếng linh thạch nhét vào trong một ô vuông nhỏ ở đầu thuyền, phi thuyền lúc đấy cũng bay lên. Đối với phi thuyền, ngoài dùng linh thạch để điều khiển ra thì còn có thể dùng linh lực nữa, pháp khí phi hành sau khi nhận chủ thì chỉ cần chủ nhân nghĩ đến hướng nào nó sẽ tự điều khiển theo hướng đó.

Phi thuyền vừa bay lên, cả người La Vũ đã lắc lư, sợ đến mức phải vội vàng ngồi xuống, hấn háo hức nhìn xuống thì chỉ cảm thấy vô cùng vui mừng: “Ha ha! Không ngờ La Vũ ta lại có ngày được ngồi phi thuyền!”

Nghe đến đây, Phụng Cửu mỉm cười lại, không nói gì, bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện.

Còn La Vũ thì vẫn đang nằm trên phi thuyền nhìn cảnh vật bên dưới, phi thuyền bay càng cao thì vẻ mặt hưng phấn của hấn lại càng mất dần đi, khuôn mặt hấn vì sợ độ cao mà trở nên trắng bệch, lúc nhìn xuống dưới lại có cảm giác choáng váng muốn ngã luôn xuống.

Hấn nhìn Phụng Cửu một cái rồi học theo nàng ngồi xếp bằng, lấy trong túi càn khôn ra một bình nước rồi uống một ngụm, sau khi lấy lại tinh thần thì mới thở phào một hơi, sau đó quay ra sau quan sát vỏ bảo hộ trong chiếc phi thuyền này.

Dưới cái vỏ bảo hộ này gió cũng không thể thổi vào được, luồng không khí trong phi thuyền qua lại không ngừng nhưng hấn cũng không thể nào cảm nhận được, chỉ lơ mơ nghe thấy bên ngoài lớp vỏ bảo vệ kia có tiếng không khí vù vù, âm thanh xoẹt qua, bởi vì bay cao nên dường như những đám mây trắng kia đang ở ngay bên cạnh, như có thể chạm tay tới được vậy, thành trần bên dưới cũng đã trở nên nhỏ tới mức chỉ nhìn thấy những chấm đen bé xíu nhưng cảnh vật ở phía xa kia lại vô cùng tươi đẹp, say mê lòng người...

Nếu ngồi xe ngựa mà đi thì cũng phải cần khoảng ba ngày, nhưng đi phi thuyền thì trời còn chưa sáng thì bọn họ đã đi đến rừng Cửu Phục rồi.

Phụng Cửu điều khiển phi thuyền đến nơi không có người rồi hạ xuống, sau đó giờ tay lên thu phi thuyền lại, nhìn thấy trời vẫn chưa sáng hấn nên quay sang nhìn La Vũ nói: “Đợi trời sáng rồi chúng ta sẽ đi vào trong, còn bây giờ tìm thứ gì đó ăn tạm cái đã!”

“Chủ tử, đến bên kia đi! Ngồi dưới gốc cây ở bên kia mát hơn!” La Vũ chỉ tay về gốc cây gần đó, sau khi đi cùng nàng về hướng đó thì hấn đã lấy trong túi càn khôn ra vài thứ.

“Chủ tử, ở đây ta vẫn còn một chút bánh ngọt!”

Hấn giữ chỗ bánh cứng đơ lại để mình ăn còn đưa cho nàng chỗ bánh ngọt kia, ánh mắt mang theo vẻ kỳ dị nhìn nàng hỏi: “Chủ tử, ta nhìn thấy ở phía sau của chiếc phi thuyền kia vẫn còn một phòng nữa, nó dùng để trang trí hay là để làm gì vậy? Lẽ nào chiếc phi thuyền đó có thể biến ra to hơn nữa hay sao?”

Thực ra hấn muốn hỏi là, tại sao chủ tử lại có phi thuyền? Đến Quốc chủ còn không có phi thuyền vậy mà nàng lại có, hơn nữa lại còn có một chiếc tinh xảo đến vậy, không thể không khiến hấn tò mò được, trên người của chủ tử rõ ràng là có bao nhiêu bí mật?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 346: Chương 353: Đột Nhiên Mất Tích

Phụng Cửu liếc nhìn hấn một cái rồi nói: “Chiếc phi thuyền này có thể to có thể nhỏ, đương nhiên những thứ trên thuyền cũng có thể biến thành to được.”

Nói xong nàng liền dặn dò: “Chuyện về phi thuyền, ra khỏi đây thì phải quên đi kéo lại chuốc phiền phức vào thân!”

“Vâng! Thuộc hạ biết rồi!” Hấn đáp một tiếng, nếu như để đám người quốc chủ biết nàng có một chiếc phi thuyền như vậy thì ắt sẽ xảy ra tranh cướp, dù gì thì một loại pháp khí phi hành thần kỳ như vậy không phải ai cũng có thể có được nó.

Nàng đã không nói thì hấn cũng không hỏi gì thêm, hai người ăn xong thì trời cũng sáng.

La Vũ đứng dậy nhìn xung quanh một lượt, có chút nghi hoặc nói: “Chủ tử, tuy nói rừng Cửu Phục là nơi nguy hiểm trùng trùng nhưng cũng không nói là không có ai đến đây, tại sao chúng ta đã ngồi ở đây lâu như vậy rồi mà lại không nhìn thấy ai đến đây vậy?”

“Ta cũng không thường xuyên đến đây thì làm sao ta biết được!” Nàng trợn mắt nhìn hắn rồi đi thẳng vào bên trong, nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy âm thanh gì đó nên liền ngược mắt lên nhìn trời.

Chỉ thấy mấy tên tu tiên ngự phi kiếm đang giẫm trên phi kiếm bay về phía rừng Cửu Phục với tốc độ cũng rất nhanh, khiến cho bọn họ chỉ nghe thấy tiếng gió xẹt qua ở trên đỉnh đầu.

“Là đám người tu tiên! Không biết là đến từ nước nào nữa!”

La Vũ nói xong cũng cảm thấy có chút ngượng mộ: “Nếu như chúng ta cũng biết ngự kiếm thì tốt!”

Hắn tưởng tượng bản thân được đứng trên kiếm bay đi thì cả người lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

Nghe vậy, Phurong Cửu khẽ cười: “Không phải cấp bậc Võ Tông có thể ngự kiếm rồi hay sao? Người mau chóng tu luyện đi, vượt qua Võ Tông là có thể học ngự kiếm rồi!”

“Cho dù đến Võ Tông cũng phải có được khẩu quyết ngự kiếm! Hơn nữa, bây giờ ta mới là Huyền Cực cảnh trung kỳ, muốn bước đến đỉnh cao kia nhanh nhất chắc cũng phải mất vài năm nữa mới được.”

Thực ra tốc độ tu luyện của bọn họ đã là rất nhanh rồi, dù gì gia chủ của bọn họ cũng là cấp Võ Tông, bọn họ có được sức mạnh như vậy so với những người cùng thời đã là cao rồi.

Phurong Cửu lờm lỏm một cái, nhìn về mặt tự đắc của hắn cũng bật cười, chẳng nói gì, chỉ là bước chân càng bước về phía trước nhanh hơn.

La Vũ ở phía sau thấy vậy cũng bước nhanh hơn, cùng nàng đi vào trong, hai bóng người một trước một sau cứ thế mà đi thẳng vào sâu bên trong rừng Cửu Phục.

Trời gần tối thì hai người đã đi vào đến bên trong, bởi vì trời tối nên bọn họ đành phải tìm một gốc cây nào đó ngồi nghỉ ngơi một lát.

“Chủ tử! Người ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi tìm chút thú rừng về làm đồ ăn tối.” La Vũ nói xong lập tức đi xung quanh tìm.

“Cẩn thận một chút, đừng đi xa quá!”

Phurong Cửu nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn vừa rồi đi, nàng tiện tay lấy một chút thảo dược ngắt được trên đường ra phân loại một chút, cũng tiện đó chế ra vài vị thuốc để phòng thân.

Nhưng đến khi trời tối, nàng cũng điều chế xong mấy vị thuốc rồi mà vẫn chưa thấy La Vũ trở về, lúc này nàng mới cảm thấy có chút gì đó không bình thường. Sau khi cất mấy lọ thuốc đi thì nàng lập tức đứng lên nhìn xung quanh một lượt.

Vốn dĩ nàng cũng không để ý lắm, bởi vì đây mới chỉ là mới bước vào bên trong nơi này mà thôi, cho dù có nguy hiểm thì với thân thủ của La Vũ chắc cũng chẳng thành vấn đề gì, nhưng tình huống bây giờ là sao? La Vũ đột nhiên lại biến mất mà không phát ra một chút tiếng động nào.

Nàng nhắm mắt lại rồi giải phóng ra thần thức cảm ứng, sau đó nàng mở mắt ra, lông mày nhíu lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhỏ tiếng nói: “May mà mình thông minh!”

Sau đó đi theo hướng mà La Vũ rời đi để đi tìm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 347: Chương 354: Âm Thanh Kì Lạ

Trời càng ngày càng tối còn nàng thì đang đi một mình trong rừng, bên tai truyền đến tiếng côn trùng kêu và tiếng xào xạc của lá cây khi bị gió thổi qua, ánh trăng vẫn đang bị che lấp bởi những đám mây, nhưng trong rừng tối đen như mực mà dưới đất lại lò mờ có vài điểm sáng màu trắng trong suốt.

Đó chính là bột lân tinh mà nàng rắc lên người La Vũ, ban ngày không nhìn thấy nhưng đến ban đêm thì nó sẽ hiện lên rất rõ ràng, tuy không biết là hắn đi đâu và đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần cứ đi tìm theo bột lân tinh này thì chắc chắn có thể tìm thấy hắn.

Chỉ hy vọng là lúc nàng tìm được hần thì hần vẫn còn sống.

Đi được một đoạn thì trong lòng nàng cảm thấy hơi kỳ lạ, cảm giác như có một trận gió đêm đang thổi đến, bao nhiêu da gà trên người nàng đều nổi hết cả lên, nàng dừng lại một lát rồi nhặt một cành cây lên nhóm lửa, rồi dùng nó để soi đường phía trước, như vậy cũng có thể nhìn rõ hơn cảnh vật xung quanh.

Theo lý mà nói thì nàng đã đi qua rừng Cửu Phục này rồi, chắc chắn sẽ không xuất hiện những hiện tượng kỳ quái hay nguy hiểm bất ngờ như thế này mới phải, nhưng bây giờ nàng cứ đi theo chỗ bột lân tinh kia đi tìm thì phát hiện ra rằng càng đi lại càng tiến sâu vào trong rừng.

Mà theo số lượng bột lân tinh rơi trên mặt đất thì có thể thấy La Vũ không đánh nhau với người khác, bởi vì chỗ bột lân tinh rơi trên đất kia rất đều nhau, giống như rơi tự nhiên trên đất vậy, không có một chút dấu vết gì giống đánh nhau cả.

“Đến đây đi! Đến đây đi!”

Bỗng nhiên, bên tai vọng đến một âm thanh nhẹ nhàng mà lại xa xôi, nó giống như tiếng nói dịu dàng của người mẹ khiến cho vẻ mặt của nàng thả lỏng ra, nó phá tan mọi ý chí của nàng khiến mắt nàng dần dần nhắm lại, bước chân di chuyển cũng thuận theo tiếng âm thanh phát ra ấy mà từng bước, từng bước đi về phía trước.

“Đến đây đi! Đến đây đi!”

Dường như có một luồng khí quán quanh người nàng, nàng nhìn thấy ở phía trước có hai bàn tay đang giờ lên hướng về phía nàng rồi gọi nàng bằng giọng nói nhẹ nhàng khiến nàng đi theo.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, trong đầu dường như trống rỗng, cả người cứ thế tiến về phía trước, có có giọng nói kia vang vọng ở bên tai dẫn đường cho nàng đi...

Đột nhiên ở cánh tay truyền đến một cơn đau nhói, nàng lập tức bừng tỉnh rồi dừng bước, lấy lại tinh thần, nhìn thấy cánh tay bị một cành cây đâm thủng một miếng, nhờ vào ngọn lửa trong tay nên nàng nhìn thấy máu tươi đang rỏ ra, nhưng cũng chính là nhờ vết đâm này mà nàng lấy lại được thần trí.

Nghĩ đến đây, nàng hơi trầm tư lại, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Âm thanh kia quá kỳ lạ, nó lại có thể khiến nàng suýt chút nữa bị mê hoặc, nó là gì? Là người? Hay là quỷ?

Nàng ổn định lại tinh thần, sau đó nhìn xung quanh, mọi thứ xung quanh đều rất bình thường, không thấy một chút khác thường nào, nhưng thế thì âm thanh kia truyền từ đâu tới?

“Đến đây đi! Đến đây đi!”

Lần này nàng lại nhìn thấy ở phía trước có hai ngọn đuốc màu xanh lập lòe giống như âm hồn đang nhảy múa vậy, hai ngọn lửa chuyển động đến trước mặt nàng, còn âm thanh kia lại giống như được phát ra từ hai ngọn đuốc màu xanh đó.

Nàng nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, lần trước nàng đến đây cũng không bị ma trêu thế này, tại sao lần này đến nó lại xuất hiện? Nó có khả năng mê hoặc lòng người, vậy sao nàng không thử tương kế tựu kế để xem xem rốt cuộc mấy thứ này muốn dẫn nàng đến nơi nào?

Lúc này nàng có thể chắc chắn được rằng, La Vũ mất tích cũng liên quan đến việc đi theo âm thanh của mấy ngọn đuốc quỷ dị kia.

Nàng muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào ở trong rừng Cửu Phục này dám giờ trò giả thần giả quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 348: Chương 355: Tiểu Phượng Hỏa Tỉnh Lại

Quyết định xong, nàng liền giả vờ bị không chế rồi tiếp tục đi theo âm thanh kia. Điều khiến nàng kinh ngạc đó chính là lúc nàng đi theo tiếng gọi kia thì lại không nhìn thấy bất kỳ một con ác thú nào, xung quanh yên lặng đến mức kỳ lạ.

Rốt cuộc là nguy hiểm như thế nào mà lại có thể khiến cho ác thú ở trong rừng Cửu Phục lại phải trốn hết đi như vậy? Còn phải chịu đựng đến bao giờ thì mới có thể đến chỗ cuối cùng đây?

Nàng nhớ lúc mới vào rừng, nàng đã nhìn thấy mấy tên tu tiên ngự kiếm bay vào rừng Cửu Phục, lúc đó tuy chỉ liếc qua một cái nhưng cũng có thể nhìn ra được tu vi của mấy tên này đã là cường giả Kim Đan kỳ rồi.

Cường giả Kim Đan kỳ, ở tiểu quốc cấp chín như Diệu Nhật quốc thì một người tu vi Kim Đan chỉ cần giậm chân một cái thì cũng có thể khiến cho cả nước rung động, cho dù ở Thanh Đằng quốc cũng chỉ có lão tổ của một vài đại gia tộc cũng mới đạt được tới tu vi Kim Đan.

Vì thế nàng cho rằng, mấy tên tu sĩ Kim Đan ngự kiếm đi vào rừng Cửu Phục kia chắc chắn là phải đến từ quốc gia cấp sáu trở lên.

Chỉ là, nếu như bọn họ đến từ những quốc gia như vậy thì tại sao lại đến Diệu Nhật quốc cấp chín này?

Trong lòng vô cùng nghi ngờ, sau khi nàng đi được khoảng ba canh giờ thì nàng nhìn thấy ngọn đuốc âm hồn dẫn đường ở phía trước bay lên, mà lúc này ở phía trước cũng truyền đến một giọng nói đầy giận giữ.

Đúng lúc nàng bước lên phía trước thì trong đầu nàng bỗng truyền đến giọng nói của đầy lo lắng của Tiểu Phượng Hỏa.

“Đồ ngốc! Không thể bước tiếp nữa, rất nguy hiểm!”

“Tiểu Hỏa? Ngươi tỉnh rồi sao?” Phượng Cửu hơi sửng người, dừng chân lại rồi hỏi bằng giọng điệu mừng rỡ.

“Đương nhiên rồi! Không tỉnh lại thì làm sao có thể nói chuyện với ngươi chứ!”

Tiểu Phượng Hỏa trong nháy mắt không gian đáp lại bằng vẻ rất kiêu ngạo, sau đó giọng nói non nớt mà kiêu ngạo kia lại truyền đến để nhắc nhở nàng: “Không thể đi về phía trước được nữa, với sức của ngươi hiện giờ thì không đối phó được đâu!”

Nghe xong những lời này, Phượng Cửu hơi sửng lại, nhắm mắt lại rồi lại dùng thần thức nói: “La Vũ chắc đang ở phía trước, là do ta dẫn hấn đến đây, vì thế ta không thể bỏ mặc hấn được!”

Tiểu Phượng Hỏa vừa nghe những lời này liền hét lên: “Đồ ngốc! Lẽ nào người không nghe thấy ta nói phía trước rất nguy hiểm sao? Có thể để ta nói nguy hiểm thì chắc chắn là nguy hiểm, rõ ràng biết là nguy hiểm vậy mà vẫn lao đầu vào, ngươi nói ngươi có ngốc hay không?”

Trong mắt nó, La Vũ chẳng qua cũng chỉ là một tên thuộc hạ mà thôi, thiếu một người cũng không sao, chết thì chết thôi, nó cũng chẳng bận tâm, nhưng nó không thể không quan tâm, nàng là người khế ước của nó, là chủ nhân của nó, nếu như nàng chết vậy thì nó cũng không sống được nữa.

Hơn nữa, đối với nó, một người chủ tử lại vì một tên thuộc hạ mà chết thì chắc chắn là một kẻ ngu ngốc, bởi vì chẳng người bình thường nào lại đi làm những chuyện đến cả đùa ngốc cũng không làm!

Nhưng nhìn đồ ngốc này giống như không thêm đề ý đến lời của nó, còn muốn đi vào tìm cái chết hay sao?

Nghĩ vậy, trong lòng nó lại phải nén giận lại, tại sao vừa tỉnh dậy đã khiến nó phải lo lắng như vậy? Tuy nó là thần thú nhưng trước mắt nó vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành mà thôi! Những việc giống như vậy vốn không đến lượt nó phải lo lắng mới đúng.

Nhưng lần này nó không thể nào nhịn được nữa.

Phượng Cửu nghe thấy lời trách móc đầy lo lắng của nó, nàng chỉ nhắm mắt lại, dùng thần thức nhẹ nhàng nói với nó: “Tiểu Hỏa, nếu tình huống này đổi lại là ngươi, vậy thì ta cũng sẽ không màng tất cả mà lao vào cứu ngươi ra, cho dù là biết rõ sẽ có nguy hiểm thì ta cũng không thể trở mặt đứng nhìn như thế được!”

Tiểu Hỏa nghe những lời này xong, trong lòng nó hơi sửng sò, mọi tức giận cũng vì những lời của nàng mà tan biến hết, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó cũng ửng hồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nhăn lại như cái bánh bao rồi ồu môi, nói bằng giọng trẻ con: “Vậy ngươi cẩn thận một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Chương 356: Huyết Trận Quỷ Di

Nghe vậy, Phượng Cửu khẽ nhếch môi, nở nụ cười: “Ừm, ta biết rồi.”

Chính là vì biết sự cường đại của đối phương nên nàng sẽ càng cẩn thận.

“Ta mới vừa tỉnh lại, thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, có lẽ không giúp ngươi được.” Giọng nói khó chịu của Tiểu Phượng Hỏa truyền vào trong đầu nàng.

“Ừm, không sao, đánh không lại thì thôi, chỉ cần cứu được La Vũ, ta sẽ chạy đi.”

Nàng chỉ định cứu người xong sẽ đi, không định đánh nhau. Vì thế, sau khi quyết định nàng từ từ tiến lên trước, đi theo âm thanh kia.

Trong bóng đêm, đám lửa màu xanh bồng bênh nhảy đến trước mắt nàng, trong lòng nàng kinh ngạc, chỉ cảm thấy chuyện này e rằng nan giải hơn tưởng tượng.

Trước mặt, một mảnh đất trống hình thành lên một kết giới, một dòng máu tươi không biết từ đâu đến phun vào trong màn bảo hộ của kết giới, trong màn đêm đen kịt này, vết máu tươi kỳ lạ kia dường như đang cuộn cuộn giữa không trung.

Nhiều máu tươi như vậy, nhưng lúc này nàng còn đang đứng ở ngoài kết giới nên không người thấy được mùi máu tươi, chỉ nhìn thấy trong kết giới có mấy chục đốm lửa màu xanh đang nhảy nhót, tiếng vèo vèo cùng với từng tiếng vung vẩy kêu đau phát ra từ trong ngọn lửa kia, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Bóng đêm đen kịt, chỉ có đốm lửa màu xanh biếc là ánh sáng, mà nhờ vào những ngọn lửa giống như âm hồn kia, nàng lại có thể nhìn thấy rõ hình bóng của mấy người trong đó.

Bó gối khoanh chân ngồi giữa bãi đất trống chính là một lão giả tóc tai bù xù, trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn lộ ra vẻ u ám, từng đường huyết vân hiện lên trên khuôn mặt gầy gò ấy, dường như huyết vân đó biết chuyển động, vô cùng quỷ dị.

Bộ áo bào màu đen rộng thùng thình mà ông ta đang mặc tạo ra tiếng vù vù trong gió đêm, xung quanh chỗ ông ta ngồi, từng cái đầu lâu dính máu tươi xếp vây thành một vòng, mắt thường cũng có thể thấy được khí tức u ám bao phủ toàn thân ông ta, khí tức mạnh mẽ kia khiến trong lòng nàng sinh ra một cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt.

Giống như có một thanh âm nói với nàng không được bước lên trước thêm nữa, không được đến gần nữa, nếu không nhất định sẽ chết ở nơi này!

Tiếng gào thét giận dữ của mấy người tu tiên kia sắp đến gần, nàng thoáng nhìn thấy bốn người, chỉ có điều lúc này từng người bọn họ đang ngồi sụp dưới đất, hơi thở trên người bọn họ giống như đang mất đi, sắc mặt nhợt nhạt, lời nói ra cũng có chút vô lực, giống như không có cách nào động đậy. Những người kia vây ở bên ngoài, từng người ngồi xuống đất.

Bọn họ giống như đều mất đi ý thức, ánh mắt đờ đẫn ngồi xếp bằng, giống như người gỗ, ngẩn ngơ vô hồn nhìn về phía trước, mà trên đỉnh đầu của mỗi người đều có ngọn lửa màu xanh biếc vây quanh.

Mà La Vũ chính là một trong số đó.

“Đến đây... đến đây đi...”

Đột nhiên, một nữ tử tóc dài mặc một bộ đồ màu đỏ tươi giống như ma quỷ lặng lẽ bước đến trước mặt nàng, khuôn mặt tái nhợt phóng to ra, không có lấy một tia huyết sắc nhưng đôi môi lại đỏ tươi đến quỷ dị, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, lộ ra sự âm hàn khiến người ta toàn thân rét run.

Dường như trong nháy mắt đó nàng đã muốn phản ứng nhưng không được, nàng cố đè nén sự kinh hãi cùng khiếp sợ đang dâng lên từ đáy lòng, ánh mắt nàng ngây dại trước cái vẫy tay của nữ tử kia, từng bước đến gần kết giới của máu tươi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 350: Chương 357: Sững Sờ Kinh Ngạc

“Đến đây... đến đây nào...”

Nữ tử huyết y kia đi thật lùi lại, đôi tay trắng bệch vẫy vẫy trước mặt Phượng Cửu, con ngươi màu đỏ của nàng nhìn chằm chằm Phượng Cửu, giống như muốn nhìn sâu vào linh hồn của nàng vậy.

Có lẽ do tự tin đối với bản lĩnh của bản thân, nữ tử kia không chút nghi ngờ đối với Phượng Cửu, dù sao một thiếu nữ bản thủ giống như ăn xin căn bản không thể khiến người ta xem trọng.

Trong mắt nàng, thiếu nữ này giống như những người kia, đều vì hiển danh bản thân mình mà đến nơi này, không có ngoại lệ.

Hai mắt Phượng Cửu trống rỗng vô hồn đi theo, giống như con rối bị mất đi linh hồn, nhưng nàng lại đang âm thầm chú ý động tĩnh xung quanh, nàng phát hiện lão giả gầy gò đang ngồi ở giữa kia không hề để ý hay cảnh giác với nàng.

Thậm chí ngay cả liếc mắt về phía nàng cũng không thèm, hiển nhiên không xem nàng ra gì. Đối với chuyện này trong lòng nàng có chút nhẹ nhõm, lão giả kia hẳn là cường giả Kim Đan kỳ, nếu như ông ta để ý đến nàng, nàng thực sự không nắm chắc...

Sau khi tiến vào kết giới, mùi máu tanh nồng nặc cùng với cảm giác buồn nôn của mùi hôi thối phả vào mặt nàng, khiến nàng suýt nữa không chịu nổi mà

nôn ra. Đó là mùi ẩm mốc thấm sâu ở dưới đất, cực kỳ khó ngửi, người được mùi nồng nặc như vậy, nàng không khỏi nghĩ rốt cuộc có bao nhiêu thi thể được chôn ở dưới lòng đất này vậy?

Sau khi nữ tử huyết y kia dẫn nàng đứng ngay ngắn ở một chỗ liền nhẹ nhàng bay đi, nàng giả vờ ngồi xuống giống như những người khác, con người liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy hai chân của quý nữ huyết y kia treo lơ lửng giữa trời, không chạm đất bay đi.

Cũng phải, nếu như không phải quý, sao có thể không tiếng động xuất hiện như vậy được?

Trong lòng nàng đang tính toán, để nàng đối chiến với lão quái vật Kim Đan kỳ kia thì nàng nhất định sẽ không đánh thắng được, nhưng chuyện mang theo La Vũ chạy trốn chắc hẳn cũng không khó, nàng cũng chú ý đến những người ngồi xung quanh, ngoại trừ bốn tu sĩ Kim Đan kỳ và nàng ra thì những người còn lại đều mất đi ý thức tự chủ.

Mà lão giả kỳ dị kia cùng với nữ quý huyết y dường như đang đợi thứ gì đó, không hề ra tay với những người xung quanh.

Chưa xuống tay, không có nghĩa là bọn họ sẽ buông tha.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ làm sao có thể dẫn được La Vũ chạy trốn thì lại nghe thấy tiếng cười lớn mang theo lửa giận của mấy tu sĩ Kim Đan kỳ trước mặt truyền đến.

“Uổng công chúng ta làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, thật không ngờ được người lại ngấm ngầm tính kế với bọn ta! Bọn ta quả thực có mắt như mù!”

“Người lấy ma nhập đạo, cứ coi như người chịu đựng được kiếp nạn này thì cũng sẽ không đi được bao xa đâu!”

“Ha ha! Các vị đồng đạo, mấy người có thể vì kéo dài mạng sống của ta mà chết, cũng xem như chết có ý nghĩa, dù sao thì nguyên thọ của các người cũng không còn lại bao lâu, dùng nguyên thọ của mấy người thành toàn cho ta, không phải càng tốt hơn sao?”

Lão giả gầy gò kia âm u cười lớn, trong giọng nói lộ ra sự âm lãnh cùng hung ác.

Thì ra là bị lừa đến đây?

Phượng Cửu kinh ngạc nhìn mấy người đó, nhưng nàng cũng không có tâm tư mà để ý đến bọn họ, nàng cảm giác được bóng đêm đang dần buông xuống, tình lực bên trong kết giới này ngày càng nồng đậm, khí tức cũng ngày càng nặng, có lẽ không thể đợi thêm nữa.

Vì vậy nàng nghiêng răng đứng lên, nhanh chóng chạy đến kéo lấy La Vũ đang ngồi chờ ẩn dưới đất, tay còn lại trực tiếp bịt lại mũi cùng miệng hắn.

Một màn xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho bốn tu sĩ Kim Đan kỳ kia nhìn đến tròn tròn mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 351: Chương 358: Cứu Mạng

“Người... người này là ai vậy?”

Bốn tu sĩ Kim Đan kỳ kinh ngạc nhìn thân ảnh nhỏ gầy đột nhiên đứng lên tháo chạy, đi đến chỗ cách bọn họ chỉ khoảng năm, sáu mét, kéo lấy một nam tử bần thiêu, một tay bịt lấy mũi miệng của hắn ta, sau đó kéo người ra khỏi kết giới.

Bọn họ có tu vi Kim Đan kỳ mà vào trong trận pháp này cũng cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả đứng cũng không thể đứng lên, mà thân ảnh nhỏ nhắn kia sao lại có thể? Trong đây ngoại trừ kết giới và trận pháp ra, còn có âm thanh quý dị của quý nữ huyết y kia, nếu không phải tu vi Kim Đan kỳ trở lên thì căn bản không chống đỡ được.

Nhưng một màn trước mắt kia lại phá vỡ quy luật này, khiến cho đầu óc bọn họ trống rỗng, sợ ngây người nhìn cảnh này.

Mùi hôi thối khó gãi lập tức xông thẳng vào não bộ khiến cho cả người La Vũ chợt tỉnh táo lại, khi nhìn thấy những thứ kì dị và đáng sợ xung quanh, hắn không nhịn được mà kinh hô một tiếng: “Cái quái quỷ gì vậy?”

“Quý ăn thịt người! Còn không mau trốn đi!”

Phượng Cửu tức giận nói, túm chặt cổ áo của hắn, trực tiếp kéo hắn lao ra khỏi kết giới.

Lúc này, lão giả gầy gò kia đã hoàn hồn lại từ trong sự kinh ngạc, mắt thấy hai người chạy trốn ra khỏi kết giới, ông ta vung tay lên, chỉ thấy một dòng máu tươi văng lên từ dưới mặt đất, giống như thác máu bắn tung tóe.

Mà trong nháy mắt đó, La Vũ chưa kịp thu chân lại đã ngã về phía trước, sau đó bị kết giới kia bắn trở về.

“Bịch!”

“A!”

Tiếng va chạm vang lên, hai người bị bắn trở về, ngã ngồi trên mặt đất, còn chưa kịp đứng lên đã thấy dưới lòng đất chỗ bọn họ ngồi có hai cái xương tay vươn ra cầm lấy chân của hai người họ, dùng sức kéo bọn họ xuống lòng đất.

“Cút ngay cho ta!”

La Vũ chợt quát một tiếng, đưa chân đạp nát bộ xương tay kia, ai ngờ bàn tay đó lại cứng như sắt, mặc hắn có đạp thế nào cũng không vỡ lấy một mảnh, ngược lại lực đạo càng mạnh hơn, kéo hắn vào trong bùn, hai chân hắn cũng vì thế mà lún sâu vào trong, hắn kinh hãi nhìn về phía chủ tử thì lập tức bị dăng về dùng cảm của nàng dọa sợ.

Sắc mặt nàng khó coi nhìn chằm chằm xương tay đang cầm hai chân nàng, nàng giống như bị chọc giận, tức giận dùng tay bóp nát bộ xương tay kia, sau đó đá đá chân đứng lên, trong miệng còn chán ghét nói: “Chết tiệt! Bắn chết đi được!”

La Vũ kinh ngạc, nghĩ người nhìn nàng, hắn chưa từng biết chủ tử có lúc tà mị xinh đẹp, có lúc thanh nhã tuyệt trần của hắn lại biết phun ra câu thô tục như vậy!

Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, thấy hai tay mình cũng bị bộ xương khô kia giữ chặt, lập tức la hét thất thanh: “Chủ tử! Cứu mạng!”

Phượng Cửu quay đầu nhìn, thấy hắn vẫn ngồi dưới đất, bị bộ xương tay kia nắm chặt, lập tức bấm ngón tay niệm thần chú, chỉ nghe thấy âm thanh ầm vang lên, bộ xương tay đang túm lấy La Vũ kia từng ngón nát vụn, rơi đầy trên đất.

“Đi!”

Nàng một tay túm lấy cổ áo hắn kéo đi, không hề hiếu chiến, ánh mắt nhìn kết giới một lần nữa, định phá kết giới chạy ra.

Mà bốn tu sĩ Kim Đan kỳ thấy nàng bấm ngón tay chính là một đường pháp quyết đánh ra, mắt liền lóe sáng, trong mắt ánh lên tia hy vọng, thấy nàng muốn kéo nam tử kia chạy đi, lập tức hét to một tiếng.

“Cứu mạng!”

Nghe thấy tiếng cầu cứu phía sau, Phượng Cửu giật khóe môi, không quay đầu lại, nói: “Bốn vị tu sĩ Kim Đan kỳ còn phải cầu ta cứu sao? Đừng đùa nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 352: Chương 359: Thanh Phong Kiếm Xuất Hiện

Bản thân nàng có thể mang La Vũ chạy trốn là tốt rồi, lại còn cứu bọn họ? Liều mạng cứu mấy tên tu sĩ Kim Đan kỳ không thân không thích sao? Nàng không tốt bụng như thế!

“Nếu đã tới rồi, vậy thì ở lại đi!”

Lão giả gầy khô kia trầm giọng nói, lời của ông ta vừa dứt, chỉ thấy quý nữ huyết y kia vốn đang bay phía sau ông ta liền thấp giọng khẽ gọi.

“Đến đây... đến đây nào... ở lại đây... ở lại...”

Huyết y ở giữa không trung bay đến phía Phượng Cửu và La Vũ, giọng nói kia nhẹ nhàng lại quý dị, mờ mờ ảo ảo lộ ra khí tức âm u lạnh lẽo.

Phượng Cửu chú ý đến La Vũ vốn đang bị nàng kéo đi khi nghe thấy giọng nói mê hoặc kia thì ý thức bắt đầu tiêu tan, nàng lập tức đưa tay vỗ một cái sau đầu hắn, mắng: “Ngần ngờ cái gì? Còn ngờ ngần nữa thì ở lại với nàng ta luôn đi!”

“A!”

Bị đau, La Vũ thanh tỉnh lại, thấy bản thân suýt nữa mất đi ý thức, không khỏi sợ hãi: “Chủ tử, đây cũng là do con quý kia quá lợi hại, giọng nói của cô ta, ta không nghe không được!”

Hắn cũng không muốn nhưng không biết vì sao vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng kia liền quên đi bản thân đang ở chỗ nào, đầu óc cũng không tỉnh táo, thần thức lập tức bị khống chế.

“Đó là quý tu có chút tu vi, thực lực tương đương với người tu tiên Trúc Cơ kỳ, với thực lực của người đương nhiên sẽ không chịu nổi.”

Nàng tức giận nói, ném cho hắn một cái bình: “Dùng thuốc này che miệng và mũi người, hít vào rồi sẽ không dễ dàng bị khống chế.”

Vừa dứt lời, nàng đẩy hắn sang một bên, tay khẽ động, Thanh Phong kiếm hiện ra, hàn quang xuất hiện trong tay nàng, dưới sự chuyển động của nàng, kiếm khí bén nhọn đâm về phía quý nữ huyết y.

La Vũ thấy thế vội vàng mở bình ra ngửi, chỉ cảm thấy mùi vị xông vào mũi khiến người ta khó chịu nhưng không thể phủ nhận, chỉ mới hít một hơi, cả người liền hưng phấn, hắn xé một miếng vải trên áo, sau khi đắp một ít vị thuốc kia lên tấm vải liền buộc trên mũi miệng, cất bình thuốc đi rồi sau đó rút kiếm ra, muốn thử phá vỡ kết giới.

“Thanh Phong kiếm!”

Bốn tu sĩ Kim Đan kỳ nhận ra Thanh Phong kiếm kia liền kinh ngạc, bọn họ không ngờ có thể nhìn thấy thần kiếm thượng cổ đã biến mất từ lâu ở nơi này, càng không ngờ được hiện giờ người cầm kiếm lại là một tiểu nha đầu thoát nhìn mới khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

“Ha ha! Không ngờ lại khiến cho lão phu nhìn thấy thần kiếm thượng cổ Thanh Phong ở nơi này, quả thật ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta, ha ha!”

Lão giả gầy gò đang ngồi xếp bằng giữa đầu cười lớn, có thể thấy được tiếng cười của ông ta mang theo uy áp, ông ta nhìn sắc trời ngày càng tối, trong mắt lộ tia hưng phấn.

Vừa tới giờ Tý nửa đêm chính là lúc ông ta hoàn thành đại nghiệp!

Một kiếm của La Vũ đánh về phía kết giới bị bắn ngược trở về, giống như đụng phải thứ gì đó, vì vậy hắn chỉ có thể nghiêng người xoay người gia nhập trận chiến giữa Phượng Cửu cùng quý nữ huyết y, vừa lo lắng hỏi: “Chủ tử, ta làm thế nào cũng không phá được kết giới kia...”

“Đó là kết giới mà lão quái nhân Kim Đan kỳ bày ra, người có thể phá được nó mới là lạ.”

Nàng hừ lạnh, ánh mắt híp lại nhìn chằm chằm quý nữ huyết y kia thoát khỏi Thanh Phong kiếm, nàng lập tức ngón tay vạch một đường trên lưỡi kiếm, từng giọt máu tươi rơi xuống thanh kiếm được lòng bàn tay nàng lau đi, chỉ thấy huyết quang tán ra lực lượng mạnh mẽ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 353: Chương 360: Khí Thế Vương Giả

Khí thế của mạnh mẽ của thanh kiếm bộc phát, uy áp thượng cổ mạnh mẽ kèm theo bá khí vương giả bẩm sinh của nàng khiến cho không khí xung quanh chấn động.

Mấy bộ xương quý dị vụn ra từ dưới lòng đất kia cũng không nhịn nổi mà rớt trở về.

“Đây là uy áp thượng cổ và bá khí vương giả!”

Bốn tên tu sĩ Kim Đan kỳ cảm nhận được một luồng uy áp khiếp người khiến bọn họ trở nên vô cùng chấn động, không thể tin nổi nhìn về phía thân ảnh nhỏ gầy kia.

Uy áp thượng cổ! Bá khí vương giả!

Tiểu nha đầu này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Uy áp thượng cổ thường đến từ thần thú thượng cổ, người có khế ước đồng mệnh, cùng chung sinh mạng với thần thú thượng cổ cũng có thể tản ra uy áp này.

Tiểu nha đầu này hẳn là có một thần thú thượng cổ mới đúng!

Còn bá khí vương giả căn bản chính là khí tức vương giả xuất hiện trong truyền thuyết, đó là khí chất vương giả bẩm sinh đã có, đến từ trong cốt nhục, không có cách nào luyện được, mà nhìn khắp mọi nơi cũng chỉ có vài cường giả đứng trên đỉnh cao nhất của kim tự tháp mới có khí thế như vậy, không nghĩ đến trong rừng Cửu Phục này bọn họ lại nhìn thấy một người, còn là người có đủ cả uy áp thượng cổ và bá khí vương giả!

Trong không khí dường như có vô số tiếng quý kêu khóc truyền ra, đó là tiếng gào thét của những quý hồn không chịu được sự chấn kinh của uy áp thượng cổ và bá khí vương giả.

“Lui ra sau! Bảo vệ chính mình là được rồi!”

Phượng Cửu lạnh giọng dặn dò, thân hình nhảy mất vút qua, cầm lấy Thanh Phong kiếm đâm về phía quý nữ huyết y đang phát ra tiếng gọi chói tai kia.

Tốc độ của nàng rất nhanh, giống như tia chớp chợt lóe lên, mấy tu sĩ Kim Đan kỳ không nhìn rõ thân ảnh đang di chuyển của nàng, chỉ biết Thanh Phong kiếm kia hiện lên tia sáng chói mắt ẩn chứa khí tức mạnh mẽ cùng khí thế không gì cản được đánh về phía quý nữ huyết y.

Khí thế mạnh mẽ cùng tốc độ vô cùng nhanh khiến cho quý nữ huyết y tu vi Trúc Cơ kỳ kia ngay cả né tránh cũng không có cơ hội, chỉ phát ra âm thanh chói tai thảm thiết, thân thể bị chém làm hai, chớp mắt hóa thành ngọn lửa màu xanh biếc, sau đó hòa vào trong đám lửa xung quanh, biến mất không còn dấu vết.

“Nguoi dám giết quý tu của ta! Ta phải giết chết nguoi! Chết đi! Chết đi!”

Đôi mắt của lão giả gầy khô kia trừng lớn, giọng nói tức giận mang theo sự uy áp mạnh mẽ truyền ra từ trong miệng, mỗi một từ “chết” kia giống như được linh khí trên người ông ta ngưng tụ lại, đánh về phía nàng.

Bởi vì bị chấn kinh bởi uy áp thượng cổ và bá khí vương giả trên người nàng, ông ta có chút giật mình kinh ngạc, nhưng không ngờ được vào lúc ông đang phân tâm thì thuộc hạ quý tu có tu vi Trúc Cơ kỳ lại bị tiểu nha đầu kia một kiếm chém thành hai mảnh, nhanh chóng biến mất giống như chưa từng tồn tại.

“Hừ!”

Dưới sự uy áp mạnh mẽ của lão giả kia, chỉ có La Vũ có thực lực đại võ sư là không chịu nổi sự uy áp cùng sát khí đó, hần cảm thấy huyết khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra giống như hồng thủy vỡ đê, đập vào tim, xông lên cổ họng, muốn áp chế xuống nhưng không được, ngược lại còn phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụt!”

Ánh mắt của Phượng Cửu khẽ ngưng lại, liếc nhìn La Vũ sắc mặt tái nhợt, ngay cả đứng cũng không vững dưới sự uy áp kia, tay nàng khẽ động, Thanh Phong kiếm trong tay chém một đường kiếm mạnh mẽ, hung hăng đánh về phía những chữ “chết” được ngưng tụ thành hình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.